STIEG LARSSON

«Corupție, trafic de influență, prostituție: intrați în lumea lui Stieg Larsson și veți deveni captivi.» *Le Nouvel Observateur*

castelul din nori s-a sfărâmat

millennium 3

TREI

3 FICTION CONNECTION

Stieg Larsson

Castelul din nori s-a sfărâmat

Millennium 3

Traducere din suedeză şi note de
Elena-Maria Morogan

PARTEA ÎNTÂI

INTERMEZZO PE UN CORIDOR

8–12 aprilie

Se apreciază că şase sute de femei au participat la Războiul de Secesiune din America. Ele s-au înrolat deghizate în haine bărbăteşti. În această privinţă, Hollywoodul a scăpat din vedere o parte din istoria culturală – sau poate că subiectul deranjează din punct de vedere ideologic? Cărţile de istorie au avut întotdeauna dificultăţi în a relata bravuri ale femeilor care nu au respectat graniţele sexului lor şi nicăieri aceste graniţe nu sunt mai stricte decât atunci când este vorba despre război şi mânuirea armelor.

Din Antichitate până în vremurile moderne, istoria conţine totuşi un mare număr de poveşti despre femeile războinice – amazoanele. Cele mai cunoscute exemple îşi au locul în cronici, unde ele apar ca „regine”, prin urmare reprezentante ale clasei dominante. Oricât de neplăcut ar părea, succesiunea politică plasează pe tron, la intervale regulate, câte o femeie. Întrucât războaiele nu ţin seama de sex, ele au loc chiar şi atunci când se întâmplă ca o femeie să fie stăpânitoarea ţinutului, ceea ce are drept consecinţă faptul că şi cărţile de istorie sunt obligate să noteze un număr de regine războinice, care au fost obligate să se comporte ca vreun Churchill, Stalin sau Roosevelt. Semiramis din Ninive, care a creat regatul asirian, sau Boadiceea, care a condus una dintre cele mai sângeroase revolte împotriva puterii romane, sunt doar două exemple. De altminteri, statuia ultimei numite se află pe podul de pe Tamisa, chiar în faţa Big Ben-ului. Salut-o, dacă se întâmplă să treci pe acolo!

În schimb, cărţile de istorie rămân în general destul de tăcute în privinţa femeilor războinice sub forma soldaţilor obişnuiţi, care mânuiau armele, făcând parte din regimente şi participând la bătălii împotriva trupelor duşmane, în aceleaşi condiţii ca şi bărbaţii. Şi totuşi, ele au existat dintotdeauna. Aproape niciun război nu a avut loc fără participare feminină.

1
Vineri 8 aprilie

Doctorul Anders Jonasson a fost trezit de sora Hanna Nicander. Era cu puţin înainte de ora două dimineaţa.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el năuc.

— E pe drum un elicopter. Doi pacienţi. Un bărbat mai în vârstă şi o femeie tânără, împuşcată.

— Bine, răspunse Anders Jonasson ostenit.

Se simţea buimac de somn, deşi nu dormise decât vreo jumătate de oră. Era de gardă la secţia de urgenţe a spitalului Sahlgrenska, din Göteborg. Fusese o seară deosebit de obositoare. De când sosise, de la ora 18:00, spitalul primise patru persoane, victime ale unui accident în care două maşini intraseră în coliziune frontală, în apropiere de Lindome. Una dintre acestea era grav rănită şi alta fusese declarată decedată puţin după sosire. Doctorul mai tratase şi o chelneriţă care fusese opărită pe picioare într-un incident în bucătăria unui restaurant de pe Avenyn, apoi salvase viaţa unui băiat de patru ani, care aproape se sufocase după ce înghiţise roata unei maşinuţe. În plus, mai apucase să dreagă o fetişcană care intrase cu bicicleta într-o groapă. Administraţia drumurilor alesese, cum nu se poate mai potrivit, să plaseze groapa la ieşirea de pe o pistă de biciclete şi cineva nu avusese nimic mai bun de făcut decât să arunce barele de avertizare în groapă. Fata se alesese cu paisprezece puncte de sutură pe faţă şi avea nevoie de doi incisivi noi. Jonasson mai cususe un vârf de deget pe care un tâmplar amator prea entuziast reuşise să şi-l taie cu rindeaua.

La ora unsprezece seara, numărul de pacienţi se micşorase. Făcuse un rond, controlând starea pacienţilor nou-veniţi şi pe urmă se retrăsese într-o cameră de odihnă, ca să încerce să se deconecteze un moment. Era de gardă până la ora 6:00 şi rareori obişnuia să doarmă, chiar dacă nu sosea niciun caz urgent, dar în noaptea aceea adormise aproape imediat.

Sora Hanna Nicander i-a adus o cană de ceai. Nu reuşise să afle amănunte despre pacienţii care urmau să vină.

Anders Jonasson aruncă o privire pe fereastră, văzând fulgerele puternice de deasupra mării. Era într-adevăr ultima clipă posibilă când putea veni un elicopter. Dintr-odată, începu să plouă violent. Furtuna se abătuse peste Göteborg.

În vreme ce se afla la fereastră, a auzit zgomotul motorului şi a văzut elicopterul clătinându-se în rafalele de vânt, spre punctul de aterizare. Şi-a ţinut respiraţia, observând cât de greu îi era pilotului să păstreze controlul. Apoi, elicopterul a dispărut din câmpul lui vizual şi se mai auzea doar motorul, încetinind turaţia. A mai luat o înghiţitură de ceai, punând cana deoparte.

Anders Jonasson a întâlnit brancardierii la intrarea secţiei de urgenţe. Colega de tură, Katarina Holm, a primit primul pacient care fusese adus – un bărbat bătrân cu răni mari pe faţă. Era rândul doctorului Jonasson să se ocupe de cel de-al doilea pacient, femeia rănită de gloanţe. A făcut o evaluare vizuală rapidă, constatând că era vorba de o fată, probabil o adolescentă, foarte murdară şi plină de sânge, cu răni care păreau grave. A ridicat pătura pe care Serviciul de Salvare i-o înfăşurase în jurul corpului şi a observat că cineva îi pusese o bandă adezivă lată, argintie, peste rănile din şold şi din umăr, lucru care i s-a părut o iniţiativă deosebit de inteligentă. Banda adezivă ţinea bacteriile afară şi sângele înăuntru. Un glonţ lovise şoldul şi trecuse prin ţesutul muscular. Apoi, a ridicat umărul femeii, localizând punctul de intrare al glonţului în spinare. Nu exista niciun orificiu de ieşire, ceea ce însemna că glonţul se afla undeva în umăr. Nu putea decât să spere că acesta nu perforase

plămânul şi, pentru că nu vedea sânge în gura fetei, a tras concluzia că probabil aşa se întâmplase.

— La radiografie, îi spuse el asistentei.

Nu trebuia să-i explice mai mult.

În cele din urmă, a tăiat pansamentul pe care personalul Serviciului de Salvare îl înfăşurase în jurul capului fetei. A simţit cum îl cuprindeau fiori de gheaţă, când a pipăit cu degetele punctul de impact şi a înţeles că aceasta fusese împuşcată în cap. Nici aici nu se afla niciun punct de ieşire.

Anders Jonasson a rămas nemişcat câteva secunde, privind fata. Dintr-odată, se simţea cuprins de descurajare. Deseori îşi comparase munca cu aceea a unui portar de fotbal. În fiecare zi, la locul lui de muncă veneau oameni în stări diferite, cu un unic scop – acela de a primi ajutor. Printre ei se aflau, de exemplu, mătuşica de 74 de ani care se prăbuşise în Galeria din Nordstan, suferind un stop cardiac, sau băiatul de 14 ani, cu plămânul stâng perforat de o şurubelniţă şi fata de 16 ani care ronţăise pastile de ecstasy şi dansase şaisprezece ore, după care se prăbuşise, vânătă la faţă. Mai erau şi victime ale accidentelor la locul de muncă sau ale unor bătăi. Copii mici, atacaţi de câini de luptă în piaţa Vasa şi bărbaţi neîndemânatici, care nu voiseră decât să taie câteva scânduri cu fierăstrăul Black & Decker şi reuşiseră să-şi despice palma până la os.

Anders Jonasson era portarul care stătea între pacient şi pompele funebre. Slujba lui consta în a fi persoana care hotărăşte ce măsuri trebuie luate. Dacă lua o hotărâre greşită, pacientul putea să moară sau să se trezească invalid pe viaţă. Cel mai des lua hotărâri bune, ceea ce depindea de faptul că majoritatea celor răniţi aveau o problemă specifică şi evidentă. O rană de cuţit în plămân şi o fractură după un accident de maşină erau uşor de înţeles şi clare. Supravieţuirea pacientului depindea de natura rănii şi de cât de iscusit era Jonasson.

Existau două tipuri de răni pe care Anders Jonasson le detesta. Arsurile grave, care, aproape indiferent de măsurile pe care le lua, duceau la suferinţe pe viaţă. Apoi, rănile la cap.

Fata din faţa lui putea să trăiască având un glonţ în şold şi altul în umăr. Dar un glonţ aflat undeva în creierul ei era o problemă de o cu totul altă dimensiune. Brusc, îşi dădu seama că sora Hanna spunea ceva.

— Poftim!?

— Ea este.

— Ce vrei să spui?

— Lisbeth Salander. Fata pe care o vânează poliţia de mai multe săptămâni, pentru tripla crimă din Stockholm.

Anders Jonasson privi chipul pacientei. Sora Hanna avea dreptate. Era fata din fotografia pe care el şi toţi ceilalţi suedezi o văzuseră pe afişele de la fiecare chioşc de ziare, de la Paşti încoace. Şi acum, asasina fusese ea însăşi împuşcată, ceea ce constituia, desigur, un fel de justiţie poetică.

Dar asta nu-l privea pe el. Treaba lui era să salveze viaţa pacientului, indiferent dacă acesta era un triplu asasin sau laureat al Premiului Nobel. Sau, poate, şi una, şi alta.

Pe urmă, s-a dezlănţuit haosul controlat care caracterizează orice secţie de urgenţe. Personalul din schimbul lui Jonasson ştia bine rutinele. Hainele care se mai aflau pe Lisbeth Salander au fost tăiate. O soră raportă tensiunea arterială – 100/70 –, în vreme ce el însuşi a pus stetoscopul pe pieptul pacientei, ascultându-i bătăile inimii, care păreau relativ regulate, şi respiraţia, care nu era chiar la fel de regulată.

Doctorul Anders Jonasson n-a şovăit nicio clipă pentru a clasifica starea lui Lisbeth Salander drept critică. Rănile din umăr şi şold puteau să mai aştepte, cu câteva comprese sau chiar cu banda adezivă pe care un suflet inspirat o aplicase.

Problema importantă era capul. Doctorul Jonasson a comandat o tomografie la scanner-ul în care spitalul investise banii contribuabililor.

Anders Jonasson era un bărbat blond cu ochii albaştri, originar din Umeå. Lucrase la Sahlgrenska şi la spitalul Östra timp de douăzeci de ani, alternând funcţiile de cercetător, patolog şi medic de urgenţă. Avea o particularitate care-i tulbura pe colegi şi făcea ca personalul să se mândrească cu faptul că lucrează cu el: avea principiul că niciun pacient nu are voie să moară în schimbul lui şi, într-un fel miraculos, reuşise să păstreze scorul la zero. Unii dintre pacienţii lui muriseră, de bună seamă, dar aceasta se întâmplase în timpul îngrijirii ulterioare sau din cu totul alte motive.

Jonasson mai avea, de asemenea, o părere total neortodoxă asupra artei medicale. El considera că medicii sunt adesea tentaţi să tragă concluzii care nu aveau acoperire şi, de aceea, renunţă prea repede ori, dimpotrivă, dedică prea mult timp încercând să definească exact problema, pentru a putea stabili un tratament corect. Desigur, era metoda pe care o preconizau manualele de medicină – problema era doar că pacientul risca să moară, în vreme ce medicul încă mai făcea raţionamente. În cel mai rău caz, medicul ar fi putut ajunge la concluzia că era un caz fără speranţă şi ar fi întrerupt tratamentul.

Totuşi, Anders Jonasson nu mai avusese niciodată un pacient cu un glonţ în ţeastă. Aici era probabil nevoie de un neurochirurg. Se simţea incompetent, dar, dintr-odată, înţelese că probabil avea mai mult noroc decât merita. Înainte de a se spăla şi a-şi pune pe el hainele de operaţie, îi strigă Hannei Nicander:

— Există un profesor american, pe nume Frank Ellis, care lucrează la Karolinska în Stockholm, dar care tocmai se află la Göteborg. E un neurolog celebru şi, în plus, un bun prieten al meu. Locuieşte la Hotel Radisson, pe Avenyn. Încearcă să-i găseşti numărul de telefon.

În vreme ce Anders Jonasson mai aştepta încă rezultatul radiografiei, Hanna Nicander a venit cu numărul de telefon de la Hotel Radisson. Anders Jonasson a aruncat o privire la ceas – era 01:42 – şi a ridicat receptorul. Portarul de noapte de la Radisson s-a arătat deosebit de ostil ideii de a face vreo legătură telefonică la ora aceea şi doctorul Jonasson a trebuit să emită câteva formulări deosebit de dure despre urgenţa situaţiei, înainte ca apelul să fie preluat.

— Bună dimineaţa, Frank, a spus Anders Jonasson, când receptorul a fost, în cele din urmă, ridicat. E Anders. Am auzit că eşti la Göteborg. Ai chef să vii la Sahlgrenska, să asişti la o operaţie pe creier?

— *Are you bullshitting me?*[1] se auzi o voce ezitantă la celălalt capăt al firului.

Cu toate că Frank Ellis locuia în Suedia de atâţia ani şi că vorbea suedeza curent, deşi cu accent american, limba lui de bază rămânea engleza. Anders Jonasson i se adresă în suedeză, iar Ellis răspunse în engleză.

— Frank, îmi pare rău că n-am fost la conferinţa ta, dar m-am gândit că ai putea să-mi dai lecţii particulare. Am o tânără care a fost împuşcată în cap. Orificiul de intrare este imediat deasupra urechii stângi. Nu te-aş fi sunat dacă n-aş avea nevoie de o părere suplimentară. Şi mi-e greu să-mi imaginez o persoană mai potrivită în chestiunea respectivă.

— Nu e o glumă? întrebă Frank Ellis.

— E o fată de aproximativ 25 de ani.

— Şi a fost împuşcată în cap?

— Orificiu de intrare, nicio ieşire.

— Şi încă mai trăieşte?

— Puls slab, dar regulat, tensiunea arterială de 100/70. Mai are un glonţ în umăr şi o rană la şold. Sunt două chestii cu care mă descurc singur.

[1] „Îţi baţi joc de mine?” (în engl. în orig.).

— Sună promiţător, spuse profesorul Ellis.

— Promiţător?

— Dacă o fiinţă umană are o gaură de glonţ în cap şi mai trăieşte, situaţia trebuie considerată drept plină de speranţă.

— Poţi să mă asişti?

— Trebuie să recunosc că mi-am petrecut seara în tovărăşia unor buni amici. M-am băgat în pat la ora unu şi probabil că am o alcoolemie impresionantă…

— Eu voi lua hotărârea şi voi opera. Însă am nevoie de cineva care să mă asiste şi să-mi spună dacă fac vreo prostie. Şi, ca să fiu sincer, un profesor Ellis beat e probabil cu câteva clase mai bun decât sunt eu treaz, atunci când e vorba să evaluezi răni ale creierului.

— OK. Vin. Dar îmi rămâi dator cu un serviciu.

— Un taxi aşteaptă în faţa hotelului.

Profesorul Ellis îşi ridică ochelarii pe frunte, scărpinându-se la ceafă. Îşi concentra privirea pe ecranul computerului care arăta fiecare colţ şi cotitură din creierul lui Lisbeth Salander. Ellis avea 53 de ani şi părul negru-corb cu câte un fir alb, un început de barbă întunecată şi arăta ca unul dintre personajele secundare din serialul american *Spitalul de urgenţă.* Trupul lui lăsa să se înţeleagă că petrecea săptămânal câteva ore în sala de antrenament.

Frank Ellis se simţea bine în Suedia. Venise aici ca tânăr cercetător, în cadrul unui proiect pe la sfârşitul anilor ’70 şi rămăsese doi ani. Apoi, mai revenise de câteva ori, până ce primise oferta unui post de profesor la Karolinska. La vremea aceea, era un nume respectat pe plan internaţional.

Anders Jonasson îl cunoştea pe Frank Ellis de paisprezece ani. Se întâlniseră la un seminar la Stockholm, descoperind că amândoi erau pescari entuziaşti, iar Anders îl invitase la o partidă de pescuit în Norvegia. Păstraseră contactul de-a lungul anilor, ieşind de mai multe ori la alte partide de pescuit. Dar nu lucraseră niciodată împreună.

— Creierul este un mister, spuse profesorul Ellis. Am dedicat cercetării creierului uman douăzeci de ani din viaţa mea. De fapt, şi mai mult.

— Ştiu. Iartă-mă că te-am deranjat, dar…

— N-are importanţă.

Frank Ellis făcu un gest cu mâna.

— O să te coste o sticlă de Cragganmore, data viitoare când ieşim la pescuit.

— Bine. Scap ieftin.

— Acum câţiva ani, pe vremea când lucram la Boston, am avut un pacient – am scris despre cazul acesta în *New England Journal of Medicine.* Era o fată cam de vârsta pacientei tale. Era pe drum spre universitate, când cineva a tras asupra ei cu o arbaletă. Săgeata a pătruns pe sub sprânceana stângă, a străbătut craniul şi a ieşit cam la mijlocul cefei.

— Şi a supravieţuit? întrebă Jonasson uluit.

— Când a venit la Urgenţă, arăta al dracului de rău. Am tăiat săgeata şi i-am vârât capul într-un scanner. Săgeata trecuse direct prin creier. După toate presupunerile logice, ar fi trebuit să fie moartă sau, oricum, având o traumă atât de masivă, ar fi trebuit să se afle în comă.

— În ce stare se afla?

— A fost conştientă tot timpul. Şi nu numai atât; era, desigur, foarte speriată, dar absolut raţională. Singura problemă era că avea o săgeată în cap.

— Ce-ai făcut?

— Păi, am căutat un cleşte, am tras afară săgeata şi am lipit un plasture pe rană. Aproximativ.

— Şi s-a descurcat?

— Starea ei a fost critică o lungă perioadă, înainte de a o externa, dar, cinstit vorbind, am fi putut s-o trimitem acasă chiar în ziua în care venise. Niciodată n-am avut o pacientă mai sănătoasă.

Anders Jonasson se întrebă dacă profesorul Ellis nu-şi bătea joc de el.

— Pe de altă parte, continuă Ellis, acum câţiva ani, la Stockholm, am avut ca pacient un bărbat de 42 de ani care se izbise cu capul în rama unei ferestre, rănindu-se uşor. Avea greţuri şi s-a simţit imediat aşa de rău, că a fost transportat cu ambulanţa la Urgenţă. Când l-am primit, era inconştient. Avea un cucui mic şi o sângerare foarte redusă. Dar nu s-a mai trezit niciodată şi a murit după nouă zile de îngrijire intensivă. Nici astăzi nu ştiu de ce a murit. În raportul de autopsie am scris „hemoragie cerebrală ca urmare a unui accident”, dar niciunul dintre noi n-a fost mulţumit de această formulare. Hemoragia era extrem de redusă şi se afla într-un loc în care n-ar fi trebuit să dăuneze în niciun fel. Şi totuşi, ficatul, rinichii, inima şi în cele din urmă plămânii au încetat să mai funcţioneze. Cu cât îmbătrânesc, cu atât mi se pare că asta seamănă cu un fel de joc la ruletă. Personal, nu cred că vom ajunge vreodată să înţelegem cum funcţionează creierul. Ce ai de gând să faci?

Ciocăni cu pixul în ecran.

— Speram că îmi vei spune tu.

— Mai întâi, spune care e hotărârea ta.

— Păi, în primul rând, cred că e vorba despre un glonţ de calibru mic. A pătruns prin tâmplă şi s-a oprit în creier, cam la patru centimetri. Se află lângă ventriculul lateral şi a provocat o hemoragie.

— Ce măsuri vrei să iei?

— Ca să folosesc terminologia ta – să caut un cleşte şi să scot glonţul, pe unde a intrat.

— O propunere excelentă. Dar eu aş folosi cea mai fină pensetă pe care o ai.

— Aşa de simplu?

— În cazul acesta, ce altceva putem face? Putem lăsa glonţul unde se află şi s-ar putea ca fata să trăiască până la o sută de ani, dar este o sfidare a norocului. Poate dezvolta epilepsie, migrenă, toate porcăriile posibile. Şi, ceea ce în niciun caz nu vrei să faci, e să-i sfredeleşti craniul şi s-o operezi peste un an, când se va vindeca rana propriu-zisă. Glonţul se află la o oarecare distanţă de venele importante. În cazul acesta, ţi-aş recomanda să-l scoţi, dar…

— Dar ce?

— Nu glonţul propriu-zis mă nelinişteşte. Asta e fascinant cu rănile creierului – dacă fata a supravieţuit când a primit glonţul în cap, înseamnă că va supravieţui şi când i se va scoate. Problema e mai curând asta, zise, arătând pe ecran. În jurul orificiului de pătrundere se află o mulţime de fragmente de os. Pot să văd cel puţin zece şi au o lungime de câţiva milimetri. Câteva dintre ele s-au înfipt în ţesutul cervical. Ele o vor ucide dacă nu eşti extrem de atent.

— Această parte a creierului este asociată cu vorbirea şi capacitatea numerică.

Ellis ridică din umeri.

— Vorbe goale. N-am nicio idee la ce pot servi tocmai aceste celule cenuşii. Asta e tot ce poţi face – să-ţi dai toată silinţa. Tu vei opera. Eu voi sta lângă tine. Pot să-mi pun un halat şi să mă spăl pe mâini?

Mikael Blomkvist a aruncat o privire la ceas, constatând că era trecut de trei dimineaţa. Avea cătuşe la mâini. A închis ochii o clipă. Era ostenit de moarte, dar adrenalina îl făcea să reziste. A deschis ochii, privindu-l furios pe comisarul Thomas Paulsson, care i-a întors o privire şocată. Stăteau la o masă de bucătărie, într-o fermă albă, dintr-un loc de lângă Nossebro care se numea Gosseberga şi despre

care Mikael auzise pentru prima oară în viaţă cu mai puţin de douăsprezece ore în urmă.

Catastrofa era un fapt confirmat.

— Idiot, spuse Mikael.

— Auzi, cum…

— Idiot, repetă Mikael. Am spus, fir-ar a dracului de treabă, cât de periculos este. V-am spus că trebuie să-l mânuiţi ca pe o grenadă dezamorsată. A omorât cel puţin trei persoane, e construit ca o maşină blindată şi ucide cu mâinile goale. Şi dumneata trimiţi doi poliţişti de ţară, ca să-l bage la pârnaie, ca şi cum ar fi un beţiv de duminică…

Mikael închise din nou pleoapele. Se întreba ce va mai merge aiurea în noaptea aceea.

O găsise pe Lisbeth Salander puţin după miezul nopţii, grav rănită. Chemase poliţia şi reuşise să convingă Serviciul de Salvare să trimită un elicopter, ca s-o transporte la spitalul Sahlgrenska. Descrisese în detaliu rănile ei şi gaura de glonţ din craniu şi găsise sprijinul unei persoane inteligente şi de bun-simţ, care pricepuse că avea nevoie de îngrijire imediată.

Totuşi, durase mai mult de jumătate de oră înainte să sosească elicopterul. Mikael scosese cele două automobile din grajd, aprinsese farurile şi marcase o pistă de aterizare, luminând câmpul din faţa casei.

Personalul elicopterului şi cei doi asistenţi acţionaseră competent. Unul dintre ei îi acordase lui Lisbeth Salander primul ajutor, pe când celălalt se ocupa de Alexander Zalachenko, cunoscut şi drept Karl Axel Bodin. Zalachenko era tatăl lui Lisbeth Salander şi cel mai înverşunat duşman al acesteia. Încercase s-o ucidă, dar nu reuşise. Mikael îl găsise grav rănit în şopronul de lemne din curtea acelei ferme izolate, cu o izbitură de secure în plină faţă şi cu o rană la picior.

În vreme ce aştepta elicopterul, Mikael a făcut tot ce a putut pentru Lisbeth. A căutat într-un dulap un cearşaf curat, l-a rupt şi a făcut din el un prim pansament. Constatase că în gaura din cap sângele se coagulase ca un dop şi n-a ştiut dacă-i bine să îndrăznească să-i pună bandaj sau nu. Până la urmă, a trecut pânza în jurul capului fără s-o strângă, mai mult pentru ca rana să nu fie expusă bacteriilor şi murdăriei. Apoi, a stopat sângerarea rănilor din şold şi din umăr în felul cel mai simplu posibil. Într-un dulap a găsit un sul de bandă adezivă argintie şi pur şi simplu a lipit banda peste răni. I-a spălat faţa cu un prosop umed, încercând să şteargă o parte din murdărie.

Nu se dusese în şopronul de lemne şi nu-i acordase niciun ajutor lui Zalachenko. În adâncul sufletului, constata că, sincer vorbind, nu se sinchisea deloc de acesta.

În vreme ce aştepta salvarea, a sunat-o pe Erika Berger, explicându-i situaţia.

— Eşti teafăr? l-a întrebat Erika.

— Sunt OK, i-a răspuns Mikael. Lisbeth a fost rănită.

— Biata fată, a zis Erika Berger. Am citit în seara asta ancheta Säpo făcută de Björck. Cum o să te descurci?

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc, i-a răspuns Mikael.

În vreme ce vorbea cu Erika, şedea pe duşumea, privind-o atent pe Lisbeth Salander. Îi scosese pantofii şi pantalonii, ca să-i poată pansa rana de pe şold şi, fără să-şi dea seama, a pus mâna pe hainele pe care le aruncase lângă de canapea. A simţit un obiect în buzunarul de pe cracul pantalonilor şi a scos afară un computer de buzunar Palm Tungsten T3.

Încruntând sprâncenele, a cercetat gânditor minicomputerul. Când a auzit zgomotul elicopterului, l-a băgat în buzunarul interior al jachetei. Pe urmă – cât timp mai era încă singur – s-a aplecat, căutând prin toate buzunarele lui Lisbeth Salander. A mai găsit un rând de chei de la apartamentul de lângă Mosebacke şi un

paşaport, pe numele Irene Nesser. A băgat repede obiectele într-un buzunar de la geanta propriului său calculator.

Prima maşină de poliţie, cu Fredrik Torstensson şl Gunnar Andersson de la poliţia din Trollhättan, a sosit la câteva minute după ce elicopterul Serviciului de Salvare aterizase. Au fost urmaţi de comisarul delegat Thomas Paulsson, care a preluat imediat conducerea. Mikael a făcut un pas înainte, începând să-i explice ce se întâmplase. Paulsson dădea impresia unui plutonier-adjutant, plin de importanţă şi cu capul pătrat. Din momentul apariţiei lui, lucrurile au început să meargă prost.

Paulsson nu dădea niciun semn că ar pricepe despre ce vorbea Mikael. Părea ciudat de speriat şi singurul lucru care îl interesa era că fata zdrobită de pe duşumea, din faţa canapelei, era tripla asasină Lisbeth Salander, aflată sub urmărire şi, prin urmare, o captură deosebit de interesantă. De trei ori îl întrebase pe asistentul atât de ocupat de la Serviciul de Salvare dacă fata putea fi arestată pe loc. În cele din urmă, acesta se ridicase urlându-i lui Paulsson să se ţină la un metru distanţă.

Pe urmă, Paulsson se concentrase asupra lui Alexander Zalachenko, care zăcea rănit în magazia de lemne şi Mikael îl auzise pe comisar raportând prin radio că Salander părea că mai încercase să ucidă o persoană.

În momentul acela, Mikael era aşa de iritat de Paulsson, care în mod evident nu asculta niciun cuvânt din ceea ce încerca el să-i spună, încât ridicase vocea şi-i ordonase ca imediat să-l sune pe inspectorul de poliţie Jan Bublanski, la Stockholm. Îşi scosese propriul mobil, oferindu-se să formeze numărul. Dar Paulsson nu era interesat de asta.

După aceea, Mikael făcuse două greşeli.

Explicase pe un ton hotărât că adevăratul asasin era un bărbat cu numele de Ronald Niedermann care era construit ca un robot blindat, suferea de analgezie congenitală şi pentru moment se afla bine legat, lângă drumul spre Nossebro. Mikael descrisese locul în care putea fi găsit Niedermann şi recomandase ca poliţia să mobilizeze un pluton de infanterie cu armament greu, ca să-l poată prinde. Paulsson îl întrebase cum ajunsese Niedermann în şanţ şi Mikael recunoscuse deschis că el era cel care, sub ameninţarea unei arme, îl adusese în această situaţie.

— Ameninţarea unei arme? întrebase atunci comisarul Paulsson.

În momentul acela, Mikael ar fi trebuit să înţeleagă că Paulsson era un idiot. Ar fi trebuit să-şi scoată telefonul mobil şi să-l sune el însuşi pe Jan Bublanski, rugându-l să acţioneze şi să rupă ceaţa în care părea învăluit Paulsson. În loc să facă asta, Mikael comisese greşeala numărul doi, încercând să predea arma pe care o avea în buzunarul jachetei – Coltul 1911 Government pe care îl găsise mai devreme în apartamentul lui Lisbeth din Stockholm şi cu ajutorul căruia reuşise să-l stăpânească pe Ronald Niedermann.

Faptul îl făcuse pe Paulsson să-l aresteze imediat pe Mikael Blomkvist pentru deţinere ilegală de armă. Apoi, acesta ordonase poliţiştilor Torstensson şi Andersson să se deplaseze la locul de pe drumul spre Nossebro pe care-l indicase Mikael şi să cerceteze dacă era adevărată povestea despre bărbatul legat de un stâlp cu panoul indicând „trecere de elani”. Dacă era aşa, poliţiştii erau nevoiţi să-i pună bărbatului în cauză cătuşe şi să-l conducă la ferma din Gosseberga.

Mikael protestase imediat, explicând că Ronald Niedermann nu era o persoană care să fie pur şi simplu prinsă şi încătuşată – ci era un ucigaş extrem de periculos. Cum Paulsson prefera să ignore protestele lui Mikael, pe acesta îl cuprinsese osteneala. Îl numise pe Paulsson nemernic incompetent, urlând că Torstensson şi Andersson or să-l scape naibii pe Ronald Niedermann, dacă nu vor cere întăriri.

Rezultatul izbucnirii lui a fost că i s-au pus cătuşe şi a fost plasat pe bancheta din spate a automobilului lui Paulsson, de unde a privit, în vreme ce înjura, cum Torstensson şi Andersson dispăreau cu maşina lor. Singura rază de lumină în beznă era că Lisbeth Salander fusese transportată la elicopter şi dispăruse peste vârfurile copacilor, îndreptându-se spre Sahlgrenska. Mikael se simţea total neajutorat şi complet scos din fluxul de informaţii; putea doar să spere că Lisbeth va ajunge pe mâini competente.

Doctorul Anders Jonasson a făcut două incizii profunde, până la osul craniului şi a desfăcut pielea din jurul punctului de intrare al glonţului. Folosea cleme, ca să fixeze deschiderea. O soră a introdus atentă un tub aspirator, ca să îndepărteze sângele. Apoi a urmat partea neplăcută, când doctorul Jonasson a folosit burghiul, pentru a lărgi gaura din osul cranian. Procedura mergea enervant de încet.

În cele din urmă, deschiderea a fost suficient de mare, ca să aibă acces la creierul lui Lisbeth Salander. A introdus cu multă grijă o sondă în creier, lărgind cu câţiva milimetri canalul prin care intrase glonţul. Apoi, a vârât o sondă şi mai fină, ca să-l localizeze. Din radiografie constatase că acesta se răsucise şi se afla într-un unghi de 45 de grade faţă de canalul de intrare. A folosit sonda pentru a atinge cu multă grijă suprafaţa glonţului, încercând, printr-o serie de tentative mai întâi nereuşite, să-l ridice, ca să-l poată răsuci în poziţia corectă.

În cele din urmă, a introdus o pensetă foarte fină, cu cleştele zimţat. A prins strâns baza glonţului şi a tras afară penseta. Glonţul a ieşit, aproape fără să opună vreo rezistenţă. L-a ridicat, ţinându-l o secundă în lumină şi a constatat că părea să fie intact, apoi l-a lăsat să cadă pe o tăviţă.

— Burete, a spus şi ordinul a fost executat pe dată.

A aruncat o privire pe electrocardiograma care arăta că pacienta avea în continuare activitate cardiacă regulată.

— Pensetă.

A tras spre el o lupă puternică, suspendată într-un stativ şi a fixat-o pe zona descoperită.

— Cu multă atenţie, îi spuse profesorul Frank Ellis. În următoarele patruzeci şi cinci de minute, Anders Jonasson a extras nu mai puţin de treizeci şi două de fragmente mici de os din jurul orificiului de intrare. Cea mai mică aşchie de os abia putea fi zărită cu ochiul liber.

În vreme ce Mikael Blomkvist încerca, plin de frustrare, să-şi scoată telefonul mobil din buzunarul de la piept – ceea ce se dovedise a fi imposibil, cu mâinile prinse în cătuşe –, la Gosseberga au sosit mai multe vehicule, atât cu poliţişti, cât şi cu personal tehnic. Aceştia erau dirijaţi de comisarul Paulsson, pentru a asigura probele tehnice din magazia de lemne şi pentru a face o cercetare temeinică în casa propriu-zisă, unde au fost găsite şi confiscate mai multe arme. Mikael urmărea resemnat eforturile lor, din punctul său de observaţie de pe bancheta din spate a automobilului lui Paulsson.

Abia după mai bine de o oră, comisarul Paulsson a părut să observe că poliţiştii Torstensson şi Andersson nu se întorseseră încă din misiunea de a-l aresta pe Ronald Niedermann. A părut dintr-odată îngrijorat şi a ordonat ca Mikael Blomkvist să fie adus în bucătărie, punându-l să facă din nou descrierea drumului. Mikael a închis ochii.

Se mai afla încă în bucătărie cu Paulsson, când poliţiştii trimişi după Torstensson şi Andersson s-au întors. Poliţistul Gunnar Andersson fusese găsit ucis, cu gâtul frânt. Colegul acestuia, Fredrik Torstensson, mai trăia încă, dar era grav rănit. Amândoi fuseseră găsiţi lângă panoul de atenţionare, în şanţ. Armele lor de serviciu şi automobilul de poliţie dispăruseră.

Dacă la început păruse să fie vorba de o situaţie relativ clară, acum comisarul Paulsson se găsea brusc în braţe cu un dublu asasinat de poliţişti şi cu un desperado înarmat, care fugise.

— Idiot, repetă Mikael Blomkvist.

— Nu ajută la nimic să jigneşti poliţia.

— În punctul ăsta, suntem de acord. Dar am de gând să te acuz de eroare profesională şi n-o să-ţi meargă prea bine. Înainte de a termina cu tine, vei fi numit cel mai prost poliţist din Suedia, de către toate ziarele din ţară.

Ameninţarea de a fi expus batjocurii publice se pare că a fost singura care l-a impresionat pe Thomas Paulsson. Dintr-odată, păru neliniştit.

— Ce propui?

— Cer să-l suni imediat pe inspectorul criminalist Jan Bublanski, la Stockholm.

Inspectorul criminalist Sonja Modig se trezi cu un tresărit când telefonul mobil pus la încărcat începu să sune, în cealaltă parte a dormitorului. Privi ceasul de pe noptieră, constatând uimită că era trecut de 4 dimineaţa. Apoi, se uită la soţul ei, care continua să sforăie paşnic. Acesta ar fi putut dormi şi în timpul unui atac de artilerie, fără să se trezească. Se dădu jos din pat clătinându-se şi răspunse la telefon.

Bublanski, gândi ea, *cine altul?*

— Iad curat într-o casă din ţinutul Trollhättan, o salută şeful, fără alte menajamente. Rapidul X2000 spre Göteborg pleacă la 5 şi 10.

— Ce s-a întâmplat?

— Blomkvist i-a găsit pe Salander, pe Niedermann şi pe Zalachenko. Blomkvist e arestat pentru insulte aduse unui poliţist, pentru împotrivire şi deţinere ilegală de arme. Salander a fost transportată la Sahlgrenska, cu un glonţ în cap. Zalachenko e la Sahlgrenska, cu o secure în ţeastă. Niedermann e în libertate. A ucis un poliţist în cursul nopţii.

Sonja Modig a clipit de câteva ori, simţind oboseala. Cel mai tare ar fi vrut să se caţăre din nou în pat şi să îşi ia o lună de concediu.

— X2000, la 5 şi 10. Foarte bine. Ce trebuie să fac?

— Ia un taxi până la Gara Centrală. Vei fi însoţită de Jerker Holmberg. Luaţi legătura cu comisarul Thomas Paulsson, de la poliţia din Trollhättan, care probabil că este răspunzător pentru o bună parte din zăpăceala din noaptea asta şi care, după părerea lui Blomkvist este, citez, „un cretin notoriu”, închei citatul.

— Ai vorbit cu Blomkvist?

— Pare să fie arestat şi pus în lanţuri. Am reuşit să-l conving pe Paulsson să-i ţină o clipă receptorul la ureche. Eu sunt chiar acum pe drum spre Kungsholmen şi voi încerca să fac lumină în ce se petrece. Ţinem legătura pe mobil.

Sonja Modig a mai privit o dată ceasul. Apoi, a chemat un taxi şi s-a băgat rapid sub duş. S-a spălat pe dinţi, şi-a trecut un pieptene prin păr, şi-a pus o pereche de pantaloni lungi, negri, un maiou negru şi un taior cenuşiu. A vârât arma de serviciu în geanta de umăr şi a ales o scurtă de piele, roşu-închis. În cele din urmă, şi-a trezit soţul la viaţă, explicându-i încotro pleacă şi că el va trebui să aibă grijă de copii în dimineaţa aceea. A ieşit pe uşă exact în momentul în care taxiul se oprea, pe stradă.

N-a fost nevoie să-l caute pe colegul ei, inspectorul criminalist Jerker Holmberg. Plecând de la ideea că acesta trebuia să se afle în vagonul-restaurant, a constatat că lucrurile stăteau întocmai. El îi cumpărase deja cafeaua şi un sendviş. Au rămas tăcuţi cinci minute, mâncându-şi micul dejun. În cele din urmă, Holmberg a dat deoparte ceaşca de cafea.

— Poate că ar trebui să ne schimbăm meseria, spuse el.

La ora patru dimineaţa, un inspector pe nume Marcus Erlander, de la secţia criminalistică din Göteborg a ajuns la Gosseberga şi a preluat comanda anchetei din mâinile preaîmpovăratului Thomas Paulsson. Erlander era un tip grăsuţ şi cărunt, de vreo cincizeci de ani. Una din primele măsuri luate a fost să-l elibereze pe Mikael Blomkvist din cătuşe şi să-i ofere chifle şi cafea dintr-un termos. S-au aşezat în camera de zi, pentru o conversaţie particulară.

— Am vorbit cu Bublanski, la Stockholm, a spus Erlander. Ne cunoaştem de mulţi ani. Atât el, cât şi eu regretăm comportamentul lui Paulsson.

— A reuşit să omoare un poliţist în noaptea asta, spuse Mikael.

Erlander dădu din cap:

— Îl cunoşteam personal pe Gunnar Andersson. A fost la Göteborg, înainte de a se muta la Trollhättan. Are o fiică de trei ani.

— Îmi pare rău. Am încercat să-i avertizez… Erlander dădu din nou din cap.

— Am înţeles asta. Ai folosit chiar majuscule şi de aceea ţi s-au pus cătuşe. Dumneata i-ai venit de hac lui Wennerström? Bublanski spune că eşti un jurnalist obraznic şi un detectiv particular ţicnit, dar că probabil ştii despre ce vorbeşti. Poţi să mă pui la curent într-un chip uşor de înţeles?

— Prin urmare, acesta este deznodământul uciderii prietenilor mei Dag Svensson şi Mia Bergman din Enskede şi al asasinării unei alte persoane, care nu-mi este prieten… avocatul Nils Bjurman, care era tutorele lui Lisbeth Salander.

Erlander dădu aprobator din cap.

— După cum ştii, poliţia a vânat-o pe Lisbeth Salander de la Paşti încoace. Ea a fost bănuită de triplul asasinat. De la început, trebuie să-ţi fie clar că Lisbeth Salander este nevinovată de toate aceste crime. Dacă are vreun rol în această afacere, este cel de victimă.

— N-am avut nimic de-a face cu cazul Salander, dar după toate câte s-au scris în presă, mi se pare un pic greu de înghiţit că ea ar putea să fie nevinovată.

— Şi totuşi aşa stau lucrurile. Este nevinovată. Punct. Adevăratul asasin este Ronald Niedermann, cel care l-a ucis şi pe colegul dumitale, în noaptea asta. Lucrează pentru Karl Axel Bodin.

— Acel Bodin, care, de asemenea, se află la Sahlgrenska, cu o secure înfiptă în cap?

— Mai exact, din punct de vedere tehnic, securea nu se mai află în cap. Presupun că Lisbeth este cea care i-a înfipt-o. Adevăratul lui nume este Alexander Zalachenko. El este tatăl lui Lisbeth şi fost asasin profesionist în cadrul serviciului de informaţii rusesc. A dezertat în anii şaptezeci şi pe urmă a lucrat pentru Säpo, până la prăbuşirea Uniunii Sovietice. Pe urmă, a lucrat ca gangster.

Erlander îl cercetă gânditor pe tipul de pe canapea, din faţa lui. Mikael Blomkvist strălucea de transpiraţie şi părea şi ostenit, şi îngheţat. Până acum, argumentase raţional şi coerent, dar comisarul Thomas Paulsson – pe cuvintele căruia Erlander nu punea prea multă bază – îl avertizase că Blomkvist aiura despre agenţi ruşi şi asasini nemţi plătiţi, ceea ce cu greu intra în misiunile de rutină ale poliţiei criminale suedeze. Probabil că Blomkvist ajunsese la acel punct al istorisirii pe care Paulsson îl respinsese. Dar era vorba de un poliţist mort şi altul grav rănit, într-un şanţ pe drumul care ducea la Nossebro şi Erlander voia să asculte. Între timp însă, nu putea să împiedice ca o umbră de neîncredere să i se strecoare în glas.

— Bine. Un agent rus.

Blomkvist zâmbi stins, conştient de cât de stranie era istorisirea lui.

— Un fost agent rus. Pot documenta toate afirmaţiile mele.

— Continuă.

— Zalachenko era spion de vârf în anii şaptezeci. A dezertat şi a primit azil de la Säpo. După câte pot înţelege, n-a fost o situaţie unică în siajul naufragiului Uniunii Sovietice.

— OK.

— Nu ştiu exact ce s-a întâmplat aici în noaptea asta, dar Lisbeth a dat de urma tatălui ei, pe care nu-l mai văzuse de cincisprezece ani. Acesta a maltratat-o pe mama ei aşa de cumplit, că în cele din urmă femeia a murit. A încercat s-o ucidă pe Lisbeth şi, prin Ronald Niedermann, se află în spatele asasinării lui Dag Svensson şi a Miei Bergman. În plus, este răspunzător de răpirea prietenei lui Lisbeth, Miriam Wu – e vorba de faimosul meci pentru titlu purtat de Paolo Roberto la Nykvarn.

— Dacă Lisbeth i-a crăpat capul tatălui ei cu securea, nu e chiar nevinovată.

— Lisbeth Salander are la rândul ei trei gloanţe în corp. Cred că se va afirma că a fost vorba de legitimă apărare. Mă întreb…

— Da?

— Lisbeth era aşa de murdară de pământ şi noroi, încât părul era doar un strat de argilă întărită. Avea mult nisip pe haine. Arăta ca şi cum ar fi fost îngropată. Şi Niedermann are, după cum se pare, obiceiul special de-a îngropa oameni. Poliţia din Södertälje a găsit două morminte în hangarul pe care îl posedă clubul de motociclişti Svavelsjö, lângă Nykvarn.

— Trei, de fapt. Au mai găsit un mormânt seara trecută. Dar dacă Lisbeth Salander a fost împuşcată şi îngropată – atunci, ce făcea ea afară, cu o secure în mână?

— Cum spuneam, nu ştiu exact ce s-a întâmplat, dar Lisbeth are resurse extraordinare. Am încercat să-l conving pe Paulsson să aducă o patrulă cu câini…

— E pe drum.

— Bine.

— Paulsson te-a arestat pentru jignire.

— Nu e exact. L-am numit idiot, idiot incompetent şi cretin. În situaţia actuală, niciunul din aceste epitete nu este jignitor.

— Hmm. Dar mai eşti învinovăţit şi de deţinere ilegală de armă.

— Am făcut greşeala de a încerca să-i predau arma. În rest, nu vreau să mă exprim în această chestiune, înainte de a vorbi cu avocatul meu.

— OK. O lăsăm deoparte. Avem lucruri mai importante de discutat. Ce ştii despre acest Niedermann?

— Este un ucigaş. E ceva în neregulă cu el; are mai mult de doi metri înălţime şi e construit ca un robot. Întreabă-l pe Paolo Roberto, care a boxat cu el. Suferă de analgezie congenitală. E o boală care constă în aceea că substanţa de transmisie în terminaţiile nervoase nu funcţionează şi, prin urmare, el nu poate simţi durerea. Este german, s-a născut la Hamburg şi în adolescenţă a fost *skinhead*[*]. E extrem de periculos şi se află în libertate.

— Ai vreo idee unde s-ar putea gândi să fugă?

— Nu. Ştiu doar că-l aveam gata împachetat, când cretinul din Trollhättan a preluat conducerea situaţiei.

Cu puţin înainte de ora 5 dimineaţa, doctorul Anders Jonasson şi-a scos mănuşile de latex pline de sânge şi le-a aruncat la coşul de gunoi. O soră a pus comprese sterile peste rana din şold. Operaţia durase trei ore. Jonasson a aruncat o privire spre capul ras şi chinuit al lui Lisbeth Salander, deja împachetat în pansamente.

Simţea o tandreţe bruscă, de felul celei pe care adesea o nutrea faţă de cei pe care îi operase. Conform ziarelor, Lisbeth Salander era o ucigaşă psihopată, dar în

[*] Grupare neonazistă internaţională, ai cărei membri îşi rad capetele. (n. red.)

ochii lui ea arăta mai curând ca o vrabie rănită. A scuturat din cap, privindu-l după aceea pe profesorul Frank Ellis, care îl cerceta amuzat.

— Eşti un chirurg remarcabil, a spus Ellis.

— Pot să te invit la micul dejun?

— Putem avea clătite cu dulceaţă?

— Gofre, spuse Anders Jonasson. Acasă la mine. Lasă-mă să dau un telefon, s-o avertizez pe soţia mea, şi pe urmă luăm un taxi.

Se opri, uitându-se la ceas.

— La urma urmei, poate că e mai bine să nu telefonăm.

Avocata Annika Giannini s-a deşteptat cu un tresărit. A răsucit capul spre dreapta şi a văzut că ceasul arăta şase fără două minute. La ora opt avea prima întâlnire cu un client. A răsucit apoi capul spre stânga şi a aruncat o privire soţului ei, Enrico Giannini, care dormea dus şi care, în cel mai bun caz, avea să se trezească la opt. A clipit hotărâtă de mai multe ori, apoi s-a ridicat şi a pus în priză filtrul de cafea, înainte să intre sub duş. S-a spălat pe îndelete, pe urmă s-a îmbrăcat cu pantaloni negri, un tricou polo alb şi un taior roşu. A prăjit două felii de pâine, pe care a pus brânză, marmeladă de portocale şi un avocado tăiat felii şi şi-a luat cu ea micul dejun în living, la timp ca să asculte ştirile de la ora şapte. Luase prima înghiţitură de cafea şi tocmai deschisese gura ca să muşte din sendviş, când a auzit sumarul ştirilor.

Un poliţist ucis şi altul grav rănit. Situaţie dramatică noaptea trecută, când mult căutata triplu asasină Lisbeth Salander a fost prinsă.

Mai întâi, i-a venit greu să înţeleagă legăturile, pentru că prima ei impresie fusese că Lisbeth Salander era cea care ucisese poliţistul. Informaţiile erau sporadice, dar curând a înţeles că un bărbat fusese pus sub urmărire pentru uciderea poliţistului. Se dăduse alarmă naţională pentru prinderea unui bărbat de 37 de ani al cărui nume nu era încă declarat. Lisbeth Salander era grav rănită şi se afla la spitalul Sahlgrenska din Göteborg.

Annika a trecut şi pe alte canale, dar nu a aflat mai multe despre cele întâmplate. Şi-a căutat telefonul mobil, formând numărul fratelui ei, Mikael Blomkvist – abonatul nu putea fi contactat. A simţit o înţepătură de spaimă. Mikael o sunase în seara trecută, de pe drumul spre Göteborg. Era pe urmele lui Lisbeth Salander. Şi ale unui ucigaş, cu numele de Ronald Niedermann.

Când s-a luminat de ziuă, un poliţist cu spirit de observaţie a găsit nişte urme însângerate pe terenul din spatele magaziei de lemne. Un câine poliţist le-a amuşinat, până la o groapă făcută în pământ într-un luminiş de pădure, cam la 400 de metri nord-est de ferma din Gosseberga.

Mikael l-a însoţit pe comisarul Erlander. Au studiat gânditori locul. Le-a fost uşor să descopere o mare cantitate de sânge în jurul gropii.

Au mai găsit şi un portţigaret îndoit, cu care se săpase probabil uşor în pământ. Erlander a plasat portţigaretul într-o pungă de probe, notând unde fusese găsit. A mai luat şi probe de pământ amestecat cu sânge. Un poliţist le-a atras atenţia asupra unui chiştoc de ţigară marca Pall Mall fără filtru, la câţiva metri de groapă. Şi acesta a fost plasat într-o pungă de probe, şi etichetat. Mikael şi-a adus aminte că văzuse un pachet de Pali Mall pe bufet, în bucătăria lui Zalachenko.

Erlander a aruncat o privire spre cer, scrutând norii grei de ploaie. Furtuna care făcuse ravagii la Göteborg în cursul nopţii trecea probabil la sud de regiunea Nossebro, şi în curând avea să înceapă ploaia. S-a întors către unul dintre poliţişti şi l-a rugat să aducă o prelată, ca s-o pună peste groapă.

— Cred că ai dreptate, i-a spus în cele din urmă lui Mikael. O analiză a sângelui va confirma probabil faptul că Lisbeth Salander a zăcut aici, şi eu cred că vom

descoperi amprentele ei pe portţigaret. A fost împuşcată şi îngropată, dar a supravieţuit, reuşind să se dezgroape, şi…

— … şi să se întoarcă la fermă, să-i înfigă toporul în cap lui Zalachenko, încheie Mikael. Fata asta e un drac încăpăţânat.

— Dar cum naiba s-a descurcat cu Niedermann? Mikael ridică din umeri. În privinţa aceasta, era la fel de perplex ca şi Erlander.

2
Vineri 8 aprilie

Sonja Modig şi Jerker Holmberg au ajuns la gara centrală din Göteborg puţin după ora opt dimineaţa. Bublanski telefonase, dându-le noi instrucţiuni; nu mai era nevoie să meargă la Gosseberga, în schimb trebuiau să ia un taxi până în Nya Ullevi, lângă piaţa Ernst Fontell, unde se afla sediul poliţiei criminaliste pentru întreaga regiune Västra Götaland. Acolo au aşteptat aproape o oră, până ce inspectorul criminalist Erlander şi Mikael Blomkvist au sosit de la Gosseberga. Mikael a salutat-o pe Sonja Modig, pe care o mai întâlnise şi a dat mâna cu Jerker Holmberg. Li s-a alăturat un coleg al lui Erlander, care aducea ultimele informaţii referitoare la urmărirea lui Ronald Niedermann. Era un raport foarte scurt.

— Avem un grup de investigare sub conducerea poliţiei criminaliste. S-a dat, desigur, un ordin de urmărire naţională. La şase dimineaţa am găsit maşina de poliţie părăsită, la Alingsås. Acolo dispar pentru moment urmele. Bănuim că a schimbat mijlocul de transport, dar nu avem nicio reclamaţie despre furtul vreunui automobil.

— Presa? întrebă Modig, aruncându-i lui Mikael Blomkvist o privire prin care parcă îşi cerea scuze.

— Este vorba de asasinarea unui poliţist şi s-a făcut mobilizare generală. Vom ţine o conferinţă de presă la ora zece.

— Ştie cineva care e starea lui Lisbeth Salander? întrebă Mikael.

Se simţea ciudat de neinteresat de tot ce avea de-a face cu urmărirea lui Niedermann.

— A fost operată în cursul nopţii. I s-a scos un glonţ din cap. Nu s-a trezit încă.

— S-a pus vreun diagnostic?

— După câte am înţeles, nu vom şti nimic înainte să se trezească. Dar medicul care a operat-o spune că sunt speranţe că va supravieţui, dacă nu se ivesc complicaţii.

— Şi Zalachenko? întrebă Mikael.

— Cine? întrebă colegul lui Erlander care încă nu fusese introdus în detaliile complicate ale istoriei.

— Karl Axel Bodin.

— A, da, şi el a fost operat în cursul nopţii. A primit o lovitură urâtă în faţă şi alta chiar sub rotula genunchiului. E într-o stare rea, dar rănile nu-i pun viaţa în pericol.

Mikael aprobă cu o mişcare din cap.

— Pari obosit, spuse Sonja Modig.

— Cam aşa e. Am început a treia zi aproape fără somn.

— De fapt, a adormit în maşină pe drum de la Nossebro, spuse Erlander.

— Te simţi în stare să mai iei istoria încă o dată de la început? întrebă Holmberg. Scorul pare să fie 3/0 între detectivii particulari şi poliţie.

Mikael zâmbi slab.

— E o replică pe care aş dori s-o aud de la Bublanski, zise el.

S-au dus la cafeneaua din sediul poliţiei, ca să ia micul dejun. Timp de o jumătate de oră, Mikael le-a explicat, pas cu pas, cum refăcuse din bucăţele istoria despre Zalachenko. După ce a terminat, poliţiştii au rămas o vreme gânditori.

— Sunt unele neclarităţi în povestea ta, spuse în cele din urmă Jerker Holmberg.

— Foarte posibil, răspunse Mikael.

— Nu explici cum ai ajuns în posesia raportului Säpo despre Zalachenko.

Mikael dădu din cap.

— Da. L-am găsit ieri la Lisbeth Salander când, în cele din urmă, am dat de locul unde se ascundea. Probabil că ea îl găsise în casa de vacanţă a avocatului Nils Bjurman.

— Prin urmare, ai găsit ascunzătoarea lui Lisbeth Salander, spuse Sonja Modig.

Mikael aprobă.

— Şi?

— Adresa asta trebuie s-o aflaţi singuri. Lisbeth a depus multă osteneală ca să-şi procure o adresă secretă şi nu am de gând s-o torn.

Modig şi Holmberg se întunecară la faţă.

— Mikael… De fapt, este o anchetă de criminalistică, spuse Sonja Modig.

— Şi tu încă n-ai priceput că Lisbeth Salander este nevinovată şi că poliţia i-a încălcat integritatea într-un fel fără precedent? Ligă satanistă lesbiană, de unde aţi scos-o? Dacă va dori să spună unde locuieşte, sunt convins c-o s-o facă.

— Mai există un lucru pe care nu-l prea pricep, insistă Holmberg. De fapt, ce rol are Bjurman în povestea asta? Spui că el este cel care a declanşat toată istoria, contactându-l pe Zalachenko şi cerându-i s-o omoare pe Salander… Dar de ce să facă una ca asta?

Mikael şovăi un lung moment.

— După părerea mea, el l-a angajat pe Zalachenko ca să se debaraseze de Lisbeth Salander. Intenţia era ca ea să ajungă în hangarul acela din Nykvarn.

— Era tutorele ei. Ce motiv putea să aibă ca să scape de ea?

— E complicat.

— Atunci, explică!

— Avea un motiv al dracului de bun. El făcuse ceva despre care Lisbeth avea cunoştinţă. Lisbeth constituia o ameninţare pentru viitorul şi prosperitatea lui.

— Dar ce făcuse?

— Cred că este mai bine ca Lisbeth în persoană să vă explice motivul.

Întâlni privirea lui Holmberg.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Sonja Modig. Bjurman i-a făcut ceva rău protejatei sale.

Mikael dădu din cap în semn de aprobare.

— Să ghicesc că a expus-o vreunei forme de violenţă sexuală?

Mikael ridică din umeri, abţinându-se de la orice comentariu.

— Ştii despre tatuajul de pe pântecele lui Bjurman?

— Ce tatuaj?

— Un tatuaj făcut de un amator, cu un mesaj care i se întinde pe toată burta… *Sunt un porc sadic, un nemernic şi un violator.* Ne-am tot întrebat despre ce putea fi vorba.

Mikael începu brusc să râdă în hohote.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă tot întrebam ce a făcut Lisbeth ca să se răzbune. Dar, ştiţi… asta nu vreau s-o discutăm, din aceleaşi motive ca mai înainte. Este vorba despre integritatea ei personală. Lisbeth este cea care a fost obiectul unei fapte criminale. Ea este victima. Ea va trebui să decidă ce va vrea să vă povestească. *Sorry.*

Părea aproape că îşi cere scuze.

— Violurile trebuie reclamate poliţiei, spuse Sonja Modig.

— Sunt de acord. Dar acest viol a avut loc cu doi ani în urmă, şi Lisbeth încă nu a vorbit cu poliţia despre acest subiect. Ceea ce înseamnă că nu are intenţia s-o facă. Poate că în principiu nu sunt de acord cu asta, dar ea este cea care hotărăşte. De altfel…

— Da?

— Nu are niciun motiv să se încreadă în poliţie. Ultima oară când a încercat să explice ce porc este Zalachenko, a fost închisă la casa de nebuni.

Richard Ekström, şeful anchetei preliminare, simţea furnicături în stomac atunci când, cu puţin înainte de ora nouă în dimineaţa zilei de vineri, l-a rugat pe Jan Bublanski să se aşeze de cealaltă parte a biroului. Ekström şi-a îndreptat ochelarii, netezindu-şi barba bine îngrijită. Considera situaţia haotică şi ameninţătoare. Timp de o lună de zile, fusese şeful celor care o vânau pe Lisbeth Salander. O descrisese pe larg drept dementă şi psihopată periculoasă. Lăsase să se scurgă informaţii, ceea ce avea să fie în propriul său interes, la un viitor proces. Totul arăta cum nu se poate mai bine.

În mintea lui, nu existase nicio urmă de îndoială asupra faptului că Lisbeth Salander era într-adevăr vinovată de triplul asasinat şi că procesul va fi o victorie uşoară, un simplu spectacol propagandistic, cu persoana lui în rolul principal. Pe urmă, totul mersese anapoda şi dintr-odată se trezea cu un cu totul alt asasin şi cu un haos care părea fără sfârşit. *Afurisita de Salander.*

— Da, am nimerit într-o ciorbă blestemată, spuse el. Ce-ai aflat în dimineaţa asta?

— S-a dat ordin de urmărire a lui Ronald Niedermann, dar acesta este în continuare în libertate. Acum este căutat doar pentru uciderea poliţistului Gunnar Andersson, dar presupun că ar trebui să includem şi cele trei asasinate din Stockholm. Ar trebui să organizezi o conferinţă de presă.

Bublanski făcu propunerea cu conferinţa de presă doar ca să-l zgândărească, fiindcă Ekström detesta cu siguranţă ideea.

— Cred că pentru moment mai aşteptăm cu conferinţa de presă, spuse acesta repede.

Bublanski făcu un efort ca să nu zâmbească.

— Este în primul rând treaba poliţiei din Göteborg, spuse el, spre clarificare.

— Păi, noi îi avem pe Sonja Modig şi Jerker Holmberg la faţa locului, la Göteborg, şi am început o colaborare...

— Amânăm conferinţa până în momentul în care vom şti mai multe, hotărî Ekström pe un ton tăios. Ceea ce aş vrea să ştiu este cât de sigur eşti că Niedermann e cu adevărat implicat în crimele de aici, din Stockholm.

— Eu, ca poliţist, sunt convins. Dar nu stăm prea bine cu probele. Nu avem martori şi nu există nicio probă tehnică propriu-zisă. Magge Lundin şi Sonny Nieminen de la clubul de motociclişti din Svavelsjö refuză să vorbească şi se prefac că n-au auzit niciodată de Niedermann. În mod sigur va fi condamnat pentru uciderea poliţistului Gunnar Andersson.

— Tocmai, spuse Ekström. Pentru moment, ne preocupă cazul poliţistului ucis. Dar, spune-mi... Nu există ceva care să indice că Salander ar fi totuşi implicată în vreun fel în crime? Nu putem să ne gândim că ea şi Niedermann au săvârşit împreună asasinatele?

— Mă îndoiesc. Şi, în niciun caz, n-aş difuza o asemenea teorie în mod oficial.

— Atunci, ce rol are ea?

— E o istorie foarte complicată. Exact cum a afirmat Mikael Blomkvist de la început, este vorba despre acel personaj Zala... Alexander Zalachenko.

Auzind numele lui Mikael Blomkvist, Ekström tresări în mod vizibil.

— Zala este un asasin profesionist rus, în mod evident lipsit de scrupule, care a operat pe vremea Războiului Rece şi care a dezertat, continuă Bublanski. A venit aici în anii şaptezeci şi a devenit tatăl lui Lisbeth Salander. A avut spatele asigurat de o facţiune din Säpo, care l-a acoperit ori de câte ori săvârşea vreun delict. Unul dintre oamenii de la Säpo a avut, de asemenea, grijă ca Lisbeth Salander să fie

internată într-o clinică de psihiatrie infantilă, atunci când avea 13 ani şi ameninţa să dea la iveală secretele despre Zalachenko.

— Eşti de acord că toate astea sunt cam greu de înghiţit? Nu e o istorie pe care s-o putem face publică. Dacă am înţeles bine, tot ce are legătură cu Zalachenko este *top secret.*

— Şi totuşi acesta este adevărul. Am toată documentaţia.

— Pot să mă uit?

Bublanski împinse spre el mapa cu ancheta de poliţie din 1991. Ekström cercetă atent ştampila, indicând că documentul era considerat un secret de stat şi numărul dosarului, pe care imediat l-a identificat ca aparţinând poliţiei secrete. Răsfoi grăbit prin teancul gros de aproape o sută de pagini şi citi la întâmplare câteva pasaje. În cele din urmă, dădu raportul la o parte.

— Trebuie să o luăm uşor, ca nu cumva situaţia să ne scape din mâini. Prin urmare, Lisbeth Salander a fost închisă la balamuc pentru că a încercat să-şi omoare tatăl… acel Zalachenko. Şi acum i-a dat cu securea în cap tăticului ei. În orice caz, fapta va trebui calificată drept tentativă de omor. Şi fata va trebui arestată, pentru că l-a împuşcat pe Magge Lundin, la Stallarholmen.

— Poţi să arestezi pe cine vrei, dar în locul tău aş fi mai precaut.

— Oricum, va fi un scandal enorm, când va fi divulgată toată povestea asta cu Säpo.

Bublanski ridică din umeri. Sarcinile lui de lucru constau în anchetarea delictelor, nu în a se ocupa de scandaluri.

— Blestematul ăla de la Säpo, Gunnar Björck. Ce ştim despre rolul lui?

— Este unul dintre actorii principali. Acum e în concediu de boală pentru hernie lombară şi pentru moment locuieşte în Smådalarö.

— OK… Deocamdată, nu spunem nimic despre Säpo. Acum, e vorba de asasinarea unui poliţist, şi de nimic altceva. Misiunea noastră este să nu provocăm confuzie.

— Va fi greu să ascundem situaţia.

— Ce vrei să spui?

— L-am trimis pe Curt Svensson să-l aducă pe Björck pentru interogatoriu.

Bublanski îşi privi ceasul de mână.

— Pe la ora asta, ar cam fi trebuit să-l găsească.

— Poftim?

— De fapt, plănuisem să am plăcerea personală de a merge în Smådalarö, dar a intervenit cazul poliţistului ucis.

— Nu ţi-am dat permisiunea să-l arestezi pe Björck.

— Da. Însă nu este vorba de o arestare. Îl aduc doar la interogatoriu.

— Nu-mi place treaba asta.

Bublanski se lăsă pe spate, luându-şi un aer confidenţial.

— Richard… Situaţia stă aşa. Lisbeth Salander a fost victima unei serii de abuzuri judiciare care au început din copilăria ei. Eu nu am de gând să las povestea să continue. Tu poţi alege să-mi iei funcţia de şef al echipei de investigaţii, dar în cazul acesta voi fi obligat să scriu un raport tăios asupra problemei.

Richard Ekström avu aerul unuia care înghiţise ceva prea acru.

Gunnar Björck, în concediu de boală din funcţia lui de şef adjunct al secţiei pentru străini de la Säpo, a deschis uşa casei de vară din Smådalarö, dând cu ochii de un bărbat puternic, blond şi cu părul tăiat scurt, îmbrăcat într-o geacă de piele neagră.

— Îl caut pe Gunnar Björck.

— Eu sunt.

— Curt Svensson de la secţia de criminalistică. Bărbatul îi arătă legitimaţia.
— Da?
— Sunteţi rugat să mă urmaţi la Kungsholmen[1], să ajutaţi poliţia în anchetarea cazului Lisbeth Salander.
— Păi… Cred că e vorba de o greşeală.
— Nu e nicio greşeală, spuse Curt Svensson.
— Dumneata nu înţelegi. Şi eu sunt poliţist. Cred că trebuie să verifici asta cu şeful dumitale.
— Şeful meu este cel care vrea să vorbească cu dumneavoastră.
— Trebuie să dau un telefon şi să…
— Puteţi telefona de la Kungsholmen.
Gunnar Björck simţi deodată că trebuie să se dea bătut. *S-a întâmplat. Voi fi implicat. Blomkvist, blestematul dracului. Blestemata de Salander.*
— Sunt arestat? întrebă el.
— Nu, pentru moment. Dar cred c-o putem face dacă doriţi.
— Nu… nu, sigur că vă urmez. E limpede că vreau să-mi ajut colegii.
— Foarte bine, spuse Curt Svensson, însoţindu-l în casă.
Îl urmări cu atenţie, în vreme ce acesta se îmbrăca şi oprea filtrul de cafea.

La ora unsprezece dimineaţa, Mikael Blomkvist a putut constata că maşina pe care o închiriase se mai afla încă parcată în spatele unui şopron din Gosseberga, dar era atât de epuizat, încât nu putea merge s-o ia şi cu atât mai puţin s-o conducă pe o distanţă mai lungă, fără să constituie un pericol pentru siguranţa circulaţiei. I-a cerut sfatul inspectorului criminalist Marcus Erlander şi acesta i-a propus cu generozitate ca un tehnician din echipa de criminalişti să conducă el maşina până la Göteborg.
— Consideră asta ca o compensaţie pentru felul în care ai fost tratat azi-noapte.
Mikael a dat din cap şi a luat un taxi până la City Hotel, pe strada Lorensberg, aproape de Avenyn. A rezervat o cameră de o persoană cu 800 de coroane pe noapte şi a urcat imediat. S-a dezbrăcat, s-a aşezat gol pe pat şi a scos din buzunarul interior al hainei computerul lui Lisbeth, cântărindu-l în mână. Era în continuare uluit de faptul că nu-i fusese confiscat, atunci când comisarul Thomas Paulsson îi făcuse percheziţie corporală, dar acesta considerase probabil că era computerul lui Mikael; de fapt, el nu fusese acuzat pe un temei clar şi deposedat de lucrurile personale. Mikael a rămas o vreme pe gânduri, apoi a pus computerul în buzunarul genţii unde mai păstra şi DVD-ul lui Lisbeth pe care era scris *Bjurman* şi de care Paulsson, de asemenea, nu dăduse. Mikael era conştient că, din punct de vedere legal, asta se numea reţinere de probe, dar era vorba despre obiecte pe care Lisbeth cu siguranţă n-ar fi dorit să le vadă în mâini străine.
Şi-a deschis telefonul mobil, constatând că bateria era pe terminate şi l-a pus la încărcat. I-a telefonat surorii sale, avocata Annika Giannini.
— Hei, surioară.
— Ce ai de-a face cu uciderea poliţistului de astă-noapte? l-a întrebat ea imediat.
I-a explicat pe scurt ce se întâmplase.
— OK. Salander se află prin urmare la reanimare.
— Exact. Înainte de a se trezi, nu putem şti cât de gravă este starea ei, dar va avea nevoie de un avocat.
Annika Giannini a rămas o vreme pe gânduri.
— Crezi că ar vrea să mă aibă pe mine?
— Probabil nu va voi să aibă niciun avocat. Nu e genul care să roage pe cineva s-o ajute.

[1] Kungsholmen: cartier din Stockholm unde se află sediul central al poliţiei din Suedia.

— Pare să fie nevoie de un avocat de drept penal. Lasă-mă să mă uit prin documentaţia pe care o ai.

— Vorbeşte cu Erika Berger şi cere să-ţi dea o copie.

De îndată ce a terminat convorbirea cu Annika Giannini, a sunat-o pe Erika Berger. Cum nu răspundea pe mobil, a format numărul de la redacţie. A răspuns Henry Cortez.

— Erika nu e în birou, a spus Henry.

Mikael i-a explicat ce se întâmplase şi l-a rugat să transmită informaţiile redactorului-şef de la *Millennium.*

— OK. Ce trebuie să facem?

— Astăzi, nimic, spuse Mikael. Eu trebuie să dorm. Am să vin mâine la Stockholm, dacă nu se întâmplă ceva neaşteptat. *Millennium* îşi va prezenta propria versiune asupra evenimentelor în numărul viitor, şi până atunci mai este aproape o lună.

A închis telefonul, s-a târât până la pat şi a adormit în mai puţin de treizeci de secunde.

Şeful adjunct al poliţiei departamentale, Monica Spångberg, a ciocănit cu pixul în marginea paharului cu apă minerală, rugând să se facă linişte. Zece persoane se aflau adunate în jurul mesei de conferinţe din biroul ei de la sediul poliţiei. Erau trei femei şi şapte bărbaţi. Erau prezenţi şeful secţiei de criminalistică, şeful adjunct al secţiei de criminalistică, trei inspectori criminalişti, printre care şi Marcus Erlander, precum şi responsabilul cu relaţiile mass-media al poliţiei din Göteborg. La întrunire fuseseră de asemenea chemaţi şeful grupului de anchetă preliminară Agneta Jervas, de la procuratură, precum şi inspectorii criminalişti Sonja Modig şi Jerker Holmberg, de la Stockholm. Ultimii numiţi fuseseră incluşi pentru a se arăta bunele intenţii faţă de colaborarea cu colegii din capitală şi poate chiar pentru a le demonstra cum se conduce o anchetă adevărată.

Spångberg, care adesea era singura femeie dintr-un anturaj masculin, nu avea reputaţia de-a pierde timpul cu formalităţi şi fraze amabile. Ea a explicat că şeful poliţiei departamentale se afla într-o călătorie de serviciu la conferinţa Europol de la Madrid, că acesta şi-a întrerupt şederea când a fost informat de uciderea unui poliţist, dar că nu este aşteptat să sosească decât seara târziu. După aceea, s-a întors direct către şeful secţiei de criminalistică Arne Pehrzon şi i-a cerut să rezume situaţia.

— Au trecut mai mult de zece ore de când colegul Gunnar Andersson a fost ucis pe drumul spre Nossebro. Cunoaştem numele asasinului, Ronald Niedermann, dar nu avem încă fotografia acestuia.

— La Stockholm avem doar o fotografie a lui veche de 20 de ani. Am primit-o de la Paolo Roberto, dar este aproape inutilizabilă, a spus Jerker Holmberg.

— OK. După cum se ştie, maşina de poliţie pe care a furat-o a fost găsită azi-dimineaţă la Alingsås. Era parcată pe o stradă laterală, cam la 350 de metri de gară. Nu am primit rapoarte despre furtul vreunei maşini în zonă.

— Situaţia investigaţiilor?

— Verificăm trenurile care sosesc la Stockholm şi Malmö. Am dat ordin de urmărire naţională şi am informat poliţia din Norvegia şi Danemarca. Chiar acum avem aproximativ treizeci de poliţişti care lucrează direct cu ancheta şi, bineînţeles, toţi ceilalţi sunt în gardă.

— Nicio pistă?

— Nu. Încă nu. Dar o persoană cu fizicul particular al lui Niedermann nu poate trece nereperată.

— Ştie cineva în ce stare se află Fredrik Torstensson? întrebă unul dintre inspectorii de la criminalistică.

— E spitalizat la Sahlgrenska. E grav rănit, cam ca după un accident de maşină. E greu de crezut că un om a putut să provoace asemenea răni doar cu mâinile goale, în afară de fracturi şi coaste rupte, are o vertebră atinsă şi există riscul să rămână parţial paralizat.

Toţi meditară la situaţia colegului lor câteva momente, înainte ca Spångberg să ia din nou cuvântul. Ea se întoarse spre Erlander.

— De fapt, ce s-a întâmplat la Gosseberga?

— Thomas Paulsson s-a întâmplat la Gosseberga. Un suspin colectiv se auzi dinspre participanţi.

— Nu poate să-l pensioneze careva? E o catastrofă ambulantă.

— Eu îl cunosc foarte bine pe Paulsson, spuse Monica Spångberg pe un ton tăios. Dar n-am auzit nicio plângere împotriva lui în ultima vreme… să zicem, de doi ani.

— Şeful poliţiei de acolo este un vechi cunoscut al lui Paulsson şi a încercat să-l ajute, ţinând o mână protectoare asupra lui. Cu cele mai bune intenţii, bineînţeles, şi nu e vorba despre o critică la adresa lui. Dar, noaptea trecută, Paulsson s-a comportat atât de lamentabil, că mai mulţi colegi au raportat situaţia.

— Ce a făcut?

Marcus Erlander aruncă o privire spre Sonja Modig şi Jerker Holmberg. Era, evident, jenat să dezvăluie lipsurile organizaţiei sale în faţa colegilor de la Stockholm.

— Cel mai bizar lucru a fost că a pus un agent din echipa tehnică să facă un inventar al magaziei de lemne în care fusese găsit acel Zalachenko.

— Inventar într-o magazie de lemne? zise uimită Spångberg.

— Da… Păi… Voia să ştie exact câte lemne se aflau acolo. Ca raportul să fie corect.

O tăcere plină de înţeles se lăsă în jurul mesei, înainte ca Erlander să continue grăbit:

— În dimineaţa asta, s-a aflat că Paulsson consumă cel puţin două antidepresive puternice, Xanor şi Efexor. De fapt, ar trebui să fie în concediu medical, dar şi-a ascuns starea faţă de colegi.

— Ce stare? întrebă pe un ton dur Spångberg.

— Nu ştiu exact de ce suferă – doctorul nu are permisiunea de a vorbi despre asta –, dar medicamentele pe care le ia sunt, în parte, antidepresive puternice şi, în parte, excitante ale sistemului nervos. Azi-noapte era pur şi simplu drogat.

— Dumnezeule, spuse Spångberg răspicat.

Arăta ca furtuna care se abătuse asupra Göteborgului în ora dimineţii.

— Vreau să-l am aici pe Paulsson, pentru o discuţie. Acum.

— Va fi un pic dificil. S-a prăbuşit azi-dimineaţă şi a fost internat la spital pentru surmenaj. Pur şi simplu, am avut maximum de ghinion că s-a nimerit să fie de serviciu.

— Pot să întreb ceva? spuse şeful secţiei de criminalistică. Prin urmare, Paulsson l-a arestat azi-noapte pe Mikael Blomkvist?

— A lăsat un raport în care acesta se face vinovat de insultă, împotrivire în faţa organelor competente şi deţinere ilegală de armă.

— Ce spune Blomkvist?

— Recunoaşte insultele, dar susţine că era în legitimă apărare. Spune că împotrivirea a constat în încercarea verbală, un pic prea violentă, de a-i împiedica pe Torstensson şi Andersson să se ducă singuri şi fără întăriri să-l aresteze pe Niedermann.

— Martorii?

— Sunt poliţiştii Torstensson şi Andersson. Lăsaţi-mă să spun că nu cred o vorbă din acuzaţia lui Paulsson despre împotrivire violentă. Este o contraacuzaţie tipică, pentru a para eventualele plângeri din partea lui Blomkvist.

— Dar cum a reuşit Blomkvist singur să-l potolească pe Niedermann? întrebă procurorul Agneta Jervas.

— Sub ameninţarea cu arma.

— Deci Blomkvist avea o armă. Atunci arestarea lui are, oricum, un temei legal. De unde a făcut rost de armă?

— În legătură cu asta, Blomkvist nu vrea să spună nimic înainte de a vorbi cu un avocat. Însă Paulsson l-a arestat pe Blomkvist tocmai când acesta încerca să predea arma poliţiei.

— Pot să vin cu o propunere neoficială? spuse Sonja Modig cu multă grijă.

Toţi întoarseră privirile spre ea.

— L-am întâlnit pe Mikael Blomkvist în mai multe ocazii, în cursul anchetei şi părerea mea este că e o persoană îndeajuns de rezonabilă, cu toate că-i jurnalist. Presupun că dumneata vei fi cea care va hotărî dacă e cazul să fie pus sub acuzaţie.

O privi pe Agneta Jervas, care făcu un semn de aprobare.

— În cazul de faţă – insultele şi împotrivirea sunt doar prostii, aşa că presupun că vor fi clasate automat.

— Probabil. Dar acuzaţia de deţinere ilegală de armă e ceva mai serioasă.

— Aş propune să mai aşteptaţi înainte de a apăsa pe trăgaci. Blomkvist a reconstituit singur toată această istorie şi e cu mult înaintea poliţiei. E mai util să rămânem în bune relaţii cu el şi să colaborăm, decât să-i dăm ocazia să execute în presă întregul corp de poliţie.

Tăcu. După câteva secunde, Marcus Erlander tuşi, dregându-şi vocea. Dacă Sonja Modig îşi întindea bărbia ca să primească pumni, nu voia nici el să fie mai prejos.

— De fapt, sunt total de acord. Şi mie mi se pare Blomkvist o persoană plină de bun-simţ. I-am cerut chiar scuze pentru tratamentul la care a fost supus azi-noapte. El pare gata să lase lucrurile aşa cum sunt. De altminteri, este o persoană integră. A găsit locuinţa lui Lisbeth Salander, dar refuză să spună unde se află. Nu-i este teamă să înfrunte o discuţie oficială cu poliţia… Şi se află într-o situaţie în care vocea lui va cântări în presă cel puţin la fel de greu ca orice reclamaţie făcută de Paulsson.

— Dar refuză să dea poliţiei informaţii despre Salander?

— Spune că n-avem decât s-o întrebăm pe Lisbeth.

— Ce fel de armă este? întrebă Jervas.

— Un Colt 1911 Government. Numărul seriei e necunoscut. Am trimis arma la laborator şi nu ştim încă dacă a fost folosită în vreun context criminal în Suedia. Dacă este aşa, atunci situaţia va fi un pic diferită.

Monica Spångberg ridică pixul.

— Agneta, tu singură hotărăşti dacă vrei să începi o anchetă împotriva lui Blomkvist. Îţi propun să aştepţi rezultatul laboratorului. Individul ăsta, Zalachenko… Ce ne puteţi spune despre el voi, cei din Stockholm?

— În fapt, abia ieri, târziu după-amiază, am auzit pentru prima oară vorbindu-se atât despre Zalachenko, cât şi despre Niedermann, răspunse Sonja Modig.

— Credeam că la Stockholm vânaţi o ligă de lesbiene sataniste, spuse unul dintre poliţiştii de la Göteborg.

Câţiva dintre ceilalţi schiţară un surâs. Jerker Holmberg îşi inspectă preocupat unghiile. Sonja Modig a fost cea care a răspuns la întrebare.

— Între noi fie vorba, pot să vă spun că avem şi noi propriul nostru Thomas Paulsson, iar treaba cu liga satanistă e mai curând o pistă falsă, care vine dinspre partea asta.

Apoi, Sonja Modig şi Jerker Holmberg dedicară mai bine de o jumătate de ceas ca să povestească ce ieşise la iveală în cursul anchetei.

După ce încheiară, o lungă tăcere se lăsă în jurul mesei de conferinţe.

— Dacă informaţia despre Gunnar Björck e corectă, Säpo va avea parte de o distracţie straşnică, conchise în cele din urmă şeful adjunct al brigăzii de criminalistică.

Toţi dădură din cap în semn de aprobare. Agneta Jervas ridică mâna:

— Dacă înţeleg bine situaţia, bănuielile voastre se bazează în mare parte pe supoziţii şi prezumţii. Ca procuror, mă cam nelinişteşte absenţa probelor reale.

— Suntem conştienţi de acest lucru, spuse Jerker Holmberg. Credem că ştim în mare ce s-a întâmplat, dar mai sunt o serie de semne de întrebare la care trebuie să se răspundă.

— Am înţeles că vă ocupaţi de investigaţiile de la Nykvarn, lângă Södertälje, spuse Spångberg. De fapt, despre câte crime este vorba în afacerea asta?

Jerker Holmberg clipi ostenit:

— Am început cu trei omoruri la Stockholm – sunt crimele pentru care a fost pusă sub urmărire Lisbeth Salander, prin urmare avocatul Nils Bjurman, jurnalistul Dag Svensson şi doctoranda Mia Bergman. În legătură cu hangarul din Nykvarn, am găsit până acum trei morminte. Într-unul din morminte am identificat un cunoscut vânzător de droguri şi hoţ mărunt, tăiat în bucăţi. În al doilea mormânt am găsit o femeie încă neidentificată. Şi n-am terminat de săpat al treilea mormânt. Pare să fie de dată mai veche. În plus, Mikael Blomkvist a făcut legătura cu uciderea unei prostituate la Södertälje, care a avut loc în urmă cu câteva luni.

— Aşa că, numărându-l şi pe poliţistul Gunnar Andersson din Gosseberga, e vorba de cel puţin opt asasinate… e o statistică fioroasă. Îl bănuim pe Niedermann de toate aceste crime? În cazul acesta, trebuie să fie un nebun periculos şi un criminal în serie.

Sonja Modig şi Jerker Holmberg schimbară o privire. Acum trebuiau să se decidă unde aveau să meargă cu dezvăluirile. În cele din urmă, Sonja Modig luă cuvântul.

— Chiar dacă probele reale lipsesc, atât şeful meu, inspectorul criminalist Jan Bublanski, cât şi eu suntem înclinaţi să credem că Mikael Blomkvist are dreptate când afirmă că primele trei crime au fost săvârşite de Ronald Niedermann. Asta ar însemna că Lisbeth Salander este nevinovată. În ceea ce priveşte mormintele de la Nykvarn, Niedermann este legat de locul acesta prin răpirea lui Miriam Wu, prietena lui Lisbeth Salander. Nu există nicio îndoială că ea era la rând, pentru al patrulea mormânt. Dar, în prezent, clădirea hangarului este proprietatea unei rude a şefului Clubului de motociclişti din Svavelsjö şi trebuie să aşteptăm cu concluziile cel puţin până la identificarea cadavrelor.

— Hoţul pe care l-aţi identificat deja…

— Kenneth Gustafsson, 44 de ani, cunoscut vânzător de droguri şi persoană cu probleme încă din adolescenţă. La prima vedere, aş spune că este vorba de vreo reglare de conturi internă. Clubul din Svavelsjö este amestecat în diferite acţiuni ilegale, printre care distribuirea de amfetamina. Prin urmare, locul ar putea fi considerat ca un fel de cimitir pentru cei care au intrat în conflict cu motocicliştii. Însă…

— Da?

— Prostituata care a fost ucisă la Södertälje… Se numea Irina Petrova şi avea 22 de ani.

— Şi?

— Autopsia a arătat că a fost supusă unui tratament extrem de dur şi prezenta lovituri care păreau să fi fost aplicate cu o crosă de baseball sau ceva asemănător. Însă traumatismele erau dificil de interpretat şi medicul legist n-a putut să indice natura obiectului folosit drept armă. Blomkvist a făcut o observaţie: Irina Petrova avea traumatisme care puteau fi făcute cu mâinile goale…

— Niedermann?

— E o supoziţie plauzibilă. Dar lipsesc probele.

— Ce facem mai departe? întrebă Spångberg.

— Trebuie să discut cu Bublanski, dar normal ar fi să-l interogăm pe Zalachenko. În ceea ce ne priveşte, suntem interesaţi să vedem ce ştie despre crimele din Stockholm, iar pe voi vă interesează să-l prindeţi pe Niedermann.

Unul dintre inspectorii criminalişti din Göteborg ridică un deget.

— Pot să întreb… Ce s-a găsit la ferma aceea din Gosseberga?

— Foarte puţin. Am găsit patru arme. Un Sig Sauer care era demontat şi pe cale să fie uns, pe masa din bucătărie. Un P-83 Wanad polonez, pe podea, lângă canapeaua din bucătărie. Un Colt 1911 Government – este pistolul pe care Mikael Blomkvist a încercat să-l predea lui Paulsson. Şi, în sfârşit, un Browning de calibru 22, care în colecţia aceasta pare mai curând o jucărie. Bănuim că este arma cu care a fost împuşcată Lisbeth Salander, pentru că aceasta mai este în viaţă, deşi are un glonţ în cap.

— Altceva?

— Am confiscat o geantă cu 200 000 de coroane. Geanta se afla într-o cameră de la etaj, folosită de Niedermann.

— Şi sunteţi siguri că este camera lui?

— Păi, se află acolo haine mărimea XXL, iar Zalachenko are probabil M.

— Există ceva care îl leagă pe Niedermann de vreo activitate criminală? întrebă Jerker Holmberg.

Erlander clătină din cap.

— Depinde, desigur, de felul în care interpretăm deţinerea de arme. Dar, în afară de acestea şi de faptul că Zalachenko deţine o aparatură foarte avansată de supraveghere electronică a proprietăţii, nu am găsit altceva care să deosebească ferma din Gosseberga de oricare altă locuinţă ţărănească. E o casă cu foarte puţină mobilă.

Chiar înainte de ora 12, un poliţist în uniformă a bătut la uşă, lăsând o hârtie pentru şeful adjunct al poliţiei departamentale, Monica Spångberg. Ea ridică un deget, cerând atenţie:

— Am primit un apel despre o dispariţie în Alingsås. O asistentă de la un cabinet stomatologic, pe nume Anita Kaspersson, în vârstă de 27 de ani, a părăsit locuinţa sa la ora 7:30. Şi-a lăsat copilul la grădiniţă şi pe urmă ar fi trebuit să ajungă la slujbă înainte de opt. Ceea ce n-a făcut. Lucrează la un cabinet privat, aflat la aproximativ 150 de metri de locul în care a fost găsită maşina de poliţie.

Erlander şi Sonja Modig priviră amândoi la ceas.

— Prin urmare, are patru ore avans. Ce fel de maşină este?

— Un Renault albastru-închis, model 1992. Aici este numărul.

— Lansaţi imediat un apel de căutare a automobilului. La ora asta, poate să se afle oriunde între Oslo, Malmö şi Stockholm.

Mai discutară puţin, după care şedinţa se termină, cu hotărârea ca Sonja Modig şi Marcus Erlander să-l interogheze împreună pe Zalachenko.

Henry Cortez încruntă sprâncenele, urmărind-o cu privirea pe Erika Berger, în vreme ce aceasta ieşea din încăpere, dispărând în chicinetă. Henry Cortez nu putea să indice cu exactitate care era problema. *Millennium* era un loc de muncă mic, de

genul acelora în care colaboratorii devin foarte apropiaţi. El lucrase aici cu jumătate de normă timp de patru ani şi în această perioadă fusese martorul câtorva evenimente zbuciumate, nu mai puţin acela în care Mikael Blomkvist petrecuse trei luni la închisoare pentru defăimare şi revista aproape se prăbuşise. Trăise asasinarea colegului lor, Dag Svensson, şi a prietenei acestuia, Mia Bergman.

În timpul tuturor acestor perioade furtunoase, Erika Berger fusese ca o stâncă, pe care nimic nu părea s-o clatine. El nu era uimit de faptul că Erika Berger îi telefonase, trezindu-l în zori şi-l pusese la lucru împreună cu Lottie Karim. Afacerea Salander explodase şi Mikael Blomkvist era implicat în uciderea unui poliţist, la Göteborg. Până aici, totul era clar. Lottie Karim se postase la poliţia centrală, încercând să obţină vreo informaţie inteligibilă. Henry îşi petrecuse dimineaţa dând telefoane şi încercând să pună cap la cap ce se întâmplase în cursul nopţii. Blomkvist nu răspundea la telefon însă, datorită mai multor surse, Henry avea o imagine relativ coerentă a ceea ce se petrecuse în noaptea precedentă.

În schimb, Erika Berger fusese cu mintea aiurea toată dimineaţa. Se întâmpla extrem de rar ca ea să închidă uşa biroului. Făcea asta doar atunci când avea vizite sau lucra intens la vreo problemă. În dimineaţa asta, nu avusese nicio vizită şi nici nu lucra. Când Henry Cortez bătuse de câteva ori la uşă, ca să-i raporteze veşti noi, o găsise şezând pe scaunul de la fereastră, cufundată în gânduri şi fixând cu o privire absentă şuvoiul de oameni de pe Götgatan.

Ceva nu era în regulă.

Soneria de la uşă îi întrerupse gândurile. Merse şi deschise: în prag se afla Annika Giannini. Henry Cortez o întâlnise pe sora lui Mikael Blomkvist de câteva ori, însă n-o cunoştea bine.

— Bună, Annika, spuse el. Mikael nu este aici astăzi.

— Ştiu. Cu Erika vreau să vorbesc.

De pe scaunul ei de la fereastră, Erika Berger îşi ridică privirea şi se adună repede când Henry o introduse pe Annika.

— Bună, zise ea. Mikael nu este astăzi aici. Annika zâmbi:

— Ştiu. Am venit pentru raportul făcut de Björck, de la Säpo. Micke m-a rugat să mă uit pe el, pentru ca eventual s-o reprezint pe Salander.

Erika dădu din cap. Se ridică, aducând un dosar de pe birou.

Annika şovăi o clipă, gata să părăsească încăperea. Apoi, se răzgândi, aşezându-se în faţa Erikăi.

— Ei bine, ce nu e în regulă cu tine?

— Plec de la *Millennium.* Şi n-am putut să-i spun lui Mikael. Era aşa de împotmolit în afacerea Salander, că nu s-a ivit niciodată ocazia, iar eu n-am putut să le spun celorlalţi, înainte să-i povestesc lui, şi mă simt al dracului de prost.

Annika Giannini îşi muşcă buza de jos.

— Şi, în schimb, acum îmi povesteşti mie! Ce-o să faci?

— O să fiu redactor-şef la *Svenska Morgon-Posten.*

— Hopa! În cazul acesta, s-ar potrivi felicitări, în loc de jale şi lacrimi.

— Dar nu aşa îmi imaginam plecarea de la *Millennium!* În mijlocul unui haos blestemat! A picat din senin şi nu pot spune nu. Adică e o şansă care nu se întoarce niciodată. Însă am primit propunerea chiar înainte să fie împuşcaţi Dag şi Mia, şi pe urmă s-a declanşat aşa o nebunie aici, că n-am putut să le spun. Iar acum nici nu-ţi poţi închipui câte mustrări de conştiinţă am!

— Înţeleg. Şi ţi-e frică să-i spui lui Micke.

— N-am povestit nimănui. Nu credeam că voi începe lucrul la *SMP* până în vară şi mi-am tot spus că mai este timp. Dar acum ei vor să încep cât mai repede posibil.

Tăcu, privind-o pe Annika şi părând gata să izbucnească în lacrimi.

— De fapt, asta este ultima mea săptămână la *Millennium.* Săptămâna viitoare sunt plecată şi pe urmă… Trebuie să-mi iau câteva săptămâni de concediu, ca să-mi încarc bateriile. Şi de la 1 mai încep la *SMP.*

— Ce s-ar fi întâmplat dacă te călca o maşină? Atunci, s-ar fi trezit fără redactor-şef, fără niciun minut de preaviz.

Erika o privi:

— Dar eu n-am fost călcată de maşină. Cu bună ştiinţă am tăcut timp de câteva săptămâni.

— Înţeleg că este o situaţie neplăcută, însă am senzaţia că Mikael şi Christer şi ceilalţi vor şti să-i facă faţă. Însă cred că trebuie să le spui imediat.

— Sigur, numai că afurisitul de frate-tău e azi la Göteborg! Doarme şi nu răspunde la telefon.

— Ştiu. Puţini sunt aşa de iscusiţi în a nu răspunde la telefon cum e Mikael. Dar nu e vorba doar de tine şi Micke. Ştiu că lucraţi împreună de douăzeci de ani şi tot restul, însă trebuie să te gândeşti la Christer şi la ceilalţi din redacţie.

— Dar Mikael o să…

— Micke o să sară până în tavan. Sigur că da. Dar dacă nu poate accepta faptul că tu, după douăzeci de ani, vrei să-ţi vezi de drum, atunci nu merită timpul pe care l-ai pierdut cu el.

Erika suspină.

— Hai, curaj! Cheamă-i pe Christer şi pe ceilalţi din redacţie. Acum!

Christer Malm a rămas nedumerit câteva minute atunci când Erika Berger i-a chemat pe colaboratorii de la *Millennium* în mica sală de conferinţe. Şedinţa de redacţie a fost anunţată doar cu câteva minute înainte ca el să plece, ceva mai devreme, căci era vineri. A schimbat o privire cu Henry Cortez şi Lottie Karim, la fel de uimiţi ca şi el. Secretara de redacţie, Malin Eriksson, nu ştiuse nici ea nimic, la fel ca reportera Monika Nilsson şi responsabilul cu publicitatea, Sonny Magnusson. Singurul care lipsea de pe tabel era Mikael Blomkvist, care se afla la Göteborg.

Dumnezeule! Mikael nu ştie nimic, gândi Christer Malm. *Mă întreb cum o să reacţioneze.*

Apoi, înţelese că Erika Berger terminase de vorbit şi că în sala de conferinţe se lăsase o linişte mormântală. Îşi scutură capul şi se ridică, dându-i Erikăi o îmbrăţişare şi un sărut pe obraz.

— Felicitări, Ricky, spuse el. Redactor-şef la *SMP.* Nu-i un pas mic, din bărcuţa noastră.

Henry Cortez se trezi la viaţă, începând din senin să aplaude. Erika ridică mâna.

— Stop, spuse ea. Astăzi nu merit aplauze.

Făcu o scurtă pauză, privindu-şi colaboratorii din mica redacţie.

— Ascultaţi-mă… Sunt foarte tristă că a fost să fie aşa. Voiam să vă povestesc de acum câteva săptămâni, dar cu tot haosul care a urmat crimelor, n-am mai apucat. Mikael şi Malin au muncit ca nebunii şi, pur şi simplu, nu s-a ivit ocazia. De aceea am ajuns aici…

Malin Eriksson înţelese cu o teribilă luciditate cât de redus era efectivul redacţiei şi cât de îngrozitor de pustiu va fi fără Erika. Orice s-ar fi întâmplat şi orice haos s-ar fi produs, Erika fusese stânca pe care Malin putea să se sprijine, totdeauna neclintită în furtună. Păi, nu degeaba o recrutase Balaurul de Dimineaţă! Dar ce avea să se întâmple acum? Erika fusese întotdeauna o persoană-cheie la *Millennium.*

— Sunt câteva lucruri care trebuie limpezite. Înţeleg că se va produce confuzie în redacţie. Nu a fost intenţia mea, dar asta este situaţia. În primul rând: nu voi părăsi cu totul revista. Rămân ca asociat şi voi lua parte la şedinţele consiliului de

conducere. Desigur, nu voi mai avea nicio influenţă asupra muncii propriu-zis redacţionale – s-ar putea ivi conflicte de interese.

Christer Malm aprobă gânditor.

— În al doilea rând, teoretic, îmi voi înceta activitatea în ultima zi din aprilie. Dar, în practică, aceasta este ultima mea zi de lucru. Săptămâna viitoare voi fi plecată; după cum ştiţi, a fost planificat dinainte. Şi am hotărât să nu mă mai întorc, pentru că vreau să-mi rezerv câteva zile ca să fac trecerea…

Tăcu un scurt moment.

— Numărul viitor e gata, se află în computer. Nu mai sunt decât câteva fleacuri de pus la punct. Va fi ultimul meu număr. După aceea, un alt redactor-şef va trebui să preia conducerea. În seara asta fac curat în birou.

Tăcerea era densă.

— Cine va fi noul redactor-şef este o hotărâre care trebuie discutată şi stabilită în consiliul de conducere. Dar va trebui discutată şi de voi, în redacţie.

— Mikael, spuse Christer Malm.

— Nu. În niciun caz Mikael. El este de departe cel mai prost redactor-şef pe care l-aţi putea alege. E perfect ca responsabil de apariţie şi genial când e vorba să pună cap la cap şi să aranjeze texte imposibile, ca să poată fi publicate. Dar, în acelaşi timp, el este şi o frână. Redactorul-şef trebuie să fie cineva care mizează pe o atitudine ofensivă. Mikael mai are şi tendinţa de a se îngropa în propriile lui istorii, fiind total absent, uneori săptămâni întregi. Este strălucit când e vorba de o situaţie arzătoare, dar absolut nul în munca de rutină. O ştiţi cu toţii.

Christer Malm aprobă.

— *Millennium* a funcţionat pentru că tu şi Mikael v-aţi echilibrat reciproc.

— Dar nu numai pentru asta. Vă aduceţi foarte bine aminte de vremea când Mikael s-a încăpăţânat să stea la Hedestad aproape jumătate de an. Atunci *Millennium* a funcţionat fără el, exact cum va trebui să funcţioneze acum fără mine.

— OK. Care este planul tău?

— Eu aş vrea ca tu să preiei funcţia de redactor-şef, Christer…

— Niciodată.

Christer Malm făcu un gest de respingere cu amândouă mâinile.

— .. .dar, pentru că ştiu că vei refuza, am o altă soluţie. Malin. Tu vei funcţiona ca redactor-şef temporar, cu începere de astăzi.

— Eu? exclamă Malin.

— Exact, tu. Ai fost extrem de bună ca secretar de redacţie.

— Dar eu…

— Fă o încercare. Astă-seară voi face curat în birou. Poţi să te muţi acolo de luni-dimineaţă. Numărul pe luna mai e aproape gata – ne-am luat deja corvoada de pe umeri. În iunie iese număr dublu şi pe urmă suntem liberi o lună. Dacă nu merge, consiliul de conducere va găsi în august pe altcineva. Henry, va trebui să-ţi iei normă întreagă şi s-o înlocuieşti pe Malin, ca secretar de redacţie. Apoi, va trebui să mai recrutaţi pe cineva, un colaborator nou. Însă aceasta este alegerea voastră şi a consiliului de conducere.

Erika tăcu o clipă, cercetându-i gânditoare pe cei de faţă.

— Încă un lucru. Eu încep să lucrez la un alt ziar. *SMP* şi *Millennium* nu sunt de fapt concurente, dar eu nu vreau să mai ştiu nimic mai mult decât ştiu deja, despre conţinutul numărului următor. Din acest moment, discutaţi totul cu Malin.

— Cum rămâne cu afacerea Salander? întrebă Henry Cortez.

— Discutaţi cu Mikael. Eu am informaţii despre Salander, dar voi trece întreaga istorie sub tăcere. Nu va merge la *SMP.*

Erika simţi deodată o imensă uşurare.

— Asta a fost tot, spuse ea, încheind şedinţa; apoi, se ridică şi merse în biroul ei, fără niciun alt comentariu.

Redacţia revistei *Millennium* rămase tăcută. Abia o oră mai târziu, Malin Eriksson ciocăni la uşa Erikăi.

— Alo!

— Da? întrebă Erika.

— Personalul vrea să spună ceva.

— Ce?

— Vino puţin.

Erika se ridică şi merse la uşă. Aşternuseră o faţă de masă şi aduseseră cafea şi plăcintă.

— M-am gândit că trebuie să mai aşteptăm o vreme pentru adevărata serbare de adio, spuse Christer Malm. Dar, până atunci, trebuie să ne mulţumim cu cafea şi plăcintă.

Erika Berger zâmbi pentru prima oară în ziua aceea.

3
Vineri 8 aprilie – sâmbătă 9 aprilie

Când Sonja Modig şi Marcus Erlander au venit la Alexander Zalachenko, la şapte seara, acesta se trezise din anestezie de vreo opt ore. Trecuse printr-o operaţie relativ importantă, în cursul căreia i se tăiase o parte din osul obrazului şi acesta fusese fixat cu un şurub de titan. Capul îi era bandajat aproape în întregime şi i se vedea doar ochiul stâng. Un medic le explicase că lovitura de secure distrusese pometele şi atinsese osul frunţii, desprinsese o mare parte din carnea de pe partea stângă a feţei şi dislocase orbita. Rănile îi provocau mari dureri. Zalachenko primise doze mari de calmante, dar era aproape coerent şi putea să vorbească. Poliţia însă nu trebuia să-l obosească prea tare.

— Bună seara, domnule Zalachenko, îl salută Sonja Modig.

Se prezentă pe ea şi pe colegul ei, Erlander.

— Mă numesc Karl Axel Bodin, spuse Zalachenko cu greutate printre dinţii strânşi. Vocea îi era calmă.

— Ştiu precis cine sunteţi. Am citit lista dumneavoastră de merite la Säpo.

Ceea ce nu era cu totul adevărat, pentru că Säpo nu le dăduse încă nicio hârtie despre Zalachenko.

— Asta a fost demult. Acum sunt Karl Axel Bodin.

— Cum vă simţiţi? continuă Modig. Sunteţi în stare să continuaţi discuţia?

— Vreau să fac o plângere. Fiica mea a încercat să mă omoare.

— Ştim acest lucru. Va fi anchetată la vremea potrivită, spuse Erlander. Pentru moment, dorim să discutăm lucruri mai urgente.

— Ce poate fi mai urgent ca o încercare de asasinat?

— Vrem să auzim ce aveţi de spus în legătură cu trei crime săvârşite la Stockholm şi cel puţin încă trei la Nykvarn, precum şi o răpire.

— Nu ştiu nimic despre toate astea. Cine a fost ucis?

— Domnule Bodin, avem toate motivele să bănuim că asociatul dumneavoastră, Ronald Niedermann, în vârstă de 37 de ani, e vinovat de aceste fapte, spuse Erlander. Azi-noapte, Niedermann a mai ucis un poliţist din Trollhättan.

Sonja Modig era un pic mirată de faptul că Erlander îi făcea pe voie lui Zalachenko, numindu-l Bodin. Zalachenko îşi roti uşor capul, ca să-l poată vedea pe Erlander. Vocea i se înmuie un pic.

— E foarte… foarte trist să aud asta. Nu ştiu cu ce se ocupă Niedermann. Eu n-am ucis niciun poliţist. Eu însumi am fost victima unei încercări de asasinat.

— Ronald Niedermann este pentru moment pus sub urmărire. Aveţi vreo idee despre locul în care s-ar putea ascunde?

— Nu ştiu cercurile în care se învârte. Eu… Zalachenko păru să ezite câteva secunde. Vocea lui căpătă un ton confidenţial.

— Trebuie să recunosc… dar să rămână între noi… că adesea am fost neliniştit în privinţa lui Niedermann.

Erlander se aplecă un pic.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am descoperit că poate fi violent. De fapt, eram speriat de el.

— Vreţi să spuneţi că v-aţi simţit ameninţat de Niedermann? întrebă Erlander.

— Exact. Sunt un om bătrân. Nu mă pot apăra.

— Puteţi explica relaţia dumneavoastră cu Niedermann?

— Sunt invalid.

Zalachenko arătă spre piciorul său.

— Este a doua oară când fiica mea încearcă să mă omoare. L-am angajat pe Niedermann ca ajutor, în urmă cu mulţi ani. Am crezut că mă va putea apăra… Dar,

de fapt, el a preluat controlul asupra vieţii mele. Vine şi pleacă după cum are chef, iar eu nu am niciun cuvânt de spus.

— Şi la ce vă ajută? interveni Sonja Modig. Să faceţi ceea ce nu mai puteţi face singur?

Zalachenko îi aruncă o privire cu singurul lui ochi.

— Am înţeles că fata dumneavoastră v-a aruncat o bombă incendiară în maşină, cu mai mult de zece ani în urmă, spuse Sonja Modig. Ne puteţi explica de ce a făcut-o?

— Despre asta trebuie s-o întrebaţi pe fata mea. Este bolnavă mintal.

Tonul vocii lui era din nou ostil.

— Vreţi să spuneţi că nu cunoaşteţi niciun motiv pentru care Lisbeth Salander v-a atacat în 1991?

— Fata mea e bolnavă mintal. Există probe care atestă faptul acesta.

Sonja Modig îşi lăsă capul într-o parte. Observă că Zalachenko răspundea evident mai agresiv şi mai duşmănos atunci când punea ea întrebările. Îşi dădu seama că şi Erlander observase. *OK… Good cop, bad cop.*[*] Sonja Modig ridică vocea:

— Nu crezi că fapta are de-a face cu felul în care ai maltratat-o pe mama ei aşa de violent, că i-ai provocat leziuni cerebrale ireversibile?

Zalachenko o privi pe Sonja Modig cu o expresie calmă.

— Astea sunt doar vorbe. Mama ei era o curvă. Probabil că a încasat-o de la unul dintre clienţi. S-a întâmplat doar ca eu să trec pe acolo.

Sonja Modig înălţă din sprâncene:

— Deci, eşti complet nevinovat?

— Bineînţeles.

— Zalachenko… lasă-mă să văd dacă am înţeles clar. Prin urmare, negi că ţi-ai molestat prietena din vremea aceea, pe Agneta Sofia Salander, mama lui Lisbeth Salander, cu toate că aceasta a constituit obiectul unui lung raport secret al celui care se ocupa de dumneata din partea Säpo, Gunnar Björck.

— Nu am fost niciodată condamnat pentru ceva. Nu am fost nici măcar pus sub acuzaţie. Nu am nicio vină dacă vreun ţicnit de la Serviciile Secrete a fantazat despre mine în rapoartele lui. Dacă aş fi fost bănuit, ar fi trebuit cel puţin să mă interogheze.

Sonja Modig rămăsese fără grai. Zalachenko părea să zâmbească în spatele pansamentelor.

— Vreau să depun o plângere împotriva fiicei mele. Ea a încercat să mă ucidă.

Sonja Modig suspină.

— Încep să înţeleg de ce Lisbeth Salander a simţit nevoia să-ţi înfigă o secure în ţeastă.

Erlander începu să tuşească:

— Vă cer scuze, domnule Bodin… Poate ar trebui să ne întoarcem la ceea ce ştiţi despre activităţile lui Ronald Niedermann.

Sonja Modig îi telefonă inspectorului criminalist Jan Bublanski de pe coridorul din faţa camerei lui Zalachenko.

— Nimic, spuse ea.

— Nimic? repetă Bublanski.

— A depus plângere împotriva lui Lisbeth Salander, pentru lovituri grave şi încercare de asasinat. Afirmă că nu are nimic de-a face cu crimele din Stockholm.

— Şi cum explică faptul că Lisbeth Salander a fost îngropată pe proprietatea lui, la Gosseberga?

---

[*] Poliţistul bun, poliţistul rău (în engl. în orig.). (n. red.)

— Spune că el era răcit şi că a dormit cea mai mare parte a zilei. Dacă s-a tras cu arma asupra lui Salander, Niedermann trebuie s-o fi făcut.

— OK. Ce mai avem?

— A fost împuşcată cu un Browning calibru 22. De aceea mai e în viaţă. Am găsit arma. Zalachenko recunoaşte că îi aparţine.

— Aha. Cu alte cuvinte, ştie că-i vom găsi amprentele pe pistol.

— Tocmai. Dar spune că ultima dată când a văzut arma, aceasta se afla în sertarul biroului său.

— Şi, prin urmare, genialul Niedermann a luat pistolul, în vreme ce Zalachenko dormea, şi a tras în Salander. Putem dovedi contrariul?

Sonja Modig cugetă câteva clipe, înainte de a răspunde.

— E la curent cu legislaţia suedeză şi cu metodele poliţiei. Nu recunoaşte nimic şi-l are pe Niedermann ca ţap ispăşitor. Nu ştiu ce-am putea dovedi. L-am rugat pe Erlander să-i trimită hainele la expertiză, să vedem dacă se află pe ele praf de puşcă, dar va spune probabil că a făcut exerciţii de tragere, cu două zile în urmă.

Lisbeth Salander simţea miros de migdale şi etanol. Parcă ar fi avut alcool în gură – încercă să înghită, însă limba îi era amorţită. Se strădui să deschidă ochii, fără să reuşească. Auzea în depărtare o voce care părea să-i vorbească, dar nu putea distinge cuvintele. Apoi, vocea deveni clară şi inteligibilă.

— Cred că e pe cale să se trezească.

Simţi cum cineva îi atinge fruntea şi încercă să îndepărteze mâna prea insistentă. În aceeaşi clipă, o durere ascuţită îi trecu prin umărul stâng. Se destinse.

— Mă auzi?

Vezi-ţi de drum.

— Poţi deschide ochii?

Cine-i idiotul care nu-mi dă pace?

În cele din urmă, deschise ochii. La început, văzu doar nişte puncte luminoase ciudate, înainte ca o făptură să apară în câmpul ei vizual. Încercă să-şi centreze privirea, dar făptura se ferea tot timpul. Era ca şi cum ar fi avut o mahmureală de zile mari, iar patul nu se oprea din clătinat.

— Lsmpac, bolborosi ea.

— Ce spui?

— Diot.

— Da, sună bine. Poţi deschide încă o dată ochii? Deschise ochii – două crăpături înguste. Văzu o faţă necunoscută şi memoră fiecare amănunt. Un bărbat blond, cu ochii foarte albaştri şi o faţă colţuroasă, strâmbă, la câteva zeci de centimetri de chipul ei.

— Bună. Mă numesc Anders Jonasson. Sunt medic. Eşti la spital. Ai fost rănită şi eşti pe cale să te trezeşti după operaţie. Cum te cheamă?

— Psalandr, murmură Lisbeth Salander.

— Bine. Poţi să-mi faci un serviciu? Numără până la zece.

— Unu, doi, patru, nu, trei, patru, cinci, şase… Apoi, adormi din nou.

Doctorul Anders Jonasson era totuşi mulţumit de răspunsul pe care îl primise. Îşi spusese numele şi începuse să numere. Asta însemna că fata încă avea capacităţile intelectuale aproape intacte şi că nu se va trezi sub formă de colet. Notă ora trezirii, 21:06, aproape şaisprezece ore după ce terminase operaţia. El dormise aproape toată ziua şi se înapoiase la Sahlgrenska pe la ora şapte seara. De fapt, era liber, dar rămăsese în urmă cu hârţogăria.

Nu se putuse abţine să nu treacă pe la secţia de reanimare, să-şi privească pacienta în al cărei creier scormonise în dimineaţa aceea.

— Lăsaţi-o să mai doarmă o vreme, dar ţineţi sub observaţie electroencefalograma ei. S-ar putea să apară edeme şi hemoragii în creier. Părea să aibă dureri violente în umăr, când a încercat să-şi mişte braţul. Dacă se trezeşte, daţi-i două miligrame de morfină pe oră.

Se simţea ciudat de mişcat atunci când a ieşit pe poarta principală a spitalului Sahlgrenska.

Era aproape două dimineaţa când Lisbeth Salander s-a trezit din nou. A deschis încet ochii şi a văzut un con de lumină pe plafon. După câteva momente, a rotit capul şi a devenit conştientă de faptul că avea un guler de protecţie în jurul gâtului. Simţea o durere surdă în cap şi alta, ascuţită, în umăr, atunci când a încercat să-şi schimbe poziţia. Închise pleoapele.

Spital, gândi imediat. *Ce fac aici?*

Se simţea complet stoarsă de puteri.

Mai întâi, i-a fost greu să-şi concentreze gândurile. Apoi, îi reveniră amintiri răzleţe.

Timp de câteva secunde, a fost cuprinsă de panică, atunci când fragmentele de amintiri s-au năpustit asupra ei, se vedea cum săpa, ca să se dezgroape. Apoi, a strâns dinţii, concentrându-se asupra respiraţiei.

Constată că era în viaţă. Nu era prea sigură dacă era bine sau rău.

Lisbeth Salander nu-şi amintea exact ce se întâmplase, dar îi revenea în minte un mozaic ceţos de imagini din magazia de lemne, cum ridica securea cu furie şi-l lovea în faţă pe tatăl ei. Zalachenko. Nu ştia dacă acesta mai trăia sau era mort.

Nu-şi putea aminti exact ce se întâmplase cu Niedermann. Avea o vagă senzaţie că-l văzuse pe Afurisitul de Kalle Blomkvist. Nu era sigură că nu visase, dar îşi amintea o bucătărie – trebuie să fi fost bucătăria din Gosseberga – şi i se părea că-l văzuse venind spre ea. *Probabil am avut halucinaţii.*

Întâmplările din Gosseberga păreau deja foarte îndepărtate sau, mai degrabă, ca un vis ciudat. Se concentră asupra prezentului.

Era rănită. Nu era nevoie să-i spună altcineva. Ridică mâna dreaptă, pipăindu-şi capul. Era bandajat în întregime. Apoi îşi aminti brusc. Niedermann. Zalachenko. Babalâcul dracului, avea şi el pistol. Un Browning, calibru 22. Care, în comparaţie cu aproape toate celelalte arme de foc, trebuia considerat ca relativ inofensiv. De aceea trăia.

Am fost împuşcată în cap. Puteam vârî degetul în gaură, să-mi ating creierul.

Era uimită că mai trăia. Constată că se simţea ciudat de indiferentă şi că, de fapt, nu-i păsa. Dacă moartea era vidul negru din care tocmai se trezise, atunci nu era ceva pentru care să se neliniştească. Nu va remarca niciodată diferenţa.

Cu această cugetare ezoterică, închise ochii şi adormi din nou.

Abia aţipise de câteva minute când, auzind mişcare, a întredeschis pleoapele în fante înguste. A văzut o soră în halat alb aplecându-se peste ea.

— Cred că eşti trează, spuse sora.

— Mmm, răspunse Lisbeth.

— Bună, mă numesc Marianne. Înţelegi ce spun? Lisbeth încercă să facă o mişcare de aprobare, dar înţelese că avea capul fixat în gulerul de protecţie.

— Nu, nu te mişca. Nu trebuie să-ţi fie teamă. Ai fost rănită şi noi te-am operat.

— Apă…

Marianne îi dădu să bea printr-un tub de plastic. În vreme ce bea, înregistră faptul că se mai afla acolo o persoană, în partea stângă.

— Hei, Lisbeth, mă auzi?

— Mmm, răspunse Lisbeth.

— Sunt doctor Helena Endrin. Ştii unde te afli?

— Spital.
— Te afli la spitalul Sahlgrenska, din Göteborg. Ai fost operată şi eşti la secţia de terapie intensivă.
— Mm.
— Nu trebuie să-ţi fie teamă.
— Am fost împuşcată în cap. Doctor Endrin şovăi o secundă.
— Aşa e. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?
— Moşul avea pistol.
— Ei… Da, exact.
— Calibrul 22.
— Aşa. Asta n-am ştiut.
— Cât de rău sunt rănită?
— Ai un prognostic bun. Starea ta a fost foarte critică, dar credem că ai mari şanse de recuperare.
Lisbeth cântări informaţia. Apoi o fixă pe doctoriţa Endrin cu privirea. Observă că imaginea era tulbure.
— Ce s-a întâmplat cu Zalachenko?
— Cine e?
— Moşul ăla nenorocit. Trăieşte?
— Vrei să spui Karl Axel Bodin.
— Nu. Vreau să spun Alexander Zalachenko. E numele lui adevărat.
— Nu ştiu nimic despre asta. Bărbatul în vârstă care a venit odată cu tine e într-o stare rea, însă în afara pericolului.
Inima lui Lisbeth îşi încetini bătăile. Cântări vorbele doctoriţei.
— Unde se află?
— În camera alăturată. Dar nu te mai gândi la el acum. Tot ce trebuie să faci este să te concentrezi să te faci bine.
Lisbeth închise ochii. Reflectă o clipă dacă era în stare să se scoale din pat, să găsească ceva ce putea fi folosit drept armă şi să termine ceea ce începuse. Apoi, îndepărtă aceste gânduri. Abia reuşea să ţină pleoapele deschise. Cu alte cuvinte, eşuase în hotărârea ei de a-l ucide pe Zalachenko. *O să scape iar.*
— Vreau să te examinez o clipă. Apoi, vei putea să dormi, spuse doctor Endrin.

Mikael Blomkvist se trezi brusc, fără niciun motiv aparent. Timp de câteva secunde, nici nu ştiu unde se afla. Apoi, îşi aminti că luase o cameră la City Hotel. În odaie era beznă totală. Aprinse veioza de lângă pat şi privi ceasul. Era două şi jumătate noaptea. Dormise cincisprezece ore, fără întrerupere.
Se dădu jos din pat, merse la toaletă şi urină. Rămase un moment, reflectând. Ştia că nu va mai putea să adoarmă şi intră sub duş. Apoi, îşi puse pe el jeanşii şi tricoul roşu-închis, care ar fi avut nevoie de o maşină de spălat. Era mort de foame şi sună la recepţie, întrebând dacă se putea comanda aşa devreme cafea şi un sendviş. Se putea.
Îşi puse mocasinii şi haina şi coborî la recepţie, unde cumpără cafea şi un sendviş în folie de plastic cu pâine de secară, brânză şi pate de ficat, pe care le luă cu el în cameră. În vreme ce mânca, porni calculatorul său iBook, cuplând cablul la priza de Internet. Intră mai întâi pe ediţia on-line a ziarului *Aftonbladet.* Arestarea lui Lisbeth era, după cum se aşteptase, cea mai importantă ştire. Articolul era încă plin de confuzii, dar, cel puţin, se afla pe calea cea bună. Ronald Niedermann, în vârstă de 37 de ani, era urmărit pentru uciderea unui poliţist şi poliţia mai voia să-l audieze în legătură cu cele trei asasinate din Stockholm. Poliţia nu comunicase încă nimic despre starea lui Lisbeth Salander, iar lui Zalachenko nu i se dădea numele.

Era descris drept fermierul de 66 de ani care locuia la Gosseberga şi era evident că presa încă mai avea impresia că acesta era probabil una dintre victime.

După ce termină de citit, îşi deschise telefonul mobil, constatând că avea 20 de mesaje necitite. Trei dintre ele îi cereau s-o sune pe Erika Berger. Două erau de la Annika Giannini. Paisprezece erau mesaje de la reporteri de la diferite ziare. Unul era de la Christer Malm, care-i trimisese un SMS imperativ: *Ar fi bine să iei primul tren şi să vii acasă.*

Mikael încruntă sprâncenele. Era un mesaj neobişnuit din partea lui Christer Malm. SMS-ul fusese trimis în seara precedentă, la ora şapte. Îşi înăbuşi impulsul de a trezi pe cineva la ora trei noaptea. În loc de asta, consultă mersul trenurilor de pe Internet, aflând că primul tren spre Stockholm pleca la ora 05:20.

Deschise un nou document Word. Apoi, îşi aprinse o ţigară şi rămase nemişcat trei minute, privind ţintă ecranul strălucitor. În cele din urmă, ridică degetele şi începu să scrie:

[Numele ei este Lisbeth Salander şi Suedia a învăţat s-o cunoască din conferinţele de presă ale poliţiei şi din articolele ziarelor de seară. Are 27 de ani şi 1,50 m înălţime. A fost descrisă ca psihopată, ucigaşă şi lesbiană satanistă. N-a existat nicio graniţă pentru fanteziile şi elucubraţiile pe seama ei. În acest număr, *Millennium* povesteşte despre felul în care oameni de stat au conspirat împotriva lui Lisbeth Salander, pentru a proteja un asasin patologic.]

Scrise fără să se grăbească şi apoi corectă prima versiune. Lucră concentrat aproape cincizeci de minute, şi rezultară două pagini format A4, care erau de fapt o recapitulare a nopţii în care îi găsise pe Dag Svensson şi pe Mia Bergman şi a motivelor pentru care poliţia se concentrase asupra lui Lisbeth Salander ca prezumtiv asasin. Cită articolele din ziarele de seară despre satanistele lesbiene şi speranţele lor că asasinatele conţineau picanterii sado-masochiste.

În cele din urmă, aruncând o privire pe ceas, închise grăbit computerul. Îşi împachetă lucrurile în geantă, merse la recepţie şi plăti cu cartea de credit, apoi luă un taxi până la gara centrală din Göteborg.

Mikael Blomkvist se duse imediat la vagonul restaurant unde comandă cafea şi sendvişuri. Apoi, deschise din nou iBook-ul, recitind textul pe care reuşise să-l scrie în ora dimineţii. Era chiar la pasajul despre istoria lui Zalachenko, aşa că n-o observă pe Sonja Modig înainte ca aceasta să-şi dreagă vocea şi să-l întrebe dacă îi poate ţine tovărăşie. El o privi, apoi închise computerul.

— Pe drum spre casă? întrebă Modig. Mikael dădu din cap, în semn de aprobare.

— Şi tu, la fel, după câte înţeleg. Încuviinţă, la rândul ei.

— Colegul meu mai rămâne o zi.

— Ai auzit ceva despre starea lui Lisbeth Salander? Eu am dormit de când ne-am despărţit.

— S-a trezit abia aseară. Dar doctorii cred că se va face bine. A avut un noroc extraordinar.

Mikael încuviinţă. Înţelese că de fapt nu fusese neliniştit pentru ea. Pornise de la ideea că va supravieţui. Altceva era de neconceput.

— S-a mai întâmplat ceva interesant? întrebă el. Sonja Modig îl privi nehotărâtă. Se întreba cât de multă încredere putea avea în reporterul acesta, care de fapt ştia despre afacere mai mult decât ea însăşi. Pe de altă parte, ea venise să se aşeze la masa lui şi cel puţin o sută de ziarişti probabil că ştiau deja ce se petrecuse la sediul poliţiei.

— Nu vreau să fiu citată, spuse ea.

— Te întreb doar din interes personal.

Ea dădu din cap şi-i povesti că poliţia îl urmărea pe Ronald Niedermann în toată ţara, în special în zona Malmö.

— Şi Zalachenko? L-aţi interogat?

— Da, l-am interogat.

— Şi?

— Nu pot povesti.

— Hai, Sonja. O să ştiu exact despre ce-aţi vorbit cam la o oră după ce ajung la redacţie, la Stockholm. Şi nu voi scrie o vorbă din ce-mi vei spune.

Ea şovăi un lung moment înainte de a-i întâlni privirea.

— A făcut plângere împotriva lui Lisbeth Salander, pentru că a încercat să-l omoare. S-ar putea să fie arestată pentru rănire gravă şi tentativă de omor.

— Şi, cu siguranţă, ea va invoca dreptul de legitimă apărare.

— Sper s-o facă, spuse Sonja Modig. Mikael îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Nu prea sună a replică de poliţist, spuse el pe un ton neutru.

— Bodin... Zalachenko ne scapă printre degete şi are răspuns la toate întrebările. Sunt absolut convinsă că lucrurile s-au întâmplat întocmai cum ne-ai povestit aseară. Asta înseamnă că Salander a fost victima unor abuzuri judiciare constante, de când avea 12 ani.

Mikael aprobă.

— Aceasta este istoria pe care o voi publica eu, spuse. Ea mai şovăi un moment. Mikael aştepta.

— Am vorbit cu Bublanski acum o jumătate de oră. N-a spus prea multe, dar ancheta asupra lui Salander în legătură cu moartea prietenilor tăi pare să fie suspendată. Se focalizează pe Niedermann.

— Ceea ce înseamnă...

Lăsă cuvintele să plutească în aer. Sonja Modig ridică din umeri.

— Cine se va ocupa de ancheta asupra lui Salander?

— Nu ştiu. Povestea de la Gosseberga va cădea probabil în primul rând pe seama celor din Göteborg. Dar pot presupune că cineva din Stockholm va avea sarcina de a aduna tot materialul, înaintea unui proces.

— Înţeleg. Putem paria că investigarea va fi trecută celor de la Säpo?

Ea dădu din cap.

Cu puţin înainte de Alingsås, Mikael se aplecă spre ea:

— Sonja... cred că înţelegi despre ce e vorba. Dacă povestea cu Zalachenko devine publică, va fi un scandal enorm. Activiştii Säpo au colaborat cu un psihiatru ca s-o bage pe Salander la balamuc. Singurul lucru pe care îl pot face ei este să continue să jure că, de fapt, Lisbeth Salander e bolnavă psihic şi că internarea forţată din 1991 a fost perfect justificată.

Sonja Modig aprobă din nou.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă să împiedic asemenea planuri. Vreau să spun, Lisbeth Salander este la fel de lucidă ca mine şi ca tine. Deosebită, poate, dar capacităţile ei mentale nu pot fi puse sub semnul întrebării.

Sonja Modig aprobă. Mikael făcu o pauză, lăsând cuvintele să fie bine înţelese.

— Aş avea nevoie de cineva din interior, pe care să mă pot baza.

Ea îi întâlni privirea.

— Nu am competenţa de a stabili dacă Lisbeth Salander e sau nu bolnavă psihic, răspunse ea.

— Nu, dar ai competenţa să judeci dacă ea este sau nu victima unui abuz judiciar.

— Ce propui?

— Nu-ţi spun să-ţi pârăşti colegii, dar vreau să mă informezi dacă descoperi că Lisbeth este pe cale să fie încă o dată expusă abuzurilor judiciare.

Sonja Modig rămase tăcută.

— Nu vreau să-mi dai amănunte asupra detaliilor tehnice ale anchetei sau altceva de genul ăsta. Hotărăşte singură. Însă am nevoie să ştiu ce se întâmplă cu acuzaţiile împotriva lui Lisbeth Salander.

— Pare o bună metodă ca să fiu dată afară.

— Tu eşti o sursă. Niciodată nu te voi numi şi n-o să te bag în bucluc.

Scoase un carnet şi scrise o adresă e-mail:

— Aceasta este o adresă anonimă de hotmail. Dacă vrei să-mi spui ceva, foloseşte-o. Nu trebuie să utilizezi propria ta adresă oficială. Poţi să-ţi deschizi un cont temporar pe hotmail.

Ea luă adresa, punând-o în buzunarul interior al hainei. Nu promise nimic.

Sâmbătă dimineaţa, la ora şapte, inspectorul criminalist Marcus Erlander a fost trezit de telefon. Auzea vocile de la televizor şi simţea mirosul de cafea din bucătărie, unde soţia lui îşi începuse treburile de dimineaţă. Ajunsese acasă în apartamentul lui din Mölndal la unu noaptea şi dormise ceva mai mult de cinci ore. Înainte de asta, fusese în plină activitate exact douăzeci şi două de ore. Prin urmare, nu se simţea încă odihnit, atunci când întinse mâna după receptor.

— Mårtensson, biroul de investigaţii, schimbul de noapte. Te-ai sculat deja?

— Nu, răspunse Erlander. Abia am apucat să adorm. Ce s-a întâmplat?

— Veşti noi. Anita Kaspersson a fost găsită.

— Unde?

— Chiar lângă Seglora, la sud de Borås. Erlander îşi vizualiză în minte harta.

— La sud, spuse el. Tipul alege drumurile secundare. Probabil că a condus maşina pe şoseaua 180, a trecut de Borås şi a luat-o spre sud. Aţi dat alarma la Malmö?

— Şi la Helsingborg, Landskrona şi Trelleborg. Şi la Karlskrona. Mă gândesc la feribotul spre est.

Erlander se ridică, scărpinându-şi ceafa.

— Are aproape douăzeci şi patru de ore avans. S-ar putea să fi ieşit deja din ţară. Cum a fost găsită Kaspersson?

— A bătut la o uşă, la o vilă de la intrarea în Seglora.

— Ce?

— A bătut la o uşă…

— Am auzit. Vrei să spui că trăieşte?

— Iartă-mă. Sunt obosit şi nu mă exprim exact. Anita Kaspersson a reuşit să ajungă la Seglora la ora 03:10 azi-dimineaţă şi a bătut la uşa unei vile, speriind o familie cu copii care dormeau. Era desculţă, îngheţată de frig şi avea mâinile legate la spate. Pentru moment, se află la spitalul din Borås, unde s-a reîntâlnit cu soţul ei.

— Drăcia dracului! Cred că toţi am pornit de la ideea că ea nu mai e în viaţă.

— Adesea mai avem şi surprize.

— Surprize pozitive.

— Acum, urmează veştile proaste. Şefa adjunctă a poliţiei departamentale, Spångberg, e aici de la ora cinci dimineaţa. Ea a dat ordin să te trezesc imediat şi să-ţi spun să te duci la Borås, ca s-o interoghezi pe Kaspersson.

Pentru că era sâmbătă dimineaţa, Mikael presupunea că redacţia revistei *Millennium* era goală. L-a sunat pe Christer Malm când X2000[1] trecea de podul Årsta, întrebându-l ce voise să spună cu SMS-ul lui.

— Ai luat micul dejun? l-a întrebat Christer.

— În tren.

---

[1] Tren de mare viteză.

— Bine. Vino la mine acasă şi am să-ţi pregătesc ceva mai substanţial.

— Despre ce este vorba?

— Îţi spun când vii.

Mikael a luat metroul până la Medborgarplatsen şi a continuat pe jos, până la Allhelgonagatan. I-a deschis Arnold Magnusson, prietenul lui Christer. Oricât încerca, Mikael nu se putea elibera de sentimentul că privea o reclamă pentru cine ştie ce produs. Arnold Magnusson trecuse pe la Dramaten[1] şi era unul dintre cei mai solicitaţi actori din Suedia. Era întotdeauna la fel de stânjenitor să-l întâlneşti în realitate. Mikael nu avea obiceiul să se lase impresionat de vedete, dar Arnold Magnusson avea o înfăţişare aşa de caracteristică, aşa de puternic asociată cu unele roluri din filme şi de la televizor, mai ales cu Gunnar Frisk, comisarul coleric dintr-o serie televizată extrem de populară, încât Mikael se aştepta de fiecare dată ca Arnold să se comporte exact ca Gunnar Frisk.

— Bună, Micke, spuse Arnold.

— Bună, răspunse Mikael.

— Hai în bucătărie, spuse Arnold, poftindu-l înăuntru. Christer Malm le servi gofre calde, cu dulceaţă de mure şi cafea proaspăt râşnită. Mikael începuse să saliveze, chiar înainte de a se aşeza şi de a se arunca asupra farfuriei. Christer Malm îl întrebă ce se întâmplase la Gosseberga. Mikael recapitulă detaliile. Era deja la cea de-a treia gofră, când întrebă despre ce era vorba.

— Am avut o mică problemă la *Millennium,* în timp ce tu erai la Göteborg, spuse Christer.

Mikael înălţă întrebător din sprâncene:

— Ce anume?

— Nimic grav. Însă Erika Berger a devenit redactor-şef la *Svenska Morgon-Posten.* Ieri a fost ultima ei zi de lucru la *Millennium.*

Mikael rămase pe scaun, cu jumătate de gofră în mână, pe drum spre gură. Îi luă mai multe secunde până să înţeleagă mesajul.

— De ce n-a spus mai devreme? întrebă el în cele din urmă.

— Pentru că voia să-ţi spună mai întâi ţie, iar tu ai alergat de colo-colo şi n-ai fost de găsit timp de mai multe săptămâni. Considera fără îndoială că ai destule probleme cu episodul Salander. Pentru că voia să-ţi spună în primul rând ţie, nu ne-a spus nimic nici nouă şi zilele au trecut… Aşa. Dintr-odată, au copleşit-o mustrările de conştiinţă şi se simţea al dracului de prost. Şi noi n-am remarcat absolut nimic.

Mikael strânse din pleoape:

— A naibii treabă!

— Ştiu. În loc să fii primul, eşti ultimul din redacţie care afli. Voiam să-ţi pot povesti, ca să înţelegi ce s-a întâmplat şi să nu crezi că cineva a uneltit pe la spatele tău.

— Nu cred asta. Dar, Dumnezeule! E grozav că a primit postul, dacă vrea să lucreze la *SMP…* Dar ce naiba ne facem noi, la redacţie?

— Am pus-o pe Malin redactor-şef temporar, cu începere de la numărul viitor.

— Malin?

— Dacă nu vrei tu să fii redactor-şef…

— Nu, la dracu'…

— Aşa am crezut şi eu. Prin urmare, Malin va fi redactor-şef.

— Şi cine va fi secretar de redacţie?

— Henry Cortez. E la noi de patru ani şi nu se mai poate spune că e un începător.

[1] Dramatiska Teatern (Teatrul Dramatic), cel mai important teatru din Suedia.

Mikael cântări propunerile.

— Am şi eu vreun cuvânt de spus? întrebă el.

— Păi… zise Christer Malm. Mikael râse sec:

— OK. Rămâne cum aţi hotărât. Malin e curajoasă, dar încă nesigură. Henry are obiceiul să tragă cam des la întâmplare, dar n-o să-l scăpăm din ochi.

— Aşa vom face.

Mikael rămase tăcut. Se gândea că va fi teribil de pustiu fără Erika şi nu era sigur ce se va întâmpla cu revista.

— Trebuie să sun acasă la Erika, să…

— Nu cred că e nevoie.

— Cum aşa?

— A rămas să doarmă la redacţie. Du-te şi trezeşte-o.

Mikael o găsi pe Erika dormind adânc pe canapeaua din odaia ei de lucru. Îşi petrecuse noaptea golind rafturile şi biroul de lucrurile personale şi de hârtiile pe care voia să le păstreze. Umpluse cinci cutii mari de carton. Mikael o privi un lung moment din pragul uşii, înainte să intre şi să se aşeze pe marginea canapelei, trezind-o.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu ai venit la mine să dormi, dacă era neapărat nevoie să-ţi petreci noaptea la slujbă? spuse el.

— Hei, Mikael, răspunse ea.

— Christer mi-a povestit.

Erika încercă să spună ceva, însă el se aplecă, sărutând-o pe obraz.

— Eşti furios?

— Foarte! spuse el pe un ton tăios.

— Îmi pare rău. Pur şi simplu, n-am putut refuza o asemenea propunere. Însă nu mi se pare drept, am impresia că vă las în rahat, pe tine şi pe ceilalţi de la *Millennium,* într-un moment foarte dificil.

— Nu sunt cea mai potrivită persoană să te critic pentru că părăseşti corabia. Acum doi ani, şi eu am plecat şi v-am lăsat în rahat într-o situaţie care era substanţial mai dificilă ca acum.

— Sunt două situaţii complet diferite. Tu ai luat o pauză. Eu termin de tot şi am ascuns asta. Îmi pare rău.

Mikael rămase tăcut o vreme. Apoi schiţă un zâmbet:

— Când vine ceasul, vine. *A woman's gotta do what a woman's gotta do and all that crap*[1].

Erika surâse. Erau cuvintele pe care le folosise ea atunci când Mikael plecase la Hedeby. El întinse mâna, ciufulindu-i prieteneşte părul.

— Înţeleg că nu mai vrei să lucrezi în balamucul ăsta, dar să-ţi doreşti să fii şef în cel mai scorţos ziar de bătrânei din Suedia, asta o să-mi ia ceva vreme s-o rumeg.

— Sunt multe femei care lucrează acolo.

— Aiurea. Uită-te la editoriale. Sunt de pe vremea lui Pazvante. Trebuie să fii complet masochistă. Hai să bem o cafea!

Erika se ridică în capul oaselor.

— Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat azi-noapte la Göteborg.

— Sunt pe cale să scriu povestea, spuse Mikael. Dar se va declanşa războiul când o vom publica.

— Nu noi. *Voi.*

---

[1] (În engl. în orig.) O femeie trebuie să facă ce trebuie să facă o femeie, şi aşa mai departe.

— Ştiu. O vom publica la momentul procesului. Dar presupun că nu vei lua acest *story* cu tine la *SMP.* De fapt, vreau să scrii o pastilă despre povestea lui Zalachenko, înainte să pleci de la *Millennium.*

— Micke, eu…

— Ultimul tău editorial. Îl vei scrie când vei avea chef. Probabil că nu va fi publicat înainte de proces, când va fi asta.

— Poate că nu-i o idee prea bună. Despre ce trebuie să trateze?

— Morală, spuse Mikael Blomkvist. Despre faptul că unul dintre colaboratorii noştri a fost ucis pentru că statul nu şi-a făcut datoria acum cincisprezece ani.

Nu trebuia să-i explice mai mult. Erika Berger ştia exact ce fel de articol dorea el. Cântări lucrurile un scurt moment. Fusese de fapt căpitanul vasului atunci când Dag Svensson a fost ucis. Se simţi dintr-odată mult mai bine dispusă.

— OK, spuse ea. Ultimul editorial.

4
Sâmbătă 9 aprilie – duminică 10 aprilie

Sâmbătă la ora unu, procuroarea Martina Fransson din Södertälje îşi terminase deliberarea. Cimitirul din pădurea de la Nykvarn era o ciorbă blestemată şi secţia de criminalistică acumulase o grămadă de ore suplimentare, începând cu miercurea când Paolo Roberto avusese meciul de box cu Ronald Niedermann, în magazia de lemne de acolo. Era vorba de cel puţin trei persoane asasinate care fuseseră îngropate în apropiere, de o răpire cu vătămare şi rănire gravă a prietenei lui Lisbeth Salander, Miriam Wu, şi, pentru a încheia, de un incendiu provocat. Legat de Nykvarn mai era şi incidentul din Stallarholmen, care ţinea de competenţa unei alte secţii de poliţie, dar în care Carl Magnus Lundin, de la clubul de motociclişti din Svavelsjö, jucase un rol principal. Pentru moment, acesta zăcea la spitalul din Södertälje, cu piciorul în ghips şi o placă de metal în falcă. Şi oricum, aceste infracţiuni cădeau sub autoritatea poliţiei departamentale, ceea ce însemna că cei de la Stockholm vor avea ultimul cuvânt de spus.

În timpul zilei de vineri, fuseseră lansate ordine de arestare. Cu siguranţă, Lundin avea legături cu cele petrecute la Nykvarn. Cu puţină întârziere se stabilise că magazia era proprietatea firmei Medimport, care la rândul ei aparţinea unei anume Anneli Karlsson, în vârstă de 52 de ani şi stabilită la Puerto Banus, în Spania. Aceasta era verişoară cu Magge Lundin, nu avea cazier şi în acest context părea să joace rolul de om de paie.

Martina Fransson închise dosarul cu cercetările preliminare. Erau încă în faza de început şi aveau să fie completate cu mai multe sute de pagini, înainte de a veni vremea pentru proces. Însă, chiar de acum, Martina Fransson trebuia să decidă asupra unora dintre chestiuni. Se uită la colegii din poliţie:

— Avem destul de mult material ca să deschidem acţiune judiciară împotriva lui Lundin, pentru complicitate în răpirea lui Miriam Wu. Paolo Roberto l-a identificat ca fiind bărbatul care conducea duba. Am să-l arestez şi pentru probabilă complicitate la incendiere. Aşteptăm acuzaţia de complicitate la omorârea celor trei persoane care au fost dezgropate pe terenul de acolo, cel puţin până ce acestea vor fi identificate.

Poliţiştii făcură semne de încuviinţare. Era hotărârea la care se aşteptaseră.

— Ce facem cu Sonny Nieminen?

Martina Fransson răsfoi documentarea despre Nieminen de pe masă.

— Este un domn cu o listă de merite impozantă. Jaf, deţinere ilegală de arme, lovire, lovire gravă, omucidere Şi delicte legate de comerţul cu droguri. A fost prins împreună cu Lundin, la Stallarholmen. Sunt absolut convinsă că este amestecat – ar fi neverosimil să nu fie. Dar problema este că nu avem nicio probă împotriva lui.

— El spune că nu a fost niciodată în magazia din Nykvarn şi că doar l-a însoţit pe Lundin într-o plimbare cu motocicletele, spuse inspectorul criminalist care fusese însărcinat cu cazul din Stallarholmen din partea poliţiei din Södertälje. Afirmă că nu ştia nimic despre treburile lui Lundin de la Stallarholmen.

Martina Fransson se întrebă dacă exista vreo posibilitate să-i paseze mai departe afacerea procurorului Richard Ekström, de la Stockholm.

— Nieminen refuză să spună ce s-a petrecut, dar neagă cu tărie că a participat la vreo infracţiune, continuă inspectorul criminalist.

— Nu, mai curând pare că el şi Lundin au fost victime la Stallarholmen, spuse Martina Fransson, bătând enervată cu degetele în tăblia mesei. Lisbeth Salander, adăugă ea cu evidentă îndoială în glas. Prin urmare, vorbim despre o fetişcană care

arată de parcă abia ar fi intrat în pubertate, are 1,50 înălţime şi e greu de crezut că posedă forţa necesară ca să le ţină piept lui Nieminen şi lui Lundin.

— Dacă n-a fost înarmată. Cu un pistol, putea să compenseze o bună parte din fizicul ei firav.

— Dar nu se potriveşte cu reconstruirea evenimentelor.

— Nu. A folosit gaz paralizant şi l-a lovit pe Lundin între picioare cu o asemenea violenţă, că i-a zdrobit un testicul, ca să nu mai vorbim despre maxilar. Împuşcătura în picior pare să fi venit după lovituri. Dar mi-e greu să cred că era înarmată.

— Laboratorul a identificat arma cu care s-a tras asupra lui Lundin. Este un P-38 Wanad polonez, cu muniţie Makarov. A fost găsit la Gosseberga, lângă Göteborg şi are pe el amprentele lui Lisbeth Salander. Putem presupune că a luat pistolul cu ea, la Gosseberga.

— Da. Dar numărul seriei arată că arma a fost furată acum patru ani, la un jaf petrecut într-un magazin de arme din Örebro. Hoţul a fost prins imediat, dar reuşise să vândă armele. Era un talent local, avea probleme cu drogurile şi avea cunoştinţe în cercul din jurul clubului motocicliştilor din Svavelsjö. Aş plasa mult mai bine pistolul fie la Lundin, fie la Nieminen.

— S-ar putea ca Lundin să fi avut pistolul şi Salander să-l fi dezarmat, timp în care să fi pornit glonţul care l-a nimerit pe acesta în picior. Vreau să spun că intenţia n-a fost în niciun caz să-l omoare, de vreme ce mai este în viaţă.

— Sau l-a împuşcat în picior din sadism, ce pot să ştiu! Dar cum i-a venit de hac lui Nieminen? Acesta nu are nicio rană aparentă.

— De fapt, are o rană. Are două arsuri mici pe piept.

— Şi?

— Probabil, un pistol electric.

— Prin urmare, Salander avea asupra ei o armă electrică, gaz paralizant şi un pistol. Cât cântăresc toate astea? Nu, sunt absolut sigură că Lundin sau Nieminen avea cu el arma şi că Salander a luat-o de la aceştia. Nu putem şti exact cum s-au petrecut lucrurile atunci când a fost împuşcat Lundin, până când unul dintre cei implicaţi nu începe să vorbească.

— OK.

— Dar, pentru moment, situaţia stă aşa: Lundin e la arest preventiv, din motivele pe care le-am amintit mai devreme. Iar împotriva lui Nieminen nu avem nimic. Prin urmare, mă gândesc să-l pun în libertate în după-amiaza asta.

Sonny Nieminen era într-o dispoziţie mizerabilă atunci când a părăsit celula de la sediul poliţiei din Södertälje. Avea gura aşa de uscată, încât prima oprire a fost la un debit de tutun, unde a cumpărat un pepsi pe care l-a dat imediat peste cap. A mai cumpărat şi un pachet de Lucky Strike şi o cutie de tutun de mestecat Göteborgs Rape. Şi-a deschis telefonul mobil şi a verificat bateria, înainte de a forma numărul lui Hans-Åke Waltari, 33 de ani şi *Sergeant-at-Arms* la Svavelsjö MC*, numărul trei în ierarhia internă a clubului. A auzit patru semnale, înainte ca Waltari să răspundă.

— Nieminen. Am ieşit.

— Felicitări.

— Unde eşti?

— Nyköping.

— Şi ce dracu’ faci la Nyköping?

— Când tu şi Magge aţi fost arestaţi, am luat hotărârea să o lăsăm mai moale, până ce vom şti mai bine cum stau lucrurile.

* MotoClub – Clubul de motociclişti. (n. red.)

— Acum ştii. Unde sunt ceilalţi? Hans-Åke Waltari i-a explicat unde era fiecare dintre cei cinci membri ai clubului din Svavelsjö. Explicaţia nu-l făcu pe Nieminen nici mai calm, nici mai mulţumit.

— Şi cine dracu' are grijă de prăvălie, în vreme ce voi vă ascundeţi ca babele?

— Nu-i corect. Tu şi cu Magge aţi plecat pentru nu ştiu ce rahat de afacere, despre care noi n-aveam idee, brusc aţi fost implicaţi într-un schimb de focuri cu afurisita aia de curvă urmărită şi Magge e împuşcat, iar tu eşti arestat. Pe urmă, poliţiştii dezgroapă cadavre în depozitul nostru din Nykvarn.

— Şi?

— Şi am început să ne punem întrebări dacă nu cumva tu şi Magge ne-aţi ascuns ceva.

— Şi ce dracu' ar putea să fie? Noi aducem de lucru la firmă!

— Dar n-am auzit nicio vorbă că depozitul ar fi şi cimitir. Ale cui sunt cadavrele?

Sonny Nieminen avea o replică acră pe limbă, dar se stăpâni. Hans-Åke Waltari era un dobitoc, dar situaţia nu era propice pentru a porni un scandal. Acum trebuia să-şi consolideze forţele. După ce negase totul în cinci interogatorii, nu era un lucru deosebit de inteligent să trâmbiţeze la telefon că el avea de fapt cunoştinţe în materie, la două sute de metri de sediul poliţiei.

— Lasă dracului cadavrele, spuse el. N-am nicio idee. Dar Magge e în rahat. O să stea la pârnaie o vreme şi în lipsa lui eu sunt şef.

— OK. Ce se întâmplă acum? întrebă Waltari.

— Cine vede de proprietate dacă v-aţi băgat toţi sub pământ?

— A rămas pe poziţii Benny Karlsson. Poliţia a făcut percheziţie chiar în ziua în care v-au arestat. N-au găsit nimic.

— Benny K.! izbucni Nieminen. Benny K. este, fir-ar al dracului, un mucos de începător!

— Linişteşte-te. Are compania blondului cu care obişnuiaţi să vă întâlniţi, tu şi Magge.

Sonny Nieminen simţi cum îngheaţă dintr-odată. Se uită grăbit în jur, depărtându-se câţiva metri de uşa debitului de tutun.

— Ce-ai spus? întrebă cu voce scăzută.

— Tipul ăla blond cu care vă întâlneaţi tu şi cu Magge a apărut şi voia să-l ajutăm să-şi găsească o ascunzătoare.

— Pe toţi dracii, Waltari, e căutat în toată nenorocita asta de Suedie, fiindc-a omorât un poliţai!

— Da... De-aia voia să se ascundă. Şi noi ce-ar fi trebuit să facem? Doar e amicul tău şi-al lui Magge!

Nieminen închise ochii preţ de zece secunde. Ronald Niedermann furnizase clubului din Svavelsjö grămezi de tranzacţii care le aduseseră câştiguri foarte bune, timp de mulţi ani. Dar nu era în niciun caz un prieten. Era un escroc notoriu şi un psihopat, în plus un psihopat pe care-l vâna poliţia cu aruncătoarele de flăcări. Sonny Nieminen nu se încredea o secundă în Ronald Niedermann. Cel mai bun lucru ar fi fost să fie găsit cu un glonţ în ţeastă. Atunci poliţia s-ar fi potolit.

— Şi ce-aţi făcut cu el?

— Benny K. are grijă de el. L-a dus la Viktor. Viktor Göransson era casierul şi expertul financiar al clubului şi locuia foarte aproape de Järna. Göransson făcuse liceul de ştiinţe economice şi îşi începuse cariera în calitate de consultant financiar al unui sârb, mare proprietar de restaurante, înainte ca banda acestuia să intre la puşcărie pentru fraude economice. Îl întâlnise pe Magge Lundin la Kumla[1], la începutul anilor '90. Era singurul de la Svavelsjö MC care purta costum şi cravată.

[1] Kumla – una dintre cele mai cunoscute închisori din Suedia.

— Waltari, urcă în maşină şi vino la Södertälje. Caută-mă în faţa gării, peste patruzeci şi cinci de minute.

— Aha! De ce eşti aşa de grăbit?

— Pentru că trebuie să luăm situaţia în mâini cât de repede posibil.

Hans-Åke Waltari îl privea pe furiş pe Sonny Nieminen, care nu scotea un cuvânt, în vreme ce mergeau cu maşina spre Svavelsjö. Spre deosebire de Magge Lundin, Nieminen nu fusese niciodată o companie plăcută. Era chipeş şi părea molatic, dar era un individ periculos care se aprindea uşor, mai ales dacă băuse. Pentru moment, părea treaz, dar pentru Waltari viitorul era incert, cu un şef ca Nieminen. Magge ştiuse întotdeauna să-l facă pe Nieminen să se calmeze. Acum se întreba cum va arăta viitorul, cu Nieminen ca preşedinte temporar al clubului.

Benny K. nu se afla în local. Nieminen a încercat de două ori să-l sune pe mobil, dar n-a primit răspuns.

Au mers la ferma lui Nieminen, aflată cam la un kilometru de localul clubului. Poliţia făcuse percheziţie şi acolo, dar nu găsise nimic relevant pentru ancheta legată de Nykvarn. El se găsea acum în libertate, tocmai pentru că nu se descoperise nimic care să-l lege de vreun act criminal.

A făcut un duş şi s-a schimbat, în vreme ce Waltari îl aştepta răbdător în bucătărie. Pe urmă, au mers pe jos cam 150 de metri în pădurea din spatele casei lui Nieminen şi au dat la o parte stratul de pământ care acoperea o ladă îngropată nu foarte adânc, în care se aflau şase arme, printre care un AK5, o cantitate destul de mare de muniţie şi mai mult de două kilograme de exploziv. Era mica provizie de armament a lui Nieminen. Două dintre armele din ladă erau Wanad P-83 poloneze. Făceau parte din acelaşi stoc ca şi arma pe care Lisbeth Salander o luase de la Nieminen, la Stallarholmen.

Nieminen refuză să se mai gândească la Lisbeth Salander. Era un subiect neplăcut. În celula de la sediul poliţiei din Södertälje, îşi derulase în minte iar şi iar scena, cum sosiseră el şi Magge Lundin la casa de vacanţă a avocatului Nils Bjurman şi o găsiseră în curte pe Lisbeth Salander.

Evenimentele luaseră o turnură cu totul neaşteptată. Se duseseră acolo ca să incendieze blestemata aia de casă de vacanţă. Urmaseră instrucţiunile cretinului ăluia blond. Şi se împiedicaseră de afurisita de Salander – singură, 1,50 înălţime şi slabă ca băţul. Nieminen se întreba câte kilograme cântărea ea de fapt. Pe urmă, totul mersese aiurea şi se transformase într-o orgie de violenţă, la care niciunul dintre ei doi nu se aşteptase.

Din punct de vedere strict tehnic, putea explica succesiunea evenimentelor. Salander avusese un spray cu gaz lacrimogen pe care îl golise în faţa lui Magge Lundin. Magge ar fi trebuit să fie pregătit, dar nu fusese. Îl lovise de două ori şi nu e nevoie de prea multă forţă musculară pentru a sparge falca cuiva. Îl luase pe nepregătite. Se putea explica.

Dar, după aceea, trecuse la el, la Nieminen – bărbaţi bine făcuţi şi antrenaţi se gândeau de două ori, înainte de a se apropia de el. Fata se mişca iute. El se chinuise să-şi scoată arma. Ea îl trântise la pământ cu o uşurinţă umilitoare, ca şi cum ar fi alungat o muscă. Avea un pistol electric. Avea…

Când s-a trezit, nu-şi amintea aproape nimic, Magge Lundin era împuşcat în picior şi sosise poliţia. După un şir de tratative între poliţia din Strängnäs şi cea din Södertälje, ajunseseră în puşcărie la Södertälje. Iar ea furase Harley-Davidson-ul lui Magge Lundin. Tăiase emblema clubului Svavelsjö de pe geaca lui de piele – un simbol care făcea lumea să se dea la o parte la coada de la cârciumă şi care îi conferea un statut pe care un Svensson[1] obişnuit nici nu-l putea pricepe. Îl umilise.

[1] Cel mai comun nume de familie suedez.

Sonny Nieminen se simţi brusc clocotind pe dinăuntru. Tăcuse la toate interogatoriile poliţiei. Niciodată nu va putea povesti ce se întâmplase la Stallarholmen. Până în acel moment, Lisbeth Salander nu însemnase nimic pentru el. Era un mic proiect suplimentar, de care se ocupa Magge Lundin – din nou, la însărcinarea blestematului de Niedermann. Acum, o ura cu o pasiune care-l uimea. Obişnuia să fie rece şi să analizeze situaţiile şi ştia că va avea ocazia cândva, în viitor, să se răzbune şi să şteargă pata ruşinoasă. Mai întâi însă, trebuia să facă ordine în haosul pe care Salander şi Niedermann împreună îl provocaseră la clubul Svavelsjö.

Nieminen scoase amândouă pistoalele poloneze rămase, le încarcă şi pe unul dintre ele i-l dădu lui Waltari.

— Avem vreun plan?

— Vom merge să stăm puţin de vorbă cu Niedermann. Nu este unul dintre noi şi nu a mai fost prins de poliţie până acum. Nu ştiu cum va reacţiona când va fi arestat, dar dacă vorbeşte, poate să ne bage pe toţi în bucluc. Şi-atunci intrăm la pârnaie cât ai zice peşte.

— Vrei să spui că trebuie să...

Nieminen se decisese deja că Niedermann trebuia să dispară, dar îşi dădu seama că nu era momentul să-l sperie pe Waltari, înainte de a ajunge la faţa locului.

— Nu ştiu. Dar va trebui sondăm terenul. Dacă are vreun un plan şi poate dispărea repede, peste graniţă, poate îl ajutăm s-o facă. Însă atâta vreme cât riscă să fie arestat de poliţie, este o ameninţare pentru noi.

Ferma lui Viktor Göransson de lângă Järna era cufundată în întuneric, atunci când Nieminen şi Waltari au ajuns, la apusul soarelui. Chiar şi acest lucru părea îngrijorător. Au rămas în maşină o vreme, aşteptând.

— Poate că sunt plecaţi, sugeră Waltari.

— Sigur. A ieşit la cârciumă, cu Niedermann, spuse Nieminen, deschizând portiera.

Uşa de la intrare nu era încuiată. Nieminen a aprins plafoniera. Au trecut din odaie în odaie. Era ordine şi curăţenie, ceea ce se datora femeii, cum naiba o chema, cu care locuia Göransson.

I-au găsit pe Viktor Göransson şi pe concubina lui în pivniţă, aruncaţi într-o vană.

Nieminen s-a aplecat, cercetând cadavrele. A întins un deget, atingând femeia al cărei nume nu şi-l putea aminti. Era rece şi ţeapănă. Însemna că muriseră poate de 24 de ore.

Nieminen nu avea nevoie de niciun raport al medicului legist ca să-şi dea seama cum murise femeia. Grumazul îi fusese rupt, aşa încât capul fusese răsucit cu 180 de grade. Era complet îmbrăcată, cu un pulover şi jeanşi şi, după câte putea Nieminen să vadă, nu avea şi alte răni.

Viktor Göransson era însă doar în izmene. Fusese bătut zdravăn, avea vânătăi şi răni pe tot corpul. Amândouă braţele îi fuseseră rupte şi oasele împungeau în toate părţile, ca nişte crengi. Fusese supus unui tratament dur şi îndelungat, care putea fi calificat drept tortură. În cele din urmă fusese ucis cu o lovitură puternică în gât, după câte putea judeca Nieminen, şi laringele era afundat adânc în grumaz.

Sonny Nieminen se ridică, o luă în sus pe scară şi ieşi afară, în curte. Waltari îl urmă. Nieminen traversă curtea şi merse la grajd, cinzeci de metri mai departe. Ridică zăvorul şi deschise uşa.

Găsi acolo un Renault albastru-închis, model 1991.

— Ce maşină avea Göransson? întrebă el.

— Conduce un Saab.

Nieminen dădu din cap. Pescui cheile din buzunarul hainei şi deschise o uşă, în fundul grajdului. Fu nevoie să arunce doar o privire, ca să înţeleagă că sosise prea târziu. Uşa grea a unui dulap pentru arme era deschisă.

Nieminen făcu o grimasă.

— Mai mult de 800 000 de coroane, spuse el.

— Ce? întrebă Waltari.

— Mai mult de 800 000 de coroane avea Svavelsjö MC în dulapul ăsta. Banii noştri.

Trei persoane fuseseră la curent cu locul unde păstra clubul banii, în aşteptarea unor investiţii şi a spălării lor. Viktor Göransson, Magge Lundin şi Sonny Nieminen. Niedermann se ascundea. Şi avea nevoie de bani lichizi. Ştia că Göransson avea grijă de finanţe.

Nieminen închise la loc uşa şi ieşi cu paşi lenţi din grajd. Gândea intens, încercând să aibă o vedere de ansamblu asupra situaţiei dezastruoase. O parte din fondurile clubului se aflau sub formă de acţiuni, unele la care el însuşi avea acces şi altele la care se putea ajunge cu ajutorul lui Magge Lundin. Dar o mare parte din plasamente se aflau doar în creierul lui Göransson, în afară de cazul că i-a dat instrucţiuni clare lui Magge Lundin. Lucru asupra căruia Nieminen avea îndoieli – Magge nu fusese niciodată un pasionat de chestiuni economice. Nieminen estima că Svavelsjö MC pierduse aproximativ 60% din fonduri, odată cu moartea lui Göransson. Era o lovitură teribilă. În primul rând, aveau nevoie de bani lichizi, ca să facă faţă cheltuielilor zilnice.

— Ce facem acum? întrebă Waltari.

— Acum ne ducem şi anunţăm poliţia despre cele întâmplate.

— Poliţia?

— Da, fir-ar a dracului de treabă. Amprentele mele se află în casă. Vreau ca Göransson şi curva lui să fie găsiţi cât mai repede, aşa încât legiştii să stabilească data morţii lor în perioada în care eu eram arestat.

— Înţeleg.

— Bravo. Caută-l pe Benny K. Vreau să vorbesc cu el. Dacă mai e în viaţă, adică. Şi pe urmă o să-l căutăm cum trebuie pe Ronald Niedermann. Fiecare contact pe care îl avem în cluburile de motociclişti din tot Nordul o să fie cu ochii în patru după el. Vreau să am capul nemernicului pe o farfurie. Probabil că se deplasează cu Saabul lui Göransson. Caută numărul de înmatriculare.

Când Lisbeth Salander s-a trezit, era ora două, în după-amiaza zilei de sâmbătă şi tocmai o examina un doctor.

— Bună ziua, spuse el. Mă numesc Benny Svantesson şi sunt medic. Ai dureri?

— Da, spuse Lisbeth Salander.

— Vei primi imediat calmante. Dar, mai întâi, vreau să te examinez.

Îi pipăi şi îi apăsă trupul care o durea peste tot. Lisbeth începu să se enerveze, înainte ca el să termine, dar hotărî că se simţea prea istovită şi că era mai bine să-şi ţină gura, în loc să inaugureze şederea la Sahlgrenska printr-un scandal.

— Cum sunt? întrebă ea.

— O să fie bine, spuse medicul, făcând câteva însemnări, înainte să se ridice.

Ceea ce nu era prea grozav ca informaţie. După plecarea lui, veni o soră şi îi aduse o ploscă Apoi, a fost lăsată să doarmă din nou.

Alexander Zalachenko, alias Karl Axel Bodin, tocmai lua prânzul compus din hrană lichidă. Chiar şi cele mai mici mişcări ale muşchilor feţei îi provocau dureri violente în maxilar şi în pometi, iar să mestece, nici nu putea fi vorba. În timpul operaţiei din noaptea trecută, i se plasaseră două şuruburi de titan în falcă.

Durerea însă nu era aşa de mare, ca să n-o poată suporta. Zalachenko era obişnuit cu durerea. Nimic nu se putea compara cu cea pe care o trăise timp de săptămâni şi luni în şir, în urmă cu cincisprezece ani, după ce arsese ca o făclie în automobil, pe Lundagatan. Îngrijirile care au urmat nu au fost decât un lung maraton de chinuri.

Doctorii îl considerau în afara oricărui pericol, însă era serios rănit şi, având în vedere vârsta, trebuia să rămână la secţia de terapie intensivă încă vreo două zile.

În timpul zilei de sâmbătă, a primit patru vizite.

La ora zece, s-a întors inspectorul criminalist Erlander. De data aceasta, Erlander o lăsase acasă pe colţoasa de Sonja Modig şi era însoţit în schimb de un alt inspector criminalist, mult mai simpatic, Jerker Holmberg. I-au pus cam aceleaşi întrebări despre Ronald Niedermann ca în seara precedentă. El îşi avea discursul pregătit şi n-a făcut nicio greşeală. Când au început să-l preseze cu întrebări despre eventualul lui amestec în traficul de carne vie şi alte activităţi criminale, a negat din nou că ar fi avut ştiinţă despre acestea. Era un pensionar bolnav şi nu ştia despre ce vorbeau. A dat toată vina pe Ronald Niedermann şi s-a oferit să-i ajute în toate felurile, pentru a-l localiza pe ucigaşul fugar.

În schimb, nu ştia, desigur, cât de mult ajutor practic ar putea să le dea. Nu avea nicio idee despre cercurile în care se învârtea Niedermann şi la cine ar fi putut căuta adăpost.

La ora unsprezece, primise o scurtă vizită a unui reprezentant al procuraturii, care îi comunicase oficial că este bănuit de complicitate la maltratare şi rănire gravă, respectiv tentativă de omor asupra lui Lisbeth Salander. Zalachenko răspunsese prin a-i explica răbdător că el era victima şi că, de fapt, Lisbeth Salander fusese cea care încercase să-l ucidă. Procuratura îi oferea ajutor juridic sub forma unui avocat din oficiu. Zalachenko a spus că se va gândi la propunere.

Ceea ce nu avea de gând să facă. Avea deja un avocat şi prima lui acţiune în dimineaţa aceea fusese să-i telefoneze şi să-i ceară să vină la el cât mai repede. Martin Thomasson a fost, prin urmare, cel de-al treilea vizitator la patul bolnavului. Acesta a intrat cu o mină relaxată, şi-a trecut mâna prin părul blond, şi-a potrivit ochelarii şi a dat mâna cu clientul său. Era grăsuţ şi şarmant. Desigur, fusese bănuit că lucrase pentru mafia iugoslavă, ceea ce mai era încă subiectul unei anchete, dar avea, de asemenea, faima că îşi câştiga toate procesele.

Zalachenko ajunsese la Thomasson printr-un tovarăş de afaceri, în urmă cu cinci ani, când avusese nevoie să-şi restructureze anumite fonduri legate de o firmă din Liechtenstein, al cărei proprietar era. Nu erau sume exorbitante, însă Thomasson acţionase excepţional şi Zalachenko economisise o sumă frumoasă de la plata impozitelor. După aceea, Zalachenko îl mai folosise în câteva ocazii. Thomasson înţelegea că banii proveneau din activităţi criminale, ceea ce nu păruse să-l îngrijoreze. În cele din urmă, Zalachenko hotărâse ca întreaga activitate să fie re-organizată într-o nouă firmă, care era proprietatea lui şi a lui Niedermann. Se adresase lui Thomasson cu propunerea ca avocatul să intre ca al treilea partener şi să se ocupe de partea financiară. Thomasson acceptase imediat.

— Aha, domnule Bodin, nu pare să vă meargă prea bine.

— Am fost victima unor maltratări grave şi a unei tentative de omor, spuse Zalachenko.

— Văd. O anume Lisbeth Salander, dacă am înţeles exact.

Zalachenko spuse cu voce scăzută:

— Partenerul nostru, Niedermann, s-a vârât în bucluc, după cum probabil că ai înţeles.

— Am înţeles.

— Poliţia bănuieşte că sunt amestecat şi eu.

— Ceea ce, de bună seamă, nu este adevărat. Sunteţi o victimă şi e important ca această imagine să fie imediat bine reflectată în presă. Domnişoara Salander a avut deja parte de publicitate negativă… Mă ocup eu de asta.

— Mulţumesc.

— Dar trebuie să spun de la început, dreptul penal nu este specialitatea mea. Voi avea nevoie de un ajutor. Am să găsesc un avocat în care să puteţi avea încredere.

Cel de-al patrulea vizitator al zilei a sosit la ora unsprezece seara şi a reuşit să treacă de infirmiere, arătându-şi legitimaţia şi spunând că are o misiune urgentă. A fost condus în camera lui Zalachenko. Pacientul mai era încă treaz şi medita.

— Numele meu este Jonas Sandberg, l-a salutat vizitatorul, întinzând o mână pe care Zalachenko a ignorat-o.

Era un bărbat de vreo 35 de ani. Avea părul de culoare deschisă şi era îmbrăcat lejer, într-o pereche de jeanşi, cămaşă în pătrăţele şi scurtă de piele. Zalachenko l-a cercetat în tăcere vreo 15 secunde.

— Chiar mă întrebam când o să-şi facă apariţia unul dintre voi.

— Lucrez la Säpo, spuse Jonas Sandberg, arătându-şi legitimaţia.

— Nu cred, replică Zalachenko.

— Scuzaţi-mă?

— Poate eşti angajat la Säpo, dar nu lucrezi pentru ei. Jonas Sandberg rămase tăcut un scurt moment, privind în jur, prin cameră. Îşi trase un scaun.

— Vin aşa de târziu, pentru că n-am vrut să atrag atenţia. Am discutat cum putem să te ajutăm şi trebuie să punem la punct ceea ce se poate întâmpla. Pur şi simplu, sunt aici ca să-ţi aud versiunea şi să-ţi înţeleg intenţiile, astfel încât să putem elabora o strategie comună.

— Şi cum te-ai gândit că ar putea arăta strategia asta? Jonas Sandberg îl cercetă gânditor pe omul din patul de spital. În cele din urmă, îşi depărtă mâinile:

— Domnule Zalachenko… Mi-e teamă că s-a pus în mişcare un proces ale cărui urmări negative sunt greu de prevăzut. Am discutat situaţia. Groapa de la Gosseberga şi faptul că Salander a fost împuşcată de trei ori sunt greu de explicat. Dar nu e pierdută orice speranţă. Conflictul între dumneata şi fiica dumitale poate explica frica faţă de ea şi faptul că ai luat măsuri aşa de dramatice. Mi-e teamă însă că va fi vorba de câteva luni petrecute la închisoare.

Zalachenko se simţi dintr-odată înveselit şi ar fi izbucnit în râs, dacă acest lucru nu ar fi fost cu totul imposibil, gândindu-se la starea în care era. A fost doar un freamăt slab al buzelor. Orice altceva îi provoca dureri prea violente.

— Prin urmare, aceasta este strategia noastră comună?

— Domnule Zalachenko. Ştiţi ce înseamnă expresia „evaluare a pagubelor”. Este necesar să ajungem la un acord. Vom face tot ce ne stă în puteri, ca să vă ajutăm cu un avocat şi altele de felul acesta, dar avem nevoie de colaborarea dumneavoastră şi de anumite garanţii.

— Vei primi o garanţie. Veţi avea grijă ca toate astea să dispară.

Făcu un semn cu mâna.

— Niedermann este ţapul ispăşitor şi garantez că el nu va putea fi găsit.

— Există probe tehnice, care…

— Mi se rupe de probele tehnice. Este vorba doar despre cum va fi făcută ancheta şi cum vor fi prezentate faptele. Garanţia mea este următoarea… Dacă nu faceţi să dispară toate astea, atunci voi invita mass-media la o conferinţă de presă. Am nume, date, fapte. Doar nu e nevoie să-ţi amintesc cine sunt.

— Nu înţelegeţi…

— Înţeleg foarte bine. Eşti băiatul de mingi. Transmite-i şefului tău ce ţi-am spus. El o să înţeleagă. Spune-i că am copii după... tot. Pot să vă dau la fund.

— Trebuie să încercăm să ajungem la un acord.

— Această discuţie s-a terminat. Acum, pleacă. Şi spune-le ca data viitoare să-mi trimită un tip matur, cu care să pot vorbi.

Zalachenko întoarse capul, aşa încât pierdu contactul vizual cu vizitatorul lui. Jonas Sandberg îl cercetă pe Zalachenko o clipă. Apoi, înălţă din umeri şi se ridică. Ajunsese aproape de uşă, când auzi din nou glasul lui Zalachenko:

— Încă un lucru. Sandberg se întoarse.

— Salander...

— Ce e cu ea?

— Trebuie să dispară.

— Ce vreţi să spuneţi?

Sandberg păru pentru un moment aşa de neliniştit, că Zalachenko zâmbi, cu toată durerea din maxilar.

— Înţeleg că voi, peştişorii sugari, sunteţi prea sensibili ca s-o omorâţi şi că nu aveţi resurse ca s-o faceţi. Cine s-o facă... tu? Dar trebuie să dispară. Depoziţia ei trebuie declarată nevalabilă. Trebuie băgată la balamuc. Pe viaţă.

Lisbeth Salander auzise paşi trecând pe coridor, prin faţa camerei ei. Nu putuse distinge numele lui Jonas Sandberg şi nu mai auzise niciodată paşii aceştia.

Uşa ei rămăsese deschisă toată seara, în vreme ce sora o vizita cam din zece în zece minute. Îl auzise pe vizitator venind şi explicându-i unei surori, chiar în faţa uşii ei, că trebuie să-l întâlnească pe Karl Axel Bodin într-o chestiune urgentă. Îşi dăduse seama că se legitimase, dar nu fusese schimbat niciun cuvânt, care să-i dea vreun indiciu asupra numelui sau ce fel de legitimaţie avea.

Sora îl rugase să aştepte, în vreme ce va intra să verifice dacă domnul Karl Axel Bodin mai era treaz. Lisbeth Salander trăsese concluzia că legitimaţia trebuie să fi fost una convingătoare.

Şi-a dat seama că sora a mers pe coridor la stânga şi că a avut nevoie de 17 paşi ca să ajungă la destinaţie, în vreme ce vizitatorul, curând după aceea, a avut nevoie doar de 14 paşi, ca să străbată aceeaşi distanţă. Aceasta da o medie de 15,5 paşi. Aproximând lungimea paşilor la 60 cm şi înmulţind cu 15,5, însemna că Zalachenko se afla într-o cameră la o distanţă de 930 cm, pe culoar la stânga. OK, hai să spunem 10 m, ceea ce însemna că Zalachenko se afla la două uşi distanţă de ea.

După cifrele verzi ale ceasului digital de pe noptieră, vizita durase exact nouă minute.

Zalachenko rămase treaz multă vreme după ce Jonas Sandberg plecă. Îşi dăduse seama că nu era numele lui adevărat, pentru că spionii amatori suedezi, conform experienţei lui, aveau o anume fixaţie în folosirea numelor conspirative, chiar atunci când nu era deloc necesar. În orice caz, Jonas (sau cum îl chema, de fapt) fusese prima indicaţie că Secţia luase cunoştinţă despre situaţia lui. Ţinând seamă de interesul mediatic, ar fi fost greu să n-o facă. Vizita era prin urmare o confirmare a faptului că situaţia constituia o sursă de nelinişte. Ceea ce şi trebuia.

Cântări avantajele şi dezavantajele, alinie posibilităţile şi înlătură alternativele. Îşi dădea seama că lucrurile merseseră total anapoda. Într-o lume ideală, ar fi trebuit ca el să se afle în casa sa din Gosseberga, Ronald Niedermann să fie în siguranţă peste graniţă şi Lisbeth Salander să zacă într-o groapă, în pământ. Chiar dacă din punct de vedere raţional înţelegea ce se întâmplase, pentru nimic în lume nu putea pricepe cum reuşise ea să iasă din mormânt, apoi să ajungă până la fermă şi să-i distrugă existenţa cu două lovituri de topor. Avea resurse incredibile.

În schimb, înţelegea foarte bine ce se întâmplase cu Ronald Niedermann şi de ce fugise, mort de frică, în loc s-o termine scurt cu Salander. Ştia că ceva nu era în ordine în capul lui Niedermann, că acesta avea vedenii – credea în fantome. Nu o singură dată trebuise să intervină în ocazii în care Niedermann acţionase iraţional şi se făcuse ghem de frică.

Acest lucru îl îngrijora pe Zalachenko. Era convins că, de vreme ce Niedermann nu fusese încă prins, acesta funcţionase raţional în cele 24 de ore de după fuga din Gosseberga. Probabil se refugiase la Tallin, unde putea căuta protecţie printre contactele din imperiul criminal al lui Zalachenko. Ceea ce-l îngrijora era că nu putea să prevadă momentul când Niedermann se va bloca. Dacă se întâmpla în timp ce încerca să fugă, va face greşeli, şi dacă va face greşeli, va fi prins. Nu se va preda de bunăvoie, ceea ce va însemna că vor muri poliţişti şi, probabil, va muri şi Niedermann.

Acest gând îl întrista pe Zalachenko. Nu voia ca Niedermann să moară. Niedermann era fiul lui. Pe de altă parte, oricât de întristător ar fi fost, Niedermann nu trebuia prins viu. Niedermann nu fusese niciodată în puşcărie şi Zalachenko nu putea să-şi imagineze cum se va comporta acesta în situaţia unui interogatoriu. Bănuia că, din nefericire, Niedermann nu va putea să rămână tăcut. În consecinţă, ar fi fost un avantaj să fie împuşcat de poliţie. Avea să-şi plângă fiul, însă alternativa era mult mai rea. Însemna că Zalachenko însuşi îşi va petrece restul vieţii în puşcărie.

Dar trecuseră 48 de ore de la fuga lui Niedermann şi acesta încă nu fusese prins. Era bine. Însemna că Niedermann funcţiona, şi un Niedermann care funcţiona era de neînvins. Pe termen lung, mai exista un motiv de nelinişte. Se întreba cum se va descurca de unul singur Niedermann, fără ca tatăl lui să se afle acolo, ca să-l dirijeze în viaţă. De-a lungul anilor, observase că dacă înceta să-i dea instrucţiuni sau îi lăsa frâul prea liber, ca el însuşi să ia decizii, acesta putea aluneca într-o stare apatică, de nehotărâre.

Zalachenko înţelegea încă o dată cât de grave erau aceste deficienţe. Ronald Niedermann era fără îndoială o fiinţă foarte inteligentă, având calităţi fizice care făceau din el un om de temut. În plus, era un organizator remarcabil şi plin de sânge rece. Singura lui problemă era că pur şi simplu îi lipsea instinctul de conducător. Avea tot timpul nevoie de cineva care să-i spună ce trebuie să facă.

Însă, pentru moment, toate acestea se aflau în afara controlului său. Acum era vorba de Zalachenko însuşi. Situaţia lui era precară, poate mai precară decât fusese vreodată.

Nu considerase vizita lui Thomasson din timpul zilei ca deosebit de încurajatoare. Thomasson era şi va rămâne un expert în legislaţia întreprinderilor şi, oricât de eficient era în acest domeniu, nu era un ajutor foarte eficace în situaţia actuală.

Apoi, fusese vizita lui Jonas Sandberg. Sandberg constituia o frânghie de salvare mult mai rezistentă decât Thomasson. Dar frânghia putea, de asemenea, să se transforme în ştreang. Trebuia să-şi joace bine cărţile şi să preia controlul asupra situaţiei. Controlul însemna totul.

Şi, în fine, avea propriile resurse pe care se putea baza. Pentru moment, avea nevoie de îngrijire medicală. Dar peste câteva zile, poate o săptămână, va fi refăcut. Dacă lucrurile vor ajunge prea departe, s-ar putea să trebuiască să se bazeze doar pe sine însuşi. Asta însemna că va trebui să dispară, chiar de sub nasul poliţiştilor care se învârteau în jurul lui. S-ar putea să aibă nevoie de o ascunzătoare, de paşaport şi de bani lichizi. Toate acestea putea să i le procure Thomasson. Mai întâi însă trebuia să fie destul de sănătos, ca să poată fugi.

La ora unu, sora de gardă a intrat la el. S-a prefăcut că doarme. După ce aceasta a închis uşa, s-a ridicat cu greu în capul oaselor, trecându-şi apoi picioarele

peste marginea patului. A rămas nemişcat un lung moment, testându-şi simţul de echilibru. Apoi, a pus atent piciorul stâng pe podea. Spre norocul lui, lovitura de secure atinsese piciorul drept, deja distrus. S-a întins după proteza care se afla într-un dulap de lângă pat şi a prins-o pe ciotul piciorului. Apoi, s-a ridicat în picioare. Şi-a lăsat greutatea pe piciorul sănătos şi a încercat să-l pună jos şi pe cel drept. Când s-a lăsat pe el, o durere intensă l-a fulgerat.

A strâns din dinţi şi a făcut un pas. S-ar fi putut să aibă nevoie de cârje şi era convins că spitalul n-o să întârzie să i le propună. S-a sprijinit de perete, începând să se târască spre uşă. I-a luat mai multe minute şi a fost silit să se oprească după fiecare pas, ca să-şi potolească durerea.

Odihnindu-se pe piciorul sănătos, a crăpat uşa şi a cercetat coridorul. Nu vedea pe nimeni, şi atunci a scos capul şi mai mult. Auzea voci slabe la stânga şi a întors capul. Încăperea în care se aflau surorile de gardă era cam la douăzeci de metri distanţă, în partea cealaltă a coridorului.

A întors capul şi spre dreapta şi a văzut ieşirea, la capătul coridorului.

Mai devreme, în cursul zilei, întrebase despre starea lui Lisbeth Salander. La urma urmei, era tatăl ei. După câte se părea, surorile aveau instrucţiuni să nu discute starea pacienţilor. Una dintre ele spusese pe un ton neutru că starea acesteia era stabilă. Dar, fără să-şi dea seama, aruncase o privire involuntară spre stânga coridorului.

Într-una din aceste camere, între a sa şi a surorilor, se afla Lisbeth Salander.

Închise uşa cu grijă şi se târî înapoi la pat, unde îşi scoase proteza. Era leoarcă de transpiraţie, când se strecură în cele din urmă sub cearşaf.

Inspectorul criminalist Jerker Holmberg s-a întors la Stockholm duminică, pe la vremea prânzului. Era obosit, flămând şi se simţea slăbit. A luat metroul până la Rådhuset şi pe urmă a mers pe jos, până la sediul poliţiei de pe Bergsgatan, urcând apoi în biroul inspectorului criminalist Jan Bublanski. Sonja Modig şi Curt Svensson sosiseră deja. Bublanski convocase şedinţa în mijlocul zilei de duminică, pentru că ştia că procurorul Richard Ekström avea treabă în altă parte.

— Mulţumesc că aţi venit, spuse Bublanski. Cred că e timpul să avem o discuţie calmă între noi, să încercăm să facem lumină în tot rahatul ăsta. Jerker, ai ceva nou de spus?

— Nimic, în afară de ce am comunicat la telefon. Zalachenko nu dă înapoi nici cu un milimetru. Se consideră complet nevinovat şi n-are nimic de declarat. Doar că…

— Da?

— Ai avut dreptate, Sonja. E unul dintre indivizii cei mai siniştri pe care i-am întâlnit vreodată. Pare un pic ciudat s-o spun. Poliţiştii nu judecă aşa, dar dincolo de atitudinea lui calculată zace ceva ce-ţi dă fiori.

— OK, îşi drese glasul Bublanski. Ce ştim? Sonja? Ea zâmbi slab.

— Detectivii particulari au câştigat runda asta. Nu pot să-l găsesc pe Zalachenko în niciun registru oficial, în schimb apare un Karl Axel Bodin, născut în 1939, la Uddevalla. Părinţii lui au fost Marianne şi Georg Bodin. Au existat în realitate, dar au murit într-un accident, în 1946. Karl Axel Bodin a crescut la un unchi stabilit în Norvegia. Prin urmare, nu există nicio informaţie despre el înainte de 1970, când a revenit în Suedia. Povestea lui Mikael Blomkvist, că acesta e un fost agent rus al Säpo care a cerut azil politic, pare imposibil de verificat, însă înclin să cred că are dreptate.

— Şi asta ce înseamnă?

— Este evident faptul că i s-a dat o identitate falsă, ceea ce trebuie să se fi întâmplat cu buna ştiinţă a autorităţilor.

— Deci, Säpo?

— Blomkvist o afirmă. Dar eu nu ştiu cum s-au întâmplat exact lucrurile. Dacă este aşa, ar însemna că au fost falsificate certificatul de naştere şi alte documente, care apoi au fost plasate în registrele suedeze. Nu îndrăznesc să mă pronunţ asupra legalităţii acestor fapte, depinde probabil de cel care a luat hotărârea. Dar, ca să se facă asemenea lucruri pe cale legală, trebuie luată o hotărâre la nivel guvernamental.

Tăcerea se aşternu în biroul lui Bublanski, în vreme ce inspectorii de poliţie cântăreau implicaţiile.

— OK, spuse Bublanski. Suntem patru poliţişti bătuţi în cap. Dacă guvernul este amestecat, nu eu sunt cel care îl va chema la interogatoriu.

— Hmm, făcu Svensson. Asta ar putea eventual duce la o criză constituţională. În SUA, membrii guvernului pot fi chemaţi la interogatoriu într-un tribunal obişnuit. În Suedia, acest lucru trebuie să se facă prin Comisia Constituţională.

— Ceea ce ar trebui să facem este să-l întrebăm pe şef, spuse Jerker Holmberg.

— Care şef? întrebă Bublanski.

— Thorbjörn Fälldin[1]. El era pe-atunci prim-ministru.

— OK. Ne ducem unde o fi locuind el acum, şi-l întrebăm pe fostul prim-ministru dacă a falsificat actele de identitate pentru un spion rus refugiat în Suedia. Nu cred că e o idee bună.

— Fälldin locuieşte în Ås, în regiunea Härnösand. Eu sunt de acolo, la câţiva kilometri de el. Tatăl meu face parte din Partidul de Centru şi-l cunoaşte foarte bine. Şi eu l-am întâlnit de câteva ori, pe vremea când eram copil, dar şi ca adult. E un tip foarte deschis.

Trei inspectori de poliţie îl priviră uluiţi pe Jerker Holmberg.

— Îl cunoşti pe Fälldin, spuse ezitând Bublanski. Holmberg dădu din cap. Bublanski se strâmbă.

— Cinstit vorbind… spuse Holmberg. Ar rezolva un număr de probleme, dacă îl putem face pe fostul prim-ministru să vină cu o explicaţie, ca să ştim în ce ne-am vârât. Pot să mă duc acolo, să vorbesc cu el. Şi dacă nu vorbeşte, nu vorbeşte; dar, dacă vorbeşte, s-ar putea să economisim o grămadă de timp.

Bublanski cântări propunerea. Apoi, scutură capul, în semn de negaţie. Cu coada ochiului, îi văzu pe Sonja Modig şi pe Curt Svensson făcând la fel.

— Holmberg… E bine că te oferi, dar cred că deocamdată lăsăm deoparte ideea asta. Înapoi, la cazul nostru… Sonja.

— După spusele lui Blomkvist, Zalachenko a venit aici 1976. După câte înţeleg, există o singură persoană care i-ar fi putut da informaţia.

— Gunnar Björck, zise Curt Svensson.

— Nouă ce ne-a spus Björck? întrebă Jerker Holmberg.

— Nu cine ştie ce. Spune că e secret profesional şi că nu poate discuta nimic fără aprobare de la superiorii lui.

— Şi cine sunt superiorii lui?

— Refuză să le dea numele.

— Şi ce facem cu el?

— L-am reţinut pentru cumpărare de servicii sexuale. Dispunem de o excelentă documentare, datorită lui Dag Svensson. Ekström a fost extrem de furios, însă deoarece eu am făcut cererea, riscă să aibă probleme dacă abandonează ancheta, spuse Curt Svensson.

— Aha, încălcarea legii care interzice cumpărarea de servicii sexuale. Asta poate să ducă la o amendă, presupun.

[1] Prim-ministru centrist al guvernului tripartit de dreapta, între 1976–1978 şi 1979–1981.

— Probabil. Dar l-am băgat în sistem şi-l putem chema din nou la interogatoriu.

— Acum însă suntem în ograda celor de la Säpo. Ar putea provoca turbulenţe.

— Problema e că nimic din ceea ce s-a întâmplat n-ar fi fost posibil fără amestecul Säpo. E posibil ca Zalachenko să fie cu adevărat un spion rus care a fugit şi a primit azil politic. E, de asemenea, posibil ca el să fi lucrat pentru Säpo, ca expert şi ca sursă, sau cum s-o fi numind şi că existau motive pentru a-i procura o identitate falsă şi anonimat. Dar se ridică trei probleme. În primul rând, este ancheta care s-a făcut în 1991 şi care a dus la închiderea ilegală a lui Lisbeth Salander. În al doilea rând, activitatea lui Zalachenko, de atunci încoace, nu are nimic de-a face cu securitatea statului. Zalachenko este un gangster obişnuit şi foarte probabil părtaş la mai multe asasinate şi alte infracţiuni. Şi, în al treilea rând, nu există nicio îndoială că Lisbeth Salander a fost împuşcată şi îngropată pe proprietatea lui, la Gosseberga.

— Apropo de asta, spuse Jerker Holmberg, aş dori foarte mult să citesc şi eu faimoasa anchetă.

Bublanski se posomorî:

— Ekström a pus mâna pe ea vineri şi când l-am rugat să mi-o dea înapoi, a spus că va face o copie, ceea ce n-a mai făcut. În loc de asta, mi-a dat telefon şi mi-a spus că a vorbit cu procuratura şi că există o problemă: conform acesteia, dacă raportul a fost clasat ca material secret, acesta nu poate să circule şi nici să fie copiat. Procuratura a cerut toate copiile, până la elucidarea afacerii. Ceea ce înseamnă că şi Sonja a fost obligată să dea înapoi copia pe care o avea.

— Prin urmare, nu mai avem raportul?

— Nu.

— La dracu', exclamă Holmberg. Nu e semn bun.

— Nu, spuse Bublanski. Dar, în primul rând, asta înseamnă că cineva acţionează împotriva noastră şi, în plus, că acţionează rapid şi eficient. Raportul acela a fost exact ce ne-a adus pe pista bună.

— Şi atunci, va trebui să vedem cine acţionează împotriva noastră, spuse Holmberg.

— Un moment, interveni Sonja Modig. Îl avem şi pe Peter Teleborian. El a contribuit la anchetă, prin profilul pe care i l-a făcut lui Lisbeth Salander.

— Tocmai, zise Bublanski pe un ton supărat. Şi ce a spus?

— Era foarte îngrijorat pentru securitatea ei şi îi voia binele. Dar, după ce şi-a spus lecţia, a adăugat că fata este foarte periculoasă şi că poate opune violenţă. O bună parte din raţionamentul nostru s-a bazat pe afirmaţia lui.

— Şi l-a aţâţat în mare măsură şi pe Hans Faste, spuse Holmberg. Apropo de asta, avem noutăţi despre el?

— Şi-a luat concediu, răspunse Bublanski sec. Întrebarea e: ce facem mai departe?

Şi-au petrecut următoarele două ore discutând posibilităţile. Singura decizie practică pe care au luat-o a fost că Sonja Modig urma să se întoarcă la Göteborg a doua zi, ca să vadă dacă Lisbeth Salander avea ceva de spus. Când, în cele din urmă, şedinţa s-a încheiat, Sonja Modig şi Curt Svensson au plecat împreună spre parcare.

— Mă gândesc doar că… zise Curt Svensson şi se opri.

— Da? întrebă Sonja Modig.

— Când am vorbit despre Teleborian, tu ai fost singura dintre noi care ai pus întrebări şi ai venit cu obiecţii.

— Aha.

— Da… deci. Un instinct bun.

Curt Svensson nu era cunoscut ca unul care să arunce cu laude în stânga şi-n dreapta şi, în definitiv, era prima dată când îi spunea Sonjei Modig ceva pozitiv sau încurajator. O lăsă lângă maşina ei, privindu-l uimită.

5
Duminică 10 aprilie

Mikael Blomkvist îşi petrecuse noaptea de sâmbătă spre duminică în pat cu Erika Berger. Nu făcuseră dragoste, doar stătuseră de vorbă. O mare parte din conversaţie fusese consacrată detaliilor din cazul Zalachenko. Aveau atâta încredere unul în altul, încât Mikael nu se lăsase o clipă împiedicat de faptul că Erika urma să lucreze la un ziar concurent. Iar Erika însăşi nu avea nici cea mai mică intenţie să-i fure subiectul. Era un subiect incendiar al revistei *Millennium* şi dacă simţea ceva, era poate o doză de frustrare că nu va participa la numărul acela. Ar fi fost un mod plăcut de a-şi încheia activitatea la revistă.

Au vorbit despre viitor şi despre ce va implica noua situaţie. Erika era ferm hotărâtă să-şi păstreze partea la *Millennium* şi să rămână în consiliul de conducere. Totuşi, amândoi înţelegeau că ea nu mai putea să participe la munca redacţională curentă.

— Dă-mi câţiva ani la *Balaur*... şi cine ştie? Poate mă întorc la *Millennium* când voi fi aproape de pensie, spuse ea.

Au discutat şi relaţia lor atât de complicată. Nu voiau să schimbe nimic, dar fireşte că nu se vor mai putea întâlni aşa de des ca până atunci. Avea să fie ca în anii ’80, înainte de *Millennium,* când lucrau în locuri diferite.

— Va trebui pur şi simplu să ne fixăm întâlnirile dinainte, a constatat Erika, schiţând un zâmbet.

În dimineaţa zilei de duminică, şi-au luat un rămas-bun grăbit, înainte ca Erika să se ducă la soţul ei, Greger Backman.

— Nu ştiu ce să spun, a zis Erika. Dar recunosc toate semnele că te afli în mijlocul unui *story* şi că toate celelalte vin pe locul al doilea. Ştii că te comporţi ca un psihopat când lucrezi?

Mikael a zâmbit, îmbrăţişând-o.

După plecarea ei, Mikael şi-a petrecut dimineaţa sunând la spitalul Sahlgrenska şi încercând să afle care era starea lui Lisbeth Salander. Nimeni nu voia să-i spună nimic, aşa că, în cele din urmă, l-a sunat pe inspectorul criminalist Marcus Erlander, care s-a milostivit de el explicându-i că starea lui Lisbeth era satisfăcătoare, date fiind circumstanţele şi că doctorii erau relativ optimişti. A întrebat dacă o putea vizita. Erlander i-a răspuns că prin hotărârea procuraturii Lisbeth Salander era în stare de arest şi nu putea primi vizite, dar că, pentru moment, întrebarea rămânea teoretică. Starea ei era de aşa natură, încât nici nu putuse fi interogată. Mikael a obţinut promisiunea că Erlander îi va telefona, în caz că starea ei se va înrăutăţi.

Când şi-a verificat lista de apeluri pierdute de pe telefonul mobil, a văzut că avea 42 de apeluri şi SMS-uri de la diferiţi ziarişti care încercaseră cu disperare să dea de el. Ştirea că el era cel care o găsise pe Lisbeth şi chemase salvarea, fiind, prin urmare, implicat în derularea evenimentelor, fusese în ultima zi obiectul unor speculaţii dramatice în mass-media.

Mikael a şters toate mesajele de la jurnalişti. Apoi, i-a telefonat surorii sale Annika Giannini, invitând-o să ia prânzul împreună.

După aceea, l-a sunat pe Dragan Armanski, director al firmei de pază Milton Security. Acesta se afla la locuinţa sa din Lidingö.

— Ai o capacitate deosebită de a face să apară titluri de-o şchioapă în ziare, spuse Armanski pe un ton sec.

— Scuză-mă că nu te-am sunat mai devreme, în cursul săptămânii. Am primit mesajul de la tine, dar nu am avut timp să...

— Avem în curs o anchetă proprie, la Milton. Şi am înţeles de la Holger Palmgren că tu ai informaţii. Dar se pare că ne-ai luat-o cu câteva mile înainte.

Mikael şovăi un moment, neştiind prea bine cum să formuleze ce avea de spus.

— Pot avea încredere în tine? întrebă el. Armanski păru uimit de întrebare:

— Din ce punct de vedere?

— Eşti de partea lui Salander sau nu? Pot să mă bazez pe faptul că-i vrei binele?

— Sunt prietenul ei. Dar, aşa cum ştii, nu înseamnă neapărat că şi ea este prietena mea.

— Ştiu. Dar ce te întrebam este dacă eşti pregătit să te plasezi în colţul ringului de partea ei şi să te baţi cu duşmanii săi. Or să fie multe runde în lupta asta.

Armanski reflectă un moment.

— Sunt de partea ei, spuse în cele din urmă.

— Pot să-ţi dau informaţii şi să discut lucruri cu tine, fără să mă tem că o să te duci la poliţie sau ceva de genul ăsta?

— Nu mă pot amesteca în ceva criminal, spuse Armanski.

— Nu asta te-am întrebat.

— Poţi să ai încredere totală în mine, atâta vreme cât nu îmi dezvălui că eşti implicat în vreo activitate criminală sau altceva de genul ăsta.

— Bine. Trebuie să ne vedem.

— Vin în oraş diseară. Luăm cina împreună?

— Nu, nu am timp. Însă ţi-aş fi recunoscător dacă am putea să ne întâlnim mâine-seară. Tu, eu şi poate încă vreo câteva persoane, să stăm de vorbă în linişte.

— Eşti bine-venit la Milton. Să spunem la ora 18:00?

— Încă un lucru… Mă întâlnesc peste două ore cu sora mea, Annika Giannini. Ea se gândeşte să accepte să fie avocatul lui Lisbeth, dar, desigur, nu poate lucra gratis. Eu pot să plătesc o parte din onorariu, din buzunarul propriu. Poate contribui şi Milton Security?

— Lisbeth va avea nevoie de un avocat extrem de competent. Scuză-mă, dar nu cred că sora ta este o alegere potrivită. Am vorbit deja cu juristul-şef de la Milton Security şi el va căuta avocatul care ne trebuie. Mă gândesc la Peter Althin, sau altcineva de calibrul lui.

— Greşit. Lisbeth are nevoie de un altfel de avocat. Vei înţelege ce vreau să spun, când vom ajunge să vorbim. Dar poţi da bani pentru apărarea ei, dacă va fi nevoie?

— Deja mă gândisem ca Milton Security să angajeze un avocat…

— Asta înseamnă da sau nu? Eu ştiu ce s-a întâmplat cu Lisbeth. Ştiu cu aproximaţie cine se află în spatele afacerii. Ştiu de ce. Şi am un plan de atac.

Armanski începu să râdă.

— OK. Am să-ţi ascult propunerea. Dacă n-o să-mi placă, mă retrag.

— Te-ai gândit la propunerea mea, s-o reprezinţi pe Lisbeth Salander? întrebă Mikael, de îndată ce-şi sărută sora pe obraz şi îşi primi sendvişurile şi cafeaua.

— Da. Şi trebuie să spun nu. Tu ştii că eu nu sunt avocat de drept penal. Chiar dacă scapă de acuzaţia că a săvârşit crimele pentru care a fost urmărită, rămân o grămadă de alte capete de acuzare. Va avea nevoie de cineva de un cu totul alt tip şi experienţă decât mine.

— Greşeşti. Eşti avocat şi competenţa ta este mai mult decât recunoscută în problemele drepturilor femeii. Eu afirm că eşti exact avocatul de care ea are nevoie.

— Mikael… Cred că nu înţelegi exact despre ce este vorba. Este o afacere criminală complicată, şi nu un simplu caz de maltratare sau abuz sexual. Dacă accept s-o reprezint, acest lucru poate duce la o catastrofă.

Mikael zâmbi.

— Cred că ai pierdut din vedere poanta. Dacă Lisbeth, spre exemplu, ar fi fost acuzată pentru uciderea lui Dag şi a Miei, eu aş fi angajat un avocat gen Silbersky[1] sau altă somitate în afaceri criminale. Dar acest proces va trata cu totul alte lucruri. Şi tu eşti avocatul perfect pe care mi-l pot imagina.

Annika Giannini suspină adânc.

— E mai bine să-mi explici.

Au vorbit aproape două ore. Când Mikael a terminat de explicat, Annika Giannini era convinsă. Mikael a luat telefonul, sunându-l din nou pe Marcus Erlander, la Göteborg.

— Hei. Sunt tot Blomkvist.

— Nu am nicio veste nouă despre Salander, spuse Erlander iritat.

— Ceea ce, în situaţia de faţă, consider că este o veste bună. În schimb, eu am veşti noi despre ea.

— Da?

— Da. Are un avocat care se numeşte Annika Giannini. Stă aici, în faţa mea, şi ţi-o dau acum la telefon.

Mikael întinse telefonul peste masă.

— Bună ziua. Mă numesc Annika Giannini şi am fost solicitată s-o reprezint pe Lisbeth Salander. În consecinţă, trebuie să iau legătura cu clienta mea, ca să mă poată accepta ca avocat al apărării. Şi am nevoie de numărul de telefon al procurorului.

— Înţeleg, spuse Erlander. După câte ştiu, a fost deja contactat un avocat din oficiu.

— Foarte bine. A întrebat-o cineva pe Lisbeth Salander care este părerea ei?

Erlander avu un moment de şovăială:

— Sincer vorbind, nu am avut încă posibilitatea să schimbăm nicio vorbă cu ea. Sperăm să putem vorbi mâine, dacă starea ei o va permite.

— Foarte bine. Atunci, spun acum şi aici că, până în momentul în care domnişoara Salander va exprima o altă părere, trebuie să mă consideraţi avocatul ei. Nu o puteţi supune niciunui interogatoriu dacă eu nu sunt prezentă. Puteţi să-i comunicaţi şi să o întrebaţi dacă mă acceptă ca avocat sau nu. S-a înţeles?

— Da, spuse Erlander, cu un oftat. Nu ştia prea bine despre ce era vorba din punct de vedere strict juridic.

Se gândi o clipă.

— Vrem în primul rând să o întrebăm dacă are vreo informaţie despre locul în care se află criminalul Ronald Niedermann. Este în ordine dacă o vom întreba în absenţa dumneavoastră?

Annika Giannini avu o clipă de şovăială.

— Bine… Puteţi să ascultaţi informaţiile ei, dacă poate ajuta poliţia să-l localizeze pe Niedermann. Dar nu trebuie să-i adresaţi alte întrebări, care să se refere la o eventuală punere sub acuzaţie sau alte învinuiri la adresa ei. De acord?

— Cred că da.

Marcus Erlander îşi părăsi imediat biroul şi urcă un etaj, bătând la uşa şefului anchetei preliminare, procuroarea Agneta Jervas. Îi relată convorbirea pe care o avusese cu Annika Giannini.

— Nu ştiam că Lisbeth Salander are un avocat.

— Nici eu. Dar Giannini a fost angajată de Mikael Blomkvist. Nu este sigur că Salander are cunoştinţă despre asta.

[1] Leif Silbersky, celebru avocat suedez.

— Însă Giannini nu este specialistă în drept penal. Ea se ocupă cu drepturile femeilor. Am ascultat o conferinţă a ei, cândva, e deşteaptă, dar absolut nepotrivită în această afacere.

— În orice caz, Salander va decide.

— E posibil ca în cazul acesta să contest în tribunal alegerea. Pentru propriul interes al lui Salander, trebuie să primească un avocat adevărat şi nu o celebritate care vânează publicitatea. Hmm! În plus, Salander este declarată incapabilă să ia hotărâri proprii. Nu ştiu prea bine dacă se aplică şi aici.

— Ce vom face?

Agneta Jervas cugetă un timp.

— E un balamuc întreg. Nici nu sunt sigură cine se va ocupa de proces până la urmă, poate îi va fi trecut lui Ekström, la Stockholm. Dar ea trebuie să aibă un avocat. OK... Întreab-o dacă vrea s-o aibă pe Giannini.

Când Mikael a ajuns acasă, la ora cinci după-amiază, a deschis iBook-ul şi a reluat textul pe care începuse să-l scrie la hotel, în Göteborg. A lucrat timp de şapte ore, până ce a identificat principalele lacune ale poveştii. Mai avea de făcut câteva investigaţii. O întrebare care nu-şi găsea răspunsul în documentele existente era ce persoane din Säpo, în afară de Gunnar Björck, conspiraseră pentru a o închide pe Lisbeth Salander la balamuc. Şi nici nu aflase relaţia exactă dintre Björck şi psihiatrul Peter Teleborian.

La miezul nopţii, a închis computerul şi s-a dus să se culce. Pentru prima oară după multe săptămâni, simţea că poate să se relaxeze şi să doarmă liniştit. *Story*-ul era sub control. Oricâte semne de întrebare mai rămâneau, avea deja suficient material ca să declanşeze o avalanşă de titluri pe prima pagină a ziarelor.

Simţea impulsul să-i telefoneze Erikăi Berger şi s-o pună la curent cu ultimele noutăţi. Apoi, îşi dădu seama că ea plecase de la *Millennium.* Dintr-odată, îi era greu să adoarmă.

La gara centrală din Stockholm, bărbatul cu servieta neagră a coborât încet din trenul de 19:30 care venea de la Göteborg şi a rămas o clipă nemişcat în mulţimea de oameni, încercând să se orienteze. Îşi începuse călătoria plecând din Laholm puţin după ora opt dimineaţa şi mergând la Göteborg, unde făcuse o oprire ca să ia prânzul cu un vechi prieten, înainte de a-şi continua drumul spre Stockholm. Nu mai fusese la Stockholm de doi ani şi de fapt nu plănuise să se mai întoarcă vreodată. Cu toate că locuise acolo cea mai mare parte a vieţii lui profesionale, se simţea mereu ca o pasăre străină la Stockholm, stare care revenea la fiecare vizită pe care o făcuse acolo, după ce se pensionase.

Traversă cu paşi înceţi gara, îşi cumpără ziarele de seară şi două banane de la chioşcul de presă şi cercetă gânditor două femei musulmane cu văluri pe cap, care trecură grăbite pe lângă el. Nu avea nimic împotriva femeilor cu văl pe cap. Nu era treaba lui dacă lumea voia să se deghizeze. În schimb, îl deranja faptul că o făceau în mijlocul Stockholmului.

Mai merse pe jos vreo 300 de metri până la hotelul Frey, de lângă poşta veche de pe Vasagatan. Era hotelul unde se caza în vizitele tot mai rare la Stockholm. Era curat şi se găsea în centru. În plus, era ieftin, o necesitate, de vreme ce acum îşi plătea singur călătoria. Rezervase camera cu o zi în urmă şi se prezentase ca Evert Gullberg.

De îndată ce ajunse în cameră, făcu o vizită la toaletă. Ajunsese la vârsta când era obligat să viziteze toaleta tot mai des. De ani de zile nu mai dormise o noapte întreagă fără să se trezească şi să aibă nevoie să meargă la baie.

După vizita la toaletă, îşi scoase pălăria, o pălărie englezească de fetru verde-închis, cu boruri mici, şi slăbi nodul de la cravată. Avea 1,84 înălţime şi cântărea 68 kg, ceea ce însemna că era slab şi avea o constituţie firavă. Purta un

veston pepit şi pantaloni gri-închis. Deschise valiza neagră din care scoase două cămăşi, o cravată de rezervă şi lenjerie de schimb, pe care le puse în comodă. Apoi, îşi atârnă paltonul şi vestonul pe cuierul aflat în dulapul din spatele uşii.

Era prea devreme ca să se culce. Era prea târziu ca să aibă curajul să facă vreo plimbare de seară, ocupaţie pe care oricum n-o găsea pe gustul său. Se aşeză pe scaunul obligatoriu fiecărei camere de hotel şi privi în jur. Deschise televizorul, dar îl dădu încet, ca să nu audă ce se spunea. Se întrebă o clipă dacă să sune la recepţie, să comande cafea, dar hotărî că era prea târziu. În loc de asta, deschise minibarul şi îşi turnă o gură de Johhny Walker, cu câteva picături de apă. Deschise ziarele de seară şi citi atent tot ce era legat de vânătoarea pe urmele lui Ronald Niedermann şi de cazul Lisbeth Salander. După o vreme, scoase un carnet cu coperţi de piele şi făcu câteva însemnări.

Fostul şef de birou de la Säpo, Evert Gullberg, avea 78 de ani şi oficial era pensionar de paisprezece ani. Dar aşa se întâmplă cu bătrânii spioni. Ei nu mor niciodată, ci se strecoară în întuneric.

Imediat după sfârşitul războiului, când Gullberg avea 19 ani, voise să-şi facă o carieră în marină. Îşi efectuase serviciul militar ca mus la marină şi după aceea intrase la şcoala de ofiţeri. Dar, în locul unei plasări tradiţionale pe mare, cum se aşteptase, fusese trimis la Karlskrona, la serviciul de informaţii al flotei. Nu-i era greu să înţeleagă nevoia de-a supraveghea transmisiile inamice, încercând să descopere ce se petrecea de cealaltă parte a Mării Baltice. În schimb, munca i se părea plicticoasă şi neinteresantă. La şcoala de traducători a armatei învăţase totuşi rusa şi poloneza. Aceste cunoştinţe lingvistice erau unul dintre motivele pentru care în 1950 fusese recrutat de poliţia secretă. Era în vremea în care Georg Thulin, o persoană de o corectitudine ireproşabilă, conducea brigada a treia a poliţiei secrete. Când începuse el, bugetul poliţiei secrete era de 2,7 milioane şi numărul total al angajaţilor era de exact 96 de persoane.

Când Evert Gullberg ieşise formal la pensie, în 1992, bugetul poliţiei secrete mergea până undeva la peste 350 de milioane de coroane şi el nu mai ştia cât de mulţi angajaţi avea Firma.

Gullberg îşi petrecuse viaţa în serviciul secret al naţiunii sau, mai bine zis, în serviciul secret al poporului, condus de social-democraţi. Ceea ce era o ironie, deoarece el, la fiecare campanie electorală, îi vota credincios pe moderaţi, în afară de cea din 1991, când votase cu bună ştiinţă împotriva lor, pentru că înţelesese că şeful partidului, Carl Bildt, era o adevărată catastrofă politică. În anul acela îl votase plin de resemnare pe Ingvar Carlsson. Anii cu „cel mai bun guvern al Suediei” confirmaseră cele mai rele temeri ale sale. Regimul moderat îşi făcuse intrarea într-o vreme când Uniunea Sovietică se prăbuşise şi, după opinia sa, niciun alt guvern nu fusese mai prost pregătit să întâmpine noile posibilităţi politice în arta spionajului apărute în blocul din Est şi să se folosească de ele. Guvernul lui Bildt invocase, dimpotrivă, raţiuni economice pentru a reduce biroul care se ocupa de Est, mizând în schimb pe balivernele internaţionale despre Bosnia şi Serbia – ca şi cum Serbia ar fi putut vreodată să fie o ameninţare pentru Suedia! Rezultatul fusese că posibilitatea de-a plasa informatori pe termen lung la Moscova se pierduse cu totul, iar în ziua în care climatul avea să se înăsprească – ceea ce, după părerea lui Gullberg, era perfect plauzibil –, se vor pune din nou cerinţe nerealiste în cârca poliţiei secrete şi a serviciului de informaţii al armatei, ca şi cum aceştia ar putea să scoată ca prin minune agenţi, la nevoie.

Gullberg îşi începuse cariera la biroul pentru ruşi din brigada a treia a poliţiei secrete şi, după trei ani petrecuţi la un birou, putuse să facă primele studii ezitante pe teren, ca ataşat militar cu rangul de căpitan la ambasada suedeză de la

Moscova, în anii 1952–1953. În chip ciudat, călca pe urmele unui alt spion celebru. Cu câţiva ani în urmă, postul lui fusese ocupat de către un ofiţer nu cu totul necunoscut, colonelul Stig Wennerström[1].

Întors în Suedia, Gullberg lucrase pentru contraspionaj şi, zece ani mai târziu, era unul dintre cei mai tineri membri ai poliţiei secrete care, sub conducerea şefului operativ Otto Danielsson, îl arestau pe Wennerström şi-l conduceau la Långholmen, pentru o pedeapsă de închisoare pe viaţă.

Când poliţia secretă a fost reorganizată, pe vremea lui Per Gunnar Vinge[2], în 1964, devenind Secţia de Securitate a Poliţiei Statului, RPS/Säpo, a început să crească numărul angajaţilor. De atunci, Gullberg a lucrat timp de paisprezece ani la Säpo şi a devenit unul dintre veteranii de încredere.

Gullberg nu folosea niciodată prescurtarea Säpo[3] pentru poliţia de securitate. El folosea expresia RPS/Säk[4], în ocaziile oficiale şi numai Säk, în cele neoficiale. Printre colegi, putea să se refere la întreprindere sau Firmă sau, pur şi simplu, spunea Departamentul – dar niciodată Säpo. Motivul era simplu. Cea mai importantă sarcină a Firmei fusese timp de mulţi ani aşa-numitul „control al personalului”, adică anchete şi dosare făcute cetăţenilor suedezi bănuiţi că au opinii comuniste sau sunt trădători de patrie. La Firmă se foloseau termenii „comunism” şi „trădător de patrie” ca sinonime. Cuvântul „Säpo”, care în cele din urmă fusese adoptat de toţi, fusese la origini creat de ziarul comunist *Clarté,* potenţial trădător de patrie, ca un fel de termen peiorativ pentru poliţia care vâna comunişti. Şi, în consecinţă, nu era folosit nici de Gullberg, nici de vreun alt veteran. El nu putea înţelege în ruptul capului de ce fostul lui şef P.G. Vinge îşi intitulase memoriile *Şef la Säpo 1962–72.*

Reorganizarea din 1964 avea să decidă viitoarea carieră a lui Gullberg.

Transformarea poliţiei secrete în RPS/Säpo însemna că poliţia secretă de stat devenea ceea ce, în notele Ministerului de Justiţie, era descris ca o organizaţie modernă de poliţie. Acest lucru presupunea noi angajări. Continua nevoie de personal nou ridica infinite probleme de rodare, ceea ce într-o organizaţie extinsă însemna că Duşmanul avea posibilităţi dramatic îmbunătăţite de a-şi plasa agenţi în poliţie. La rândul ei, aceasta însemna că măsurile interne de securitate trebuiau sporite – poliţia secretă nu mai putea rămâne un club închis, alcătuit din foşti ofiţeri, în care toată lumea cunoştea pe toată lumea şi cel mai obişnuit merit la o nouă angajare era că tatăl fusese ofiţer.

În 1963, Gullberg fusese transferat de la contraspionaj la controlul personalului, care căpătase o importanţă crescută în apele tulburi de după arestarea lui Stig Wennerström. În vremea aceea se pusese baza registrelor de opinii care, spre sfârşitul anilor ’60, conţineau dosarele a mai mult de 300 000 de cetăţeni suedezi cu simpatii politice nepotrivite. Dar controlul cetăţenilor suedezi în general era

[1] Stig Wennerström (1906–2006): colonel şi profesor la Şcoala Regală de Marină, a fost ataşat militar în Uniunea Sovietică (1940–1941; 1949–1952), ocazie cu care a fost racolat de către GRU, pentru care a făcut spionaj până în 1963, când a fost prins, în urma denunţului unei servitoare care a descoperit în casa acestuia microfilme şi documente secrete. Printre alte informaţii, a dezvăluit ruşilor planul de apărare al Suediei în caz de atac militar, diferite proiecte secrete, precum şi supravegherea aeriană a Mării Baltice (în urma informaţiilor lui, în 1952 a fost doborât avionul de recunoaştere TP79, cu opt oameni la bord). Condamnat pe viaţă pentru înaltă trădare, a fost totuşi amnistiat în 1974.

[2] Per Gunnar Vinge, şef al poliţiei de securitate (Säpo) între 1964–1970. Cunoscut pentru afirmaţii controversate (cum ar fi aceea că ambasada chineză vinde droguri tineretului suedez), a fost nevoit în 1970 să-şi dea demisia, în urma afirmaţiei făcute la o întâlnire internaţională că Olof Palme constituie un risc pentru securitatea Suediei.

[3] Säpo – prescurtare pentru Säkerhets Polis.

[4] RPS/Säk – iniţialele pentru Riks Polisens Sektionen/ Säkerhet.

altceva – aici întrebarea era cum va trebui de fapt să arate controlul de securitate la RPS/Säpo.

Wennerström declanşase o avalanşă de dificultăţi interne în cadrul poliţiei secrete a statului. Dacă un colonel de stat-major de la apărare a fost în stare să lucreze pentru ruşi – în vreme ce mai era şi consilier al guvernului în probleme de arme nucleare şi politică de securitate –, cum mai puteai să fii sigur că ruşii nu-şi plasaseră un agent pe un loc la fel de central în poliţia secretă? Cine putea garanta că şefii şi alţi responsabili de la Firmă nu lucrau, de fapt, pentru ruşi? Pe scurt – cine va spiona spionii?

În august 1964, Gullberg a fost convocat într-o după-amiază la o şedinţă în biroul directorului adjunct al Säpo, şeful de cabinet Hans Wilhelm Francke. La întrunire mai participau, în afară de el, două persoane din sferele înalte ale Firmei, secretarul general şi responsabilul cu bugetul. Înainte de sfârşitul zilei, viaţa lui Gullberg căpătase un sens nou. Fusese ales. Primise conducerea unei brigăzi cu totul noi, cu numele provizoriu de Secţia Specială, prescurtat SS. Prima lui măsură a fost să o reboteze SA, Secţia de Analiză. Au trecut câteva minute până ca responsabilul cu bugetul să facă observaţia că nici SA nu era mai bun ca SS. Numele final al organizaţiei a fost Secţia pentru Analiză Specială, SAS, şi, în vorbire curentă, Secţia, spre deosebire de Departamentul sau Firma, care se refereau la Säpo în totalitate.

Secţia fusese ideea lui Francke. El a numit-o „ultima linie de apărare”. Un grup ultrasecret, care se afla în locuri strategice în cadrul Firmei, dar care era invizibil şi nu apărea în notele interne sau în alocările bugetare şi în care, drept rezultat, nu se putea infiltra nimeni. Sarcina lui – să vegheze asupra securităţii naţiunii. Francke avea puterea să facă toate acestea posibile. Avea nevoie de responsabilul cu bugetul şi de secretarul general pentru a crea structura ocultă, dar toţi erau soldaţi de şcoală veche şi camarazi din zecile de înfruntări cu Inamicul.

În primul an, întreaga organizaţie a constat din Gullberg şi trei colaboratori aleşi cu grijă. În următorii zece ani, secţia a crescut la maximum 11, dintre care doi erau secretari administrativi din vechea şcoală şi restul erau vânători de spioni profesionişti. Era o organizaţie cu ierarhie simplificată. Gullberg era şeful. Toţi ceilalţi erau colaboratori, care îşi întâlneau şeful practic în fiecare zi. Eficienţa era mai importantă decât prestigiul şi formalităţile birocratice.

Teoretic, Gullberg era subalternul unui lung şir de persoane din ierarhia de sub secretarul general al Säpo, căruia el trebuia să-i prezinte rapoarte lunare; în practică, Gullberg căpătase o poziţie unică cu puteri extraordinare. El, şi numai el putea să hotărască punerea sub lupă a persoanelor cu cel mai înalt rang din conducerea Säpo. Putea, dacă avea chef, să întoarcă pe faţă şi pe dos viaţa lui Per Gunnar Vinge în persoană. (Ceea ce a şi făcut.) Putea iniţia anchete proprii sau putea să decidă ascultarea telefoanelor, fără să fie nevoie să-şi explice scopul sau să raporteze vreunui for superior. Modelul lui a devenit legendarul spion american James Jesus Angleton, care avea o poziţie asemănătoare în CIA şi pe care, de altfel, l-a cunoscut personal.

Din punct de vedere organizatoric, Secţia a devenit o microorganizaţie în cadrul Departamentului, în afară, deasupra şi paralel cu tot restul poliţiei de securitate. Acest lucru a avut şi consecinţe geografice. Birourile secţiei erau în Kungsholmen, dar din motive de siguranţă au fost practic mutate în afara clădirii, într-un apartament particular de unsprezece camere din Östermalm. Apartamentul a fost transformat în mod discret într-un birou fortificat, niciodată lăsat fără supraveghere, întrucât secretara şi servitoarea credincioasă Eleanor Badenbrink ocupa ca locatar permanent două din camerele apartamentului, cele mai apropiate de intrare. Badenbrink era un ajutor nepreţuit, în care Gullberg avea încredere totală.

Din punct de vedere organizatoric, Gullberg şi colaboratorii lui au dispărut din viaţa publică – ei erau finanţaţi dintr-un „fond special”, dar nu existau nicăieri în birocraţia formală a poliţiei de securitate, care ţinea de direcţia generală a poliţiei statului sau de Ministerul Justiţiei. Nici măcar directorul RPS/Säk nu ştia de existenţa acestor oameni, cei mai secreţi dintre secreţi, care aveau ca misiune să trateze cele mai delicate dintre afacerile delicate.

La vârsta de 40 de ani, Gullberg se afla, prin urmare, în situaţia în care nu trebuia să se justifice în faţa niciunui muritor şi putea începe anchete despre ce-i venea lui în cap.

Chiar de la început, Gullberg a înţeles că SAS putea risca să devină un grup sensibil din punct de vedere politic. Misiunea lui era cel puţin confuză şi instrucţiunile scrise extrem de reduse. În septembrie 1964, primul-ministru Tage Erlander a semnat o directivă care stipula ca să-i fie acordate credite Secţiei pentru Analiză Specială (SAS), care avea ca sarcină să se ocupe de unele anchete extrem de delicate, importante pentru securitatea statului. Una dintre aceste douăsprezece afaceri a fost expusă în cursul unei întâlniri de după-amiază de către directorul adjunct al RPS/Säk, Hans Wilhelm Francke. Afacerea a fost clasată imediat drept secretă şi a fost arhivată în registrele speciale şi la fel de secrete ale RPS/Säk.

Semnătura prim-ministrului însemna cu toate acestea că Secţia era o instituţie recunoscută juridic. În primul an, bugetul Secţiei s-a ridicat la 52 000 de coroane. Faptul că bugetul era aşa de mic a fost, după părerea lui Gullberg, o lovitură de geniu. Aceasta lăsa să se creadă că întemeierea Secţiei era una dintre afacerile de duzină, ca multe altele.

Într-un sens mai larg, semnătura prim-ministrului însemna că el recunoscuse că era nevoie de existenţa unui grup care să poată răspunde de „controlul intern al personalului”. Aceeaşi semnătură putea deci să fie tradusă prin aceea că prim-ministrul îşi dăduse aprobarea pentru crearea unui grup, care va putea să răspundă chiar de controlul persoanelor „extrem de speciale” din afara Säpo, ca de exemplu prim-ministrul însuşi. Această ultimă eventualitate crea probleme politice care puteau deveni serioase.

Evert Gullberg a constatat că i se terminase whisky-ul din pahar. Nu era deosebit de interesat de alcool, dar fusese o zi lungă, o călătorie grea şi socotea că se află într-un stadiu al vieţii în care nu mai avea importanţă dacă se hotăra pentru un whisky sau două, şi n-avea decât să-şi umple paharul, dacă aşa avea chef. Îşi turnă în pahar puţin Glenfiddich.

Cea mai delicată afacere a fost, de bună seamă, Olof Palme.

Gullberg îşi amintea fiecare detaliu din ziua alegerilor din 1976. Pentru prima dată în istoria modernă, Suedia avea un guvern de dreapta. Din păcate, Thorbjörn Fälldin era prim-ministru, şi nu Gösta Bohman, care era un om din vechea şcoală, infinit mai potrivit. Dar important era că Olof Palme fusese învins şi, prin urmare, Evert Gullberg putea să răsufle uşurat.

Oportunitatea lui Palme ca prim-ministru fusese subiectul multor discuţii de prânz de pe coridoarele cele mai secrete ale RPS/Säk. În 1969, Per Gunnar Vinge fusese dat afară, după ce exprimase în cuvinte părerea care era împărtăşită de mulţi din Departament – şi anume, convingerea că Palme ar fi putut fi un agent infiltrat al organizaţiei ruseşti de spionaj KGB. Părerea lui Vinge n-a fost obiectul niciunei controverse în climatul care domnea la Firmă. Din nefericire, el discutase acest lucru deschis cu guvernatorul din Norrbotten, Ragnar Lassinantti, la o vizită în nord. Lassinantti înălţase din sprâncene de două ori şi pe urmă informase cabinetul guvernului, ceea ce dusese la invitarea lui Vinge la o discuţie particulară.

Spre marea indignare a lui Gullberg, întrebarea despre eventualele contacte ale lui Palme cu ruşii nu primise niciodată răspuns. Cu toate tentativele constante de a

se stabili adevărul şi de a se găsi probe concludente – *the smoking gun*[1] –, Secţia nu dobândise niciodată nici cea mai mică probă că aşa stăteau lucrurile. În ochii lui Gullberg, aceasta nu indica în niciun caz că Palme era poate nevinovat, ci doar că acesta era un spion deosebit de viclean şi de inteligent, care nu fusese tentat să facă greşelile pe care le-au făcut alţi spioni ruşi. Palme continua să-i batjocorească, an după an. În 1982, problema Palme fusese reactualizată, atunci când el redevenise prim-ministru. Apoi, s-au tras gloanţele de pe Sveavägen[2] şi întrebarea a rămas pentru totdeauna teoretică.

Anul 1976 fusese un an dificil pentru Secţie. În cadrul RPS/Säk, printre puţinele persoane care cunoşteau de fapt existenţa Secţiei, apăruse o anume atitudine critică. În cei zece ani care se scurseseră, în total 65 de funcţionari din Säpo fuseseră daţi afară din organizaţie, din cauza unei presupuse neîncrederi politice. În cele mai multe cazuri, documentarea era de felul acela în care nimic nu putea fi dovedit, ceea ce avusese drept rezultat faptul că unii şefi începuseră să mârâie că oamenii din Secţie aveau paranoia teoriilor conspiraţioniste.

Gullberg încă mai clocotea de furie când îşi amintea una dintre afacerile de care se ocupase Secţia. Era vorba despre o persoană care fusese angajată la RPS/Säk în 1968 şi pe care Gullberg personal o considerase deosebit de nepotrivită. Era vorba de inspectorul criminalist Stig Bergling[3], locotenent în armata suedeză, care mai târziu s-a dovedit a fi colonel în GRU, serviciul de informaţii rus. În anii următori, Gullberg încercase de patru ori să facă în aşa fel ca Bergling să fie dat afară, dar de fiecare dată eforturile lui fuseseră ignorate. Abia în 1977 s-a întors situaţia, când Bergling a devenit obiectul bănuielilor, chiar în afara Secţiei. Era prea târziu. Bergling a constituit cel mai mare scandal din istoria poliţiei secrete suedeze.

Criticile la adresa Secţiei se înmulţiseră în prima jumătate a anilor ’70, iar pe la mijlocul deceniului Gullberg auzise mai multe zvonuri legate de faptul că bugetul se va micşora şi chiar insinuări că activitatea nu era necesară.

Într-un cuvânt, criticile arătau că viitorul Secţiei era pus sub semnul întrebării. În anul acela, în sânul RPS/Säk se discutau în primul rând ameninţările teroriste, o istorie tristă din punctul de vedere al spionajului, şi care se referea la nişte tineri care o luaseră pe calea greşită, colaborând cu elemente arabe sau pro-palestiniene. Principala întrebare din cadrul RPS/Säk era dacă Secţia trebuia să primească fonduri, pentru a se ocupa de cetăţenii străini stabiliţi în Suedia, sau dacă aceştia vor fi în continuare o problemă exclusivă a departamentului pentru străini.

Plecând de la această discuţie birocratică ezoterică, s-a făcut simţită nevoia pentru Secţie de a-şi ataşa serviciile unui colaborator de încredere, care să întărească acest control – de fapt, spionaj – al celor care lucrau la departamentul pentru străini.

A fost ales un tânăr colaborator care lucra la RPS/Säk din 1970 şi ale cărui trecut şi credibilitate politică erau, prin urmare, de aşa natură, încât el a socotit că-l poate plasa printre colaboratorii Secţiei. În timpul liber, acesta era membru într-o

---

[1] „Pistolul fumegând”.

[2] Vineri, 28 februarie 1986, la ora 23:21, Olof Palme a fost ucis cu un foc de revolver în centrul Stockholmului, la intersecţia dintre Sveavägen şi Tunnelgatan, în momentul în care ieşea, împreună cu soţia, de la cinematograf.

[3] Stig Bergling (n. 1937), eroul unuia dintre cele mai mari scandaluri legate de poliţia secretă suedeză. Acesta, angajat la Säpo în 1969, a avut diferite misiuni internaţionale (a fost şef al securităţii forţelor ONU din Cipru, printre altele). În 1979, pe când se afla în Israel, a fost arestat de serviciul de contraspionaj israelian Mossad, pentru spionaj în favoarea ruşilor. A fost judecat în Suedia pentru înaltă trădare şi condamnat pe viaţă. În 1987, profitând de o permisie, a fugit împreună cu soţia sa în Uniunea Sovietică, unde au şi locuit o vreme; în 1990 au fost transferaţi în Liban. În 1994, s-a reîntors de bunăvoie în Suedia, unde a mai petrecut trei ani în închisoare, până la eliberarea din 1997.

organizaţie care se numea Alianţa Democrată şi care era descrisă de mass-media social-democrată drept extremistă de dreapta. În Secţie, asta nu însemna o bilă neagră. Trei dintre ceilalţi colaboratori erau de fapt membri în Alianţa Democratică şi Secţia jucase chiar un rol important în constituirea Alianţei. Contribuia chiar şi financiar, cu o sumă destul de mică. Prin această organizaţie fusese remarcat şi apoi recrutat noul colaborator. Numele lui era Gunnar Björck.

Pentru Evert Gullberg a fost o întâmplare incredibil de fericită că, tocmai în ziua aceea, ziua alegerilor din 1976, când Alexander Zalachenko a fugit în Suedia şi s-a dus pe jos până la secţia de poliţie din Norrmalm ca să ceară azil politic, tânărul Gunnar Björck l-a luat în primire, în calitatea lui de funcţionar la departamentul pentru străini. Un agent care deja era legat de cele mai secrete dintre secrete.

Björck era ager la minte. El a înţeles imediat rolul lui Zalachenko şi a întrerupt interogatoriul, vârându-l imediat pe dezertor într-o cameră, la Hotel Continental. Prin urmare, Evert Gullberg, şi nu şeful lui oficial de la departamentul pentru străini a fost cel pe care l-a chemat Gunnar Björck, dând alarma. Apelul sosise la o oră la care secţiile de votare fuseseră închise şi toate sondajele arătau că Palme avea să piardă. Gullberg tocmai venise acasă şi deschisese televizorul, ca să urmărească seara electorală. Mai întâi, s-a îndoit de informaţia pe care juniorul i-o transmitea cu înfrigurare. Apoi, s-a dus la Continental, mai puţin de 250 de metri de camera de hotel în care se afla acum, ca să preia conducerea asupra afacerii Zalachenko.

Din momentul acela, viaţa lui Evert Gullberg s-a schimbat radical. Cuvântul „secret” a căpătat pentru el un sens cu totul nou. A înţeles necesitatea de a crea o nouă structură în jurul transfugului.

Automat a ales să-l includă pe Gunnar Björck în grupul Zalachenko. A fost o hotărâre logică şi înţeleaptă, deoarece Björck cunoştea deja existenţa lui Zalachenko. Era mai bine să-l aibă în interior, decât să-l lase să prezinte un risc în exterior. Asta a însemnat că Björck a fost transferat din postul lui oficial de la departamentul pentru străini la un birou în apartamentul din Östermalm.

În agitaţia care a urmat, Gullberg a ales ca de la început să informeze o singură persoană din RPS/Säk, mai exact pe secretarul general, care deja era la curent cu activitatea Secţiei. Secretarul general a rămas să mediteze la această informaţie mai multe zile, înainte să-i explice lui Gullberg că transfugul era aşa de important, încât trebuia informat directorul RPS/Säk, precum şi guvernul.

Noul director al RPS/Säk avea la acea oră cunoştinţă despre existenţa Secţiei pentru Analize Speciale, dar nu ştia decât vag care erau ocupaţiile reale ale acesteia. Fusese instalat în acest post pentru a face curăţenie după afacerea IB[1] şi era deja pe cale să primească un post important în ierarhia poliţiei. Şeful RPS/Säk a aflat în câteva discuţii confidenţiale cu secretarul general că Secţia era un grup secret, instituit de guvern, care se afla în afara activităţii propriu-zise şi despre care nu trebuia să se pună întrebări. Pentru că şeful din momentul acela era o persoană care în niciun caz nu punea întrebări ce ar fi putut genera răspunsuri dezagreabile, a dat din cap înţelegător şi a acceptat faptul că exista ceva care se numea SAS şi că el nu avea nimic de-a face cu asta.

---

[1] Afacerea IB (Informationbyrån). „Biroul de Informaţii” era o organizaţie secretă de contraspionaj care, printre altele, avea misiunea de a strânge informaţii despre comunişti şi alte persoane care puteau constitui riscuri pentru securitatea statului. Alt scop al IB era să organizeze rezistenţa armată în cazul ocupării Suediei de către sovietici. Organizaţia respectivă nu avea niciun fel de forme sau temeiuri legale, niciun fel de reguli şi niciun control. În 1973, jurnaliştii Jan Guillou şi Peter Bratt au dezvăluit existenţa IB într-o serie de articole. În urma publicării acestor dezvăluiri, cei doi au fost condamnaţi pentru spionaj la trei ani închisoare (pedeapsa fiind apoi redusă la zece luni).

Gullberg nu era deosebit de încântat de faptul că trebuia să-l informeze pe şef despre Zalachenko, dar a acceptat realitatea. A subliniat absoluta necesitate a unui secret total, a primit aprobare şi a decretat asemenea măsuri, că nici măcar şeful RPS/Säk nu putea discuta subiectul în biroul lui, fără să se ia măsuri speciale de securitate. S-a hotărât ca de Zalachenko să se ocupe în exclusivitate SAS.

Informarea prim-ministrului care-şi încheia funcţia era exclusă. Din cauza agitaţiei provocate de schimbarea de guvernare, noul prim-ministru era prea ocupat cu numirea miniştrilor şi negocierile cu celelalte partide de dreapta. Abia la o lună după formarea guvernului, şeful RPS/Säk împreună cu Gullberg au mers la Rosenbad[1] şi l-au informat pe noul prim-ministru. Gullberg a fost până în ultima clipă împotriva informării guvernului, dar şeful RPS/Säk a rămas neclintit – era neconstituţional ca prim-ministrul să nu fie informat. În timpul întâlnirii, Gullberg a folosit întreaga sa elocinţă pentru a-l convinge pe prim-ministru despre importanţa faptului ca informaţia despre Zalachenko să nu se răspândească în afara propriului birou al acestuia – ca nici ministrul de interne sau ministrul apărării, sau vreun alt membru al guvernului să nu fie informat.

Fälldin fusese zguduit de informaţia că un agent rus de vârf ceruse azil în Suedia. Prim-ministrul începuse să spună că de fapt el era obligat, din raţiuni constituţionale, să discute chestiunea cel puţin cu şefii celorlalte două partide din coaliţie. Gullberg era pregătit pentru această obiecţie şi a jucat cartea cea mai mare pe care o avea la dispoziţie. A răspuns explicând cu voce scăzută că, dacă se întâmpla asta, se vedea obligat să-şi dea imediat demisia. Ameninţarea şi-a făcut efectul. Însemna că prim-ministrul în persoană va purta răspunderea dacă povestea va fi cunoscută şi dacă ruşii vor trimite o patrulă a morţii ca să-l lichideze pe Zalachenko. Şi dacă persoana care răspundea de securitatea lui Zalachenko se văzuse obligată să demisioneze, o asemenea dezvăluire avea să fie o catastrofă politică şi mediatică pentru prim-ministru.

Fälldin, încă nou şi nesigur în rolul lui de prim-ministru, a acceptat. A aprobat o directivă care imediat a fost consemnată în dosarul secret şi care stipula ca Secţia să răspundă de securitatea lui Zalachenko şi de acomodarea lui, precum şi că informaţiile despre Zalachenko nu trebuiau să părăsească biroul prim-ministrului. Fälldin semna astfel o directivă care în practică arăta că el fusese informat, dar care însemna, de asemenea, că nu avea dreptul de a vorbi despre asta. Pe scurt, trebuia să-l uite pe Zalachenko.

Fälldin insistase totuşi ca încă o persoană din cancelaria lui, un secretar de stat ales cu grijă, să fie informat şi să funcţioneze ca om de legătură în problemele legate de spionul transfug. Gullberg a trebuit să fie de acord. Nu credea că o să aibă probleme să manipuleze un secretar, fie el şi de stat.

Şeful RPS/Säk era mulţumit. Problema Zalachenko era acum rezolvată din punct de vedere constituţional, ceea ce însemna că el îşi asigurase spatele. Gullberg era, de asemenea, mulţumit. Reuşise să instituie o carantină, ceea ce însemna că va putea să controleze fluxul de informaţii. El singur îl va controla pe Zalachenko.

Când Gullberg s-a întors în camera lui de lucru din Östermalm, s-a aşezat la birou şi a scris de mână o listă cu persoanele care aveau cunoştinţă de existenţa lui Zalachenko. Lista consta din el însuşi, Gunnar Björck, şeful executiv al Secţiei, Hans von Rottinger, şeful adjunct Fredrik Clinton, secretara Secţiei, Eleanor Badenbrink, precum şi din doi colaboratori, care aveau misiunea de a aduna şi analiza pe măsură ce apăreau informaţiile secrete pe care le putea furniza Zalachenko. În total, şapte persoane, care în anii următori aveau să formeze o secţie specială în cadrul Secţiei. S-a gândit la aceştia ca la Grupul Interior.

[1] Clădirea în care se află sediul guvernului.

În afara Secţiei, secretul era cunoscut de către şeful RPS/Säk, directorul adjunct şi secretarul general. În afară de aceştia, mai erau informaţi prim-ministrul şi un secretar de stat. În total, douăsprezece persoane. Niciodată înainte un secret de importanţa acestuia nu fusese cunoscut de către un cerc aşa de ales.

Dar, după aceea, Gullberg se întunecase la faţă. Secretul mai era cunoscut de o a treisprezecea persoană. Björck fusese însoţit de către juristul Nils Bjurman. A-l face pe Bjurman colaborator al Secţiei era exclus. Bjurman nu era propriu-zis funcţionar Säpo, el nu era decât un stagiar la RPS/Säk şi nu dispunea de cunoştinţele şi de competenţa necesare. Gullberg a cântărit mai multe variante, dar, în cele din urmă, a ales să-l îndepărteze cu atenţie pe Bjurman din această afacere. L-a ameninţat cu închisoare pe viaţă pentru trădare de patrie dacă Bjurman avea să sufle şi numai o silabă despre Zalachenko, a folosit mita, promiţându-i misiuni viitoare şi, în cele din urmă, laude, care-i creşteau lui Bjurman sentimentul propriei importanţe. A avut grijă ca Bjurman să fie angajat la un bine-cunoscut birou de avocatură şi pe urmă să primească un şir de misiuni care să-l ţină ocupat. Singura problemă era că Bjurman era atât de mediocru, încât n-a ştiut de fapt să-şi folosească propriile avantaje. El a părăsit biroul de avocatură după zece ani şi şi-a deschis un cabinet particular, care a devenit curând un birou de avocatură cu un singur angajat, la Odenplan.

În anii următori, Gullberg îl ţinuse pe Bjurman sub observaţie discretă, dar continuă. Abia la sfârşitul anilor ’80 a renunţat să-l mai supravegheze, atunci când Uniunea Sovietică era pe cale să se prăbuşească şi Zalachenko nu mai reprezenta o chestiune prioritară.

Pentru secţie, Zalachenko fusese mai întâi o promisiune de succes în enigma Palme, afacere care îl preocupa pe Gullberg în permanenţă. În consecinţă, Palme a fost unul dintre primele subiecte pe care Gullberg le-a abordat, în lunga perioadă de acomodare.

Speranţele au fost repede nimicite, pentru că Zalachenko nu operase niciodată în Suedia şi de fapt nu avea nici cea mai mică cunoştinţă despre ţară. În schimb, Zalachenko auzise vorbindu-se despre „Alergătorul Roşu”, un politician suedez sus-plasat, sau poate scandinav, care lucra pentru KGB.

Gullberg făcuse o listă cu nume care aveau legătură cu Palme. Acolo se aflau Carl Lidbom, Pierre Schori, Sten Andersson, Marita Ulvskog şi încă un număr de persoane. În tot restul vieţii sale, Gullberg a revenit iarăşi şi iarăşi la această listă, dar răspunsul a rămas la fel de necunoscut.

Dintr-odată, Gullberg devenise un jucător printre băieţii mari. Era salutat cu respect în clubul exclusiv al războinicilor aleşi, care se cunoşteau între ei şi unde contactele se făceau prin amiciţii personale şi încredere – nu prin canalele oficiale sau regulile birocratice. Avusese şansa să-l întâlnească pe însuşi James Jesus Angleton şi băuse whisky într-un club discret din Londra cu şeful de la MI-6. Era unul dintre cei mari.

Dezavantajul meseriei era că nu va putea niciodată să povestească despre succesele lui, nici măcar în memorii tipărite postum. Şi tot timpul îl însoţea spaima că s-ar putea ca Inamicul să-i observe călătoriile şi să-l supravegheze – că fără voia lui ar putea să-i conducă pe ruşi la Zalachenko.

În această privinţă, Zalachenko era propriul său duşman.

În primul an, acesta locuise într-un apartament anonim, care era proprietatea Secţiei. Nu exista în niciun registru sau în vreun alt act oficial şi cei din grupul Zalachenko crezuseră că vor avea suficient timp, înainte de-a trebui să-i planifice viitorul. Abia în primăvara lui 1978 primise un paşaport pe numele de Karl Axel

Bodin, precum şi o biografie anevoios construită – un trecut fictiv, dar verificabil în registrele suedeze.

Atunci era deja prea târziu. Zalachenko ieşise în lume şi o regula pe curva aia nenorocită de Agneta Sofia Salander, născută Sjölander, căreia i se prezentase, fără să-i pese, sub numele său adevărat – Zalachenko. Gullberg a înţeles că lucrurile nu stăteau cum trebuie în capul lui Zalachenko. Bănuia că transfugul rus voia de fapt să fie descoperit. Era ca şi cum avea nevoie să se urce pe o scenă. Altfel, era greu de explicat cum dracu' putea fi aşa de idiot.

Au fost curve, au fost perioade de consum exagerat de alcool, au fost încăierări, cu paznicii restaurantelor şi cu alţii. De trei ori Zalachenko a fost arestat de poliţia suedeză pentru beţie şi de două ori în legătură cu bătăi prin cârciumi. Şi de fiecare dată Secţia a fost nevoită să intervină discret şi să-l scoată, având grijă ca hârtiile să dispară şi rapoartele să fie modificate. Gullberg i-l pusese pe Gunnar Björck ca supraveghetor. Slujba lui Björck consta în a-l dădăci pe spionul transfug aproape tot timpul. Era greu, dar nu exista alternativă.

Totul ar fi putut merge bine. La începutul anilor '80, Zalachenko se mai potolise şi începuse să se adapteze. Dar n-a renunţat niciodată la curva de Salander – ba, şi mai rău, a devenit tatăl gemenelor Camilla şi Lisbeth Salander.

Lisbeth Salander.

Gullberg îi pronunţă numele cu o senzaţie de neplăcere.

Încă de când fetele aveau 9–10 ani, Gullberg începuse să aibă un fel de crampă în stomac când se gândea la Lisbeth Salander. Nu trebuia să fii psihiatru ca să-ţi dai seama că nu era normală. Gunnar Björck îi raportase că era recalcitrantă, violentă şi agresivă faţă de Zalachenko şi că, în plus, nu părea absolut deloc speriată de el. Spunea rareori ceva, dar îşi marca într-o mie de alte feluri nemulţumirea faţă de starea lucrurilor. Era o problemă care lua amploare, dar, cât de uriaşă avea să devină această problemă, Gullberg nu-şi putuse imagina nici în fanteziile cele mai nebuneşti. Cel mult, se temea că situaţia din familia Salander va duce la o anchetă socială, care se va concentra pe Zalachenko. De nenumărate ori îl implorase pe Zalachenko să o rupă cu familia şi să dispară din preajma lor. Zalachenko promitea, dar încălca totdeauna promisiunile. Avea alte curve. Avea grămezi de curve. Dar, după câteva luni, se întorcea la Agneta Sofia Salander.

Blestematul de Zalachenko! Un spion care-şi lasă sula să-i conducă viaţa sentimentală, în mod evident, nu este un bun spion. Dar era ca şi cum Zalachenko s-ar fi aflat deasupra tuturor regulilor normale sau, cel puţin, considera că se află dincolo de reguli. Şi măcar dacă s-ar fi mulţumit să-şi reguleze curva, fără să fie nevoie s-o şi caftească de fiecare dată când se întâlneau, ar mai fi fost ceva, însă situaţia ajunsese de aşa natură, că Zalachenko îşi maltrata concubina sistematic. Părea chiar că se comportă astfel ca să-i sfideze pe cei din grupul de supraveghere şi că o bătea doar să se amuze şi să-i vadă chinuindu-se.

Gullberg nu avea nicio îndoială că Zalachenko era un pervers josnic, dar nu se afla în situaţia în care să poată alege printre agenţii transfugi de la GRU. Avea doar unul singur, care în plus era perfect conştient de valoarea pe care o avea el pentru Gullberg.

Gullberg oftă. Grupul Zalachenko îşi luase rolul de echipă de curăţenie. Era clar. Zalachenko ştia că-şi poate lua libertăţi şi că ei vor rezolva problema într-o manieră amabilă, în urma lui. Şi când era vorba de Agneta Sofia Salander, el îşi folosea posibilităţile dincolo de orice limite.

Nu lipsiseră avertismentele, totuşi. Când Lisbeth tocmai împlinise 12 ani, l-a lovit cu cuţitul pe Zalachenko. Rănile nu erau grave, dar acesta a fost transportat la spitalul Sankt Göran şi grupul Zalachenko a fost nevoit să execute o muncă de curăţenie considerabilă. Atunci, Gullberg avusese o Discuţie Foarte Serioasă cu Zalachenko. Îi spusese foarte limpede că trebuie să rupă orice legătură cu familia

Salander, şi Zalachenko îi promisese că va face aşa. Îşi ţinuse promisiunea ceva mai mult de o jumătate de an, înainte de a se duce din nou acasă la Agneta Sofia Salander. A bătut-o aşa de rău, că femeia a rămas în spital pentru tot restul vieţii.

Totuşi, Gullberg nu şi-ar fi putut niciodată imagina că Lisbeth era o psihopată gata să ucidă, capabilă să fabrice o bombă incendiară. Ziua aceea fusese un haos. Un labirint de anchete se contura şi întreaga Operaţiune Zalachenko – mai bine spus, întreaga Secţie – atârna de un fir foarte subţire. Dacă Lisbeth Salander vorbea, atunci Zalachenko risca să fie descoperit. Dacă Zalachenko era descoperit, mai multe operaţii care se desfăşuraseră în întreaga Europă în ultimii cincisprezece ani riscau să eşueze, iar Secţia risca să fie supusă unei anchete publice. Ceea ce trebuia împiedicat cu orice preţ.

Gullberg era neliniştit. O anchetă publică ar fi făcut afacerea IB să pară un foileton drăguţ. Dacă arhiva Secţiei era deschisă, vor fi scoase la lumină o serie de situaţii care nu erau în perfect acord cu Constituţia, pentru a nu mai vorbi despre supravegherea de mulţi ani a lui Palme şi a altor personalităţi social-democrate. Era un subiect foarte sensibil, la doar câţiva ani de la asasinarea lui Palme. Ar fi avut ca rezultat anchete penale împotriva lui Gullberg şi a altor angajaţi ai Secţiei. Şi mai rău – jurnaliştii ăştia nebuni ar fi putut, fără cea mai mică îndoială, să lanseze teoria că Secţia se afla în spatele uciderii lui Palme, ceea ce ar fi dus la încă un labirint de dezvăluiri şi acuzaţii. Cel mai rău lucru era că se schimbase conducerea Säpo aşa de mult, încât nici măcar şeful cel mai înalt al RPS/Säk nu mai ştia despre existenţa Secţiei. Toate contactele cu RPS/Säk se opreau pe biroul noului secretar general, care de zece ani era membru al Secţiei.

O atmosferă de nelinişte şi panică domnea printre membrii grupului Zalachenko. Gunnar Björck fusese de fapt cel care venise cu soluţia, în persoana unui psihiatru cu numele de Peter Teleborian.

Teleborian fusese ataşat secţiei de contraspionaj a RPS/Säk într-un cu totul alt scop, şi anume drept consultant, atunci când cei de la contraspionaj se ocupaseră de personalitatea unui potenţial spion industrial. Într-un stadiu delicat al anchetei, trebuia să se determine cum avea acesta să reacţioneze dacă va fi expus la stres. Teleborian era un tânăr psihiatru promiţător, care nu folosea cine ştie ce limbaj sofisticat, ci venea cu sfaturi concrete şi solide. Aceste sfaturi le permiseseră celor din Säpo să evite o sinucidere şi spionul în chestiune putuse fi transformat în agent dublu, care transmitea informaţii false comanditarilor lui.

După primul atac al lui Salander asupra lui Zalachenko, Björck încercase cu prudenţă să-l ataşeze pe Teleborian Secţiei, în calitate de consultant. Şi acum era mai necesar ca niciodată.

Soluţia problemei fusese extrem de simplă. Karl Axel Bodin putea să se piardă undeva, în lumea clinicilor de recuperare. Agneta Sofia Salander avea să fie internată într-un azil, cu leziuni cerebrale ireversibile. Toate anchetele de poliţie au fost adunate la RPS/Säk şi transferate Secţiei, prin secretarul general.

Peter Teleborian primise de curând un post de medic-şef adjunct la clinica de psihiatrie infantilă Sankt Stefan, din Uppsala. Singurul lucru de care era nevoie era o expertiză medico-legală, pe care au compus-o împreună Björck şi Teleborian şi, după aceea, o decizie scurtă, care să nu poată fi combătută de un tribunal de instanţă. Era vorba doar despre felul în care erau prezentate lucrurile. Constituţia nu avea nimic de-a face cu asta. Era vorba, la urma urmei, de securitatea ţării. Oamenii trebuiau s-o înţeleagă.

Şi că Lisbeth Salander era bolnavă mintal, era doar evident. Câţiva ani într-o clinică psihiatrică aveau să-i facă, cu siguranţă, numai bine.

Gullberg fusese de acord şi dăduse undă verde operaţiunii.

Toate piesele din puzzle căzuseră pe locul lor şi acest lucru se întâmplase într-o vreme în care oricum grupul Zalachenko era pe cale să se destrame. Uniunea Sovietică încetase să mai existe şi epoca de glorie a lui Zalachenko făcea în mod definitiv parte din trecut. El avea un termen de garanţie care fusese deja uşor depăşit.

Grupul Zalachenko se alesese în schimb cu o sumă generoasă, de bun-rămas, dintr-unul din fondurile Säpo. Îi găsiseră cele mai bune condiţii de reabilitare şi, cu un suspin de uşurare, l-au condus, o jumătate de an mai târziu, pe Karl Axel Bodin la aeroportul Arlanda, dându-i un bilet simplu pentru Spania. Îi explicaseră limpede că din acel moment Secţia şi Zalachenko o luau pe drumuri diferite. A fost una din ultimele misiuni ale lui Gullberg. O săptămână mai târziu, la vârsta potrivită, ieşea la pensie, lăsându-şi locul urmaşului la tron, Fredrik Clinton. Gullberg mai era solicitat doar drept consultant sau sfătuitor în problemele delicate. Rămăsese la Stockholm încă trei ani şi lucra aproape zilnic la Secţie, dar însărcinările deveneau tot mai rare şi, încetul cu încetul, el însuşi îşi făcea lichidarea. S-a întors în oraşul de baştină, Laholm, şi mai colabora din când în când, de la distanţă. În primii ani călătorise cu regularitate la Stockholm, dar chiar şi aceste călătorii deveniseră tot mai rare.

Încetase să se mai gândească la Zalachenko. Până în dimineaţa în care s-a trezit şi a găsit-o pe fiica lui Zalachenko în toate paginile ziarelor, bănuită de triplu omor.

Gullberg urmărise buletinele de ştiri cu un sentiment de confuzie. Înţelegea foarte bine că nu era o simplă întâmplare că Salander îl avusese ca tutore pe Bjurman, dar readucerea în discuţie a vechii afaceri Zalachenko nu i se părea un pericol iminent. Salander era bolnavă mintal. Nu-l uimea faptul că ea înscenase o orgie ucigaşă. Însă nici nu-i trecuse prin minte că Zalachenko ar putea avea vreo legătură cu această treabă, înainte să dea drumul la televizor pentru ştirile de dimineaţă şi să vadă, servite pe tavă, întâmplările de la Gosseberga. Atunci doar începuse să dea telefoane şi, în cele din urmă, îşi rezervase un bilet de tren pentru Stockholm.

Secţia se afla în faţa celei mai grave crize din ziua în care organizaţia fusese întemeiată. Totul ameninţa să se prăbuşească.

Zalachenko s-a târât până la toaletă, să urineze. De când spitalul Sahlgrenska îi oferise o pereche de cârje, putea să se mişte. Dedicase zilele de duminică şi luni unor scurte reprize de antrenament. Încă mai avea dureri cumplite în maxilar şi nu putea mânca decât hrană lichidă, dar era capabil să se ridice şi să meargă pe distanţe mai scurte.

Era obişnuit cu cârjele, după ce trăise cu o proteză aproape 15 ani. Acum se perfecţiona în arta de a se deplasa fără zgomot cu cârjele şi colinda înainte şi înapoi prin cameră. De fiecare dată când piciorul drept atingea pământul, simţea o durere intensă în os.

Strângea din dinţi. Se gândea că Lisbeth se afla într-o cameră în imediata apropiere. Îi luase o zi întreagă să descopere că ea se găsea două uşi mai departe pe culoar, la stânga.

La ora două noaptea, zece minute după ce sora îşi încheiase ultima vizită, totul era tăcut şi nemişcat. Zalachenko s-a ridicat cu dificultate şi a pipăit după cârje. A mers la uşă, ascultând, dar nu se auzea nimic. A deschis uşa, ieşind pe coridor. Auzea vag muzică, din sala surorilor. S-a deplasat spre ieşirea de la capătul culoarului, a crăpat uşa şi a privit pe scară. Acolo se aflau ascensoarele. A luat-o înapoi, pe coridor.

Când a trecut prin faţa camerei lui Lisbeth Salander, s-a oprit, odihnindu-se în cârje o jumătate de minut.

Surorile îi închiseseră uşa în noaptea aceea. Lisbeth Salander a deschis ochii, auzind un uşor râcâit pe culoar. Nu putea să identifice zgomotul. Era ca şi cum cineva ar fi târât ceva foarte atent pe podeaua coridorului. Un moment, nu se mai auzi nimic şi ea se întrebă dacă nu cumva fusese o închipuire. După vreo jumătate de minut, auzi sunetul din nou. Se îndepărta. Senzaţia neplăcută i se accentuă.

Zalachenko se afla undeva, afară.

Se simţea prizonieră în patul acela. Sub gulerul de protecţie, avea mâncărimi. Simţea dorinţa intensă de a se ridica. După o vreme, reuşi să se ridice în capul oaselor. Era cam tot ce putea face. Se lăsă să cadă înapoi, punând capul pe pernă.

După o vreme, pipăi gulerul şi găsi nasturii care-l ţineau închis. Îi desfăcu şi lăsă gulerul să cadă pe podea. Dintr-odată, îi era mai uşor să respire.

Îşi dorea să fi avut armă la îndemână şi destule forţe ca să se ridice şi să termine cu el, odată pentru totdeauna.

În cele din urmă, se ridică în coate. Aprinse veioza şi privi în jur. Nu vedea nimic care să poată fi folosit drept armă. Apoi, privirea îi căzu pe măsuţa folosită de surori, de lângă perete, la trei metri de patul ei. Constată că cineva lăsase pe masă un creion.

A aşteptat până ce sora de gardă şi-a făcut rondul, ceea ce părea să se întâmple în noaptea aceea la fiecare jumătate de oră. Presupunea că vizitele mai rare însemnau că doctorii hotărâseră că este într-o condiţie mai bună, comparativ cu serile anterioare, când sora o vizitase la fiecare 15 minute, sau şi mai des. În ceea ce o privea, nu simţea nicio schimbare deosebită.

Când rămase singură, îşi adună puterile, se ridică în capul oaselor şi lăsă picioarele să-i atârne peste marginea patului. Avea electrozi prinşi cu bandă adezivă, care-i înregistrau pulsul şi respiraţia, însă firele mergeau în direcţia locului unde se afla creionul. Se ridică în picioare cu grijă şi se clătină complet, total dezechilibrată. O secundă simţi că e gata să leşine, dar se rezemă de pat şi îşi concentră privirea pe masa din faţa ei. Făcu trei paşi şovăitori, întinse mâna şi apucă creionul.

Se dădu înapoi cu spatele, spre pat. Era total epuizată.

După o vreme, reuşi să tragă peste ea învelitoarea. Luă creionul, pipăindu-i vârful. Era un creion absolut obişnuit, de lemn. Era proaspăt ascuţit şi înţepa ca un ac. Putea fi o armă bună de înfipt în faţă sau în ochi.

Aşeză creionul la îndemână, lângă şold şi adormi.

6
Luni 11 aprilie

Luni dimineaţa, Mikael Blomkvist s-a trezit puţin după ora 9 şi i-a telefonat lui Malin Eriksson care tocmai sosise la *Millennium.*

— Bună dimineaţa, doamnă redactor-şef! o salută el.

— Încă nu-mi vine să cred că Erika a plecat şi că m-aţi vrut pe mine ca redactor-şef.

— Da?

— Ea a plecat. Biroul e gol.

— Atunci ar fi o idee bună să te instalezi acolo.

— Nu ştiu cum să mă comport. Mă simt foarte prost.

— Nu trebuie. Toţi sunt de acord că în această situaţie eşti cea mai bună alegere. Şi poţi oricând să apelezi la mine sau la Christer.

— Mulţumesc pentru încredere.

— Aş, făcu Mikael. Continuă să lucrezi ca de obicei. O vreme, vom rezolva problemele pe măsură ce apar.

— OK. Ce voiai?

Mikael îi răspunse că voia să rămână acasă şi să scrie. Malin deveni brusc conştientă că îi raporta ei la fel cum – probabil – obişnuia să o informeze pe Erika Berger la ce anume lucra. O aştepta să facă un comentariu. Sau se înşela?

— Ai vreo instrucţiune pentru noi?

— Nuu… Dimpotrivă, dacă tu ai instrucţiuni pentru mine, sună-mă. Mă ocup în continuare de afacerea Salander şi mă gândesc ce soluţii trebuie găsite, dar, în tot ce priveşte revista, mingea este în terenul tău! Ia hotărâri. Eu te voi sprijini.

— Şi dacă iau o hotărâre greşită?

— Dacă văd sau aud ceva de genul ăsta, o să-ţi spun. În cazurile normale, nu există nicio hotărâre care să fie sută la sută bună sau greşită. Tu vei lua deciziile tale, care poate că nu sunt identice cu cele pe care le-ar fi luat Erika Berger. Şi dacă eu voi lua hotărâri, va fi o a treia variantă, însă acum deciziile tale sunt cele care prevalează.

— OK.

— Dacă eşti un şef bun, vei discuta întrebările cu ceilalţi, în primul rând, cu Henry şi Christer, apoi, cu mine, iar problemele cu adevărat dificile vor fi discutate în şedinţa de redacţie.

— O să-mi dau toată silinţa.

— Grozav.

Mikael s-a aşezat pe canapeaua din living cu iBook-ul pe genunchi şi a lucrat fără întrerupere toată ziua. Când a terminat, avea o primă formă a două texte care însumau 21 de pagini. O parte din *story* era centrată pe uciderea colaboratorului Dag Svensson şi a iubitei lui, Mia Bergman – la ce lucrau, de ce fuseseră împuşcaţi şi cine era ucigaşul. În mare, socotea că va trebui să mai scrie încă 40 de pagini pentru numărul din vară al revistei. Şi trebuia să se hotărască cum o va descrie pe Salander în textul său, fără să-i prejudicieze integritatea. Ştia despre ea lucruri pe care în mod sigur aceasta nu voia să le vadă făcute publice.

Evert Gullberg şi-a luat micul dejun, compus dintr-o singură felie de pâine şi o ceaşcă de cafea neagră, în cafeneaua hotelului Frey. Apoi, a luat un taxi până pe Artillerigatan, în Östermalm. La ora 9:15 a sunat la interfon, spunându-şi numele şi i s-a dat imediat drumul. A urcat la etajul şase, unde a fost întâmpinat de Birger Wadensjöö, în vârstă de 54 de ani. Noul şef al Secţiei.

Wadensjöö fusese unul dintre cei mai tineri recruţi din Secţie, atunci când Gullberg ieşise la pensie. Acesta nu era prea sigur ce părere avea despre el.

Ar fi dorit ca energicul Fredrik Clinton să mai fie încă acolo. Clinton îi urmase lui Gullberg şi fusese şef al Secţiei până în 2002, când diabetul şi problemele cardiovasculare îl obligaseră, mai mult sau mai puţin, să se pensioneze. Gullberg nu reuşea să-şi dea seama din ce aluat era făcut Wadensjöö.

— Bună ziua, Evert, spuse Wadensjöö, dând mâna cu fostul lui şef. Îmi pare bine că ţi-ai făcut timp să treci pe aici.

— Nu prea am altceva, în afară de timp, zise Gullberg.

— Ştii cum e. N-am prea ştiut să păstrăm legăturile cu vechii servitori credincioşi.

Evert Gullberg ignoră această afirmaţie. O luă spre stânga şi merse în biroul lui de odinioară, aşezându-se la masa de conferinţe rotundă, de lângă fereastră. Wadensjöö (aşa presupunea) atârnase pe pereţi reproduceri după Chagall şi Mondrian. Pe vremea lui, Gullberg avusese pe pereţi planşe cu desene ale unor nave istorice, precum *Kronan* sau *Wasa.* Totdeauna visase la mare şi, de fapt, el era la bază ofiţer de marină, chiar dacă nu petrecuse pe mare decât câteva luni, în timpul serviciului militar. Biroul avea acum şi computere. În rest, arăta aproape exact ca atunci când îşi încheiase el cariera. Wadensjöö îl servi cu o cafea.

— Ceilalţi sosesc imediat, spuse el. M-am gândit că ar fi bine ca mai înainte să stăm puţin de vorbă.

— Câţi din vremea mea au mai rămas la Secţie?

— Ne-am reorganizat un pic.

— Aha!

— În prezent, se află şapte persoane cu normă întreagă aici, la Secţie. Prin urmare, am redus personalul. În total însă Secţia are 31 de colaboratori, în cadrul RPS/Säk. Cei mai mulţi dintre ei nu vin niciodată aici, îşi fac slujbele obişnuite şi munca pentru noi constituie mai curând un mic adaos, de seară.

— 31 de colaboratori.

— Plus 7. Tu eşti cel care ai creat de fapt sistemul. Noi l-am şlefuit doar, şi astăzi se vorbeşte despre o organizaţie internă şi alta externă. Când recrutăm vreo persoană, aceasta îşi ia liber o perioadă şi face şcoală la noi. Hallberg se ocupă de instruire. Stagiul de bază este de şase săptămâni. Îl ţinem la Şcoala de Marină. După aceea, se întoarce la postul obişnuit, la RPS/Säk, dar este angajatul nostru.

— Aha!

— De fapt, este un sistem extraordinar. Cei mai mulţi colaboratori nici nu bănuiesc existenţa celorlalţi. Şi aici, la Secţie, noi funcţionăm mai curând drept cei care primesc rapoartele. Sunt aceleaşi reguli ca pe vremea ta. Se presupune că suntem o organizaţie care nu iese în evidenţă.

— Există o unitate operativă?

Wadensjöö înălţă din sprâncene. Pe vremea lui Gullberg, Secţia avusese o mică unitate operativă, formată din patru persoane, sub comanda lui Hans von Rottinger, un tip cu experienţă.

— Păi, nu chiar. Rottinger a murit acum cinci ani. Avem un băiat mai tânăr, foarte talentat, care face o parte din munca de teren, dar în mod curent folosim pe cineva din organizaţia externă, dacă este nevoie. Fără a mai vorbi că a devenit mult mai complicat din punct de vedere tehnic ca, de exemplu, să organizezi o ascultare telefonică sau să intri într-un apartament. Acum, peste tot există sisteme de alarmă şi alte porcării de-astea. Gullberg făcu un semn de aprobare.

— Bugetul? întrebă el.

— În total, avem mai mult de 11 milioane pe an. O treime merge la salarii, o treime la întreţinere şi o treime la activitatea propriu-zisă.

— Prin urmare, bugetul s-a micşorat?
— Un pic. Dar avem mai puţin personal, ceea ce înseamnă de fapt că bugetul Secţiei a crescut.
— Înţeleg. Povesteşte-mi acum care sunt relaţiile noastre cu RPS/Säk.
Wadensjöö clătină din cap.
— Secretarul general şi contabilul-şef sunt de-ai noştri. Oficial, secretarul general este singurul care are acces la activitatea noastră. Suntem atât de secreţi, încât nu existăm. Dar, în realitate, mai ştiu şi vreo doi şefi adjuncţi de existenţa noastră. Ei fac tot ce pot să nu audă vorbindu-se despre noi.
— Înţeleg. Ceea ce înseamnă că, dacă se ivesc probleme, actuala conducerea Säpo va avea o surpriză foarte neplăcută. Cum rămâne cu direcţia apărării şi cu guvernul?
— Am întrerupt legăturile cu apărarea acum vreo zece ani. Iar guvernele, ele vin şi pleacă.
— Aşa că, dacă vine furtuna, suntem absolut singuri? Wadensjöö dădu din cap.
— Acesta este dezavantajul cu aranjamentul nostru. Avantajul e însă evident. Dar sarcinile noastre de lucru s-au schimbat, de asemenea. E o cu totul altă situaţie politică reală în Europa, de când a căzut Uniunea Sovietică. Munca noastră se referă de fapt tot mai puţin la identificarea de spioni. Acum este vorba despre terorism, dar mai ales să judeci oportunitatea politică a unor persoane în posturi delicate.
— Despre asta a fost vorba întotdeauna.
Se auzi o bătaie în uşă. Gullberg văzu un bărbat îngrijit îmbrăcat, de vreo 60 de ani, şi altul, mai tânăr, în jeanşi şi sacou.
— Bună, băieţi, îi salută Wadensjöö. Şi, întorcându-se spre Gullberg, zise: Ţi-l prezint pe Jonas Sandberg. Lucrează aici de patru ani şi răspunde de intervenţiile operative. Ţi-am povestit despre el. Şi Georg Nyström. V-aţi mai întâlnit.
— Bună ziua, Georg, spuse Gullberg.
Îşi dădură mâna. Apoi, Gullberg se întoarse spre Jonas Sandberg.
— Şi tu, de unde vii? întrebă Gullberg, cercetându-l.
— Pentru moment, de la Göteborg, spuse în glumă Sandberg. I-am făcut o vizită.
— Lui Zalachenko, zise Gullberg.
— Luaţi loc, domnilor, îi invită Wadensjöö.
— Unde-i Björck? întrebă Gullberg încruntând din sprâncene, atunci când Wadensjöö îşi aprinse o cigarillo.
Îşi scosese haina şi se lăsase pe spate, pe scaun. Wadensjöö îi aruncă o privire şi fu uimit cât de tare slăbise bătrânul.
— Deci, a fost reţinut vineri pentru cumpărare de servicii sexuale, spuse Georg Nyström. Încă n-a început urmărirea judiciară, însă el a recunoscut, în principiu, şi s-a întors acasă cu coada între picioare. Locuieşte la ţară, în Smådalarö, cât timp mai e în concediu de boală. Presa încă n-a aflat povestea.
— Pe vremuri, Björck era absolut cel mai bun dintre oamenii de la Secţie, spuse Gullberg. A avut un rol-cheie în afacerea Zalachenko. Ce s-a întâmplat cu el, de când am ieşit eu la pensie?
— E unul dintre foarte puţinii colaboratori interni care au plecat de la Secţie şi s-au întors la activitatea externă. Si pe vremea ta s-a plimbat o grămadă.
— Da, avea nevoie să se odihnească puţin şi voia să-şi lărgească orizontul. A fost în concediu doi ani, în perioada ’80, când lucra ca ofiţer al serviciilor de informaţii. În vremea aceea lucrase ca un nebun cu Zalachenko, aproape zi şi noapte, cu începere din 1976 şi eu am considerat că avea cu adevărat nevoie de o pauză. A fost plecat între 1985 şi 1987, când s-a întors aici.
— Se poate spune că a încetat să lucreze la Secţie în 1994 şi s-a întors în organizaţia externă. În 1996, a devenit şef adjunct la departamentul pentru străini

şi s-a trezit într-un post dificil, unde avea enorm de muncă. Desigur, a păstrat legătura cu Secţia tot timpul şi, de asemenea, pot să spun că am avut discuţii regulate, cam o dată pe lună, până în ultima vreme.

— Deci, este bolnav.

— Nu e nimic grav, mai curând dureros. Are hernie de disc. În ultimii ani, a avut mereu neplăceri. Acum doi ani, a fost în concediu de boală patru luni. Şi, pe urmă, a făcut o recidivă în august, anul trecut. Ar fi trebuit să reia lucrul de la 1 ianuarie, dar concediul medical i-a fost prelungit şi acum aşteaptă să fie operat.

— Şi a folosit concediul de boală ca să alerge după curve, spuse Gullberg.

— Da, e neînsurat şi vizitele la prostituate durează de mulţi ani, dacă am înţeles eu bine, zise Jonas Sandberg, care până în acel moment nu scosese o vorbă, aproape o jumătate de oră. Am citit manuscrisul lui Dag Svensson.

— Aha! Dar ar putea cineva să-mi explice exact ce s-a întâmplat?

— După câte ştim, Björck trebuie să fi fost cel care a pus în mişcare tot bâlciul ăsta. E singurul fel în care se poate explica modul cum a ajuns raportul din 1991 în mâinile avocatului Bjurman.

— Care şi-a petrecut şi el timpul alergând după curve? întrebă Gullberg.

— Nu, după ştiinţa noastră. În orice caz, nu apare în materialul lui Dag Svensson. În schimb, el era tutorele lui Lisbeth Salander.

Wadensjöö oftă adânc.

— Se poate spune că a fost greşeala mea. Tu şi cu Björck aţi scăpat de Salander, băgând-o în 1991 la psihiatrie. Noi contasem pe faptul că va rămâne în afara jocului mult mai mult, însă ea a primit un girant legal, pe avocatul Holger Palmgren, care a reuşit de fapt s-o scoată de acolo. La vremea aceea, tu erai deja la pensie.

— Şi pe urmă, ce s-a întâmplat?

— O ţineam sub observaţie. Sora ei, Camilla Salander, fusese plasată între timp la o familie de adopţie, în Uppsala. Când au împlinit 17 ani, Lisbeth Salander a început dintr-odată să facă săpături în trecut. L-a căutat pe Zalachenko, scotocind prin toate dosarele şi registrele oficiale pe care a putut pune mâna. Într-un fel, nu suntem siguri cum, a primit informaţii despre faptul că sora ei ştia unde se află Zalachenko.

— Şi era adevărat? Wadensjöö înălţă din umeri.

— De fapt, n-am nicio idee. Surorile nu se întâlniseră de mulţi ani, când Lisbeth Salander a dat de urma Camillei şi a încercat s-o facă să-i povestească ce ştia. Asta s-a terminat cu un scandal monstru şi o încăierare de toată frumuseţea între surori.

— Da?

— În lunile acelea, o ţineam sub observaţie atentă pe Lisbeth. O informasem de asemeni pe Camilla că sora ei era violentă şi bolnavă psihic. Ea a fost cea care a luat legătura cu noi, după vizita neaşteptată a lui Lisbeth, prin urmare am întărit măsurile de supraveghere.

— Prin urmare, sora era informatoarea ta?

— Camilla Salander era speriată de moarte de sora ei. Oricum, Lisbeth a atras şi atenţia altora. S-a certat de mai multe ori cu personalul de la Serviciul de asistenţă socială şi am considerat că încă reprezenta un risc pentru anonimatul lui Zalachenko. Apoi, a avut loc incidentul acela din metrou.

— A atacat un pedofil…

— Exact. După cum se părea, era o natură violentă şi avea deficienţe psihice. Am considerat că era mai sigur pentru toate părţile dacă ar dispărea din nou în vreun azil şi, ca să spun aşa, ne-am folosit de prilej. Cei care au acţionat au fost Fredrik Clinton şi Rottinger. L-au angajat pe Peter Teleborian din nou şi au încercat, prin intervenţia anumitor persoane, să facă în aşa fel încât tribunalul să aprobe din nou internarea fetei într-o instituţie specială. Holger Palmgren a fost reprezentantul

lui Lisbeth şi, împotriva tuturor aşteptărilor, tribunalul a ales să meargă pe linia lui – cu condiţia ca ea să fie pusă sub tutelă.

— Dar cum a ajuns Bjurman să se amestece?

— Palmgren a făcut o congestie cerebrală în toamna lui 2002. Numele „Salander” continua să ne fie semnalat, de câte ori apărea în vreo bază de date, şi am avut grijă ca Bjurman să devină noul ei tutore. Trebuie notat faptul că acesta nu avea nicio idee că era vorba de fata lui Zalachenko. Intenţia a fost, pur şi simplu, ca în cazul în care ea va începe din nou să aiureze despre Zalachenko, Bjurman să reacţioneze şi să dea alarma.

— Bjurman era un idiot. N-ar fi trebuit niciodată să aibă de-a face cu Zalachenko şi cu atât mai puţin cu fata lui.

Gullberg îl privi pe Wadensjöö.

— A fost o greşeală gravă.

— Ştiu, spuse Wadensjöö. Dar atunci părea o soluţie potrivită şi nu aveam cum să-mi imaginez că…

— În prezent, unde se află sora lui Lisbeth? Camilla Salander?

— Nu ştim. Când avea 19 ani, şi-a făcut valiza şi a părăsit familia de adopţie. De atunci, n-am mai auzit nimic despre ea. A dispărut.

— Bine, continuă…

— Am un informator la gaborii statului care a vorbit cu procurorul Richard Ekström, spuse Sandberg. Cel care conduce investigaţiile, comisarul Bublanski, crede că Bjurman a violat-o pe Salander.

Gullberg îl privi pe Sandberg cu o uimire sinceră. Apoi, îşi trecu gânditor mâna peste bărbie:

— A violat-o? repetă el.

— Bjurman avea un tatuaj peste toată burta cu textul: „Sunt un porc sadic, un nemernic şi un violator”.

Sandberg puse pe masă o fotografie color, de la autopsie. Gullberg privi cu ochii holbaţi pântecele lui Bjurman.

— Şi fata lui Zalachenko să fi făcut asta?

— Situaţia e dificil de explicat altfel. Iar ea, după cum se pare, e departe de a fi inofensivă. A scos untul din doi huligani de la un club de motociclişti.

— Fata lui Zalachenko, repetă Gullberg.

Se întoarse spre Wadensjöö:

— Ştii ce, cred că ai face bine s-o recrutezi. Wadensjöö avu un aer aşa de surprins, încât Gullberg se simţi obligat să adauge că fusese o glumă.

— OK. Să luăm ca ipoteză de lucru că Bjurman a violat-o şi că ea s-a răzbunat. Şi pe urmă?

— Singurul care ar fi putut spune ce s-a întâmplat este, de bună seamă, Bjurman însuşi, dar e un pic dificil, întrucât e mort. Dar fapt este că n-avea habar că-i fata lui Zalachenko, fiindcă lucrul ăsta nu apare în registrele oficiale. Însă undeva, pe parcursul călătoriei, Bjurman a descoperit legătura.

— Dar, la dracu’, Wadensjöö, ştia doar cine îi e tată şi ar fi putut să-i povestească lui Bjurman în orice moment. ..

— Ştiu. Noi… Personal, m-am înşelat în afacerea asta.

— Ai dat dovadă de o incompetenţă impardonabilă, spuse Gullberg.

— Ştiu. Şi mi-am tras palme singur de o mie de ori. Dar Bjurman era unul dintre puţinii care aveau cunoştinţă de existenţa lui Zalachenko şi m-am gândit că era mai bine ca el să descopere că-i fata lui Zalachenko decât vreun tutore necunoscut. Practic, ea ar fi putut să-i povestească oricui.

Gullberg se trase de lobul urechii.

— Mda… Continuă.

— Toate sunt doar ipoteze, spuse Georg Nyström pe un ton împăciuitor. După părerea mea, Bjurman s-a dat la Salander, şi ea s-a răzbunat cu asta… zise, arătând spre tatuajul din fotografie.

— Fata lu' tata, spuse Gullberg. Avea o urmă de admiraţie în glas.

— Drept urmare, Bjurman a luat legătura cu Zalachenko, ca să se ocupe de fiică-sa. Zalachenko, după cum se ştie, avea motive s-o urască pe Lisbeth Salander mai mult decât alţii. Şi, la rândul lui, a trecut afacerea în mâna celor de la Svavelsjö MC şi a acelui Niedermann, cu care se întovărăşise.

— Dar cum a făcut Bjurman legătura… Gullberg tăcu. Răspunsul era evident.

— Björck, spuse Wadensjöö. Singura explicaţie pentru cum a putut Bjurman să-l găsească pe Zalachenko este că Björck i-a dat informaţia.

— La dracu', zise Gullberg.

Lisbeth Salander simţea o nelinişte tot mai mare, combinată cu o puternică iritare. Dimineaţa, două infirmiere veniseră să-i facă patul. Ele găsiseră imediat creionul.

— Hopa! Cum a ajuns aici? spusese una dintre ele, băgând creionul în buzunar, în vreme ce Lisbeth îi arunca o privire ucigaşă.

Acum era din nou lipsită de arme şi, în plus, aşa de slăbită, că n-avea forţă nici să protesteze.

Se simţise rău tot sfârşitul de săptămână. O durea capul îngrozitor şi primea calmante puternice. Mai avea o durere surdă în umăr, care putea brusc s-o fulgere ca un cuţit, atunci când se mişca neatent sau îşi schimba poziţia. Zăcea pe spate, cu gulerul de protecţie în jurul gâtului. Gulerul mai avea să rămână acolo câteva zile, până ce rana de la cap va începe să se vindece. Sâmbătă făcuse febră – 38 cu 7. Dr. Helena Endrin concluzionase că avea o infecţie în corp. Cu alte cuvinte, nu era sănătoasă. Or, Lisbeth nu avea nevoie de un termometru ca să-şi dea seama de asta.

Constata că se afla în continuare captivă într-un pat de spital, chiar dacă de data aceasta lipseau curelele care s-o ţină nemişcată. Ceea ce nici măcar nu era necesar. Nu avea putere nici să se ridice în capul oaselor, darămite să se aventureze în cine ştie ce evadare.

Luni, la ora prânzului, primi vizita doctorului Anders Jonasson. Îi părea cunoscut.

— Bună ziua. Mă recunoşti? Ea clătină uşor din cap.

— Erai ameţită rău, dar eu te-am trezit după operaţie. Şi tot eu te-am operat. Voiam doar să văd cum te simţi şi dacă totul este în ordine.

Lisbeth Salander îl cercetă cu ochii mari. Ar fi trebuit să fie evident că nu era totul în ordine.

— Am auzit că ţi-ai scos gulerul de protecţie azi-noapte.

Ea aprobă.

— Nu ţi l-am pus de amuzament, ci pentru că trebuie să-ţi ţii capul nemişcat în vreme ce are loc procesul de vindecare.

O privi atent pe fata tăcută.

— Bine, spuse în cele din urmă. Voiam doar să te văd. Ajunsese la uşă, când îi auzi vocea:

— Jonasson, nu-i aşa?

El se întoarse, privind-o uluit.

— Aşa e. Dacă-ţi aminteşti numele meu, trebuie să fi fost într-o formă mai bună decât îmi închipuiam.

— Dumneata ai scos glonţul?

— Aşa e.

— Poţi să-mi spui cum stau lucrurile? Nu primesc de la nimeni un răspuns rezonabil.

Se întoarse la patul ei, privind-o în ochi.

— Ai avut noroc. Ai fost împuşcată în cap, dar se pare că n-a fost atinsă nicio zonă vitală. Acum, există riscul să se producă sângerări în creier. De aceea vrem să stai nemişcată. Ai şi o infecţie în corp. Se pare că rana de la umăr este de vină. E posibil să trebuiască să te operăm din nou, dacă nu putem învinge infecţia cu antibiotice. Vei avea dureri, cât timp are loc procesul de vindecare. Dar, după cum arată situaţia acum, ai mari şanse să te faci bine.

— O să-mi lase urme în creier?

El şovăi, înainte de a face un semn de aprobare.

— Da, există riscul. Însă toate semnele arată că ai scăpat uşor. Apoi, mai există o eventualitate, să-ţi rămână o cicatrice pe creier care să creeze probleme, de exemplu să dezvolţi o epilepsie sau altă porcărie de genul ăsta. Dar, cinstit vorbind, toate astea sunt simple speculaţii. Pentru moment, totul arată bine. Te vindeci. Şi, dacă apar probleme pe parcurs, o să le facem faţă. E un răspuns destul de rezonabil?

Lisbeth dădu din cap.

— Câtă vreme trebuie să rămân aici?

— Vrei să spui în spital. În orice caz, o să dureze vreo câteva săptămâni, înainte să-ţi dăm drumul.

— Nu, vreau să spun, cât timp, înainte să mă pot ridica şi să încep să merg, să mă mişc?

— Nu ştiu. Depinde de cicatrizare. Dar ia în considerare cel puţin două săptămâni, înainte să putem începe cu vreo formă de fizioterapie.

Ea îl cercetă serioasă, un lung moment.

— N-ai cumva o ţigară? îl întrebă.

Anders Jonasson izbucni fără voie în râs şi clătină capul.

— Îmi pare rău. Fumatul este interzis. Dar pot spune să ţi se pună plasturi cu nicotină, sau să-ţi dea gumă de mestecat cu nicotină.

Ea medita un moment, înainte de a aproba. Apoi, îl privi din nou.

— Ce face boşorogul?

— Cine? A… Vrei să spui…

— Cel care a venit odată cu mine.

— Nu ţi-e prieten, bănuiesc. Aşa şi aşa. Va supravieţui. De fapt, s-a sculat şi a mers pe aici, cu cârjele. Din punct de vedere fizic, e mai rău lovit decât tine şi are o rană la faţă foarte dureroasă. Dacă am înţeles bine, i-ai înfipt o secure în ţeastă.

— A încercat să mă omoare, spuse Lisbeth cu voce scăzută.

— Nu sună deloc bine. Acum trebuie să plec. Vrei să vin să te văd din nou?

Lisbeth Salander medită un moment. Apoi, aprobă scurt. După ce doctorul închise uşa, privi gânditoare în tavan. *Zalachenko primise cârje. Ăsta era zgomotul pe care-l auzise noaptea trecută.*

Jonas Sandberg, care era cel mai tânăr din grup, a fost trimis să cumpere de mâncare. S-a întors cu sushi şi cu bere, pe care le-a împărţit în jurul mesei. Evert Gullberg a simţit o undă de melancolie. Exact aşa fusese şi pe vremea lui, când o misiune ajungea la punctul critic şi munca se desfăşura fără întrerupere, zi şi noapte.

Deosebirea, constată el, era poate că pe vremea lui nimeni n-ar fi avut ideea ciudată de-a comanda peşte crud la prânz. Îşi dori ca Sandberg să fi comandat chiftele cu piure şi dulceaţă de afine. Dar, pe de altă parte, nu-i era foame şi putea

fără regrete să dea deoparte peştele acela. A mâncat doar o bucată de pâine şi a băut apă minerală.

În timp ce mâncau, au continuat discuţia. Ajunseseră la un punct în care erau obligaţi să rezume situaţia şi să hotărască ce măsuri trebuiau luate. Erau decizii care nu puteau să aştepte.

— Nu l-am cunoscut niciodată personal pe Zalachenko, spuse Wadensjöö. Cum era?

— Exact cum este şi astăzi, presupun, răspunse Gullberg. Remarcabil de inteligent, cu o memorie a detaliilor aproape fotografică. Însă, după părerea mea, un porc blestemat. Şi un pic psihopat, aş crede.

— Jonas, l-ai întâlnit ieri. Care-i concluzia ta? întrebă Wadensjöö.

Jonas Sandberg lăsă tacâmurile din mână.

— El are controlul. Am povestit deja despre ultimatumul pe care ni l-a dat. Ori facem să dispară totul ca prin farmec, ori dă Secţia peste cap.

— Cum dracu' îşi imaginează că putem face să dispară ceva ce s-a vânturat prin toată presa? se miră Georg Nyström.

— Nu e vorba de ce putem sau nu putem noi face. E vorba de nevoia lui de a ne controla, spuse Gullberg.

— Tu ce crezi? O va face? Va vorbi cu mass-media? îl întrebă Wadensjöö.

Gullberg răspunse accentuând cuvintele.

— E aproape imposibil să răspunzi la o asemenea întrebare. Zalachenko nu vine cu ameninţări goale şi va face ce e mai bine pentru el însuşi. În această privinţă, este previzibil. Dacă-l avantajează să vorbească cu jurnaliştii… dacă poate primi amnistie sau reducerea pedepsei, o va face. Sau dacă se simte trădat şi vrea să ne enerveze.

— Indiferent de consecinţe?

— Mai ales, indiferent de consecinţe. Pentru el e vorba să se arate mai grozav decât noi toţi.

— Chiar dacă Zalachenko vorbeşte, nu e sigur că va fi crezut. Pentru a se putea proba ceva, e nevoie să se ajungă în arhiva noastră. El nu cunoaşte această adresă.

— Vrei să-ţi iei riscul? Să spunem că Zalachenko vorbeşte. Cine va vorbi după aceea? Ce facem dacă Björck îi confirmă povestea? Şi Clinton, cu dializa lui… ce se va întâmpla dacă a devenit religios sau e scârbit de toate? Gândiţi-vă, dacă vrea să se spovedească? Credeţi-mă, dacă cineva va începe să vorbească, s-a terminat cu Secţia.

— Atunci… ce facem?

În jurul mesei se aşternu tăcerea. Gullberg fu cel care reluă firul discuţiei.

— Problema are două aspecte. În ce priveşte primul aspect, putem fi de acord care vor fi consecinţele în caz că Zalachenko vorbeşte. Toată blestemata asta de Suedie constituţională ne va sări în cap. Vom fi făcuţi una cu pământul. Pot ghici că mulţi dintre angajaţii Secţiei vor intra la puşcărie.

— Dar activitatea este legală din punct de vedere juridic, noi lucrăm de fapt la ordinul guvernului.

— Nu vorbi prostii, zise Gullberg. Tu ştii la fel de bine ca mine că o hârtie cu o formulare vagă care a fost scrisă pe la mijlocul anilor '60 nu mai valorează nimic astăzi. Aş zice că niciunul dintre noi n-ar vrea să ştie exact ce se va întâmpla dacă Zalachenko vorbeşte, adăugă el.

Se făcu din nou tăcere.

— Prin urmare, punctul de la care pornim este să-l facem pe Zalachenko să-şi ţină gura, spuse în cele din urmă Georg Nyström.

Gullberg încuviinţă.

— Şi, pentru a-l determina să păstreze tăcerea, trebuie să-i oferim ceva substanţial. Problema este că e imprevizibil. Ar putea la fel de bine să ne fiarbă doar din răutate. Trebuie să ne gândim cum vom putea să-l ţinem în şah.

— Şi pretenţiile lui… spuse Jonas Sandberg. Să facem să dispară întreaga istorie şi Salander să reintre la balamuc.

— De Salander putem să ne ocupăm. Zalachenko este problema. Dar asta ne duce la al doilea aspect al problemei – limitarea pagubelor. Raportul lui Teleborian din 1991 a fost dezvăluit şi acesta este o potenţială ameninţare la fel de gravă ca Zalachenko.

Georg Nyström tuşi, dregându-şi glasul:

— De îndată ce am înţeles că raportul a fost descoperit şi a ajuns la poliţie, am luat măsuri. Am acţionat prin juristul Forelius de la RPS/Säk, care i-a contactat pe cei de la procuratura generală. Aceştia au ordonat ca toate copiile să fie strânse de la poliţie – că acest raport nu poate fi difuzat sau copiat.

— Cât de mult ştiu cei de la procuratură? întrebă Gullberg.

— Nimic. Procurorul acţionează în urma unei cereri oficiale din partea RPS/Säk, este vorba despre material calificat drept secret şi el n-a avut de ales. Nu putea acţiona într-alt fel.

— OK. Cine dintre cei de la poliţie a citit raportul?

— Au existat două copii, care au fost citite de Bublanski, de colega lui Sonja Modig şi, în sfârşit, de şeful anchetei preliminare Richard Ekström. Putem fără îndoială presupune că încă doi poliţişti… – Nyström răsfoi printre hârtiile sale – …un anume Curt Svensson şi altul, Jerker Holmberg, ştiu cel puţin ce cuprinde.

— Prin urmare, patru poliţişti şi un procuror. Ce ştim despre ei?

— Procurorul Ekström, 42 de ani. Este considerat un star în ascensiune. A fost anchetator la ministerul justiţiei şi a avut un număr de procese remarcate. Meticulos. Avid de publicitate. Carierist.

— Social-democrat? întrebă Gullberg.

— Probabil. Dar nu activ.

— Bublanski, prin urmare, conduce investigaţiile. L-am văzut la televizor, la o conferinţă de presă. Nu părea să se simtă bine în faţa camerelor.

— Are 52 de ani şi un curriculum vitae excepţional, însă şi faima de a fi un ursuz. Este evreu şi destul de ortodox.

— Şi femeia asta… Cine este?

— Sonja Modig. Căsătorită, 39 de ani, mamă a doi copii. A făcut o carieră destul de rapidă. Am vorbit cu Peter Teleborian, care o descrie ca impresionantă. Pune totul sub semnul întrebării.

— OK.

— Curt Svensson este un dur, 38 de ani. Vine de la brigada pentru combaterea crimei organizate din Söderort şi s-a vorbit mult despre el după ce a împuşcat un huligan, cu câţiva ani în urmă. De altfel, pe el l-a trimis Bublanski ca să-l ridice pe Gunnar Björck.

— Înţeleg. Reţine că a ucis. Dacă va fi nevoie să punem sub semnul îndoielii grupul lui Bublanski, vom putea oricând să-l înfăţişăm drept un poliţist incapabil. Presupun că mai avem contacte mediatice relevante… Şi ultimul tip?

— Jerker Holmberg, 55 de ani. Vine din Norrland şi este de fapt specialist în cercetarea locului crimei. A avut o ofertă să facă o specializare pentru un post de comisar acum vreo doi ani şi a refuzat. Pare să se simtă bine cu treaba pe care o face.

— Este vreunul dintre ei activ din punct de vedere politic?

— Nu. Tatăl lui Holmberg a fost consilier municipal de centru, în anii ’70.

— Hmm. Par să fie la locul lor. Şi putem presupune că sunt destul de sudaţi între ei. Pot fi izolaţi, într-un fel sau altul?

— Mai există un al cincilea poliţist care este, de asemenea, amestecat, spuse Nyström. Hans Faste, 47 de ani. Am apucat să aflu că a izbucnit o ceartă serioasă între Faste şi Bublanski. Atât de serioasă, că Faste a cerut concediu medical.

— Ce ştim despre el?

— Când am întrebat, au fost reacţii diferite. Are o lungă listă de merite şi propriu-zis nicio bilă neagră. Un profesionist. Însă este o persoană dificilă. Şi se pare că cearta între Faste şi Bublanski a avut de-a face cu Lisbeth Salander.

— Cum aşa?

— Faste pare să fi făcut o fixaţie pentru o poveste cu o bandă de lesbiene sataniste, despre care au scris toate ziarele. Nu-i place deloc Salander şi pare să ia drept sfidare personală existenţa acesteia. Probabil că el se află în spatele a cel puţin jumătate din toate zvonurile. Am auzit de la un vechi coleg că, în general, are dificultăţi în a lucra cu femeile.

— Interesant, spuse Gullberg. Reflectă un moment.

— Pentru că ziarele au scris deja despre banda de lesbiene, se pot găsi motive pentru a broda mai departe pe firul acesta. În mod sigur, n-o să-i crească credibilitatea lui Salander.

— Prin urmare, poliţiştii care au citit raportul lui Björck sunt o problemă. Putem să-i izolăm în vreun fel? întrebă Sandberg.

Wadensjöö îşi aprinse o nouă cigarillo.

— Ekström este cel care conduce ancheta preliminară…

— Dar Bublanski ţine cârma, spuse Nyström.

— Sigur, însă el nu poate merge împotriva unor decizii administrative.

Wadensjöö rămase gânditor. Îl privi pe Gullberg.

— Ai mai multă experienţă decât mine, iar toată această istorie are aşa de multe iţe şi ramificaţii… Mi se pare că ar fi înţelept să-i îndepărtăm pe Bublanski şi pe Modig de Salander.

— Bine, Wadensjöö, spuse Gullberg. Este exact ce vom face. Bublanski este şeful anchetei asupra uciderii lui Bjurman şi a cuplului din Enskede. Salander nu mai e de actualitate în acest context. Acum totul se învârte în jurul neamţului aceluia, Niedermann. Deci, Bublanski şi echipa lui se vor concentra asupra urmăririi lui Niedermann.

— OK.

— Salander nu mai e treaba lor. Pe urmă, avem ancheta despre Nykvarn… este vorba despre trei crime vechi. Acolo există o legătură cu Niedermann. Ancheta a fost încredinţată acum celor de la Södertälje, dar investigaţiile trebuie reunite într-una singură. Prin urmare, Bublanski va fi o vreme foarte ocupat. Cine ştie… poate îl prinde pe acel Niedermann.

— Hmm.

— Iar Faste… Poate fi convins să se întoarcă la slujbă? Pare o persoană potrivită ca să cerceteze acuzaţiile împotriva lui Salander.

— Înţeleg cum gândeşti, spuse Wadensjöö. Prin urmare, este vorba de a-l determina pe Ekström să separe cele două chestiuni. Dar asta presupune ca noi să-l putem controla pe Ekström.

— N-ar trebui să fie o problemă prea dificilă, spuse Gullberg.

Îi aruncă o privire lui Nyström, care aprobă.

— Pot eu să mă ocup de Ekström, spuse Nyström. Bănuiesc că ar fi preferat să nu audă niciodată despre Zalachenko. A înapoiat raportul lui Björck de îndată ce i l-a cerut Säpo şi a spus că de bună seamă se va conforma la tot ce ţine de securitatea statului.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă Wadensjöö bănuitor.

— Lăsaţi-mă să construiesc un scenariu, spuse Nyström. Presupun că pur şi simplu îi vom explica frumos ce trebuie să facă, dacă vrea să evite ca întreaga lui carieră să aibă un sfârşit brusc.

— Al treilea aspect al problemei este cel mai serios, spuse Gullberg. Nu poliţia a dat peste raportul lui Björck… L-au primit de la un jurnalist. Şi mass-media este, după cum înţelegeţi cu toţii, o problemă în acest context. *Millennium.*

Nyström îşi deschise carnetul de însemnări.

— Mikael Blomkvist, spuse el.

Toţi cei de la masă auziseră despre afacerea Wennerström şi cunoşteau numele lui Mikael Blomkvist.

— Dag Svensson, jurnalistul care a fost ucis, lucra la *Millennium.* Se ocupa de un subiect privind traficul de carne vie. Aşa a dat el de Zalachenko. Mikael Blomkvist a fost cel care l-a găsit asasinat. În plus, el o cunoaşte pe Lisbeth Salander şi a crezut tot timpul în nevinovăţia ei.

— Cum mama dracului putea s-o cunoască pe fata lui Zalachenko? Pare o coincidenţă prea trasă de păr.

— Nu credem că este o simplă întâmplare, spuse Wadensjöö. Credem că Salander este de fapt legătura între ei toţi. Nu putem explica în ce fel, dar este singura ipoteză plauzibilă.

Gullberg rămase tăcut, desenând pe foaia caietului de însemnări inele concentrice. Într-un târziu, ridică privirea:

— Trebuie să mă gândesc la asta. Ies la o plimbare. Ne întâlnim peste vreo oră.

Plimbarea lui Gullberg a durat patru ore şi nu una, aşa cum anunţase. Nu mersese decât vreo zece minute, până când a dat peste o cafenea care servea o grămadă de feluri ciudate de cafea. A comandat o ceaşcă de cafea neagră obişnuită şi s-a aşezat la o masă într-un colţ, lângă ieşire. Gândea intens, încercând să descurce iţele complicate ale problemei. La intervale egale, nota câte un cuvânt în agendă.

După o jumătate de oră, un plan începuse să ia formă.

Nu era un plan grozav, dar, după ce răsucise pe faţă şi pe dos toate posibilităţile, înţelegea că situaţia cerea măsuri drastice.

Din fericire, existau resurse umane disponibile. Era realizabil.

S-a ridicat, a găsit o cabină telefonică şi l-a sunat pe Wadensjöö.

— Trebuie să amânăm şedinţa pe mai târziu, a spus el. Am ceva de făcut. E posibil să ne întâlnim la ora 14:00?

Apoi, Gullberg a pornit spre Stureplan, făcând semn unui taxi. De fapt, nu-şi putea permite asemenea luxuri din pensia lui mică de fost funcţionar, dar, pe de altă parte, se afla la vârsta când nu mai avea motive să economisească pentru cine ştie ce extravaganţe. A dat o adresă din cartierul Bromma.

Când, după puţină vreme, a fost lăsat la adresa respectivă, a mers pe jos spre sud, până la o zonă de vile şi a sunat la uşa unei case nu prea mari. A deschis o femeie de vreo 40 de ani.

— Bună ziua. Îl caut pe Fredrik Clinton.

— Din partea cui…?

— Un vechi coleg.

Femeia a dat din cap, invitându-l în camera de zi, unde Fredrik Clinton s-a ridicat greu de pe o canapea.

Avea 68 de ani, dar părea mult mai în vârstă. Diabetul şi problemele cardiace îşi lăsaseră urme vizibile.

— Gullberg! a spus Clinton uimit.

S-au privit un moment lung. Apoi, cei doi bătrâni spioni s-au îmbrăţişat.
— Nu credeam c-am să te mai văd, a spus Clinton. Presupun că te-a scos din bârlog chestia asta.
A făcut semn spre prima pagină a unui ziar de seară, pe care se vedea imaginea lui Niedermann şi titlul: „Asasinul poliţistului este vânat în Danemarca”.
— Cum te simţi? întrebă Gullberg.
— Sunt bolnav, răspunse Clinton.
— Văd.
— Şi, dacă n-o să primesc un rinichi nou, voi muri curând. Iar probabilitatea de a primi un rinichi este foarte mică.
Gullberg dădu din cap.
Femeia a venit până în pragul uşii, întrebându-l pe Gullberg dacă doreşte ceva.
— Cafea, mulţumesc, spuse el.
Când femeia dispăru, se întoarse spre Clinton:
— Cine e?
— Fiica mea.
Gullberg a dat iarăşi din cap. Era fascinant că, deşi avuseseră o relaţie aşa de strânsă timp de atâţia ani la Secţie, colaboratorii nu se întâlneau unii cu alţii în timpul liber. Gullberg cunoştea cea mai fină trăsătură de caracter a fiecărui colaborator, calităţile şi slăbiciunile lui, dar avea doar o vagă idee despre relaţiile de familie ale acestuia. Clinton fusese poate cel mai apropiat camarad de lucru, timp de douăzeci de ani. Ştia că acesta fusese căsătorit şi avea un copil. Dar nu cunoştea numele fiicei, al fostei soţii sau unde obişnuia Clinton să-şi petreacă vacanţele. Era ca şi cum tot ce se afla în afara Secţiei era sacru şi nu trebuia discutat.
— Ce vrei? îl întrebă Clinton.
— Pot să te întreb ce părere ai despre Wadensjöö?
Clinton clătină din cap.
— Nu mă bag în chestia asta.
— Nu de asta te-am întrebat. Tu îl cunoşti. A lucrat cu tine zece ani.
Clinton clătină din nou din cap.
— El conduce Secţia astăzi. Ce cred eu este neinteresant.
— Se descurcă?
— Nu e un idiot.
— Dar…?
— E un analist. Foarte bun pentru a dezlega un puzzle. Are instinct. Strălucit administrator, a făcut bugetul să crească într-un fel în care nu credeam că e posibil.
Gullberg făcu un semn de aprobare. Calitatea cea mai însemnată nu fusese numită de Clinton.
— Poţi să te întorci la slujbă? Clinton înălţă ochii spre Gullberg.
— Evert… Eu petrec nouă ore din două-n două zile legat la un aparat de dializă, la spital. Nu pot urca scările, fără ca, practic, să mă sufoc. Nu am putere. Deloc.
— Am nevoie de tine. O ultimă misiune.
— Nu pot.
— Poţi. Şi poţi petrece cele nouă ore legat la aparatul de dializă. Poţi să urci cu liftul, în loc de scări. Pot să aranjez să te ducă cineva cu targa, dacă trebuie. Am nevoie de mintea ta.
Clinton oftă adânc.
— Povesteşte, spuse el.
— Pentru moment, ne aflăm în faţa unei situaţii foarte complicate, care cere acţiuni pe teren. Wadensjöö are un căţeluş, Jonas Sandberg, care reprezintă toată echipa de intervenţie şi nu cred că are destul curaj ca să facă ce trebuie. Poate fi cel mai descurcăreţ în chestiuni financiare, dar e prea fricos ca să ia decizii operative şi

se teme să amestece Secţia în munca de teren care e necesară. Clinton aprobă, zâmbind stins.

— Operaţiunea trebuie să se desfăşoare pe două fronturi. O parte îl priveşte pe Zalachenko. Trebuie să-l fac să-şi bage minţile în cap şi cred că ştiu cum o voi face. Celălalt front de acţiune trebuie stabilit aici, la Stockholm. Problema este că nu există nimeni în Secţie care să se poată ocupa. Am nevoie de tine ca să preiei comanda. O ultimă contribuţie. Am un plan. Jonas Sandberg şi Georg Nyström vor face munca de teren. Tu conduci operaţiunea.

— Nu înţelegi ce îmi ceri.

— Ba da… Înţeleg ce îţi cer. Şi tu însuţi trebuie să hotărăşti dacă participi sau nu. Dar, ori noi, bătrânii luptători, ne mobilizăm şi ne facem partea noastră de treabă, ori în câteva săptămâni Secţia nu va mai exista.

Clinton îşi sprijini braţul de canapea, lăsându-şi fruntea în palmă. Rămase reflectând vreme de vreo două minute.

— Povesteşte-mi ce plan ai, spuse el în cele din urmă. Evert Gullberg şi Fredrik Clinton au discutat timp de două ore.

Wadensjöö a făcut ochii mari când Gullberg s-a întors, la ora două fără trei minute, urmat de Fredrik Clinton. Clinton arăta ca un schelet. De-abia mergea şi răsufla greu, sprijinindu-se cu o mână de umărul lui Gullberg.

— Pentru Dumnezeu, despre ce este vorba? întrebă Wadensjöö.

— Reluăm şedinţa, spuse Gullberg scurt.

S-au adunat din nou în jurul mesei din biroul lui Wadensjöö. Clinton s-a lăsat să cadă pe scaunul care-i fusese oferit.

— Îl cunoaşteţi cu toţii pe Fredrik Clinton, spuse Gullberg.

— Da, răspunse Wadensjöö. Întrebarea e, ce caută el aici?

— Clinton a hotărât să se reîntoarcă la serviciul activ. Va conduce departamentul operativ al Secţiei, până ce criza actuală va fi depăşită.

Gullberg ridică o mână, întrerupând protestele lui Wadensjöö, înainte ca acesta să fi apucat chiar să le formuleze.

— Clinton este obosit. Va avea nevoie de asistenţă. Trebuie să se ducă regulat la spital, ca să facă dializă. Wadensjöö, angajezi doi asistenţi personali, care să-l ajute în chestiunile practice. Dar să fie clar: în ceea ce priveşte afacerea asta, Clinton este cel care va lua toate deciziile operative.

Tăcu, aşteptând. Nu se auzi niciun protest.

— Am un plan. Cred că vom ajunge cu bine la ţărm dacă-l vom urma, însă trebuie să acţionăm rapid, pentru a nu pierde ocaziile, spuse el. Apoi, totul depinde de cât de hotărâţi sunteţi în prezent voi, cei de la Secţie.

Wadensjöö simţi în vorbele lui Gullberg o notă de sfidare la adresa lui.

— Ascultăm.

— În primul rând: despre poliţie am discutat deja. Se va face exact ce am spus. Se va încerca izolarea lor în ancheta viitoare, îndreptându-i pe o pistă secundară, pe urmele lui Niedermann. Aceasta va fi treaba lui Georg Nyström. Orice s-ar întâmpla, Niedermann nu este important. Avem grijă ca Faste să primească însărcinarea de a se ocupa de Salander.

— N-ar trebui să fie prea dificil, spuse Nyström. Va trebui, pur şi simplu, să am o discuţie discretă cu Ekström.

— Dacă se opune…

— Nu cred că va face asta. E carierist şi îşi vede propriul interes. Dacă va fi nevoie, voi şti, fără îndoială, să găsesc o pârghie. Nu-i va face nicio plăcere să fie vârât într-un scandal.

— Bine. Pasul al doilea este *Millennium* şi Mikael Blomkvist. De aceea reia Clinton serviciul. Aici sunt necesare măsuri excepţionale.

— Am impresia că n-o să-mi facă nicio plăcere, spuse Wadensjöö.

— Probabil că nu, dar *Millennium* nu poate fi manipulat într-o manieră simplă. Pe de altă parte, ameninţarea se bazează aici pe un singur fapt, mai exact pe raportul de poliţie făcut de Björck în 1991. Aşa cum se prezintă situaţia acum, presupun că acest raport se află în două locuri, poate trei. Lisbeth Salander a găsit raportul, dar nu ştiu cum Mikael Blomkvist a pus şi el mâna pe acesta. Ceea ce înseamnă că Blomkvist şi Salander au intrat în legătură în perioada în care fata era căutată.

Clinton ridică un deget şi spuse primele cuvinte de la sosirea lui:

— Asta spune, de asemenea, ceva despre caracterul adversarului nostru. Blomkvist nu se teme să-şi asume riscuri. Gândiţi-vă la afacerea Wennerström.

Gullberg îl aprobă.

— Blomkvist a dat raportul redactorului-şef Erika Berger, care, la rândul ei, l-a transmis lui Bublanski. Asta înseamnă că şi ea a citit raportul. Putem pleca de la ideea că au făcut o copie de siguranţă. Bănuiesc că Blomkvist are o copie şi că alta se află la redacţie.

— Pare plauzibil, spuse Wadensjöö.

— *Millennium* este o revistă lunară, ceea ce înseamnă că nu-l vor publica mâine. Prin urmare, avem timp. Dar trebuie neapărat să punem mâna pe amândouă aceste copii. Şi aici nu putem recurge la procuratură.

— Înţeleg.

— Prin urmare, este vorba de a lansa o acţiune operativă şi de a intra prin efracţie la Blomkvist acasă şi în redacţia revistei. Ai putea să organizezi asta, Jonas?

Jonas îi aruncă o privire lui Wadensjöö.

— Evert, trebuie să înţelegi că... noi nu facem lucruri de genul ăsta, spuse Wadensjöö. Sunt alte vremuri, în care este vorba mai curând de piratare informatică şi supraveghere electronică şi altele de felul ăsta. Nu avem resurse pentru un grup operativ.

Gullberg se apleacă peste masă:

— Wadensjöö. Atunci, trebuie să faci rost de resurse pentru acest grup operativ, cât poţi de repede. Închiriază oameni din afară. Plăteşte nişte bandiţi din mafia iugoslavă, care să-i dea în cap lui Blomkvist, dacă e nevoie, însă aceste două copii trebuie luate. Dacă nu le mai au, nu mai au nicio probă şi, prin urmare, nu pot dovedi nimic. Dacă nu rezolvaţi asta, înseamnă că poţi sta cu degetul în fund, până ce o să-ţi bată la uşă Comisia constituţională!

Privirile lui Gullberg şi Wadensjöö se încrucişară un lung moment.

— Pot să mă ocup eu de asta, spuse brusc Jonas Sandberg.

Gullberg îl privi pe junior:

— Eşti sigur că te descurci cu organizarea unei trebi de felul ăsta?

Sandberg dădu din cap.

— Va fi vorba în mare parte de supraveghere. Grupul operativ trebuie să primească întăriri, spuse Nyström. Pot propune câteva nume. Avem un tip în organizaţia externă – el lucrează la protecţia personalului de la Säpo şi se numeşte Mårtensson. Nu-i e teamă de nimic şi este promiţător. Mă gândesc de multă vreme să-l luăm aici, în organizaţia internă. Chiar m-am gândit că ar putea să-mi urmeze în funcţie.

— Sună bine, spuse Gullberg. Clinton trebuie să decidă.

— Mai am şi o altă veste, spuse Nyström. Mi-e teamă că mai există şi o a treia copie.

— Unde?

— În după-amiaza asta, am aflat că Lisbeth Salander a primit un avocat. Numele ei este Annika Giannini. E sora lui Mikael Blomkvist.

Gullberg aprobă:

— Ai dreptate. Blomkvist i-a dat surorii sale o copie. Altminteri, ar fi aberant. Trebuie, cu alte cuvinte, să-i punem pe toţi trei – Berger, Blomkvist, Giannini – sub lupă pentru o vreme.

— În ce o priveşte pe Berger, nu cred că trebuie să ne facem griji. A fost dată astăzi o declaraţie de presă, în care se spune că a devenit noul redactor-şef la *Svenska Morgon-Post.* Nu mai are nicio legătură cu *Millennium.*

— OK. Dar, în orice caz, aruncă-i din când în când o privire. Cât despre *Millennium,* trebuie să le punem sub ascultare telefoanele. Trebuie să le controlăm poşta electronică. Trebuie să ştim cu cine se întâlnesc şi ce vorbesc. E obligatoriu să aflăm ce dezvăluiri au de gând să facă în revistă. Şi, în primul rând, trebuie să punem mâna pe raport. O mulţime de detalii, cu alte cuvinte.

Wadensjöö părea să ezite:

— Evert, tu ne ceri să intervenim împotriva redacţiei unui ziar. Este unul dintre cele mai periculoase lucruri pe care le putem face.

— Nu ai de ales. Ori îţi sufleci mânecile şi te pui pe treabă, ori a sosit vremea ca altcineva să preia funcţia de şef.

Sfidarea atârna deasupra mesei ca un nor.

— Eu cred că mă pot ocupa de *Millennium,* spuse Jonas Sandberg, în cele din urmă. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu rezolvă problema de bază. Ce facem cu Zalachenko? Dacă vorbeşte el, toate celelalte strădanii sunt zadarnice.

Gullberg aprobă cu o mişcare lentă.

— Ştiu. Aceasta este partea mea din operaţiune. Cred că am un argument care-l va convinge pe Zalachenko să păstreze tăcerea. Însă acest lucru necesită o grămadă de pregătiri. Plec la Göteborg chiar după-amiaza asta.

Tăcu, privind în jur. Apoi, se uită ţintă la Wadensjöö.

— Clinton va lua deciziile de intervenţie în absenţa mea, hotărî el.

După un moment, Wadensjöö dădu din cap în semn de aprobare.

Abia luni seara dr. Helena Endrin, după ce s-a consultat cu colegul ei, Anders Jonasson, a considerat că starea lui Lisbeth Salander era suficient de stabilă ca să poată primi vizite. Primii ei vizitatori au fost doi inspectori de poliţie cărora li s-au acordat 15 minute ca să-i pună întrebări. I-a privit în tăcere pe cei doi poliţişti, în vreme ce aceştia intrau în cameră şi se aşezau.

— Bună ziua. Sunt inspectorul criminalist Marcus Erlander. Lucrez la brigada criminalistă din Göteborg. Aceasta este colega mea Sonja Modig, de la poliţia din Stockholm.

Lisbeth Salander nu i-a salutat. A rămas total impasibilă. O recunoscuse pe Modig ca făcând parte din grupul lui Bublanski. Erlander i-a zâmbit cu răceală.

— Am înţeles că nu obişnuieşti să schimbi prea multe vorbe cu oficialităţile. În cazul acesta, nu e nevoie să spui absolut nimic. Dar ţi-aş fi recunoscător dacă ne-ai asculta puţin. Avem mai multe chestiuni pe care trebuie să le rezolvăm astăzi, şi destul de puţin timp. O să mai fie şi alte ocazii, mai târziu.

Lisbeth Salander n-a spus nimic.

— Prin urmare, în primul rând vreau să te înştiinţez că prietenul tău, Mikael Blomkvist, ne-a semnalat că o avocată, pe nume Annika Giannini, vrea să te reprezinte şi că aceasta este la curent cu afacerea. El spune că ţi-a pomenit deja numele ei, într-o altă ocazie. Trebuie să primesc confirmarea ta, dacă aşa stau lucrurile, şi vreau să ştiu dacă doreşti ca avocata Giannini să vină la Göteborg, ca să te reprezinte.

Lisbeth Salander n-a spus nimic.

Annika Giannini, sora lui Mikael Blomkvist. Îi pomenise de ea într-un mesaj. Lisbeth nu se gândise până acum că avea nevoie de un avocat.

— Îmi pare rău, dar trebuie să te rog să răspunzi la această întrebare. Ajunge un da, sau nu. Dacă spui da, procurorul de aici, din Göteborg, va lua legătura cu avocata Giannini. Dacă spui nu, tribunalul va numi pentru tine un avocat din oficiu. Ce vrei?

Lisbeth Salander cântări propunerile. Înţelesese că de fapt avea nevoie de un avocat, dar s-o aibă pe sora Afurisitului de Kalle Blomkvist, asta era prea de tot. Ce-o să se mai distreze! Pe de altă parte, un apărător din oficiu, cu totul necunoscut, nu era în niciun caz mai bine. În cele din urmă, deschise gura şi croncăni un singur cuvânt:

— Giannini.

— Bine. Îţi mulţumesc. Acum, mai am o întrebare. Nu trebuie să spui nimic, înainte ca avocata să fie de faţă, dar această întrebare nu te priveşte pe tine direct, nici buna ta stare, după câte pot înţelege. Poliţia îl caută acum pe cetăţeanul german, în vârstă de 37 de ani, Ronald Niedermann, învinuit de asasinarea unui poliţist.

Lisbeth încruntă o sprânceană. Era o veste nouă. Nu avea nicio idee ce se mai întâmplase după ce înfipsese securea în ţeasta lui Zalachenko.

— Aici, la Göteborg, vrem să-l prindem cât mai repede posibil. Colega mea de la Stockholm vrea, de asemenea, să-l audieze în legătură cu cele trei asasinate de care ai fost bănuită mai înainte. Prin urmare, te rugăm să ne ajuţi. Întrebarea pe care ţi-o adresăm este dacă ai vreo idee… dacă ne poţi da orice fel de ajutor, ca să-l localizăm.

Lisbeth îşi mută bănuitoare privirea de la Erlander la Modig şi înapoi.

Ei nu ştiu că este fratele meu.

Pe urmă, se întrebă dacă voia să-l vadă pe Niedermann arestat sau nu. Cel mai tare ar fi vrut să-l ducă până la gaura săpată în pământ, la Gosseberga şi să-l bage acolo. În cele din urmă, ridică din umeri. Ceea ce n-ar fi trebuit să facă, deoarece imediat o fulgeră prin umărul stâng o durere ascuţită.

— Ce zi este astăzi? întrebă ea.

— Luni. Reflectă o clipă.

— Prima oară când am auzit numele de Ronald Niedermann a fost joia trecută. L-am urmărit până la Gosseberga. Nu am nicio idee unde se află sau unde are de gând să fugă. Pot ghici că va încerca să se pună cât mai repede în siguranţă, peste graniţă.

— De ce crezi că se gândeşte să fugă peste graniţă? Lisbeth Salander medită o clipă:

— Pentru că, în vreme ce Niedermann era ocupat să sape un mormânt pentru mine, Zalachenko mi-a spus că se făcuse deja prea mult tam-tam şi că era deja planificat ca Niedermann să plece în străinătate pentru o vreme.

Aşa de multe cuvinte nu mai schimbase Lisbeth Salander cu un poliţist de când avea 12 ani!

— Zalachenko… prin urmare, este tatăl tău.

În orice caz, asta au aflat. Afurisitul de Kalle Blomkvist, probabil!

— Atunci, trebuie să te anunţ că tatăl tău a depus o plângere la poliţie că ai încercat să-l omori. Dosarul se află pentru moment la procurorul care va decide dacă va urma eventual o acţiune judecătorească. În schimb, ceea ce este deja stabilit este că tu eşti acuzată de vătămare gravă. L-ai lovit cu o secure în cap pe Zalachenko.

Lisbeth nu spuse nimic. Se lăsă o tăcere lungă. Apoi, Sonja Modig se aplecă spre ea, vorbind cu glas scăzut:

— Vreau doar să-ţi spun că noi, la poliţie, nu punem mare temei pe povestea lui Zalachenko. Discută serios cu avocata ta şi noi vom reveni după aceea.

Erlander dădu şi el din cap. Poliţiştii se ridicară în picioare.

— Mulţumesc pentru ajutorul cu Niedermann, spuse Erlander.

Lisbeth era uimită că poliţiştii se comportaseră corect şi aproape prieteneşte. Reflectă la replica Sonjei Modig. Trebuie să aibă un motiv ascuns, îşi zise ea.

7
Luni 11 aprilie – marţi 12 aprilie

La ora 17:45 în seara zilei de luni, Mikael Blomkvist şi-a închis computerul şi s-a ridicat de la masa din bucătărie din apartamentul de pe Bellmansgatan. Şi-a luat geaca şi s-a dus pe jos până la birourile societăţii Milton Security, la Slussen. A luat liftul până la recepţie, la etajul al treilea şi a fost imediat condus până la o sală de conferinţe. A intrat exact la ora şase fix, fiind totuşi ultimul venit.

— Hei, Dragan, a spus, scuturându-i mâna acestuia. Mulţumesc că ai acceptat să găzduieşti această întâlnire neoficială.

A privit în jur. Erau prezenţi, în afară de el şi de Dragan Armanski, Annika Giannini, Holger Palmgren şi Malin Eriksson. Din partea societăţii Milton Security mai participau fostul inspector criminalist Sonny Bohman care, la însărcinarea lui Armanski, urmărise anchetarea afacerii Salander încă din prima zi.

Holger Palmgren ieşea pentru prima oară în lume, după mai mult de doi ani. Doctorul lui, A. Sivarnandan, nu fusese deloc încântat să-i dea drumul de la clinica de reabilitare din Ersta, dar Palmgren insistase. Fusese adus cu maşina şi era însoţit de asistentul său personal, Johanna Karolina Oskarsson, 39 de ani, al cărei salariu era plătit dintr-un fond care apăruse în mod misterios, pentru a i se oferi lui Palmgren cea mai bună îngrijire. Karolina Oskarsson aştepta în faţa sălii de conferinţe, la o măsuţă de cafea. Avea cu ea o carte. Mikael închise uşa.

— Pentru cei care n-o cunoaşteţi – ea este Malin Eriksson, noul redactor-şef al revistei *Millennium.* Am rugat-o să participe la această întâlnire, pentru că cele pe care le vom discuta îi vor influenţa munca.

— OK, spuse Armanski. Suntem aici. Te ascultăm. Mikael se apropie de tabla albă şi luă un marker. Aruncă o privire în jur.

— Cred că niciodată n-am trăit ceva mai nebunesc, spuse el. Când acestea se vor termina, voi constitui o asociaţie non-profit. O voi numi „Cavalerii Mesei Ţicnite” şi scopul ei va fi să organizeze un dineu anual, unde o vom vorbi de rău pe Lisbeth Salander. Voi toţi veţi fi membri.

Făcu o pauză.

— Iată cum arată realitatea, spuse el, începând să umple tabla din biroul lui Armanski.

A vorbit timp de o jumătate de oră. Apoi, discuţia a continuat aproape trei ore.

După ce şedinţa s-a terminat, Evert Gullberg a rămas să discute cu Fredrik Clinton. Au vorbit cu voce scăzută câteva minute, înainte ca Gullberg să se ridice şi să plece. Vechii camarazi de arme şi-au strâns mâinile.

Gullberg a luat un taxi până la Frey Hotel, şi-a împachetat lucrurile, a plătit şi a luat un tren de după-amiază spre Göteborg. Avea bilet la clasa întâi şi un compartiment întreg la dispoziţie. Când trenul a trecut de podul Årsta, a scos un creion şi un bloc de hârtie pentru scrisori. A meditat un moment, apoi a început să scrie. A umplut aproape jumătate de pagină, înainte să se răzgândească şi să rupă foaia din bloc.

Falsificarea de documente nu era specialitatea lui, nu era expert în materie dar, în acest caz particular, sarcina era simplificată de faptul că scrisorile pe care avea să le scrie vor fi semnate chiar de el. Dificultatea era că niciun singur cuvânt din ele nu va fi adevărat. Când a trecut de Nyköping, mai aruncase încă un număr de ciorne, dar începuse să aibă idee despre cum trebuiau formulate scrisorile. Când a ajuns la Göteborg, avea 12 scrisori de care era mulţumit. A avut grijă ca amprentele lui să fie clare pe hârtia scrisorilor.

La gara centrală din Göteborg, a reuşit să găsească un xerox şi a făcut copii după scrisori. Apoi, a cumpărat plicuri şi timbre şi a pus scrisorile la cutia poştală care avea să fie golită la ora 21:00.

A luat un taxi până la City Hotel, de pe Lorensbergsgatan, unde Clinton îi oprise deja o cameră. De fapt, avea să locuiască la acelaşi hotel unde, cu câteva zile în urmă, îşi petrecuse noaptea Mikael Blomkvist. A urcat imediat în cameră şi s-a prăbuşit pe pat. Era epuizat şi nu mâncase decât două felii de pâine toată ziua. Însă în continuare nu-i era foame. S-a dezbrăcat, s-a întins pe pat şi a adormit aproape instantaneu.

Lisbeth Salander s-a trezit cu un tresărit, când a auzit uşa deschizându-se. A ştiut imediat că nu era niciuna dintre surorile de gardă. A mijit ochii şi a văzut în cadrul uşii silueta cu cârje. Zalachenko stătea nemişcat şi o privea în lumina care se strecura de pe culoar.

Fără să se mişte, a văzut cu coada ochiului că ceasul electronic arăta 3:10.

A mişcat privirea câţiva milimetri şi a văzut paharul cu apă de pe marginea noptierei. A fixat paharul, socotind distanţa. Va ajunge la el, fără să fie nevoie să-şi mişte trupul.

Avea nevoie de o fracţiune de secundă să întindă braţul şi cu o mişcare fermă să izbească buza paharului de marginea dură a noptierei. Îi va mai lua o jumătate de secundă să înfigă ciobul în beregata lui Zalachenko, atunci când acesta se va apleca asupra ei. Mai căută o soluţie, dar ajunse la concluzia că era singura ei armă.

Se relaxă, aşteptând.

Zalachenko rămase în cadrul uşii două minute, fără să se mişte.

Apoi, închise uşa la loc, cu mare precauţie. Lisbeth auzi târşâitul slab al cârjelor, în timp ce bărbatul se îndepărta tăcut de camera ei.

După cinci minute, Lisbeth se ridică în coate, se întinse după pahar şi bău o înghiţitură mare. Îşi trecu picioarele peste marginea patului şi desfăcu electrozii de pe braţ şi coşul pieptului. Se ridică în picioare şi rămase aşa, clătinându-se.

I-a luat un minut întreg ca să-şi regăsească controlul asupra trupului. Apoi, a şchiopătat până la uşă şi, rezemându-se de perete, şi-a tras răsuflarea. Era plină de transpiraţie. Apoi, o cuprinse o furie cumplită.

Fuck you, Zalachenko. Hai să terminăm ce avem de terminat.

Avea nevoie de o armă.

În clipa următoare, auzi paşi repezi pe culoar.

La dracu'! Electrozii!

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici? izbucni sora.

— Trebuie… să merg… la toaletă, spuse Lisbeth gâfâind.

— Du-te imediat în pat.

O luă de mână pe Lisbeth şi o conduse până la pat. Apoi, veni cu o ploscă.

— Când ai nevoie să mergi la toaletă, ne suni. Pentru asta e butonul de acolo, spuse sora.

Lisbeth nu răspunse nimic. Se concentră, încercând să scoată din ea câteva picături.

În dimineaţa zilei de marţi, Mikael Blomkvist s-a trezit la zece şi jumătate, a făcut duş, a pus de cafea şi pe urmă s-a aşezat la computer. După întâlnirea de la Milton Security din seara trecută, venise acasă şi lucrase până la cinci dimineaţa. Simţea că, în sfârşit, povestea începea să se închege. Biografia lui Zalachenko rămânea în continuare confuză – nu dispunea decât de informaţiile pe care le obţinuse presându-l pe Björck să le dezvăluie şi de detaliile pe care le adăugase Holger Palmgren. *Story*-ul despre Lisbeth Salander era în linii mari gata. El explica, pas cu pas, cum aceasta se confruntase cu o bandă de tipi duri de la RPS/Säk şi

fusese închisă la clinica psihiatrică pentru a nu da la iveală secretul despre Zalachenko.

Era mulţumit de text. Avea o poveste trăsnet, care va face să fie luate cu asalt chioşcurile de ziare şi, în plus, va crea probleme până sus de tot, în birocraţia de stat.

Îşi aprinse o ţigară, meditând.

Vedea două goluri mari pe care va trebui să le umple. Unul era uşor de rezolvat. Trebuia să se războiască cu Peter Teleborian şi abia aştepta s-o facă. Atunci când va termina cu el, cunoscutul specialist în psihiatria infantilă va fi una dintre cele mai detestate persoane din Suedia. Asta era o problemă.

Cealaltă problemă era mult mai complicată.

Maşinaţiunile împotriva lui Lisbeth Salander – el îi numea pe făptaşi „Clubul Zalachenko” – porneau de undeva din Säpo. Cunoştea un nume, Gunnar Björck, dar acesta nu putea fi singurul vinovat. Trebuia să existe un grup, o secţie de vreun fel sau altul. Sigur că existau şefi, responsabili şi buget. Problema era că nu avea nici cea mai mică idee despre ce trebuia să facă, ca să identifice aceste persoane. Nu ştia nici de unde să înceapă. Avea cunoştinţe vagi despre organizaţia Säpo.

În cursul zilei de luni începuse cercetările, trimiţându-l pe Henry Cortez la mai multe anticariate din Södermalm, cu însărcinarea de a cumpăra orice carte care trata despre poliţia secretă. Cortez sosise acasă la Mikael Blomkvist pe la ora patru în după-amiaza zilei de marţi, cu şase cărţi. Mikael privi teancul de pe masă:

Spionaj în Suedia de Mikael Rosquist (Tempus, 1988), *Şefia Säpo 1962–70* de Per Gunnar Vinge (W&W, 1988), *Puteri secrete* de Jan Ottosson şi Lars Magnusson (Tiden, 1991), *Lupta pentru Säpo* de Erik Magnusson (Corona, 1989), *O misiune* de Carl Lidbom (W&W, 1990) şi – un pic neaşteptat – *An Agent in Place* de Thomas Whiteside (Ballantine, 1966), care trata afacerea Wennerström. Cea din anii ’60, deci nu propria lui afacere Wennerström!

Îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii citind sau răsfoind cărţile pe care le găsise Henry Cortez. Apoi trăsese câteva concluzii. În primul rând, cele mai multe cărţi despre Säpo păreau să fi apărut la sfârşitul anilor ’80. O căutare pe Internet i-a arătat că nu exista literatură recentă cu acest subiect.

În al doilea rând, părea să nu existe nicio lucrare de ansamblu asupra activităţii poliţiei secrete suedeze, de-a lungul anilor. Era poate de înţeles, dacă te gândeai că multe dintre misiuni erau declarate *top-secret* şi de aceea era dificil de scris despre ele, dar părea că nu exista nicio instituţie, cercetător sau mass-media care să privească Säpo cu un ochi critic.

Observă şi faptul ciudat că în cărţile aduse de Henry Cortez nu exista nicio referire la alte lucrări. Notele din subsolul paginii constau cel mai des în indicarea unor articole din presa de seară sau interviuri private cu vreun pensionar al Säpo.

Cartea *Puteri secrete* era fascinantă, dar trata în cea mai mare parte perioada de dinaintea şi din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Memoriile lui P.G. Vinge i s-au părut mai curând o carte de propagandă, scrisă în propria apărare de către un şef al Säpo care fusese aspru criticat şi dat afară. *An Agent in Place* conţinea atâtea bizarerii despre Suedia, chiar din primul capitol, încât a aruncat pur şi simplu cartea la coşul de gunoi. Singurele cu ambiţia declarată de a descrie activitatea poliţiei secrete au fost *Lupta pentru Säpo* şi *Spionaj în Suedia.* Aici se aflau date, nume şi documente. În special cartea lui Erik Magnusson i s-a părut o lectură foarte utilă. Chiar dacă nu oferea răspuns la vreuna din întrebările lui imediate, i-a oferit o bună înţelegere a ceea ce făcuse Säpo şi cu ce se ocupase această organizaţie în deceniile trecute.

Cea mai mare surpriză a fost totuşi *O misiune* a lui Carl Lidbom, care descria problemele cu care se confruntase fostul ambasador al Suediei la Paris atunci când, la ordinul guvernului, pornise o anchetă asupra Säpo în valurile stârnite de

asasinarea lui Palme şi de afacerea Ebbe Carlsson[1]. Mikael nu mai citise nimic de Carl Lidbom şi a fost surprins de stilul acestuia, în care se amestecau ironia şi observaţiile tăioase ca briciul. Dar nici măcar cartea lui Carl Lidbom nu l-a adus mai aproape de răspunsul la întrebările lui, chiar dacă începuse să-şi facă o idee despre cele cu care va trebui să se confrunte.

După ce cugetă o vreme, deschise telefonul mobil şi îl sună pe Henry Cortez.

— Hei, Henry. Mulţumesc pentru plimbarea pe care ai făcut-o ieri.

— Hmm. Ce vrei?

— Încă un pic de plimbare.

— Micke, am treabă. Am devenit secretar de redacţie.

— Un strălucit pas înainte în carieră.

— Ce vrei?

— De-a lungul anilor, s-au făcut o serie de anchete publice despre Säpo. Carl Lidbom a făcut una. Trebuie să mai existe şi altele.

— Aha.

— Ia acasă tot ce găseşti în legătură cu parlamentul – bugete, anchete oficiale de stat, interpelări şi altele de felul ăsta. Şi comandă analele Säpo, cât de departe poţi merge în timp.

— Da, şefu'.

— Grozav. Şi… Henry…

— Da?

— … N-am nevoie de ele înainte de mâine.

Lisbeth Salander îşi petrecuse ziua gândindu-se la Zalachenko. Ştia că acesta se afla la două camere de ea, că bântuia noaptea pe coridor şi că venise în odaia ei la ora 3:10, în zorii zilei.

Îl urmărise până la Gosseberga cu intenţia de a-l ucide. Nu reuşise şi urmarea era că Zalachenko trăia şi se afla la mai puţin de zece metri de ea. Era în rahat. Cât de mult, nu putea spune, dar presupunea că va trebui să fugă şi să dispară discret peste graniţă, dacă nu voia să rişte să fie închisă din nou în vreo casă de nebuni, cu Peter Teleborian ca paznic.

Problema era, desigur, că abia avea putere să se ridice în capul oaselor. Observa unele îmbunătăţiri. Durerile de cap persistau, dar veneau în valuri, în loc să fie constante. Durerea din umăr rămânea superficială şi nu izbucnea decât atunci când încerca să se mişte.

Auzi zgomot de paşi pe coridor şi văzu o soră deschizând uşa şi lăsând să intre o femeie în pantaloni negri, bluză albă şi taior de culoare închisă. Era drăguţă şi suplă, cu păr negru şi tunsoare scurtă, băieţească. Emana încredere în sine. Avea o servietă neagră în mână. Lisbeth observă imediat că avea aceiaşi ochi ca Mikael Blomkvist.

— Hei, Lisbeth. Mă numesc Annika Giannini, spuse ea. Pot să intru?

Lisbeth o cercetă cu ochii lipsiţi de expresie. Dintr-odată nu avea niciun chef s-o întâlnească pe sora lui Mikael Blomkvist şi îi părea rău că acceptase propunerea ca aceasta să-i fie avocată.

Annika Giannini intră în odaie, închise uşa după ea şi îşi trase un scaun. Rămase tăcută câteva clipe, cercetându-şi clienta.

Lisbeth Salander arăta jalnic. Capul îi era un pachet de bandaje. Avea vânătăi enorme, purpurii, în jurul ochilor şi ochii injectaţi.

---

[1] Afacerea Ebbe Carlsson: scandal politic din Suedia care a izbucnit la 1 iunie 1988, când ziarul *Expressen* a dezvăluit faptul că Ebbe Carlsson, persoană particulară, fără vreo calificare sau însărcinare oficială, ancheta eventuala implicare a partidului kurd PKK în asasinarea prim-ministrului Olof Palme, cu acordul ministrului de justiţie Anna-Greta Leijon.

— Înainte de a începe să vorbim, trebuie să ştiu dacă vrei într-adevăr să-ţi fiu avocată. De obicei, nu mă ocup decât de afacerile civile, în care reprezint victime ale unor violuri sau ale unor agresiuni. Nu sunt avocat de drept penal. În schimb, m-am pus la curent în detaliu cu cazul tău şi vreau foarte mult să te reprezint, dacă eşti de acord. Vreau, de asemenea, să-ţi spun că Mikael Blomkvist este fratele meu – cred că ştii deja – şi că el şi Dragan Armanski îmi plătesc onorariul.

Aşteptă un moment dar, neprimind nicio replică din partea clientei, continuă:

— Dacă vrei să fiu avocata ta, voi lucra pentru tine. Prin urmare, nu lucrez pentru fratele meu sau pentru Dragan Armanski. De asemenea, voi primi asistenţă în tot ce priveşte afacerea penală din partea fostului tău tutore, Holger Palmgren. E un tip tenace, care s-a târât de la spitalul lui numai ca să te ajute.

— Palmgren? spuse Lisbeth Salander.

— Da.

— L-ai întâlnit?

— Da. Va fi consilierul meu.

— Cum se simte?

— E furios, dar în mod destul de curios nu pare îngrijorat pentru tine.

Lisbeth Salander zâmbi strâmb. Era primul zâmbet de când sosise la spitalul Sahlgrenska.

— Tu cum te simţi? întrebă Annika Giannini.

— Ca un sac de rahat, spuse Lisbeth Salander.

— OK. Vrei să mă ai ca avocat al apărării? Armanski şi Mikael plătesc onorariul, şi…

— Nu.

— Ce vrei să spui?

— Plătesc singură. Nu vreau să am niciun sfanţ de la Armanski sau de la Kalle Blomkvist. În schimb, nu voi putea să te plătesc înainte a de a avea acces la Internet.

— Înţeleg. Rezolvăm problema asta la momentul potrivit şi, oricum, statul va plăti cea mai mare parte din salariul meu. Prin urmare, vrei să te reprezint?

Lisbeth Salander aprobă scurt din cap.

— Bine. Atunci, voi începe prin a a-ţi transmite un mesaj din partea lui Mikael. El se exprimă criptic, dar spune că tu vei înţelege ce vrea să spună.

— Da?

— Spune că în mare parte mi-a povestit totul despre tine, în afară de câteva lucruri. Primul se referă la calităţile pe care ţi le-a descoperit la Hedestad.

Mikael ştie că eu am memorie fotografică… şi că sunt hacker. N-a spus nimic despre asta.

— În al doilea rând, este vorba de un DVD. Nu ştiu la ce se referă, dar a spus că e ceva ce tu hotărăşti, dacă vrei să-mi spui sau nu. Înţelegi despre ce e vorba?

DVD-ul cu filmul care arăta violul lui Bjurman.

— Da.

— OK.

Annika Giannini păru să ezite brusc:

— Fratele meu mă cam irită. Cu toate că m-a angajat, îmi povesteşte doar ce vrea el. Şi tu te gândeşti să-mi ascunzi lucruri?

Lisbeth reflectă.

— Nu ştiu.

— Va trebui să discutăm multe. Acum nu am prea mult timp, pentru că trebuie să mă întâlnesc peste patruzeci şi cinci de minute cu Agneta Jervas, care este procuror. Trebuia doar să am confirmarea ta că vrei cu adevărat să-ţi fiu avocat. Vreau, de asemenea, să-ţi dau o instrucţiune…

— Da.
— Şi anume: dacă nu sunt eu de faţă, nu spui nicio vorbă poliţiei, orice te întreabă. Chiar dacă te provoacă sau te acuză de diferite lucruri. Poţi să-mi promiţi asta?
— Fără eforturi prea mari, spuse Lisbeth Salander.

Evert Gullberg fusese total epuizat după evenimentele zilei de luni şi s-a trezit abia la ora nouă dimineaţa, ceea ce era aproape cu patru ore mai târziu faţă de ora lui obişnuită. S-a dus la baie s-a spălat pe faţă şi pe dinţi. A rămas o vreme privindu-şi chipul în oglindă, înainte de-a stinge lumina şi a se îmbrăca. A scos din valiza neagră singura cămaşă curată pe care o mai avea şi şi-a pus o cravată cu model închis la culoare.
A coborât în sala pentru micul dejun, unde a băut o ceaşcă de cafea şi a mâncat o felie de pâine albă cu caşcaval şi un pic de marmeladă de portocale. A băut un pahar mare de apă minerală.
După aceea, a mers în holul hotelului şi l-a sunat pe Fredrik Clinton, de la un telefon cu cartelă.
— Eu sunt. Care e situaţia?
— Destul de agitată.
— Fredrik, rezişti la toate astea?
— Da, e ca pe timpuri. Păcat doar că Hans von Rottinger nu mai e în viaţă. El era mai bun decât sunt eu la planificarea operaţiilor.
— Tu şi el eraţi la fel de capabili. Puteaţi oricând să vă înlocuiţi unul pe altul. Ceea ce şi făceaţi adesea.
— Era vorba de ceva special, el a fost întotdeauna un pic mai bun decât mine.
— Ce faceţi acum?
— Sandberg e mai deştept decât credeam. Am apelat la Mårtensson, din organizaţia externă. El e doar băiat de mingi, dar utilizabil. Am pus sub ascultare telefonul fix şi mobilul lui Blomkvist. În cursul zilei, ne vom ocupa de telefoanele lui Giannini şi de cele de la *Millennium.* Tocmai examinăm planurile birourilor şi ale apartamentelor. Vom intra acolo cât se poate de repede.
— Trebuie să localizezi mai întâi unde se află toate copiile…
— S-a făcut deja. Am avut o şansă extraordinară. Annika Giannini i-a telefonat lui Blomkvist azi-dimineaţă la ora zece. L-a întrebat tocmai câte copii există şi din convorbire a reieşit că Mikael Blomkvist are singura copie. Berger a făcut o copie după raport, dar pe urmă i-a trimis-o lui Bublanski.
— Bine. N-avem timp de pierdut.
— Ştiu. Dar trebuie să se facă totul dintr-o singură mişcare. Dacă nu adunăm toate copiile raportului lui Björck în acelaşi timp, vom da greş.
— Ştiu.
— E un pic complicat, pentru că Giannini s-a dus la Göteborg azi-dimineaţă. Am trimis o echipă de colaboratori externi după ea. Sunt chiar acum în avion.
— Bine.
Gullberg nu mai găsi nimic de spus. Rămase tăcut un lung moment.
— Mulţumesc, Fredrik, spuse în cele din urmă.
— Mulţumesc şi eu. E mai amuzant decât să stau şi să aştept zadarnic un rinichi.
Şi-au luat rămas-bun. Gullberg a plătit nota de la hotel şi a ieşit în stradă. Mingea se afla în joc. Acum trebuia doar ca şi coregrafia să fie exactă.
A început cu o plimbare până la Park Avenue Hotel, unde a rugat să i se permită să folosească faxul. Nu voise s-o facă de la hotelul lui. A trimis prin fax scrisorile pe care le compusese în tren, în ziua precedentă. Apoi, a ieşit pe Avenyn şi a căutat un

taxi. S-a oprit la un coş de gunoi şi a rupt în bucăţi fotocopiile pe care le făcuse după scrisori.

Annika Giannini a discutat cu procuroarea Agneta Jervas timp de 15 minute. Voia să ştie ce acuzaţii intenţiona aceasta să pronunţe împotriva lui Lisbeth Salander, dar a înţeles repede că Jervas era nesigură în privinţa a ceea ce urma să se întâmple.

— Pentru moment, mă voi mulţumi s-o reţin pentru vătămare corporală gravă, respectiv tentativă de omor. Prin urmare, mă refer la lovitura de topor pe care Lisbeth Salander i-a dat-o tatălui ei. Presupun că dumneata vei pleda pentru legitimă apărare.

— Poate.

— Dar, cinstit vorbind, pentru moment prioritatea mea este asasinul Niedermann.

— Înţeleg.

— Am luat legătura cu procuratura generală. Acum se discută dacă acuzaţiile împotriva clientei dumitale nu se vor aduna toate şi vor fi transferate unui procuror din Stockholm.

— Pornesc de la ideea că totul se va transfera la Stockholm.

— Bine. Oricum va fi, trebuie să am posibilitatea s-o audiez pe Lisbeth Salander. Când se poate întâmpla asta?

— Am o declaraţie a medicului ei Anders Jonasson. El spune că Lisbeth Salander nu este încă în stare să suporte un interogatoriu, vreme de câteva zile. În afară de rănile grave, este puternic sedată.

— Am primit şi eu o declaraţie asemănătoare. Dar poţi înţelege, desigur, cât de frustrant este pentru mine. Repet, prioritatea mea este pentru moment Ronald Niedermann. Clienta dumitale spune că nu ştie unde se ascunde acesta.

— Ceea ce este adevărat. Ea nu-l cunoaşte pe Niedermann. A reuşit să-l identifice şi l-a urmărit.

— OK, spuse Agneta Jervas.

Evert Gullberg avea în mână un buchet de flori atunci când a intrat în lift, la spitalul Sahlgrenska, împreună cu o femeie cu părul tuns scurt, într-un taior negru. I-a ţinut uşa politicos şi a lăsat-o să se îndrepte prima spre recepţia secţiei.

— Mă numesc Annika Giannini. Sunt avocată şi merg s-o întâlnesc din nou pe clienta mea Lisbeth Salander.

Evert Gullberg a întors capul, privind-o uimit pe femeia care-l însoţise în lift. Şi-a mutat privirea pe servieta acesteia, în vreme ce sora controla legitimaţia Annikăi Giannini şi consulta o listă.

— Camera 12, a spus sora.

— Mulţumesc. Am mai fost acolo, găsesc singură. Şi-a luat servieta şi a dispărut din câmpul vizual al lui Gullberg.

— Cu ce vă pot fi de ajutor? a întrebat sora.

— Aş dori să las aceste flori pentru Karl Axel Bodin.

— Nu are voie să primească vizite.

— Ştiu, vreau doar să-i las florile.

— Pot să mă ocup eu de asta.

Gullberg luase florile cu el mai mult ca să aibă o scuză. Voia să-şi facă o idee despre felul cum arăta secţia. A mulţumit şi s-a îndreptat spre ieşire. Pe drum, a trecut pe lângă uşa lui Zalachenko, camera 14, după spusele lui Sandberg.

A aşteptat afară, pe scară. Prin uşa de sticlă a văzut sora luând buchetul de flori pe care el tocmai i-l lăsase şi dispărând în odaia lui Zalachenko. În timp ce sora se

întorcea la locul ei, Gullberg a deschis uşa şi s-a dus cu paşi rapizi până la camera 14, unde a intrat.

— Bună ziua, Alexander, a spus el. Zalachenko a privit uimit oaspetele neaşteptat.

— Credeam că eşti mort de mult, a spus el.

— Încă nu, a răspuns Gullberg.

— Ce vrei? l-a întrebat Zalachenko.

— Tu ce crezi?

Gullberg a tras un scaun, aşezându-se.

— Probabil, să mă vezi mort.

— Da, ar fi plăcut. Cum ai putut să fii atât de dobitoc? Noi ţi-am dat o viaţă nouă şi tu ai ajuns aici!

Dacă Zalachenko ar fi putut zâmbi, ar fi făcut-o. Poliţia secretă suedeză era compusă, după părerea lui, din amatori. Printre aceştia îi număra pe Evert Gullberg şi pe Sven Jansson, alias Gunnar Björck. Ca să nu mai vorbească de idioţii notorii ca avocatul Nils Bjurman.

— Si acum trebuie să te scoatem din foc încă o dată. Expresia nu i-a făcut nicio plăcere lui Zalachenko, care odinioară fusese atât de rău ars.

— Nu-mi mai ţine lecţii de morală. Scoate-mă de aici.

— Asta voiam să discut cu tine.

Gullberg şi-a ridicat servieta pe genunchi şi a scos un blocnotes, deschizându-l la o pagină albă. Apoi, l-a privit cercetător pe Zalachenko:

— Sunt curios în privinţa unui lucru – chiar o să ne tai craca de sub picioare, după tot ce-am făcut pentru tine?

— Tu ce crezi?

— Depinde cât de nebun eşti.

— Nu mă numi nebun. Sunt un supravieţuitor. Fac ce trebuie să fac, pentru ca să supravieţuiesc.

Gullberg scutură din cap:

— Nu, Alexander, tu faci ceea ce faci pentru că eşti rău şi putred pe dinăuntru. Ai vrut să cunoşti poziţia Secţiei. Sunt aici pentru a-ţi vorbi despre asta. Nu vom mai ridica un deget să te ajutăm, de data asta.

Pentru prima oară, Zalachenko avea un aer nesigur.

— Nu ai de ales, spuse el.

— Există întotdeauna o alegere, îi răspunse Gullberg.

— O să...

— N-o să faci absolut nimic.

Gullberg trase adânc aer în piept şi băgă mâna în buzunarul exterior al servietei lui negre, scoţând un Smith & Wesson de 9 mm, cu mânerul placat cu aur. Arma era un dar pe care-l primise de la serviciul de informaţii englez în urmă cu 25 de ani – rezultatul unei informaţii preţioase pe care o scosese de la Zalachenko şi o transformase apoi în valută forte, sub forma numelui unui stenograf de la biroul MI-5 englez care, în bună tradiţie Philby, lucra pentru ruşi.

Zalachenko păru uimit. Apoi, începu să râdă.

— Ce vrei să faci cu ăsta, să mă împuşti? O să-ţi petreci restul vieţii tale mizerabile în puşcărie.

— Nu cred, spuse Gullberg.

Dintr-odată, Zalachenko nu mai ştiu dacă Gullberg juca teatru sau nu.

— Va fi un scandal de proporţii uriaşe.

— Nici asta n-o cred. Vor fi câteva titluri. Dar, peste o săptămână, nimeni nici măcar nu-şi va mai aminti numele de Zalachenko.

Ochii lui Zalachenko se îngustară.

— Porc împuţit, spuse Gullberg, cu o asemenea răceală în glas, că Zalachenko simţi cum se transformă într-un bloc de gheaţă.

Gullberg apăsă pe trăgaci, plasându-i glonţul în mijlocul frunţii, exact în momentul când Zalachenko începea să-şi ridice proteza peste marginea patului. Zalachenko fu aruncat înapoi, în pernă. Se zvârcoli de câteva ori, înainte de a rămâne nemişcat. Gullberg văzu că o floare de stropi roşii se formase pe perete, în spatele patului. Îi ţiuiau urechile după zgomotul loviturii şi se scărpină automat în ureche cu arătătorul liber.

Apoi se ridică, se apropie de Zalachenko, îi lipi ţeava de tâmplă şi mai apăsă pe trăgaci de două ori. Voia să fie sigur că boşorogul blestemat era cu adevărat mort.

Lisbeth Salander s-a ridicat cu o tresărire, când a auzit prima împuşcătură. A simţit o durere intensă trecându-i prin umăr. Când au răsunat următoarele două împuşcături, a încercat să-şi treacă picioarele peste marginea patului.

Annika Giannini vorbea cu Lisbeth doar de câteva minute, când s-au auzit focurile de armă. Mai întâi, a rămas ca paralizată, încercând să-şi dea seama de unde veneau. Reacţia lui Lisbeth Salander a făcut-o să înţeleagă că se petrecea ceva grav.

— Nu te mişca, a strigat Annika Giannini.

Şi-a pus cu un gest automat mâna pe pieptul lui Lisbeth Salander, apăsând-o înapoi în pat aşa de violent, încât Lisbeth a simţit cum se sufocă.

Pe urmă, Annika a alergat la uşă şi a deschis-o. A văzut două surori care se apropiau în goană de o cameră, la două uşi distanţă. Prima soră s-a oprit brusc în prag. Annika a auzit-o ţipând: „Nu, nu face asta!” şi pe urmă, s-a dat înapoi cu un pas, izbindu-se de cealaltă soră.

— E înarmat! Fugi!

Annika le-a văzut pe cele două surori deschizând uşa şi adăpostindu-se în camera de lângă cea a lui Lisbeth Salander.

În momentul următor, a văzut un bărbat cărunt şi slab, într-un sacou pepit, ieşind pe coridor. Avea un pistol în mână. Annika l-a recunoscut drept individul cu care urcase în lift, cu câteva minute în urmă.

Apoi, privirile li s-au întâlnit. El părea confuz. Pe urmă, l-a văzut întorcând arma în direcţia ei şi făcând un pas înainte. Atunci, şi-a tras înapoi capul, a trântit uşa şi s-a uitat disperată în jur. Chiar lângă ea era o masă înaltă, de tratament, pe care dintr-o singură smucitură a tras-o până la uşă şi a fixat-o sub clanţă.

A auzit o mişcare şi a văzut că Lisbeth era din nou pe cale să se dea jos din pat. A făcut câţiva paşi rapizi, şi-a trecut braţele în jurul clientei sale şi a ridicat-o. A smuls electrozii şi tubul de perfuzie, în vreme ce o ducea în baie, unde a aşezat-o pe scaunul de la closet. S-a întors, a închis uşa, apoi a scos din buzunarul taiorului telefonul mobil şi a format 112.

Evert Gullberg s-a apropiat de camera lui Lisbeth Salander şi a încercat să apese pe clanţă. Era blocată de ceva. N-o putea mişca niciun milimetru.

O clipă, a stat nehotărât în faţa uşii. Ştia că Annika Giannini se afla acolo şi se întreba dacă o copie a raportului lui Björck nu se găsea în servieta ei. Nu putea să intre în cameră şi nu avea suficientă putere ca să forţeze uşa.

Dar asta nu făcea parte din plan. Clinton avea să se ocupe de avocata Giannini. Treaba lui fusese doar Zalachenko.

Gullberg a privit în jur, dându-şi seama că era urmărit de peste douăzeci de surori, pacienţi şi vizitatori, care-l priveau prin deschizăturile uşilor. A ridicat pistolul şi a tras un glonţ într-un tablou care atârna pe perete, la capătul culoarului. Publicul lui a dispărut ca prin farmec.

A aruncat o ultimă privire spre uşa închisă şi apoi s-a întors hotărât în camera lui Zalachenko, închizând uşa în urma sa. S-a aşezat pe scaun, cercetându-l pe transfugul rus care fusese o parte atât de intimă a propriei sale vieţi, timp de atâţia ani.

A rămas nemişcat aproape zece minute, înainte să audă mişcare pe culoar şi să înţeleagă că sosise poliţia. Nu se gândea la nimic special.

Apoi, a ridicat pistolul pentru ultima oară, l-a îndreptat spre tâmplă şi a apăsat pe trăgaci.

Evenimentele care au urmat au demonstrat ce imprudenţă era să încerci să te sinucizi la spitalul Sahlgrenska. Evert Gullberg a fost transportat de urgenţă la secţia de traumatologie, unde doctorul Anders Jonasson l-a primit, luând imediat o serie de măsuri destinate să-i menţină funcţiile vitale.

Pentru a doua oară în mai puţin de o săptămână, Jonasson a efectuat o operaţie de urgenţă pentru a scoate un glonţ din ţesuturile cerebrale umane. După o operaţie de cinci ore, starea lui Gullberg era critică, însă el se afla în continuare în viaţă.

Rănile lui erau mult mai grave decât cele pe care le avusese Lisbeth Salander. Câteva zile, s-a zbătut între viaţă şi moarte.

Mikael Blomkvist se afla la o cafenea, pe Hornsgatan, când a auzit la radio ştirea că bărbatul de 66 de ani, căruia încă nu i se dădea numele, bănuit de tentativă de omor asupra lui Lisbeth Salander, fusese împuşcat mortal la spitalul Sahlgrenska din Göteborg. Şi-a lăsat pe masă ceaşca de cafea, a luat geanta cu computerul şi s-a grăbit spre redacţia de pe Götgatan. A traversat Mariatorget şi, chiar în momentul în care cotea pe Sankt Paulsgatan, i-a sunat telefonul mobil. A răspuns, continuând să meargă.

— Blomkvist.

— Bună, sunt Malin.

— Am auzit la ştiri. Se ştie cine a tras?

— Încă nu. Henry Cortez e la vânătoare de informaţii.

— Sunt pe drum. Ajung în cinci minute.

Mikael s-a întâlnit în uşa redacţiei cu Henry Cortez, care tocmai ieşea.

— Ekström organizează o conferinţă de presă la ora 15:00, a spus Henry. Mă duc la sediul poliţiei, în Kungsholmen.

— Ce ştim? a strigat Mikael în urma lui.

— Malin, a răspuns Henry, dispărând.

Mikael s-a îndreptat spre biroul Erikăi… greşea, biroul lui Malin Eriksson. Aceasta vorbea la telefon şi nota cu înfrigurare pe un carnet galben. I-a făcut semn să se îndepărteze. Mikael s-a dus în chicinetă, a turnat cafea cu lapte în două căni purtând sigla KDU şi SSU[1]. Când a revenit în biroul lui Malin, aceasta tocmai terminase conversaţia. I-a dat ei ceaşca pe care scria SSU.

— OK, a spus Malin. Zalachenko a fost împuşcat astăzi, la ora 13:15.

L-a privit pe Mikael:

— Tocmai am vorbit cu o asistentă medicală de la Sahlgrenska. Spunea că ucigaşul este un bărbat în vârstă, cam de 70 de ani, care a venit ca să-i lase flori lui Zalachenko, cu câteva minute înainte de incident. Asasinul l-a împuşcat în cap de mai multe ori şi pe urmă s-a împuşcat şi el. Zalachenko e mort. Asasinul mai trăieşte şi este operat chiar acum.

---

[1] Cănile pentru cafea din redacţii se primesc pe la diferite adunări propagandistice şi poartă sigla diverselor partide sau organizaţii sindicale din Suedia.

Mikael trase adânc aer în piept. De când auzise ştirea, la cafenea, avea inima în gât şi o stare de panică, temându-se că Lisbeth Salander fusese cea care ţinuse arma. I-ar fi complicat cu totul planurile.

— Avem numele celui care a tras? întrebă el.

Malin clătină din cap tocmai când sună din nou telefonul. Ea ridică receptorul şi din conversaţie Mikael înţelese că era un colaborator extern din Göteborg pe care Malin îl trimisese la Sahlgrenska. Îi făcu un semn cu mâna lui Malin şi se duse în biroul lui, unde se lăsă să cadă pe un scaun.

Avea impresia că trecuseră săptămâni de când fusese ultima oară la slujbă. Împinse la o parte o grămadă de corespondenţă nedeschisă. Îi telefonă surorii sale.

— Giannini.

— Salut. E Mikael. Ai auzit ce s-a întâmplat la Sahlgrenska?

— Da, aşa s-ar putea spune.

— Unde eşti?

— La Sahlgrenska. Nenorocitul ăla a vrut să tragă în mine. Mikael rămase fără grai câteva secunde, înainte să înţeleagă ce spunea sora lui.

— Ce dracu'… Ai fost acolo?

— Da. A fost cea mai groaznică chestie pe care am trăit-o.

— Eşti rănită?

— Nu. Dar a încercat să intre în camera lui Lisbeth. Am blocat uşa şi ne-am încuiat în baie.

Mikael simţi că lumea se prăbuşeşte în jurul său. Sora lui fusese aproape…

— Ce face Lisbeth? întrebă el.

— E teafără. Adică, în orice caz, nu a fost rănită în incidentul de astăzi.

Mikael se simţi mai uşurat.

— Annika, ştii ceva despre ucigaş?

— Nimic. Era un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat decent. Mi-a părut că avea un aer confuz. Nu l-am văzut niciodată înainte, dar am urcat în lift cu el, cu câteva minute înainte de asasinat.

— Şi Zalachenko este în mod sigur mort?

— Da. Cred că am auzit trei focuri şi, după cum am aflat, toate cele trei gloanţe i-au fost trase în cap. A fost un haos total aici, cu o mie de poliţişti şi cu evacuarea unei secţii în care se află oameni grav răniţi şi bolnavi care nu pot fi transportaţi. Când a venit poliţia, a fost cineva care a vrut s-o interogheze pe Lisbeth, înainte să înţeleagă în ce stare gravă este. A trebuit să ridic tonul.

Inspectorul criminalist Marcus Erlander a văzut-o pe Annika Giannini prin uşa întredeschisă de la camera lui Lisbeth Salander. Avocata avea telefonul la ureche şi el a aşteptat ca aceasta să termine de vorbit.

La două ore după asasinat, pe coridor încă mai domnea haosul, mai mult sau mai puţin organizat. Accesul în camera lui Zalachenko era interzis. Doctorii încercaseră să-i dea primul ajutor imediat după împuşcături, dar renunţaseră curând. Zalachenko nu mai avea nevoie de ajutor. Cadavrul lui fusese transportat la morgă şi cercetarea locului crimei era în toi.

Telefonul lui Erlander sună. Era Fredrik Malmberg, din echipa de investigare.

— Avem o identificare sigură a ucigaşului, îi comunică Malmberg. Se numeşte Evert Gullberg şi are 78 de ani. 78 de ani! Un criminal veteran.

— Şi cine e afurisitul ăsta de Gullberg?

— Pensionar. Locuieşte în Laholm. A fost jurist financiar. Am primit un telefon de la RPS/Säk, în care mi s-a comunicat că tocmai s-a început o anchetă asupra lui.

— Când şi de ce?

— Când, nu ştiu. De ce... Se pare că din senin începuse să trimită scrisori confuze de ameninţare persoanelor oficiale.

— Cui, de exemplu?

— Ministrului justiţiei.

Marcus Erlander oftă. Un nebun, prin urmare. Un justiţiar.

— Säpo a primit în dimineaţa asta telefoane de la mai multe ziare, cărora Gullberg le trimisese scrisori. Ministrul justiţiei i-a dat de asemenea de ştire, după ce Gullberg l-a ameninţat în mod expres cu moartea pe Karl Axel Bodin.

— Vreau cópii ale scrisorilor.

— De la Säpo?

— Da, fir-ar al dracului! Du-te la Stockholm şi scoate-le din pământ, dacă trebuie. Vreau să le am pe birou când mă întorc la poliţie. Ceea ce o să se întâmple cam într-o oră.

Se gândi o clipă, apoi mai puse o întrebare:

— Cei de la Säpo ţi-au telefonat?

— Ţi-am spus doar.

— Vreau să spun, ei ţi-au telefonat, şi nu invers?

— Da, exact aşa.

— OK, spuse Marcus Erlander, închizând telefonul. Se întreba ce muscă îi înţepase pe cei de la Säpo, de le venise brusc ideea de a contacta din proprie iniţiativă poliţia. De obicei, era aproape imposibil să obţii cel mai mic semn de viaţă de la ei.

Wadensjöö a deschis brusc uşa camerei pe care Fredrik Clinton o folosea ca să se odihnească, atunci când era la Secţie. Clinton s-a ridicat cu precauţie în capul oaselor.

— Aş vrea să ştiu ce mama dracului se petrece! strigă Wadensjöö. Gullberg l-a ucis pe Zalachenko şi pe urmă şi-a tras un glonţ în cap!

— Ştiu, spuse Clinton.

— Ştii? urlă Wadensjöö.

Era roşu la faţă şi ai fi zis că e pe cale să facă o congestie cerebrală.

— S-a împuşcat dracului pe el însuşi. A încercat să se sinucidă! A înnebunit cu totul?

— Prin urmare, este în viaţă?

— Deocamdată, însă are leziuni grave pe creier. Clinton oftă.

— Ce păcat! spuse el cu tristeţe în glas.

— Păcat?! izbucni din nou Wadensjöö. Gullberg e dement. Nu înţelegi ce a...

Clinton îi tăie vorba:

— Gullberg are cancer la stomac, la intestinul gros şi la vezica urinară. E pe moarte de mai mult timp şi, în cel mai bun caz, mai are două luni de trăit.

— Cancer?

— A purtat cu el pistolul acela ultima jumătate de an, hotărât să-l folosească atunci când durerile vor deveni insuportabile şi înainte să devină o legumă jalnică în vreun spital. Acum, a putut să facă un ultim serviciu Secţiei. Şi-a făcut ieşirea în stil mare.

Wadensjöö era stupefiat:

— Ştiai că are de gând să-l omoare pe Zalachenko.

— Sigur că da. Misiunea lui era ca Zalachenko să nu mai aibă niciodată posibilitatea să vorbească. Şi, după cum ştii, nu puteai să-l ameninţi sau să-l faci să judece.

— Dar nu înţelegi ce scandal o să iasă? Eşti şi tu la fel de ţicnit ca Gullberg?

Clinton se ridică în picioare cu greutate. Îl privi ţintă în ochi pe Wadensjöö şi îi dădu un teanc de faxuri.

— A fost o decizie a grupului operativ. Îmi plâng prietenul, însă probabil îl voi urma curând. Cât despre scandal... Un fost jurist, specialist în impozite, a adresat scrisori confuze şi paranoice ziarelor, poliţiei şi ministrului justiţiei. Aici ai un exemplu. Gullberg îl acuză pe Zalachenko de toate, de la asasinarea lui Palme până la încercarea de-a otrăvi populaţia din Suedia cu clor. Scrisorile sunt evident demente, uneori scrisul nici măcar nu este lizibil, e plin de majuscule, sublinieri, semne de exclamaţie. Îmi place felul lui liber de a scrie pe margine.

Wadensjöö citi scrisorile, în vreme ce uimirea lui devenea tot mai mare. Îşi prinse capul în palme. Clinton îl privea.

— Orice s-ar întâmpla, moartea lui Zalachenko nu va avea nimic de-a face cu Secţia. Cel care a tras este un pensionar confuz şi dement.

Făcu o pauză.

— Cel mai important lucru este ca, din momentul acesta, să te calmezi. N-are rost să facem valuri!

Îşi aţinti ochii asupra lui Wadensjöö. Dintr-odată, privirea bolnavului era dură ca oţelul.

— Trebuie să înţelegi că Secţia este vârful de lance al apărării suedeze. Noi suntem ultima linie de rezistenţă. Sarcina noastră este să veghem la siguranţa ţării. Orice altceva este lipsit de importanţă.

Wadensjöö îl privi la rândul său cu îndoială.

— Noi suntem cei care nu există. Noi suntem cei cărora nimeni nu le aduce mulţumiri. Noi suntem cei care trebuie să ia decizii atunci când nimeni altcineva nu este capabil s-o facă... şi în niciun caz politicienii.

În glasul lui era dispreţ, când rosti ultimele cuvinte.

— Fă ce ţi-am spus şi poate că Secţia va supravieţui. Dar, ca să se întâmple acest lucru, trebuie ca noi să fim decişi şi să luăm măsuri, oricât de dure.

Wadensjöö simţea cum creşte în el panica.

Henry Cortez nota cu înfrigurare tot ce se comunica la conferinţa de presă de la sediul poliţiei din Kungsholmen.

Procurorul Richard Ekström fusese cel care deschisese conferinţa. El explicase că în dimineaţa aceea se luase hotărârea să se încredinţeze unui procuror din Göteborg cazul uciderii poliţistului de la Gosseberga, pentru care Ronald Niedermann fusese pus sub urmărire, dar că restul anchetei privindu-l pe Niedermann va cădea în sarcina sa. Niedermann era, prin urmare, bănuit de asasinarea lui Dag Svensson şi a Miei Bergman. Nu se amintea nimic despre avocatul Bjurman. Procurorul Ekström urma să se ocupe şi de ancheta asupra lui Lisbeth Salander, suspectată pentru un lung şir de infracţiuni.

El a explicat că se hotărâse să dea publicităţii informaţiile în legătură cu ceea ce se întâmplase la Göteborg în cursul zilei, ceea ce însemna, de asemenea, că tatăl lui Lisbeth Salander, Karl Axel Bodin, fusese împuşcat mortal. Motivul imediat al conferinţei de presă era că voia să dezmintă anumite informaţii apărute în presă şi în legătură cu care el primise un şir de telefoane.

— După informaţiile pe care le posedăm pentru moment, pot spune că fiica lui Karl Axel Bodin, care este reţinută pentru încercare de asasinat asupra tatălui ei, nu are nimic de-a face cu întâmplările din dimineaţa aceasta.

— Cine este ucigaşul? strigă un reporter de la *Dagens Eko.*

— Bărbatul care la ora 13:15 a tras focurile de armă asupra lui Karl Axel Bodin şi pe urmă a încercat să se sinucidă a fost identificat. Este un pensionar în vârstă de 78 de ani, care timp îndelungat a fost tratat pentru o boală mortală şi pentru probleme psihice legate de aceasta.

— Are vreo legătură cu Lisbeth Salander?

— Nu. Putem dezminţi această ipoteză cu toată hotărârea. Cei doi nu s-au întâlnit niciodată şi nu se cunosc între ei. Bărbatul de 78 de ani este o figură tragică, care a acţionat independent şi după propriile fantasme paranoice. Säpo a iniţiat de curând o anchetă împotriva lui, din cauză că acesta a trimis un număr de scrisori confuze unor personalităţi politice şi ziarelor. Nu mai târziu de azi-dimineaţă, a ajuns la ziare şi autorităţi o scrisoare de ameninţare a acestuia, adresată lui Karl Axel Bodin.

— De ce poliţia nu i-a asigurat protecţie lui Karl Axel Bodin?

— Scrisorile care se refereau la acesta au fost trimise abia ieri-seară şi, în principiu, au ajuns concomitent cu momentul în care se săvârşea crima. N-a existat nicio posibilitate logică de acţiune.

— Cum se numeşte bărbatul?

— Deocamdată, nu vrem să dăm această informaţie, înainte ca persoanele apropiate lui să fi fost înştiinţate.

— Ce trecut are?

— După câte am înţeles în dimineaţa aceasta, a lucrat mai demult ca inspector şi jurist financiar. Este pensionar de 15 ani. Ancheta este încă în curs de desfăşurare, dar din scrisorile pe care le-a trimis am înţeles că este vorba despre o tragedie care ar fi putut fi oprită dacă societatea ar fi fost mai vigilentă.

— A mai ameninţat şi alte persoane?

— Am primit această informaţie, da, dar nu cunosc mai multe detalii.

— Ce înseamnă acest fapt pentru procesul lui Lisbeth Salander?

— Pentru moment, nimic, căci avem depoziţia lui Karl Axel Bodin făcută poliţiştilor care l-au interogat şi există probe tehnice considerabile împotriva ei.

— Cum rămâne cu informaţiile conform cărora Bodin a încercat de fapt să-şi omoare fiica?

— Acestea fac obiectul unei anchete, dar există bănuieli în privinţa autenticităţii lor. Atât cât putem vedea în situaţia actuală, este vorba despre antagonisme puternice într-o familie dezmembrată.

Henry Cortez avea un aer gânditor. Se scărpină în ureche. Îşi observă colegii, care notau la fel de grăbiţi ca şi el.

Gunnar Björck s-a simţit brusc cuprins de panică în clipa în care a auzit ştirea despre focurile de armă de la Sahlgrenska. Îl durea cumplit spatele.

Mai întâi, a stat în cumpănă mai mult de o oră, neştiind ce să facă. Apoi, a luat telefonul şi l-a sunat pe vechiul său protector Evert Gullberg, la Laholm. N-a răspuns nimeni.

A ascultat ştirile şi a aflat rezumatul celor spuse la conferinţa de presă a poliţiei. Zalachenko ucis de un justiţiar de 78 de ani!

Dumnezeule, 78 de ani!

A încercat din nou, în zadar, să dea de Evert Gullberg.

În cele din urmă, panica şi neliniştea l-au copleşit. Nu mai putea sta în locuinţa închiriată din Smådalarö. Se simţea încercuit şi ameninţat. Avea nevoie de timp ca să reflecteze. Şi-a pus într-o valiză nişte haine, calmante şi obiecte de toaletă. Nu voia să folosească propriul telefon, de aceea a mers şchiopătând până la o cabină telefonică de lângă băcănie şi a telefonat la Landsort, rezervând o cameră în vechiul far transformat în hotel. Landsort era la capătul pământului şi puţini oameni aveau să-l caute acolo. A rezervat camera pentru două săptămâni.

A aruncat o privire la ceasul de mână. Era obligat să se grăbească, ca să prindă ultimul feribot şi s-a întors acasă cât de repede i-o permitea spinarea bolnavă. A mers direct în bucătărie şi a controlat dacă filtrul de cafea era scos din priză. Apoi, a

ieşit în hol ca să-şi caute geanta. A aruncat o privire în camera de zi şi a rămas mut de uimire.

Mai întâi, n-a înţeles despre ce era vorba.

Într-un fel misterios, lampa fusese dată jos din tavan şi era aşezată pe masa de lângă canapea. În locul ei, o frânghie fusese agăţată de cârligul lămpii, chiar deasupra unui taburet care de obicei se afla în bucătărie.

Björck a privit frânghia, fără să înţeleagă.

Apoi, a auzit o mişcare în spate şi a simţit cum i se înmoaie genunchii.

S-a întors încet.

Erau doi bărbaţi, de vreo 35 de ani, cu înfăţişare mediteraneană. Nu a mai apucat să reacţioneze, pentru că ei l-au prins blând de subsuori şi l-au purtat de-a-ndăratelea, până la taburet. Când a încercat să se opună, durerea l-a săgetat ca un cuţit prin spinare. Era aproape paralizat atunci când a simţit cum era ridicat în sus, pe taburet.

Jonas Sandberg era însoţit de un bărbat de 49 de ani, cunoscut sub porecla de Falun, care în tinereţe fusese spărgător profesionist şi care, după aceea, se recalificase ca lăcătuş. Hans von Rottinger de la Secţie îl angajase pe Falun în 1986, într-o operaţiune care presupunea să forţeze uşile şefului unei organizaţii anarhiste. După aceea, Falun fusese angajat la intervale regulate până pe la mijlocul anilor ’90, înainte ca acest gen de operaţiuni să fie sistat. Fredrik Clinton fusese cel care, dis-de-dimineaţă, reluase legătura, contactându-l pe Falun pentru o misiune. Falun câştiga 10 000 de coroane la negru în circa 10 minute de muncă. În schimb, se obliga să nu fure nimic din apartamentul-ţintă; la urma urmei, Secţia nu avea îndeletniciri criminale.

Falun nu ştia exact pe cine reprezintă Clinton, dar presupunea că era ceva în legătură cu armata. Îl citise pe Guillou[1]. Nu punea întrebări. Şi, de fapt, se simţea bine să se afle din nou în şa, după atâţia ani de tăcere din partea comanditarului său.

Treaba lui era să deschidă uşa. Era expert în efracţii şi utiliza un şperaclu electric. Totuşi, i-a luat cinci minute ca să forţeze încuietoarea de la apartamentul lui Mikael Blomkvist. Apoi, Falun a aşteptat afară pe scară, în vreme ce Jonas Sandberg a păşit pragul.

— Am intrat, a spus acesta într-un microfon hands free.

— Bine, a răspuns Fredrik Clinton în cască. Calm şi multă atenţie. Spune-mi ce vezi.

— Mă aflu în hol, aici e un şifonier şi un raft de pălării, la dreapta, iar baia, la stânga. În rest, apartamentul constă dintr-o singură încăpere mare cam de 50 m pătraţi. La dreapta se află o mică bucătărie americană.

— Există vreun birou, sau…

— Pare să lucreze la masa din bucătărie sau pe canapeaua din cameră… Aşteaptă.

Clinton aşteptă.

— Da. E un dosar pe masa din bucătărie cu raportul lui Björck. Pare să fie originalul.

— Bine. Mai e ceva pe masă?

[1] Jan Guillou (17 ianuarie 1944), scriitor şi jurnalist suedez. A scris romane istorice şi de spionaj; eroul romanelor de spionaj, Carl Hamilton, ofiţer de contrainformaţii, este foarte îndrăgit de publicul suedez. Ca jurnalist, Jan Guillou s-a făcut cunoscut pentru dezvăluirea afacerii IB, pentru care a făcut chiar închisoare; este considerat unul dintre cei mai importanţi creatori de opinie.

— Mai multe cărţi. *Memoriile* lui P.G. Vinge. *Lupta pentru Säpo* de Erik Magnusson. Şi mai sunt câteva titluri dintr-astea.

— Vreun computer?

— Nu.

— Vreun seif?

— Nu... Nu, după câte pot vedea.

— OK. Ia-o încet. Verifică fiecare centimetru din apartament. Mårtensson raportează că Blomkvist mai este încă la redacţie. Porţi mănuşi?

— Bineînţeles.

Marcus Erlander a aşteptat ca Annika Giannini să termine de vorbit la telefon. Apoi a intrat în camera lui Lisbeth Salander, a întins mâna şi s-a prezentat. După care, a salutat-o pe Lisbeth, întrebând-o cum se simte. Lisbeth Salander n-a răspuns. El s-a întors spre Annika Giannini.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări.

— Vă ascult.

— Îmi puteţi povesti ce s-a întâmplat?

Annika Giannini i-a descris ce văzuse şi cum acţionase, până în momentul în care se baricadase în baie, împreună cu Lisbeth Salander. Erlander o privea gânditor. A aruncat o privire spre Lisbeth, apoi a întors din nou ochii spre avocata acesteia.

— Credeţi, prin urmare, că venea spre această cameră.

— L-am auzit când încerca să deschidă uşa.

— Sunteţi sigură? E uşor să-ţi imaginezi lucruri când eşti speriat sau agitat.

— L-am auzit. S-a uitat la mine. A îndreptat arma asupra mea.

— Credeţi că a încercat să vă împuşte?

— Nu ştiu. Mi-am tras capul înăuntru şi am blocat uşa.

— Ceea ce a fost o idee înţeleaptă. Şi încă şi mai înţelept a fost că v-aţi dus clienta în baie. Uşile acestea sunt aşa de subţiri, că gloanţele probabil ar fi trecut direct prin ele, dacă ar fi început să tragă. Ceea ce încerc eu să înţeleg este dacă v-a atacat personal sau a reacţionat pur şi simplu pentru că l-aţi văzut. Eraţi cea mai apropiată de pe culoar.

— Aşa e.

— Aţi avut impresia că vă cunoştea sau că v-a recunoscut?

— Nu, nu chiar.

— Ar fi putut să vă recunoască din ziare? Aţi fost citată în repetate rânduri în legătură cu cazuri importante.

— E posibil. Nu pot să răspund la întrebare.

— Iar dumneavoastră nu l-aţi mai văzut niciodată înainte?

— L-am văzut în lift, când am urcat aici.

— N-am ştiut. Aţi vorbit cu el?

— Nu. Am aruncat doar o privire, poate o jumătate de secundă. Avea un buchet de flori într-o mână şi o servietă în cealaltă.

— S-a uitat la dumneavoastră?

— Nu. Privea drept în faţă.

— A intrat el primul sau a venit după dumneavoastră?

Annika se gândi o clipă.

— Am intrat, mai mult sau mai puţin, în acelaşi timp.

— Părea tulburat, sau...

— Nu. Stătea liniştit, cu buchetul în mână.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Am ieşit din lift. El a ieşit în acelaşi timp şi eu m-am dus să-mi vizitez clienta.

— Aţi venit direct aici?

— Da… Nu. Vreau să spun, am mers la recepţie şi m-am legitimat. Procurorul a interzis vizitele la clienta mea.

— Unde se afla bărbatul în timpul acela?

Annika Giannini avu o clipă de şovăială.

— Nu sunt foarte sigură. A venit după mine, asta ştiu. Da, staţi puţin… A ieşit primul din lift, dar s-a oprit şi mi-a ţinut uşa. Nu pot să jur, dar cred că a mers şi el la recepţie. Doar că eu am fost mai iute de picior ca el.

Un pensionar ucigaş foarte politicos, gândi Erlander.

— Da, a mers la recepţie, încuviinţă el. A vorbit cu sora şi i-a lăsat buchetul de flori. Dar dumneavoastră n-aţi mai văzut toate astea?

— Nu. Nu am nicio amintire despre acest lucru. Marcus Erlander medită un moment, dar nu mai găsea nicio întrebare de pus. O senzaţie de frustrare îl rodea. Mai avusese şi înainte starea aceea şi învăţase s-o traducă drept o punere în alertă a instinctului său.

Ucigaşul fusese identificat ca fiind Evert Gullberg, 78 de ani, fost inspector şi probabil jurist financiar. Un bărbat de o vârstă înaintată. Un bărbat asupra căruia Säpo începuse o anchetă, pentru că era un nebun care scria scrisori de ameninţare persoanelor cunoscute.

Din experienţa lui de poliţist ştia că există grămezi de nebuni, de obsedaţi care vânau celebrităţi şi căutau dragostea, stabilindu-şi domiciliul în boschetul din spatele vilei acestora. Şi când dragostea nu primea răspuns, se putea transforma repede în ură neîmpăcată. Existau stalkeri[1], care veneau din Germania şi Italia ca să-şi declare iubirea unei tinere cântăreţe dintr-un grup cunoscut de muzică pop şi care pe urmă erau iritaţi de faptul că aceasta nu era dispusă să înceapă imediat o relaţie cu ei. Existau justiţiari frământaţi de nedreptăţi reale sau imaginare şi care puteau avea un comportament agresiv. Existau psihopaţi adevăraţi şi indivizi înverşunaţi obsedaţi de comploturi, capabili să descopere mesaje care scăpau restului lumii.

Erau destule exemple că unii dintre aceştia puteau trece de la fantezie la acţiune. Nu era uciderea Annei Lindh tocmai un asemenea impuls al unui om nebun? Poate da. Poate nu.

Dar inspectorului criminalist Marcus Erlander nu-i plăcea absolut deloc gândul că un fost jurist, sau ce naiba fusese, bolnav psihic colinda prin spitalul Sahlgrenska cu un buchet de flori într-o mână şi un pistol în mâna cealaltă şi ucidea o persoană care chiar în acel moment era subiectul unei importante anchete de poliţie – ancheta lui. Un bărbat care în registrele oficiale se numea Karl Axel Bodin, dar care, conform spuselor lui Mikael Blomkvist, se numea Zalachenko şi era un nenorocit de spion rus transfug şi un criminal.

Zalachenko era, în cel mai bun caz, martor şi, în cel mai rău caz, amestecat într-o întreagă serie de crime. Erlander avusese posibilitatea să-i ia două scurte interogatorii lui Zalachenko şi niciun moment nu crezuse în protestele acestuia cum că e nevinovat.

Şi asasinul lui arătase interes pentru Lisbeth Salander, sau cel puţin pentru avocata ei. Încercase să pătrundă în camera acesteia.

Şi apoi încercase să se sinucidă, împuşcându-se în cap. După părerea medicilor, starea lui era aşa de gravă, că reuşise de fapt să-şi ducă la bun sfârşit tentativa, chiar dacă trupul încă nu aflase că venise timpul să abandoneze partida. Existau motive să crezi că Evert Gullberg nu va ajunge niciodată în faţa unui judecător.

Lui Marcus Erlander nu-i plăcea deloc situaţia. Deloc. Însă nu avea nicio dovadă că focurile de armă ale lui Gullberg fuseseră altceva decât ceea ce păreau să fie.

---

[1] Un „stalker” este cel care urmăreşte cu intenţii sexuale o persoană celebră.

Oricum ar fi fost, decise să nu lase nimic la întâmplare. O privi pe Annika Giannini.

— Am luat hotărârea să o mutăm pe Lisbeth Salander într-o altă cameră. Există una, în micul culoar din dreapta recepţiei care, din punctul de vedere al securităţii, este mult mai bună decât aceasta. Poate fi văzută tot timpul de la recepţie şi din camera de gardă. Interdicţie de vizite totală, cu excepţia dumneavoastră. Nimeni nu are voie să meargă la ea fără aprobare sau dacă nu face parte din personalul medical de aici, de la Sahlgrenska. Şi voi avea grijă să fie păzită 24 de ore din 24.

— Credeţi că viaţa îi este ameninţată?

— N-am nimic care s-o indice. Dar, în orice caz, nu vreau să risc.

Lisbeth Salander ascultase cu atenţie discuţia între avocata ei şi adversarul ei, poliţistul. Era impresionată de faptul că Annika Giannini răspunsese atât de exact şi de clar, şi cu atât de multe detalii. Şi mai mult fusese impresionată de felul calm al avocatei de a reacţiona în condiţii de stres.

În rest, avea o durere de cap cumplită, de când Annika o smulsese din pat şi o târâse în baie. Instinctiv voia să aibă de-a face cu personalul cât mai puţin. Nu-i plăcea să ceară ajutor sau să arate semne de slăbiciune. Dar durerea de cap era aşa de atroce, că nu putea gândi clar. Întinse mâna, sunând asistenta de gardă.

Annika Giannini îşi planificase vizita la Göteborg ca pe un prolog al unei misiuni de lungă durată. Îşi propusese să o cunoască pe Lisbeth Salander, să afle care este exact starea ei şi să traseze un prim plan al strategiei pe care ea şi cu Mikael o puseseră la cale pentru viitorul proces. Iniţial, se gândise să se întoarcă la Stockholm chiar în seara aceea, însă dramaticele evenimente de la Sahlgrenska o împiedicaseră să stea de vorbă pe îndelete cu Lisbeth Salander. Clienta ei se afla într-o stare mult mai rea decât crezuse, atunci când medicii o calificaseră drept stabilă. Avea dureri teribile de cap şi febră mare, şi în consecinţă o doctoriţă pe nume Helena Endrin i-a prescris calmante puternice, antibiotice şi odihnă. Imediat ce clienta ei a fost mutată într-o altă cameră şi un poliţist s-a postat acolo, Annika a fost dată afară.

A bombănit ceva şi şi-a privit ceasul – era 16:30. Nu ştia ce să facă. Ori pleca înapoi la Stockholm, fiind probabil obligată să se întoarcă a doua zi; ori putea rămâne peste noapte, cu riscul ca Salander să fie prea bolnavă a doua zi, ca să poată primi o altă vizită. Nu-şi rezervase cameră la hotel şi, în orice caz, ea era un avocat cu onorariu mic şi reprezenta femei victime ale violenţei, cu venituri modeste, aşa că de obicei evita să încarce nota cu facturi costisitoare de hotel. Mai întâi a dat telefon acasă şi pe urmă lui Lillian Josefsson, membră în Asociaţia Femeilor şi fostă colegă de facultate. Nu se întâlniseră de doi ani şi au pălăvrăgit puţin, înainte ca Annika să ajungă la motivul pentru care sunase.

— Sunt la Göteborg, a spus ea. Plănuisem să mă întorc diseară la Stockholm, dar trebuie să rămân aici peste noapte. Pot să vin pe capul tău?

— Grozav! Te rog, vino, îmi plac vizitele pe nepusă masă! Nu ne-am văzut de un car de ani.

— Nu te deranjez?

— Nu, sigur că nu. M-am mutat. Acum locuiesc pe o stradă lângă Linnegatan. Am şi cameră de oaspeţi. Şi diseară putem ieşi în oraş.

— Dacă mai am putere, spuse Annika. La ce oră îţi convine?

Au căzut de acord ca Annika să vină pe la şase.

A luat autobuzul până în Linnegatan şi a petrecut ora următoare într-un restaurant grecesc. Era moartă de foame şi a comandat frigărui cu salată. A reflectat pe îndelete la întâmplările zilei. Mai tremura un pic acum, când adrenalina începuse să scadă, dar era mulţumită de sine. Confruntată cu pericolul, acţionase

fără şovăială, eficient şi calm. Făcuse alegerile potrivite, fără să stea pe gânduri. Era un sentiment plăcut să aibă această certitudine despre sine.

După o vreme, şi-a scos agenda din servietă şi şi-a consultat însemnările. Le-a citit cu mare atenţie. Avea foarte multe îndoieli în privinţa a ceea ce îi spusese fratele ei. Atunci păruse logic, dar, în realitate, acest plan avea lacune uriaşe. Dar era hotărâtă să nu renunţe.

La ora şase, a plătit şi a luat-o pe jos, până la locuinţa lui Lillian Josefsson, de pe Olivedalsgatan. Acolo, a tastat codul pe care i-l spusese prietena ei. Ajunsese în holul de la intrare şi tocmai căuta din ochi liftul, când fu atacată din senin. Nimic nu-i indicase că ceva nu era în regulă, înainte să fie izbită brutal de zidul din cărămidă. S-a lovit cu fruntea de perete, simţind o durere fulgerătoare.

În momentul următor, a auzit paşi care se depărtau rapid şi uşa de la intrare deschizându-se şi apoi închizându-se. S-a ridicat în picioare, şi-a trecut mâna peste frunte şi a văzut sânge pe degete. Ce dracu'! A privit buimacă în jur, apoi a ieşit pe stradă. N-a apucat să vadă decât spinarea cuiva, dispărând după colţ, pe Sveaplan. A rămas locului, perplexă, un minut întreg.

Apoi a înţeles că îi lipsea servieta şi că tocmai fusese jefuită. Au mai trecut câteva secunde, până ce mintea a înregistrat ce se întâmplase. Nu! Dosarul Zalachenko! A simţit şocul plecând din stomac şi răspândindu-se în tot corpul; a mai făcut câţiva paşi şovăielnici după bărbatul care dispăruse. S-a oprit aproape imediat. N-avea niciun rost. Dispăruse deja.

S-a aşezat încet pe marginea trotuarului.

Apoi, a sărit în picioare, căutând în buzunar. Agenda! Mulţumesc, Doamne! O vârâse în buzunarul taiorului, în loc s-o pună în servietă, atunci când părăsise restaurantul. Agenda conţinea schiţa strategiei în cazul Salander, punct cu punct.

A fugit înapoi, la uşa de intrare, a tastat din nou codul, a intrat şi a luat-o la fugă, pe scări, până la etajul IV, unde a început să bată cu pumnii în uşa lui Lillian Josefsson.

Era trecut de 18:30 când Annika a fost în stare să-l sune pe Mikael Blomkvist. Avea un ochi vânăt şi o rană deschisă în arcadă. Lillian Josefsson i-o dezinfectase şi-i pusese un plasture. Nu, Annika nu voia să meargă la spital. Da, i-ar prinde bine o ceaşcă de ceai. Abia atunci a început să gândească raţional din nou. Prima măsură a fost să-i telefoneze fratelui său.

Mikael Blomkvist era încă la redacţie, unde vâna informaţii despre asasinul lui Zalachenko împreună cu Henry Cortez şi Malin Eriksson. A ascultat cu o nelinişte crescândă relatarea Annikăi despre ceea ce se întâmplase.

— Eşti bine acum? a întrebat-o.

— Un ochi vânăt. O să fiu în bună stare de funcţionare când o să mă calmez.

— La dracu', te-a jefuit şi te-a agresat?

— Mi-au luat servieta cu dosarul Zalachenko, pe care l-am primit de la tine. A dispărut.

— Nicio problemă, îţi fac o nouă copie.

Mikael tăcu şi simţi brusc cum i se ridică părul pe ceafă. Mai întâi, Zalachenko. Apoi, Annika.

— Annika… Te sun eu mai târziu.

Închise computerul, îl vârî în geanta de umăr şi părăsi fără un cuvânt redacţia, în mare grabă. Alergă până acasă, pe Bellmansgatan, apoi pe scări.

Uşa era închisă.

De îndată ce intră în apartament, văzu că dosarul albastru pe care-l lăsase pe masa din bucătărie dispăruse. Nu se obosi să mai caute. Ştia exact unde se afla, atunci când părăsise apartamentul. Se lăsă încet să cadă pe un scaun lângă masa din bucătărie, în vreme ce gândurile i se învălmăşeau în cap.

Cineva fusese în apartamentul său. Cineva se ocupa de ştergerea urmelor lui Zalachenko.

Atât copia lui, cât şi cea a Annikăi lipseau.

Bublanski mai avea încă raportul.

Sau nu-l mai avea?

Mikael se ridică, se duse la telefon, dar se opri cu mâna pe receptor. Cineva fusese în apartamentul lui. Privi cu suspiciune telefonul şi căută în buzunar după mobil.

Cât de uşor era să asculţi un telefon mobil?

Îl lăsă încet lângă telefonul fix şi privi în jur.

Am de-a face cu profesionişti. Cât de greu e să pui un apartament sub ascultare?

Se aşeză din nou la masa din bucătărie.

Privi geanta în care se afla computerul.

Cât de greu era să-i citească cineva e-mailul? Lisbeth Salander o făcea în cinci minute.

A reflectat îndelung înainte să se apropie din nou de la telefon şi s-o sune pe sora lui la Göteborg. Şi-a ales cuvintele cu multă grijă.

— Bună… Cum te mai simţi?

— Sunt OK, Micke.

— Povesteşte-mi exact ce s-a întâmplat, din momentul în care ai ajuns la Sahlgrenska şi până ce a avut loc atacul.

Annikăi i-a luat 10 minute ca să povestească întreaga zi. Mikael n-a discutat implicaţiile celor spuse de ea, ci i-a tot pus întrebări, până s-a declarat lămurit. Dădea impresia unui frate îngrijorat, în vreme ce mintea lui lucra pe un cu totul alt plan, reconstituind punctele de reper.

Annika se hotărâse să rămână la Göteborg la ora 16:30 după-amiaza şi o sunase pe mobil pe prietena ei, aflând adresa şi codul de la intrarea în clădire. Hoţul o aşteptase în hol la şase fix.

Mobilul ei era ascultat. Era singura explicaţie plauzibilă.

Ceea ce nu putea să însemne decât că şi el era ascultat.

Altfel nu se explica.

— Dar mi-au luat dosarul Zalachenko, repetă Annika. Mikael ezită o secundă. Cel care furase dosarul ştia deja că acesta era furat. Era normal să-i povestească Annikăi la telefon.

— Şi pe-al meu, spuse el.

— Ce?

Mikael îi povesti cum alergase acasă şi dosarul albastru de pe masa din bucătărie dispăruse.

— OK, spuse Mikael pe un ton sumbru. E foarte grav. Dosarul Zalachenko a dispărut. Era dovada cea mai importantă din argumentaţia noastră.

— Micke… Îmi pare rău.

— Şi mie, spuse Mikael. La dracu'! Dar nu e vina ta. Trebuia să fi făcut public raportul din prima zi în care l-am găsit.

— Ce facem acum?

— Nu ştiu. E cel mai rău lucru care se putea întâmpla. Tot planul nostru se prăbuşeşte. Nu mai avem nici o dovadă împotriva lui Björck şi a lui Teleborian.

Au mai vorbit vreo două minute, înainte ca Mikael să încheie conversaţia.

— Aş vrea să te întorci mâine la Stockholm, spuse el.

— *Sorry.* Trebuie s-o văd pe Salander.

— Du-te la ea în cursul dimineţii. Şi vino aici după-amiază. Trebuie să ne gândim la ce ne rămâne de făcut.

După ce închise telefonul, Mikael rămase nemişcat pe canapea, privind în gol. Apoi, un surâs i se răspândi pe faţă. Cel care ascultase convorbirea ştia acum că *Millennium* pierduse raportul lui Björck din 1991 şi corespondenţa dintre Björck şi doctorul de nebuni Teleborian. Ştiau că Mikael şi Annika erau disperaţi.

Cel puţin, atâta învăţase Mikael studiind istoria poliţiei secrete cu o noapte în urmă – că dezinformarea era baza oricărei activităţi de spionaj. Şi el tocmai plantase dezinformaţii, care pe termen lung aveau să se dovedească nepreţuite.

Deschise geanta computerului şi scoase copia pe care o făcuse pentru Dragan Armanski, dar pe care nu apucase să i-o dea. Era ultimul exemplar rămas. Şi n-avea de gând să-l piardă. Dimpotrivă, voia să-l copieze imediat în cel puţin cinci exemplare, pe care să le plaseze în locuri potrivite.

Apoi, aruncă o privire la ceas şi sună la redacţia revistei *Millennium.* Malin Eriksson mai era încă acolo, dar se pregătea să plece.

— De ce ai dispărut aşa grăbit?

— Vrei să fii amabilă şi să mai aştepţi un moment? Mă întorc imediat şi vreau să discutăm ceva înainte să pleci.

Nu-şi mai spălase hainele de câteva săptămâni. Toate cămăşile lui se aflau în coşul de rufe murdare. Şi-a pus într-o geantă aparatul de ras şi *Lupta pentru Säpo,* împreună cu ultimul exemplar rămas din ancheta despre Björck. A luat-o pe jos până la Dressman, unde şi-a cumpărat patru cămăşi, două perechi de pantaloni şi zece perechi de chiloţi şi a luat hainele cu el sus, la redacţie. Malin Eriksson l-a aşteptat, în vreme ce el făcea un duş rapid. Ea se întreba ce se petrece.

— Cineva a intrat la mine acasă şi a furat raportul Zalachenko. Altcineva a atacat-o pe Annika, la Göteborg şi a furat exemplarul ei. Am confirmarea faptului că telefonul ei este ascultat, şi probabil că şi al meu, şi al tău şi toate telefoanele de la *Millennium* sunt puse sub ascultare. Şi bănuiesc că dacă cineva îşi dă osteneala să intre în apartamentul meu, ar fi idiot dacă n-ar profita să pună microfoane.

— Aha, făcu Malin Eriksson cu voce stinsă. Aruncă o privire mobilului ei, care se afla pe birou.

— Lucrează ca de obicei. Foloseşte mobilul, dar nu da nicio informaţie pe el. Mâine îi vom spune şi lui Henry Cortez.

— OK. A plecat acum o oră. A lăsat o grămadă de anchete oficiale de stat pe biroul tău. Dar ce faci aici?

— Am de gând să dorm la redacţie noaptea asta. Dacă l-au împuşcat pe Zalachenko, au furat rapoartele şi mi-au pus microfoane în apartament, toate astea mă fac să cred că de-abia au început, şi n-au ajuns încă la redacţie. A fost lume aici toată ziua. Nu vreau ca redacţia să fie goală la noapte.

— Crezi că uciderea lui Zalachenko... Dar asasinul era un bătrân nebun de 78 de ani...

— Nu cred nicio secundă în asemenea coincidenţe. Cineva se ocupă să şteargă urmele lui Zalachenko. Mi se rupe cine e bătrânul de 78 de ani şi câte scrisori demente le-a trimis el miniştrilor. Poate fi cine ştie ce fel de asasin plătit. A venit acolo în scopul de a-l ucide pe Zalachenko... şi poate pe Lisbeth Salander.

— Dar el s-a sinucis, sau în orice caz a încercat. Ce asasin plătit face asta?

— Unul care are 78 de ani şi poate nu mai are nimic de pierdut. E amestecat în toate astea şi, când vom fi săpat suficient, vom fi în stare s-o dovedim.

Malin Eriksson privi cu atenţie chipul lui Mikael. Niciodată până atunci nu-l văzuse aşa de hotărât şi de rece. Se simţi brusc străbătută de un fior. Mikael îi observă reacţia.

— Încă un lucru. Acum nu ne mai jucăm cu o bandă de criminali, ci cu o autoritate de stat. Va fi dur.

Malin făcu un gest de aprobare.

— Nu credeam că lucrurile vor merge aşa de departe. Malin, dacă vrei să te retragi, trebuie doar s-o spui.

Ea ezită o clipă. Se întreba ce ar fi spus Erika Berger. Apoi clătină sfidător din cap.

PARTEA A DOUA

HACKER REPUBLIC

1–22 mai

O lege irlandeză din anul 697 interzice femeilor să fie soldaţi – ceea ce înseamnă că femeile fuseseră mai înainte soldaţi. Populaţii care la diferite momente ale istoriei au avut soldaţi femei sunt, printre altele, arabii, berberii, kurzii, populaţia Rajput, chinezii, filipinezii, maorii, papuaşii, aborigenii australieni, micronezienii şi indienii americani.

Istoria abundă în legende despre femei luptătoare temute, din Grecia Antică. Aceste povestiri vorbesc despre femei care se antrenau în arta războiului, în folosirea armelor şi se supuneau privaţiunilor fizice încă din copilărie. Ele trăiau separate de bărbaţi şi plecau la război cu propriile regimente. Povestirile conţin adeseori pasaje care lasă să se înţeleagă că ele învingeau bărbaţii pe câmpul de bătaie. Amazoanele revin frecvent în literatura greacă – de pildă în *Iliada* lui Homer, care datează cam din sec. VI înainte de Hristos.

Tot grecii au fost cei care au creat cuvântul „amazoane”. Literal, înseamnă „fără sân”. S-ar explica prin aceea că ele îşi tăiau sânul drept, ca să poată încorda arcul mai bine. Chiar dacă doi dintre cei mai importanţi medici greci din istorie, Hippocrates şi Galenus, se pare că au fost de acord că această operaţie creştea capacitatea de a mânui armele, nu se ştie sigur dacă asemenea operaţii erau cu adevărat practicate. Aici se află ascuns un semn de întrebare lingvistic – nu este sigur că prefixul „a” din „amazoană” înseamnă cu adevărat „fără”, şi s-a spus chiar că de fapt ar însemna exact contrariul – că o amazoană era o femeie cu sâni deosebit de mari. De asemenea, nu există în niciun muzeu nici măcar un singur exemplu de imagine, amuletă sau statuie care să reprezinte o femeie căreia îi lipseşte sânul drept, în vreme ce acesta ar fi trebuit să fie un motiv care să se repete, dacă legenda despre operaţia de sâni ar fi fost corectă.

8
Duminică 1 mai – luni 2 mai

Erika Berger a tras adânc aer în piept, înainte de a deschide uşa liftului şi a păşi în redacţia ziarului *Svenska Morgon-Posten.* Era ora zece şi un sfert dimineaţa. Se îmbrăcase îngrijit, cu pantaloni negri, pulover roşu şi taior de culoare închisă. Vremea era minunată şi, traversând oraşul, constatase că mişcarea muncitorească îşi aduna oamenii şi că ea însăşi nu mai fusese la o defilare de 1 Mai, de mai bine de douăzeci de ani.

Un scurt moment rămase singură şi invizibilă, lângă uşa liftului. Prima zi la noul loc de muncă. De acolo de unde stătea, putea să vadă o mare parte din redacţia centrală, având în mijloc biroul de Actualităţi. Ridică un pic privirea şi văzu uşile de sticlă de la biroul redactorului-şef, care în anii următori avea să fie al ei.

Nu era cu totul convinsă că este cea mai potrivită persoană pentru a conduce această organizaţie mamut care era *Svenska Morgon-Posten.* Era un pas uriaş de la *Millennium,* cu cinci angajaţi, la un cotidian cu 80 de ziarişti şi încă 90 de persoane cuprinzând personalul administrativ şi tehnic, graficienii, fotografii, departamentul economic, distribuitorii şi tot ce mai ţinea de fabricarea unui ziar. La toate acestea se mai adăuga o editură, o societate de producţie şi o societate de administrare. În total, mai mult de 230 de persoane.

O clipă se întrebă dacă nu cumva făcuse o uriaşă greşeală.

Apoi, cea mai în vârstă dintre cele două recepţioniste descoperi cine sosise la redacţie şi îşi părăsi locul, apropiindu-se cu mâna întinsă.

— Doamna Berger. Bine aţi venit la *SMP.*

— Mă numesc Erika. Bună ziua.

— Beatrice. Bun venit. Să vă conduc la redactorul-şef, domnul Morander... Da, fostul redactor-şef, vreau să spun.

— Mulţumesc, dar l-am văzut în cuşca de sticlă de acolo, spuse Erika zâmbind. Cred c-am să-l găsesc. Oricum, mulţumesc pentru amabilitate.

Trecu prin redacţie cu pas rapid, băgând de seamă că murmurul scăzuse puţin în intensitate. Dintr-odată, simţea privirile tuturor asupra ei. Se opri în faţa biroului de Ştiri pe jumătate gol, dând din cap prieteneşte.

— O să ne cunoaştem mai bine peste un moment, spuse ea şi merse mai departe, bătând la uşa de sticlă.

Håkan Morander, redactorul-şef care demisiona, avea 59 de ani şi petrecuse 12 ani în cuşca de sticlă a redacţiei ziarului *SMP.* Exact ca şi Erika Berger, venise din altă parte – prin urmare, făcuse aceeaşi plimbare pe care o făcea ea acum. A privit-o cu un aer zăpăcit, a aruncat o privire la ceas şi s-a ridicat.

— Bună, Erika, a salutat-o. Credeam că vei începe de luni.

— N-am mai avut răbdare să mai stau acasă încă o zi. Aşa că iată-mă.

Morander îi întinse mâna.

— Bun venit. E grozav că preiei tu comanda.

— Cum te simţi?

Morander înălţă din umeri şi chiar în momentul acela sosi Beatrice cu cafeaua şi laptele.

— Mă simt funcţionând deja cu jumătate de turaţie. De fapt, nu vreau să vorbesc despre asta. Umbli de colo-colo, te simţi ca un adolescent nemuritor şi brusc nu mai ai decât puţin timp de trăit. Şi un lucru e sigur – n-am de gând să-mi risipesc timpul rămas în cuşca asta de sticlă.

Se frecă, fără să-şi dea seama, pe piept. Avea probleme cu inima şi cu circulaţia şi acesta era motivul bruştei lui plecări şi al faptului că Erika Berger începea cu câteva luni mai devreme decât se hotărâse iniţial.

Erika se întoarse, privind peisajul redacţiei. Era pe jumătate gol. Văzu un reporter şi un fotograf îndreptându-se spre lift, fără îndoială ca să facă un material despre defilarea de 1 Mai.

— Dacă te deranjez sau dacă eşti ocupat astăzi, dispar imediat.

— Treaba mea de astăzi este să scriu un articol de fond de 4 500 de semne despre demonstraţiile de 1 Mai. Am scris aşa de multe, că aş putea face asta şi în somn. Dacă socialiştii vor să înceapă un război cu Danemarca, va trebui să explic de ce greşesc. Dacă socialiştii vor să evite un război cu Danemarca, va trebui să explic de ce greşesc.

— Cu Danemarca? se miră Erika.

— Păi, o parte din mesajul de 1 Mai trebuie să trateze despre conflicte în problemele integrării. Şi, de bună seamă, socialiştii nu vor avea dreptate, orice ar spune.

Morander izbucni în râs.

— Sună cam cinic, remarcă Erika.

— Bun venit la *Svenska Morgon-Posten!*

Erika nu avusese niciodată vreo părere anume despre redactorul-şef Morander. El era un deţinător de putere anonim, în elita celorlalţi directori din redacţie. De câte ori îi citise articolele de fond, îl considerase plictisitor, conservator şi expert în plângerile despre impozite, un liberal tipic, militând pentru libertatea de expresie, dar nu-l întâlnise niciodată până atunci şi nici nu vorbise cu el.

— Spune-mi cum va fi, zise ea.

— Eu termin la sfârşitul lui iunie. Timp de două luni, vom lucra împreună. Vei descoperi chestii pozitive şi chestii negative. Eu sunt un cinic, ai dreptate, aşa că văd mai ales partea negativă a lucrurilor.

Se ridică, venind lângă ea, în faţa geamului:

— Vei descoperi că acolo, afară, ai un număr de adversari – responsabili de număr şi redactori veterani, care şi-au creat fiecare micul său imperiu şi au un club privat, în care tu nu vei fi admisă. O să încerce să treacă peste limitele existente şi să-şi vâre în faţă propriile lor articole şi puncte de vedere, şi tu va trebui să recurgi la o atitudine foarte dură ca să le rezişti.

Erika dădu din cap, aprobând.

— Îi ai pe şefii de noapte Billinger şi Karlsson… sunt un capitol în sine. Se detestă unul pe altul şi, din fericire, nu lucrează împreună, dar se comportă ca şi cum ar fi în acelaşi timp responsabili de număr şi redactori-şefi. Îl ai pe Anders Holm, de la Actualităţi, cu care te vei întâlni mereu. Sunt sigur că o să vă dondăniţi destul de des. De fapt, el e cel care face ziarul în fiecare zi. Ai câţiva jurnalişti care sunt vedete şi câţiva care ar trebui de fapt pensionaţi.

— Nu există niciun angajat corect în redacţia asta? Morander izbucni în râs.

— Ba da. Dar tu singură va trebui să decizi cu cine te înţelegi. Avem câţiva jurnalişti care sunt foarte, foarte buni.

— Conducerea?

— Magnus Borgsjö e preşedintele consiliului de administraţie. El a fost cel care te-a recrutat. E şarmant, pe jumătate de şcoală veche şi pe jumătate reformator, dar în primul rând el este cel care hotărăşte. Ai câţiva membri ai consiliului, cei mai mulţi din familia proprietară, care fac mai mult figuraţie, şi alţii care se învârt prin consiliile de administraţie ale mai multor firme.

— S-ar părea că nu eşti prea mulţumit de conducere?

— Există o împărţire a rolurilor. Tu scoţi ziarul. Ei se ocupă de partea economică. Teoretic, ei nu se amestecă în conţinutul ziarului, dar întotdeauna apar situaţii problematice. Cinstit vorbind, Erika, o să fie dur.

— De ce?

— Tirajul a scăzut cu aproape 150 000 de exemplare, din zilele de glorie ale deceniului şase, şi *SMP* începe să se apropie de graniţa peste care devine nerentabil. Am raţionalizat şi tăiat peste 180 de posturi, începând din 1980. Am trecut la formatul tabloid – ceea ce ar fi trebuit să facem cu 20 de ani în urmă. *SMP* se mai află încă printre marile ziare, dar nu lipseşte mult ca să începem să fim socotiţi drept un ziar de categoria B. Dacă nu suntem deja.

— Atunci, de ce m-au ales pe mine? întrebă Erika.

— Pentru că vârsta medie a celor care citesc *SMP* este de cincizeci de ani şi mai mult, iar procentul de tineri cititori de 20 de ani e, practic, zero. *SMP* trebuie să se înnoiască. Şi raţionamentul administraţiei a fost să aducă cel mai neaşteptat redactor-şef pe care şi l-ar fi putut imagina.

— O femeie?

— Nu numai o femeie. Femeia care a distrus imperiul Wennerström şi care este celebrată ca regina jurnalismului de investigaţie, cu reputaţia de a fi mai dură decât oricare alta. Gândeşte-te singură. Dacă tu nu vei putea înnoi ziarul, nimeni n-o va putea face. *SMP* n-o angajează numai pe Erika Berger, ci mai ales reputaţia Erikăi Berger.

Atunci când Mikael Blomkvist a părăsit cafeneaua Copacabana de lângă cinematograful de cartier din Hornstull, era puţin trecut de ora două după prânz. Şi-a pus ochelari de soare şi a luat-o pe lângă Bergsund, mergând spre metrou; aproape imediat a văzut maşina Volvo cenuşie parcată chiar după colţ. A trecut, fără să micşoreze pasul, constatând că era acelaşi număr şi că maşina era goală.

Era a şaptea oară când observa aceeaşi maşină în ultimele patru zile. Nu ştia dacă aceasta se aflase în apropierea lui şi mai înainte, iar faptul că o observase fusese o simplă întâmplare. Prima oară când a remarcat automobilul, acesta fusese parcat în apropierea imobilului în care locuia pe Bellmansgatan, în dimineaţa zilei de miercuri, când se dusese pe jos spre redacţia revistei *Millennium.* Se întâmplase să-i cadă privirea pe plăcuţa de înmatriculare care începea cu literele KAB şi reacţionase, pentru că era numele firmei lui Alexander Zalachenko, Karl Axel Bodin SA. Probabil că nu s-ar mai fi gândit la asta, dacă n-ar fi văzut acelaşi automobil şi aceeaşi plăcuţă doar câteva ore mai târziu, în vreme ce lua prânzul cu Henry Cortez şi Malin Eriksson, în Medborgarplats. De data asta, Volvo-ul cenuşiu era parcat pe o stradă perpendiculară pe cea a redacţiei.

Se întrebase vag dacă nu era pe cale să devină paranoic, dar când, în aceeaşi după-amiază, îl vizitase pe Holger Palmgren la centrul de reabilitare din Ersta, Volvo-ul gri se afla în parcarea pentru vizitatori. Nu era o coincidenţă. Mikael Blomkvist începuse să ţină sub observaţie spaţiul înconjurător. N-a fost uimit când a regăsit automobilul, în dimineaţa următoare.

Niciodată nu văzuse vreun şofer. În urma unei discuţii cu cei de la registrul circulaţiei, află că maşina era înregistrată pe numele unui oarecare Göran Mårtensson, 40 de ani, domiciliat pe Vittangigatan în Vällingby. După o altă căutare află că acesta era consultant al întreprinderii şi că avea propria sa societate, care avea ca adresă o cutie poştală de pe Fleminggatan, în Kungsholmen. Mårtensson avea un curriculum vitae interesant, în circumstanţele actuale. La vârsta de 18 ani, în 1983, îşi făcuse serviciul militar la Apărarea de Coastă şi pe urmă fusese angajat la Apărare. Avansase până la gradul de locotenent, înainte ca, în 1989 să-şi dea demisia, să-şi schimbe cu totul meseria şi să înceapă să studieze la Şcoala de Poliţie din Solna. Între 1991 şi 1996, lucrase la poliţia din Stockholm. În 1997, dispăruse din statele de serviciu şi în 1999 îşi înregistrase firma proprie.

Prin urmare, Säpo.

Mikael îşi muşcă buza de jos. Un jurnalist de investigaţie conştiincios putea deveni paranoic pentru mai puţin. Trăsese concluzia că se afla sub o supraveghere

discretă, dar că aceasta era executată aşa de neîndemânatic, încât de fapt o observase.

Era într-adevăr neîndemânare? Singurul motiv pentru care Mikael observase numărul maşinii era că, din întâmplare, acesta însemna ceva pentru el. Dacă n-ar fi fost acel KAB, nu i-ar fi aruncat maşinii nici măcar o privire.

În timpul zilei de vineri, automobilul lipsise. Mikael nu era foarte sigur, însă i se păruse că în ziua aceea avusese parte de compania unui Audi roşu, fără să fie în stare să-i vadă numărul. Sâmbătă însă, Volvo-ul era înapoi.

Exact la douăzeci de secunde după ce Mikael Blomkvist părăsise Copacabana, Christer Malm şi-a ridicat camera digitală Nikon şi a făcut o serie de 12 fotografii de pe scaunul său aflat la umbră pe terasa cafenelei Rossos, de pe cealaltă parte a străzii. I-a fotografiat pe cei doi care ieşiseră din cafenea imediat după Mikael şi-l urmaseră, trecând prin faţa cinematografului.

Unul dintre bărbaţi era de vârstă incertă, mai curând tânăr, cu părul blond. Celălalt părea ceva mai în vârstă şi avea părul rar, blond-roşcat şi purta ochelari de soare negri. Amândoi erau îmbrăcaţi în jeanşi şi cu geci de piele închise la culoare.

S-au despărţit la Volvo-ul cenuşiu. Cel mai vârstnic a deschis uşa, în vreme ce tânărul îl urma pe Mikael Blomkvist, spre metrou.

Christer Malm coborî camera, oftând. Nu avea nicio idee de ce-l luase Mikael deoparte, rugându-l insistent să facă turul cartierului din jurul cafenelei Copacabana duminică după-amiaza, în căutarea unui Volvo cenuşiu cu numărul respectiv de înmatriculare. El trebuia să se plaseze în aşa fel, încât să poată fotografia persoana care, după spusele lui Mikael, avea să deschidă portiera maşinii imediat după ora trei. În acelaşi timp, trebuia să stea la pândă încercând să descopere dacă îl urmărea cineva pe Mikael Blomkvist.

Suna ca începutul unui nou episod din aventurile lui Kalle Blomkvist, superdetectiv. Christer Malm nu era niciodată sigur dacă Mikael era paranoic din fire sau avea înzestrări paranormale. De la întâmplările din Gosseberga, Mikael devenise extrem de retras şi în general era greu să comunici cu el. De altfel, acest lucru nu era ceva neobişnuit, atunci când Mikael lucra la un nou subiect complicat – Christer mai trăise exact în aceeaşi atmosferă de obsesii şi secrete în timpul afacerii Wennerström – dar de data asta era mai accentuată ca niciodată.

În schimb, lui Christer nu i-a fost greu să vadă că Mikael Blomkvist era cu adevărat urmărit. Se întrebă în ce nou rahat aveau să intre şi ce însemna asta pentru revista *Millennium* în termeni de timp, resurse şi forţe. Christer Malm socotea că Mikael alesese greşit momentul să se joace de-a superdetectivul, pentru că redactorul-şef Erika Berger dezertase la *Marele Balaur* şi stabilitatea laborios construită a revistei era ameninţată.

Pe de altă parte, el nu participase de vreo zece ani la nicio defilare ori demonstraţie, în afară de parada gay, şi nu avea nimic mai bun de făcut în această zi de 1 mai, decât să-l asculte pe Mikael. S-a ridicat şi a luat-o după bărbatul care-l urmărea pe Mikael Blomkvist. Ceea ce nu intra în instrucţiuni. Însă l-a pierdut repede din vedere, de îndată ce au intrat pe Längholmsgatan.

Una din primele măsuri luate de Mikael Blomkvist, atunci când a înţeles că telefonul său este probabil ascultat, a fost să-l trimită pe Henry Cortez să cumpere telefoane mobile de ocazie. Cortez găsise nişte rămăşiţe dintr-un stoc de telefoane Eriksson T10, care costaseră o nimica toată. Mikael a cumpărat cartele anonime de la Comviq şi împărţi telefoanele lui Malin Eriksson, Henry Cortez, Annika Giannini, Christer Malm şi Dragan Armanski. Ele erau folosite doar pentru acele convorbiri pe care în nici-un caz nu voiau să le asculte altcineva. Convorbirile normale aveau să

se desfăşoare pe numerele obişnuite. Ceea ce însemna că fiecare trebuia să se care cu două telefoane asupra sa.

Mikael a mers de la Copacabana la *Millennium,* unde Henry Cortez era de serviciu. De la uciderea lui Zalachenko, Mikael pusese la punct o listă de gardă, ceea ce însemna că redacţia revistei nu era niciodată goală şi că cineva dormea noaptea acolo. Lista de permanenţă îi cuprindea pe el însuşi, pe Henry Cortez, Malin Eriksson şi Christer Malm. Lottie Karim, Monica Nilsson şi şeful publicităţii, Sonny Magnusson, nu se aflau pe listă. Nici măcar nu fuseseră întrebaţi. Lottie Karim era cunoscută pentru spaima ei de întuneric şi nici cu preţul vieţii n-ar fi acceptat să doarmă singură la redacţie. Monica Nilsson nu era în niciun caz speriată de întuneric, dar lucra din greu la articolele sale şi făcea parte din categoria celor care merg direct acasă, după terminarea programului. Iar Sonny Magnusson avea 61 de ani, n-avea de-a face cu munca de redacţie şi, de altfel, urma să plece curând în concediu.

— Ceva nou? întrebă Mikael.

— Nimic special, răspunse Henry Cortez. Noutăţile de azi se referă, desigur, la ziua de 1 mai.

Mikael dădu din cap:

— Am să rămân aici câteva ore. Ia-ţi liber şi întoarce-te diseară pe la nouă.

După ce Henry Cortez dispăru, Mikael merse la masa de lucru şi scoase telefonul mobil anonim. Îl sună pe Daniel Olofsson, ziarist independent din Göteborg. De-a lungul anilor, revista îi publicase mai multe texte lui Olofsson şi Mikael avea o mare încredere în capacitatea jurnalistică a acestuia de a strânge informaţii.

— Salut, Daniel. Mikael Blomkvist la telefon. Eşti liber?

— Da.

— Vreau să faci o documentare pentru mine. Îţi putem plăti cinci zile şi nu va fi nevoie de text. Sau, mai exact – poţi să scrii un material dacă vrei, şi noi îl vom publica, dar pe noi ne interesează doar documentarea.

— Te ascult!

— E un pic delicat. Nu trebuie să discuţi cu nimeni în afară de mine, şi cu mine vei comunica doar pe hotmail. Nu vreau să spui nimănui că faci cercetare pentru *Millennium.*

— Sună interesant. Ce vrei să afli?

— Vreau să te duci la spitalul Sahlgrenska ca să faci un reportaj la una din secţii. Acest reportaj se va numi *Spitalul de urgenţă* şi va trebui să oglindească deosebirea dintre realitate şi serialul de televiziune. Vreau şi să urmăreşti munca de la urgenţe şi terapie intensivă, timp de câteva zile. Vorbeşte cu doctorii, surorile şi personalul administrativ, şi cu toţi care lucrează acolo. Cum sunt condiţiile de muncă? Ce fac ei? Genul ăsta de chestii. Cu poze, desigur.

— La terapie intensivă?

— Întocmai. Vreau să te concentrezi asupra îngrijirilor care li se dau pacienţilor cu răni grave, de la serviciul 11C. Vreau să ştiu cum arată planul coridorului, cine lucrează acolo şi ce trecut are fiecare.

— Hmm, făcu Daniel Olofsson. Dacă nu mă înşel, la 11C este îngrijită o anume Lisbeth Salander.

Nu era prost băiatul!

— A, da? zise Mikael Blomkvist. Interesant. Vezi în ce cameră se află, ce se petrece în camerele din jur şi care sunt obiceiurile secţiei.

— Presupun că acest reportaj va trata despre cu totul altceva, spuse Daniel Olofsson.

— Cum am spus… Nu mă interesează decât documentarea pe care o vei face.

Făcură schimb de adrese de hotmail.

Lisbeth Salander era întinsă pe jos, pe spate, în camera sa de la Sahlgrenska, atunci când sora Marianne deschise uşa.

— Hmm, făcu sora Marianne, pentru a-şi exprima îndoiala faţă de statul pe jos într-o secţie de terapie intensivă. Dar admise că era singurul loc în care puteai să faci un pic de exerciţiu.

Lisbeth Salander era transpirată după ce petrecuse 30 de minute încercând să facă flotări, întinderi şi abdomene, după recomandările terapeutului. Avea o schemă cu un lung şir de mişcări, pe care trebuia să le execute în fiecare zi, pentru a-şi întări musculatura umărului şi a şoldului, după operaţia din urmă cu trei săptămâni. Respira greu şi simţea că-şi ieşise din formă. Obosea repede, iar umărul o strângea la cel mai mic efort. Dar, fără îndoială, era pe cale să se însănătoşească. Durerile de cap, care o chinuiseră în perioada de după operaţie, se mai liniştiseră şi acum se manifestau doar sporadic.

Înţelegea că era destul de sănătoasă ca să poată părăsi spitalul, sau cel puţin să facă o mică ieşire, dacă ar fi fost posibil, ceea ce nu era. În parte, pentru că doctorii încă n-o declaraseră vindecată, în parte, pentru că uşa camerei ei era tot timpul încuiată şi păzită de un gardian nenorocit, care nu se mişca de pe scaunul lui din coridor.

În schimb, se recuperase suficient ca să poată fi dusă într-o instituţie de reeducare obişnuită. După ce o întorseseră pe toate părţile, poliţia şi conducerea spitalului căzuseră de acord asupra faptului că Lisbeth trebuia să mai rămână o vreme în camera cu numărul 18. Motivele erau că încăperea era uşor de păzit, că era mereu cineva din personalul spitalului în apropiere şi camera era mai retrasă, la capătul culoarului în L. Prin urmare, le era mai simplu s-o păzească în secţia 11C, unde personalul învăţase regulile de securitate după asasinarea lui Zalachenko şi cunoştea deja povestea care-l înconjura, decât s-o mute la o secţie cu totul nouă, cu tot ce presupunea asta.

Prezenţa ei la Sahlgrenska era, în orice caz, o chestiune de câteva săptămâni. De îndată ce doctorii aveau s-o externeze, va fi mutată la închisoarea Kronoberg din Stockholm, în aşteptarea procesului. Şi persoana care va decide când va fi vremea era doctorul Anders Jonasson.

Trecuseră zece zile de la schimbul de focuri din Gosseberga, înainte ca doctorul Jonasson să dea poliţiei permisiunea să o interogheze pentru prima oară, ceea ce din punctul de vedere al Annikăi Giannini fusese un lucru excelent. Anders Jonasson pusese, din păcate, beţe-n roate chiar şi prezenţei sale lângă clienta ei. Ceea ce era enervant.

După toată zarva iscată de asasinarea lui Zalachenko, doctorul făcuse o evaluare a stării lui Lisbeth Salander şi în această evaluare intrase şi faptul că fata fusese supusă unui stres puternic, ţinând cont că fusese bănuită de o triplă crimă. Anders Jonasson ignora cu totul eventuala ei vinovăţie sau nevinovăţie şi, ca medic, nu era interesat absolut deloc de răspunsul la această întrebare. El făcea doar constatarea că Lisbeth Salander fusese expusă la stres. Fusese împuşcată de trei ori şi unul din gloanţe o nimerise în creier, aproape omorând-o. Avea febră care nu voia să cedeze şi puternice dureri de cap.

Deci, doctorul alesese calea sigură. Bănuită de crimă sau nu, ea era pacienta lui şi datoria lui era să se îngrijească de grabnica ei însănătoşire. De aceea, interzisese orice vizită, ceea ce nu avea nicio legătură cu interdicţia dată de procuratură, motivată juridic. El prescrisese un tratament medicamentos şi repaus complet.

Pentru că Anders Jonasson credea că totala izolare era un fel atât de inuman de pedeapsă, încât se învecina cu tortura şi că nicio fiinţă umană nu se simte bine să fie total despărţită de prietenii ei, hotărâse ca avocata lui Lisbeth Salander, Annika Giannini, să facă serviciul de prietenă prin procură. Jonasson avusese o discuţie se-

rioasă cu Annika Giannini şi îi explicase că va avea intrare la Lisbeth Salander timp de o oră în fiecare zi. În acest răstimp, va discuta cu ea sau pur şi simplu îi va ţine companie în tăcere. Discuţia însă nu va trebui, în măsura posibilului, să aibă de-a face cu problemele lumeşti ale lui Lisbeth Salander sau cu bătăliile juridice viitoare.

— Lisbeth Salander a fost împuşcată în cap şi grav rănită, i-a explicat el. Cred că e în afară de pericol, dar există în continuare riscul unor hemoragii sau al altor complicaţii. Are nevoie de repaus şi îi trebuie timp ca să se vindece. Abia după aceea va începe să se ocupe de problemele juridice.

Annika Giannini înţelesese logica din raţionamentul doctorului Jonasson. Ea avusese câteva discuţii cu Lisbeth Salander, menţionând care era strategia ei şi a lui Mikael, dar fără să poată să detalieze. Lisbeth Salander era pur şi simplu sedată de medicamente şi atât de obosită, încât adesea adormea în mijlocul discuţiei.

Dragan Armanski a examinat seria de fotografii făcute de Christer Malm celor doi bărbaţi care îl urmăriseră pe Mikael Blomkvist de la Copacabana. Fotografiile erau foarte clare.

— Nu, spuse el. Nu i-am văzut niciodată.

Mikael Blomkvist dădu din cap în semn de aprobare. Se întâlniseră în biroul lui Armanski, la Milton Security, în dimineaţa zilei de luni. Mikael intrase în clădire prin garaj.

— Prin urmare, cel mai în vârstă este Göran Mårtensson, proprietarul Volvo-ului. El m-a urmărit, ca mustrările de conştiinţă, cel puţin o săptămână, dar s-ar putea să dureze de mai mult timp.

— După părerea ta, lucrează la Säpo.

Mikael a amintit trecutul lui Mårtensson. Acesta vorbea de la sine. Armanski mai şovăia însă. Sentimentele lui erau contradictorii în faţa spuselor lui Blomkvist.

Una era ca poliţia secretă să se facă de râs. Alta era starea naturală a lucrurilor, nu numai pentru Säpo, ci fără îndoială pentru toate serviciile de informaţii ale lumii. Pentru numele lui Dumnezeu, poliţia secretă franceză trimisese un comando de scufundători în Noua Zeelandă, ca să arunce în aer *Rainbow Warrior,* vasul organizaţiei Green Peace. Ceea ce ar trebui să fie cea mai idioată operaţie secretă din istorie, poate cu excepţia implicării preşedintelui Nixon în Watergate. Cu o conducere atât de imbecilă, nu era de mirare că izbucneau scandaluri. Succesele nu se raportau niciodată. În schimb, presa se arunca asupra poliţiei secrete de câte ori avea loc ceva ilicit, stupid sau ratat, cu toată înţelepciunea pe care toţi o avem după ce lucrurile s-au petrecut.

Armanski nu înţelesese niciodată atitudinea mass-mediei faţă de Säpo.

Pe de o parte, ei considerau Säpo ca o excelentă sursă şi aproape orice prostie politică ducea la titluri bătătoare la ochi, pe prima pagină. Säpo bănuieşte că… O declaraţie făcută de Säpo era o sursă care cântărea greu într-un titlu de prima pagină.

Pe de altă parte, presa şi politicienii de toate felurile nu ezitau să-i pună la zid, de câte ori îi prindeau, pe oamenii de la Säpo care spionau cetăţeni suedezi. Era atât de paradoxal, încât Armanski ajunsese să creadă că atât politicienii, cât şi presa o luaseră pe arătură în privinţa asta.

Armanski nu avea nimic împotriva faptului că Säpo exista. Cineva trebuia să aibă răspunderea, să vegheze ca toţi ţăcăniţii naţional-bolşevici care se îmbuibaseră cu lecturi din Bakunin, sau cine ştie ce alt maestru, să nu încropească vreo bombă din îngrăşăminte chimice sau din petrol şi s-o pună sub o furgonetă, în faţă la Rosenbad, ca să arunce în aer tot guvernul suedez. Toţi aveau nevoie de Säpo şi Armanski socotea că un pic de spionaj nu avea ce să strice, câtă vreme scopul era să păzească securitatea generală a cetăţenilor.

Problema era, de bună seamă, că o organizaţie care are ca misiune să spioneze cetăţenii trebuie să se afle sub cel mai strict control de stat şi trebuie să asigure în cel mai înalt grad respectarea Constituţiei. Problema cu Säpo era faptul că accesul era aproape imposibil, şi pentru politicieni, şi pentru cei din guvern, chiar atunci când prim-ministrul numea un anchetator special care, pe hârtie, ar fi trebuit să aibă acces la tot. Armanski împrumutase cartea lui Carl Lidbom, *O misiune,* şi o citise cu uimire crescândă. În SUA, cel puţin zece capete ale unor oameni de frunte din Säpo ar fi căzut imediat pentru obstrucţie şi ar fi fost obligaţi să apară în faţa vreunei comisii publice, în Congres. În Suedia, ei erau aparent inatacabili.

Cazul Lisbeth Salander arăta că ceva era putred în interiorul organizaţiei, dar atunci când Mikael Blomkvist trecuse pe la el, ca să-i dea un telefon mobil sigur, prima reacţie a lui Dragan Armanski fusese că Blomkvist era paranoic. Abia atunci când studiase detaliile şi se aflase în faţa fotografiilor făcute de Christer Malm, constatase, împotriva voinţei sale, că bănuielile lui Blomkvist aveau temei. Ceea ce nu prevestea nimic bun, ci lăsa să se creadă că acea conspiraţie, care o lovise pe Lisbeth Salander cu cincisprezece ani înainte, nu fusese o simplă întâmplare.

Erau pur şi simplu prea multe coincidenţe pentru ca ele să fie întâmplătoare. S-ar fi putut ca Zalachenko să fi fost asasinat de un justiţiar dement. Dar nu în acelaşi moment în care lui Mikael Blomkvist şi Annika Giannini li se furase un document care constituia baza argumentaţiei lor. Era o adevărată nenorocire. Şi, în plus, martorul principal, Gunnar Björck, se spânzurase!

— OK, spuse Dragan Armanski, strângând documentele lui Mikael. Eşti de acord să le transmit mai departe contactului meu?

— Prin urmare, este o persoană în care spui că ai toată încrederea.

— Ştiu că este o persoană de înaltă moralitate şi cu un comportament total democratic.

— Din Säpo, spuse Mikael Blomkvist cu evidentă îndoială în glas.

— Trebuie să cădem de acord asupra unui lucru. Atât eu, cât şi Holger Palmgren am acceptat planul tău şi colaborăm cu tine. Dar îţi garantez că nu vom descurca toate acestea de unii singuri. Trebuie să găsim aliaţi în administraţie, dacă nu vrem ca totul să se termine foarte rău.

— OK, aprobă Mikael cu jumătate de gură. Dar eu sunt obişnuit să-mi termin misiunea doar în momentul în care *Millennium* merge la tipar. Niciodată până acum n-am lăsat să iasă informaţii despre un articol înainte ca acesta să fie publicat.

— În acest caz ai făcut-o deja. Mi-ai povestit mie, surorii tale şi lui Palmgren.

Mikael aprobă.

— Dacă ai făcut-o, este pentru că ai înţeles şi tu că această afacere depăşeşte cu mult un titlu din revista ta. În cazul ăsta, tu nu eşti un jurnalist obiectiv, ci un actor în desfăşurarea evenimentelor.

Mikael aprobă din nou.

— Şi, ca actor, ai nevoie de ajutor, ca să reuşeşti în scopurile tale.

Mikael aprobă pentru ultima oară. În orice caz, nu le dezvăluise tot adevărul nici lui Armanski, nici Annikăi Giannini. Mai avea încă taine pe care le împărtăşea cu Lisbeth Salander. Dădu mâna cu Armanski.

9
Miercuri 4 mai

Miercuri, la prânz, la trei zile după ce Erika Berger îşi preluase postul de redactor-şef la *SMP,* Håkan Morander a murit. Stătuse în cuşca de sticlă toată dimineaţa, în vreme ce Erika Berger, împreună cu secretarul de redacţie, Peter Fredriksson, avuseseră o întâlnire cu redacţia Sport, ca să-i cunoască pe jurnalişti şi să se pună la curent cu felul în care lucrau aceştia. Fredriksson avea 45 de ani şi, la fel ca Erika, era relativ nou la *SMP.* Lucra la ziar doar de patru ani. Era tăcut, priceput la toate şi agreabil, iar Erika hotărâse deja că se va putea baza pe opiniile lui, atunci când va prelua comanda corăbiei. Îşi petrecea o mare parte din timp încercând să-şi dea seama în cine putea avea încredere şi pe cine va lua ca aliat imediat, în noul ei regim. Fredriksson era în mod definitiv unul dintre candidaţi. Se întorceau spre spaţiul central, când l-au văzut pe Morander ridicându-se şi venind spre uşa de sticlă.

Avea un aer perplex.

Apoi, s-a aplecat în faţă, prinzându-se de spătarul unui scaun, câteva secunde înainte de a se prăbuşi.

Era deja mort când a venit salvarea.

În după-amiaza aceea, la redacţie a domnit confuzia. Preşedintele consiliului de administraţie Magnus Borgsjö a sosit pe la ora două şi a adunat toţi colaboratorii pentru un minut de reculegere. A vorbit despre faptul că Morander îşi dedicase ultimii cincisprezece ani de viaţă ziarului şi despre preţul pe care îl cere adesea meseria de jurnalist. A păstrat un minut de tăcere. Apoi a privit nesigur în jur, ca şi cum n-ar mai fi ştiut cum să continue.

Este neobişnuit ca oamenii să moară la locul de muncă – chiar foarte rar. Oamenii ar trebui să aibă amabilitatea să se retragă, pentru a muri. Ar trebui să dispară, să iasă la pensie sau să se ducă la vreun azil de bătrâni, pentru ca într-o zi să devină brusc subiect de conversaţie în sala de mese. *Apropo, ai auzit că bătrânul Karlsson a murit vineri? Da, infarct. Sindicatul o să trimită flori la înmormântare.* Să mori la locul de muncă şi în faţa ochilor colegilor tăi era cumva o agresiune. Erika a simţit starea de şoc care plana asupra redacţiei. *SMP* rămăsese fără cârmaci. Şi-a dat seama brusc că toţi o priveau. Era cartea de joc necunoscută.

Fără să fie rugată şi fără să ştie prea bine ce va spune, făcu un pas înainte şi vorbi cu glas tare şi răspicat:

— L-am cunoscut pe Håkan Morander, cu totul, trei zile. E un timp scurt, dar, din puţinul pe care am reuşit să-l văd, pot spune cu sinceritate că aş fi vrut să am posibilitatea să-l cunosc mai bine.

Se opri, când văzu cu coada ochiului că Borgsjö o privea atent. Părea uimit că luase cuvântul. Mai făcu un pas înainte. *Nu zâmbi! Nu trebuie să zâmbeşti. Ai avea un aer nesigur.* Mai ridică un pic glasul.

— Dispariţia subită a lui Morander dintre noi va crea probleme aici, în redacţie. Ar fi trebuit să-i urmez abia peste două luni şi mă bazam pe faptul că voi avea vreme să profit de experienţa lui.

Observă că Borgsjö deschidea gura, ca să spună ceva.

— Din păcate, asta nu se va mai întâmpla şi vom trece printr-o perioadă de schimbări. Dar Morander a fost redactorul-şef al unui cotidian, şi ziarul va trebui să apară chiar şi mâine. Acum au mai rămas nouă ore până la tipar şi patru înainte ca pagina editorială să fie gata. Pot să vă întreb… Care dintre voi a fost cel mai bun prieten şi omul de încredere al lui Morander?

Urmă un scurt moment de tăcere, în vreme ce jurnaliştii se priveau unii pe alţii. Într-un final, Erika auzi un glas, venind din stânga:

— Cred că eu.

Gunnar Magnusson, 61 de ani, secretar de redacţie al paginii editoriale şi de 35 de ani la *SMP.*

— Cineva trebuie să scrie necrologul lui Morander. Eu nu pot s-o fac... ar fi o aroganţă din partea mea. Poţi să scrii acest text?

Gunnar Magnusson şovăi o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Mă ocup eu de asta, spuse el.

— Folosim întreaga pagină editorială, deplasăm tot restul.

Gunnar aprobă din nou.

— Avem nevoie de fotografii...

Privi spre dreapta, descoperindu-l pe Lennart Torkelsson, şeful departamentului foto. Acesta dădu din cap, în semn de aprobare.

— Trebuie să trecem la treabă. Poate va merge puţin mai greu la început. Când voi avea nevoie de ajutor în luarea hotărârilor, o să apelez la voi, bazându-mă pe competenţa şi experienţa voastră. Voi ştiţi cum se face acest ziar, în vreme ce eu mai am încă nevoie de o perioadă de ucenicie.

Se întoarse spre secretarul de redacţie Peter Fredriksson:

— Peter, am înţeles de la Morander că eşti o persoană în care el avea multă încredere. Vei fi mentorul meu în perioada următoare, prin urmare vei avea o povară mai grea de dus. O să te rog să-mi fii consilier. Eşti de acord?

Fredriksson aprobă. Ce altceva ar fi putut să facă? Erika se întoarse spre departamentul editorial.

— Încă un lucru... Morander scria articolul de fond, în dimineaţa aceasta. Gunnar, poţi să intri în computerul lui şi să vezi dacă-l terminase? îl vom publica oricum. A fost ultimul editorial al lui Håkan Morander şi ar fi nedrept să nu-l publicăm. Ziarul pe care îl facem astăzi este încă ziarul lui Håkan Morander.

Tăcere.

— Dacă este cineva care are nevoie de o pauză ca să se adune e liber s-o facă. Toţi ştiţi ce deadline avem.

Tăcere. Erika observă că erau câţiva care dădeau din cap fără tragere de inimă.

— Hai, toată lumea la treabă, încheie ea cu glas scăzut.

Jerker Holmberg îşi depărtă mâinile într-un gest de neputinţă. Jan Bublanski şi Sonja Modig păreau neîncrezători. Curt Svensson avea un aer indiferent. Toţi trei cercetau rezultatul anchetei preliminare, pe care Holmberg o terminase chiar în dimineaţa aceea.

— Nimic? întrebă Sonja Modig. Părea uimită.

— Nimic, spuse Holmberg, scuturând din cap. Raportul final al autopsiei a venit în dimineaţa asta. Nu există nimic care să indice altceva decât o sinucidere prin spânzurare.

Privirile li se mutară pe fotografiile făcute în camera de zi a casei din Smådalarö. Totul arăta că Gunnar Björck, şef adjunct al departamentului pentru străini din Säpo, se urcase de bunăvoie pe un taburet, legase o funie de cârligul lămpii, şi-o trecuse în jurul propriului grumaz şi, fără să ezite îi făcuse vânt scaunului la o distanţă de câţiva metri de el. Medicul legist nu era sigur de ora exactă când se produsese decesul, dar în cele din urmă stabilise că avusese loc în după-amiaza zilei de 12 aprilie. Björck fusese găsit pe 17 aprilie de nimeni altcineva decât Curt Svensson. Asta după ce Bublanski încercase în repetate rânduri să dea de Björck şi, iritat, îl trimisese în cele din urmă pe Svensson să-l aducă.

La un moment dat în acest interval, cârligul lămpii cedase sub greutate şi corpul se prăbuşise pe podea. Svensson îl văzuse pe fereastră şi dăduse alarma. Bublanski şi ceilalţi veniseră la ceea ce de la început consideraseră drept locul crimei, crezând că Björck fusese sugrumat de către o altă persoană. Abia echipa tehnică

descoperise cârligul lămpii. Jerker Holmberg primise însărcinarea de a ancheta cum murise Björck.

— Nimic nu indică o crimă şi nici că Björck n-ar fi fost singur în momentul acela, spuse Holmberg.

— Lampa…

— Lampa are amprentele stăpânului casei – care a atârnat-o acolo acum doi ani – şi ale lui Björck însuşi. Asta înseamnă că el a scos lampa.

— De unde provine frânghia?

— De la catargul steagului[1], din spatele casei. Cineva a tăiat mai mult de doi metri de frânghie. Se află un cuţit pe pervazul ferestrei dinspre terasă. După declaraţia proprietarului, este cuţitul lui. De obicei stătea în lada de scule de sub chiuvetă. Amprentele lui Björck se află atât pe mâner, cât şi pe lada de scule.

— Hmm, făcu Sonja Modig.

— Ce fel de noduri au fost făcute? întrebă Curt Svensson.

— Obişnuite; laţul propriu-zis este o buclă obişnuită. Poate că e singurul lucru ciudat. Björck era priceput la navigaţie şi ştia cum se fac nodurile adevărate. Însă cine poate spune cât de mult se preocupă de noduri un om care se sinucide?

— Droguri?

— Din raportul toxicologic, reiese că Björck lua un calmant puternic, care se dă numai pe reţetă. În sânge avea şi o cantitate de alcool, însă într-un procent foarte mic. Cu alte cuvinte, era mai mult sau mai puţin treaz.

— Medicul legist scrie că sunt zgârieturi.

— Una, de trei centimetri, pe partea exterioară a genunchiului stâng. O julitură. M-am gândit că s-ar fi putut produce în zeci de feluri… De exemplu, că s-a lovit de marginea unui scaun, sau ceva de genul ăsta.

Sonja Modig ridică o fotografie care arăta chipul deformat al lui Björck. Frânghia săpase aşa de adânc, încât sfoara propriu-zisă nu se mai vedea din pliurile pielii. Faţa arăta grotesc de umflată.

— Putem stabili că a atârnat probabil în frânghie timp de mai multe ore, aproape o zi, înainte de a se rupe cârligul. Sângele se află parţial în cap, de unde frânghia l-a împiedicat să se scurgă în restul corpului, parţial în extremităţi. Când a cedat cârligul, cuşca toracică s-a lovit de masă. Prezintă o contuzie adâncă. Dar această leziune s-a produs mult după deces.

— Al dracului fel de a muri, spuse Curt Svensson.

— Nu ştiu. Frânghia a fost aşa de subţire, că a tăiat foarte adânc şi a oprit total fluxul sângelui. Trebuie să fi fost inconştient în câteva secunde şi mort într-un minut sau două.

Bublanski dădu la o parte hârtiile, cu o expresie de dezgust. Nu-i plăcea deloc. Nu-i plăcea faptul că Zalachenko şi Björck păreau să fi murit în aceeaşi zi. Unul, împuşcat de un nebun şi celălalt, de propria-i mână. Dar nicio speculaţie nu putea schimba faptul că examinarea locului crimei nu sprijinea teoria că Björck fusese ajutat să plece pe lumea cealaltă.

— Trăia într-o tensiune teribilă, spuse Bublanski. Ştia că afacerea Zalachenko era pe cale să fie dată în vileag şi că el însuşi risca să fie acuzat şi aruncat pradă ziarelor, pentru cumpărare de servicii sexuale. Mă întreb de ce se temea mai mult. Era bolnav şi avea dureri cronice de multă vreme… Nu ştiu. Aş fi apreciat dacă lăsa o scrisoare sau ceva de genul ăsta.

— Mulţi dintre cei care se sinucid nu lasă scrisori.

— Ştiu. OK. Nu avem de ales. Trebuie să clasăm afacerea Björck.

---

[1] Pe vremuri, în Suedia era obiceiul ca stăpânul gospodăriei să ridice un steag, de câte ori era acasă, pentru a-şi anunţa eventualii vizitatori; obiceiul s-a păstrat până în prezent.

Erika Berger nu se simţea în stare să se aşeze imediat pe scaunul lui Morander, în cuşca de sticlă, şi să dea la o parte lucrurile lui personale. Îl rugă pe Gunnar Magnusson să vorbească cu văduva lui Morander şi s-o întrebe când va putea să vină să le ia.

Deocamdată, eliberă un mic spaţiu în mijlocul oceanului redacţional, unde îşi puse laptopul şi preluă comanda. Era un haos total. Dar, la trei ore după ce ea luase din mers cârma la *SMP,* pagina editorială se afla la tipar. Gunnar Magnusson scrisese patru coloane despre viaţa şi activitatea lui Morander. Pagina era construită în jurul unui portret al acestuia, cu articolul neterminat în stânga şi o serie de fotografii în josul paginii. *Layout*-ul nu era extraordinar, dar nota afectivă făcea lipsurile acceptabile.

Cu puţin înainte de ora şase seara, Erika trecea prin titlurile de pe prima pagină, discutând textele cu redactorul coordonator, când Borgsjö veni la ea, atingând-o pe umăr. Ridică privirea.

— Putem schimba câteva cuvinte?

Se duseră la automatul de cafea din sala de mese.

— Voiam doar să spun că sunt foarte mulţumit de felul în care ai preluat comanda astăzi. Cred că ne-ai uimit pe toţi.

— N-aveam prea mult de ales. Însă lucrurile vor mai şchiopăta, înainte să mă simt în largul meu.

— Suntem conştienţi de asta.

— Suntem?

— Vreau să spun atât personalul, cât şi conducerea. Mai ales conducerea. Dar, după cele întâmplate astăzi, sunt mai mult ca niciodată convins că ai fost alegerea cea mai potrivită. Ai venit aici în ultima clipă şi ai fost nevoită să treci la comandă într-un moment foarte dificil.

Erika aproape roşi. Aşa ceva nu mai făcuse de când avea 14 ani!

— Pot să-ţi dau un sfat...

— Sigur că da.

— Am auzit că ai avut nişte divergenţe cu Anders Holm, şeful de la Actualităţi.

— N-am fost de acord asupra orientării din textul despre propunerea de impozite a guvernului. Îşi pusese propria opinie pe pagina cu Actualităţile. Acolo trebuie să folosim un ton neutru. Părerile proprii trebuie să se afle pe pagina editorială. Şi, de vreme ce mă aflu la subiectul ăsta – voi scrie editorialul, din când în când; dar, aşa cum am spus, nu simpatizez niciun partid politic şi trebuie să ştim cine va fi şef la secţia Opinii.

— Magnusson, până la noi dispoziţii, spuse Borgsjö. Erika Berger înălţă din umeri:

— Mie îmi este indiferent pe cine puneţi. Dar trebuie să fie o persoană care să apere poziţiile ziarului.

— Înţeleg. Ceea ce voiam să spun este că va trebui să-i dai lui Holm mai multă independenţă. Lucrează de mult la *SMP* şi este şef la Actualităţi de cincisprezece ani. Ştie ce face. Poate fi căpos, dar practic este indispensabil.

— Ştiu. Morander mi-a povestit. Dar când este vorba de politica noastră în privinţa ştirilor, mă tem că va trebui să se adapteze. La urma urmei, m-aţi angajat ca să înnoiesc ziarul.

Borgsjö dădu gânditor din cap.

— Am înţeles. Vom rezolva problemele pe măsură ce se ivesc.

Annika Giannini era obosită şi nervoasă în seara zilei de miercuri, când s-a urcat în trenul rapid X2000, în gara centrală din Göteborg, pentru a se întoarce la Stockholm. Avea impresia că-şi mutase domiciliul în tren, în ultima lună. Abia de

apuca să-şi mai vadă familia. S-a dus după cafea în vagonul restaurant, apoi s-a întors la locul ei, deschizând mapa cu notele de la ultima discuţie cu Lisbeth Salander. Ceea ce era de fapt motivul oboselii şi enervării sale.

Ascunde lucruri, gândi Annika Giannini. Idioata asta mică nu-mi spune adevărul. Şi Micke îmi ascunde şi el ceva. Numai Dumnezeu ştie ce pun la cale.

Observase, de asemenea, că, deşi Micke şi clienta sa nu comunicaseră – dacă era într-adevăr aşa –, exista între ei o înţelegere tacită şi naturală. Annika nu pricepea despre ce era vorba, dar bănuia că exista ceva ce Mikael Blomkvist socotea că e important să rămână ascuns.

Se temea că era vorba de o chestiune morală, punctul slab al fratelui ei. Era prieten cu Lisbeth Salander. Annika îl cunoştea bine şi ştia că Mikael era loial, dincolo de limita bunului-simţ, faţă de oamenii pe care odată pentru totdeauna îi definise drept prieteni, chiar dacă amicul în chestiune era imposibil şi se înşela complet. Ea mai ştia, de asemenea, că Mikael putea accepta multe prostii, dar că exista o limită care nu trebuia depăşită. Unde se afla această graniţă părea să varieze de la o persoană la alta, însă ştia că de câteva ori Mikael rupsese definitiv cu persoane care până atunci îi fuseseră prieteni apropiaţi, pentru că aceştia făcuseră ceva ce el considerase ca imoral sau inacceptabil. În asemenea ocazii, devenea total rigid. Ruptura era definitivă şi nu putea fi discutată. Mikael nu mai răspundea nici măcar la telefon, dacă respectivul suna, ca să-şi ceară iertare în genunchi.

Ce se petrecea în capul lui, Annika putea înţelege. În schimb, nu pricepea absolut deloc ce se petrecea în mintea lui Lisbeth Salander. Uneori avea impresia că acolo era nemişcare totală.

Aflase de la Mikael că Lisbeth Salander putea fi capricioasă şi extrem de rezervată faţă de cei din jur. Până în momentul în care o întâlnise, Annika crezuse că acesta va fi un stadiu trecător şi că era vorba doar de a-i câştiga încrederea. Acum însă constata că după o lună întreagă – fără a socoti primele două săptămâni, pierdute din cauză că Lisbeth nu avea putere să vorbească – conversaţia era în cea mai mare parte un simplu monolog.

Annika mai notase şi că, în unele perioade, Lisbeth părea să se afle într-o profundă depresie şi că nu avea nici cel mai mic interes pentru a-şi rezolva situaţia şi viitorul. Părea că pur şi simplu nu înţelege sau că nu-i pasă de faptul că singura posibilitate a Annikăi de a-i asigura o apărare satisfăcătoare depindea de accesul ei la fapte. Nu putea lucra în beznă.

Lisbeth Salander era încăpăţânată şi închisă. Făcea lungi pauze de gândire şi se exprima foarte exact, atunci când spunea ceva. Adesea nu răspundea deloc, iar uneori răspundea brusc la o întrebare pe care Annika i-o pusese cu câteva zile în urmă. În timpul interogatoriilor poliţiei, Lisbeth stătea tăcută în pat, privind în gol. Cu o singură excepţie, ea nu schimbase niciun cuvânt cu poliţiştii. Excepţia a fost când Marcus Erlander a întrebat-o ce ştia în legătură cu Ronald Niedermann; atunci ea îl privise şi-i răspunsese la fiecare întrebare. De îndată ce acesta schimbase subiectul, Lisbeth îşi pierduse interesul, privind din nou în gol.

Annika se aştepta ca Lisbeth să nu spună nimic poliţiei. Ea nu vorbea din principiu cu oficialităţile. Ceea ce în situaţia actuală era bine. Cu toate că Annika, la diferite ocazii, o îndemnase formal să răspundă la întrebările poliţiei, în sinea ei era foarte mulţumită de tăcerea totală a clientei sale. Motivul era simplu. Această tăcere era coerentă. Nu conţinea nicio minciună cu care să fie prinsă după aceea şi niciun raţionament contradictoriu, care să dea prost în sala de judecată.

Însă chiar dacă Annika se aşteptase la tăcere, era uluită de faptul că Lisbeth era aşa de neclintită. Între patru ochi, o întrebase pe Lisbeth de ce refuza cu atâta încăpăţânare să răspundă poliţiei.

— Vor deforma ceea ce spun şi îmi vor folosi cuvintele împotriva mea.

— Dar dacă nu te explici, vei fi condamnată.

— Atunci, aşa va fi. Nu eu am provocat tot rahatul ăsta. Dacă vor să mă condamne, nu e problema mea.

Încetul cu încetul, Lisbeth îi povestise aproape tot ce se petrecuse la Stallarholmen, chiar dacă Annika trebuise să tragă de fiecare cuvânt. Totul, în afară de un lucru. Nu îi explicase cum Magge Lundin ajunsese să primească un glonţ în picior. Oricât de mult o bătuse la cap, Lisbeth Salander o privea cu obrăznicie, schiţând zâmbetul ei strâmb.

Povestise, de asemenea, ce se întâmplase la Gosseberga. Însă nu spusese nimic despre motivul pentru care îl urmărise pe tatăl ei. Venise acolo ca să-şi ucidă tatăl – ceea ce afirma procurorul – sau doar pentru a-l convinge s-o lase în pace? Din punct de vedere juridic, deosebirea era strigătoare la cer.

Atunci când Annika aborda subiectul fostului ei tutore, avocatul Nils Bjurman, Lisbeth devenea şi mai tăcută. Obişnuitul răspuns era că nu ea îl împuşcase şi că faptul nici nu se afla printre acuzaţiile împotriva ei.

Iar când Annika ajungea în miezul derulării evenimentelor, la rolul doctorului Peter Teleborian în 1991, Lisbeth se transforma într-un zid compact de tăcere.

Nu va ţine, constata Annika. *Dacă Lisbeth nu are încredere în mine, vom pierde procesul. Trebuie să vorbesc cu Mikael.*

Lisbeth Salander stătea pe marginea patului, privind pe fereastră. Putea vedea faţada de dincolo de parcare. Şezuse imobilă şi fără să fie deranjată mai mult de o oră după ce Annika Giannini se ridicase şi trântise, într-un acces de furie, uşa în urma ei. O durea din nou capul, dar nu atât de tare. În schimb, se simţea nemulţumită.

O irita Annika Giannini. Din punct de vedere strict practic, putea înţelege de ce avocata ei o bătea necontenit la cap în legătură cu trecutul. Dar nu avea niciun chef să povestească despre sentimentele sau faptele sale. Considera că viaţa ei era treaba ei personală. Nu era greşeala ei că taică-său era un sadic patologic şi un criminal. Nu era vina ei că frate-său era un ucigaş în serie. Şi, slavă Domnului, nimeni nu ştia că-i era frate, altminteri şi asta ar fi atârnat probabil tot pe umerii ei, în expertiza psihiatrică ce se va face mai devreme sau mai târziu. Nu ea îi ucisese pe Dag Svensson şi pe Mia Bergman. Nu ea îşi numise un tutore, care s-a dovedit a fi un porc care o violase.

Şi totuşi, viaţa ei avea să fie întoarsă pe faţă şi pe dos şi va fi obligată să dea explicaţii şi să ceară iertare pentru faptul că se apărase.

Voia să fie lăsată în pace. Şi, la urma urmei, ea era cea care va fi obligată să trăiască cu sine însăşi. Nu se aştepta să-i fie cineva prieten. Nesuferita de Annika Giannini se afla probabil de partea ei, dar era o prietenie profesională, pentru că îi era avocată. Afurisitul de Kalle Blomkvist se afla undeva, afară – Annika nu prea vorbea despre fratele ei şi Lisbeth nu întreba niciodată. Nu se aştepta ca acesta să facă prea multe eforturi pentru ea, acum când uciderea lui Dag Svensson era rezolvată şi el îşi putea scrie articolul.

Se întreba ce părere avea despre ea Dragan Armanski, după toate câte se întâmplaseră.

Potrivit Annikăi Giannini, ambii se plasaseră în colţul ringului de partea ei, dar astea erau doar vorbe. Nu puteau face nimic ca să-i rezolve problemele personale.

Se întreba ce simţea Miriam Wu pentru ea.

Se întreba ce simţea ea însăşi pentru propria-i persoană şi ajunsese la părerea că propria ei viaţă îi provoca mai ales indiferenţă.

Fu deranjată brusc de unul dintre paznicii de la securitate, care vârâse cheia în broască, dându-i drumul doctorului Anders Jonasson.

— Bună seara, domnişoară Salander. Cum te simţi astăzi?

— Bine, răspunse ea.

Îi consultă fişa şi constată că nu mai are febră. Se obişnuise cu vizitele lui, care aveau loc de câteva ori pe săptămână. Dintre toţi oamenii cu care intra în contact, era singurul pentru care simţea o doză de încredere. Niciodată nu simţise c-ar fi privit-o ciudat. Venea în camera ei, flecărea un moment şi o consulta, ca să vadă cum îi merge. Nu punea nicio întrebare despre Ronald Niedermann sau Alexander Zalachenko, sau dacă era nebună, sau de ce o ţinea poliţia închisă. Părea să fie interesat numai de felul în care funcţionau muşchii ei, dacă vindecarea creierului avansa şi cum se simţea în general.

Se tutuiau de la bun început şi asta părea firesc. În plus, cotrobăise la propriu în creierul ei. Cineva care ţi-a umblat în creier trebuie tratat cu respect, credea ea. Spre propria sa uimire, realizase că găsea vizitele lui Anders Jonasson plăcute, deşi el o atingea şi-i lua temperatura.

— E în ordine dacă verific?

Făcu examenul obişnuit, privindu-i pupilele, ascultându-i respiraţia, măsurându-i pulsul şi verificându-i tensiunea.

— Cum îmi merge? întrebă ea.

— Eşti în mod sigur pe cale să te faci bine. Dar trebuie să lucrezi mai serios cu gimnastica. Şi încetează să-ţi mai zgândăreşti coaja de la cap.

Doctorul se opri o clipă.

— Pot să te întreb ceva personal? Ea îi aruncă o privire.

— Dragonul pe care îl ai tatuat… N-am văzut tot tatuajul, dar constat că e foarte mare şi îţi acoperă o mare parte din spate. De ce ţi l-ai făcut?

— Nu l-ai văzut? El zâmbi brusc.

— Vreau să spun că l-am întrezărit, dar când erai goală pe masa mea, eram prea ocupat să opresc hemoragii, să scot gloanţe şi altele de genul ăsta.

— De ce întrebi?

— Din pură curiozitate.

Lisbeth Salander medită un moment lung. În cele din urmă, îl privi, spunând:

— L-am făcut dintr-un motiv personal despre care nu vreau să vorbesc.

Anders Jonasson medită la răspunsul ei şi aprobă gânditor.

— OK. Iartă-mi întrebarea.

— Vrei să-l vezi? Păru uimit.

— Sigur. De ce nu?!

Lisbeth se întoarse cu spatele la el şi îşi trase maioul peste cap. Se aşeză astfel ca lumina de la fereastră să-i cadă pe spate. El constată că dragonul acoperea o porţiune mare, pe partea dreaptă a spinării. Începea pe omoplat, la nivelul umărului şi se termina printr-o coadă, în partea de jos a şoldului. Era frumos şi fusese făcut de o mână profesionistă. Părea o adevărată operă de artă.

După un moment, ea întoarse capul.

— Mulţumit?

— E frumos. Dar trebuie să te fi durut îngrozitor.

— Da, recunoscu ea. M-a durut.

Anders Jonasson părăsi camera lui Lisbeth Salander vag deconcertat. Era mulţumit de reabilitarea ei fizică, dar nu reuşea s-o înţeleagă pe fata aceasta bizară. Nu aveai nevoie de vreun un masterat în psihologie ca să tragi concluzia că sufleteşte nu-i mergea prea bine. Tonul faţă de el era amabil, dar plin de o neîncredere aspră. Înţelesese, de asemenea, că era politicoasă cu restul personalului, dar nu scotea un sunet de îndată ce poliţia venea în vizită. Era extrem de închisă în carapacea ei şi punea tot timpul o distanţă între ea şi cei din jur.

Poliţia o pusese în stare de arest şi un procuror intenţiona s-o acuze de încercare de omor şi rănire gravă. El se îndoia că o fată aşa de mică şi firavă avusese forţa fizică necesară în asemenea acte de violenţă, cu atât mai mult cu cât violenţa era îndreptată împotriva unor adulţi.

Întrebase despre dragonul ei mai mult ca să găsească un subiect personal despre care să discute. De fapt, nu era deloc interesat de ce se împodobise într-un fel aşa de exagerat, dar presupunea că, dacă alesese să-şi marcheze trupul cu un tatuaj aşa de mare, acesta avea un înţeles special pentru ea. Prin urmare, era un bun subiect pentru a începe o discuţie.

Îşi făcuse obiceiul s-o viziteze de câteva ori pe săptămână. Vizitele se aflau de fapt în afara programului său şi Helena Endrin era medicul fetei. Însă Anders Jonasson era şef la secţia de traumatologie şi era deosebit de satisfăcut de propria sa contribuţie din seara aceea, când Lisbeth Salander fusese adusă la Urgenţă. Luase decizia potrivită atunci când hotărâse să îndepărteze imediat glonţul şi, după câte putea judeca, fata nu rămăsese cu sechele sub forma unor amnezii, funcţii corporale diminuate sau alte handicapuri. Dacă vindecarea va urma în acelaşi ritm, fata va putea părăsi spitalul cu o cicatrice în pielea capului, dar fără alte complicaţii. Despre cicatricele din sufletul ei nu putea să se pronunţe.

S-a întors la biroul lui şi a văzut un bărbat în costum închis la culoare care-l aştepta, sprijinit de perete, lângă uşă.

Avea părul răvăşit, dar barba îngrijit tunsă.

— Doctor Jonasson?

— Da.

— Bună ziua, numele meu este Peter Teleborian. Sunt medic-şef la clinica psihiatrică Sankt Stefan, din Uppsala.

— A, da, vă recunosc.

— Perfect. Aş dori să stăm puţin de vorbă, dacă aveţi timp.

Anders Jonasson a deschis uşa de la biroul său.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat el.

— Este vorba despre una din pacientele dumneavoastră, Lisbeth Salander. Trebuie s-o vizitez.

— Hmm. În cazul acesta, trebuie să cereţi aprobare de la procuratură. Este în arest şi vizitele sunt interzise. De asemenea, orice vizită trebuie anunţată în prealabil avocatei lui Salander...

— Da, da, ştiu. M-am gândit că aş putea evita toată această birocraţie. Eu sunt medic, iar dumneavoastră puteţi să-mi permiteţi, fără probleme, accesul la ea pentru motive medicale.

— Da, ar putea fi un motiv. Dar nu înţeleg exact legătura.

— Am fost timp de mai mulţi ani psihiatrul lui Lisbeth Salander, atunci când era internată la clinica Sankt Stefan din Uppsala. Am urmărit-o până ce a împlinit 18 ani, când tribunalul i-a dat drumul în societate, chiar dacă sub tutelă. Poate trebuie să amintesc faptul că m-am împotrivit acestui lucru. De atunci, a fost lăsată să plutească în derivă şi astăzi vedem rezultatul.

— Înţeleg, spuse Anders Jonasson.

— Simt în continuare o mare responsabilitate faţă de ea şi, prin urmare, aş vrea să am posibilitatea să evaluez agravarea stării sale în ultimii zece ani.

— Agravare?

— În comparaţie cu momentul în care a primit îngrijire calificată, ca adolescentă. M-am gândit că am putea găsi o soluţie potrivită, ca între medici.

— Apropo, mi-a venit o idee... Poate mă ajutaţi cu un lucru pe care nu-l înţeleg, ca între medici. Când a fost adusă la Sahlgrenska, i-am făcut un examen medical

amănunţit. Un coleg al meu a cerut să vadă fişa medicală a lui Lisbeth Salander. Aceasta era semnată de un anume dr. Jesper H. Löderman.

— Exact. Eu am fost coordonatorul tezei de doctorat a lui Jesper.

— Înţeleg. Dar am observat că această anchetă medico-legală era teribil de vagă.

— A, da?

— Nu conţinea niciun diagnostic şi părea să fie mai curând o analiză convenţională a unui pacient care refuză să vorbească.

Peter Teleborian începu să râdă.

— Da, e o persoană dificilă. După cum arată ancheta, a refuzat consecvent să participe la discuţiile cu dr. Löderman. De aceea s-a exprimat în termeni atât de vagi. A procedat corect.

— Înţeleg. Însă recomandarea a fost totuşi internarea.

— Se baza pe trecutul ei. Noi aveam o experienţă totală a bolii, care se întindea pe mai mulţi ani.

— Da, tocmai asta mi-a fost greu să înţeleg. Când a fost primită aici, noi am încercat să obţinem dosarul de la Sankt Stefan. Dar încă nu l-am primit.

— Îmi pare rău. Este însă secret, conform deciziei tribunalului.

— Înţeleg. Şi cum vom putea aici, la Sahlgrenska, să-i dăm cea mai bună îngrijire dacă nu avem acces la dosarul ei? De fapt, noi suntem cei care avem acum responsabilitatea medicală pentru ea.

— M-am ocupat de ea de când avea 12 ani şi nu cred că vreun alt medic din Suedia cunoaşte mai multe despre boala ei decât mine.

— Care este…?

— Lisbeth Salander suferă de un grav dezechilibru psihic. Cum ştiţi, psihiatria nu este o ştiinţă exactă. Nu-mi face plăcere să mă limitez la un diagnostic precis. Dar are halucinaţii evidente, cu tente paranoido-schizofrenice clare. La acestea, mai trebuie adăugate perioadele maniaco-depresive şi lipsa ei totală de empatie.

Anders Jonasson îl cercetă pe Peter Teleborian vreo zece secunde, înainte de a-şi desface mâinile într-un gest de neputinţă:

— Nu o să contest un diagnostic al doctorului Teleborian, dar nu v-aţi gândit niciodată la ceva mai simplu?

— Cum ar fi…?

— De exemplu sindromul Asperger. De acord, eu nu i-am făcut un examen serios psihiatric, dar dacă ar fi să mă pronunţ pe loc, aş avansa o formă de autism. Acest lucru ar explica incapacitatea ei de-a se conforma convenţiilor sociale.

— Îmi pare rău, însă pacienţii care suferă de sindromul Asperger nu obişnuiesc să dea foc propriilor părinţi. Credeţi-mă, niciodată n-am întâlnit un sociopat aşa de clar definit.

— Eu o consider foarte introvertită, dar nu o sociopată paranoică.

— Este extrem de manipulativă, spuse Peter Teleborian. Se comportă în funcţie de ce vrei tu să vezi.

Anders Jonasson încruntă imperceptibil din sprâncene. Peter Teleborian venea dintr-odată cu păreri total opuse judecăţii pe care şi-o formase el despre Lisbeth Salander. Căci ar fi putut-o considera oricum pe Lisbeth Salander, dar în niciun caz manipulatoare. Dimpotrivă, era o fiinţă care păstra mereu distanţa faţă de cei din jur şi nu arăta niciun fel de emoţii. Încercă să alăture această imagine celei pe care i-o zugrăvea Teleborian.

— O cunoşti de puţin timp, iar în intervalul ăsta rănile au condamnat-o la pasivitate. Eu am văzut izbucnirile ei de violenţă şi ura iraţională. Am dedicat mulţi ani încercării de-a o ajuta pe Lisbeth Salander. De aceea sunt aici. Propun o colaborare între Sankt Stefan şi Sahlgrenska.

— Despre ce fel de colaborare vorbiţi?
— Dumneata te ocupi de problemele ei fizice şi sunt convins că va fi cea mai bună îngrijire pe care o poate avea. Însă eu simt o mare nelinişte în ceea ce priveşte starea ei psihică. Aş dori să intervin cât mai curând posibil. Sunt gata să ofer tot ajutorul pe care îl pot aduce.
— Înţeleg.
— Trebuie s-o vizitez, pentru a face în primul rând o evaluare a stării ei.
— Înţeleg. Din păcate, nu vă pot ajuta.
— Poftim?
— Cum am mai spus, e în stare de arest. Dacă vreţi să începeţi un tratament psihiatric, trebuie să vă adresaţi procurorului Jervas, care decide în aceste probleme, şi asta trebuie să se hotărască de comun acord cu avocata ei, Annika Giannini. Dacă este vorba despre o expertiză psihiatrică legală, atunci instanţa trebuie să vă mandateze.
— Tocmai această birocraţie voiam s-o evit.
— Sigur, numai că eu sunt responsabil pentru ea şi dacă va trebui să se prezinte în faţa unui tribunal în viitorul apropiat, e necesar să avem documente clare asupra tuturor măsurilor pe care le-am luat. În consecinţă, trebuie să urmăm întreaga procedură birocratică.
— Înţeleg. Atunci, pot să vă dezvălui că am primit deja o cerere din partea procurorului Richard Ekström din Stockholm, ca să fac o expertiză psihiatrică legală. Aceasta va avea loc în momentul procesului.
— Foarte bine. Atunci veţi primi autorizaţia de a o vizita, fără să trebuiască să încălcăm regulamentul.
— Dar în vreme ce ne preocupăm de proceduri birocratice, există riscul ca starea ei să se înrăutăţească. Eu sunt interesat doar de sănătatea ei.
— Şi eu sunt, spuse Anders Jonasson. Şi, între noi fie zis, pot să vă spun că n-am observat la ea niciun semn de afecţiune psihică. A fost rănită grav şi e în stare de şoc. Însă nu cred în niciun caz că ar fi schizofrenică sau că ar suferi de fobii paranoice.

Doctorul Peter Teleborian mai încercă o vreme să-l facă pe Anders Jonasson să-şi schimbe părerea. Când a sfârşit prin a înţelege că-şi pierdea timpul, s-a ridicat brusc, luându-şi adio.
Anders Jonasson a rămas o vreme cercetând gânditor scaunul pe care şezuse Teleborian. Cu siguranţă, nu era ceva neobişnuit ca alţi medici să-l contacteze cu sfaturi sau puncte de vedere asupra unui tratament. Dar era vorba aproape fără excepţie de pacienţi care aveau deja un medic responsabil de tratamentul unei afecţiuni în curs. Niciodată până atunci nu i se întâmplase ca un psihiatru să aterizeze, ca o farfurie zburătoare, şi să insiste să aibă acces la un pacient pe care nu-l mai tratase de mulţi ani, şi în afara oricăror reguli birocratice. După un moment, Anders Jonasson şi-a privit ceasul, constatând că era aproape şapte seara. A ridicat receptorul şi i-a telefonat Martinei Karlgren, psihologul de gardă pe care spitalul Sahlgrenska îl punea la dispoziţia pacienţilor de la traumatologie.
— Bună seara. Presupun că ai terminat pentru astăzi. Te deranjez?
— Deloc. Sunt acasă şi nu fac nimic special.
— Sunt un pic nedumerit. Ai vorbit cu pacienta noastră Lisbeth Salander. Poţi să-mi spui care este impresia ta?
— Păi, am vizitat-o de trei ori şi m-am oferit să discutăm. Ea a refuzat amabil, dar hotărât.
— Care e părerea ta despre ea?
— Ce vrei să spui?

— Martina, ştiu că nu eşti psihiatru, dar eşti o persoană înţeleaptă şi plină de bun-simţ. Ce părere ţi-a făcut?

Martina Kalgren ezită o clipă:

— Nu sunt sigură cum să răspund la întrebare. Primele două dăţi când am văzut-o era într-o stare atât de rea, că n-am putut sta de vorbă cu ea. Apoi am vizitat-o acum o săptămână, la cererea Helenei Endrin.

— De ce te-a rugat Helena s-o vizitezi?

— Lisbeth Salander e pe cale să se însănătoşească. Cea mai mare parte a timpului zace pe spate şi priveşte tavanul. Doctor Endrin voia s-o văd.

— Şi ce s-a întâmplat?

— I-am spus cine sunt. Am vorbit câteva minute. Am întrebat-o cum îi merge şi dacă simte nevoia să aibă pe cineva cu care să vorbească. Ea a spus că nu e cazul. Am întrebat-o dacă aş putea s-o ajut cu ceva. M-a rugat să-i aduc un pachet de ţigări.

— Era iritată sau duşmănoasă? Martina Karlgren cugetă un moment:

— Nu, n-aş putea spune. Era liniştită, dar păstra o mare distanţă. Am socotit cererea ei de a-i strecura ţigări mai mult ca o glumă, decât ca o cerere serioasă. Am întrebat-o dacă voia să citească ceva, dacă aş putea să-i dau cărţi de vreun fel. Mai întâi, nu a vrut, dar pe urmă m-a întrebat dacă nu aveam reviste ştiinţifice care să se ocupe de genetică şi de cercetări asupra creierului.

— De ce?

— Genetică.

— Genetică?

— Da. I-am spus că există câteva cărţi de popularizare ştiinţifică pe acest subiect la bibliotecă, dar n-a fost interesată. A spus că citise deja cărţi pe subiectul ăsta şi a numit câteva lucrări, despre care eu n-am auzit niciodată. Prin urmare, era interesată mai ales de cercetarea în domeniu.

— Da? spuse Anders Jonasson uluit.

— I-am spus că nu avem cărţi atât de specializate în biblioteca pentru pacienţi – avem mai mult Philip Marlowe, decât literatură ştiinţifică –, dar aş putea să văd dacă nu-i găsesc ceva.

— Ai făcut asta?

— Am fost şi am împrumutat câteva exemplare din *Nature* şi *New England Journal of Medicine.* A fost satisfăcută şi mi-a mulţumit că m-am deranjat.

— Dar astea sunt reviste destul de specializate, care conţin mai mult articole ştiinţifice şi cercetare pură.

— Le citeşte cu mare interes.

Anders Jonasson rămase pentru un scurt moment fără grai.

— Cum consideri starea ei psihică?

— E reticentă. Nu a discutat nimic personal cu mine.

— O consideri bolnavă psihic, maniaco-depresivă sau paranoică?

— Nu, deloc. În cazul acesta, aş fi dat alarma. De bună seamă, este deosebită, are mari probleme şi se află într-o stare de şoc. Însă e liniştită şi la obiect, şi pare să-şi poată stăpâni situaţia.

— Bine.

— De ce întrebi? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Numai că nu reuşesc s-o înţeleg.

10
Sâmbătă 7 mai – joi 12 mai

Mikael Blomkvist a dat deoparte mapa cu cercetările pe care le primise de la colaboratorul extern Daniel Olofsson, din Göteborg. A privit gânditor pe fereastră, contemplând şuvoiul de trecători de pe Götgatan. Acesta era unul dintre cele mai plăcute avantaje ale biroului său. Strada era plină de viaţă şi ziua, şi noaptea, iar atunci când stătea privind pe fereastră nu avea niciodată senzaţia de singurătate.

Se simţea stresat, cu toate că nu avea vreo treabă urgentă. Se încăpăţânase să continue să lucreze cu textele din care avea de gând să alcătuiască numărul de vară al revistei *Millennium,* dar sfârşise prin a-şi da seama că materialul era aşa de vast, că nici măcar un număr tematic nu va fi suficient. Ajunsese în aceeaşi situaţie ca în afacerea Wennerström şi hotărâse să-şi publice textele în forma unei cărţi. Avea deja material pentru mai mult de 150 de pagini şi socotea că întreaga carte trebuia să aibă în jur de 300–350 de pagini.

Partea simplă era gata. Descrisese asasinarea lui Dag Svensson şi a Miei Bergman şi povestise cum se întâmplase ca el însuşi să fie cel care le găsise corpurile. Explicase de ce fusese bănuită Lisbeth Salander. Folosise un întreg capitol de 37 pagini, pentru a măcelări, pe de o parte, tot ce scriseseră ziarele despre Lisbeth, pe de alta, pe procurorul Richard Ekström şi, indirect, întreaga anchetă a poliţiei. După o lungă reflecţie, îmblânzise critica împotriva lui Bublanski şi a colegilor acestuia. O făcuse după ce vizionase o înregistrare a conferinţei de presă ţinută de Ekström, în care se vedea clar că Bublanski fusese extrem de jenat şi evident nemulţumit de concluziile grăbite ale lui Ekström.

După evenimentele dramatice de la început, mersese înapoi în timp, descriind sosirea lui Zalachenko în Suedia, copilăria lui Lisbeth Salander şi întâmplările care duseseră la închiderea ei la Sankt Stefan, în Uppsala. Se dedicase cu acribie totală distrugerii doctorului Peter Teleborian şi a defunctului Gunnar Björck. Prezentase expertiza psihiatrică legală din 1991 şi explicase de ce Lisbeth Salander devenise o ameninţare pentru funcţionarii anonimi care îşi făcuseră o datorie din a-l proteja pe transfugul rus. Reprodusese mari părţi din corespondenţa dintre Teleborian şi Björck.

În continuare, înfăţişa noua identitate a lui Zalachenko şi activitatea lui de gangster cu normă întreagă. Îl descria pe ajutorul acestuia, Ronald Niedermann, răpirea lui Miriam Wu şi intervenţia lui Paolo Roberto. În cele din urmă, rezumase deznodământul de la Gosseberga, care dusese la împuşcarea şi îngroparea lui Lisbeth Salander şi explicase cum s-a ajuns ca un poliţist să fie ucis cu totul inutil, de vreme ce Niedermann era deja capturat.

Pe urmă, povestirea devenise mai greu de scris. Problema lui Mikael era că în aceasta erau lacune importante. Gunnar Björck nu acţionase de unul singur. În spatele întregii desfăşurări a evenimentelor ar trebui să se afle un grup mai mare, cu resurse şi influenţă. Altfel nu era posibil. Dar, în cele din urmă, trăsese concluzia că tratamentul absolut ilegal care-i fusese aplicat lui Lisbeth Salander nu ar fi putut fi aprobat de guvern sau de conducerea Säpo. În spatele acestei concluzii nu se afla o încredere exagerată în puterea de stat, ci speranţa pe care şi-o punea în natura umană. O operaţiune de anvergura acesteia n-ar fi putut niciodată rămâne secretă, dacă ar fi avut vreun sprijin politic. Cineva ar fi avut de plătit vreo poliţă cuiva şi ar fi vorbit, şi presa ar fi dat de afacerea Zalachenko cu mulţi ani înainte.

Îşi imagina „clubul Zalachenko" drept un mic grup anonim de activişti. Problema era doar că nu putuse să identifice pe niciunul dintre ei, în afară poate de Göran Mårtensson, în vârstă de 40 de ani, poliţistul sub acoperire însărcinat să-l supravegheze pe Mikael Blomkvist.

Ideea era să aibă cartea tipărită şi s-o distribuie chiar în ziua în care avea să înceapă procesul împotriva lui Lisbeth Salander. Împreună cu Christer Malm, plănuise să scoată o ediţie de buzunar plastifiată, pe care să o distribuie împreună cu numărul de vară al revistei *Millennium,* la un preţ ceva mai mare decât cel obişnuit. Împărţise sarcinile între Henry Cortez şi Malin Eriksson, care trebuiau să producă texte despre istoria poliţiei secrete, afacerea IB şi altele de felul ăsta.

Acum era sigur că va fi un proces împotriva lui Lisbeth Salander.

Procurorul Richard Ekström o acuzase de vătămare gravă, în cazul Magge Lundin şi vătămare gravă, respectiv tentativă de omor, în cazul Karl Axel Bodin, alias Zalachenko.

Încă nu fusese stabilită data procesului, dar de la colegii ziarişti Mikael culesese informaţia că Ekström plănuia să fie în iulie, totul depinzând de starea sănătăţii lui Lisbeth Salander. Mikael înţelesese planul. Un proces în toiul verii atrage mai puţin atenţia, decât un proces într-un alt anotimp al anului.

Îşi încruntă fruntea, privind pe fereastra biroului său, de la redacţia revistei *Millennium.*

Nu se terminase. Conspiraţia împotriva lui Lisbeth Salander continua. Era singurul fel în care puteau fi explicate telefoanele ascultate, atacul asupra Annikăi Giannini, furtul raportului Salander din 1991. Şi, poate, uciderea lui Zalachenko.

Dar îi lipseau probele.

Împreună cu Malin Eriksson şi Christer Malm, Mikael luase hotărârea ca editura *Millennium* să publice cartea lui Dag Svensson despre traficul de femei chiar înainte de proces. Era mai bine să prezinte tot pachetul o singură dată şi nu exista niciun motiv să aştepte cu publicarea. Dimpotrivă – cartea n-ar putea niciodată trezi un interes mai mare dacă ar fi publicată într-un alt moment. Malin avea responsabilitatea redactării finale a cărţii lui Dag Svensson, în vreme ce Henry Cortez îl ajuta pe Mikael cu scrierea cărţii despre afacerea Salander. Lottie Karim şi Christer Malm (contra voinţei sale) deveniseră secretari de redacţie temporari la *Millennium,* cu Monica Nilsson ca singur reporter disponibil. Rezultatul acestei creşteri a sarcinilor era că întreaga redacţie era în genunchi de oboseală şi Malin Eriksson fusese obligată să contacteze mai mulţi colaboratori externi, pentru a produce textele. Va fi costisitor, dar nu aveau de ales.

Mikael îşi scrise o notă pe o hârtie galbenă: trebuia să contacteze familia lui Dag Svensson în legătură cu drepturile de autor. Aflase că părinţii lui Dag Svensson locuiau în Örebro şi erau singurii moştenitori. În practică, nu avea nevoie de niciun consimţământ pentru a tipări cartea lui Dag Svensson, dar, în orice caz, avea de gând să meargă acolo, ca să le ceară aprobarea. Amânase acest lucru pentru că avusese prea multe de făcut, însă venise vremea să rezolve şi acest detaliu.

Apoi, mai rămâneau doar câteva sute de detalii! Unele dintre ele se refereau la felul în care va aborda persoana lui Lisbeth Salander în texte. Pentru a se hotărî, odată pentru totdeauna, trebuia neapărat să aibă o conversaţie particulară cu ea, ca să-i ceară aprobarea să povestească adevărul ori, cel puţin, părţi din adevăr. Şi convorbirea particulară nu putea s-o aibă, pentru că Lisbeth era în stare de arest, cu interdicţie de a fi vizitată.

În această privinţă, Annika Giannini nu-i era de niciun ajutor. Ea urma cu scrupulozitate regulile şi nu avea intenţia să devină curiera lui Mikael Blomkvist, ducându-i mesaje secrete. Şi nici nu-i povestea nimic despre ceea ce discuta cu clienta ei – în afară de fragmente care se refereau la conspiraţia împotriva acesteia, în privinţa cărora Annika avea nevoie de ajutor. Era frustrant, dar corect. În consecinţă, Mikael ignora cu totul dacă Lisbeth îi dezvăluise Annikăi faptul că tutorele ei o violase şi că ea se răzbunase tatuându-i un mesaj răsunător pe burtă. Câtă vreme Annika nu discuta subiectul, nici Mikael nu putea s-o facă.

Izolarea lui Lisbeth mai crea şi o altă problemă, cu totul specială. Ea era expertă în computere şi hacker, ceea ce Mikael ştia, dar Annika nu. Mikael îi promisese lui Lisbeth să nu dezvăluie niciodată taina ei şi îşi ţinuse promisiunea. Problema era că el însuşi avea mare nevoie de cunoştinţele ei în domeniu.

Prin urmare, trebuia într-un fel oarecare să ia legătura cu Lisbeth Salander.

Oftă şi deschise din nou dosarul lui Daniel Olofsson, din care scoase două hârtii. Una era un extras din registrul de paşapoarte, pe numele Idris Ghidi, născut în 1950. Acesta era un bărbat cu mustaţă, ten închis la culoare şi păr negru, cărunt la tâmple.

Cealaltă era rezumatul pe care Daniel Oloffson îl făcuse despre trecutul lui Idris Ghidi.

Născut în 1950, în oraşul Mosul din nordul Irakului, Idris Ghidi devenise inginer şi luase parte la avântul economic din anii ’70. În 1984, începuse să lucreze ca profesor la liceul tehnic din Mosul. Nu era cunoscut ca activist politic. Din nefericire, era kurd şi prin definiţie potenţial criminal în Irakul lui Saddam Hussein. În octombrie 1987, tatăl lui Idris Ghidi a fost arestat, bănuit de activism pro-kurd. Nicio indicaţie nu fusese dată asupra naturii crimei sale. A fost executat ca trădător de patrie, probabil în ianuarie 1988. Două luni mai târziu, Idris Ghidi a fost ridicat de către poliţia secretă irakiană, tocmai în momentul în care începea un curs despre rezistenţa materialelor în construcţia de poduri. A fost dus într-o închisoare din afara oraşului Mosul, unde timp de 11 luni a fost supus unor torturi cumplite, în scopul de a face mărturisiri. Ce se aşteptau să mărturisească, Idris Ghidi nu a înţeles niciodată şi ca urmare tortura a continuat.

În martie 1989, un unchi al lui Idris Ghidi a plătit o sumă echivalentă cu 50 000 de coroane suedeze conducătorului local al partidului Ba’ath[*], care a fost fără îndoială considerată o compensaţie suficientă pentru pagubele pe care Idris Ghidi le pricinuise statului irakian. Două zile mai târziu, acesta a fost eliberat şi dat în grija unchiului. La eliberare, cântărea 39 de kilograme şi nu era capabil să meargă. Înaintea eliberării, şoldul stâng îi fusese zdrobit cu o măciucă, astfel încât să nu mai poată alerga de colo-colo şi să facă alte prostii în viitor.

Timp de câteva săptămâni, Idris Ghidi s-a zbătut între viaţă şi moarte. Când a început, încetul cu încetul, să se simtă mai bine, unchiul său l-a dus la o gospodărie dintr-un sat aflat la 600 km de Mosul. Acolo, şi-a recăpătat forţele în timpul verii şi a devenit suficient de puternic ca să înveţe din nou să meargă, cu ajutorul unor cârje. Ştia prea bine că niciodată nu va fi restabilit complet. Întrebarea era doar ce va face în viitor. În august, a aflat că cei doi fraţi ai lui fuseseră arestaţi de poliţia secretă. Nu avea să-i mai revadă niciodată. Presupunea că erau îngropaţi undeva la periferia Mosulului. În septembrie, unchiul lui a aflat că Idris Ghidi era din nou căutat de poliţia lui Saddam Hussein. Atunci, acesta a luat hotărârea să recurgă la o persoană anonimă care, în schimbul unei sume echivalente a 30 000 de coroane, l-a dus pe Idris Ghidi peste graniţa turcă şi, cu ajutorul unui paşaport fals, mai departe în Europa.

Idris Ghidi a aterizat la Arlanda, în Suedia, pe 19 octombrie 1989. Nu ştia niciun cuvânt în suedeză, dar primise instrucţiuni să meargă la poliţia de frontieră şi să ceară imediat azil politic, ceea ce a şi făcut, într-o engleză rudimentară. A fost transportat la un lagăr de refugiaţi, în Upplands-Väsby, unde a petrecut următorii doi ani, până ce ministerul imigraţiei a hotărât că Idris Ghidi nu avea motive suficiente ca să primească aprobare de şedere în Suedia.

La momentul acela, Ghidi învăţase suedeza şi primise ajutor medical pentru şoldul zdrobit. Fusese operat de două ori şi putea să se mişte fără cârje. Între timp, în Suedia avusese loc acţiunea de protest a locuitorilor din Sjöbo faţă de primirea

[*] Partid socialist arab. (n. red.)

străinilor, lagărele de refugiaţi fuseseră atacate şi Bert Karlsson înfiinţase partidul Ny Democrati[1].

Motivul direct pentru care Idris Ghidi figura în arhivele ziarelor era că, în ultimul moment, primise un nou avocat care ieşise imediat în presă, expunând situaţia clientului său. Alţi kurzi din Suedia s-au mobilizat în cazul Idris Ghidi, printre care membrii combativei familii Baksi[2]. S-au ţinut mitinguri de protest şi au fost formulate petiţii adresate ministrului imigraţiei Birgit Friggebo. Cazul a fost atât de mediatizat în Suedia, încât ministerul imigraţiei şi-a schimbat decizia şi Ghidi a primit permis de şedere şi de lucru în regatul Suediei.

În ianuarie 1992, el a părăsit lagărul de refugiaţi din Upplands-Väsby ca om liber.

După ieşirea din centrul de refugiaţi, au început noi probleme pentru Idris Ghidi. Trebuia să-şi găsească o slujbă, paralel cu faptul că era încă sub tratament pentru şoldul rănit. Idris Ghidi a descoperit curând că faptul că era un inginer constructor bine pregătit, cu experienţă de mulţi ani şi calificative înalte, nu însemna absolut nimic. În anii care au urmat, a lucrat ca distribuitor de ziare, spălător de vase şi şofer de taxi. A fost obligat să renunţe la munca de distribuitor de ziare. Pur şi simplu, nu putea urca pe scări în ritmul cerut. Munca de şofer de taxi i-ar fi plăcut, cu excepţia a două lucruri. Nu cunoştea deloc reţeaua locală de drumuri din regiunea Stockholm şi nu putea sta nemişcat mai mult de o oră, înainte ca durerile din şold să devină insuportabile.

În mai 1998, Idris Ghidi s-a mutat la Göteborg. Motivul era că o rudă îndepărtată s-a milostivit de el şi i-a oferit un post fix la o firmă de curăţenie. Idris Ghidi era incapabil să lucreze cu normă întreagă şi a primit o jumătate de normă ca şef al unei echipe de curăţenie la spitalul Sahlgrenska, cu care firma avea contract. Era o muncă uşoară şi de rutină care consta în spălatul duşumelelor şase zile pe săptămână în anumite sectoare, printre care şi 11C.

Mikael Blomkvist a citit rezumatul făcut de Daniel Olofsson şi a studiat fotografia lui Idris Ghidi din registrul de paşapoarte. Apoi, a deschis site-ul arhivei de presă şi a scos câteva dintre articolele care stătuseră la baza rezumatului lui Olofsson. A citit cu atenţie şi după aceea a rămas pe gânduri vreme îndelungată. Şi-a aprins o ţigară. Interdicţia de a fuma în redacţie fusese suprimată rapid după plecarea Erikăi Berger. Henry Cortez lăsase chiar la vedere o scrumieră pe un birou. În cele din urmă, Mikael Blomkvist a luat foaia A4 pe care Daniel Olofsson o scrisese despre doctorul Anders Jonasson. A citit textul, cu fruntea încruntată în riduri adânci.

Mikael Blomkvist nu a văzut automobilul cu plăcuţa de înmatriculare KAB şi n-a avut senzaţia că ar fi urmărit; totuşi a preferat să fie sigur, aşa că în ziua de luni a luat-o pe jos de la librăria Academiei până la intrarea laterală la NK[3], ieşind apoi pe poarta principală. Cel care ar putea urmări pe cineva în magazinul NK ar trebui să fie un supraom. A închis ambele telefoane mobile şi, trecând prin galerie, a ieşit în Piaţa Gustaf Adolf, prin faţa clădirii parlamentului, şi de acolo a ajuns în Gamla Stan. Se părea că nimeni nu-l urmărea. A luat-o pe drumuri ocolite, pe străduţe mici, până ce a ajuns la adresa căutată şi a bătut la uşă la editura *Svartvitt.*

---

[1] „Noua Democraţie”, partid de extremă dreapta.

[2] Familia Baksi: familie kurdă, angajată în lupta pentru drepturile străinilor. Printre ei se află cunoscutul scriitor Mahmud Baksi, Kurdo Baksi, întemeietor al revistei *Svartvitt,* şi Nalin Pekgul Baksi, preşedintă a Asociaţiei Femeilor Social-Democrate şi membră în parlament.

[3] Nordiska Kompaniet: cel mai mare magazin „de lux” din Stockholm.

Era ora trei după-amiaza. Mikael venea neanunţat, dar redactorul Kurdo Baksi[1] era acolo şi chipul acestuia s-a luminat, văzându-l pe Mikael Blomkvist.

— Ia te uită, salut, i-a spus amical Kurdo Baksi. De ce nu mai vii deloc să ne vezi?

— Dar tocmai am venit, răspunse Mikael.

— Da, dar au trecut cel puţin trei ani de la ultima vizită. Şi-au strâns mâna.

Mikael Blomkvist îl cunoştea pe Kurdo Baksi din anii ’80. Mikael fusese unul dintre cei care-l ajutaseră pe Kurdo Baksi atunci când acesta lansa revista *Svartvitt,* pe care o tipăreau clandestin în timpul nopţii, la LO[2]. Kurdo fusese prins asupra faptului de către Per-Erik Åström, viitorul vânător de pedofili de la *Rädda Barnen,* care în anii ’80 era secretar la sindicate. Åström apăruse în hala tipografiei într-o noapte târziu, găsise teancuri de foi din primul număr al revistei *Svartvitt,* împreună cu un neobişnuit de tăcut Kurdo Baksi. Åström privise oribilul *layout* al primei pagini şi spusese: „La dracu’, o revistă nu poate arăta aşa”. După aceea, desenase logotipul care avea să figureze pe prima pagină timp de 15 ani, până când *Svartvitt* fusese îngropată şi înlocuită de editura Svartvitt. În vremea aceea, Mikael Blomkvist termina o perioadă îngrozitoare, în care fusese responsabilul de ştiri al LO – singura lui trecere prin zona ştirilor. Per-Erik Åström îl convinsese să corecteze şi să ajute la redactarea textelor din *Svartvitt.* De atunci, Kurdo Baksi şi Mikael Blomkvist rămăseseră prieteni.

Mikael Blomkvist se trânti pe o canapea, în vreme ce Kurdo Baksi aducea cafea de la automatul de pe coridor. Au trăncănit o vreme, ca unii care nu se mai văzuseră de mult, dar erau tot timpul întrerupţi de mobilul lui Kurdo care suna – iar acesta purta scurte convorbiri în kurdă ori în turcă sau arabă, sau în cine ştie ce altă limbă pe care Mikael n-o înţelegea. Aşa fusese întotdeauna la vizitele făcute la editura Svartvitt. Oamenii sunau din lumea întreagă, ca să vorbească cu Baksi.

— Dragul meu Mikael, pari îngrijorat. Ce ai pe inimă? întrebă într-un sfârşit Kurdo Baksi.

— Poţi închide telefonul cinci minute, ca să putem vorbi?

Kurdo închise mobilul.

— OK… am nevoie de un serviciu. Un serviciu important, şi trebuie făcut imediat şi fără să se discute în afara acestei încăperi.

— Spune.

— În 1989, a sosit din Irak în Suedia un refugiat kurd, pe nume Idris Ghidi. Când a fost ameninţat cu expulzarea, a fost ajutat de familia ta şi a reuşit să obţină permisul de şedere. Nu ştiu dacă a fost tatăl tău sau altcineva din familie cel care l-a ajutat.

— Unchiul meu, Mahmut Baksi, l-a ajutat pe Idris Ghidi. Eu îl cunosc pe Idris. Ce e cu el?

— Chiar acum lucrează la Göteborg. Am nevoie de ajutor să facă o treabă simplă. Sunt gata să-l plătesc.

— Ce fel de treabă?

— Ai încredere în mine, Kurdo?

— Sigur că da. Întotdeauna am fost prieteni.

---

[1] Kurdo Baksi (1965) a întemeiat în 1987 revista antirasistă *Negru-alb,* forum al luptei de idei împotriva rasismului în Suedia (în 2003 revista şi-a încetat apariţia, fiind înlocuită de editura *Negru-alb,* cu acelaşi profil). În 2003, Baksi a organizat cea mai mare demonstraţie antirasistă din Suedia. A primit pentru activitatea sa diferite premii, printre care premiul Olof Palme, în 2000.

[2] Uniunea sindicatelor din Suedia.

— Treaba pe care o va face este specială. Foarte specială. Nu vreau să povestesc în ce constă ea, dar te asigur că nu este în niciun fel ilegală şi nu va crea probleme nici pentru tine, nici pentru Idris Ghidi.

Kurdo Baksi îl cercetă atent pe Mikael Blomkvist:

— Înţeleg. Şi tu nu vrei să-mi povesteşti despre ce e vorba.

— Cu cât ştii mai puţin, cu atât e mai bine. Am nevoie să mă ajuţi cu o recomandare către Idris: să fie dispus să asculte ce am să-i spun.

Kurdo medită un scurt moment. Pe urmă, merse la masa de lucru şi deschise o agendă. Căută prin ea vreun minut, înainte să găsească numărul lui Idris Ghidi. Apoi, ridică receptorul. Discuţia se purtă în kurdă. Mikael desluşi după expresia feţei lui Kurdo că se începuse cu obişnuitele forme de politeţe şi ocolişuri. Apoi, el deveni serios şi explică despre ce era vorba. După un moment, se întoarse spre Mikael:

— Când vrei să-l întâlneşti?

— Vineri după-amiază, dacă-i convine. Întreabă-l dacă-l pot vizita acasă.

Kurdo mai vorbi un moment, apoi încheie convorbirea.

— Idris Ghidi locuieşte în cartierul Angered, spuse Kurdo. Ai adresa?

Mikael dădu din cap.

— E acasă vineri, la cinci după-amiaza. Eşti bine-venit să-i faci o vizită.

— Mulţumesc, Kurdo, spuse Mikael.

— Lucrează la spitalul Sahlgrenska, e om de serviciu, spuse Kurdo Baksi.

— Ştiu, răspunse Mikael.

— Am citit în ziare că eşti amestecat în afacerea aia cu Salander.

— Exact.

— A fost împuşcată.

— Aşa e.

— E internată tocmai la Sahlgrenska.

— Şi asta e adevărat.

Kurdo Baksi nu era deloc naiv.

El pricepea că Blomkvist era pe cale să facă vreuna din chestiile alea neortodoxe, pentru care era bine cunoscut. Îl ştia pe Mikael din anii ’80. Nu fuseseră niciodată prieteni apropiaţi, dar nici duşmani, şi Mikael fusese întotdeauna disponibil când Kurdo îi ceruse un serviciu. În ultimii ani, li se întâmplase să bea o bere sau două împreună, când se întâlniseră la vreo petrecere sau la vreo crâşmă.

— Voi fi amestecat în ceva despre care ar trebui să ştiu? întrebă Kurdo.

— Nu vei fi amestecat în nimic. Rolul tău a fost doar să-mi faci serviciul de-a mă prezenta unuia dintre cunoscuţii tăi. Şi, repet… Nu-l voi ruga pe Idris Ghidi să facă ceva care e ilegal.

Kurdo aprobă. Această asigurare îi ajungea. Mikael se ridică.

— Îţi sunt dator cu un serviciu.

— Întotdeauna ne suntem datori unii altora cu servicii, spuse Kurdo Baksi.

Henry Cortez puse receptorul în furcă şi bătu cu degetele în masă aşa de zgomotos, încât Monica Nilsson ridică o sprânceană, holbându-se la el. Constată că Henry Cortez era adânc cufundat în gânduri. Se simţea iritată, la modul general, şi se hotărî să nu-şi lase enervarea să se reverse asupra acestuia.

Monica Nilsson ştia că Mikael Blomkvist făcea şi desfăcea planuri cu Cortez, Malin şi Christer Malm în afacerea Salander, în vreme ce ea însăşi şi Lottie Karim trebuiau să facă toată munca pentru numărul viitor al unei reviste care nu mai avea o adevărată conducere, din clipa în care Erika Berger încetase să lucreze acolo. N-avea nimic rău de spus despre Malin, dar aceasta nu avea experienţa şi greutatea pe care le avusese Erika Berger. Iar Cortez nu era decât un băieţandru.

Iritarea Monicăi Nilsson nu era provocată de faptul că nu s-ar fi simţit luată în seamă sau că ar fi vrut să aibă slujbele lor – era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. Treaba ei consta în a supraveghea guvernul, parlamentul şi administraţia, pentru *Millennium.* Era o slujbă care îi plăcea şi pe care o ştia foarte bine. În plus, era destul de ocupată cu alte treburi, cum ar fi să scrie săptămânal o coloană pentru un ziar de sindicat, diferite munci voluntare pentru Amnesty International şi altele. Între acestea, nu-şi găsea locul slujba de redactor-şef la *Millennium,* care ar fi însemnat să muncească cel puţin douăsprezece ore pe zi şi să-şi sacrifice weekendurile şi sărbătorile legale.

Avea însă impresia că se schimbase ceva la *Millennium.* Revista îi părea dintr-odată străină. Şi nu putea pune degetul exact pe ce nu era în ordine.

Mikael Blomkvist era, ca întotdeauna, iresponsabil şi dispărea în călătoriile lui bizare, venind şi plecând cum avea chef. La urma urmei, era coproprietar al revistei şi putea hotărî singur ce voia să facă, dar, la naiba, ar fi trebuit să dea dovadă de un pic de seriozitate!

Christer Malm era cel de-al doilea coproprietar şi era cam de acelaşi ajutor ca atunci când se afla în vacanţă. Fără îndoială, era talentat şi luase asupra lui sarcina de redactor-şef uneori, când Erika Berger era în concediu sau ocupată, dar mai mult executa ce hotărau alţii. Era strălucit când venea vorba de grafică şi prezentări, însă total în afară când trebuia să planifice o revistă.

Monica Nilsson înălţă din sprâncene.

Nu, era nedreaptă. O irita faptul că se petrecea ceva în redacţie. Mikael lucra împreună cu Malin şi Henry şi toţi ceilalţi erau cumva lăsaţi pe dinafară. Formaseră un cerc închis şi se încuiau în biroul Erikăi… al lui Malin, adică, iar când ieşeau de acolo erau tăcuţi. Pe vremea Erikăi, revista fusese întotdeauna un colectiv. Monica nu înţelegea ce se petrece, dar se simţea exclusă.

Mikael lucra la afacerea Salander şi nu lăsa să-i scape un sunet despre ce se petrecea. Pe de altă parte, nu era ceva neobişnuit. Nu lăsase să-i scape o vorbă nici despre afacerea Wennerström – nici măcar Erika nu ştiuse –, dar de data aceasta îi avea drept confidenţi pe Malin şi pe Henry.

Pe scurt, Monica era nervoasă. Avea nevoie de o vacanţă. Simţea că trebuie să plece de acolo o vreme. Îl văzu pe Henry Cortez, punându-şi haina de catifea reiată.

— Plec să dau o raită, spuse el. Poţi să-i spui lui Malin c-o să fiu plecat vreo două ore?

— Ce se întâmplă?

— Cred că s-ar putea să fi descoperit ceva. Un subiect cu adevărat bun. Despre scaunele de closet. Trebuie doar să verific câteva amănunte, dar dacă totul se ţine, vom avea un text grozav pentru numărul din iunie.

— Scaune de closet? întrebă Monica Nilsson, privind în urma lui.

Erika Berger strânse din dinţi, punând încet jos textul despre viitorul proces al lui Lisbeth Salander. Textul era scurt, două coloane, destinat paginii a cincea a actualităţilor interne. Privi manuscrisul preţ de un minut, strâmbând din nas. Era ora 15:30 şi era joi. Lucra la *SMP* de douăsprezece zile. Ridică receptorul şi sună la şeful departamentului Actualităţi, Anders Holm.

— Bună. Berger la telefon. Fii amabil, caută-l pe reporterul Johannes Frisk şi veniţi imediat amândoi în biroul meu.

Închise telefonul şi aşteptă răbdătoare până ce Holm ajunse în cuşca de sticlă, urmat de Johannes Frisk. Erika îşi privi ceasul.

— 22, spuse ea.

— Ce? întrebă Holm.

— 22 de minute. Ţi-a luat 22 de minute ca să te ridici de la birou, să te duci 15 metri până la biroul lui Johannes Frisk şi să binevoieşti să vii aici.

— N-ai spus că e urgent. Sunt cam ocupat.

— N-am zis că e urgent. Am spus doar să-l cauţi pe Johannes Frisk şi să veniţi în biroul meu. Am spus *imediat,* şi prin *imediat* înţelegeam *imediat,* nu diseară sau săptămâna viitoare, sau când ai tu chef să-ţi ridici fundul de pe scaun.

— Auzi, cred că…

— Închide uşa.

Aşteptă până ce Anders Holm trase uşa în urma lui. Erika îl studia în tăcere. Fără îndoială, era un şef de birou deosebit de competent şi rolul lui consta în a avea grijă ca în fiecare zi paginile ziarului să se umple cu textul potrivit, care să fie uşor de înţeles şi prezentat în ordinea şi pe spaţiul stabilit în şedinţa de dimineaţă. Anders Holm efectiv jongla cu o colosală cantitate de informaţii în fiecare zi. Şi făcea aceasta fără să scape nicio minge.

Problema cu Anders Holm era că ignora în mod consecvent hotărârile luate de Erika Berger. În răstimpul celor două săptămâni, ea încercase să găsească o formulă pentru a putea colabora cu el. Argumentase amabil, încercase cu ordinele directe, îl încurajase să gândească şi altfel şi, în general, făcuse totul ca acesta să înţeleagă cum voia ea să fie făcut ziarul. Nimic nu ajutase.

Textul pe care ea îl arunca după-amiaza ajungea oricum în ziar, după ce ea pleca. *A fost un text care a căzut şi am avut o gaură pe care a trebuit să o plombez cu ceva.*

Titlul pe care-l hotărâse Erika era şters dintr-odată şi înlocuit cu ceva diferit. Nu era întotdeauna o alegere greşită, dar se făcea fără ca ea să fie consultată. Se făcea demonstrativ şi provocator.

Mereu era vorba de fleacuri. Şedinţa de redacţie de la ora 14:00 era brusc mutată la 13:50, fără ca ea să fie informată, şi cea mai mare parte din decizii fuseseră deja luate, când sosea ea cu întârziere la şedinţă. *Iartă-mă… În grabă, am uitat să te informez.*

Erika Berger nu putea să înţeleagă pentru nimic în lume de ce Anders Holm luase această atitudine faţă de ea, însă constatase că discuţiile blânde şi mustrările amabile nu ajutau. Până atunci, nu purtase nicio discuţie în faţa altor colaboratori din redacţie, ci încercase să-şi limiteze iritarea la discuţii particulare şi confidenţiale. Ele nu dăduseră niciun rezultat şi de aceea venise momentul să se exprime mai clar, de data asta în faţa colegului Johannes Frisk, fapt care garanta răspândirea conţinutului discuţiei în întreaga redacţie.

— Primul lucru pe care l-am făcut când am început să lucrez aici a fost să spun că am un interes special pentru tot ce are de-a face cu Lisbeth Salander. Am explicat că vreau să am informaţii în avans despre toate articolele planificate şi că vreau să văd şi să aprob tot ce se va publica. Ţi-am amintit asta de cel puţin zece ori şi, ultima oară, la şedinţa de redacţie de vinerea trecută. Ce nu ţi-e clar?

— Toate textele care sunt planificate sau în curs de fabricare se află în notele informative zilnice de pe intranet. Întotdeauna sunt trimise şi pe computerul tău. Eşti tot timpul informată.

— Rahat. Când am primit azi-dimineaţă ziarul în cutia poştală, un articol de trei coloane despre Salander şi evoluţia afacerii de la Stallarholmen se afla în deschiderea paginii de actualităţi.

— Este textul Margaretei Orring. E o colaboratoare externă şi l-a lăsat abia aseară, la ora şapte.

— Margareta Orring a sunat ca să-şi propună articolul ieri, la ora 11. Tu ai fost de acord şi i-ai încredinţat sarcina ieri, la 11:30. N-ai spus niciun cuvânt despre asta la şedinţa de la ora 14:00.

— Există în nota informativă zilnică de pe computerul tău.

— A, da, uite ce scrie acolo: „Margareta Orring, interviu cu procurorul Martina Fransson. Relativ la: confiscarea de narcotice la Södertälje”.

— Prin urmare, subiectul de bază a fost interviul cu Martina Fransson, despre confiscarea unor steroizi anabolici, pentru care a fost arestat un membru al clubului motociclist din Svavelsjö.

— Tocmai. În informare nu era o vorbă despre Svavelsjö MC sau că interviul avea să se centreze pe Magge Lundin şi Stallarholmen şi, prin aceasta, pe ancheta despre Lisbeth Salander.

— Presupun că toate astea au apărut în cursul interviului…

— Anders, eu nu pot înţelege de ce, dar tu stai aici, în faţa mea şi mă minţi privindu-mă în ochi. Am vorbit cu Margareta Orring, care a scris textul. Ea ţi-a explicat clar pe ce urma să se centreze interviul ei.

— Îmi pare rău, dar nu am înţeles că interviul va fi centrat pe Salander. Am primit textul seara, foarte târziu. Ce trebuia să fac, să anulez totul? Textul lui Orring era foarte bun.

— Asupra acestui lucru suntem amândoi de acord. E un subiect remarcabil. Şi cu asta, e a treia minciună cu care vii, în cam tot atâtea minute. Orring ţi l-a lăsat la ora 15:20, prin urmare, cu mult înainte să plecăm la casele noastre, la ora 18.

— Berger, nu-mi place tonul tău.

— Foarte bine. În cazul ăsta, pot să-ţi explic că nici eu nu apreciez tonul, subterfugiile şi minciunile tale.

— Poate crezi că eu conduc un fel de conspiraţie împotriva ta…

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Şi, punctul doi: azi apare textul ăsta, al lui Johannes Frisk, direct pe biroul meu. Nu-mi amintesc să fi discutat ceva despre asta la şedinţa de la ora 14. Cum se face că unul dintre jurnaliştii noştri a lucrat toată ziua la cazul Salander, fără ca eu să fiu la curent?

Johannes Frisk începu să se foiască. Dar avu înţelepciunea de a-şi ţine gura.

— Aşadar… Noi facem un ziar şi probabil există sute de texte pe care tu nu le cunoşti. Avem o anumită rutină aici, la *SMP,* cu care toţi trebuie să ne obişnuim. Eu nu am nici timpul, nici posibilitatea de a mă ocupa în mod deosebit de anumite texte.

— Nu te-am rugat asta. Am cerut ca eu să fiu prima informată despre tot ce are legătură cu cazul Salander, şi în al doilea rând, ca eu să aprob tot ce se publică despre acest subiect. Aşadar, încă o dată, ce nu ţi-e clar?

Anders Holm oftă, arborând un aer chinuit.

— OK, spuse Erika Berger. Am să mă exprim şi mai clar. Nu vreau să mă cert cu tine pe tema asta. Să vedem dacă înţelegi mesajul următor: dacă chestia asta se mai repetă o dată, n-o să mai fii şef la Actualităţi. O să iasă cu scântei, dar pe urmă vei sta şi vei redacta pagina dedicată familiei sau pagina cu serii desenate, sau altceva de genul ăsta. Nu pot să am la Actualităţi un şef în care să nu mă pot încrede şi cu care să nu pot colabora, care-şi petrece timpul subminându-mi deciziile. Ai înţeles?

Anders Holm desfăcu mâinile într-un gest care voia să spună că el ştia prea bine că acuzaţiile Erikăi Berger erau lipsite de sens.

— Ai înţeles? Da sau nu?

— Aud ce spui!

— Te-am întrebat dacă ai înţeles. Da sau nu?

— Chiar crezi că te vei descurca? Ziarul ăsta apare pentru că eu şi alte rotiţe din maşinărie ne omorâm muncind. Conducerea va…

— Conducerea va face cum spun eu. Sunt aici ca să înnoiesc ziarul. Am o misiune precis formulată, pe care am negociat-o împreună, şi care înseamnă că eu am dreptul să fac schimbări redacţionale, oricât de importante, la nivelul şefilor. Pot să scap de vechituri şi să recrutez sânge nou din afară, dacă vreau. Şi, Holm, tu începi tot mai mult să-mi pari o vechitură.

Tăcu. Anders Holm îi întâlni privirea. Avea un aer furios.

— Asta a fost tot, spuse Erika Berger. Îţi propun să te gândeşti atent la ce am vorbit astăzi.

— Nu am de gând să…

— Faci cum vrei. Asta a fost tot. Poţi pleca.

Holm se întoarse pe călcâie şi ieşi din cuşca de sticlă. Erika îl văzu dispărând în furnicarul redacţiei, în direcţia bufetului. Johannes Frisk se ridică şi făcu gestul de a-l urma.

— Nu tu, Johannes. Rămâi un pic şi ia loc. Luă textul lui şi se mai uită încă o dată prin el.

— Eşti pe un post provizoriu aici, după cum am înţeles.

— Da. Sunt aici de cinci luni, şi aceasta este ultima mea săptămână.

— Câţi ani ai?

— 27.

— Îmi pare rău că ai ajuns la mijloc, între mine şi Holm. Vorbeşte-mi despre articolul tău.

— Am primit o informaţie azi-dimineaţă şi i-am transmis-o lui Holm. El mi-a spus s-o folosesc.

— De acord. Poliţia e interesată acum de ipoteza ca Lisbeth Salander să fie amestecată în vânzarea de steroizi anabolizanţi. Articolul tău are vreo legătură cu textul de ieri, despre Södertälje, care de asemenea vorbea despre steroizi?

— Nu, după câte ştiu, dar s-ar putea. Treaba asta, cu steroizii, are legătură cu relaţia ei cu un boxer. Paolo Roberto şi cunoscuţii lui.

— Foloseşte Paolo Roberto steroizi?

— Ce? Nu, sigur că nu. E mai mult vorba de lumea boxului. Salander obişnuia să se antreneze la box cu un număr de ciudaţi, la un club din Söder. Dar ăsta e punctul de vedere al poliţiei. Acolo a apărut undeva ideea că ea ar fi fost amestecată în vânzarea de droguri.

— Prin urmare, articolul nu se bazează pe nimic, în afara unui zvon vag?

— Nu este un zvon că poliţia are în vedere această posibilitate. Dacă au sau nu dreptate, asta n-o mai ştiu.

— Bine, Johannes. Atunci, vreau să ştii că ceea ce discutăm acum nu are nicio legătură cu Anders Holm. Eu cred că eşti un reporter remarcabil. Scrii bine şi ai ochi pentru detalii. Pe scurt, este un articol bun. Singura mea problemă este că eu nu cred în conţinutul lui.

— Pot să te asigur că este în totalitate corect.

— Şi am să-ţi explic de ce în articol se află o greşeală fundamentală. De unde vine informaţia?

— De la o sursă din cadrul poliţiei.

— Cine?

Johannes Frisk avu o ezitare. Era un răspuns automat. La fel ca toţi jurnaliştii din lume, nu voia să-şi numească sursa. Pe de altă parte, Erika Berger era redactor-şef şi, prin aceasta, una dintre puţinele persoane care puteau să-i ceară această informaţie.

— Un poliţist de la secţia de criminalistică, pe nume Hans Faste.

— Tu i-ai telefonat sau el ţi-a telefonat?

— El m-a sunat.

Erika Berger dădu din cap.

— Pentru ce crezi că te-a sunat?

— L-am intervievat de mai multe ori în timpul urmăririi lui Lisbeth Salander. El ştie cine sunt.

— Şi mai ştie că ai 27 de ani, că eşti angajat temporar şi poţi fi folosit când vrea să-ţi plaseze o informaţie pe care procurorul doreşte s-o răspândească.

— Da, am înţeles toate astea. Dar am primit o informaţie de la unul dintre anchetatori şi m-am dus să beau o cafea cu el, iar Faste mi-a povestit asta. El e corect citat. Ce altceva aş putea face?

— Sunt convinsă că l-ai citat corect. Ceea ce ar fi trebuit să se întâmple era că tu trebuia să te duci cu informaţia la Anders Holm, care ar fi trebuit la rândul lui să-mi bată la uşă şi să-mi explice situaţia, şi împreună ar fi trebuit să hotărâm ce e de făcut.

— Înţeleg. Dar eu…

— Tu i-ai lăsat materialul lui Anders Holm, care este şeful secţiei de Actualităţi. Ai procedat corect. La Holm s-a rupt firul. Dar hai să analizăm textul tău. În primul rând, de ce voia Faste ca această informaţie să transpire în afară?

Johannes Frisk ridică din umeri.

— Înseamnă că nu-ţi pasă?

— Nu ştiu.

— Bine. Eu afirm că această istorie este mincinoasă şi că Salander nu are absolut nimic de-a face cu steroizii. Ce răspunzi tu?

— Nu pot proba contrariul.

— Exact. Asta ar însemna că, după părerea ta, poţi publica un articol care e posibil să fie mincinos, doar pentru că noi nu avem probe pentru a afirma contrariul.

— Nu, există o responsabilitate. Dar noi facem tot timpul echilibristică. Nu putem refuza să publicăm atunci când avem o sursă care afirmă în mod expres un anumit lucru.

— Asta-i doar filosofie. Putem să punem întrebarea de ce vrea sursa ca informaţia să fie publicată. Lasă-mă să-ţi explic pentru ce am dat ordin ca tot ce-o priveşte pe Salander să ajungă pe biroul meu. Eu cunosc mai multe lucruri pe acest subiect decât oricine altcineva de la *SMP.* Secţia juridic a fost informată că am aceste cunoştinţe, pe care nu le pot discuta cu ei. *Millennium* va publica un articol pe care eu m-am obligat în scris să nu-l dezvălui pentru *SMP,* cu toate că lucrez aici. Am primit informaţiile în calitate de redactor-şef al revistei *Millennium* şi, în momentul de faţă, mă aflu în conflict de interese. Înţelegi ce vreau să spun?

— Sigur.

— Iar informaţiile mele de la *Millennium* conţin fapte care mă fac să afirm că această poveste este fără îndoială o minciună, care are ca scop să-i facă rău lui Lisbeth Salander, înainte de proces.

— E greu să-i mai facă vreun rău, ţinând seama de toate dezvăluirile care s-au făcut deja despre ea…

— Dezvăluiri care în majoritate sunt mincinoase şi denaturate. Hans Faste este una din principalele surse ale tuturor acestor dezvăluiri, care spun că Lisbeth Salander este o lesbiană paranoică şi violentă, cu preocupări sataniste şi sado-masochiste. Şi presa a muşcat momeala lui Faste pur şi simplu pentru că el este, la prima vedere, o sursă serioasă şi că e întotdeauna amuzant să scrii despre sex. Iar acum el continuă cu o altă afirmaţie, care va fi încă un bolovan în spinarea lui Lisbeth Salander în faţa opiniei publice, şi vrea ca *SMP* să-l ajute s-o răspândească. Îmi pare rău, dar nu sunt de acord cât timp lucrez eu aici.

— Înţeleg.

— Chiar înţelegi? Atunci, pot rezuma tot ce ţi-am spus într-o singură propoziţie. Misiunea ta de ziarist este să pui sub semnul întrebării şi să cercetezi critic – nu să repeţi papagaliceşte afirmaţii care vin de la personaje din conducerea administraţiei. Nu uita niciodată asta. Tu scrii foarte bine, dar acest talent este complet lipsit de valoare dacă refuzi deontologia profesională.

— Da.
— Am de gând să nu public acest articol.
— OK.
— Nu ţine. Eu nu cred în conţinutul lui.
— Înţeleg.
— Asta nu înseamnă că nu am încredere în tine.
— Mulţumesc.
— De aceea, am de gând să te trimit înapoi la masa de lucru cu propunerea unui nou subiect.
— Aşa!
— E legat de contractul meu cu *Millennium.* Prin urmare, eu nu pot dezvălui ce ştiu despre istoria Salander. În acelaşi timp, sunt redactor-şef la un ziar care riscă să derapeze grav, pentru că redacţia nu are informaţiile pe care le am eu.
— Hmm!
— Şi aşa nu se poate. E o situaţie unică şi care nu o priveşte decât pe Salander. De aceea, am hotărât să aleg un jurnalist pe care să-l îndrum în direcţia bună, astfel încât să nu fim prinşi cu pantalonii în vine atunci când *Millennium* va publica totul.
— Şi crezi că *Millennium* va publica ceva deosebit despre Salander?
— Ştiu asta. *Millennium* are un material care va răsturna cu fundul în sus cazul despre Salander, şi mă scoate din minţi că nu pot publica eu povestea asta. Însă e absolut imposibil.
— Dar ai spus că-mi respingi textul, pentru că ştii că nu e adevărat… Asta înseamnă că tu afirmi deja că există ceva în această afacere, pe care ceilalţi jurnalişti l-au scăpat din vedere.
— Exact.
— Iartă-mă, dar e greu de crezut că toată Suedia mediatică a căzut într-o astfel de cursă…
— Lisbeth Salander a fost victima unei hăituieli mediatice. În cazuri ca acesta, toate legile normale încetează să funcţioneze şi orice nonsens poate fi plasat pe prima pagină.
— Prin urmare, afirmi că Salander nu este ceea ce pare să fie.
— Încearcă să te obişnuieşti cu gândul că e nevinovată, că portretul care i se face în presa de senzaţie nu valorează nimic şi că există cu totul alte forţe în mişcare decât ceea ce a ieşit la iveală până acum.
— Eşti sigură de asta? Erika Berger dădu din cap.
— Şi asta înseamnă că ceea ce eu tocmai am încercat să public face parte din campania care continuă împotriva ei?
— Exact.
— Dar tu nu poţi spune despre ce e vorba?
— Nu.
Johannes Frisk se scărpină în cap un moment. Erika Berger aşteptă până ce el vorbi.
— OK… Ce vrei să fac?
— Du-te înapoi la birou şi gândeşte-te la un alt articol. Nu trebuie să fii stresat, dar, înainte ca procesul să înceapă, aş vrea să poată fi publicat un text lung, poate de două pagini, care să verifice gradul de adevăr din toate afirmaţiile care s-au făcut despre Lisbeth Salander. Începe prin a citi tot dosarul de presă şi pune cap la cap o listă cu ce s-a spus despre ea, apoi atacă afirmaţiile, una după alta.
— Aha…
— Gândeşte ca un reporter. Cercetează cine a răspândit informaţia, de ce a fost răspândită şi cine a avut de câştigat.

— Însă când va începe procesul cu siguranţă nu voi mai fi la *SMP.* Cum am spus, este ultima mea săptămână de stagiar.

Erika scoase o mapă de plastic dintr-un sertar al biroului şi luă o hârtie, pe care o puse în faţa lui Johannes Frisk.

— Ţi-am prelungit contractul cu trei luni. Lucrezi săptămâna asta ca de obicei şi revii la lucru săptămâna viitoare.

— Aha…

— Dacă vrei să mai lucrezi la *SMP.*

— Normal.

— Atunci, eşti recrutat pentru o muncă de investigaţie, în afara însărcinărilor obişnuite. Lucrezi sub conducerea mea directă. Vei fi trimisul nostru special la procesul Salander.

— Şeful departamentului de Actualităţi o să comenteze pe chestia asta…

— Nu-ţi face griji cu Holm. Am vorbit cu şeful de la departamentul Juridic şi am făcut în aşa fel încât să nu fie niciun conflict cu ei. Dar tu te vei ocupa de cercetări de bază, nu vei face raportare de ştiri. Sună bine?

— Grozav.

— Deci, aşa, am terminat cu asta. Ne vedem luni.

Îi făcu semn să plece. Când ridică privirea, îl văzu pe Anders Holm cercetând-o din partea cealaltă a halei centrale. Lăsă în jos privirea, prefăcându-se că n-o vede.

11
Vineri 13 mai – sâmbătă 14 mai

Mikael Blomkvist a avut multă grijă să nu fie urmărit atunci când, în dimineaţa zilei de vineri, a plecat pe jos de la redacţia revistei, spre vechea locuinţă a lui Lisbeth, de pe Lundagatan. Trebuia să meargă la Göteborg, să-l întâlnească pe Idris Ghidi. Problema era să găsească un mijloc de transport sigur, care să nu fie observat şi să nu lase vreo urmă. După o reflecţie serioasă, renunţase la alternativa de a merge cu trenul, pentru că nu voia să utilizeze cartea de credit. De obicei, folosea maşina Erikăi Berger, ceea ce acum nu mai era posibil. Se gândise să-l roage pe Henry Cortez sau pe altcineva să-i închirieze o maşină, dar şi asta ar fi lăsat urme pe cine ştie ce hârtii.

Într-un final, a găsit soluţia cea mai simplă. A scos o sumă mai mare de bani de la un automat de pe Götgatan. A folosit cheile lui Lisbeth Salander ca să deschidă portiera Hondei vişinii, care stătea părăsită în faţa locuinţei ei încă din martie. A potrivit scaunul, constatând că rezervorul era pe jumătate plin. A demarat şi s-a îndreptat spre autostrada E4, trecând peste podul de la Liljeholmen.

Ajuns la Göteborg, a parcat pe o stradă laterală care dădea în Avenyn. Era ora 14:50. A luat un prânz târziu, în prima cafenea care i-a ieşit în faţă. La ora 16:10, a luat tramvaiul spre Angered şi s-a dat jos în centrul cartierului. I-a luat 20 de minute până a descoperit adresa unde locuia Idris Ghidi. Era în întârziere cu 10 minute faţă de ora stabilită.

Idris Ghidi şchiopăta. A deschis uşa, a dat mâna cu Mikael şi l-a invitat în camera de zi mobilată spartan. Pe un scrin, lângă masa la care l-a invitat pe Mikael să ia loc, se aflau vreo zece fotografii înrămate, pe care Mikael a început să le privească.

— Familia mea, spuse Idris Ghidi.

Vorbea cu accent puternic. Mikael bănuia că acesta n-ar fi luat testul de limbă propus de Folk Partiet[1].

— Sunt fraţii dumitale?

— Cei doi fraţi ai mei, de aici, din stânga, au fost ucişi de Saddam în anii ’80, ca şi tatăl meu, care e în mijloc. Cei doi unchi ai mei au fost ucişi de Saddam în anii ’90. Mama mea a murit în 2000. Cele trei surori ale mele trăiesc. Locuiesc în străinătate. Două în Siria şi sora cea mai mică în Spania.

Mikael dădu din cap. Idris Ghidi turnă cafeaua făcută turceşte.

— Kurdo Baksi îţi trimite salutări. Idris Ghidi îşi înclină capul.

— Ţi-a spus ce vreau de la dumneata?

— Kurdo a zis că vrei să mă angajezi pentru o treabă, dar nu şi despre ce e vorba. Lasă-mă să-ţi spun de la început că nu accept dacă e ceva ilegal. Nu-mi dă mâna să mă amestec în aşa ceva.

Mikael încuviinţă din cap:

— Nu e nimic ilegal în ce-am să te rog să faci, dar este neobişnuit. Treaba propriu-zisă va dura câteva săptămâni şi trebuie făcută în fiecare zi. Pe de altă parte, ajung câteva minute pe zi pentru a o face. Pentru asta, vreau să-ţi plătesc 1 000 de coroane pe săptămână. Banii îi vei primi în mână, din propriul meu buzunar şi nu voi declara nimic la fisc.

— Înţeleg. Ce trebuie să fac?

— Munceşti ca om de serviciu la Sahlgrenska? Idris Ghidi aprobă.

---

[1] Partidul Poporului, partid care a făcut propunerea controversată ca toţi cei care cer cetăţenia suedeză să dea examen de limba suedeză şi de istorie a Suediei.

— Una din îndatoririle dumitale este ca în fiecare zi – sau şase zile pe săptămână, dacă am înţeles exact – să faci curat în sectorul 11C, adică la terapie intensivă.

Idris Ghidi încuviinţă din cap.

— Iată ce vreau să faci.

Mikael Blomkvist se aplecă spre el, explicându-i despre ce era vorba.

Procurorul Richard Ekström îşi privi oaspetele gânditor. Era a treia oară când îl întâlnea pe comisarul Georg Nyström. Vedea o faţă ridată, încadrată de păr cărunt. Georg Nyström îl vizitase prima oară în zilele de după asasinarea lui Zalachenko. Îi arătase legitimaţia care dovedea că lucrează pentru RPS/Säk. Avuseseră o discuţie lungă, cu voce joasă.

— E important să înţelegi că nu încerc în niciun fel să influenţez ceea ce vei hotărî sau felul în care îţi vei face treaba, spusese Nyström.

Ekström aprobase.

— Mai subliniez, de asemenea, şi faptul că sub niciun motiv nu va trebui să faci publică informaţia pe care ţi-o voi da.

— Înţeleg, zise Ekström.

Dacă ar fi fost să spună adevărul, Ekström ar fi trebuit să admită că nu înţelegea prea bine, dar nu voia să pară idiot, punând prea multe întrebări. Pricepuse că afacerea Zalachenko trebuia tratată cu cea mai mare grijă. De asemenea, mai înţelesese că vizita lui Nyström nu era oficială, chiar dacă acesta avea legături cu persoane foarte sus-puse din cadrul poliţiei secrete.

— E vorba de viaţa unor oameni, explicase Nyström chiar de la prima întâlnire. Din punctul de vedere al Säpo, tot ce e legat de afacerea Zalachenko e clasat ca *top secret.* Pot să confirm că e un fost agent secret care a dezertat din serviciile de spionaj militar sovietice şi una dintre persoanele-cheie în ofensiva ruşilor împotriva Europei de Vest, în anii ’70.

— Aha… E ceea ce afirmă, după cum se pare, şi Mikael Blomkvist.

— Şi în acest caz Blomkvist are perfectă dreptate. El e jurnalist şi a dat peste una dintre misiunile cele mai secrete din toate timpurile ale securităţii suedeze.

— Va publica articolul.

— Sigur că da. El reprezintă mass-media, cu toate avantajele şi dezavantajele ei. Noi trăim într-o democraţie şi e de la sine înţeles că nu putem influenţa ceea ce scriu ziarele. Inconvenientul în cazul de faţă este, evident, faptul că Blomkvist nu cunoaşte decât o parte infimă a adevărului despre Zalachenko şi că mult din ceea ce cunoaşte e greşit.

— Înţeleg.

— Ceea ce nu înţelege Blomkvist este că, dacă adevărul despre Zalachenko va fi cunoscut, ruşii vor identifica sursele şi informatorii noştri din Rusia. Asta înseamnă că oameni care şi-au riscat viaţa pentru democraţie vor fi ucişi.

— Dar Rusia nu este acum o democraţie? Vreau să spun, dacă s-ar fi întâmplat în vremea comunismului…

— Sunt doar iluzii. E vorba despre oameni care s-au făcut vinovaţi de spionaj împotriva Rusiei – şi nu există niciun regim din lume care să accepte aşa ceva, chiar dacă s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Şi cele mai multe dintre aceste surse mai sunt încă active…

Asemenea agenţi nu mai existau, dar procurorul Ekström nu avea de unde s-o ştie. El era obligat să-l creadă pe Nyström pe cuvânt. Şi nu putea să nu fie, de fapt, măgulit că împărtăşea, chiar dacă neoficial, o parte din informaţia care era una dintre cele mai secrete din Suedia. Era vag uimit de faptul că securitatea suedeză

putuse penetra apărarea rusească în felul pe care îl afirma Nyström, şi înţelegea că aceasta era o informaţie care, desigur, nu trebuia răspândită.

— Când am primit misiunea să te contactez, am făcut o evaluare completă a persoanei dumitale, spuse Nyström.

Pentru a seduce pe cineva, trebuie întotdeauna să-i găseşti slăbiciunile. Slăbiciunea procurorului Ekström era propria-i convingere despre însemnătatea persoanei sale şi el, ca majoritatea oamenilor, aprecia măgulirile. Era vorba de a-l face să se simtă ales.

— Şi noi am constatat că dumneata eşti o persoană care beneficiază de o mare încredere în cadrul poliţiei... şi, desigur, în cercurile guvernamentale, adăugă Nyström.

Ekström avea aerul mulţumit. A nu da numele persoanelor din guvern care aveau încredere în el era o informaţie care, fără să spună propriu-zis ceva, indica faptul că ar putea conta pe recunoştinţă, dacă îşi va juca bine cărţile. Era semn bun pentru viitoarea lui carieră.

— Înţeleg... De fapt, ce doreşti?

— Misiunea mea este, pur şi simplu, să-ţi ofer cât mai discret cu putinţă informaţii. Înţelegi, desigur, cât de incredibil de complicată a devenit această afacere. Pe de o parte, se desfăşoară o anchetă preliminară în formele cele mai legale, de care răspunzi dumneata personal. Nimeni, nici guvernul, nici Säpo sau altcineva nu trebuie să se amestece în felul în care faci cercetările. Treaba dumitale constă în a afla adevărul şi a acuza vinovaţii. Este una din funcţiile cele mai importante ale unui stat de drept.

Ekström aprobă.

— Pe de altă parte, ar fi o catastrofă naţională de proporţii aproape de neconceput dacă întregul adevăr despre Zalachenko ar transpira în public.

— Aşadar, care este scopul vizitei dumitale?

— În primul rând, scopul meu este să te fac conştient despre cât de delicată este situaţia. Nu cred că, după cel de-al Doilea Război Mondial, Suedia a fost vreodată mai expusă. S-ar putea spune chiar că soarta Suediei se află acum într-o anumită măsură în mâinile dumitale.

— Cine e şeful dumitale?

— Îmi pare rău, dar nu pot dezvălui numele persoanelor implicate în această afacere. Lasă-mă doar să spun că instrucţiunile mele vin din cele mai înalte sfere ale puterii.

Dumnezeule! Acţiona la ordinele guvernului. Dar n-o putea spune, pentru că ar fi fost o catastrofă politică. Nyström văzu că Ekström înghiţise momeala.

— Ceea ce pot face în schimb este să te ajut cu informaţii. Am împuterniciri foarte largi ca, după propria mea judecată, să te iniţiez în materialul cel mai secret pe care îl avem în ţara asta.

— Înţeleg.

— Asta înseamnă că dacă ai întrebări despre ceva, orice ar fi, trebuie să mi te adresezi mie. Nu trebuie să vorbeşti cu nimeni altcineva din Säpo, în afară de mine. Sarcina mea constă în a-ţi fi ghid în acest labirint şi, dacă există ameninţarea unor coliziuni între diferite interese, atunci te vom ajuta să găseşti soluţii.

— Înţeleg. Trebuie să spun că sunt recunoscător pentru faptul că dumneata şi colegii vreţi să-mi uşuraţi situaţia în felul acesta.

— Vrem ca procedura judiciară să-şi urmeze cursul, cu toate că e o situaţie dificilă.

— Bine. Vă asigur că voi fi extrem de discret. Nu e prima oară când manevrez informaţii secrete.

— Nu, şi noi o ştim prea bine.

Ekström avea o grămadă de întrebări pe care Nyström le-a notat cu grijă şi la care apoi a încercat să răspundă cât mai complet cu putinţă. La cea de-a treia vizită, Ekström urma să primească răspuns la mai multe din întrebările pe care le pusese.

Cea mai importantă dintre ele era: care este de fapt adevărul despre raportul lui Björck din 1991?

— Aceasta e una dintre probleme, spuse Nyström. Avea un aer încurcat.

— Poate ar trebui să încep prin a-ţi face cunoscut că, din momentul în care acest raport a ieşit la suprafaţă, am organizat un grup de analiză care a lucrat aproape zi şi noapte, în scopul de a elucida exact ce se întâmplase. Şi acum suntem aproape de punctul în care vom putea trage concluziile. Iar acestea sunt foarte neplăcute.

— Înţeleg, din moment de raportul afirmă că Säpo şi psihiatrul Teleborian au conspirat pentru a o băga pe Salander la balamuc.

— Dacă ar fi doar atât, spuse Nyström, zâmbind uşor.

— Adică?

— Da, dacă ar fi aşa, totul ar fi simplu. S-a comis o infracţiune care ar putea duce la urmărire penală. Problema este că acest raport nu corespunde celor care sunt în arhiva noastră.

— Ce vrei să spui?

Nyström scoase un dosar albastru pe care îl deschise.

— Ceea ce am aici este adevăratul raport, pe care Gunnar Björck l-a scris în 1991. Aici există chiar originalele corespondenţei dintre el şi Teleborian, pe care le avem în arhivă. Problema este că cele două versiuni nu sunt la fel.

— Explică.

— Ceea ce este mai cumplit e că Björck s-a spânzurat. Credem că a făcut-o din cauza dezvăluirilor despre escapadele lui sexuale, care urmau să fie făcute publice. *Millennium* avea de gând să-l denunţe public. L-a dus la o disperare aşa de profundă, încât a preferat moartea.

— Da…

— Raportul original este o anchetă despre încercarea lui Lisbeth Salander de a-şi ucide tatăl, pe Alexander Zalachenko, cu un cocktail Molotov. Primele 30 de pagini ale raportului pe care l-a găsit Blomkvist sunt identice cu originalul. Aceste pagini nu conţin nimic deosebit. Discrepanţele apar abia la pagina 33, atunci când Björck trage concluziile şi face recomandările.

— Cum aşa?

— În versiunea originală, Björck dă cinci recomandări clare. Nu pot ascunde faptul că el sugerează ca afacerea Zalachenko să nu apară în presă. Björck propune ca reeducarea lui Zalachenko – care fusese grav rănit – să se facă în străinătate. Şi alte lucruri de genul ăsta. De asemenea, propune să i se ofere lui Lisbeth Salander cele mai bune îngrijiri psihiatrice cu putinţă.

— Aha!

— Problema este că un număr de propoziţii au fost schimbate într-un fel foarte subtil. La pagina 34, există un pasaj în care Björck pare să propună ca Salander să fie declarată psihotică, pentru a nu fi un martor demn de crezare, în cazul că cineva va începe să pună întrebări despre Zalachenko.

— Şi această afirmaţie nu se află în raportul original?

— Exact. Gunnar Björck n-a propus niciodată aşa ceva. De altfel, nu ar fi fost legal. A propus ca ea să primească îngrijirea de care de fapt avea nevoie. În copia lui Blomkvist toate acestea au devenit o conspiraţie.

— Pot să citesc originalul?

— Te rog. Dar când plec trebuie să iau raportul cu mine. Şi, înainte să-l citeşti, lasă-mă să-ţi atrag atenţia asupra anexei cu corespondenţa între Björck şi

Teleborian. Este practic un fals de la cap la coadă. Nu este vorba de modificări subtile, ci de o falsificare grosolană.

— Falsificare?

— Cred că e singurul cuvânt care se potriveşte în acest context. Originalul arată că Peter Teleborian primise însărcinarea din partea tribunalului să-i facă un examen psihiatric legal lui Lisbeth Salander. Nimic din asta nu e neobişnuit. Lisbeth Salander avea 12 ani şi încercase să-şi omoare tatăl cu un cocktail Molotov; ar fi fost curios să *nu* rezulte o anchetă psihiatrică.

— E adevărat.

— Dacă dumneata ai fi fost procurorul, presupun că, de asemenea, ai fi cerut o anchetă, atât socială, cât şi psihiatrică.

— Fără îndoială.

— Teleborian era deja un psihiatru de copii cunoscut şi respectat şi, în plus, lucrase în medicina legală. A primit însărcinarea de a face o expertiză obişnuită şi a ajuns la concluzia că Lisbeth Salander era bolnavă psihic... nu trebuie să folosesc termenii tehnici.

— Înţeleg.

— Acest lucru l-a comunicat Teleborian într-un raport, pe care l-a trimis lui Björck şi care apoi a fost prezentat în faţa tribunalului, şi acesta a decis ca Salander să fie îngrijită la Sankt Stefan.

— Înţeleg.

— În versiunea lui Blomkvist, lipseşte cu totul acel raport pe care l-a făcut Teleborian. În locul lui, se află o corespondenţă între Björck şi Teleborian, care lasă să se înţeleagă că Björck i-a ordonat să prezinte un examen psihiatric fals.

— Şi dumneata afirmi că această corespondenţă e falsă?

— Fără nicio îndoială.

— Dar cine ar fi avut interesul să facă asemenea falsificări?

Nyström lăsă jos raportul şi îşi încruntă sprâncenele:

— Acum ajungi la miezul problemei.

— Şi răspunsul este...

— Nu ştim. Grupul nostru de analiză munceşte din greu ca să poată să dea un răspuns la această întrebare.

— Pot fi doar fanteziile lui Blomkvist? Nyström începu să râdă:

— Păi, e o presupunere spre care s-au îndreptat şi gândurile noastre la început. Dar nu credem asta. Credem că falsificarea s-a făcut cu mult timp în urmă, probabil în aceeaşi perioadă în care s-a scris şi raportul original.

— Da?

— Şi acest lucru duce la concluzii foarte neplăcute. Cel care a făcut falsul era la curent cu afacerea. Şi, de asemenea, falsificatorul avea acces la aceeaşi maşină de scris pe care o folosea şi Björck.

— Vrei să spui că...

— Nu ştim *unde* a scris Björck raportul său. Poate să fi fost la o maşină de scris, acasă sau la locul de muncă, sau altundeva. Putem imagina două alternative. Ori cel care a făcut falsificarea era cineva din lumea psihiatriei şi a medicinii legale, care, din cine ştie ce motiv, voia să-l discrediteze pe Teleborian, ori falsul a fost făcut în cu totul alt scop, de către cineva din poliţia secretă.

— De ce?

— Acest lucru s-a întâmplat în 1991. S-ar putea să fi fost vreun agent rus infiltrat în RPS/Säk, care dăduse de urma lui Zalachenko. Această posibilitate face că, în acest moment, noi verificăm un mare număr de fişiere personale.

— Dar dacă KGB ar fi aflat... atunci toate astea ar fi fost dezvăluite acum mulţi ani.

— Bine gândit. Dar nu uita că era tocmai epoca în care Uniunea Sovietică se prăbuşea şi KGB-ul era dizolvat. Nu ştim ce s-a întâmplat. Poate că a fost o operaţiune plănuită, care a fost anulată. KGB-ul a fost întotdeauna mare maestru în falsificarea documentelor şi în dezinformare.

— Dar ce scop ar fi putut să aibă KGB-ul, făcând o asemenea falsificare?

— Nici asta nu ştim. Un scop plauzibil ar fi fost, evident, de a provoca un scandal în care să fie implicat guvernul suedez.

Ekström îşi prinse între degete buza de jos.

— Asta înseamnă că evaluarea medicală a lui Lisbeth Salander este corectă?

— Da, da. Fără cea mai mică îndoială. Salander e nebună de legat, dacă pot să mă exprim aşa. Nu trebuie să ai nicio ezitare. Măsura de-a o interna într-o instituţie psihiatrică a fost perfect corectă.

— Scaune de closet, spuse pe un ton plin de îndoială Malin Eriksson, redactor-şef interimar.

Părea să creadă că Henry Cortez îşi bate joc de ea.

— Scaune de toaletă, repetă Henry Cortez, dând din cap.

— Vrei să scrii un articol despre scaune de toaletă. În *Millennium?*

Monica Nilsson râse brusc şi total nepotrivit. Ea văzuse entuziasmul prost ascuns al acestuia, când sosise la şedinţa de vineri şi recunoscuse toate semnele unui jurnalist care are un subiect bun în lucru.

— Bine, explică.

— E foarte simplu, spuse Henry Cortez. Cea mai mare industrie a Suediei, într-o clasă cu totul specială, este aceea a construcţiilor. E o industrie care în practică nu poate fi mutată în afara graniţelor: chiar dacă Skanska se preface că are un birou la Londra şi altele de felul ăsta, casele se vor construi în orice caz în Suedia.

— Aha, dar asta nu e ceva nou.

— Nu. Însă ceea ce e pe jumătate nou e că branşa construcţiilor se află cu câţiva ani-lumină în urma oricărei alte industrii din Suedia, în privinţa liberei concurenţe şi a eficienţei. Dacă Volvo ar construi automobile în acelaşi fel, ultimul model al anului ar costa în jur de un milion sau două bucata. Pentru o industrie normală, problema care se pune este să cobori preţul. Pentru industria construcţiilor, este exact invers. Li se rupe de scăderea preţurilor, ceea ce înseamnă că preţul pe metru pătrat creşte mereu şi statul îi subvenţionează cu banii contribuabililor, pentru a nu depăşi limita ridicolului.

— Si cum demonstrezi asta?

— Aşteaptă. E complicat. Dacă, să spunem, preţul unui hamburger ar fi crescut la fel după anii ’70, atunci un Big Mac ar costa acum 150 de coroane sau mai mult. Cât ar costa, cu cartofi prăjiţi şi Coca-Cola, nici nu îndrăznesc să mă gândesc, însă salariul meu de aici, de la *Millennium,* nu mi-ar ajunge ca să-l cumpăr. Câţi din cei de aici, de la masă, şi-ar mai cumpăra un hamburger care costă o sută de coroane?

Nimeni nu răspunse.

— De la sine înţeles. La fel, când cei de la NNC înjghebează repede câteva barăci la Gåshaga, în Lidingö, pe care le numesc locuinţe, şi iau chirie de 10–12 mii de coroane pe lună, pentru un apartament de trei camere? Câţi dintre voi îşi permit?

— Mie nu-mi dă mâna, spuse Monica Nilsson.

— Nu. Dar tu locuieşti deja într-un apartament de două camere lângă Danvikstull, pe care taică-tu ţi l-a cumpărat acum 20 de ani şi pe care tu ai primi, să spunem, 1 500 000, dacă l-ai vinde. Dar ce face un tânăr de 20 de ani, care vrea să se mute de acasă? Lui nu-i dă mâna. Prin urmare, tinerii locuiesc cu chirie sau cu subchirie, sau acasă, la mama, până ajung pensionari.

— Ce loc au scaunele de closet în tabloul ăsta? întrebă Christer Malm.

— Ajung şi la asta. Întrebarea este de ce locuinţele sunt aşa de al dracului de scumpe? Ei bine, pentru că cei care comandă casele nu ştiu cum s-o facă. Spus mai simplu, o firmă de locuinţe comunală sună la o întreprindere de construcţii de tipul Skanska şi spune că vrea să comande 100 de apartamente, apoi întreabă cât costă. Şi Skanska face socoteala şi sună înapoi, spunând că totul costă, de exemplu, 500 de milioane. Ceea ce înseamnă că metrul pătrat costă *x* coroane şi o să coste 10 mii să te muţi în el. Prin urmare, tu plăteşti costul.

— Te rugăm, Henry… vino la subiect.

— Da, sigur, dar tocmai ăsta e subiectul. De ce costă 10 mii ca să te muţi în blestematele alea de cazărmi din Hammarbyhamnen? Păi, pentru că firmelor de construcţii li se rupe de preţuri. Clientul trebuie în orice caz să plătească. Unul dintre cele mai mari costuri este preţul materialelor. Comerţul cu materiale de construcţii se face prin angrosişti care-şi pun propriile preţuri. Pentru că nu există nicio concurenţă adevărată, în Suedia, o cadă de baie costă 5 000 de coroane. Aceeaşi cadă de baie, făcută de acelaşi fabricant, costă 2 000 de coroane în Germania. Nu există nicio explicaţie logică pentru diferenţa de preţ.

— OK.

— Multe din acestea se pot citi într-un raport al Delegaţiei pentru construcţii a guvernului, care a activat în anii ’90. După asta, nu s-a schimbat nimic. Nimeni nu negociază preţurile aberante cu firma de construcţii. Clienţii plătesc docili cât li se cere şi, în cele din urmă, locatarii sau contribuabilii acoperă preţul.

— Henry, scaunele de closet!

— Cele câteva schimbări care au avut loc după Delegaţia pentru construcţii au fost pe plan local, mai ales în afara Stockholmului. Există comanditari care s-au săturat de preţurile mari. Un exemplu este firma Karlskronahem, care construieşte mai ieftin decât oricine altcineva, pur şi simplu cumpărându-şi singură materialele. Şi, în plus, Svensk Handel s-a amestecat. Ei consideră că preţurile sunt absolut delirante şi de aceea încearcă să faciliteze pentru cei care comandă să aducă ieftin acasă produse similare. Şi aceasta a dus la o adevărată comedie, la târgul de materiale de construcţii de la Älvsjö, de acum un an. Svensk Handel a adus aici un tip din Thailanda, care vindea scaune de closet pentru cel mult 500 de coroane.

— Da. Şi?

— Cel mai apropiat concurent era un angrosist suedez care se numeşte Vitavara SA şi care vindea scaune de closet de cel mai adevărat galben-albastru[1] pentru 1 700 de coroane. Şi comanditarii inteligenţi din primării au început să se scarpine în cap, întrebându-se de ce să arunce 1 700, când pot avea un scaun de closet asemănător din Thailanda cu 500.

— Poate erau de o calitate mai bună? zise Lottie Karim.

— Nu. Erau la fel.

— Thailanda, spuse Christer Malm. Miroase a copii care muncesc ilegal şi altele de felul ăsta. Ceea ce poate explica preţul scăzut.

— Nu, spuse Henry Cortez. Copiii muncesc în general în industria textilă şi în industria de suvenire. Şi în comerţul pentru pedofili, desigur. Vorbesc despre industria adevărată. ONU e cu ochii pe exploatarea copiilor şi eu am cercetat firma. Ei îşi văd de treabă. E vorba de o firmă industrială mare, modernă şi respectabilă în branşa obiectelor sanitare.

— Ei bine, e vorba de o ţară în care salariile sunt scăzute; prin urmare, rişti să scrii un articol care pledează pentru eliminarea industriei suedeze, prin concurenţa cu cea thailandeză. Să dai afară muncitorii suedezi, să închizi fabricile aici şi să importi din Thailanda. N-o să fii prea bine văzut de muncitorii suedezi!

---

[1] Galben-albastru este steagul suedez; deci scaunele cu pricina erau autentic suedeze.

Un surâs se răspândi pe chipul lui Henry Cortez. Se lăsă pe spate, luând un aer teribil de arogant.

— Niema, zise el. Ghiciţi unde-şi face Vitavara SA scaunele de closet de 1 700 de coroane?

Liniştea se lăsă peste redacţie.

— În Vietnam, spuse Henry Cortez.

— Nu poate fi adevărat, spuse Malin Eriksson.

— Ba da! zise Henry. Fabrică scaune de closet acolo de cel puţin 10 ani. Muncitorii suedezi au fost daţi afară încă din anii ’90.

— Pe naiba!

— Dar acum vine poanta. Dacă am importa direct de la fabrica din Vietnam, preţul ar fi de cel mult 390 de coroane. Ghiciţi cum se poate explica diferenţa dintre Thailanda şi Vietnam.

— Nu spune că…

Henry Cortez dădu din cap. Zâmbetul îi era mai lat ca faţa.

— Vitavara SA încredinţează fabricarea cuiva care se numeşte Fong Soo Industries. Firma se află pe lista ONU, cu întreprinderile care, cel puţin după verificarea din 2001, foloseau copii. Iar cea mai mare parte din lucrători erau puşcăriaşi.

Malin Eriksson zâmbi brusc:

— E grozav. E foarte, foarte grozav. Vei deveni cu siguranţă jurnalist când vei fi mare. Cât de repede poţi să ai articolul gata?

— În două săptămâni. Am de cercetat o grămadă de material despre comerţul internaţional. Şi, pe urmă, ne trebuie un *bad guy* în articol, aşa că vreau să văd cine este proprietar la Vitavara SA.

— O să-l putem pune în numărul din iunie?

— *No problem.*

Inspectorul criminalist Jan Bublanski l-a privit pe procurorul Richard Ekström fără nicio expresie. Întâlnirea dura de 40 de minute şi Bublanski simţea dorinţa puternică de-a întinde mâna şi a lua exemplarul din *Legea Regatului Suediei,* care se afla pe marginea biroului lui Ekström, pentru a-l arunca în capul procurorului. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut aşa ceva. Fără îndoială, ar fi urmat titluri în ziarele de seară şi cu siguranţă ar fi rezultat o acuzaţie de brutalizare. Alungă acest gând. Secretul omului civilizat era să nu cedeze acestui gen de impulsuri, indiferent cât de provocator se comporta adversarul. Şi de fapt, cel mai adesea inspectorul criminalist Bublanski era chemat când cineva ceda în faţa unor asemenea instincte.

— Prin urmare, aşa facem, zise Ekström. Cred că suntem de acord.

— Nu, nu suntem de acord, spuse Bublanski ridicându-se. Dar dumneata conduci ancheta preliminară.

Bombănea atunci când coti pe coridor, spre biroul lui, unde îi chemă şi pe inspectorii criminalişti Curt Svensson şi Sonja Modig, care constituiau resursele de personal din după-amiaza aceea. Jerker Holmberg avusese proasta idee să-şi ia două săptămâni de concediu.

— În biroul meu, spuse Bublanski. Aduceţi cafea.

După ce se instalară, Bublanski deschise carnetul cu însemnări de la întâlnirea cu Ekström.

— Pentru moment, situaţia stă aşa: şeful anchetei preliminare a renunţat la toate capetele de acuzare împotriva lui Lisbeth Salander, în ceea ce priveşte crimele pentru care a fost pusă sub urmărire. Aşadar, din punctul nostru de vedere, ea nu mai intră în ancheta preliminară.

— În orice caz, este un pas înainte, spuse Sonja Modig. Ca de obicei, Curt Svensson nu zicea nimic.

— Nu sunt chiar aşa de sigur, spuse Bublanski. Salander este în continuare bănuită de infracţiuni grave, la Stallarholmen şi Gosseberga. Dar asta nu mai intră în ancheta noastră. Noi ne vom concentra să-l găsim pe Niedermann şi să cercetăm cimitirul din Nykvarn.

— Înţeleg.

— Acum este clar că Ekström o va pune sub acuzaţie pe Salander. Cazul a fost transferat la Stockholm şi a fost ordonată o anchetă complet separată.

— Da?

— Şi ghiciţi cine o va ancheta pe Salander?

— Mă tem de ce e mai rău.

— Hans Faste s-a întors la lucru. El îl va asista pe Ekström în ancheta asupra lui Lisbeth Salander.

— Dar, la dracu', e un idiot! Faste e cea mai neindicată persoană să ancheteze ceva în legătură cu Salander!

— Ştiu. Însă Ekström are un argument bun. Faste a fost în concediu medical de la… hm, căderea din aprilie şi acesta e un caz bun şi uşor, pe care poate să se concentreze.

Tăcere.

— Prin urmare, în după-amiaza asta îi vom da tot materialul despre Salander.

— Şi istoria despre Gunnar Björck, şi Säpo, şi raportul din 1991…?

— Îi vor fi atribuite lui Faste şi Ekström.

— Nu-mi place deloc, spuse Sonja Modig.

— Nici mie. Dar Ekström e şef şi are contacte sus-puse în ierarhie. Cu alte cuvinte, treaba noastră este în continuare să-l găsim pe ucigaş. Curt, cum stăm?

— Pe Niedermann pare să-l fi înghiţit pământul. Trebuie să recunosc că în toţi anii aceştia, ca poliţist, niciodată n-am avut un caz asemănător. Nu avem niciun informator care să-l cunoască sau care să aibă idee despre locul în care se găseşte.

— Ciudat, spuse Sonja Modig. Prin urmare, el este căutat pentru uciderea poliţistului din Gosseberga, pentru brutalizarea unui alt poliţist, pentru tentativă de omor asupra lui Lisbeth Salander şi pentru răpire agravată de brutalizare în cazul asistentei dentare Anita Kaspersson. Ca şi pentru uciderea lui Dag Svensson şi a Miei Bergman. În toate aceste cazuri există probe tehnice suficiente.

— Ar trebui să ajungă. Dar cum merge cu ancheta asupra expertului financiar de la clubul motociclist din Svavelsjö?

— Viktor Göransson şi concubina lui Lena Nygren. Avem probe tehnice care-l leagă pe Niedermann de locul crimei. Amprente digitale şi ADN de pe corpul lui Göransson. Niedermann şi-a julit tare mâinile în timp ce-l tortura pe Göransson.

— OK. Ceva nou despre Svavelsjö MC?

— Sonny Nieminen a preluat funcţia de şef cât timp Magge Lundin este arestat, în aşteptarea procesului legat de răpirea lui Miriam Wu. Merge zvonul că Nieminen a promis o mare recompensă celui care-i va da informaţii despre locul unde se află Niedermann.

— Ceea ce face şi mai bizar faptul că acesta nu a fost încă găsit. Cum e cu maşina lui Göransson?

— Pentru că am găsit maşina Anitei Kaspersson în curtea lui Göransson, credem că Niedermann şi-a schimbat maşina. N-avem nicio urmă a acesteia.

— Prin urmare, întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem este dacă Niedermann se mai ascunde undeva, în Suedia – şi, în cazul ăsta, unde şi la cine – sau a reuşit deja să se pună la adăpost, în străinătate. Ce credeţi?

— Nu avem nicio dovadă că a fugit în străinătate, dar în mod absolut este singura explicaţie logică.

— În cazul acesta, unde a lăsat maşina?

Atât Sonja Modig, cât şi Curt Svensson clătinară din cap. Treaba poliţiei era în nouă cazuri din zece simplă, atunci când era vorba de urmărirea unei anume persoane. Trebuia să creezi un lanţ logic şi să începi să-l desfăşori. Cine îi erau prietenii? Cu cine a stat la puşcărie? Unde locuieşte prietena lui? Cu cine obişnuia să iasă? În ce zonă a fost folosit ultima dată telefonul lui mobil? Unde se află maşina lui? La sfârşitul lanţului avea să fie cel căutat.

Problema cu Ronald Niedermann era că acesta nu avea prieteni, nu avea iubită, nu fusese niciodată la puşcărie şi nu avea niciun telefon mobil cunoscut.

Cele mai multe dintre cercetări erau, prin urmare, îndreptate spre găsirea automobilului lui Viktor Göransson, pe care se presupunea că îl folosea Niedermann. Găsirea maşinii avea să dea indicaţii despre locul de unde trebuia continuată urmărirea. Iniţial, se aşteptaseră ca maşina să apară după câteva zile, probabil în vreun loc de parcare din Stockholm. Însă, cu toată alarma dată în toată ţara, maşina lipsea cu desăvârşire.

— Dacă se află în străinătate… Unde ar putea fi?

— E cetăţean german, aşa că normal ar fi să încerce să se ducă în Germania.

— În Germania este căutat. Nu pare să aibă vreun contact cu vechii prieteni din Hamburg.

Curt Svensson ridică mâna:

— Dacă planul lui era să plece în Germania… În cazul ăsta, de ce a venit la Stockholm? N-ar fi trebuit să se ducă spre Malmö şi Öresundsbron sau spre vreunul dintre feriboturi?

— Ştiu. Şi Marcus Erlander din Göteborg şi-a centrat în primele zile cercetările pe asta. Poliţia din Danemarca e informată despre maşina lui Göransson şi putem spune cu toată certitudinea că nu a plecat cu niciunul din feriboturi.

— În schimb, s-a dus la Stockholm şi la Svavelsjö MC, unde le-a omorât casierul şi – putem presupune – a dispărut cu o sumă necunoscută de bani. Care ar putea fi următorul pas?

— Trebuie să iasă din Suedia, spuse Bublanski. Cel mai normal ar fi să ia unul din feriboturile spre ţările baltice. Însă Göransson şi concubina lui au fost ucişi târziu, în noaptea de 9 aprilie. Asta înseamnă că Niedermann a putut să ia feribotul în dimineaţa imediat următoare. Am dat alarma doar după 16 ore de la moartea lor şi de atunci este căutată maşina.

— Dacă a luat feribotul dimineaţa, maşina lui Göransson ar fi fost parcată lângă unul din porturi, constată Sonja Modig.

Curt Svensson aprobă şi el.

— Poate că n-am găsit maşina pentru că Niedermann pur şi simplu a ieşit din ţară prin nord, pe la Haparanda? Un lung ocol în jurul golfului Botnic, dar în 16 ore ar fi ajuns să treacă graniţa spre Finlanda.

— Da, însă după aceea ar fi trebuit să părăsească maşina undeva, în Finlanda şi la ora asta ar fi trebuit să fi fost găsită de către colegii de acolo.

Rămaseră tăcuţi o vreme. În cele din urmă, Bublanski se ridică şi se duse la fereastră.

— Deşi e ilogic şi puţin probabil, maşina lui Göransson rămâne dispărută. Oare să fi găsit vreo ascunzătoare, unde să stea şi să aştepte, o casă de vacanţă sau…

— O casă de vacanţă este puţin probabil. În perioada asta a anului, toţi proprietarii de case de vacanţă fac reparaţii pentru la vară.

— Şi, în niciun caz ceva care să aibă legătură cu Svavelsjö MC. Sunt ultimii cu care ar vrea să aibă de-a face.

— Iar cu asta, trebuie exclusă toată lumea interlopă… Să aibă vreo prietenă, pe care noi n-o cunoaştem?

Aveau o grămadă de speculaţii, dar niciun fapt pe care să se bazeze.

Odată ce Curt Svensson a plecat, Sonja Modig s-a întors la biroul lui Bublanski, bătând la uşă. El i-a făcut semn să intre.

— Ai două minute?

— Ce e?

— Salander.

— OK.

— Nu-mi place deloc acest plan, cu Ekström şi Faste şi un nou proces. Tu ai citit raportul lui Björck. Şi eu am citit raportul lui Björck. Fata a fost anihilată în 1991 şi Ekström o ştie. Ce naiba se petrece?

Bublanski îşi scoase ochelarii, vârându-i în buzunarul de la piept:

— Nu ştiu.

— Ai vreo idee?

— Ekström afirmă că raportul lui Björck şi corespondenţa cu Teleborian au fost falsificate.

— Rahat. Dacă ele sunt un fals, atunci Björck ar fi spus, când l-am interogat.

— Ekström spune că Björck refuza să vorbească despre asta, pentru că era un material secret. Am fost criticat că m-am grăbit, reţinându-l şi interogându-l.

— Încep să am o părere tot mai proastă despre Ekström…

— E încolţit din mai multe părţi.

— Asta nu e o scuză.

— Noi nu deţinem monopolul adevărului. Ekström afirmă că a primit informaţia că raportul este un fals – nu există nicio anchetă veritabilă pe acest subiect. El mai spune că falsificarea a fost bine făcută şi ea reprezintă un amestec de adevăruri şi invenţii.

— Care parte este adevăr, şi care e invenţie?

— Cadrul este oarecum corect. Zalachenko este tatăl lui Lisbeth Salander şi era un nemernic care o brutaliza pe mama ei. Era obişnuita problemă – mama nu voia să facă plângere la poliţie şi, prin urmare, lucrurile au continuat mai mulţi ani. Björck a avut misiunea de-a cerceta ce se întâmplase, atunci când Lisbeth a încercat să-şi omoare tatăl cu o bombă incendiară. El a corespondat cu Teleborian – însă întreaga corespondenţă, în forma pe care o avem, este un fals. Teleborian i-a făcut un examen psihiatric absolut obişnuit lui Lisbeth Salander şi a constatat că era nebună, iar un procuror a decis să nu mai continue cu un proces. Fata avea nevoie de îngrijire şi au primit-o la Sankt Stefan.

— Şi dacă este un fals… cine l-a făcut şi în ce scop? Bublanski îşi depărta mâinile.

— Îţi baţi joc de mine?

— După câte am înţeles, Ekström va cere din nou un examen psihiatric al lui Salander.

— Nu pot accepta asta.

— Nu mai e treaba noastră. Noi am fost detaşaţi de la ancheta Salander.

— Şi a preluat-o Hans Faste… Jan, am să apelez la presă dacă nemernicii ăştia o atacă din nou pe Salander!…

— Nu, Sonja. N-o vei face. În primul rând, noi nu mai avem acces la anchetă şi, prin urmare, nu poţi dovedi ceea ce spui. Vei fi luată drept o paranoică fără scăpare şi cu asta cariera ta s-a terminat.

— Mai am încă raportul, spuse Sonja cu glas scăzut. Am făcut o copie pentru Curt Svensson, pe care nu i-am mai dat-o niciodată, pentru că ministerul justiţiei le-a strâns pe celelalte.

— Dacă scoţi o vorbă despre acest raport, nu numai c-o să fii dată afară, dar te vei face şi vinovată de grava greşeală profesională de a fi făcut public un raport secret.

Sonja Modig rămase o clipă tăcută, cercetându-şi şeful.

— Sonja, nu vei face nimic. Promite-mi. Ea ezită:

— Nu, Jan, nu pot să-ţi promit. E ceva putred în toată povestea asta.

Bublanski dădu din cap, aprobând.

— Da, e ceva putred. Dar, pentru moment, nu ştim care sunt duşmanii noştri.

Sonja Modig înclină capul într-o parte.

— *Tu* ai de gând să faci ceva?

— Nu vreau să discut asta cu tine. Ai încredere în mine. E vineri seară. Profită de weekend. Du-te acasă. Această discuţie nu a avut loc niciodată.

Era sâmbătă, ora 13:30, când paznicul de la securitate, Niklas Adamsson, a înălţat ochii din cartea de economie politică pe care o citea, pentru examenul care urma să aibă loc peste trei săptămâni. Auzise zgomotul periilor rotative ale căruciorului de făcut curat şi constată că era imigrantul şchiop. Acesta saluta întotdeauna cu amabilitate, dar era foarte tăcut şi nu râsese atunci când Adamsson încercase să glumească cu el. Îl văzu scoţând o soluţie de curăţat, vaporizând de două ori tejgheaua de la recepţie şi ştergând-o cu cârpa. Apoi, luă un mop şi-l folosi, în câteva locuri în care periile căruciorului nu ajungeau. Niklas Adamsson îşi vârî din nou nasul în carte, continuând să citească.

Au trecut 10 minute până ce omul de serviciu a ajuns până la scaunul lui Adamsson, din capătul culoarului. Au dat din cap unul spre celălalt. Adamsson s-a ridicat, lăsându-l pe îngrijitor să şteargă podeaua din jurul scaunului său. Practic, îl văzuse pe omul acesta în fiecare zi în care stătuse de gardă în faţa camerei, dar era absolut incapabil să-şi amintească numele lui. Vreun nume de tuciuriu, în orice caz. În schimb, Niklas Adamsson nu simţea cine ştie ce nevoie să-i controleze legitimaţia. În parte, pentru că tuciuriul nu făcea curăţenie în camera arestatei – acolo se făcea curat dimineaţa, de către două îngrijitoare – şi în parte, pentru că îngrijitorul şchiop nu i se părea cine ştie ce ameninţare.

Când acesta ajunse în capătul coridorului, deschise uşa cea mai apropiată de salonul lui Lisbeth Salander. Adamsson îi aruncă o privire, dar nici aceasta nu însemna vreo abatere de la rutinele zilnice. Debaraua cu mături şi perii se afla în capătul culoarului. În următoarele cinci minute, îngrijitorul goli găleata, curăţă periile şi umplu căruciorul cu pungi de plastic, pentru coşurile de gunoi. În cele din urmă, împinse căruciorul înăuntru, în debara.

Idris Ghidi era conştient de prezenţa paznicului de la securitate, de pe coridor. Acesta era un băiat blond, de vreo 25 de ani, care era de gardă acolo două sau trei zile pe săptămână şi care citea cărţi de economie politică. Ghidi trăsese concluzia că acesta lucra cu jumătate de normă la securitate, în vreme ce studia şi era cam la fel de atent la ce se întâmplă în jur ca o cărămidă.

Idris Ghidi se întreba ce ar fi făcut Adamsson dacă cineva chiar ar fi încercat să intre în camera lui Lisbeth Salander.

Idris Ghidi se mai întreba şi ce voia de fapt Blomkvist. Clătină din cap. Citise, bineînţeles, despre jurnalist în ziare, făcând legătura cu Lisbeth Salander din sectorul 11C şi se aşteptase să fie rugat să-i transmită ceva. În acest caz, ar fi fost obligat să refuze, pentru că nu avea acces la camera ei şi nici n-o văzuse niciodată. Însă propunerea nu avea nicio legătură cu presupunerile pe care le făcuse.

Nu vedea nimic ilegal în însărcinarea sa. Aruncă o privire prin deschizătura uşii şi văzu că Adamsson se aşezase din nou pe scaun, citindu-şi cartea. Era mulţumit că nu se afla nimeni altcineva prin preajmă, ceea ce se întâmpla aproape întotdeauna, pentru că debaraua era situată într-un colţ, exact în capătul coridorului. Băgă mâna în buzunarul halatului şi scoase un telefon mobil nou, marca Sonny Eriksson Z600. Idris văzuse acest model într-o reclamă. Costa mai mult de 3 500 de coroane pe piaţă şi avea o mulţime de funcţii.

Aruncă o privire pe ecran şi observă că mobilul era pornit, dar soneria oprită, atât semnalul sonor, cât şi vibratorul. Apoi se ridică în vârful picioarelor şi deşurubă un capac rotund, alb care era plasat peste tubul de ventilaţie care ducea la camera lui Lisbeth Salander. Plasă telefonul în ventilaţie, ferit de priviri, exact aşa cum îi spusese Blomkvist să facă.

Întreaga operaţiune îi luase cam treizeci de secunde. În ziua următoare, procedura va lua probabil zece secunde. Ceea ce va trebui să facă era să ia mobilul, să-i schimbe bateria şi să-l pună la loc, în tubul de ventilaţie. Vechea baterie o va lua acasă şi o va încărca, în timpul nopţii.

Asta era tot ce trebuia Idris Ghidi să facă.

Acest lucru n-o va ajuta totuşi pe Lisbeth Salander. Pe peretele din partea ei era fixat un grilaj. Ea nu va ajunge niciodată la mobil, dacă n-o să facă rost de o şurubelniţă şi o scară.

— Ştiu, spusese Mikael. Dar nu e nevoie ca ea să atingă mobilul.

Acest lucru trebuia să-l facă Idris Ghidi în fiecare zi, până când Mikael Blomkvist îi va transmite că nu mai e nevoie.

Pentru această muncă Idris Ghidi va primi 1 000 de coroane direct din buzunarul lui Blomkvist. De asemenea, va putea păstra telefonul, când treaba va fi terminată.

El dădu din cap. Înţelegea, desigur, că Mikael Blomkvist se ocupa cu ceva necurat, dar nici în ruptul capului nu înţelegea despre ce putea fi vorba. Să plasezi un telefon mobil în gura de ventilaţie dintr-o debara încuiată, pornit, dar fără sonerie, era o chestie atât de bizară, încât Ghidi nu putea să-i înţeleagă sensul. Dacă Blomkvist voia să aibă posibilitatea să comunice cu Lisbeth Salander, ar fi fost mult mai normal să mituiască pe vreuna dintre surori, să-i dea un telefon. Nu exista nicio logică în treaba asta.

Ghidi dădu din nou din cap. Pe de altă parte, n-avea nimic împotrivă să-i facă lui Mikael Blomkvist acest serviciu, de vreme ce plătea 1 000 de coroane pe săptămână. Şi n-avea de gând să pună întrebări.

Doctorul Anders Jonasson şi-a încetinit paşii, văzând un bărbat de vreo patruzeci de ani sprijinit de grilajul din faţa porţii imobilului în care locuia pe Hagagatan. Bărbatul îi părea oarecum cunoscut şi a dat din cap, în semn de recunoaştere.

— Doctor Jonasson?

— Da, eu sunt.

— Îmi pare rău că vă opresc aşa, pe stradă. Dar n-am vrut să vă deranjez la slujbă şi trebuie să stăm puţin de vorbă.

— Despre ce e vorba şi cine eşti dumneata?

— Numele meu este Mikael Blomkvist. Sunt jurnalist şi lucrez la revista *Millennium.* Este vorba de Lisbeth Salander.

— A, da, acum te recunosc. Ai chemat Salvarea, când a fost găsită… Dumneata ai pus banda adezivă pe rănile ei?

— Da.

— Foarte ingenios. Dar îmi pare rău, nu pot discuta despre pacienţii mei cu jurnaliştii. Trebuie să te adresezi biroului de presă de la Sahlgrenska, cum fac toţi ceilalţi.

— M-aţi înţeles greşit. Nu caut informaţii, şi sunt aici într-o chestiune privată. Nu e nevoie să-mi spuneţi ceva sau să-mi daţi vreo informaţie. E exact invers. Eu vreau să vă dau informaţii.

Anders Jonasson îşi înălţă mirat sprâncenele.

— Vă rog, spuse Mikael Blomkvist. Nu am obiceiul să acostez chirurgi în plină stradă, dar este foarte important să pot vorbi cu dumneavoastră. E o cafenea un pic mai jos, după colţ. Pot să vă invit la o cafea?

— Despre ce vrei să vorbim?

— Despre viitorul şi starea lui Lisbeth Salander. Sunt prietenul ei.

Anders Jonasson şovăi un lung moment. Înţelegea că dacă ar fi fost altcineva decât Mikael Blomkvist – dacă un necunoscut i-ar fi ieşit în cale, în felul acesta –, ar fi refuzat. Dar faptul că Mikael Blomkvist era o persoană cunoscută însemna că Anders Jonasson se simţea într-o măsură sigur că nu era vorba despre vreo glumă proastă.

— În niciun caz nu vreau să fiu intervievat şi nu voi vorbi despre pacienta mea.

— E perfect, spuse Mikael.

Anders Jonasson dădu în sfârşit din cap şi îl însoţi pe Blomkvist până la cafeneaua respectivă.

— Despre ce e vorba? întrebă el pe un ton neutru, după ce fiecare îşi primise ceaşca de cafea. Ascult, dar nu am intenţia să comentez absolut nimic.

— Vă e teamă că am să vă citez sau să vă dezvălui numele în presă. Lăsaţi-mă să vă spun de la început că acest lucru nu se va petrece. În ceea ce mă priveşte, această discuţie n-a avut loc.

— OK.

— Am de gând să vă cer un serviciu. Însă, înainte de-a o face, trebuie să vă explic exact de ce, pentru ca dumneavoastră să puteţi decide dacă e acceptabil din punct de vedere moral să-mi faceţi acest serviciu.

— Nu-mi place deloc turnura pe care o ia această discuţie.

— Trebuie doar să ascultaţi. Ca medic al lui Lisbeth Salander, e treaba dumneavoastră să vă îngrijiţi de sănătatea ei fizică şi psihică. În calitate de prieten al lui Lisbeth Salander, este *sarcina mea* să fac acelaşi lucru. Eu nu sunt medic şi, prin urmare, nu pot scormoni prin ţeasta ei, să scot gloanţe şi altele de felul ăsta, dar am o altă competenţă, care este cel puţin la fel de importantă pentru buna ei stare.

— Hm.

— Sunt jurnalist şi am scos la lumină adevărul despre răul care a lovit-o.

— OK.

— Pot să vă povestesc, în linii mari, despre ce este vorba, pentru ca să puteţi judeca singur.

— Hm.

— Ar trebui poate să încep prin a spune că Annika Giannini este avocata lui Lisbeth Salander. Aţi întâlnit-o.

Anders Jonasson făcu un gest de încuviinţare.

— Annika este sora mea şi eu îi plătesc onorariul, pentru a o apăra pe Lisbeth Salander.

— Aha!

— Puteţi verifica în registrul de stare civilă că este sora mea. Serviciul despre care vorbeam este ceva ce nu-i pot cere surorii mele. Ea nu discută despre Lisbeth cu mine. Are obligaţia de a păstra secretul profesional şi se supune unor cu totul altor reguli.

— Hmm.

— Presupun că aţi citit despre Lisbeth în ziare. Jonasson aprobă, dând din cap.

— A fost descrisă ca o criminală în serie, lesbiană, psihotică şi bolnavă mintal. Toate astea sunt prostii. Lisbeth Salander nu este psihotică şi probabil este la fel de deşteaptă ca dumneavoastră şi ca mine. Şi preferinţele ei sexuale nu privesc pe nimeni.

— Dacă am înţeles exact, s-a produs o anume schimbare a opiniei publice. Acum, în locul ei este numit ca făptaş germanul acela…

— Ceea ce este în întregime corect. Ronald Niedermann este vinovatul şi el este un asasin cu totul lipsit de conştiinţă. În schimb, Lisbeth are duşmani. Foarte, foarte importanţi. Unii dintre ei se află în sânul Säpo.

Anders Jonasson îşi înălţă sprâncenele, cu un aer sceptic.

— Când Lisbeth avea 12 ani, a fost închisă într-o clinică de psihiatrie infantilă din Uppsala, pentru că dăduse peste un secret pe care Säpo voia cu orice preţ să-l păstreze. Tatăl ei, Alexander Zalachenko, care tocmai a fost ucis la Sahlgrenska, era un spion rus transfug, o relicvă din perioada Războiului Rece. Era extrem de violent cu femeile, şi an de an o brutalizase pe mama lui Lisbeth. Când fata avea 12 ani, a ripostat, încercând să-l omoare pe Zalachenko cu un coctail Molotov. De aceea a fost închisă la clinica de psihiatrie.

— Nu înţeleg. Dacă a încercat să-şi omoare tatăl, poate că existau motive s-o interneze pentru tratament psihiatric.

— Subiectul meu – pe care îl voi publica – este că Säpo ştia ce s-a întâmplat, dar a preferat să-l protejeze pe Zalachenko, pentru că acesta era o importantă sursă de informaţii. Prin urmare, au falsificat un diagnostic şi au avut grijă ca Lisbeth să fie internată.

Anders Jonasson părea atât de neîncrezător, că Mikael începu să zâmbească.

— Tot ce vă povestesc acum poate fi dovedit cu probe. Voi scrie un text detaliat, care va apărea la timp pentru procesul lui Lisbeth. Credeţi-mă – va fi o nebunie.

— Înţeleg.

— Am să fac dezvăluiri şi voi fi cât se poate de dur cu doi medici, care au fost trepăduşii Säpo şi au ajutat s-o îngroape pe Lisbeth la balamuc. O să-i distrug fără milă. Unul dintre aceştia este o persoană foarte cunoscută şi respectată. Dar, cum am spus, am toată documentarea de care este nevoie.

— Înţeleg. Dacă un medic a fost amestecat în aşa ceva, este o ruşine pentru întreaga breaslă.

— Nu, eu nu cred în vinovăţia colectivă. E o ruşine pentru cei amestecaţi. Acelaşi lucru, în ceea ce priveşte Säpo. Cu siguranţă, sunt şi oameni de bine care lucrează la Säpo. E vorba de un grup izolat. Când Lisbeth a împlinit 18 ani, au încercat din nou s-o instituţionalizeze. De data aceasta, au dat greş, dar ea a fost pusă sub tutelă. La proces vor încerca din nou să arunce cu noroi în ea. Eu – sau, mai bine zis, sora mea – mă voi bate ca Lisbeth să fie eliberată şi să i se ridice tutela.

— OK.

— Însă ea are nevoie de muniţie. Prin urmare, acestea sunt condiţiile jocului. Poate ar trebui să numesc şi faptul că în acest război există câţiva poliţişti care sunt de fapt de partea ei. Dar nu şi şeful anchetei preliminare, care a acuzat-o.

— Nu?

— Lisbeth are nevoie de ajutor înaintea procesului.

— Aha. Însă eu nu sunt avocat.

— Nu, dar sunteţi medic şi aveţi acces la Lisbeth. Ochii lui Anders Jonasson se îngustară.

— Ceea ce vreau să vă rog nu este etic, ba chiar ar putea fi considerat drept o infracţiune.

— Aoleu!

— Dar, din punct de vedere moral, trebuie făcut. Drepturile ei sunt încălcate cu bună ştiinţă de către persoane care ar trebui să răspundă de protecţia ei.

— Aşa.

— Pot să dau un exemplu. După cum ştiţi, Lisbeth are interdicţia de a primi vizite şi nu poate citi ziare sau să comunice cu lumea exterioară. În plus, procurorul a impus avocatei ei obligaţia de a păstra tăcerea. Annika s-a ţinut cu stoicism de reguli. În schimb, procurorul este principala sursă prin care transpiră informaţii către jurnaliştii care continuă să scrie tâmpenii despre Lisbeth Salander.

— Adică?

— Articolul ăsta, de pildă.

Mikael îi întinse un tabloid din săptămâna trecută.

— „O sursă din echipa de anchetă afirmă că Lisbeth este iresponsabilă...”, şi urmează un şir de speculaţii pe care jurnalistul le construieşte pornind de la presupusa ei stare mintală.

— Am citit articolul. Nişte prostii.

— Deci dumneavoastră nu credeţi că Lisbeth Salander e nebună?

— În privinţa asta nu mă pot exprima. În schimb, ştiu că n-a avut loc nicio expertiză psihiatrică. Aşa că articolul nu face doi bani.

— OK. Însă eu pot dovedi că un poliţist pe nume Hans Faste, care lucrează pentru procurorul Ekström, este sursa acestei informaţii.

— Ei, fir-ar.

— Ekström va cere ca procesul să aibă loc cu uşile închise, ceea ce înseamnă că nimeni din afară nu va putea cerceta şi evalua probele împotriva ei. Şi, ceea ce este şi mai rău... Procurorul a izolat-o în aşa măsură, încât Lisbeth nu mai poate face acea cercetare necesară pentru a-şi putea susţine apărarea.

— Dacă am înţeles exact, de treaba asta se ocupă avocata ei.

— Lisbeth este, după cum cu siguranţă aţi înţeles în momentul acesta, o persoană foarte specială. Ea are secrete pe care eu le cunosc, dar nu le pot dezvălui surorii mele. În schimb, Lisbeth este în măsură să judece dacă vrea să se folosească de ele în apărare, la proces.

— Aha.

— Şi ca s-o poată face, Lisbeth are nevoie de asta. Mikael puse pe măsuţa dintre ei computerul de buzunar Palm Tungsten T3 al lui Lisbeth Salander şi un încărcător.

— Aceasta este cea mai importantă armă pe care Lisbeth o are în arsenal. Are nevoie de ea.

Anders Jonasson privi bănuitor calculatorul.

— De ce nu i-l predai avocatei ei?

— Pentru că doar Lisbeth ştie cum să ajungă la probe. Anders Jonasson rămase tăcut un lung moment, fără să atingă computerul de buzunar.

— Lăsaţi-mă să vă povestesc despre doctorul Teleborian, spuse Mikael, scoţând dosarul în care strânsese cele mai importante materiale.

Au mai rămas acolo peste două ore, vorbind cu glas scăzut.

Trecuse de ora opt în seara zilei de sâmbătă, atunci când Dragan Armanski şi-a părăsit biroul de la Milton Security şi a plecat pe jos spre sinagoga din Södermalm, de pe Sankt Paulsgatan. A ciocănit la uşă, şi-a spus numele şi i-a deschis rabinul în persoană.

— Am o întâlnire cu un prieten aici, a spus Armanski.

— Un etaj mai sus, am să vă arăt drumul.

Rabinul i-a oferit o *kippa* pe care Armanski, după un moment de ezitare, şi-a pus-o pe cap. Fusese educat într-o familie musulmană, în care purtatul unei *kippa* şi vizita la sinagogă nu intrau în ritualul cotidian. Se simţea stânjenit cu *kippa* pe cap.

Şi Jan Bublanski purta o *kippa.*

— Hei, Dragan. Mulţumesc că ţi-ai făcut timp. Am rugat rabinul să ne dea o cameră, ca să putem vorbi nestânjeniţi.

Armanski se aşeză în faţa celuilalt.

— Presupun că ai motive serioase pentru toate ascunzişurile astea.

— Voi trece direct la subiect. Ştiu că îi eşti prieten lui Lisbeth Salander.

Armanski făcu un semn de încuviinţare.

— Vreau să ştiu ce aţi pus la cale, tu şi Blomkvist, ca s-o ajutaţi.

— De ce crezi că am pus ceva la cale?

— Pentru că procurorul Richard Ekström m-a întrebat de vreo zece ori despre aportul real al Milton Security în ancheta Salander. Nu mă întreabă asta doar aşa, de glumă, ci pentru că este neliniştit că tu ai putea să încerci ceva, care ar avea rezonanţă în presă.

— Hmm.

— Şi, dacă Ekström este neliniştit, este din cauză că ştie sau se teme că pui ceva la cale. Sau, cel puţin, pot ghici că a vorbit cu cineva care se teme de asta.

— Cineva?

— Dragan, hai să nu ne mai jucăm de-a v-aţi ascunselea. Tu ştii că Salander a fost victima unui abuz de putere în 1991, şi mă tem că va fi din nou victima aceluiaşi abuz, când va începe procesul.

— Dar tu eşti poliţist, într-o ţară democratică! Dacă ai vreo informaţie, trebuie să acţionezi.

Bublanski dădu din cap, încuviinţând.

— Am de gând să acţionez. Întrebarea este cum.

— Spune-mi ce ai de spus.

— Vreau să ştiu ce-aţi pus la cale, tu şi Blomkvist. Presupun că nu staţi şi vă uitaţi pe pereţi.

— E complicat. Cum să ştiu dacă pot avea încredere în tine?

— Există un raport din 1991, pe care l-a găsit Blomkvist…

— Ştiu de el.

— Eu nu mai am acces la acest raport.

— Nici eu. Cele două exemplare pe care le aveau Blomkvist şi sora lui au dispărut.

— Au dispărut? întrebă Bublanski.

— Exemplarul lui Blomkvist a fost furat la o spargere în apartamentul lui şi copia Annikăi Giannini a dispărut când aceasta a fost atacată şi jefuită, la Göteborg. Toate astea s-au întâmplat în ziua în care a fost ucis Zalachenko.

Bublanski rămase tăcut un lung moment.

— De ce nu am aflat şi noi despre asta?

— După cum s-a exprimat Mikael: pentru a publica există doar o singură ocazie potrivită şi un număr nedefinit de momente nepotrivite.

— Dar voi… el are de gând să publice? Armanski aprobă cu un gest scurt.

— Un atac cu jaf la Göteborg şi o spargere aici, la Stockholm. În aceeaşi zi. Asta înseamnă că adversarii noştri sunt bine organizaţi, spuse Bublanski.

— În plus, ar trebui poate să amintesc că avem dovezi că telefonul lui Giannini este ascultat.

— Există cineva care îşi bate joc de orice lege în cazul ăsta.

— Problema e să aflăm cine, spuse Dragan Armanski.

— E şi gândul meu. La prima vedere, Säpo are interesul să facă tăcere asupra raportului lui Björck. Dar, Dragan… vorbim despre poliţia secretă suedeză! Este o instituţie de stat. Nu pot să cred că acestea ar putea fi procedee acceptate de Säpo. Nici măcar nu cred că Säpo are competenţa să facă aşa ceva.

— Ştiu. Şi mie îmi vine greu să diger povestea asta. Ca să nu mai pomenesc faptul că cineva a intrat la Sahlgrenska şi i-a zburat creierii lui Zalachenko!

Bublanski era tăcut. Armanski bătu şi ultimul cui în sicriu:

— Şi, chiar în acelaşi timp, Gunnar Björck s-a spânzurat!

— Aşadar, voi credeţi că este vorba de crimă organizată. Eu îl cunosc pe Marcus Erlander, care a făcut ancheta la Göteborg. El nu a găsit nimic care să indice că asasinatul a fost altceva decât fapta impulsivă a unui om bolnav. Şi noi am anchetat moartea lui Björck foarte minuţios. Totul arată că e vorba de o sinucidere.

Armanski aprobă:

— Evert Gullberg, 78 de ani, bolnav de cancer în fază terminală, tratat pentru depresie cu câteva luni înainte de crimă. L-am pus pe Fräklund să caute tot ce există despre Gullberg în registrele oficiale.

— Şi?

— Şi-a făcut serviciul militar la Karlskrona, în anii ’40, a studiat dreptul şi curând a devenit consilier fiscal pentru firme private. A avut un birou aici, la Stockholm, timp de 30 de ani, discret, clienţi particulari… cine or fi fost ei. Pensionat în 1994. S-a reîntors în oraşul natal, Laholm, în 1991… Nimic remarcabil.

— Dar?

— În afară de câteva detalii derutante. Fräklund n-a putut găsi nicio referinţă la Gullberg, în niciun context. N-a fost niciodată numit în vreun ziar şi nimeni nu ştie cine îi erau clienţii. Este ca şi cum el n-ar fi existat niciodată în viaţa profesională.

— Ce încerci să spui?

— Säpo este legătura cea mai normală. Zalachenko era un transfug rus, şi cine s-a ocupat de el, dacă nu Säpo? Apoi, este vorba despre capacitatea de a organiza închiderea lui Lisbeth Salander într-un ospiciu, în 1991. Ca să nu mai vorbim despre spargere, atac în plină stradă şi ascultare de telefoane, 15 ani mai târziu… Şi totuşi eu nu cred că Säpo se află în spatele acestora. Mikael Blomkvist îi numeşte „Clubul Zalachenko”… un mic grup de sectanţi, format din luptători ai Războiului Rece care au ieşit din hibernare şi care se ascund în vreun coridor întunecat, la Säpo.

Bublanski aprobă.

— Deci, ce putem face?

12
Duminică 15 mai – luni 16 mai

Comisarul Torsten Edklinth, şeful Comisiei pentru protecţia Constituţiei din cadrul Säpo, se ciupi de lobul urechii, privindu-l gânditor pe directorul respectabilei firme de securitate Milton Security, care pe nepusă masă îi telefonase, insistând să-l invite la cină, la el acasă, în Lindingö. Soţia lui Armanski, Ritva, le servise o tocană minunată. Mâncaseră şi făcuseră conversaţie. Edklinth se întreba ce voia de fapt Armanski. După cină, Ritva s-a dus să se uite la televizor, lăsându-i singuri la masă. Armanski a început să-i povestească istoria lui Lisbeth Salander.

Edklinth învârtea între degete paharul cu vin roşu.

Dragan Armanski nu era un nebun. O ştia prea bine.

Edklinth şi Armanski se cunoşteau de 12 ani, din vremea când o deputată de stânga primise o serie de ameninţări anonime cu moartea. Ea raportase acest fapt preşedintelui grupului parlamentar al partidului său, care anunţase secţia de securitate a guvernului. Era vorba de ameninţările scrise, foarte vulgare, conţinând informaţii care indicau că autorul anonimelor cunoştea date personale ale deputatei. Prin urmare, povestea devenise obiectul interesului Säpo. În vreme ce se desfăşura ancheta, femeia fusese pusă sub protecţie.

Protecţia persoanelor era la acea dată secţia cea mai strâmtorată financiar a Säpo. Resursele ei erau limitate. Secţia răspundea pentru paza casei regale şi a prim-ministrului şi, la nevoie, a unor miniştri sau şefi de partide. Nevoile depăşesc cel mai adesea resursele şi în realitate cei mai mulţi oameni politici suedezi sunt lipsiţi de orice formă de protecţie personală serioasă. Deputata a beneficiat de protecţie la unele apariţii oficiale, dar la sfârşitul zilei de lucru era abandonată, adică tocmai în acel moment în care creştea probabilitatea ca un ţicnit să treacă la acţiune.

Neîncrederea deputatei în capacitatea Säpo de a o apăra crescuse rapid.

Ea locuia într-o vilă la Nacka. Într-o seară, când a ajuns acasă târziu după o lungă dezbatere de la Comisia de finanţe, a descoperit că cineva forţase uşa de la terasă, intrase în camera de zi, decorase pereţii cu epitete sexuale umilitoare şi pe urmă se masturbase în dormitor. A pus mâna pe telefon de îndată, cerând firmei Milton Security să-i asigure protecţie personală. Omisese însă să anunţe Säpo despre hotărârea ei şi, a doua zi dimineaţa, în vreme ce avea o întâlnire la o şcoală din Täby, avusese loc o confruntare între bodyguarzii de stat şi cei angajaţi particular.

Pe vremea aceea, Torsten Edklinth era şef adjunct interimar la Protecţia Personalităţilor. Instinctiv detesta situaţiile în care gorile private aveau sarcina de a executa misiuni pe care gorilele de stat ar fi trebuit să le îndeplinească. Totuşi, îşi dădea seama că deputata avusese toate motivele să fie nemulţumită – patul ei mânjit era o probă convingătoare a lipsei de eficienţă a statului. În loc să înceapă să măsoare capacităţile lor reciproce, Edklinth se calmase şi stabilise o întâlnire la prânz cu Dragan Armanski, şeful de la Milton Security. Hotărâseră că poate situaţia era mai gravă decât estimase mai întâi Säpo şi că existau motive ca să întărească paza în jurul deputatei. Edklinth era destul de înţelept ca să înţeleagă că oamenii lui Armanski nu numai că posedau competenţa necesară pentru misiune, dar aveau o pregătire cel puţin la fel de bună şi un echipament tehnic mult mai modern. Au rezolvat problema prin aceea că oamenii lui Armanski au primit toată răspunderea pentru protecţia persoanei, în vreme ce poliţia secretă răspundea de ancheta propriu-zisă şi plătea factura.

Cei doi bărbaţi descoperiseră atunci că se stimau reciproc şi că puteau colabora uşor, ceea ce pe urmă s-a şi întâmplat în diferite ocazii, de-a lungul anilor. Edklinth avea în consecinţă un mare respect pentru competenţa profesională a lui Dragan

Armanski, şi atunci când acesta l-a invitat la cină şi l-a rugat să aibă o discuţie privată, a fost dispus să asculte.

Însă nu se aşteptase ca Armanski să-i arunce în braţe o bombă cu fitilul aprins.

— Dacă înţeleg exact, tu afirmi că Säpo desfăşoară o activitate de-a dreptul criminală.

— Nu, spuse Armanski. Nu mă înţelege greşit. Eu afirm că anumite persoane, care sunt angajate la Säpo, desfăşoară o asemenea activitate. Nu cred nici măcar o clipă că acest lucru este aprobat de conducerea Säpo sau că are vreo formă de acord al statului.

Edklinth privi fotografiile făcute de Christer Malm bărbatului care se urca într-un automobil cu o plăcuţă de înmatriculare cu literele KAB.

— Dragan… Nu e cumva e o farsă?

— Aş dori să fie o glumă. Edklinth cugetă un moment.

— Şi ce naiba te aştepţi să fac eu?

În dimineaţa următoare, Torsten Edklinth îşi curăţa cu grijă ochelarii, în vreme ce medita. Era un bărbat cu părul cărunt, urechi mari şi trăsături energice. Pentru moment, chipul îi era mai mult perplex, decât energic. Se afla în biroul său din sediul poliţiei din Kungsholmen şi petrecuse o bună parte din noapte gândindu-se la felul în care ar putea să folosească informaţiile pe care i le furnizase Dragan Armanski.

Nu erau gânduri plăcute. Poliţia secretă era instituţia din Suedia despre care toate partidele politice (mă rog, aproape toate) afirmă că are o valoare deosebită, dar căreia, în acelaşi timp, toţi îi atribuie tot felul de proiecte conspiraţioniste. Indiscutabil, scandalurile au fost multe, mai ales în anii ’70, perioadă radical de stânga, când unele… să le zicem greşeli constituţionale au avut loc. Însă, după cinci anchete publice asupra Säpo, foarte critice, o nouă generaţie de angajaţi ai Säpo a apărut. Era o şcoală mai tânără de activişti, recrutaţi din brigăzile financiare, de control al armelor şi de anchetare a fraudelor, din poliţia propriu-zisă – poliţişti care aveau obişnuinţa să ancheteze delicte, şi nu fantezii politice.

Säpo se modernizase, iar Comisia pentru protecţia Constituţiei căpătase un rol de frunte. Misiunea acesteia, aşa cum reieşea din instrucţiunile guvernului, era să prevină şi să dezvăluie ameninţările împotriva securităţii interioare a statului. Aceasta era definită drept *activitate ilegală, care ţinteşte ca prin violenţă, ameninţare sau constrângere să schimbe forma de guvernământ, prin a convinge organele de decizie politice şi instituţiile să ia hotărâri într-o anume direcţie sau să împiedice cetăţenii de la exercitarea drepturilor înscrise în Constituţie.*

Sarcina Comisiei pentru protecţia Constituţiei era în consecinţă să apere democraţia suedeză împotriva unor reale sau presupuse comploturi antidemocratice. Printre aceştia erau socotiţi în primul rând anarhiştii şi naziştii. Anarhiştii, pentru că se încăpăţânau să practice nesupunerea civilă sub forma incendierii unor magazine de blănuri, de exemplu. Naziştii, pentru că erau nazişti şi prin definiţie duşmani ai democraţiei.

Având formaţie juridică la bază, Torsten Edklinth începuse ca procuror şi pe urmă lucrase pentru Säpo timp de 21 de ani. Se aflase mai întâi pe teren, ca administrator al protecţiei de persoane, şi pe urmă la Comisia pentru protecţia Constituţiei, unde însărcinarea lui evoluase de la analiză la conducere administrativă şi, la scurt timp după aceea, devenise director de cabinet. Cu alte cuvinte, era şeful organizaţiei poliţiste de apărare a democraţiei suedeze. Comisarul Torsten Edklinth se considera democrat. În acest sens, definiţia era simplă. Constituţia era stabilită de parlament şi sarcina lui era ca aceasta să rămână intactă.

Democraţia suedeză se bazează pe o singură lege, care poate fi exprimată prin trei majuscule: *YGL – yttrandefrihetsgrundlagen* –, legea fundamentală a libertăţii de expresie. *YGL* stabileşte dreptul inalienabil de a spune, a crede, a gândi orice. Acest drept e acordat tuturor cetăţenilor suedezi, de la vreun nazist nebun până la anarhistul care aruncă cu pietre şi tot ce se află între aceştia doi.

Toate celelalte legi de bază ca, de exemplu, forma de guvernământ sunt doar broderii în jurul libertăţii de expresie. *YGL* este în consecinţă legea pe care se bazează democraţia şi care cade odată cu ea. Edklinth credea că prima lui îndatorire consta în a apăra dreptul legal al cetăţenilor suedezi de a crede şi a spune exact ce voiau, chiar dacă el nu împărtăşea nici măcar o secundă conţinutul gândirii sau spuselor acestora.

Această libertate nu însemna însă că totul era permis, ceea ce unii fundamentalişti ai libertăţii de exprimare, mai ales pedofilii şi grupurile rasiste încearcă să afirme în dezbaterea cultural-politică. Orice democraţie are limitele ei şi limitele legii libertăţii de exprimare sunt stabilite de legea asupra libertăţii presei *tryckfrihetsförordningen* sau *TF.* Aceasta defineşte în principiu patru restricţii ale democraţiei. Este interzis să se publice pornografie implicând copii şi unele scene de violenţă sexuală, oricare ar fi gradul de valoare artistică pe care îl afirmă autorul lor. Este interzisă instigarea la violenţă. Este interzisă defăimarea şi calomnierea unui concetăţean. Şi este interzisă incitarea la ură rasială.

Şi *TF* a fost ratificată de parlament şi conţine restrângeri sociale acceptabile ale democraţiei, adică acel contract social care stabileşte cadrul unei societăţi civilizate. Sâmburele legislaţiei este că niciun om nu are dreptul de a persecuta sau umili vreun alt om.

Pentru că *YGL* şi *TF* sunt legi, trebuie o autoritate care să garanteze supunerea la aceste legi. În Suedia, această funcţie este împărţită între două instituţii, dintre care una, *justitiekanslern*[1], *JK,* are misiunea de a-i urmări în justiţie pe cei care contravin libertăţii presei.

Din acest punct de vedere, Torsten Edklinth era departe de a fi mulţumit. Considera că *JK* în mod tradiţional era prea îngăduitoare în ceea ce privea urmărirea în justiţie a infracţiunilor directe împotriva Constituţiei suedeze. *JK* dădea de obicei răspunsul că principiul democraţiei era aşa de important, că nu trebuia să se intervină şi să se intenteze un proces decât în cazuri extreme. Această atitudine începuse totuşi să fie din ce în ce mai contestată în ultimii ani, mai ales după ce secretarul comisiei Helsinki pentru Suedia, Robert Hårdh, descoperise un raport care examina lipsa de iniţiativă a *JK* de-a lungul unui număr de ani. Raportul constata că era practic imposibil să se intenteze proces sau să se obţină acuzarea cuiva pentru incitare la ură rasială.

A doua instituţie era Comisia Säpo pentru protecţia Constituţiei, şi comisarul Torsten Edklinth îşi privea misiunea cu cea mai mare seriozitate. Considera că acesta era cel mai frumos şi mai important post pe care-l poate dori vreodată un poliţist, şi nu şi-ar fi schimbat funcţia cu nicio alta din întreaga Suedie judiciară şi poliţistă. Pur şi simplu, el era singurul poliţist din Suedia care avea însărcinarea oficială să funcţioneze ca poliţist politic. Era o sarcină delicată, care cerea mare înţelepciune şi un simţ al dreptăţii milimetric, pentru că experienţa celor mai multe state demonstra că o poliţie politică putea foarte uşor să se transforme în cea mai mare ameninţare la adresa democraţiei.

Presa şi opinia publică credeau de obicei că această Comisie pentru protecţia Constituţiei avea ca sarcină principală să-i ţină la locul lor pe nazişti şi pe „legumele” militante. Desigur, asemenea forme de manifestări erau obiectul unei importante părţi din interesul comisiei, dar dincolo de asta mai exista un lung şir de

[1] Cancelaria juridică.

instituţii şi fenomene care, de asemenea, constituiau însărcinarea comisiei. Dacă, să spunem, regele sau comandantul-şef al armatei şi-ar fi pus în cap că sistemul parlamentar şi-a trăit traiul şi că parlamentul ar trebui înlocuit cu o dictatură militară, sau aşa ceva, atunci regele sau comandantul-şef al armatei ar fi devenit repede obiect al interesului Comisiei pentru protecţia Constituţiei. Sau, dacă un grup de poliţişti ar fi avut ideea să întindă de lege într-atât, încât drepturile de bază ale individului să fie încălcate, era, de asemenea, sarcina comisiei să reacţioneze. În asemenea cazuri serioase, ancheta era plasată direct sub conducerea procurorului statului.

Problema era, desigur, că această comisie avea aproape exclusiv funcţie de analiză şi verificare, şi nicio secţie operativă. De aceea, de obicei poliţia obişnuită sau altă secţie din cadrul Säpo intervenea când, de exemplu, trebuiau arestaţi nişte nazişti.

Această situaţie era în ochii lui Torsten Edklinth extrem de nemulţumitoare. Aproape toate statele normale au, într-o formă sau alta, un tribunal constituţional independent, care, printre altele, are misiunea de a veghea ca oficialităţile să nu facă abuz de putere. În Suedia, această sarcină este îndeplinită de *JK* sau de reprezentantul justiţiei, *justitieombudsman*[1], care trebuie de fapt să se supună hotărârilor unor altor persoane. Dacă Suedia ar fi avut un tribunal constituţional, avocatul lui Lisbeth Salander ar fi putut imediat să acuze statul suedez pentru încălcarea drepturilor constituţionale ale acesteia. Tribunalul ar fi putut cere după aceea să fie puse pe masă toate hârtiile şi să fie chemate oricare persoane, inclusiv prim-ministrul, la interogatoriu, până ce afacerea ar fi fost rezolvată. Însă, aşa cum stăteau lucrurile, avocatul putea, în cel mai bun caz, să facă o reclamaţie la *justitieombudsman,* care însă nu avea autoritatea de-a se prezenta la Säpo şi a cere să vadă documentele.

Torsten Edklinth fusese timp de mulţi ani un călduros apărător al creării unui tribunal constituţional. Atunci, ar fi putut să se ocupe într-o manieră simplă de informaţiile pe care le primise de la Dragan Armanski şi să facă o depoziţie la poliţie, lăsând documentaţia la tribunal. După aceea, un proces implacabil s-ar fi pus în mişcare.

În situaţia actuală însă, Torsten Edklinth era lipsit de competenţa juridică necesară pentru a porni o anchetă preliminară.

Oftă adânc, luând încă o porţie de snus[2].

Dacă informaţiile lui Dragan Armanski corespundeau realităţii, atunci câţiva poliţişti de la Säpo aflaţi în funcţii de conducere s-au făcut că nu văd un şir de infracţiuni grave împotriva unei femei suedeze, apoi au internat pe temeiuri false fiica acesteia într-un spital psihiatric şi, în cele din urmă, au dat mână liberă unui fost spion rus să se ocupe de transport clandestin de arme, de narcotice şi de femei. Torsten Edklinth făcu o mutră scârbită. Nici nu voia să înceapă să numere cât de multe încălcări ale legii trebuie să fi avut loc în acest caz! Ca să nu mai vorbească de intrarea prin efracţie la Mikael Blomkvist, de atacul asupra avocatei lui Lisbeth Salander şi, poate – ceea ce Edklinth refuza să creadă că e adevărat –, de participarea la asasinarea lui Alexander Zalachenko.

Era o ciorbă în care Torsten Edklinth nu avea nici cea mai mică dorinţă să se amestece. Din păcate, el fusese deja amestecat, din momentul în care Dragan Armanski îl invitase la cină.

Întrebarea la care trebuia să răspundă acum era cum va trata el această situaţie. Formal, răspunsul la întrebare era simplu. Dacă povestea lui Armanski era

---

[1] Persoană desemnată de parlament pentru a veghea ca funcţionarii statului să respecte legea în exerciţiul funcţiilor lor.

[2] Tutun de mestecat.

adevărată, atunci cel puţin lui Lisbeth Salander i se răpise posibilitatea să-şi exercite drepturile şi libertăţile constituţionale. Din punct de vedere constituţional, se năştea un hăţiş de bănuieli că organe politice de decizie şi unele instituţii fuseseră influenţate în luarea deciziilor lor, ceea ce avea prin urmare legătură cu însuşi miezul însărcinărilor Comisiei de protecţie a Constituţiei. Torsten Edklinth era un poliţist care avea cunoştinţă despre o infracţiune, prin urmare avea obligaţia de a contacta un procuror şi de a depune plângere. În fapt, povestea nu era atât de simplă, ba chiar a naibii de complicată.

Inspectorul criminalist Monica Figuerola era, cu tot numele ei neobişnuit, născută în Dalarna şi se trăgea dintr-o familie care locuise în Suedia cel puţin de pe vremea lui Gustave Vasa. Era o persoană pe care oamenii o remarcau din mai multe motive. Avea 36 de ani, ochi albaştri şi 1,84 înălţime. Părul blond era tuns scurt şi buclat. Arăta bine şi se îmbrăca într-un fel pe care-l ştia atrăgător.

Era excepţional de bine pregătită fizic.

Ultima calitate provenea din faptul că în adolescenţă făcuse atletism de performanţă şi, când avea 17 ani, se calificase pentru Jocurile Olimpice. După aceea, terminase cu sportul de performanţă, însă continua să se antreneze cu fanatism de cinci ori pe săptămână într-o sală de sport. Se antrena aşa de des, că endomorfina funcţiona ca un preparat narcotic care-i dădea o stare de sevraj, când se oprea. Făcea jogging, ridica greutăţi, juca tenis, făcea karate şi, de asemenea, timp de 10 ani se dedicase culturismului. Acum făcea această formă extremă de antrenament mult mai rar decât în urmă cu doi ani, când dedica zilnic câte două ore ridicării de haltere. În prezent, făcea asta doar o jumătate de oră în fiecare zi, dar antrenamentul ei era de aşa natură, încât trupul îi era musculos, iar colegii rău-voitori o numeau Domnul Figuerola. Atunci când se îmbrăca în vreo bluză fără mâneci sau în rochie de vară, nimeni nu putea să nu-i remarce bicepşii şi deltoizii.

Un alt lucru care, în afară de constituţia fizică, îi deranja pe mulţi dintre colegii bărbaţi era că ea nu se mulţumea să fie o simplă *pretty face.* Terminase liceul cu calificativul maxim, intrase la Şcoala de Poliţie la 20 de ani şi pe urmă lucrase nouă ani la poliţia din Uppsala, vreme în care făcuse dreptul, în timpul liber. De amuzament, trecuse şi un examen de ştiinţe politice. Nu avea nicio problemă să memoreze şi să analizeze informaţii. Citea rar romane poliţiste sau altă literatură uşoară. În schimb, se îngropa cu cel mai mare interes în cele mai diferite materii, de la Drept internaţional la istoria antică.

În cadrul poliţiei, trecuse de la patrularea pe străzi, ceea ce fusese o pierdere pentru siguranţa de pe străzile Uppsalei, la un post de inspector criminalist, mai întâi la secţia de criminalistică, apoi la o secţie nouă, care se specializase în fraude economice. În anul 2000, căutase un post la Säpo din Uppsala şi în 2001 fusese mutată la Stockholm. Lucrase mai întâi la contraspionaj, dar aproape imediat fusese luată la Comisia pentru protecţia Constituţiei de către Torsten Edklinth care se întâmplase să-l cunoască pe tatăl Monicăi Figuerola şi-i urmărise cariera de-a lungul anilor.

Când Torsten Edklinth sfârşise prin a se hotărî că, de fapt, trebuia să reacţioneze la informaţiile lui Dragan Armanski, meditase o vreme, apoi ridicase receptorul chemând-o pe Monica Figuerola în biroul lui. Ea lucra de mai puţin de trei ani la Comisia pentru protecţia Constituţiei, ceea ce însemna că încă era mai mult un poliţist adevărat, decât un războinic de birou.

În ziua aceea, era îmbrăcată în jeanşi strâmţi, sandale turcoaz cu toc mic şi o jachetă bleumarin.

— Cu ce te ocupi acum? o întâmpină Edklinth, invitând-o să ia loc.

— Anchetăm jaful de la băcănia din Sunne, de acum trei săptămâni.

Poliţia secretă nu se îndeletnicea, de bună seamă, cu jafurile din magazinele alimentare. Genul ăsta de muncă făcea parte din atribuţiile poliţiei obişnuite. Monica Figuerola era şefa unei secţii formate din cinci colaboratori ai Comisiei pentru protecţia Constituţiei, care se ocupau cu analiza criminalităţii cu caracter politic. Cel mai important instrument pe care-l aveau erau câteva computere, legate în reţea, care conţineau fişierele incidentelor raportate la poliţia obişnuită. În general, fiecare plângere depusă la vreun district de poliţie din Suedia trecea prin computerele peste care Monica Figuerola era şef. Aceste computere erau dotate cu un program care scana automat fiecare raport de poliţie şi era programat să reacţioneze la 310 cuvinte specifice, de exemplu: *cioară*[1], *skinhead, svastică, imigrant, anarhist, Heil Hitler, nazist, naţional-democrat, trădător de patrie, curvă ovreică* sau *curvă de arabi.* Dacă unul dintre aceste cuvinte-cheie apărea în vreun raport de poliţie, computerul dădea alarma şi raportul respectiv era adus şi examinat îndeaproape. Dacă o cerea contextul, putea apoi să se hotărască o anchetă preliminară şi să urmeze o cercetare şi mai amănunţită.

Printre îndatoririle comisiei intra şi publicarea anuală a unui raport *Ameninţări la securitatea statului,* care oferea singura statistică de încredere asupra criminalităţii cu caracter politic. Statistica se baza în exclusivitate pe plângeri făcute la poliţia locală. În cazul jafului de la băcănia din Sunne, computerul reacţionase la trei cuvinte-cheie – *imigrant, epolet* şi *cioară.* Doi tineri mascaţi jefuiseră sub ameninţarea unui pistol o băcănie care era proprietatea unui imigrant. Puseseră mâna pe o sumă de 2 780 de coroane şi pe un cartuş de ţigări. Unul dintre jefuitori avea o geacă până în talie şi epoleţi cu steagul suedez pe umeri. Celălalt hoţ strigase în repetate rânduri „cioară blestemată” către proprietarul băcăniei şi-l obligase să se culce pe podea.

Acestea fuseseră de ajuns pentru colegii lui Figuerola ca să scoată raportul şi să încerce să vadă dacă hoţii se aflau în legătură cu vreo bandă de nazişti locali din Värmland şi dacă, în acest caz, jaful n-ar trebui definit ca delict rasist, pentru că unul dintre hoţi exprimase păreri rasiste. Dacă aşa stăteau lucrurile, jaful putea foarte bine figura în statistica viitoare, care apoi va fi analizată şi inserată la rândul ei în statistica europeană pe care biroul UE de la Viena o stabilea în fiecare an. Se putea, de asemenea, să reiasă că cei doi hoţi erau cercetaşi[2] care cumpăraseră o geacă Frövik, cu drapelul suedez şi că era o simplă întâmplare faptul că proprietarul era străin şi se pronunţase cuvântul „cioară”. Dacă aşa stăteau lucrurile, secţia lui Figuerola avea să şteargă jaful din statistică.

— Am o însărcinare dificilă pentru tine, spuse Torsten Edklinth.

— Ascult, zise Monica Figuerola.

— E o treabă care potenţial poate să însemne că o să te trezeşti în mare dificultate, şi chiar că ţi se va duce de râpă cariera.

— Înţeleg.

— Pe de altă parte, dacă reuşeşti s-o scoţi la capăt, vei face un mare pas înainte în carieră. Mă gândesc să te transfer la unitatea operativă a comisiei.

— Iartă-mă că spun asta, dar Comisia pentru protecţia Constituţiei nu are nicio unitate operativă.

— Ba da, spuse Torsten Edklinth. Acum există o asemenea unitate. Eu am întemeiat-o, în dimineaţa asta. Pentru moment, constă dintr-o singură persoană. Tu.

Monica Figuerola păru destul de sceptică.

— Sarcina comisiei este de a apăra Constituţia împotriva ameninţărilor interne, ceea ce de obicei înseamnă nazişti şi anarhişti. Dar ce ne facem dacă se dovedeşte că ameninţarea provine din propria noastră organizaţie?

---

[1] Svart kalle – (literal) cap negru, apelativ jignitor adresat străinilor în Suedia.

[2] Scouts: organizaţie internaţională de tineret.

A petrecut următoarea jumătate de oră ca să-i redea întreaga istorie pe care i-o spusese Dragan Armanski cu o seară în urmă.

— Cine este sursa acestor afirmaţii? întrebă Monica Figuerola.

— Pentru moment, nu este important. Concentrează-te asupra informaţiilor pe care le-a dat informatorul.

— Ceea ce voiam să spun e că mă întrebam dacă sursa este de încredere.

— Îl cunosc de ani de zile şi consider că este deosebit de credibil.

— Toate astea sună complet… nu ştiu ce să zic. Incredibil, şi e prea puţin spus.

Edklinth aprobă.

— Ca un roman cu spioni, spuse el.

— Ce te aştepţi să fac eu?

— Din acest moment, eşti eliberată de la toate celelalte însărcinări. Ai o singură sarcină – să verifici cantitatea de adevăr din această poveste. Fie că îmi confirmi, fie că respingi afirmaţiile. Nu-mi raportezi decât mie personal.

— Doamne sfinte! spuse Monica Figuerola. Înţeleg la ce te refereai când ziceai că se poate să-mi meargă fulgii.

— Da. Dar dacă povestea e adevărată… Dacă doar o mică parte din toate aceste afirmaţii este adevărată, atunci ne aflăm în faţa unei crize constituţionale, pe care va trebui s-o rezolvăm.

— Cu ce să încep? Cum să fac?

— Începe cu ce-i mai uşor. Începe prin a citi acel raport pe care l-a scris Gunnar Björck în 1991. Apoi, vei identifica persoanele care se spune că l-au supravegheat pe Mikael Blomkvist. Conform sursei mele, maşina este proprietatea lui Göran Mårtensson, 40 de ani, poliţist şi domiciliat pe Vittangigatan, în Vällingby. Pe urmă, îl vei identifica pe celălalt bărbat din pozele făcute de fotograful lui Mikael Blomkvist. Tânărul blond de aici.

— OK.

— Apoi, vei cerceta trecutul lui Evert Gullberg. Eu n-am auzit niciodată de omul ăsta dar, după informatorul meu, trebuie să aibă o legătură cu Säpo.

— Prin urmare, cineva de aici, de la Säpo, ar fi comandat unui moş de 78 de ani să ucidă un spion. Eu nu cred în aşa ceva.

— Şi totuşi, va trebui să verifici. Şi ancheta trebuie să se petreacă în secret. Înainte să iei vreo măsură, vreau să fiu informat. Nu vreau să se facă valuri.

— Ceea ce îmi ceri este o anchetă enormă. Cum am s-o fac eu singură?

— Nu o vei face singură. Te vei ocupa doar de primele verificări. Dacă vii înapoi şi spui că ai căutat şi nu ai găsit nimic, atunci totul este bine şi în ordine. Dacă găseşti ceva suspect, atunci vom hotărî cum mergem mai departe.

Monica Figuerola şi-a petrecut pauza de prânz ridicând haltere, în sala de gimnastică a poliţiei. Prânzul propriu-zis constase dintr-o cafea neagră şi un sendviş cu chiftele şi sfeclă roşie, pe care le luase cu ea, în birou. A închis uşa, a făcut ordine pe birou şi a început să citească raportul lui Björck, în vreme ce-şi mânca sendvişul.

A citit şi anexa – corespondenţa dintre Björck şi dr. Peter Teleborian. A notat fiecare nume şi fiecare întâmplare pomenită în raport, ca să le verifice. După două ore, s-a ridicat, a mers la automatul de cafea şi a umplut din nou ceaşca. Părăsind biroul, a încuiat uşa, ceea ce intra în rutinele zilnice de la RPS/Säk.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să verifice numărul registrului de intrare şi ieşire. A sunat la registratură şi a aflat că nu exista niciun raport cu acel număr. Cel de al doilea control pe care l-a făcut a fost să consulte arhivele presei. Aici a avut mai mult noroc. Atât ziarele de seară, cât şi un ziar de dimineaţă raportaseră despre o persoană grav rănită în incendierea unui automobil pe Lundagatan, la data respectivă. Victima era un bărbat de vârstă mijlocie, al cărui nume nu era dat. Unul

dintre ziarele de seară raporta că, după declaraţia unui martor ocular, incendiul fusese provocat conştient de către o fetiţă. Prin urmare, trebuia să fie acea faimoasă bombă incendiară pe care o aruncase Lisbeth Salander împotriva unui agent rus cu numele de Alexander Zalachenko. Părea că întâmplarea avusese totuşi loc.

Gunnar Björck, autorul raportului, era o persoană reală. El era un înalt factor de decizie la departamentul pentru străini, aflat în concediu medical din cauza unei hernii de disc şi, din nefericire, decedat prin sinucidere.

Totuşi, Serviciul de personal nu putea da nicio informaţie despre ocupaţiile acestuia în 1991. Datele erau secrete chiar pentru alţi colaboratori de la Säpo. Lucru obişnuit de altfel.

Dar faptul că Lisbeth Salander fusese în 1991 domiciliată pe Lundagatan şi îşi petrecuse următorii doi ani în clinica psihiatrică de copii Sankt Stefan era uşor de verificat. Cel puţin în această privinţă realitatea nu părea să contrazică raportul.

Peter Teleborian era un cunoscut psihiatru, care obişnuia să apară la televizor. Lucrase în 1991 la Sankt Stefan şi în prezent era, tot acolo, medic-şef.

Monica Figuerola cugetă îndelung asupra înţelesului raportului. Apoi, sună la şeful adjunct al Serviciului de personal.

— Am o întrebare complicată, spuse ea.

— Care anume?

— Ne ocupăm cu o documentare, la Comisia pentru protecţia Constituţiei. Este vorba de a judeca credibilitatea unei persoane şi sănătatea ei psihică. Aş avea nevoie să consult un psihiatru sau alt specialist care are aprobare să asculte informaţii protejate prin secret. Mi-a fost recomandat dr. Peter Teleborian şi aş vrea să ştiu dacă pot apela la el.

A durat un moment până să primească răspunsul.

— Dr. Peter Teleborian a fost consultant extern pentru Säpo în câteva ocazii. Are aprobare de acces la dosarele secrete şi, cu alte cuvinte, poţi discuta informaţii protejate cu el. Dar, înainte de a i te adresa, trebuie să urmezi procedura administrativă. Şeful tău trebuie să aprobe toate astea şi să facă o cerere formală, ca să poată fi consultat Teleborian.

Inima Monicăi Figuerola începu să bată mai repede. Verificase ceva ce n-ar fi trebuit să fie cunoscut, în afara unui cerc extrem de restrâns. Peter Teleborian avusese de-a face cu RPS/Säk. Prin aceasta, veridicitatea raportului era confirmată.

Lăsă din mână raportul şi se dedică altor părţi din informaţiile pe care i le dăduse Torsten Edklinth. Începu să studieze fotografiile făcute de Christer Malm celor două persoane care, conform informaţiei, îl supravegheaseră pe Mikael Blomkvist din cafeneaua Copacabana, pe 1 mai.

Consultă registrul de înmatriculare al automobilelor şi constată că Göran Mårtensson era o persoană reală, care avea un Volvo cenuşiu cu numărul în chestiune. Apoi, Serviciul de personal îi confirmă că lucra la RPS/Säk. Era controlul cel mai simplu pe care îl putea face şi această informaţie părea, de asemenea, să fie corectă. Inima ei bătu şi mai repede.

Göran Mårtensson lucra la Serviciul pentru protecţia personalităţilor. Era gardă de corp. Făcea parte din grupul care, la mai multe ocazii, răspunsese de securitatea prim-ministrului. De câteva săptămâni, fusese detaşat temporar la contraspionaj. Detaşarea lui începuse pe 10 aprilie, la câteva zile după ce Alexander Zalachenko şi Lisbeth Salander fuseseră transportaţi la spitalul Sahlgrenska, dar acest gen de detaşări nu avea nimic neobişnuit, dacă nu era suficient personal într-o problemă urgentă.

Pe urmă, Monica Figuerola a telefonat şefului adjunct de la contraspionaj, un bărbat pe care îl cunoştea personal şi pentru care lucrase în scurta perioadă pe care o petrecuse la această secţie. Îl întrebă dacă Göran Mårtensson se ocupa cu ceva

important, sau ar putea fi detaşat la Comisia pentru protecţia Constituţiei, pentru o anchetă.

Şeful adjunct al secţiei de contraspionaj rămase perplex. Monica Figuerola trebuie să fi fost greşit informată. Göran Mårtensson, de la protecţia personalităţilor, nu fusese detaşat la contraspionaj.

Monica Figuerola lăsă receptorul din mână, privindu-l fix câteva minute. La protecţia personalităţilor se ştia că Göran Mårtensson era detaşat la contraspionaj. Contraspionajul nu-l ceruse. Asemenea transferuri trebuiau aprobate şi girate de secretarul general. Se întinse după telefon ca să-l sune pe acesta, dar se opri. Dacă Mårtensson fusese detaşat de la secţia pentru protecţia personalităţilor, atunci secretarul general trebuia să fi dat aprobarea. Dar Mårtensson nu se afla la contraspionaj. Ceea ce secretarul general trebuia să ştie. Şi dacă Mårtensson fusese detaşat la o secţie care îl urmărea pe Mikael Blomkvist, şi acest lucru era probabil ştiut de secretarul general.

Torsten Edklinth îi spusese să nu facă valuri. A-l întreba pe secretarul general ar fi fost prin urmare totuna cu a arunca o piatră foarte mare într-o baltă pentru raţe.

Erika Berger s-a aşezat la biroul ei din cuşca de sticlă luni pe la zece şi jumătate, oftând adânc. Avea mare nevoie de cafeaua pe care tocmai şi-o adusese de la automat. Primele ore de muncă şi le petrecuse ţinând în grabă două şedinţe. Una fusese întâlnirea de dimineaţă de 15 minute, în care secretarul de redacţie, Peter Fredriksson, prezentase planul de muncă al zilei. Era obligată să se bazeze tot mai mult pe părerile lui Fredriksson, din cauza lipsei de încredere în Anders Holm.

Cea de-a doua fusese întâlnirea cu preşedintele consiliului de administraţie, Magnus Borgsjö, cu directorul financiar Christer Sellberg şi cu responsabilul de buget, Ulf Flodin. Întâlnirea era o trecere în revistă a scăderii ofertei de anunţuri şi a vânzărilor zilnice de ziare. Responsabilul de buget şi directorul financiar erau de acord că trebuiau luate măsuri pentru a micşora deficitul ziarului.

— Ne-am descurcat în primul trimestru datorită unei uşoare creşteri a pieţei de anunţuri şi faptului că doi colaboratori au ieşit la pensie, la finele anului trecut. Aceste posturi au rămas vacante, spuse Ulf Flodin. Probabil vom trece şi trimestrul viitor cu un deficit nesemnificativ, însă nu mai e nicio îndoială că ziarele gratuite ca *Metro* şi *Stockholm City* mănâncă în continuare din piaţa de publicitate din Stockholm. Singura prognoză pe care o putem face este că cel de-al treilea trimestru al anului va prezenta un deficit mare.

— Şi ce vom face? întrebă Borgsjö.

— Singura alternativă logică este să tăiem din personal. Nu am mai concediat din 2002. Dar eu consider că, înainte de finele anului, vor trebui să dispară cel puţin zece posturi.

— Şi anume care? întrebă Erika Berger.

— Va trebui să operăm după principiul cuţitului de tăiat brânză[1] şi să luăm un post de ici, altul de dincolo. Redacţia de Sport dispune în acest moment de şase posturi şi jumătate. Va trebui să le reducem la cinci posturi întregi.

— Dacă înţeleg exact situaţia, chiar şi acum redacţia de Sport lucrează pe brânci. Asta înseamnă că va trebui să reducem paginile de sport în întregime.

Flodin ridică din umeri:

— Aştept propuneri mai bune.

— Nu am propuneri mai bune, dar principiul este că, dacă vom reduce personalul, vom scoate un ziar mai subţire, iar dacă facem un ziar mai subţire, se va micşora numărul de cititori şi, în consecinţă, numărul de anunţuri publicitare.

— Obişnuitul cerc vicios, spuse directorul financiar, Sellberg.

[1] Osthyvel: un fel de racletă cu care se taie caşcavalul în felii foarte subţiri.

— Eu am fost angajată să ridic ziarul. Asta înseamnă că voi miza pe ofensivă, încercând să schimb ziarul şi să-l fac mai atractiv pentru cititori. Însă nu pot face asta dacă dau afară personal.

Se întoarse spre Borgsjö.

— Cât timp mai suportă ziarul să meargă în pierdere? Ce deficit putem suporta, înainte de punctul în care nu mai există întoarcere?

Borgsjö se strâmbă.

— De la începutul anilor 1990, *SMP* a înghiţit o mare parte din fondurile iniţiale. Avem un pachet de acţiuni care şi-a micşorat valoarea cu mai mult de 30% în ultimii zece ani. O mare parte din aceste fonduri au fost folosite pentru investiţii în tehnică informatică. Este vorba deci de cheltuieli foarte mari.

— Am notat că *SMP* a dezvoltat propriul lui sistem de redactare a textului, cel care se numeşte AXT. Cât a costat asta?

— Cam cinci milioane…

— Nu înţeleg exact logica. Există pe piaţă programe comerciale ieftine, gata făcute. De ce a investit *SMP* bani în dezvoltarea unui program propriu?

— Ei, bine, Erika, cine poate şti? Dar şeful tehnic ne-a convins s-o facem. Spunea că va fi mai ieftin pe termen lung şi că, de asemenea, *SMP* va putea vinde licenţe pentru acest program unor alte ziare.

— Şi a cumpărat cineva programul?

— Da, de fapt, un ziar local din Norvegia.

— Strălucit, spuse Erika Berger pe un ton sec. Următoarea problemă, avem PC-uri care sunt vechi de cinci, şase ani…

— Este exclus să se facă vreo nouă investiţie în computere noi anul ăsta, spuse Flodin.

Discuţia continuase. Erika începea să-şi dea seama că Flodin şi Sellberg îi ignorau părerile. Pentru ei, reducerile de posturi erau importante, ceea ce era poate evident din punctul de vedere al unui responsabil de buget sau director financiar, însă total inacceptabil din acela al unui proaspăt redactor-şef. Ceea ce o irita era faptul că ei îi respingeau argumentele sistematic, cu zâmbete amiabile care o făceau să se simtă ca o elevă scoasă la tablă. Fără să pronunţe un singur cuvânt nepotrivit, aveau faţă de ea o atitudine atât de clasică, încât devenea aproape comică. *Nu-ţi obosi mintea cu lucruri aşa de complicate, fetiţo.*

Borgsjö nu fusese de prea mare ajutor. El rămânea în expectativă şi-i lăsa pe ceilalţi participanţi la şedinţă să vorbească până la sfârşit, dar ea nu simţea aceeaşi atitudine jignitoare şi din partea lui.

Erika oftă, porni laptopul şi îşi deschise e-mailul. Primise 19 mesaje. Patru dintre ele erau spamuri de la unii care voiau A), ca ea să cumpere Viagra, B), să-i ofere cybersex cu *The Sexiest Lolitas on the Net,* pentru numai 4 dolari pe minut, C), o ofertă ceva mai grosolană, de *Animal Sex, the Juiciest Horse Fuck in the Universe,* precum şi D), să se aboneze la scrisoarea electronică *mode.nu,* care era produsă de o firmă pirat care inunda piaţa cu oferte promoţionale şi nu înceta să trimită rahaturi de-astea, ori de câte ori le refuzase. Încă 7 e-mailuri constau din aşa-numitele „scrisori nigeriene”, de la văduva fostului director al băncii centrale din Abu Dhabi, care-i oferea sume fantastice, cu condiţia să contribuie cu un mic capital pentru a-şi arăta încrederea, şi alte aiureli de felul ăsta.

Ultimele e-mailuri erau informaţiile de la şedinţa de dimineaţă, de la şedinţa de prânz, trei de la secretarul de redacţie, Peter Fredriksson, care o informa despre schimbările din articolul de fond al zilei, un e-mail de la consilierul ei financiar personal, care o invita să aibă o întâlnire pentru a discuta situaţia salariului ei, după plecarea de la *Millennium,* precum şi un e-mail de la stomatolog, care-i amintea că e vremea pentru vizita trimestrială. Îşi notă întâlnirea în agenda electronică şi

înţelese imediat că va trebui să o schimbe, pentru că avea planificată în acea zi o şedinţă de redacţie importantă.

În cele din urmă, deschise ultimul e-mail, care avea ca expeditor centralred@smpost.se şi titlul [în atenţia redactorului-şef]. Lăsă încet ceaşca de cafea pe masă.

[CURVO! CREZI CĂ E CEVA DE CAPUL TĂU, PIZDĂ BLESTEMATĂ! SĂ NU CREZI CĂ POŢI VENI AICI ŞI SĂ FACI PE GROZAVA. O SĂ FII FUTUTĂ ÎN CUR CU O ŞURUBELNIŢĂ, CURVĂ BLESTEMATĂ! CU CÂT DISPARI MAI REPEDE, CU ATÂT E MAI BINE.]

Erika Berger ridică automat privirea şi-l căută pe şeful de la Actualităţi, Anders Holm. Acesta nu se afla la locul lui şi nu-l zări nicăieri în redacţie. Se uită la expeditor, ridică receptorul şi îl sună pe Peter Flemming, care era şeful tehnic al *SMP.*

— Bună. Cine foloseşte adresa centralred@smpost.se?

— Nimeni. Adresa nu se află la *SMP.*

— Tocmai am primit un e-mail de la adresa asta.

— E un fals. E-mailul conţine vreun virus?

— Nu. Cel puţin, nu unul la care să fi reacţionat programul antivirus.

— OK. Adresa nu există. Dar e foarte simplu să fabrici o adresă aparent reală. Există site-uri pe net care transmit acest fel de e-mailuri.

— Se poate afla de unde a fost trimis mesajul?

— E aproape imposibil, chiar dacă persoana în cauză e aşa de tâmpită să-l trimită de la computerul personal. Dar s-ar putea descoperi numărul IP al unui server, însă dacă utilizează un cont pe care l-a deschis pe hotmail, de exemplu, urmele se opresc acolo.

Erika îi mulţumi pentru informaţii. Rămase un moment cugetând. Nu era prima oară când primea un e-mail de ameninţare sau un mesaj de la vreun nebun. E-mailul se referea în mod evident la noua ei funcţie de redactor-şef la *SMP.* Se întrebă dacă era vreun ţicnit care citise despre ea în legătură cu moartea lui Morander sau dacă expeditorul se afla înăuntrul redacţiei.

Monica Figuerola se gândise multă vreme cum să procedeze cu Evert Gullberg. Un avantaj al faptului că lucra la Comisia pentru protecţia Constituţiei era că avea competenţe extinse de acces la aproape orice anchetă de poliţie din Suedia, care ar fi putut fi interpretată ca având legătură cu criminalitatea rasistă sau politică. Ea constatase că Alexander Zalachenko era imigrant şi că în îndatoririle ei intra să cerceteze violenţa împotriva persoanelor născute în afara graniţelor, ca apoi să decidă dacă era motivată rasist sau nu. Prin urmare, avea drept deplin să cerceteze ancheta asupra uciderii lui Zalachenko şi să decidă dacă Evert Gullberg avea legături cu vreo organizaţie rasistă, sau dacă exprimase vreo opinie rasistă în momentul crimei. Ceru dosarul anchetei şi îl citi cu atenţie. Aici găsi scrisorile care fuseseră trimise ministrului de justiţie şi constată că, în afara unor atacuri personale degradante şi maniacale, acestea mai cuprindeau cuvinte ca „sclavul ciorilor” şi „trădător de patrie”.

Cu asta, se făcuse deja ora cinci. Monica Figuerola încuie tot materialul în seiful din birou, spălă ceaşca de cafea, închise computerul şi îşi pontă plecarea. Se duse direct la o sală de sport de lângă piaţa Sankt Erik, dedicând următoarea oră unui antrenament uşor.

După ce termină, se duse pe jos până la apartamentul ei din Pontonjärgatan, făcu un duş şi luă o cină târzie, dar dietetică. Se gândi un moment dacă să-i telefoneze lui Daniel Mogren, care locuia pe aceeaşi stradă, trei imobile mai

departe. Daniel era tâmplar şi culturist, şi de trei ani fusese din când în când tovarăşul ei de antrenamente. În ultimele luni, făcuseră chiar şi sex.

Sexul era aproape la fel de plăcut ca o şedinţă de antrenament la sală, dar după treizeci de ani, când se apropia de 40, Monica Figuerola începuse să se gândească dacă n-ar fi cazul să aibă o relaţie permanentă şi o situaţie mai stabilă. Poate chiar şi un copil. Însă nu cu Daniel Mogren.

După un moment de ezitare, hotărî că de fapt nu avea chef să întâlnească pe nimeni. În loc de asta, se duse la culcare cu o carte de istorie antică. Adormi puţin înainte de miezul nopţii.

13
Marţi 17 mai

Monica Figuerola s-a trezit la şase şi zece, în dimineaţa zilei de marţi, a făcut jogging în ritm alert pe Norr Mälarstrand, apoi un duş şi a ajuns la sediul poliţiei la opt şi zece. A petrecut prima oră a dimineţii pentru a face un raport cu concluziile la care ajunsese cu o seară înainte.

La ora nouă, a sosit Torsten Edklinth. I-a acordat 20 de minute, ca să-şi expedieze eventuala poştă de dimineaţă şi apoi i-a bătut la uşă. A aşteptat 10 minute, până ce şeful ei a citit raportul. El a reluat de două ori cele patru coli de hârtie A4, de la început la sfârşit. Apoi, a privit-o.

— Secretarul general, spuse el gânditor. Monica încuviinţă.

— El trebuie să fi aprobat transferul lui Mårtensson. Prin urmare, ştie că acesta nu se află la contraspionaj, unde a fost trimis, potrivit celor spuse de cei de la secţia Protecţia naţionalităţilor.

Torsten Edklinth îşi scoase ochelarii şi începu să-i cureţe meticulos cu un şerveţel de hârtie. Gândea. Îl întâlnise pe secretarul general Albert Shenke la şedinţe şi la conferinţe interne de nenumărate ori, dar nu putea afirma că-l cunoştea personal prea bine. Era un bărbat relativ scund, cu păr rar, blond-roşcat şi o talie care se umflase, de-a lungul anilor. Ştia că Shenke avea vreo 55 de ani şi că lucra la RPS/Säk de cel puţin 25 de ani, chiar şi mai mult. Fusese secretar general în ultimul deceniu, iar înainte lucrase ca secretar general adjunct sau în alte posturi din cadrul administraţiei.

Îl considera pe Shenke un tip tăcut, dar care nu ezita să fie dur dacă era nevoie. Edklinth n-avea nicio idee cu ce se ocupa acesta în timpul liber, dar îşi amintea că îl văzuse o dată în garajul poliţiei, în haine de sport şi cu crose de golf pe umăr. Îl mai întâlnise o dată, cu mulţi ani în urmă, la operă.

— E un lucru care m-a frapat, spuse Monica Figuerola.

— Ce anume?

— Evert Gullberg. A făcut serviciul militar în anii ’40 şi a devenit jurist specialist în impozite, apoi în anii ’50 a dispărut în ceaţă.

— Da, şi?

— Când am vorbit despre asta, am făcut-o ca şi cum ar fi fost vorba de un ucigaş plătit.

— Ştiu că ar putea părea exagerat, dar…

— Ceea ce m-a frapat a fost că există aşa de puţine despre el, încât totul pare să fie un fals. Prin anii ’50–’60, atât IB, cât şi Säpo îşi deschideau firme în exteriorul propriilor instituţii.

Torsten Edklinth dădu din cap:

— Mă întrebam când te vei gândi la această posibilitate.

— Aş avea nevoie de aprobare, ca să intru în fişele de personal din anii ’50, spuse Monica Figuerola.

— Nu, zise Torsten Edklinth, clătinând din cap. Nu putem intra în arhivă fără aprobarea secretarului general şi nu vrem să-i atragem atenţia, înainte de a avea mai mult material.

— Şi cum crezi c-ar trebui să procedăm?

— Mårtensson, spuse Edklinth. Află cu ce se ocupă.

Lisbeth Salander examina cu atenţie sistemul de aerisire al camerei sale, când auzi cheia în broască şi dr. Anders Jonasson îşi făcut apariţia. Era marţi, după zece seara. O întrerupsese din planurile ei de evadare din Sahlgrenska.

Lisbeth măsurase gaura de aerisire a ferestrei şi constatase că i-ar trece capul prin ea şi că n-o să aibă probleme să-şi strecoare şi restul corpului. Erau trei etaje până la pământ, dar o combinaţie de cearşaf rupt în fâşii şi firul lung de trei metri al unei lămpi avea să rezolve problema.

Îşi planificase evadarea pas cu pas. Problema erau hainele. Avea chiloţii şi cămaşa de noapte date de spital, precum şi o pereche de şlapi, de la aceeaşi sursă. Mai avea şi 200 de coroane pe care le primise de la Annika Giannini, ca să o roage pe soră să-i cumpere dulciuri. Aveau să-i ajungă pentru o pereche de jeanşi ieftini şi un maiou de la Myrorna[1], cu condiţia să poată localiza magazinul Myrorna din Göteborg. Restul de bani va ajunge pentru o convorbire telefonică cu Plague. Pe urmă, lucrurile se vor rezolva. Plănuia să aterizeze în Gibraltar la câteva zile de la evadare şi pe urmă să-şi construiască o nouă identitate undeva, în lume.

Anders Jonasson dădu din cap şi se instală pe scaunul pentru vizitatori. Lisbeth se aşeză pe marginea patului.

— Bună, Lisbeth. Iartă-mă că nu am apucat să te vizitez în ultimele zile, dar am avut un adevărat iad la urgenţă şi, în plus, am devenit îndrumătorul a doi stagiari.

Ea aprobă cu un gest scurt. Nu se aşteptase ca doctorul Anders Jonasson să-i facă vizite particulare.

Doctorul îi luă fişa, studiind atent oscilaţiile temperaturii şi medicaţia. Observă că avea temperaturi constante între 37 şi 37,2 grade şi că în ultima săptămână nu mai primise pastile împotriva durerii de cap.

— Dr. Endrin este medicul tău. Te înţelegi cu ea?

— Este OK, răspunse Lisbeth fără prea mare entuziasm.

— E în regulă dacă arunc şi eu o privire?

Ea aprobă. Doctorul scoase o lanternă-stilou din buzunar, se aplecă şi îi lumină ochii, ca să cerceteze contracţia pupilelor. O rugă să deschidă gura şi-i examină gâtul. Apoi, îi puse cu grijă mâinile în jurul gâtului şi-i roti capul înainte, înapoi şi într-o parte, de câteva ori.

— N-ai nicio durere în ceafă? întrebă el. Lisbeth scutură din cap.

— Şi durerea de cap?

— O simt uneori, dar trece.

— Procesul de cicatrizare a rănii mai continuă. Durerile de cap vor dispărea progresiv.

Avea părul aşa de scurt, încât nu a fost nevoie să dea la o parte decât o şuviţă, ca să poată palpa cicatricea de deasupra urechii. Nu prezenta nicio problemă, însă mai rămânea încă un pic de coajă.

— Ai zgândărit iar rana. Ţi-am spus să încetezi. Lisbeth dădu din cap. Doctorul îi prinse cotul stâng, ridicându-i braţul.

— Simţi vreo durere ori jenă în umăr? Ea scutură din cap.

— Te ţine?

— Un pic.

— Cred că ar trebui să-ţi antrenezi mai mult muşchii umărului.

— E greu când eşti închis. El îi zâmbi.

— N-o să fie pentru totdeauna. Faci exerciţiile pe care ţi le-a prescris terapeuta?

Ea aprobă, dând din cap.

Doctorul scoase stetoscopul şi-l apăsă pe încheietura braţului, ca să-l încălzească. Apoi, se aşeză pe marginea patului, îi descheie cămaşa de noapte şi-i ascultă inima, măsurându-i pulsul. O rugă să se aplece în faţă şi-i puse stetoscopul pe spinare, ascultându-i plămânii.

— Tuşeşte. Ea tuşi.

[1] „Furnicile”, lanţ de magazine de vechituri.

— OK. Poţi să-ţi închei cămaşa. Din punct de vedere medical, eşti oarecum restabilită.

Ea aprobă. Se aştepta ca, odată cu asta, doctorul să se ridice promiţându-i că se va întoarce peste câteva zile, însă el rămase pe scaun. Tăcu un lung moment, părând că meditează la ceva. Lisbeth aşteptă răbdătoare.

— Ştii de ce am devenit eu medic? o întrebă brusc. Ea scutură capul.

— Provin dintr-o familie de muncitori. Întotdeauna am crezut că voi fi doctor. De fapt, când eram adolescent, mă gândeam să devin psihiatru. Eram teribil de intelectual.

Lisbeth începu să-l privească cu un interes brusc, de îndată ce pomeni cuvântul „psihiatru".

— Dar nu eram sigur că voi putea face faţă studiilor. Aşa că, atunci când am terminat liceul, am făcut un curs de sudor şi am lucrat în meseria asta câţiva ani.

Dădu din cap de câteva ori, ca să-şi întărească spusele.

— Am crezut că e o idee bună să am ceva la care să mă întorc, în caz c-o să ratez studiile de medicină. Şi a fi sudor nu e chiar aşa de departe de a fi medic. E vorba de a lipi la loc lucruri. Iar acum lucrez aici, la Sahlgrenska şi-i lipesc la loc pe unii ca tine.

Lisbeth îşi încruntă sprâncenele şi se întrebă dacă nu-şi bătea joc de ea. Dar Jonasson părea foarte serios.

— Lisbeth… mă întreb…

Rămase tăcut atât de mult, încât Lisbeth se întrebă ce voia. Însă se stăpâni, aşteptând.

— Aş vrea să ştiu dacă o să te înfurii pe mine dacă-ţi pun o întrebare personală. Vreau să te întreb în calitate de persoană particulară. Deci nu ca medic. Nu voi nota răspunsul tău şi nu voi discuta cu altcineva. Dacă nu vrei, nu trebuie să răspunzi.

— Ce e?

— E o întrebare intimă şi personală. Ea îi întâlni privirea.

— De când ai fost internată la Sankt Stefan, în Uppsala, atunci când aveai 12 ani, ai refuzat să răspunzi de fiecare dată când vreun psihiatru a încercat să vorbească cu tine. De ce?

Lisbeth Salander se întunecă un pic. Îl privi pe Anders Jonasson cu ochi total lipsiţi de expresie. Rămase tăcută două minute.

— De ce întrebi? spuse ea în cele din urmă.

— Sincer vorbind, nu sunt foarte sigur. Cred că încerc să înţeleg ceva.

Gura ei se încreţi un pic.

— Nu vorbesc cu doctorii de ţicniţi, pentru că ei nu ascultă niciodată la ce le spun.

Anders Jonasson aprobă şi izbucni brusc în râs.

— OK. Spune-mi… Ce crezi despre Peter Teleborian? Anders Jonasson aruncase numele aşa de neaşteptat, încât Lisbeth aproape tresări. Ochii i se încordară.

— Ce dracu' e asta, flori, fete sau băieţi? Ce vrei să afli?

Tonul ei era aspru. Anders Jonasson se aplecă în faţă aşa de tare, că aproape îi invadă spaţiul personal.

— Pentru că… ce expresie ai folosit tu… un doctor de ţicniţi, pe nume Peter Teleborian, care nu e total necunoscut în meseria mea, a venit la mine de două ori în ultimele zile, cerând să-l las să te examineze.

Lisbeth simţi deodată cum i se strecurau fiori de gheaţă pe şira spinării.

— Tribunalul o să-l însărcineze să-ţi facă evaluarea psihiatrică legală.

— Şi?

— Mie nu-mi place Peter Teleborian. I-am refuzat accesul. La ultima întâlnire, a apărut neanunţat aici, în secţie şi a încercat să intre, inducând în eroare o soră.

Lisbeth strânse din buze.

— Comportarea lui este un pic bizară şi cam prea insistentă, pentru a fi normală. Prin urmare, vreau să ştiu ce crezi tu despre el.

De data aceasta, a fost rândul lui Anders Jonasson să aştepte plin de răbdare replica lui Lisbeth Salander.

— Teleborian este un nemernic, răspunse ea, în cele din urmă.

— E ceva personal între voi doi?

— Poţi să-i spui aşa.

— Prin urmare, am avut o conversaţie şi cu un reprezentant al autorităţilor care, ca să spun aşa, voia să-l las pe Teleborian să intre la tine.

— Şi?

— Am întrebat ce competenţă medicală are, ca să judece starea ta şi l-am rugat să se ducă la dracu'. Deşi în termeni mai diplomatici.

— OK.

— O ultimă întrebare. De ce mi-ai spus toate acestea?

— M-ai întrebat doar!

— Da. Dar eu sunt medic şi am studiat psihiatria. Deci, de ce vorbeşti cu mine? Să traduc asta prin aceea că ai o oarecare încredere în mine?

Ea nu răspunse.

— Aleg s-o traduc în felul ăsta. Vreau să ştii că tu eşti pacienta mea. Asta înseamnă că eu lucrez pentru tine şi pentru nimeni altcineva.

Îl privi bănuitoare. El rămase tăcut o clipă, privind-o. Apoi, vorbi din nou, pe un ton mai lejer de data asta.

— Strict medical, eşti relativ sănătoasă. Mai ai nevoie de câteva săptămâni de reabilitare. Dar, din păcate, eşti foarte sănătoasă.

— Din păcate?

— Da, zâmbi el uşor. Eşti mult prea sănătoasă.

— Ce vrei să spui?

— Asta înseamnă că nu voi mai avea niciun motiv legitim să te ţin izolată aici şi, în consecinţă, procurorul va putea curând să dea ordin să fii transportată la o închisoare din Stockholm, în aşteptarea procesului, care va avea loc peste vreo şase săptămâni. După părerea mea, acest ordin o să ne cadă pe cap săptămâna care vine. Şi asta înseamnă că Peter Teleborian va avea prilejul să te aibă sub observaţie.

Ea stătea culcată, absolut nemişcată. Anders Jonasson avea aerul distrat şi se aplecă să-i îndrepte perna. Spuse ca pentru sine:

— Nu mai ai nici dureri de cap, nici febră mare, aşa că dr. Endrin probabil te va externa.

Se ridică brusc.

— Mulţumesc pentru că ai vorbit cu mine. Voi veni să te salut înainte să fii mutată.

Ajunsese lângă uşă, când ea i se adresă:

— Doctor Jonasson. El se întoarse.

— Mulţumesc.

Jonasson dădu scurt din cap, înainte să iasă şi să încuie uşa cu cheia.

Lisbeth Salander rămase multă vreme fixând uşa încuiată. În cele din urmă, se întinse pe spate şi privi în tavan.

Abia atunci observă că avea ceva tare sub cap. Ridică perna şi, spre uimirea ei, descoperi o pungă mică de pânză care în mod sigur nu fusese acolo mai devreme. Deschise punga şi se holbă neîncrezătoare la un computer de buzunar Palm Tungsten T3 şi un încărcător de baterii. Apoi, privi mai de aproape computerul şi

descoperi o zgârietură mică pe marginea de sus. Inima îi stătu în loc. *E Palm-ul meu! Dar cum...* Îşi mută privirea spre uşa încuiată. Anders Jonasson era plin de surprize. Dintr-odată, se simţi foarte agitată. Deschise imediat computerul şi la fel de repede descoperi că era protejat de o parolă.

Privi frustrată ecranul care clipea nerăbdător. *Şi cum şi-au imaginat tâmpiţii ăştia că eu...* Privi din nou în punga de pânză şi la fund descoperi o bucată de hârtie împăturită. O desfăcu şi citi un rând, scris cu litere îngrijite:

Tu eşti hackeriţa! Descurcă-te! Kalle B.

Lisbeth râse, prima dată după multe săptămâni. Mii de mulţumiri! Reflectă câteva secunde. Apoi, scoase creionul digital şi scrise combinaţia de cifre 9277, ceea ce corespundea literelor WASP, de pe tastatura telefonului mobil. Era codul pe care Blestematul de Kalle Blomkvist superdetectiv fusese obligat să-l găsească atunci când, neinvitat, intrase în apartamentul ei de pe Fiskagartan, lângă Mosebacke şi declanşase alarma. Nu mergea.

Încercă 52553, ceea ce corespundea literelor KALLE.

Nu mergea nici aşa. Pentru că Afurisitul de Kalle Blomkvist voia de bună seamă ca ea să utilizeze computerul, alesese probabil vreun cod uşor. El folosise numele Kalle, pe care de obicei îl detesta. Lisbeth făcu asocierea. Reflectă o clipă. Trebuie să fie o jignire. Apoi, tastă 63663, ceea ce corespundea numelui PIPPI[1].

Computerul porni.

Pe ecran apăru un smiley cu o bulă în care era scris:

[Ai văzut? Nu era greu! Propun să apeşi pe „My Documents”.]

Găsi imediat documentul [Salut Sally], chiar în capul listei. Îl deschise şi citi:

[În primul rând – acest lucru rămâne între mine şi tine. Avocata ta, prin urmare sora mea, Annika, nu are nici cea mai mică idee că tu ai acces la acest computer. Şi aşa trebuie să rămână.

Nu ştiu cât de mult înţelegi din ceea ce se întâmplă în afara camerei tale închise, dar în mod destul de ciudat (dat fiind caracterul tău) ai un număr de prostovani credincioşi care lucrează pentru tine. Când totul se va termina, voi crea o fundaţie non-profit pe care am de gând s-o numesc Cavalerii Mesei Ţicnite. Singura funcţie a acestei fundaţii va fi o masă festivă anuală, la care să ne distrăm bârfindu-te. (Nu, tu nu eşti invitată!)

Aşa, deci. Acum, revenind la situaţia de faţă. Annika se ocupă în detaliu de proces. O problemă în acest context este că ea lucrează pentru tine şi este adepta tuturor rahaturilor despre integritate. Ceea ce înseamnă că nu-mi spune nici măcar mie despre ce discutaţi voi două, iar asta constituie un adevărat handicap. Din fericire, ea acceptă să primească informaţii.

Trebuie să ne punem de acord, tu şi cu mine. Nu folosi adresa mea de e-mail.

Poate sunt paranoic, dar am motive bune să cred că nu sunt singurul care citeşte corespondenţa mea. Dacă vrei să livrezi ceva, intră în grupul Yahoo [Masa_Ţicnită. ID – Pippi], iar parola este p9i2p7pi. /Mikael.]

Lisbeth citi scrisoarea lui Mikael de două ori şi privi computerul cu un aer perplex. După o perioadă de total celibat informatic, era într-o stare de surescitare cybernautică teribilă. Îşi spuse că Afurisitul de Kalle Blomkvist gândise cu picioarele, când îi strecurase fraudulos computerul, dar uitase că avea nevoie de un telefon mobil, ca să se cupleze la net.

---

[1] Pippi Långstrumpf, eroina uneia din cărţile cunoscutei scriitoare Astrid Lindgren, la fel ca şi *Kalle Blomkvist, superdetectiv.*

Aici ajunsese în reflexiile ei când auzi paşi pe culoar. Închise imediat computerul, vârându-l sub pernă. Când auzi cheia răsucindu-se, înţelese că punga cu încărcătorul se mai afla încă pe noptieră. Întinse mâna şi vârî punga sub plapumă, apăsând cablul de încărcare între picioare. Rămase pasivă privind în tavan, în vreme ce sora de gardă intra, salutând-o prietenos, întrebând-o cum se simte şi dacă are nevoie de ceva.

Lisbeth îi spuse că se simte bine şi că ar vrea un pachet de ţigări. Această cerere fu respinsă, ca de obicei, politicos dar hotărât. Primi în schimb un pachet de gumă de mestecat cu nicotină. În timp ce sora închidea uşa, Lisbeth îl zări pe paznicul de la Securitas care şedea postat pe un scaun afară, pe coridor. Lisbeth aşteptă până ce auzi paşii îndepărtându-se, înainte să scoată din nou computerul.

Îl deschise şi încercă să se conecteze.

Senzaţia fu aproape şocantă, atunci când computerul indică imediat că găsise o reţea şi că se conectase, dar era parolată. *Am Internet. Imposibil.*

Sări din pat aşa de repede, încât simţi durere în şoldul rănit. Privi uimită în jur. Cum? Dădu o raită, cercetând fiecare ungher şi colţ... *Nu, nu există niciun telefon mobil în încăpere.* Şi totuşi, avea reţea. Apoi, pe chip i se lăţi un zâmbet strâmb. Era fără îndoială o reţea fără fir, iar conexiunea se făcea printr-un telefon mobil cu bluetooh, care acoperea fără probleme o rază de 10–12 metri. Privirea ei găsi o gură de aerisire chiar sub tavan.

Afurisitul de Kalle Blomkvist plasase un telefon chiar lângă salonul ei! Era singura explicaţie. *Dar de ce nu-i strecurase şi telefonul în cameră? Din cauza bateriei, bineînţeles.*

Palm-ul ei avea nevoie să fie încărcat doar din trei în trei zile, sau aşa ceva. Un mobil care era cuplat şi prin care ea va naviga pe Internet din plin avea să consume bateria rapid. Blomkvist, sau mai curând cineva pe care acesta îl angajase şi care se afla acolo, afară, va trebui să schimbe bateria la intervale regulate.

Iar pentru bateria computerului îi trimisese încărcătorul. Ea trebuia să-l aibă la îndemână. Era mai uşor să ascundă un singur obiect, decât două. *În orice caz, tipul nu e deloc prost.*

Lisbeth începu prin a hotărî unde să păstreze computerul portabil. Trebuia să găsească o ascunzătoare. Exista o priză lângă uşă şi alta în panoul din spatele patului, la care erau legate veioza şi ceasul electronic. Rămânea o deschizătură, de unde fusese scos aparatul de radio. Zâmbi. Atât încărcătorul, cât şi computerul de buzunar aveau loc perfect. Putea folosi priza de curent din panou, ca să lase computerul să se încarce în timpul zilei.

Lisbeth Salander era fericită. Inima a început să-i bată tare când, prima oară după două luni, a pornit computerul intrând pe Internet.

Să navighezi pe un computer de buzunar Palm, cu un ecran minuscul şi cu un creion digital, nu era acelaşi lucru cu a naviga pe un PowerBook, cu ecran de 17 inchi. *Dar era conectată.* Din patul ei, de la Sahlgrenska, putea ajunge oriunde, în lumea întreagă.

Începu prin a se duce pe o pagină de web care făcea reclamă pentru fotografiile relativ neinteresante ale unui fotograf amator pe nume Bill Bates din Jobsville, Pensylvannia. Într-o zi, Lisbeth făcuse verificări şi aflase că Jobsville nu exista. Cu toate acestea, Bates făcuse peste 200 de poze ale localităţii şi le pusese pe pagina lui, sub forma unor ferestruici. Ea merse la fotografia nr. 167 şi apăsă pe lupă. Fotografia reprezenta biserica din Jobsville. Fixă cursorul pe vârful clopotniţei şi apăsă. Imediat apăru o fereastră care-i cerea identitatea şi parola. Luă creionul digital şi scrise *Remarkable,* în căsuţa pentru identitate şi *A(89) Cx#magnolia,* ca parolă.

Apăru o fereastră: [ERROR – You have the wrong password] şi un buton: [OK – Try again]. Lisbeth ştia că dacă apăsa pe acesta şi încerca o altă parolă, va avea

aceeaşi fereastră – an după an, chiar dacă ar încerca la infinit. Deci, apăsă în loc de asta pe litera O din ERROR.

Ecranul deveni negru. Pe urmă, se deschise o uşă de desen animat şi apăru un personaj care semăna cu Lara Croft. O bulă se materializă, cu textul [WHO GOES THERE?[1]].

Lisbeth apăsă pe bulă şi scrise cuvântul *Wasp.* Primi imediat răspunsul [PROVE IT – OR ELSE…[2]], în vreme ce Lara Croft îşi pregătea pistolul. Lisbeth ştia că ameninţarea nu e întru totul fictivă. Dacă scria de trei ori parola greşit, pagina avea să se stingă şi numele *Wasp* avea să fie şters de pe lista membrilor. Scrise atentă cu litere mari parola *Monkey Business.*

Ecranul îşi schimbă forma din nou, afişând un fond albastru, cu textul:

[Welcome to Hacker Republic, citizen Wasp. It is 56 days since your last visit. There are 10 citizens online. Do you want to (a) Browse the Forum (b) Send a Message (c) Search the Archive (d) Talk (e) Get laid?[3]].

Ea apăsă pe [(d) Talk] şi merse apoi la rândul din meniu [Who’s online?], obţinând o listă cu numele Andy, Bambi, Dakota, Jabba, BuckRogers, Mandrake, Fred, Slip, Sisterjen, SixOfOne şi Trinity.

[Salut, bandă] scrise Wasp.
[Wasp. That really U?] scrise SixOfOne imediat.
[Look who’s home[4]]
[Unde ai fost?] întrebă Trinity.
[Plague a spus că eşti în rahat] scrise şi Dakota.

Lisbeth nu era sigură, dar bănuia că Dakota era o femeie. Ceilalţi cetăţeni online, inclusiv cel care-şi spunea SisterJen, erau băieţi. Hacker Republic avea în total (ultima oară, când fusese ea conectată) 62 de membri, dintre care patru erau fete.

[Salut, Trinity], scrise Lisbeth [Salut, tuturor].
[De ce nu saluţi decât pe Trin? E ceva în neregulă cu noi ceilalţi?] scrise Dakota.
[Am ieşit împreună] scrise Trinity. [Wasp se întâlneşte doar cu persoane inteligente.]

El primi imediat *bam*-uri din cinci părţi.

Dintre cei 62 de cetăţeni, Wasp se întâlnise cu două persoane faţă în faţă. Plague care, în mod cu totul neobişnuit, nu era acum online, era unul; Trinity, celălalt. Acesta era englez şi locuia la Londra. Cu doi ani în urmă, îl întâlnise, atunci când o ajutase pe ea şi pe Mikael în vânătoarea pe urmele lui Harriet Vanger, stabilise o ascultare clandestină a unui telefon din cocheta suburbie londoneză St. Albans. Lisbeth se chinuia cu creionul digital, dorindu-şi din suflet să fi avut o tastatură.

[Eşti tot acolo?] întrebă Mandrake.
Ea scrise, literă după literă:
[Sorry. Am doar un Palm. Merge greu.]
[Ce s-a întâmplat cu computerul tău?] întrebă Pred.

---

[1] „Cine e acolo?”

[2] „Demonstrează-mi – sau altfel…”

[3] „Bun venit în Republica Hackerilor, cetăţene Wasp. Au trecut 56 de zile de la ultima ta vizită. Zece cetăţeni sunt conectaţi. Vrei să: a) te uiţi prin Forum b) trimiţi un mesaj c) cauţi în Arhivă d) vorbeşti e) faci sex?”

[4] „Eşti într-adevăr tu?… Uite cine e acasă!”.

[Computerul meu e OK. Eu am probleme.]
[Spune-i fratelui tău mai mare] scrise Slip.
[Sunt prizoniera statului.]
[Ce? De ce?] întrebară imediat trei dintre cei de pe chat.

Lisbeth îşi rezumă situaţia în cinci rânduri, care au fost primite cu ceea ce părea un murmur îngrijorat.

[Cum te simţi?] întrebă Trinity.
[Am o gaură în ţeastă.]
[Nu observ nicio deosebire] constată Bambi.
[Lui Wasp i-a bătut întotdeauna vântul prin creier], spuse Sisterjen, ceea ce provocă o suită de cuvinte injurioase asupra capacităţilor intelectuale ale lui Wasp.

Lisbeth zâmbi. Conversaţia a fost reluată cu o replică a lui Dakota:

[Aşteptaţi. Suntem confruntaţi cu un atac împotriva unui cetăţean al Republicii Hackerilor. Care va fi răspunsul nostru?]
[Atac nuclear asupra Stockholmului?] propuse SixOfOne.
[Nu, ar fi exagerat], spuse Wasp.
[O bombă mai mică?]
[Du-te naibii, SixOO!].
[Un virus care să stingă luminile la guvern] propuse Mandrake.
[Un virus, la guvern?]

Locuitorii din Hacker Republic nu răspândeau viruşi, în general. Din contră – erau hackeri şi, în consecinţă, adversari înverşunaţi ai idioţilor care trimiteau viruşi ce n-aveau alt scop decât să saboteze netul şi să dea peste cap computerele. Ei erau narcomani ai informaţiei şi voiau să aibă o reţea în funcţiune, pentru a o putea pirata.

În schimb, propunerea de a stinge lumina la guvernul suedez nu era o ameninţare goală. Hacker Republic constituia un club foarte exclusivist, cu cei mai buni dintre cei mai buni, o forţă de elită pe care orice apărare naţională ar fi plătit sume colosale ca s-o poată folosi în scopuri cyber-militare, dacă *the citizens* ar fi putut fi determinaţi să simtă acest gen de loialitate faţă de un stat anume. Ceea ce era greu de crezut.

Dar, în acelaşi timp, erau vrăjitori ai computerelor şi în niciun caz ignoranţi în arta de a construi viruşi. Nici nu erau prea greu de convins să realizeze campanii speciale, dacă situaţia o cerea. Cu câţiva ani în urmă, unui *citizen* din Hacker Rep, care era creator de programe în California, i se suflase un brevet de către o firmă dot.com în plin avânt; în plus, aceştia avuseseră neobrăzarea să-l târască pe cetăţean în faţa justiţiei. Această situaţie a făcut ca toţi activiştii din Hacker Rep să consacre o energie uimitoare timp de şase luni, intrând şi distrugând fiecare computer care era în posesia firmei respective. Fiecare secret de afaceri şi fiecare e-mail – împreună cu câteva documente fabricate, care dădeau de înţeles că PDG-ul firmei se ocupa cu escrocherii fiscale – au fost puse la loc de cinste pe Internet, împreună cu informaţii despre amanta secretă a respectivului PDG şi fotografii de la o petrecere la Hollywood, în care PDG-ul priza cocaină. Firma falimentase după o jumătate de an şi, încă la câţiva ani după aceea, câţiva cetăţeni încăpăţânaţi din *miliţia populară* din Hacker Rep îl mai vizitau acasă la intervale regulate pe fostul PDG.

Dacă cincizeci dintre cei mai buni hackeri ai lumii se hotărau să meargă la atac organizat împotriva unui stat, statul respectiv avea probabil să supravieţuiască, dar

nu fără probleme considerabile. Costurile s-ar fi ridicat, fără îndoială, la miliarde dacă Lisbeth ar fi dat semnalul. Ea reflectă un moment.

[Nu, deocamdată. Dar dacă lucrurile nu merg, poate vă cer ajutorul.]
[Trebuie doar să spui] zise Dakota.
[De mult nu ne-am mai certat cu un guvern] spuse Mandrake.
[Am o propunere, ideea e să inversăm sistemul de plată a impozitelor. Un program care va fi tocmai pe măsura unui stat mic ca Norvegia], scrise Bambi.
[Foarte bine, numai că Stockholmul e în Suedia] scrise Trinity.
[Mi se rupe. Tot ce avem de făcut este să...]

Lisbeth se lăsă pe pernă, urmărind conversaţia cu surâsul ei strâmb. Se întreba de ce ea, care avea asemenea greutăţi să vorbească despre propria-i persoană din viaţa ei când se afla faţă-n faţă cu oamenii, putea să dea, fără nicio jenă, amănuntele cele mai secrete şi mai intime unei adunături de ţicniţi absolut necunoscuţi de pe Internet. Dar fapt era că, dacă Lisbeth Salander avea o familie şi o apartenenţă de grup, aceasta era tocmai cu aceşti trăsniţi. Niciunul dintre ei nu avea de fapt posibilitatea s-o ajute în problemele ei cu statul suedez. Însă ştia că, la nevoie, ei şi-ar fi consacrat timpul şi energia unor demonstraţii de forţă semnificative. Prin Internet, va putea, de asemenea, să găsească o ascunzătoare în afara ţării. Datorită contactelor lui Plague de pe net putuse să facă rost de un paşaport norvegian pe numele Irene Nesser.

Lisbeth nu avea nicio idee cum arătau cetăţenii din Hacker Rep şi cu ce anume se ocupau, în afara netului – concetăţenii erau deosebit de secretoşi în legătură cu identităţile lor. De exemplu, SixOfOne afirma că este negru, cetăţean american dintr-o familie catolică, domiciliat în Toronto, Canada. Însă la fel de bine putea să fie alb, femeie, luteran şi domiciliat în Skövde.

Cel pe care îl cunoştea cel mai bine era Plague – el era cel care o introdusese cândva în familie, căci nimeni nu devenea membru în această societate exclusivistă fără recomandările cele mai serioase. Cel care devenea membru trebuia, de asemenea, să se cunoască personal cu un alt cetăţean – în cazul ei, Plague.

Pe net, Plague era un cetăţean inteligent şi cu talente sociale. În realitate, era un bărbat obez şi asocial de 30 de ani, pensionat pe motiv de boală, domiciliat în Sundbyberg. Se spăla mult prea rar şi apartamentul lui putea a maimuţă. Lui Lisbeth nu-i plăcea să-l viziteze. Ajungea că se întâlneau pe net.

În vreme ce discuţia continua, Wasp îşi încarcă e-mail-urile din cutia ei poştală din Hacker Rep. Un e-mail era de la membrul Poison şi conţinea o versiune îmbunătăţită a programului ei, *Asphyxia 1.3,* care se afla la dispoziţia tuturor cetăţenilor republicii, în arhivă. *Asphyxia* era un program cu care puteau fi controlate computerele altor persoane prin Internet. Poison le explica tuturor că folosise cu succes programul şi că versiunea lui îmbunătăţită acoperea ultimele versiuni ale lui Unix, Apple şi Windows. Ea îi trimise un scurt răspuns, mulţumindu-i pentru updatare.

În ora care a urmat, în vreme ce se făcea seară în SUA, încă vreo câţiva alţi *citizens* îşi făcură apariţia online, urându-i lui Wasp bun venit şi băgându-se şi ei în discuţie. Când Lisbeth ieşi, în cele din urmă, se discuta tocmai despre felul în care computerul prim-ministrului suedez putea fi făcut să trimită e-mailuri amabile, dar complet nebuneşti altor şefi de guverne din lume. Un grup de lucru fusese organizat ca să facă lumină în problemă. Lisbeth încheie scriind, literă cu literă, o scurtă intervenţie:

[Continuaţi să vorbiţi, dar să nu faceţi nimic fără acordul meu. Voi reveni când voi putea să mă conectez.]

Toţi îi transmiseră pupici şi îmbrăţişări şi o îndemnară să-şi îngrijească gaura din ţeastă.

După ce ieşi din Hacker Republic, Lisbeth intră pe [www.yahoo.com] şi se conectă la grupul [Masa-Ţicnită]. Descoperi că grupul avea doar doi membri, ea însăşi şi Mikael Blomkvist. Cutia poştală cuprindea un singur e-mail, care fusese trimis cu două zile în urmă. Avea titlul [Citeşte mai întâi asta].

[Salut, Sally. Situaţia stă aşa:

• Poliţia nu ţi-a găsit apartamentul şi nu are acces la DVD-ul cu violul lui Bjurman. DVD-ul reprezintă o probă foarte importantă, dar nu vreau să i-l dau Annikăi fără permisiunea ta. Am, de asemenea, cheile apartamentului şi paşaportul pe numele Irene Nesser.

• Poliţia are rucsacul pe care îl aveai cu tine la Gosseberga. Nu ştiu dacă acesta conţine ceva compromiţător.]

Lisbeth medit[o vreme. Păi… un termos de cafea pe jumătate gol, câteva mere, un schimb de haine. Era în ordine.

[Vei fi acuzată de maltratare gravă, respectiv tentativă de omor asupra lui Zalachenko, precum şi de maltratare gravă asupra lui Carl Magnus Lundin din Svavelsjö MC, la Stallarholmen – ei consideră că l-ai împuşcat în picior şi i-ai dat o lovitură care i-a fracturat maxilarul. O sursă de încredere a poliţiei ne informează totuşi că în ambele cazuri probele sunt destul de vagi. Ceea ce urmează este mai important:

1) Înainte ca Zalachenko să fie ucis, el a negat totul şi a afirmat că Niedermann a fost cel care a tras asupra ta şi te-a înmormântat în pădure. A făcut o plângere împotriva ta, pentru tentativă de omor. Procurorul va insista asupra faptului că este a doua oară când ai încercat să-l ucizi pe Zalachenko.

2) Nici Magge Lundin, nici Sonny Nieminen n-au spus vreun cuvânt despre ce s-a întâmplat la Stallarholmen. Lundin este arestat pentru răpirea lui Miriam Wu. Nieminen se află în libertate.]

Lisbeth cântări cuvintele, apoi ridică din umeri. Toate acestea le discutase deja cu Annika Giannini. Era o situaţie tâmpită, dar nu era nimic nou. Ea făcuse un raport absolut sincer despre tot ce se întâmplase la Gosseberga, dar nu-i dăduse niciun amănunt despre Bjurman.

[Timp de 15 ani, Zala a fost protejat, indiferent ce făcea. S-au construit cariere pe spinarea lui Zalachenko. De câteva ori, Zala a fost ajutat să scape, făcându-se curăţenie în urma lui. Toate acestea sunt acţiuni criminale. Autorităţile suedeze au contribuit prin urmare la ascunderea unor crime împotriva unor cetăţeni.

Dacă acestea vor fi cunoscute, va izbucni un scandal politic care va lovi atât în partidele de dreapta, cât şi în social-democraţi. Asta înseamnă în primul rând că un număr de persoane importante din cadrul Säpo vor fi date pe faţă ca susţinători ai unor activităţi criminale şi imorale. Chiar dacă unele crime sunt deja prescrise, va fi scandal. E vorba despre oameni cu greutate, care astăzi sunt pensionari sau aproape de pensie.

Ei vor face totul pentru a micşora pagubele şi dintr-odată tu redevii un pion în joc. De data asta, nu mai e vorba de o simplă piesă sacrificată – acum trebuie ca, în mod activ, să limiteze propriile lor pagube. Prin urmare, tu va trebui să fii sacrificată.]

Lisbeth îşi muşcă gânditoare buza de jos.

[Iată cum funcţionează lucrurile. Ei ştiu că nu vor mai putea păstra secretul despre Zalachenko. Că eu cunosc povestea şi sunt jurnalist. Ei ştiu că, mai devreme sau mai târziu,

voi publica toate acestea. Acum, Zalachenko nu mai contează aşa de mult, pentru că e mort. În prezent, se bat pentru propria lor supravieţuire. Din această cauză, următoarele puncte sunt pe lista lor de priorităţi:

1) Trebuie să convingă instanţa (prin urmare, opinia publică) de faptul că decizia de a te închide la Sankt Stefan în 1991 a fost legitimă – că tu eşti cu adevărat bolnavă psihic.

2) Trebuie să separe „afacerea Lisbeth Salander" de „afacerea Zalachenko". Ei caută să creeze o poziţie de pe care să poată spune: „Sigur, Zalachenko a fost un nemernic, dar asta nu a avut nimic de-a face cu decizia de-a o băga în cuşcă pe fiica lui. Ea a fost închisă pentru că e nebună – orice altă afirmaţie este fantezia bolnavă a unor ziarişti înăcriţi. Nu, noi nu l-am sprijinit pe Zalachenko în vreo infracţiune – sunt numai divagaţiile şi aiurelile unei adolescente nebune.

3) Problema este, de bună seamă, că dacă tu vei fi achitată în procesul care urmează, asta va însemna că tribunalul afirmă că tu nu eşti nebună, ceea ce este o dovadă că internarea ta din 1991 a fost ilegală. Asta înseamnă că trebuie cu orice preţ să te poată condamna la instituţionalizare într-un ospiciu. Dacă tribunalul hotărăşte că eşti bolnavă psihic, interesul mass-media în a continua să scormonească prin afacerea Salander se va stinge. Aşa funcţionează mass-media.

Mă urmăreşti?]

Lisbeth dădu din cap pentru sine. Şi ea se gândise la toate astea. Problema era că nu ştia exact ce să facă.

[Lisbeth – serios vorbind – meciul acesta va fi decis de mass-media, şi nu în sala de tribunal. Din păcate, procesul va fi judecat cu uşile închise.

În aceeaşi zi în care a fost ucis Zalachenko, a avut loc o spargere în apartamentul meu. Nu există urme de efracţie şi nimic n-a fost atins sau mişcat de la locul lui – în afară de un lucru. Dosarul de la cabana lui Bjurman, cu ancheta acestuia din 1991, a dispărut. În acelaşi timp, sora mea a fost atacată şi copia pe care o avea ea a fost furată. Acest dosar este cea mai importantă probă pe care o ai.

Eu m-am comportat ca şi cum am fi pierdut cu totul hârtiile Zalachenko. În realitate, mai aveam o a treia copie, pe care ar fi trebuit să i-o dau lui Armanski. Am recopiat tot dosarul şi l-am plasat în mai multe locuri.

Partea adversă, în speţă persoane oficiale şi psihiatri, împreună cu procurorul Ekström, pregăteşte viitorul proces. Eu am o sursă care-mi dă ceva informaţii despre ce se petrece, dar bănuiesc că tu ai posibilităţi mult mai bune de a găsi informaţii relevante... În cazul ăsta, treaba e urgentă.

Procurorul va încerca să te trimită la azil. În ajutor îl are pe vechiul tău cunoscut Peter Teleborian.

Annika nu va putea să se lanseze într-o campanie de presă asemănătoare cu cea pe care o va face procurorul, lăsând să se scurgă informaţiile care îi convin. Mâinile ei sunt prin urmare legate.

Eu, dimpotrivă, nu sunt deloc deranjat de asemenea restricţii. Pot scrie exact ce vreau – şi de altminteri, am o revistă întreagă la dispoziţia mea.

Lipsesc două detalii importante:

1) În primul rând, trebuie să am ceva care să arate că procurorul Ekström colaborează în prezent cu Teleborian într-un fel nepotrivit şi că scopul lor este ca încă o dată să te bage la balamuc. Vreau să apar la o oră de vârf la televizor şi să prezint documentaţia care să distrugă argumentele procurorului.

2) Pentru a putea purta un război mediatic cu Säpo, trebuie să pot discuta în mod public lucruri pe care tu le consideri probabil personale. La vremea aceasta, anonimatul e destul de depăşit, dacă te gândeşti la tot ce s-a scris despre tine, de la Paşte încoace. Trebuie să construiesc o cu totul altă imagine mediatică a ta – chiar dacă, după părerea ta, îţi voi încălca integritatea – şi, de preferat, aş vrea să o fac cu aprobarea ta. Înţelegi ce vreau să spun?]

Ea deschise arhiva la [Masa_Ţicnită]. Avea 26 de documente, de diferite mărimi.

14
Miercuri 18 mai

Monica Figuerola s-a sculat miercuri de dimineaţă la ora 5 şi a dat o tură scurtă, înainte de-a face duş şi a se îmbrăca în jeanşi negri, maiou alb şi o jachetă subţire, cenuşie. Şi-a făcut cafea, pe care a turnat-o într-un termos şi sendvişuri. Apoi şi-a pus portarma şi a scos pistolul Sig Sauer din dulapul cu arme. Puţin după ora 6, a pornit Saab-ul 95 alb, plecând spre Vällingby, la adresa de pe Vittangigatan.

Göran Mårtensson locuia la etajul al doilea al unei case cu trei niveluri din această suburbie. În ziua precedentă, Monica scosese tot ce putuse găsi despre acesta în arhivele oficiale. Era necăsătorit, ceea ce însă nu-l împiedica să locuiască poate cu vreo prietenă. Nu se afla în registrul de datornici, nu era bogat şi nu părea să ducă o viaţă extravagantă. Rareori fusese în concediu medical.

Singurul lucru deosebit în ceea ce-l privea era că avea permis pentru nu mai puţin de 16 arme. Trei dintre acestea erau puşti de vânătoare, în vreme ce restul erau pistoale de diferite mărci şi calibre. De vreme ce avea licenţe, nu era vorba de vreun delict, dar Monica Figuerola nu-i vedea cu ochi buni pe cei care adunau grămezi de arme.

Automobilul Volvo cu numărul de înmatriculare începând cu KAB era în parcare, cam la 40 de metri de locul în care se opri Monica. Ea şi-a turnat cafea într-un pahar de hârtie şi a mâncat o baghetă cu salată şi brânză. Apoi, a decojit o portocală şi a supt îndelung fiecare felie.

La vizita de dimineaţă, Lisbeth Salander nu era în apele ei şi o durea capul. A cerut o pastilă de Alvedon, pe care a primit-o fără comentarii.

După o oră, durerea de cap devenise violentă. A sunat sora şi a mai cerut un Alvedon. Nici acesta nu a ajutat-o. La ora prânzului, pe Lisbeth o durea aşa de tare capul, că sora a chemat-o pe dr. Endrin care, după o scurtă consultaţie, i-a prescris calmante foarte puternice.

Lisbeth a pus tabletele sub limbă şi le-a scuipat, de îndată ce a rămas singură.

La ora două după-amiaza, a început să vomite. Aceasta s-a repetat la ora trei.

La ora patru, a venit în secţie dr. Anders Jonasson, chiar înainte ca dr. Endrin să plece acasă. Au discutat un moment.

— Are greţuri şi o puternică durere de cap. I-am dat Dexofen. Nu înţeleg ce se întâmplă cu ea… Îi mergea aşa de bine în ultima vreme! Poate fi vreo viroză, de cine ştie ce fel…

— Are febră? întrebă dr. Jonasson.

— Nu, doar 37,2, acum o oră. Tensiunea era normală.

— OK. O voi supraveghea eu în timpul nopţii.

— Plec în concediu pentru trei săptămâni, spuse dr. Endrin. Va trebui să aveţi grijă de ea ori tu, ori Svantesson. Dar Svantesson nu cunoaşte prea bine cazul…

— Bine. Mă trec ca medicul ei principal în timpul absenţei tale.

— Grozav. Dacă e vreo situaţie de criză şi ai nevoie de ajutor, nu ezita să-mi telefonezi.

Au făcut împreună o scurtă vizită la patul lui Lisbeth Salander. Aceasta zăcea cu plapuma trasă până la bărbie şi avea un aer jalnic. Anders Jonasson i-a pus palma pe frunte şi a constatat că era umedă.

— Cred că va trebui să-ţi fac un mic examen medical.

I-a mulţumit lui dr. Endrin şi i-a urat o seară plăcută.

Pe la ora cinci, dr. Jonasson a descoperit că temperatura lui Lisbeth crescuse rapid la 37 cu 8, şi a notat asta în fişa ei. A vizitat-o de trei ori în timpul serii şi a scris în fişă că temperatura îi ajunsese la 38 de grade – prea ridicată ca să fie

normală şi prea mică pentru a constitui cu adevărat o problemă. La ora opt seara, a cerut o tomografie.

Când a primit radiografiile, le-a examinat cu atenţie. Nu reuşea să detecteze ceva deosebit, însă a constatat că exista o porţiune mai întunecată, abia perceptibilă, în imediata apropiere a locului pe unde intrase glonţul. Scrise în dosarul său:

„Radiografiile nu permit nicio concluzie definitivă, dar starea pacientei s-a înrăutăţit în mod evident în cursul zilei. Nu este exclusă existenţa unei mici hemoragii, care nu poate fi văzută la radiografie. Pacienta trebuie să rămână în repaos şi sub strictă supraveghere în perioada următoare”.

Erika Berger găsi douăzeci de e-mailuri, când sosi miercuri la *SMP,* la ora şase şi jumătate dimineaţă. Unul dintre acestea avea ca expeditor redaktion-sr@sverigesradio.com. Nu conţinea decât două cuvinte:

[CURVĂ ÎMPUŢITĂ]

Oftă, pregătindu-se să-l şteargă. În ultimul moment, se răzgândi. Intră în inbox, deschizând e-mailul primit cu două zile în urmă. Expeditorul se numea centralred@smpost.se. *Hmm. Două e-mailuri cu cuvintele „curvă împuţită” şi expeditori fictivi din lumea mediatică.* Crea un nou dosar, pe care îl numi [NEBUNII MEDIATICE] şi puse în el cele două e-mailuri. Apoi, începu să citească buletinul informativ de dimineaţă.

Göran Mårtensson şi-a părăsit locuinţa la 7:40 dimineaţa. S-a urcat în Volvo şi a luat-o spre centru, dar apoi a cotit pe Stora Essingen şi Gröndal, spre Södermalm. A mers pe Hornsgatan şi a ajuns pe Bellmansgatan, prin Brännkyrkagatan. A făcut la stânga pe Tavastgatan, la barul Bishop’s Arms şi a parcat exact la colţ.

Monica Figuerola avu un noroc chior. Exact când ajunse la Bishop’s Arms, o camionetă părăsea locul de parcare de la marginea trotuarului, de pe Bellmansgatan. Îşi opri maşina exact la intersecţia dintre Bellmansgatan şi Tavastgatan. De pe locul înalt din faţa barului Bishop’s Arms, avea o excelentă vedere asupra întregii scene. Întrezărea un pic geamul din spate al maşinii lui Mårtensson, de pe Tavastgatan. Drept în faţa ei, pe panta abruptă care cobora spre Pryssgränd, se afla Bellmansgatan nr. 1. Vedea faţada dintr-o parte şi din cauza asta nu avea sub ochi propriu-zis intrarea, dar de îndată ce ieşea cineva, putea să-l vadă. Nu se îndoia nicio secundă că această adresă era cea care îl interesa pe Mårtensson. Era poarta imobilului în care locuia Mikael Blomkvist.

Monica Figuerola constată că zona din jurul imobilului de pe Bellmansgatan era groaznic de supravegheată.

Singurul loc de unde putea observa direct uşa era promenada şi pasarela din susul străzii, la nivelul liftului casei Laurin. Acolo, sus, nu exista niciun loc de parcare, iar un om plasat pe pasarelă ar fi fost la fel de evident ca o rândunică pe vechile fire de telefon. Locul de la intersecţia dintre Bellmansgatan şi Tavastgatan, unde parcase Monica Figuerola, era, de fapt, singurul punct în care puteai sta în maşină, având liberă vedere asupra întregii zone. Însă avea şi dezavantaje, pentru că o persoană atentă o putea lesne vedea în automobil.

Ea răsuci capul. Nu voia să iasă din maşină, să înceapă să se plimbe de colo-colo; era conştientă de faptul că era o persoană uşor de remarcat. În meseria de poliţist, înfăţişarea ei era un dezavantaj.

Mikael Blomkvist ieşi pe uşă la 9:10. Monica Figuerola îşi notă ora. Îl văzu privind în sus, pe Bellmansgatan. Apoi, Mikael începu să urce panta spre ea. Monica Figuerola deschise torpedoul maşinii şi scoase o hartă a Stockholmului, pe care o

întinse pe scaunul de alături. Apoi deschise agenda şi luă un pix din buzunarul jachetei, scoase mobilul şi se prefăcu că vorbeşte. Ţinea capul aplecat, astfel încât mâna cu telefonul să-i ascundă o parte din faţă.

Îl văzu pe Mikael Blomkvist aruncând o scurtă privire pe Tavastgatan. Ştia că este supravegheat şi probabil văzuse maşina lui Mårtensson, însă trecu mai departe, fără să arate vreun interes. *Se comportă liniştit şi calm. Alţii ar fi tras de uşa maşinii şi ar fi scos untul din el.*

În momentul următor, Mikael trecu pe lângă maşina ei. Monica Figuerola era foarte ocupată cu găsirea unei adrese pe hartă, în vreme ce vorbea la telefon, dar simţi că *Mikael privi, în trecere. Se îndoieşte de tot ce vede.* Îi zări spinarea în oglinda retrovizoare din dreapta, în timp ce el îşi continua drumul spre Hornsgatan. Îl văzuse la televizor de câteva ori, dar era prima oară când îl vedea în carne şi oase. Era îmbrăcat în jeanşi albaştri, tricou şi o haină gri. Avea o geantă de umăr şi mergea cu paşi mari, nepăsători. Un bărbat frumos.

Göran Mårtensson apăruse la colţul dinspre Bishop's Arms şi-l urmărea cu privirea. Avea o geantă sport destul de mare, trecută peste umăr şi tocmai termina o conversaţie la telefonul mobil. Monica Figuerola se aşteptase ca acesta s-o ia după Mikael Blomkvist, dar, spre mirarea ei, Mårtensson traversă strada drept prin faţa maşinii ei şi o luă la stânga, în josul străzii, spre intrarea de la imobilul în care locuia Blomkvist. În următoarea secundă, un alt bărbat, în salopetă de lucru albastră, trecu şi el pe lângă maşina Monicăi Figuerola, urmându-l pe Mårtensson. *Ia te uită, de unde-ai mai apărut şi tu?*

Cei doi se opriră în faţa uşii imobilului în care locuia Blomkvist. Mårtensson tastă codul şi dispărură pe scară. *Au de gând să controleze apartamentul. Sărbătoarea amatorilor. Ce dracu' crede ăsta că face?*

Pe urmă, Monica Figuerola ridică privirea spre oglinda din spate şi tresări, văzându-l din nou pe Mikael Blomkvist. Acesta revenise şi era la vreo zece metri de ea, destul de aproape ca să-i poată urmări pe Mårtensson şi pe tovarăşul lui, peste creasta pantei abrupte care ducea la Bellmansgatan 1. Monica îi privi chipul. El n-o privea. În schimb, îl văzuse pe Göran Mårtensson dispărând pe uşă. După un scurt moment, Blomkvist se răsuci pe călcâie, luând-o din nou spre Hornsgatan.

Monica Figuerola rămase nemişcată preţ de 30 de secunde. *El ştie că e supravegheat. E atent la ce se petrece în jur. Dar de ce nu face nimic? Un om normal ar fi făcut un tărăboi cumplit... Are un plan.*

Mikael Blomkvist puse jos telefonul, cercetând gânditor agenda din faţa lui. Serviciul de înregistrare a automobilelor îi comunicase că maşina cu femeia blondă pe care o observase în susul străzii Bellman aparţinea unei anume Monica Figuerola, născută în 1969 şi domiciliată pe Pontonjärgatan, în Kungsholmen. Pentru că în maşină se afla o femeie, Mikael presupuse că era Monica Figuerola în persoană.

Vorbise la telefonul mobil şi căutase ceva pe o hartă care stătea deschisă, pe locul de lângă ea. Mikael nu avea niciun motiv să presupună că era vorba de clubul Zalachenko, însă el înregistra fiecare incident neobişnuit din preajmă şi, în special, din jurul locuinţei sale.

Ridică vocea, strigând-o pe Lottie Karim.

— Cine este tipa asta? Caută-i fotografia, unde lucrează şi tot ce poţi găsi despre trecutul ei.

— OK, spuse Lottie Karim, întorcându-se la biroul ei de lucru.

Directorul economic de la *SMP,* Christer Sellberg, părea total uluit. Îndepărtă foaia A4 cu cele nouă puncte pe care Erika Berger le prezentase la reuniunea

săptămânală a comisiei de buget. Contabilul-şef Ulf Flodin avea aerul îngrijorat. Borgsjö, preşedintele consiliului de administraţie, avea obişnuitul său aer neutru.

— Acest lucru este imposibil, constată Sellberg cu un zâmbet amabil.

— De ce? întrebă Erika Berger.

— Consiliul nu va accepta niciodată. E împotriva oricărui bun-simţ.

— Vreţi s-o luăm de la început? propuse Erika Berger. Eu sunt angajată ca să fac *SMP*-ul din nou rentabil. Pentru a putea reuşi, trebuie să am cu cine să lucrez. Nu-i aşa?

— Da, dar…

— Nu pot face să apară din neant conţinutul unui cotidian, stând într-o cuşcă de sticlă şi dorindu-mi lucruri.

— Nu înţelegi realităţile economice.

— Posibil. Dar înţeleg cum se face un ziar. Şi realitatea este că, în ultimii 15 ani, personalul de la *SMP* s-a redus cu 118 persoane. Să zicem că jumătate din aceştia erau graficieni, care au fost înlocuiţi de noile tehnici şi aşa mai departe, însă numărul de reporteri producători de text a scăzut în această perioadă cu 48 de persoane.

— Au fost reduceri necesare. Dacă ele n-ar fi fost făcute, ziarul ar fi dispărut de mult.

— Hai să aşteptăm un pic cu ce e necesar şi nenecesar. În ultimii trei ani au dispărut 18 posturi de jurnalişti. În plus, ne aflăm în situaţia că 9 posturi întregi sunt vacante şi într-o oarecare măsură acoperite de înlocuitori temporari. Redacţia de Sport este în mare lipsă de personal. Acolo ar trebui să se găsească nouă angajaţi şi timp de mai bine de un an două posturi au rămas neocupate.

— Este vorba de a economisi bani. E foarte simplu.

— Secţia de Cultură ar mai avea nevoie de trei oameni. Secţiei economice îi lipseşte un om. Departamentul juridic nici nu mai există, de fapt, dar… avem acolo un şef de secţie care culege reporteri de la redacţia de Fapte Diverse, pentru fiecare material. Şi aşa mai departe. *SMP* n-a făcut nicio anchetă jurnalistică asupra administraţiei şi a autorităţilor, care să fie demnă de numele ăsta, în ultimii opt ani. Aici, noi suntem total dependenţi de colaboratori externi şi de materialul pe care îl produce *TT*[1]. Şi, cum bine ştiţi, *TT* a renunţat la rubrica Administraţie de mulţi ani. Cu alte cuvinte, nu există nicio singură redacţie în Suedia care să supravegheze administraţia şi autorităţile de stat.

— Branşa presei scrise se află într-o situaţie grea…

— Realitatea este că ori *SMP* îşi închide prăvălia imediat, ori conducerea ia hotărârea să se facă investiţii serioase. Avem pe zi ce trece tot mai puţini angajaţi care produc tot mai multe texte. Textele sunt mediocre, superficiale şi lipsite de credibilitate. În consecinţă, oamenii nu mai citesc *SMP.*

— Tu nu înţelegi situaţia…

— Am obosit să tot aud că nu înţeleg. Nu sunt un elev aflat în practică şi n-am venit aici ca să mă amuz.

— Dar propunerea ta este o nebunie.

— De ce?

— Tu propui ca ziarul să nu fie rentabil.

— Auzi, Sellberg, în anul care vine vei împărţi ca dividende sume mari celor 23 de acţionari ai *SMP.* La asta se vor adăuga prime total absurde, care vor costa *SMP* aproape 10 milioane de coroane, date celor nouă persoane din consiliul de administraţie al *SMP.* Ţi-ai dat ţie însuţi o primă de 400 000 de coroane, ca răsplată pentru că ai administrat reducerile de la *SMP.* Într-adevăr, nu este aşa de mult cât şi-au luat diferiţii directori de la Skandia, dar în ochii mei tu nu valorezi niciun ban.

[1] Tidningarnas Telegrambyrån: agenţie de ştiri suedeză.

Primă ar trebui să ţi se dea dacă ai face ceva pentru *SMP.* Dar de fapt reducerile tale au slăbit ziarul şi au adâncit criza.

— Ceea ce spui este foarte nedrept. Consiliul a aprobat fiecare măsură pe care am luat-o.

— Consiliul a aprobat măsurile tale, pentru că tu le garantezi distribuirea de dividende în fiecare an. Acest lucru trebuie să ia sfârşit acum şi aici.

— Propui deci, cu cea mai mare seriozitate, ca noi să luăm hotărârea de-a opri orice dividende şi orice prime. Cum crezi că vor accepta acţionarii acest lucru?

— Propun un sistem de câştig zero pentru anul acesta. Asta ar însemna o economie de aproape 21 de milioane de coroane şi posibilitatea de-a întări puternic personalul şi economia ziarului. Propun, de asemenea, micşorarea salariilor pentru şefi. Eu am primit un salariu lunar de 88 000 de coroane, ceea ce e o nebunie totală, pentru un ziar care nu este în măsură să păstreze posturile de la redacţia de Sport.

— Vrei să-ţi reduci propriul salariu? Propui cumva un fel de comunism al salariilor?

— Nu vorbi prostii. Tu ai un salariu de 112 000 de coroane pe lună, dacă punem la socoteală şi primele. E strigător la cer! Dacă ziarul ar fi stabil şi ar aduce un venit uriaş, n-ai avea decât să împărţi cât de multe prime ai dori. Dar acum nu-i momentul să-ţi măreşti propriul salariu. Propun o înjumătăţire a tuturor salariilor de şefi.

— Ceea ce tu nu înţelegi este că acţionarii noştri sunt acţionari pentru că vor să câştige bani. Asta se numeşte capitalism. Dacă tu propui ca ei să-şi piardă banii, n-or să mai vrea să fie acţionarii noştri.

— Nu propun ca ei să-şi piardă banii, dar foarte uşor s-ar putea ajunge şi la această situaţie. Însă a fi proprietar implică responsabilitate. Cum tu însuţi ai spus-o, aici e vorba de capitalism. Proprietarii *SMP* vor să aibă câştig. Însă regulile sunt de aşa natură, că piaţa hotărăşte dacă va fi câştig sau pierdere. După raţionamentul tău, ai vrea ca regulile capitalismului să fie valabile în mod selectiv, doar pentru angajaţii ziarului, iar acţionarii şi tu în persoană să fiţi exceptaţi.

Sellberg oftă, ridicând ochii spre cer. Lipsit de ajutor, căută privirea lui Borgsjö. Însă acesta studia gânditor programul în nouă puncte propus de Erika Berger.

Monica Figuerola aşteptase patruzeci şi nouă de minute înainte ca Göran Mårtensson şi celălalt bărbat necunoscut să iasă pe poarta imobilului de pe Bellmansgatan. Când o luară spre ea, îşi aplecă aparatul Nikon cu teleobiectiv de 300 mm şi făcu două poze. Puse aparatul în torpedou şi tocmai începuse să-şi facă din nou de lucru cu harta când, aruncând o privire întâmplătoare spre liftul public, i se măriră ochii de uimire. La marginea de sus a străzii Bellmansgatan, o femeie cu părul închis la culoare stătea cu o cameră digitală şi îi filma pe Mårtensson şi pe tovarăşul lui. *Ce naiba… E vreun congres al spionilor, pe Bellmansgatan?*

Mårtensson şi necunoscutul se despărţiră în vârful pantei, fără să-şi vorbească. Mårtensson se duse la maşina sa, pe Tavastgatan. Porni motorul şi dispăru din câmpul vizual al Monicăi Figuerola.

Se uită în oglinda retrovizoare, unde văzu spinarea bărbatului în salopetă. Înălţă ochii şi văzu că femeia cu camera terminase de filmat şi era pe drum spre ea, prin faţa casei Laurin.

Cap sau pajură? Ştia deja cine este Göran Mårtensson şi cu ce se ocupa. Atât bărbatul în salopetă, cât şi femeia cu aparatul de filmat îi erau total necunoscuţi. Dar dacă-şi părăsea maşina, risca să fie observată de femeie.

Rămase liniştită. În oglinda retrovizoare îl văzu pe bărbatul în salopetă albastră luând-o la stânga, pe Brännkyrkagatan. Aşteptă până ce femeia cu aparatul ajunsese la încrucişarea de drumuri din faţa ei, însă aceasta, în loc să-l urmeze pe

bărbat, se întoarse în direcţia opusă şi coborî spre Bellmansgatan 1. Monica Figuerola văzu că era o femeie cam de 35 de ani, cu păr negru tuns scurt; era îmbrăcată în jeanşi închişi la culoare şi geacă neagră. Când văzu că aceasta ajunsese la jumătatea pantei, Monica deschise portiera şi o luă la fugă în sus, spre Brännkyrkagatan. Nu-l mai zărea pe bărbatul în salopetă. În secunda următoare, o dubă Toyota plecă de lângă trotuar; Monica Figuerola îl văzu pe bărbat din profil şi memoră numărul maşinii. Şi chiar dacă ar fi uitat numărul, ar fi reuşit să-l găsească. Părţile laterale ale maşinii făceau reclamă pentru firma Lars Faulsson – broaşte şi chei; era şi un număr de telefon al firmei.

Nu făcu nicio încercare de-a fugi înapoi, la maşina ei, ca să urmărească Toyota. În loc de asta, se întoarse calm la maşină. Ajunse în vârful pantei, exact la timp ca s-o vadă pe femeia cu aparatul de fotografiat dispărând pe uşa imobilului unde locuia Mikael Blomkvist.

Se aşeză în maşină şi notă atât numărul de înmatriculare, cât şi telefonul firmei de chei. Apoi se scărpină gânditoare în cap. Se întâmplau lucruri misterioase în jurul imobilului lui Blomkvist. Ridică privirea spre acoperişul casei de la Bellmansgatan 1. Ştia că Blomkvist avea un apartament la mansardă, însă din schiţele de la biroul de stat pentru construcţii constatase că acesta se afla pe partea cealaltă a imobilului, cu ferestrele dând spre Riddarfjärden şi Gamla Stan. O locuinţă şic, într-un vechi cartier istoric. Se întreba dacă tipul era vreun parvenit lăudăros.

Aşteptă nouă minute înainte ca femeia să iasă pe uşă. În loc să urce panta spre în Tavastgatan, femeia continuă să coboare şi o luă la dreapta, pe Pryssgränd. *Hmm.* Dacă aceasta avea o maşină parcată acolo, Monica Figuerola n-avea ce face. Dar dacă mergea pe jos, nu avea decât o singură cale – să urce pe Brännkyrkagatan, apoi pe lângă Pustegränd, în apropiere de Slussen.

Monica Figuerola îşi părăsi maşina şi o luă la stânga, spre Slussen, pe Brännkyrkagatan. Aproape ajunsese la Pustegränd, când femeia cu aparatul de fotografiat apăru în faţa ei. Bingo! îşi spuse, urmând-o prin faţa hotelului Hilton, prin piaţa Södermalm, apoi prin faţa Muzeului Oraşului, la Slussen. Femeia mergea cu pas rapid şi hotărât, fără să se uite în jur. Monica Figuerola îi dădu un avans de 30 de metri. Fata dispăru pe intrarea de la metrou şi Monica Figuerola grăbi pasul, dar se opri, văzând-o că se duce la chioşcul de ziare, în loc să se îndrepte spre peroane.

Monica Figuerola o cercetă pe femeia care stătea la coada de la chioşcul de ziare. Avea cam 1,70 înălţime şi avea un aer mai degrabă sportiv, cu papucii ei de jogging. Când o văzu stând aşa, bine înfiptă în picioare în faţa chioşcului de ziare, Monica avu impresia că trebuie să fie poliţistă. Femeia cumpără o doză de Cath Dry[1] şi se întoarse în piaţă, luând-o apoi la dreapta, spre Katarinavägen.

Monica Figuerola merse după ea. Era aproape sigură că femeia n-o observase. Aceasta dispăruse după colţ, mai sus de McDonald's, iar Monica era pe urmele ei, cam la 40 de metri.

Dând colţul însă, nu mai văzu nici urmă de femeie. Monica Figuerola se opri, uimită. *La naiba!* Trecu cu paşi rari prin faţa caselor. Apoi, privirea îi căzu pe o firmă. Milton Security.

Monica Figuerola dădu din cap pentru sine şi se întoarse la Bellmansgatan.

Conduse până la Götgatan, unde se găsea redacţia revistei *Millennium* şi petrecu următoarea jumătate de oră învârtindu-se pe străzile din jurul redacţiei. Nu văzu nicăieri maşina lui Mårtensson. La ora prânzului, se întoarse la sediul poliţiei din Kungsholmen şi petrecu o oră ridicând haltere, în sala de gimnastică.

— Avem o problemă! spuse Henry Cortez.

---

[1] Marcă de tutun de mestecat.

Malin Eriksson şi Mikael Blomkvist ridicară ochii de pe manuscrisul cărţii despre cazul Zalachenko. Era ora 13:30.

— Stai jos, spuse Malin.

— E vorba de Vitavara SA, firma care face scaune de closet în Vietnam şi le vinde cu 1 700 de coroane bucata!

— Aha. Şi în ce constă problema? întrebă Mikael.

— Vitavara SA aparţine de fapt firmei SveaBygg SA.

— Da. O firmă mare.

— Exact. Iar preşedintele ei se numeşte Magnus Borgsjö şi e profesionist al diferitelor consilii de administraţie. Între altele, este preşedinte al consiliului de administraţie de la *Svenska Morgon-Posten* şi deţine aproape 10% din ziar.

Mikael îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Henry Cortez:

— Eşti sigur?

— Da. Şeful Erikăi Berger este un hoţ blestemat care exploatează copiii din Vietnam.

— Hopa! făcu Malin Eriksson.

Secretarul de redacţie, Peter Fredriksson, părea foarte jenat atunci când ciocăni discret la uşa cuştii de sticlă a Erikăi Berger, la ora două după-amiaza.

— Ce e?

— Ăă, e ceva destul de delicat. Dar cineva din redacţie a primit un e-mail de la tine.

— De la mine?

— Da, oftă el.

— Despre ce e vorba?

El îi dădu câteva foi A4 cu e-mailuri care fuseseră adresate Evei Carlsson, o stagiară de 26 de ani de la secţia Cultură. La expeditor era erika.berger@smpost.se.

[Iubita mea Eva. Vreau să-ţi mângâi sânii. Ard de excitaţie şi nu mă mai pot stăpâni. Te rog, răspunde sentimentelor mele! Putem să ne vedem? /Erika.]

Eva Carlsson nu răspunsese acestei prime propuneri, ceea ce avusese drept rezultat încă două e-mailuri, în zilele imediat următoare.

[Prea iubita mea Eva. Te rog să nu mă respingi. Sunt nebună de dorinţă. Vreau să te am goală. Trebuie să te am. O să-ţi fie bine. Nu vei regreta niciodată. Voi săruta fiecare centimetru din pielea ta goală, din sânii tăi frumoşi şi din dulcea ta peşteră. /Erika.]

[Eva. De ce nu răspunzi? Să nu-ţi fie frică de mine. Nu mă respinge. Tu ştii despre ce este vorba. Vreau să fac sex cu tine şi te voi răsplăti regeşte. Dacă eşti drăguţă cu mine, am să fiu şi eu drăguţă cu tine. Ai întrebat despre prelungirea stagiaturii tale. Stă în puterea mea s-o prelungesc şi chiar s-o transform în post fix. Hai să ne întâlnim diseară la ora 21:00, lângă maşina mea, în garaj. Erika ta.]

— Aha, spuse Erika. Şi acum se întreabă dacă eu sunt cea care-i trimite propuneri libidinoase.

— Nu chiar… Vreau să spun… Uff!

— Peter, nu te mai ascunde după deget!

— Poate a crezut un pic, la primul e-mail, sau în orice caz a fost total uluită. Pe urmă însă a înţeles că e o nebunie şi că nu-i exact stilul tău, şi atunci…

— Atunci?

— Păi, crede că e jenant şi nu ştie exact ce să facă. La asta se adaugă faptul că tu o impresionezi şi îi place de tine… ca şef, desigur. Aşa că a venit la mine şi mi-a cerut sfatul.

— Înţeleg. Şi tu ce i-ai spus?

— Am spus că e cineva care ţi-a folosit adresa şi o agresează. Sau, probabil, vă agresează pe amândouă. Şi i-am promis că voi vorbi cu tine despre asta.

— Mulţumesc. Vrei să fii amabil s-o trimiţi la mine peste 10 minute?

În acest răstimp, Erika scrise un e-mail:

[Mă văd obligată să vă informez pe toţi că una dintre colegele noastre a primit un număr de scrisori trimise prin poşta electronică ce par să vină de la mine. Scrisorile conţin aluzii sexuale de cel mai grosolan fel. Eu însămi am primit e-mail cu conţinut vulgar de la un expeditor care se declară a fi la „centralred”, la *SMP.* O asemenea adresă nu există la *SMP,* după cum se ştie.

Am consultat şeful tehnic care declară că este foarte uşor să falsifici o adresă. Eu nu ştiu exact cum se face, dar există, după cum se pare, site-uri pe Internet unde se pot face asemenea lucruri. Trebuie deci să trag trista concluzie că printre noi se află un om bolnav, care se ocupă cu aşa ceva.

Vreau să ştiu dacă şi alţi colaboratori au primit mesaje bizare, în acest caz, doresc ca ei să meargă imediat la secretarul de redacţie, Peter Fredriksson. Dacă această mizerie continuă, va trebui să anunţăm poliţia.

Erika Berger, redactor-şef.]

A printat o copie, apoi a apăsat pe butonul „Trimite”, astfel încât e-mailul a mers la toţi angajaţii *SMP.* În acelaşi moment, Eva Carlsson bătu la uşă.

— Bună, ia loc, spuse Erika. Am auzit că ai primit e-mailuri de la mine.

— Păi, nu m-am gândit nicio clipă că ar fi venit de la tine.

— Cu treizeci de secunde în urmă, ai primit totuşi un e-mail de la mine. Pe acesta l-am scris eu şi l-am trimis la toţi colaboratorii.

Îi întinse Evei Carlsson e-mailul printat.

— OK. Înţeleg, spuse Eva Carlsson.

— Îmi pare rău că cineva te-a făcut ţinta acestei campanii neplăcute.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze pentru ce a inventat un nebun.

— Vreau doar să mă conving că nu mai ai nicio bănuială că aş avea ceva de-a face cu scrisorile.

— Niciodată n-am crezut că tu ai trimis e-mailurile.

— OK, mulţumesc, spuse Erika, zâmbind.

Monica Figuerola şi-a petrecut după-amiaza strângând informaţii. A început prin a comanda o fotografie de paşaport a lui Lars Faulsson, ca să verifice dacă era persoana pe care o observase în compania lui Göran Mårtensson. Apoi, a căutat în registrul de caziere judiciare şi a obţinut imediat un rezultat.

Lars Faulsson, 47 de ani, cunoscut sub porecla de Falun, îşi începuse cariera cu furt de maşini, la vârsta de 17 ani. În anii ’70 şi ’80 fusese prins de două ori şi condamnat pentru spargere, jaf şi tăinuire. Prima oară, primise o pedeapsă mai uşoară, a doua oară însă, a primit trei ani. La vremea aceea era considerat ca un delincvent de viitor în lumea interlopă şi fusese interogat pentru cel puţin încă trei spargeri, dintre care una era spargerea destul de complicată a unei case de bani, despre care s-a vorbit mult în presă, la un mare magazin din Våsterås. După ce a terminat anii de puşcărie, în 1984, şi-a văzut de treabă – sau, cel puţin, n-a mai dat nicio lovitură care să aibă ca rezultat prinderea şi condamnarea lui. În schimb, s-a recalificat ca lăcătuş (din toate meseriile posibile!) şi în 1987 şi-a deschis o firmă proprie, *Lars Faulsson – broaşte şi chei*, cu adresa lângă Norrtull.

A o identifica pe femeia necunoscută care-i filmase pe cei doi se dovedise şi mai uşor decât îşi imaginase Monica Figuerola. Telefonase pur şi simplu la Milton Security, la recepţie şi explicase că o căuta pe o angajată cu care se mai întâlnise, dar căreia îi uitase numele. Putea însă să dea o bună descriere a femeii în

chestiune. Recepţionista spusese că părea să fie Susanne Linder şi îi făcuse legătura cu aceasta. Când femeia răspunse la telefon, Monica Figuerola se scuză, spunând că formase un număr greşit.

Intră apoi în registrul de stare civilă şi constată că existau 18 Susanne Linder în regiunea Stockholm. Trei dintre ele aveau în jur de 35 de ani. Una locuia la Norrtälje, alta la Stockholm şi a treia la Nacka. Ceru fotografiile lor şi o identifică imediat pe femeia pe care o urmărise de la Bellmansgatan ca fiind Susanne Linder, cu domiciliul în Nacka.

Adună descoperirile zilei într-un raport şi se duse la Torsten Edklinth.

La ora cinci după-amiaza, Mikael Blomkvist închise dosarul de cercetare al lui Henry Cortez, împingându-l la o parte cu dezgust. Christer Malm lăsă şi el foile printate pe care le citise de patru ori. Henry Cortez şedea pe canapeaua din biroul lui Malin Eriksson, cu un aer vinovat.

— Cafea? întrebă Malin, ridicându-se.

Se întoarse cu patru căni şi cu termosul cu cafea.

Mikael oftă.

— E o poveste urâtă, spuse. Cercetare impecabilă. Documentată, de la un capăt la celălalt. Dramaturgie perfectă, cu un nenorocit care escrochează chiriaşii suedezi, servindu-se de sistem – ceea ce e perfect legal –, dar care este aşa de al dracului de lacom şi tâmpit, că a făcut apel la o întreprindere din Vietnam, care exploatează copiii.

— Şi, în plus, este bine scris, spuse Christer Malm. A doua zi după ce vom publica materialul, Borgsjö va fi *persona non grata* în Suedia. Televiziunea se va arunca asupra articolului. El se va afla la loc de cinste între directorii de la Skandia şi alţi escroci. O adevărată lovitură pentru *Millennium.* Bravo, Henry!

Mikael făcu un gest de încuviinţare.

— Numai chestia cu Erika vine ca musca-n lapte, spuse el.

— Dar care este de fapt problema? întrebă Malin. Doar nu Erika e vinovata. Avem dreptul să ne ocupăm de orice preşedinte de consiliu de administraţie, chiar dacă acesta se întâmplă să fie şeful ei!

— E totuşi o problemă destul de nasoală, spuse Mikael.

— Erika Berger nu a plecat cu totul de aici, zise şi Christer Malm. Ea este proprietara a 30% din *Millennium* şi se află în conducerea noastră. Este chiar preşedinta consiliului de administraţie, până când o vom putea alege în locul ei pe Harriet Vanger, la următoarea şedinţă de consiliu, care va fi abia în august. Şi Erika lucrează la *SMP,* unde se află, de asemenea, în consiliul de administraţie, iar noi îi vom denunţa şeful.

Se lăsă o tăcere sumbră.

— Atunci, ce naiba facem? întrebă Henry Cortez. Renunţăm la articol?

Mikael îl privi pe Henry direct în ochi:

— Nu, Henry. Nu vom renunţa la el. Nu lucrăm în felul ăsta la *Millennium.* Dar trebuie să facem ceva înainte. Nu putem să-i aruncăm Erikăi în cap mizeriile astea fără să vorbim cu ea înainte.

Christer Malm aprobă, agitând un deget:

— O s-o băgăm pe Erika în mare bucluc. Va trebui să aleagă să vândă imediat partea de la *Millennium* şi să plece din consiliu ori, în cel mai rău caz, să fie dată afară de la *SMP.* Situaţie în care va ajunge într-un cumplit conflict de interese. Cinstit vorbind, Henry… Eu sunt de acord cu Mikael, să publicăm articolul, dar s-ar putea să trebuiască să-l amânăm cu o lună.

Mikael aprobă.

— Pentru că, la rândul nostru, şi noi ne aflăm într-un conflict de loialitate, spuse el.

— Să-i telefonez? întrebă Christer Malm.
— Nu, răspunse Mikael. Am să-i telefonez eu, să fixăm o întâlnire. Chiar în seara asta.

Torsten Edklinth a ascultat-o atent pe Monica Figuerola în vreme ce aceasta rezuma circul din jurul locuinţei lui Mikael Blomkvist, de pe Bellmansgatan 1. Simţea cum i se clătina pământul sub picioare.
— Prin urmare, un angajat de la Säpo a intrat în imobilul în care locuieşte Mikael Blomkvist, împreună cu un fost spărgător, reprofilat în lăcătuş.
— Exact.
— Ce crezi că au făcut acolo?
— Nu ştiu. Dar au stat patruzeci şi nouă de minute. Aş putea ghici că Faulsson a deschis uşa, ca Mårtensson să intre în apartamentul lui Blomkvist.
— Ce să facă acolo?
— Nu poate fi vorba de instalarea unor microfoane, asta nu ia decât un minut. Prin urmare, Mårtensson a cotrobăit probabil prin hârtiile lui Blomkvist, sau ce mai are el acasă.
— Dar Blomkvist a fost avertizat… Doar i-au furat din apartament raportul lui Björck.
— Exact. Ştie că e supravegheat şi la rândul lui îi supraveghează pe urmăritori. E calm.
— Cum aşa?
— Cred că are un plan. Strânge informaţii şi are de gând să-l demaşte pe Göran Mårtensson. E singura explicaţie.
— Şi pe urmă a apărut femeia aceea, Linder.
— Susanne Linder, 34 de ani, domiciliată în Nacka. E o fostă poliţistă.
— Poliţistă?
— A făcut Şcoala de Poliţie şi a lucrat şase ani la brigada de intervenţii din Södermalm. Brusc, şi-a dat demisia. Nu e nimic în dosarul ei care să explice de ce a făcut-o. A fost şomeră câteva luni, înainte să fie angajată la Milton Security.
— Dragan Armanski, spuse Edklinth gânditor. Cât timp a fost ea înăuntru, în imobil?
— Nouă minute.
— Şi ce-a făcut?
— Pot ghici – întrucât i-a filmat pe Mårtensson şi pe Paulsson, pe stradă – că a strâns probe de pe urma activităţilor acestora. Asta înseamnă că Milton Security lucrează împreună cu Blomkvist şi că au plasat camere de supraveghere în apartamentul lui şi pe scară. Probabil că s-a dus pentru a extrage informaţia din camere.
Edklinth oftă. Povestea Zalachenko începea să fie intolerabil de complicată.
— OK. Mulţumesc. Du-te acasă. Trebuie să mă gândesc la toate acestea.
Monica Figuerola se duse la sala de gimnastică din piaţa Sankt Erik şi începu să se antreneze.

Mikael Blomkvist a folosit telefonul albastru de rezervă T10, marca Eriksson, ca să o sune pe Erika Berger, la *SMP.* A întrerupt-o într-o discuţie pe care aceasta tocmai o avea cu redactorii, despre orientarea care trebuia dată unui text legat de terorismul internaţional.
— Ia te uită, salut… Aşteaptă o clipă.
Erika acoperi telefonul cu mâna şi se uită în jur.
— Cred că am terminat, spuse ea, dând ultimele instrucţiuni asupra felului în care voia să fie articolul.

Când rămase singură în cuşca de sticlă, duse din nou receptorul la ureche.

— Bună, Mikael. Iartă-mă că nu ţi-am dat nicio veste. Sunt total copleşită de muncă şi am o mie de lucruri de care trebuie să mă ocup.

— Nici eu n-am dus lipsă de activitate, spuse Mikael.

— Cum merge cu afacerea Salander?

— Bine. Dar nu pentru asta ţi-am telefonat. Trebuie să ne întâlnim. În seara asta.

— Aş vrea să pot, dar trebuie să rămân aici până diseară, la ora opt. Şi sunt frântă de oboseală. Muncesc de la 6 dimineaţa.

— Ricky... nu e vorba de viaţa ta sexuală. Trebuie să vorbesc cu tine. E important.

Erika tăcu o secundă.

— Despre ce e vorba?

— Discutăm când ne vedem. Însă nu e ceva plăcut.

— OK. Vin la tine acasă, pe la opt şi jumătate.

— Nu, nu se poate la mine. E o poveste lungă, dar apartamentul meu e inutilizabil pentru o vreme. Vino la „Cratiţa lui Samir”, să bem o bere.

— Conduc.

— Bine. Atunci bem bere fără alcool.

Erika Berger era uşor iritată, atunci când a intrat în restaurantul „Cratiţa lui Samir”, la opt şi jumătate seara. Avea conştiinţa încărcată că nu-i spusese o vorbă lui Mikael din ziua în care plecase la *SMP.* Însă niciodată nu avusese aşa de multe de făcut ca acum.

Mikael Blomkvist îi făcu semn cu mâna, de la o masă din colţ, de lângă fereastră. Ea întârzie în pragul uşii. Timp de o secundă, Mikael îi păru o persoană total necunoscută şi simţi că-l privea cu alţi ochi. *Cine e bărbatul de acolo? Dumnezeule, ce obosită sunt!* Apoi, el se ridică şi o sărută pe obraz, iar ea înţelese cu spaimă că nu se gândise la el de câteva săptămâni şi că-i era un dor nebun de el. Era ca şi cum timpul petrecut la *SMP* ar fi fost doar un vis şi avea să se trezească brusc, pe canapeaua de la *Millennium.* Totul părea ireal.

— Hei, Mikael.

— Hei, doamnă redactor-şef. Ai mâncat?

— E ora opt şi jumătate. Nu am obiceiurile tale detestabile.

Apoi, înţelese că de fapt murea de foame. Samir apăru cu un meniu şi ea comandă o bere fără alcool şi o porţie mică de caracatiţă cu cartofi prăjiţi. Mikael comandă cuşcuş şi bere, de asemenea fără alcool.

— Cum îţi merge? întrebă ea.

— Trăim vremuri interesante. Am treabă până peste cap.

— Cum e cu Salander?

— Ea e o parte din chestiile interesante.

— Micke, n-am de gând să-ţi fur povestea.

— Iartă-mă... Nu încerc să evit răspunsul. Pentru moment, lucrurile sunt un pic amestecate. Îţi povestesc cu plăcere, dar va dura o jumătate de noapte. Cum e să fii şef la *SMP?*

— Nu e ca la *Millennium.* Rămase tăcută un moment.

— Mă sting ca o lumânare în care sufli, de îndată ce ajung acasă şi, când mă trezesc, văd calcule de buget în faţa ochilor. Mi-ai lipsit. N-am putea să mergem la tine acasă, să ne culcăm? Nu am forţa să fac dragoste, dar aş dori să mă ghemuiesc şi să dorm în braţele tale.

— *Sorry,* Ricky. Pentru moment, apartamentul meu nu e un loc potrivit.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Păi… O bandă de nenorociţi mi-a pus microfoane şi ascultă fiecare vorbă pe care o spun acolo. La rândul meu, am instalat camere de supraveghere ascunse care arată ce se petrece când nu sunt acasă. Cred că e mai bine să nu arătăm lumii întregi fundul tău gol.

— Glumeşti?

El scutură din cap:

— Nu. Dar nu de asta trebuia neapărat să te întâlnesc.

— Ce s-a întâmplat? Ai un aer ciudat.

— Păi… tu ai preluat *SMP.* Şi noi, la *Millennium,* am dat peste o poveste care o să-l distrugă pe preşedintele consiliului vostru. E vorba de folosirea ca mână de lucru a copiilor şi a deţinuţilor politic, în Vietnam. Cred că am nimerit într-un conflict de interese.

Erika lăsă deoparte furculiţa, privindu-l fix. Văzu imediat că Mikael nu glumea.

— Aşa stau lucrurile, spuse el. Borgsjö e director al consiliului de administraţie şi acţionar majoritar într-o firmă care se numeşte SveaBygg, care la rândul ei are o filială, Vitavara SA. Aceştia din urmă fac scaune de toaletă într-o fabrică din Vietnam, care este trecută pe lista ONU pentru folosirea forţei de muncă infantile.

— Ia-o încă o dată de la capăt.

Mikael îi explică amănunţit acea poveste pe care Henry Cortez o pusese cap la cap. Îşi deschise geanta şi scoase o copie a documentării. Erika parcurse articolul lui Cortez. La urmă, ridică privirea şi întâlni ochii lui Mikael. Simţea o panică iraţională, amestecată cu neîncredere.

— Cum dracu' s-a întâmplat că primul lucru pe care l-a făcut *Millennium,* după ce am plecat eu, a fost să-i pună sub lupă pe cei care se află în consiliul de administraţie de la *SMP?*

— Nu e aşa, Ricky.

Îi povesti cum se ajunsese aici.

— Şi de când ştii tu asta?

— De azi după-amiază. Nu-mi place deloc turnura pe care a luat-o povestea asta.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Nu ştiu. Trebuie să publicăm. Nu putem face o excepţie, numai pentru că este vorba de şeful tău. Însă niciunul dintre noi nu vrea să-ţi facă rău.

Îşi desfăcu mâinile într-un gest de neputinţă.

— Suntem destul de disperaţi. Mai ales Henry.

— Eu mă aflu încă în conducerea revistei *Millennium.* Sunt proprietară… Se va interpreta ca…

— Ştiu exact cum se va interpreta. O să te băgăm în rahat, la *SMP.*

Erika simţi cum o copleşea oboseala. Strânse din dinţi, înăbuşindu-şi impulsul de a-l ruga pe Mikael să muşamalizeze povestea.

— Fir-ar să fie, ce rahat! spuse ea. Nu există nicio îndoială că povestea e adevărată?

Mikael scutură din cap.

— Am stat toată seara pe documentaţia lui Henry. Îl avem pe Borgsjö gata de tăiere.

— Ce-o să faceţi?

— Ce-ai fi făcut tu dacă găseam subiectul ăsta cu două luni în urmă?

Erika Berger îl cercetă cu atenţie pe cel care-i era prieten şi iubit de mai mult de 20 de ani. Apoi, lăsă ochii în jos.

— Tu ştii ce-aş fi făcut.

— E o coincidenţă nenorocită. Nimic din toate acestea nu este îndreptat împotriva ta. Sunt foarte necăjit. De aceea, am insistat să ne întâlnim imediat. Trebuie să hotărâm ce vom face.

— Noi?

— Să spunem aşa... Subiectul ăsta era prevăzut pentru numărul din iunie. L-am amânat deja. Va fi publicat cel mai devreme în august şi poate fi împins şi mai mult, dacă tu ai nevoie.

— Înţeleg.

Vocea ei avea un ton amar.

— Propun să nu luăm nicio hotărâre în seara asta. Tu iei documentarea, te duci acasă şi reflectezi. Nu faci nimic, înainte să ne hotărâm asupra unei strategii comune. Avem timp suficient.

— O strategie comună?

— Tu va trebui ori să ieşi din conducerea revistei *Millennium,* cu destulă vreme înainte ca noi să publicăm materialul, ori să pleci de la *SMP.* Nu poţi sta pe amândouă scaunele.

Ea aprobă.

— Numele meu este atât de legat de *Millennium,* încât nimeni nu va crede că nu sunt implicată în afacere, chiar dacă demisionez.

— Există o alternativă. Poţi lua la *SMP* articolul ăsta, să-l încolţeşti pe Borgsjö şi să-i ceri demisia. Sunt convins că Henry Cortez va fi de acord. Însă nu face absolut nimic înainte să vorbim toţi.

— Iar eu îmi fac intrarea aranjând ca persoana care m-a adus la noul meu post să fie dată afară.

— Îmi pare rău.

— Nu e un om rău. Mikael aprobă:

— Te cred. Dar e lacom.

Erika, la rândul ei, aprobă şi ea. Se ridică.

— Mă duc acasă.

— Ricky, eu... Îl întrerupse:

— Sunt moartă de oboseală. Mulţumesc pentru că m-ai avertizat. Trebuie să mă gândesc la ce înseamnă asta.

Mikael dădu din cap.

Ea plecă fără să-l sărute pe obraz şi-l lăsă să plătească nota.

Erika Berger parcase maşina la vreo 200 de metri de localul lui Samir. Ajunsese pe la jumătatea drumului, când simţi că inima îi bătea aşa de tare, că trebui să se oprească şi să se sprijine de un perete, lângă o poartă. Îi era rău.

Rămase acolo mult timp, respirând adânc aerul răcoros al nopţii de mai. Îşi dădu brusc seama că muncise câte cincisprezece ore pe zi, de la 1 mai încoace. Se făceau în curând trei săptămâni. Cum se va simţi peste trei ani? Cum se simţise Morander, când se prăbuşise mort în mijlocul redacţiei?

După zece minute, se întoarse la localul lui Samir, întâlnindu-l pe Mikael, chiar în momentul în care acesta ieşea pe uşă. El se opri, uluit.

— Erika...

— Nu spune nimic, Mikael. Suntem prieteni de atâta timp, că nimic nu ne poate despărţi. Eşti cel mai bun prieten al meu şi acum este exact ca atunci când ai dispărut acum doi ani, la Hedestad, deşi situaţia este inversă. Mă simt stresată şi nefericită.

El dădu din cap, cuprinzând-o în braţe. Erika simţi cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Trei săptămâni la *SMP* mi-au venit de hac, spuse ea, râzând.

— Daa. Cu siguranţă, cred că e nevoie de mult mai mult ca să-i vii de hac Erikăi Berger!

— Apartamentul tău e inutilizabil. Eu sunt prea obosită ca să merg până acasă, la Saltsjöbaden. O să adorm la volan şi-am să mor. Am luat o hotărâre. Am de gând să merg până la Scandic Crown şi să iau o cameră. Vino cu mine.

El dădu din cap.

— Acum se numeşte Hilton.

— Tot dracul ăla e.

Au mers pe jos scurta bucată de drum. Niciunul n-a spus nimic. Mikael ţinea braţul în jurul umerilor ei. Erika îi arunca priviri furişe, înţelegând că şi el era la fel de obosit ca ea.

Au mers la recepţie, au comandat o cameră dublă şi au plătit cu cartea de credit a Erikăi. Au urcat în cameră, s-au dezbrăcat, au făcut duş şi s-au strecurat în pat. Erika avea dureri musculare, ca şi cum ar fi alergat la maratonul Stockholmului. S-au îmbrăţişat un moment şi au adormit, ca şi cum ar fi suflat într-o lumânare.

Niciunul dintre ei nu avusese senzaţia că este urmărit. Nu l-au observat pe bărbatul care îi urmărise până în faţa hotelului.

15
Joi 19 mai – duminică 22 mai

Lisbeth Salander şi-a petrecut noaptea de joi citind articolele lui Mikael Blomkvist şi capitolele din cartea lui care era aproape gata. Pentru că procurorul Ekström miza pe un proces în iulie, Mikael avea ca termen de tipărire 20 iunie. Asta însemna că Afurisitul de Kalle Blomkvist avea o lună ca să termine de scris şi să umple toate locurile rămase descoperite din text.

Lisbeth nu înţelegea cum va apuca s-o facă, însă asta era problema lui. Problema ei era să se hotărască ce atitudine va lua în privinţa întrebărilor pe care i le pusese acesta.

Luă computerul de buzunar Palm Tungsten T3 şi intră pe lista de discuţii [Masa_Ţicnită], verificând dacă se scrisese ceva nou din ziua precedentă. Constată că nu era nimic nou. Apoi, deschise documentul [Întrebări Importante]. Ştia deja textul pe dinafară, dar îl mai citi încă o dată.

El schiţa o strategie pe care Annika Giannini i-o expusese deja. Când aceasta îi vorbise, o ascultase cu un interes distrat, ca şi cum povestea nu o privea. Însă Mikael Blomkvist cunoştea despre ea secrete de care Annika Giannini n-avea habar. De aceea, el putuse să-i prezinte strategia într-un fel mai substanţial. Se duse la paragraful al patrulea:

[Singura persoană care poate decide cum va arăta viitorul tău eşti tu însăţi. Nu are nicio importanţă cât de mult se zbate Annika pentru tine, sau eu şi Armanski şi Palmgren şi ceilalţi care te sprijinim. Nu am de gând să încerc să te conving să faci ceva. Tu singură trebuie să hotărăşti ce vei face. Ori vei întoarce acest proces în avantajul tău, ori îi laşi să te condamne. Dar, dacă vrei să câştigi, trebuie să lupţi.]

Se deconectă şi rămase privind în tavan. Mikael îi cerea permisiunea să povestească în cartea lui adevărul. Avea de gând să treacă sub tăcere episodul cu violul lui Bjurman. Capitolul era deja scris, dar el încerca să pună lucrurile cap la cap, spunând că Bjurman începuse o colaborare cu Zalachenko, care căzuse atunci când el o luase razna, şi că atunci Niedermann fusese obligat să-l ucidă. Mikael nu intra în amănunte despre motivele lui Bjurman.

Blestematul de Kalle Blomkvist îi complica existenţa! Reflectă timp îndelungat.

Când se făcuse deja două noaptea, luă computerul şi deschise programul de scriere de text. Făcu un document nou, scoase pixul digital şi începu să apese literele pe tastatură.

[Numele meu este Lisbeth Salander. M-am născut la 30 aprilie 1978. Mama mea era Agneta Sofia Salander. Avea 17 ani când m-a născut. Tatăl meu era un psihopat, un criminal şi un agresor de femei, pe nume Alexander Zalachenko. Lucrase în Europa de Vest ca agent al GRU în serviciul militar de informaţii sovietic GRU.]

Scrisul mergea greu, pentru că trebuia să bată fiecare literă în parte. Îşi formula fiecare propoziţie în minte, înainte de-a o scrie. A lucrat până la ora patru dimineaţa, când a decuplat computerul şi l-a pus la încărcat, în cavitatea din spatele patului ei. Până la acea oră scrisese echivalentul a două pagini A4, la un rând.

Erika Berger s-a trezit la şapte dimineaţa. Nu-şi făcuse tot somnul, dar dormise fără întrerupere opt ore. Îi aruncă o privire lui Mikael Blomkvist, care încă mai dormea profund.

Începu prin a deschide mobilul, verificând dacă primise vreun mesaj. Ecranul arăta că soţul ei Greger Beckman o sunase de 11 ori. *La naiba! Am uitat să*

telefonez. Formă numărul şi-i explică unde se afla şi de ce nu venise noaptea trecută acasă. El era furios.

— Erika, să nu mai faci niciodată aşa ceva. Ştii că n-are nicio legătură cu Mikael, dar azi-noapte n-am reuşit să închid un ochi. Eram speriat de moarte să nu ţi se fi întâmplat ceva. Trebuie să suni şi să spui când nu vii acasă. Să nu mai uiţi vreodată să faci asta.

Greger Beckman era la curent cu faptul că Mikael Blomkvist era amantul soţiei sale. Povestea lor avea loc cu aprobarea şi asentimentul lui. Dar înainte, de fiecare dată când hotărâse să doarmă la Mikael, Erika îşi sunase mai întâi soţul, explicându-i situaţia. De data aceasta, mersese la Hilton fără niciun alt gând decât să doarmă.

— Iartă-mă, spuse ea. Pur şi simplu, ieri am clacat. El continua să bombăne.

— Nu fii supărat, Greger. Nu pot duce aşa ceva în clipa asta. Poţi să ţipi la mine diseară.

Greger mai scoase o ultimă mormăială, promiţându-i că-i va face capul calendar când va pune mâna pe ea.

— OK. Ce face Blomkvist?

— Doarme. Erika râse brusc.

— Poţi să mă crezi sau nu, dar amândoi am adormit la cinci minute după ce ne-am pus în pat. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată.

— Erika, ai grijă de tine. Poate ar trebui să consulţi un medic.

După ce încheie conversaţia cu soţul ei, telefonă la recepţie la *SMP,* lăsând un mesaj pentru secretarul de redacţie, Peter Fredriksson. Îi spunea că s-a ivit ceva neaşteptat şi că va veni cu oarecare întârziere. Îl ruga să amâne o întâlnire planificată cu colaboratorii de la secţia de Cultură.

Pe urmă, îşi căută geanta, de unde scoase o periuţă de dinţi şi se duse la baie. Abia după aceea se întoarse în pat, trezindu-l pe Mikael.

— Bună, murmură el.

— Bună, zise ea. Grăbeşte-te la baie, dă-ţi cu apă pe faţă şi spală-te pe dinţi.

— Ce... Ce?

Mikael se ridică în capul oaselor, privind zăpăcit în jur şi ea trebui să-i aducă aminte că se aflau la Hilton, lângă Slussen. El dădu din cap.

— Aşa. Deci, du-te la baie.

— De ce?

— Pentru că, de îndată ce te întorci, vreau să facem sex.

Îşi privi ceasul de mână.

— Şi, grăbeşte-te. Am o întâlnire la ora 11, şi îmi ia cel puţin o jumătate de oră să-mi pun în ordine faţa. Trebuie să apuc să cumpăr şi o bluză curată, în drum spre slujbă. Avem deci doar două ore ca să câştigăm tot timpul pierdut.

Mikael se duse la baie.

Jerker Holmberg parcase Fordul tatălui său în curtea fostului prim-ministru, Thorbjörn Fälldin, în Ås, în apropiere de Ramvik, în comuna Härnösand. Coborî din maşină, privind în jur. Era joi dimineaţa. Ploua mărunt şi câmpia era foarte verde. La vârsta de 79 de ani, Fälldin nu mai era un agricultor activ şi Holmberg se întreba cine semăna şi culegea recolta. Ştia că este privit de la fereastra bucătăriei. Aşa era regula la ţară. El însuşi crescuse la Hälledal, lângă Ramvik, la o aruncătură de băţ de Sandobron, unul din cele mai frumoase locuri din lume. Aşa credea Holmberg.

Urcă scara şi bătu la uşă.

Fostul lider al partidului de centru părea bătrân, dar încă în formă.

— Bună ziua, Thorbjörn. Mă numesc Jerker Holmberg. Ne-am mai întâlnit, dar au trecut ceva ani. Tatăl meu este Gustav Holmberg, care a fost parlamentar al partidului de centru în anii ’70 şi ’80.

— Bună ziua. Da, te-am recunoscut, Jerker. Eşti poliţist la Stockholm, dacă nu mă înşel. Trebuie să fie vreo zece, cincisprezece ani de când nu ne-am văzut.

— Cred că e chiar mai mult. Pot să intru?

Se aşeză pe un scaun, la masa din bucătărie, în vreme ce Thorbjörn Fälldin turna cafeaua.

— Sper că tatăl tău e bine. Nu de asta ai venit?

— Nu. Tata e bine. Tocmai repară acoperişul casei noastre de la ţară.

— Câţi ani are?

— A împlinit 71, acum două luni.

— Aha, spuse Thorbjörn Fälldin, aşezându-se. Atunci, despre ce este vorba?

Jerker Holmberg privi pe fereastră şi văzu o coţofană, aşezându-se în faţa maşinii lui şi examinând atentă pământul. Apoi, se întoarse spre Fälldin.

— Mi-am permis să vin neinvitat pentru că am o mare problemă. S-ar putea ca după această discuţie să fiu dat afară din slujbă. Prin urmare, sunt în misiune de serviciu, dar şeful meu, inspectorul Jan Bublanski de la secţia de criminalistică din Stockholm, nu ştie despre această vizită.

— Sună foarte serios.

— Prin urmare, mă voi afla pe o gheaţă foarte subţire dacă şefii mei vor afla despre această vizită.

— Înţeleg.

— Dar, mă tem că dacă nu voi proceda aşa, va exista riscul ca o teribilă greşeală judiciară să fie săvârşită, şi ar fi pentru a doua oară.

— Deci, e mai bine să explici despre ce este vorba.

— Este vorba despre un bărbat cu numele de Alexander Zalachenko. Era spion al serviciului sovietic GRU şi a cerut azil politic în Suedia, în ziua alegerilor din 1976. A primit azil şi a început să lucreze pentru Säpo. Am motive să cred că dumneata cunoşti această poveste.

Thorbjörn Fälldin îl privi atent pe Jerker Holmberg.

— E o istorie foarte lungă, spuse Holmberg şi începu să povestească despre ancheta preliminară în care fusese amestecat în ultimele luni.

Erika Berger se răsuci pe burtă, lăsându-şi capul pe mâini. Zâmbi.

— Mikael, te-ai gândit vreodată că noi doi suntem complet săriţi?

— Cum aşa?

— Cel puţin, eu. Nu mă mai satur de tine. Mă simt ca o adolescentă nebunatică.

— Da.

— Şi pe urmă, vreau să mă duc acasă, să mă culc cu bărbatul meu.

Mikael izbucni în râs.

— Cunosc un terapeut bun, spuse el. Erika îl împunse în burtă cu degetul.

— Mikael, încep să cred că treaba cu *SMP* a fost o uriaşă greşeală.

— Prostii. Dimpotrivă, este o şansă imensă pentru tine. Dacă cineva poate sufla viaţă în cadavrul ăla, tu eşti aceea.

— Da, poate că da. Dar tocmai asta e problema. *SMP* e ca un cadavru. Şi, pe urmă, ai mai venit şi tu aseară cu ultima picătură despre Borgsjö. Nu pricep ce trebuie să fac.

— Lasă lucrurile să se aşeze.

— Da. Dar treaba asta, cu Borgsjö, nu e deloc amuzantă. N-am nici cea mai vagă idee cum mă voi descurca.

— Nici eu nu ştiu. Dar o să găsim noi ceva. Rămase tăcută un lung moment.

— Îmi lipseşti.

El dădu din cap, privind-o.

— Şi tu îmi lipseşti, spuse.

— Ce ar trebui să fac ca să vii la *SMP* şi să devii şeful secţiei de Actualităţi?

— Niciodată în viaţă! Nu e tipul ăla, cum îl cheamă, Holm, şef la Actualităţi?

— Ba da. Dar e un idiot.

— Ai dreptate.

— Îl cunoşti?

— Sigur că da. Am făcut un stagiu de trei luni sub conducerea lui, prin anii ’80. E un nemernic, care întărâtă oamenii unii împotriva altora. În plus…

— În plus, ce?

— Nimic. Nu vreau să colportez bârfe.

— Spune-mi.

— O tipă, pe care o cheamă Ulla-nu-ştiu-cum şi care era şi ea stagiară, a afirmat că a supus-o unei hărţuiri sexuale. Nu ştiu ce era fals şi ce era adevărat, dar sindicatul n-a făcut nimic şi nu i s-a prelungit contractul, cum ar fi fost normal.

Erika Berger privi la ceas oftând, îşi trecu picioarele peste marginea patului şi dispăru la duş. Mikael nu se mişcase, atunci când ea reveni, ştergându-se şi punându-şi hainele.

— Mai rămân un pic, spuse el.

Erika îl sărută pe obraz, îi făcu un semn cu mâna şi dispăru.

Monica Figuerola parcase la 20 de metri de maşina lui Göran Mårtensson, pe Luntmakaregatan, chiar lângă strada Olof Palme. Îl văzu pe Mårtensson ducându-se până la automat şi plătind taxa de parcare. Apoi, acesta o luă spre Sveavägen. Monica renunţă să plătească: l-ar fi pierdut, dacă fugea până la automat. Îl urmări pe Mårtensson până la Kungsgatan, unde acesta făcu stânga, dispărând pe uşa de la Kungstornet. Ea se strâmbă, dar nu avea de ales, aşa că aşteptă trei minute, înainte de a intra în cafenea. Mårtensson se afla la parter şi discuta cu un bărbat blond de vreo 35 de ani, cu constituţie atletică. Un poliţist, îşi zise Monica Figuerola.

Îl identifică drept bărbatul pe care Christer Malm îl fotografiase de 1 mai, în faţă la Copacabana.

Monica Figuerola îşi cumpără o cafea şi se aşeză în celălalt capăt al cafenelei, deschizând *Dagens Nyheter.*

Mårtensson şi însoţitorul său vorbeau cu voce scăzută. Ea nu distingea niciun cuvânt. Îşi scoase telefonul mobil, prefăcându-se că sună pe cineva – ceea ce era inutil, pentru că niciunul dintre cei doi nu privea spre ea. Făcu o fotografie cu mobilul, despre care ştia că va fi de 72 dpi[1], deci de calitate prea proastă ca să poată fi publicată. În schimb, putea fi folosită ca probă a faptului că întâlnirea avusese loc.

După mai mult de un sfert de oră, bărbatul blond se ridică, părăsind cafeneaua. Monica Figuerola înjură în gând. De ce nu rămăsese afară? L-ar fi recunoscut, când ieşea din cafenea. Voi să se ridice şi s-o ia imediat pe urmele lui. Dar Mårtensson stătea liniştit, terminându-şi cafeaua. Ea nu voia să-i atragă atenţia, ridicându-se şi urmându-l pe tovarăşul lui neidentificat.

După aproximativ 40 de secunde, Mårtensson se ridică, ducându-se la toaletă. De îndată ce închise uşa, Monica Figuerola sări în picioare, ieşind afară, pe Kungsgatan. Privi în sus şi în jos, însă bărbatul blond dispăruse.

Îşi încercă norocul, alergând spre intersecţia cu Sveavägen. Nu-l văzu nicăieri şi se grăbi spre intrarea la metrou. Degeaba.

Se întoarse la Kungstornet. Mårtensson dispăruse şi el.

---

[1] „Dots per inch”: unitate de măsură pentru rezoluţia imaginilor.

Erika Berger începu să înjure nestăpânit, atunci când se întoarse la locul unde-şi parcase BMW-ul în seara precedentă, la trei case de localul lui Samir. Maşina se mai afla acolo, dar în timpul nopţii cineva îi găurise cauciucurile. *Ai dracului şobolani blestemaţi!* înjură în sinea ei, clocotind de furie.

Nu existau prea multe alternative. Telefonă la serviciul de depanare, explicând situaţia. Nu avea timp să aştepte, aşa că băgă cheile în ţeava de eşapament, astfel încât cei de la depanare să poată deschide maşina. Apoi, merse până în Mariatorget, unde luă un taxi.

Lisbeth Salander intră pe site-ul Republicii şi constată că Plague era conectat. Îl sună.

[Bună, Wasp. Cum e Sahlgrenska?]

[Liniştitoare. Am nevoie de ajutorul tău.]

[Culmea!]

[Nu credeam că va fi nevoie s-o fac]

[Trebuie să fie grav.]

[Göran Mårtensson, domiciliat în Vällingby. Vreau să am acces la computerul lui.]

[OK.]

[Tot materialul trebuie să-i fie transferat la Mikael Blomkvist, de la *Millennium.]*

[OK. Mă ocup de asta.]

[Big Brother are sub control telefonul lui Kalle Blomkvist şi, probabil, căsuţa de e-mail. Trimiţi tot materialul pe o adresă hotmail.]

[OK.]

[Dacă eu nu sunt disponibilă, Blomkvist va avea nevoie de ajutorul tău. Trebuie să te poată contacta.]

[Hmm.]

[E un pic cam bătut în cap, dar poţi să ai încredere în el.]

[Hmm.]

[Cât vrei?]

Plague rămase tăcut câteva secunde.

[Are de-a face cu situaţia ta?]

[Da.]

[Poate să te ajute?]

[Da.]

[Atunci, fac eu cinste.]

[Mulţumesc. Dar eu îmi plătesc datoriile. Voi avea nevoie de ajutorul tău până la proces. Îţi plătesc 30 000.]

[Ai de unde?]

[Am.]

[OK.]

[Cred că vom avea nevoie de Trinity. Crezi că-l poţi momi să vină în Suedia?]

[Şi ce să facă?]

[Ce ştie mai bine. Îl plătesc la tariful standard + cheltuielile.]

[OK. Cine?]

Ea îi explică ce voia.

Dr. Anders Jonasson avea aerul îngrijorat atunci când, în dimineaţa zilei de vineri, îl cercetă politicos pe vizibil iritatul inspector criminalist Hans Faste, aflat de partea cealaltă a biroului.

— Îmi pare rău, spuse Anders Jonasson.

— Pur şi simplu, nu înţeleg. Credeam că Lisbeth Salander este restabilită. Am venit la Göteborg pe de-o parte ca să pot s-o interoghez şi, pe de alta, ca să fac pregătirile pentru a o transporta într-o celulă din Stockholm, unde îi e locul.

— Îmi pare rău, spuse din nou Anders Jonasson. Vreau din tot sufletul să scap de ea, pentru că n-avem exces de paturi libere. Dar…

— Nu se poate ca ea să simuleze? Anders Jonasson începu să râdă.

— Nu cred că e posibil. Trebuie să înţelegi următoarele lucruri. Lisbeth Salander a fost împuşcată în cap. Eu i-am scos un glonţ din creier şi, în situaţia asta, este o loterie dacă supravieţuieşte sau nu. A supravieţuit şi starea ei era foarte satisfăcătoare… Aşa de bună, că eu şi colegii mei ne pregăteam s-o externăm. Pe urmă, ieri s-a petrecut o înrăutăţire evidentă. S-a plâns de puternice dureri de cap şi brusc a făcut febră. Ieri-seară, a avut 38 de grade şi a vomitat de două ori. În timpul nopţii, febra a coborât şi temperatura ei era aproape normală, iar eu am crezut că a fost ceva temporar. Însă, când am examinat-o în dimineaţa asta, febra urcase până aproape de 39 de grade, ceea ce este grav. Acum, febra a scăzut din nou.

— Ce nu e în regulă?

— Nu ştiu, însă temperatura oscilantă arată că nu e vorba despre o viroză sau ceva de genul ăsta. Nu pot spune exact despre ce e vorba, poate fi pur şi simplu o alergie la vreunul din medicamente sau la altceva cu care a venit în contact.

Afişă pe ecranul computerului o fotografie, arătându-i-o lui Faste:

— Am cerut o tomografie. După cum poţi vedea, există o zonă mai întunecată aici, imediat lângă locul unde a fost glonţul. Nu pot spune exact ce este. Poate fi o cicatrice, legată de procesul de vindecare, dar poate fi şi o mică hemoragie, apărută brusc. Până ce nu aflăm ce nu este în regulă, nu-i voi da drumul, oricât de urgent ar fi.

Hans Faste dădu din cap resemnat. Ştia că nu are rost să contrazici un medic, pentru că aceştia aveau drept de viaţă şi de moarte asupra pacienţilor şi erau cei mai apropiaţi reprezentanţi ai lui Dumnezeu aici, pe pământ. Cu excepţia poliţiştilor, poate. În orice caz, el nu avea competenţa sau cunoştinţele suficiente să determine cât de proastă era starea lui Lisbeth Salander.

— Şi ce se întâmplă acum?

— Am ordonat repaus complet şi terapia ei a fost întreruptă – are nevoie de gimnastică medicală, din cauza rănilor din şold şi umăr.

— OK… Trebuie să-l contactez pe procurorul Ekström, la Stockholm. A fost o surpriză. Ce pot să-i spun?

— În urmă cu două zile, eram gata să aprob o deplasare, poate la sfârşitul acestei săptămâni. După cum se prezintă acum situaţia, va mai dura un timp. Trebuie să vă obişnuiţi cu ideea că nu voi lua nicio hotărâre înainte de săptămâna viitoare şi că s-ar putea să dureze încă două săptămâni, înainte s-o puteţi duce la închisoarea din Stockholm. Depinde numai de felul în care va evolua situaţia.

— Data procesului este fixată pentru luna iulie…

— Dacă nu se petrece nimic neaşteptat, ar trebui să fie pe picioare cu mult înainte.

Inspectorul criminalist Jan Bublanski o studia bănuitor pe femeia musculoasă aflată de cealaltă parte a măsuţei. Se aflau la o terasă, pe Norra Mälarstrand şi beau cafea. Era vineri, 20 mai, şi în aer se simţea căldura verii. Ea se legitimase drept Monica Figuerola, de la RPS/Säk, şi îl agăţase la ora cinci, exact în momentul în care pleca spre casă. Îi propusese o discuţie particulară, la o ceaşcă de cafea.

Bublanski fusese la început îndărătnic şi morocănos. După un moment, ea îl privise în ochi, declarându-i că nu este într-o misiune oficială ca să-l interogheze şi că, desigur, putea să nu-i spună nimic, dacă nu voia. A întrebat-o despre ce era

vorba şi ea l-a lămurit deschis că primise de la şeful ei însărcinarea ca, neoficial, să-şi facă o imagine despre ce era adevărat şi ce era fals în aşa-numita afacere Zalachenko, numită uneori şi afacerea Salander. I-a mai spus că nu era prea sigur nici dacă avea vreun drept să-i pună întrebări, şi că el singur va decide dacă-i răspunde sau nu.

— Ce vrei să ştii? a întrebat-o, în cele din urmă.

— Povestiţi-mi ce ştiţi despre Lisbeth Salander, Mikael Blomkvist, Gunnar Björck şi Alexander Zalachenko. Cum se leagă lucrurile.

Au vorbit mai mult de două ore.

Torsten Edklinth medită îndelung cum să meargă mai departe. După cinci zile de investigaţii, Monica Figuerola îi dăduse un şir de informaţii care indicau clar că în interiorul RPS/Säk se petrecea ceva teribil de greşit. Înţelegea că e nevoie să acţioneze prudent, înainte de a avea suficient material. După cum arăta situaţia, el însuşi se afla acum într-o anume dificultate constituţională, pentru că nu avea competenţa de-a face investigaţii operative în secret şi, mai ales, împotriva propriilor săi colegi.

Prin urmare, trebuia să găsească o formulă care să facă măsurile lui legitime. Într-o situaţie de criză, putea întotdeauna să facă apel la calitatea sa de poliţist şi la faptul că datoria unui om al poliţiei era să ancheteze orice încălcare a legii – dar încălcarea de acum era de o natură constituţională atât de delicată, încât cu siguranţă va fi dat afară dacă va face un pas greşit. A petrecut prin urmare ziua de vineri cu meditaţii solitare, în biroul său.

Concluzia la care a ajuns a fost că Dragan Armanski avusese dreptate, oricât de incredibil părea. Exista o conspiraţie în cadrul RPS/Säk, în care un număr de persoane acţionau în afara sau la marginea activităţii obişnuite. Deoarece aceste acţiuni se desfăşuraseră pe o perioadă lungă de timp – cel puţin din 1976, când sosise Zalachenko în Suedia –, activitatea trebuie să fi fost organizată şi condusă de sus. Cât de sus se întindea conspiraţia, nu avea nici cea mai mică idee.

A scris trei nume pe un caiet de pe birou:

Göran Mårtensson, Protecţia Persoanelor.
Gunnar Björck, şef-adjunct la departamentul pentru străini. (Sinucidere?)
Albert Shenke, secretar general, RPS/Säk.

Monica Figuerola ajunsese la concluzia că secretarul general era cel care trăsese sforile atunci când Mårtensson fusese mutat la contraspionaj, fără ca de fapt să fie acolo. Căci el se ocupa cu supravegherea jurnalistului Mikael Blomkvist, ceea ce nu avea absolut nimic de-a face cu contraspionajul.

Pe caiet mai trebuiau trecute încă două nume, de data aceasta, din afara RPS/Säk:

Peter Teleborian, psihiatru
Lars Faulsson, lăcătuş

Teleborian fusese angajat de RPS/Säk în calitate de consultant în câteva ocazii, la sfârşitul anilor ’80 şi începutul anilor ’90. Aceasta se petrecuse exact de trei ori şi Edklinth cercetase rapoartele din arhivă. Prima dată, fusese ceva absolut extraordinar: contraspionajul identificase un informator rus în industria suedeză de telefonie, iar trecutul spionului făcea să se creadă că acesta va recurge la sinucidere, în cazul că va fi arestat. Teleborian făcuse o analiză uimitor de bună, care conţinea sugestia că informatorul putea fi convins să devină spion dublu. Celelalte două prilejuri când fusese angajat Teleborian duseseră la analize mai puţin

importante, una privind un angajat al Säpo, care avea probleme cu alcoolul, alta privind comportamentul sexual bizar al unui diplomat dintr-o ţară africană.

Dar nici Teleborian, nici Faulsson – şi, în special, Faulsson – nu aveau slujbe în cadrul RPS/Säk. Şi totuşi, însărcinările lor erau legate de… De ce anume?

Conspiraţia avea o strânsă legătură cu decedatul Alexander Zalachenko, operator GRU rus care fugise şi care, conform surselor, sosise în Suedia în ziua alegerilor din 1976. Şi despre care nimeni nu auzise. *Cum de fusese posibil?*

Edklinth încercă să-şi imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă el s-ar fi aflat pe un post de şef la RPS/Säk în 1976, atunci când Zalachenko dezertase. Cum ar fi procedat el? Secret total. Ar fi fost absolut necesar. Existenţa spionului trebuia să fie cunoscută doar de un mic cerc, foarte exclusivist, pentru ca informaţia să nu se scurgă înapoi, la ruşi, şi să… Cât de mic ar fi trebuit să fie acest cerc?

O secţie operativă?

O secţie operativă secretă?

Dacă totul ar fi fost legal, Zalachenko ar fi nimerit la contraspionaj. Sau, mai degrabă, la serviciul militar de contrainformaţii, însă aceştia nu aveau nici resurse, nici competenţă pentru a desfăşura asemenea activităţi operative. Prin urmare, nimeri la Säpo.

Dar contraspionajul nu-l avusese niciodată. Björck era cheia; probabil el fusese una dintre persoanele care se ocupaseră de Zalachenko. Însă Björck nu avusese niciodată de-a face cu contraspionajul. Björck era un mister. Oficial, avusese o funcţie la departamentul pentru străini din 1970, în realitate nimeni nu-l văzuse prin această secţie înainte de ’90, când fu numit brusc şef adjunct al ei.

Şi totuşi Björck fusese principala sursă a informaţiilor lui Blomkvist. Cum de putuse Blomkvist să-l convingă pe Björck să dezvăluie o asemenea dinamită? Lui, un jurnalist?

Prostituatele. Björck frecventase prostituate minore şi *Millennium* avea de gând să-l denunţe. Probabil că Blomkvist îl şantajase.

Apoi, îşi făcea apariţia în peisaj Lisbeth Salander.

Avocatul Nils Bjurman lucrase la departamentul pentru străini în aceeaşi perioadă cu decedatul Björck. Ei avuseseră grijă de Zalachenko. Dar ce făcuseră cu el?

Cineva trebuia să fi luat hotărârile. Cu un transfug de un asemenea calibru, ordinele trebuiau să fi venit de undeva de foarte de sus.

De la Guvern. Exista o legătură cu guvernul. Nu se putea altfel.

Nu se putea?

Pe Edklinth îl treceau fiori reci de neplăcere. Toate acestea erau uşor de înţeles, din punct de vedere formal. Un transfug de talia lui Zalachenko trebuia să fie tratat cu cele mai serioase măsuri posibile, pentru păstrarea secretului. Era ceea ce ar fi făcut şi el însuşi. Era ceea ce trebuie să fi făcut guvernul Fälldin. Era absolut normal.

Dar ce se întâmplase în 1991 era anormal. Björck îl angajase pe Teleborian ca s-o închidă pe Lisbeth Salander într-o clinică de psihiatrie infantilă, sub pretextul că era bolnavă mintal. Era un delict. Un delict atât de grav, încât pe Edklinth îl trecură din nou fiori de neplăcere.

Cineva luase hotărârea asta. Iar în acest caz nu putea să fie vorba de guvern. Ingvar Carlsson fusese prim-ministru, urmat de Carl Bildt. Însă niciun om politic n-ar fi îndrăznit nici măcar să se apropie de o asemenea decizie, care contravenea oricărei legi şi care ar fi rezultat într-un scandal catastrofal, dacă ar fi fost vreodată cunoscută.

Dacă era amestecat guvernul, Suedia nu era nici cu un milimetru mai bună decât oricare dictatură din lume. Nu era posibil.

Şi, pe urmă, evenimentele de la Sahlgrenska, din 12 aprilie. Zalachenko, asasinat în modul cel mai oportun, de către un maniac al dreptăţii, în acelaşi

moment în care avea loc o spargere la Mikael Blomkvist, iar Annika Giannini era atacată. În ambele cazuri fusese furat ciudatul raport al lui Gunnar Björck din 1991. Erau informaţii cu care Dragan Armanski contribuise absolut confidenţial. Pentru că nicio plângere nu fusese depusă la poliţie.

Şi, chiar în acel moment, Björck se hotăra să se spânzure… Persoana cu care Edklinth dorea cel mai mult să fi putut avea o discuţie serioasă.

Torsten Edklinth nu credea într-o coincidenţă de asemenea dimensiuni. Inspectorul criminalist Jan Bublanski nu credea nici el. Mikael Blomkvist, la fel. Edklinth mai luă o dată pixul:

Evert Gullberg, 78 de ani. Expert fiscal???

Cine naiba era Evert Gullberg?

Se gândi să-i telefoneze directorului de la RPS/Säk, dar se abţinu, din simplul motiv că nu ştia cât de sus se întindea conspiraţia. Pe scurt, nu ştia în cine putea să aibă încredere.

După ce îndepărtase posibilitatea să se adreseze cuiva din cadrul RPS/Säk, se gândi un moment să se întoarcă spre poliţia obişnuită. Jan Bublanski conducea investigaţiile despre Ronald Niedermann şi va fi, desigur, interesat de orice informaţii auxiliare. Dar, din punct de vedere strict politic, era o imposibilitate.

Simţea o mare greutate pe umeri.

În cele din urmă, nu-i mai rămânea decât o variantă, îndreptăţită din punct de vedere constituţional şi care, poate, ar fi fost un scut, dacă în viitor s-ar fi ajuns într-o situaţie dificilă, politic vorbind. Trebuia să se adreseze *şefului* şi să caute un sprijin politic pentru acţiunile sale.

Privi la ceas. Mai era puţin până la ora patru. Ridică telefonul şi-l sună pe ministrul justiţiei, pe care îl cunoştea de mulţi ani şi îl întâlnise la numeroase conferinţe, la minister. Îl prinse în mai puţin de cinci minute.

— Bună, Torsten, îl salută ministrul. A trecut mult de când n-am mai vorbit. Despre ce e vorba?

— Sincer, cred că te-am sunat ca să văd câtă încredere ai în mine.

— Încredere. E o întrebare nostimă. În ceea ce mă priveşte, îţi acord mare încredere. Dar de ce mă întrebi?

— Pentru că urmează o cerere foarte serioasă şi foarte neobişnuită… Trebuie să te întâlnesc, pe dumneata şi pe primul-ministru, şi e foarte urgent.

— Hopa!

— Dacă nu te superi, aş aştepta cu explicaţiile până ne vom aşeza şi vom vorbi, faţă în faţă. Am pe biroul meu o afacere aşa de uimitoare, încât consider că şi dumneata şi prim-ministrul trebuie să fiţi informaţi.

— Pare serios.

— Este serios.

— Are de-a face cu terorişti şi ameninţări….

— Nu. E mult mai serios. Îmi pun întreaga mea reputaţie şi carieră în joc, sunându-te ca să fac această cerere. N-am avea această discuţie dacă n-aş considera că situaţia este extrem de gravă.

— Înţeleg. De aici, întrebarea ta, despre încredere…. Cât de repede vrei să-l întâlneşti pe primul-ministru?

— Chiar astă-seară, dacă e posibil.

— Acum sunt chiar neliniştit.

— Din păcate, ai de ce.

— Cât timp va dura întâlnirea? Edklinth cugetă.

— Mă gândesc că mi-ar trebui cam o oră ca să prezint toate detaliile.

— Te sun imediat.

Ministrul justiţiei sună înapoi după 15 minute, explicându-i că prim-ministrul îl va primi pe Torsten Edklinth la locuinţa sa, la ora 21:30, chiar în seara aceea. Edklinth avea palmele ude de transpiraţie, când închise telefonul. *OK… Mâine-dimineaţă cariera mea ar putea să se încheie.*

Ridică din nou receptorul, sunând-o pe Monica Figuerola.

— Bună, Monica. La 21, în seara asta, te prezinţi la mine. Ţinută îngrijită.

— Eu sunt totdeauna îngrijit îmbrăcată, spuse Monica Figuerola.

Prim-ministrul îl cerceta pe şeful Comisiei pentru protecţia Constituţiei cu o privire care ar fi putut fi numită, cel mai exact, neîncrezătoare. Lui Edklinth i se părea că vede o roată zimţată care se rotea în mare viteză, în spatele ochelarilor acestuia.

Prim-ministrul îşi mută privirea pe Monica Figuerola, care nu spusese niciun cuvânt în timpul orei cât durase expunerea. Văzu o femeie neobişnuit de înaltă şi musculoasă, care îi răspunse cu o privire plină de aşteptare amabilă. Apoi, se întoarse spre ministrul justiţiei, care devenise tot mai palid, pe măsură ce se desfăşura expunerea.

În cele din urmă, prim-ministrul respiră adânc, îşi scoase ochelarii şi rămase o vreme cu privirea pierdută în gol.

— Cred că avem nevoie de încă un pic de cafea, spuse.

— Da, mulţumesc, răspunse Monica Figuerola. Edklinth aprobă şi ministrul justiţiei le turnă cafea dintr-un termos de pe masă.

— Daţi-mi voie să rezum, pentru a fi sigur că am înţeles exact, spuse prim-ministrul. Dumneata bănuieşti că există o conspiraţie în sânul poliţiei secrete, care acţionează în afara misiunilor constituţionale ale acesteia şi că această conspiraţie a dus de-a lungul anilor o activitate care poate fi calificată drept criminală.

Edklinth aprobă, cu un gest din cap.

— Şi ai venit la mine, pentru că nu mai ai încredere în conducerea poliţiei secrete?

— Într-o măsură, răspunse Edklinth. Am hotărât să mă adresez direct dumneavoastră pentru că acest soi de activitate contrazice Constituţia, însă nu-i cunosc scopul şi nici nu ştiu dacă n-am interpretat cumva eronat vreun element al ei. Poate că, de fapt, această activitate este perfect legitimă şi cunoscută de guvern. În cazul acesta, risc să acţionez pe baza unor informaţii greşite sau prost înţelese şi astfel să dezvălui o operaţiune secretă în curs.

Prim-ministrul îl privi pe ministrul justiţiei. Amândoi înţelegeau că Edklinth îşi lua măsuri de precauţie.

— Eu n-am auzit niciodată despre aşa ceva. Dumneata ştii ceva?

— Absolut nimic, răspunse ministrul justiţiei. Nu există nimic, în niciunul dintre rapoartele de la poliţia secretă pe care le-am văzut care să se refere la aşa ceva.

— Mikael Blomkvist crede că este o facţiune internă din Säpo. El o numeşte „Clubul Zalachenko”.

— N-am auzit niciodată cum că Suedia ar fi primit şi întreţinut vreun transfug rus de acest calibru… Prin urmare, el a apărut în vremea guvernului Fälldin…

— Îmi vine greu să cred că Fälldin a ascuns un astfel de lucru, spuse ministrul justiţiei. O dezertare de asemenea anvergură ar fi trebuit să fie o chestiune transmisă cu prioritate absolută guvernului următor.

Edklinth îşi drese glasul.

— Guvernul de dreapta ar fi trebuit s-o lase guvernului lui Olof Palme… Nu e niciun secret că unii dintre înaintaşii mei la RPS/Säk aveau o părere cam curioasă despre Olof Palme.

— Vrei să spui că cineva a uitat să informeze guvernul social-democrat…
Edklinth aprobă.
— Vreau să amintesc că Fälldin a avut două mandate. De fiecare dată, guvernul s-a dizolvat. Prima dată, el a lăsat conducerea lui Ola Ullsten, care a avut un guvern minoritar în 1979. Apoi, guvernul s-a destrămat din nou, când moderaţii au abandonat şi Fälldin a guvernat împreună cu liberalii[1]. Bănuiala mea e că, în cancelaria guvernului era haos, în timpul acestor transferări de putere. E chiar posibil ca o afacere ca aceea a lui Zalachenko să fi fost pur şi simplu ţinută într-un cerc aşa de restrâns, încât prim-ministrul Fälldin n-a avut de fapt acces, ceea ce a făcut să nici nu aibă ce transmite lui Palme.
— În cazul acesta, cine este responsabil? spuse prim-ministrul.
Toţi, în afară de Monica Figuerola, dădură neştiutori din cap.
— Bănuiesc că e inevitabil ca treaba asta să nu transpire în presă, spuse prim-ministrul.
— Mikael Blomkvist şi *Millennium* o vor publica. Altfel spus, ne aflăm într-o situaţie de forţă majoră.
Edklinth avu grijă să folosească pronumele „noi”. Prim-ministrul aprobă. Era conştient de gravitatea situaţiei.
— Atunci, voi începe prin a-ţi mulţumi că ai venit la mine cu această problemă, cât de repede ai putut. N-am obiceiul să primesc asemenea vizite pripite, însă ministrul justiţiei m-a asigurat că eşti un om cu capul pe umeri şi că trebuie să se fi întâmplat ceva extraordinar, dacă vrei să mă întâlneşti în afara circuitului obişnuit.
Edklinth respiră mai uşurat. Orice se va întâmpla, mânia prim-ministrului nu va cădea asupra lui.
— Acum, va trebui să hotărâm ce măsuri vom lua. Aveţi vreo propunere?
— Poate, spuse Edklinth destul de şovăitor. Rămase tăcut atât de mult, încât Monica Figuerola tuşi, dregându-şi glasul.
— Pot să spun ceva?
— Chiar te rog, zise prim-ministrul.
— Dacă guvernul nu cunoaşte această afacere, ea este ilegală. Cei care sunt vinovaţi în asemenea cazuri sunt funcţionarii statului care şi-au depăşit competenţele. Dacă verificăm toate afirmaţiile lui Mikael Blomkvist, înseamnă că un grup de angajaţi din cadrul Säpo s-a ocupat cu activitate criminală. Această problemă are apoi două aspecte.
— Ce vrei să spui?
— În primul rând, trebuie să se răspundă la întrebarea cum a fost posibil să se întâmple aşa ceva. Cine poartă răspunderea? Cum a putut să apară o asemenea conspiraţie, în cadrul unei organizaţii de poliţie perfect stabile? Vreau să amintesc faptul că eu însămi lucrez pentru RPS/Säk şi sunt mândră că o fac. Cum a putut să se petreacă asta atât de mult timp? Cum a putut fi ascunsă şi finanţată activitatea?
Prim-ministrul aprobă.
— În ceea ce priveşte acest aspect, se vor scrie cărţi despre el, continuă Monica Figuerola. Dar un lucru e clar – trebuie să existe o finanţare şi trebuie să fie vorba de cel puţin câteva milioane anual. Am cercetat bugetul poliţiei secrete şi nu am găsit nimic care ar putea să se refere la clubul Zalachenko. Dar, după cum ştiţi, există un număr de fonduri secrete, despre care au ştiinţă secretarul general şi contabilul-şef, dar la care eu nu am acces.
Prim-ministrul aprobă trist. De ce administrarea bugetului Säpo trebuia să fie întotdeauna un coşmar?
— Cel de-al doilea aspect se referă la persoanele care sunt amestecate. Sau, mai exact, ce persoane trebuie arestate.

[1] Liberalii: Folk Partiet, „Partidul Poporului”, partid de dreapta de orientare liberală.

Prim-ministrul făcu o grimasă.

— În ceea ce mă priveşte, cred că răspunsul la toate aceste întrebări depinde de hotărârea pe care dumneavoastră o veţi lua în următoarele minute, zise Monica Figuerola.

Torsten Edklinth îşi ţinu respiraţia. Dacă ar fi putut să-i dea Monicăi Figuerola un picior pe sub masă, ar fi făcut-o. Ea trecuse peste orice retorică, făcându-l pe prim-ministru direct responsabil de rezolvarea acestui caz. El însuşi se gândise să ajungă la aceeaşi concluzie, dar abia după un lung înconjur diplomatic.

— Ce hotărâre credeţi că ar trebui să iau? întrebă prim-ministrul.

— Din punctul nostru de vedere, avem interese comune. Eu am lucrat la Comisia pentru protecţia Constituţiei timp de trei ani şi consider că este o misiune de o importanţă capitală pentru democraţia suedeză. Poliţia secretă s-a comportat corect din punct de vedere constituţional, în aceşti ani. Desigur, nu vreau ca scandalul să lovească RPS/Säk. Pentru noi, este important să arătăm că este vorba de o activitate criminală purtată de indivizi izolaţi.

— Activităţile de acest fel în mod sigur nu au fost aprobate de guvern, spuse ministrul justiţiei.

Monica Figuerola aprobă cu un gest, reflectând câteva secunde.

— Din punctul dumneavoastră de vedere, presupun că nu ţineţi ca scandalul să atingă guvernul – ceea ce se va întâmpla, în caz că guvernul va încerca să muşamalizeze povestea, spuse ea.

— Guvernul nu încearcă să muşamalizeze activităţi criminale, zise ministrul justiţiei.

— Nu, dar să presupunem că guvernul ar vrea s-o facă. În acest caz, va fi un scandal enorm.

— Continuă, spuse prim-ministrul.

— Situaţia este, pentru moment, complicată de faptul că noi, cei de la Comisia pentru protecţia Constituţiei, suntem obligaţi să ducem activităţi contrare regulamentelor voastre, pentru a avea cea mai mică posibilitate de a elucida această poveste. Am dori ca lucrurile să se desfăşoare corect din punct de vedere juridic şi constituţional.

— Toţi o dorim, spuse prim-ministrul.

— În cazul acesta, propun ca dumneavoastră – în calitate de prim-ministru – să ordonaţi Comisiei pentru protecţia Constituţiei să rezolve această încurcătură cât mai repede cu putinţă. Daţi-ne un ordin scris şi autorizaţiile necesare.

— Nu sunt sigur că ceea ce propui este legal, spuse ministrul justiţiei.

— Ba da. Este legal. Guvernul are puterea de-a lua măsurile cele mai drastice, în cazul în care Constituţia este ameninţată să fie schimbată în mod ilegal. Dacă un grup de militari sau poliţişti începe să ducă o politică externă independentă, asta înseamnă *de facto* că în ţară a avut loc o lovitură de stat.

— Politică externă? întrebă ministrul justiţiei. Prim-ministrul aprobă brusc.

— Zalachenko era transfugul unei puteri străine, spuse Monica Figuerola. Informaţiile pe care acesta le-a livrat au fost transmise, după cum spune Mikael Blomkvist, serviciilor de securitate străine. Dacă guvernul nu a fost informat de acest lucru, o lovitură de stat a avut loc.

— Înţeleg felul în care gândeşti, spuse prim-ministrul. Lasă-mă acum să spun şi ce cred eu.

Prim-ministrul se ridică, înconjurând masa din salon. Apoi, se opri în faţa lui Edklinth.

— Ai o colaboratoare inteligentă. Şi, în plus, merge direct la esenţă.

Edklinth înghiţi în sec, dând din cap. Prim-ministrul se întoarse spre ministrul justiţiei:

— Sună-l pe secretarul de stat şi pe directorul juridic. Mâine-dimineaţă vreau să am un document prin care să se confere Comisiei pentru protecţia Constituţiei puteri extraordinare de a acţiona în această afacere. Misiunea constă în a stabili adevărul afirmaţiilor pe care le-am discutat, a strânge documente asupra întinderii lor şi a identifica persoanele responsabile sau implicate.

Edklinth dădu din cap.

— Documentul nu va afirma că voi faceţi o anchetă preliminară – pot să mă înşel, dar cred că numai procurorul de stat poate desemna un şef de anchetă preliminară în această situaţie. În schimb, eu pot să-ţi dau misiunea de a ancheta singur, pentru a afla adevărul. Ceea ce vei face este, prin urmare, o anchetă oficială de stat. Înţelegi?

— Da. Dar pot să adaug că eu însumi sunt de meserie procuror?

— Hmm. Trebuie să-i cerem directorului juridic să decidă care este formularea juridică exactă. În orice caz, eşti sigurul răspunzător pentru această anchetă. Alegi singur colaboratorii de care ai nevoie. Dacă găseşti probele unei activităţi criminale, le vei transmite procuraturii, care va stabili punerea sub acuzare.

— Trebuie să verific în textele în vigoare, dar mi se pare că trebuie informat purtătorul de cuvânt al guvernului şi Comisia Constituţională… Totul va ieşi la iveală foarte repede, spuse ministrul justiţiei.

— Cu alte cuvinte, e nevoie să acţionăm rapid, spuse prim-ministrul.

— Hmm, făcu Monica Figuerola.

— Da? întrebă prim-ministrul.

— Rămân două probleme… Prima este că articolul din *Millennium* ar putea intra în conflict cu ancheta noastră, iar a doua, procesul lui Lisbeth Salander va începe în câteva săptămâni.

— Putem afla când va apărea articolul în *Millennium?*

— Putem întreba, spuse Edklinth. Ultimul lucru pe care îl dorim este să ne amestecăm în treburile presei.

— În ceea ce priveşte fata aceea, Salander… Începu ministrul justiţiei.

Rămase pe gânduri un moment.

— Ar fi teribil să fi fost într-adevăr victima abuzului despre care vorbeşte *Millennium…* Ar putea fi posibil?

— Mă tem că da, spuse Edklinth.

— În cazul acesta, zise prim-ministrul, trebuie să avem grijă ca ea să fie reabilitată şi, mai ales, să nu fie victima unui nou abuz.

— Şi cum vom proceda? întrebă ministrul justiţiei. Guvernul nu poate în niciun caz interveni într-o acţiune judiciară în curs. Ar fi o încălcare a legii.

— Putem vorbi cu procurorul…

— Nu, spuse Edklinth. Ca prim-ministru, nu aveţi voie să influenţaţi în vreun fel justiţia, orice ar fi.

— Cu alte cuvinte, Salander trebuie să-şi ducă singură lupta la tribunal, spuse ministrul justiţiei. Şi numai în cazul că pierde procesul şi face apel, se va putea interveni, pentru a o graţia sau a ordona procuraturii să verifice dacă există motive pentru a relua procesul. Apoi adăugă:

— Dar acest lucru este valabil doar dacă ea e condamnată la închisoare. Dacă este condamnată la internare într-un azil psihiatric, guvernul nu poate face absolut nimic. În cazul acesta, este vorba de o chestiune medicală şi prim-ministrul nu are competenţa necesară pentru a determina dacă ea este sănătoasă sau nu.

La ora zece în seara zilei de vineri, Lisbeth Salander a auzit cheia răsucindu-se în uşă. A închis imediat computerul şi l-a vârât sub pernă. Apoi, l-a văzut pe dr. Anders Jonasson intrând în încăpere.

— Bună seara, domnişoară Salander, o salută. Cum merge?
— Am o durere teribilă de cap şi simt că am febră, răspunse Lisbeth.
— Nu sună prea bine.
Lisbeth nu părea să fie chinuită de febră sau dureri de cap. Anders Jonasson o examină timp de zece minute. Constată că febra urcase în timpul serii în mod violent.
— E deosebit de neplăcut că ne-a căzut asta pe cap, tocmai când te simţeai aşa de bine, în ultimele săptămâni. Acum, din păcate, nu voi putea să-ţi dau drumul, cel puţin încă două săptămâni.
— Două săptămâni ar trebui să fie de ajuns. El o privi lung.

Distanţa între Londra şi Stockholm, pe şosele, este de aproximativ 800 de kilometri, ceea ce înseamnă cam douăzeci de ore de mers. În realitate însă, îi trebuiră aproape douăzeci de ore doar ca să ajungă la graniţa dintre Germania şi Danemarca. Cerul era plin de nori de furtună, ca de plumb, şi când bărbatul care îşi spunea Trinity trecea peste podul de la Öresund, începu să plouă cu găleata. Încetini şi porni ştergătoarele.
Trinity considera că era un coşmar să conduci maşina prin Europa, pentru că întreaga Europă Continentală se încăpăţâna să conducă pe partea greşită a drumului. Îşi pregătise furgoneta sâmbătă dimineaţă, luase feribotul între Dover şi Calais, apoi traversase Belgia via Liege. Trecuse graniţa germană pe la Aachen şi pe urmă intrase pe autostradă şi pornise spre Hamburg şi Danemarca.
Tovarăşul lui de drum, Bob the Dog, dormea în spate. Făcuseră cu schimbul la condus şi, în afară de câteva opriri ca să ia masa, merseseră constant cu 90 km la oră. Furgoneta era veche de 18 ani şi nu putea să prindă o viteză mai mare.
Existau modalităţi mai simple de a ajunge de la Londra la Stockholm, dar, din păcate, era greu de crezut că s-ar fi putut transporta mai mult de 30 kg de echipament electronic în Suedia, zburând cu un avion obişnuit. Cu toate că trecuseră şase frontiere naţionale în timpul călătoriei, nu fuseseră opriţi de niciun grănicer sau control de frontieră. Trinity era un călduros susţinător al Europei Unite, ale cărei reguli uşurau vizita lui pe continent.
Trinity avea 32 de ani şi era născut în oraşul Bradford, dar locuia încă din copilărie în nordul Londrei. Educaţia lui era subţire, o şcoală profesională, de unde primise un certificat de tehnician în telecomunicaţii şi, timp de trei ani, începând de la vârsta de 19 ani, lucrase efectiv ca instalator pentru British Telecom.
În realitate, avea cunoştinţe teoretice de electronică şi informatică care îi permiteau fără probleme să se lanseze în discuţii în care ar fi întrecut orice profesor snob în materia respectivă. Trăise cu computerele de când avea 10 ani şi la 13 ani piratase primul computer. Asta-i deschisese pofta şi când avea 16 ani ajunsese la un asemenea nivel, încât concura cu cei mai buni din lume. Existase o perioadă în care petrecea fiecare clipă în faţa ecranului de computer, scria programe proprii şi plasa fără probleme câte o chestie perfidă pe Internet. Se putea infiltra la BBC, la departamentul apărării engleze şi la Scotland Yard. Reuşise chiar, dar pentru puţină vreme, să preia conducerea unui submarin atomic britanic din Marea Nordului. Din fericire, Trinity aparţinea categoriei mai curând curioase, decât rău intenţionate de bandiţi ai informaticii. Fascinaţia lui înceta în momentul în care reuşea să intre într-un computer şi să scoată de acolo secretele. În cel mai rău caz, îşi permitea vreo glumă, ca de exemplu să dea instrucţiuni unui computer din submarinul atomic să-i propună căpitanului să se şteargă la fund, atunci când acesta cerea o poziţie. Acest ultim incident fusese urmat de un şir de întâlniri de criză la ministerul apărării şi după aceea Trinity înţelesese că poate nu era cea mai inteligentă idee să se laude cu cunoştinţele sale, într-o epocă în care statul ameninţa să condamne hackerii la mulţi ani de puşcărie.

Se făcuse tehnician de telecomunicaţii pentru că ştia deja cum funcţiona reţeaua de telefoane. Constatase că aceasta este învechită fără speranţă şi se recalificase în consultant de securitate, pentru a instala sisteme de alarmă şi a verifica protecţia împotriva intrării prin efracţie. Pentru unii clienţi, aleşi cu multă grijă, putea, de asemenea, să ofere unele fineţuri, cum ar fi supravegherea şi ascultarea telefoanelor.

Era unul dintre întemeietorii Republicii Hackerilor. Iar Wasp era unul dintre cetăţeni.

În vreme ce el şi Bob the Dog se apropiau de Stockholm, au constatat că era 19:30, duminică seara. Când au trecut de IKEA, la Kungens Kurva din Skärholmen, Trinity şi-a deschis telefonul mobil şi a format un număr pe care îl memorase.

— Plague? întrebă Trinity.

— Unde sunteţi?

— Ai spus să sun după ce trec de IKEA.

Plague le descrise drumul până la hotelul din Långholmen, unde rezervase o cameră pentru colegii din Anglia. Pentru că Plague nu-şi părăsea aproape niciodată apartamentul, stabiliră să se întâlnească acasă la el, a doua zi dimineaţa la ora nouă.

După un moment de cugetare, Plague hotărî să facă un mare efort şi să spele vasele, să facă ordine şi să aerisească, înainte de sosirea oaspeţilor.

PARTEA A TREIA

DISK CRASH

27 mai – 6 iunie

Istoricul Diodor din Sicilia, sec. I î.H. (considerat de alţi istorici drept o sursă nesigură) descrie amazoanele din Libia, care era pe vremea aceea numele comun pentru întreaga Africă de Nord, la vest de Egipt. Acest regat al amazoanelor era o gynocraţie, ceea ce înseamnă că numai femeile aveau dreptul să deţină funcţii publice, inclusiv cele militare. Conform legendei, regatul era condus de regina Myrina care, împreună cu 30 000 de femei ostaşi pedeştrii şi 3 000 călări a străbătut Egiptul şi Siria, ajungând până la Marea Egee şi învingând de-a lungul călătoriei o seamă de armate de bărbaţi. Când regina Myrina în cele din urmă a murit, armata ei s-a risipit.

Armata Myrinei a lăsat totuşi urme în zonă. Femeile din Anatolia au luat armele pentru a respinge o invazie din Caucaz, după ce armata bărbaţilor fusese distrusă, într-un mare genocid. Aceste femei se antrenau în toate formele de folosire a armelor, printre care trasul cu arcul, spada, securea şi lancea. Copiau de la greci cămăşile de zale şi armurile.

Ele respingeau căsătoria, considerând-o o formă de supunere. Pentru a procrea, erau acordate vacanţe, în timpul cărora aveau legături cu bărbaţi anonimi, aleşi la întâmplare din satele învecinate. Numai o femeie care ucisese în luptă un bărbat avea dreptul să-şi piardă virginitatea.

16
Vineri 27 mai – marţi 31 mai

Mikael Blomkvist părăsise redacţia revistei *Millennium* la zece şi jumătate, în seara zilei de vineri. Coborî la parterul clădirii, dar, în loc să iasă afară, în stradă, intră în curtea interioară şi, străbătând clădirea vecină, o luă pe ieşirea dinspre Hökensgatan. Întâlni un grup de tineri pe drumul spre Mosebacke, dar niciunul nu îi acordă vreo atenţie. Cel care probabil îl supraveghea avea să creadă că rămăsese peste noapte la redacţie. Stabilise această schemă încă din aprilie. De fapt, Christer Malm era în noaptea aceea de gardă la redacţie.

I-au trebuit 15 minute ca să meargă pe străzile laterale şi pe aleile ce înconjurau Mosebacke, înainte de a-şi îndrepta paşii spre Fiskargatan nr. 9. Acolo a deschis poarta tastând codul şi a urcat pe scări până la apartamentul de la ultimul etaj, unde a folosit cheile lui Lisbeth Salander, ca să intre. A oprit alarma. Se simţea întotdeauna la fel de tulburat când păşea în apartamentul lui Lisbeth care era format din 21 de încăperi, dintre care doar trei erau mobilate.

A început prin a-şi face o cană de cafea şi nişte sendvişuri, înainte de a merge în camera de lucru a lui Lisbeth şi a porni computerul ei.

De la jumătatea lui aprilie, de când îi fusese furat raportul lui Björck şi înţelesese că se află sub supraveghere, Mikael îşi stabilise cartierul general în locuinţa lui Lisbeth. Transferase toată documentaţia importantă în biroul ei. Petrecea mai multe nopţi pe săptămână acolo, dormind în patul ei şi lucrând la computerul acesteia. Lisbeth îşi golise computerul de orice informaţie, înainte de a pleca la Gosseberga pentru a-şi încheia socotelile cu Zalachenko. Înţelegea că n-avusese intenţia să se întoarcă aici. Folosise CD-urile de instalare ale lui Lisbeth, pentru a repune în funcţiune computerul.

Din aprilie, nici măcar nu-şi mai conectase propriul computer la reţea. Folosi conexiunea lui Lisbeth şi porni programul de chat ICQ, apoi sună la adresa pe care ea o crease pentru el, comunicându-i-o prin grupul yahoo [Masa_Ţicnită].

[Salut, Sally.]

[Povesteşte.]

[Am prelucrat cele două capitole pe care le-am discutat la începutul săptămânii. Versiunea nouă o vei găsi pe yahoo. La tine cum merge?]

[Am terminat 17 pagini. Le pun pe Masa Ţicnită acum.]

Pling.

[OK. Le am. Lasă-mă să citesc şi vorbim mai târziu.]

[Mai e o chestie.]

[Ce?]

[Am mai format un grup yahoo, sub numele Cavalerii.]

Mikael zâmbi.

[OK. Cavalerii Mesei Ţicnite.]

[Parola yacaraca12.]

[OK.]

[Patru membri. Tu, eu, Plague şi Trinity.]

[Misterioşii tăi amici de pe net.]

[Mă blindez.]

[OK.]

[Plague a copiat informaţii din computerul procurorului Ekström. Am intrat în computer din aprilie.]

[OK.]

[Dacă pierd accesul la computerul de mână, o să te informeze el.]

[Bine. Mulţumesc]

Mikael a decuplat ICQ şi a intrat pe noua adresă yahoo [Cavalerii]. Tot ce a găsit a fost un link de la Plague la o adresă anonimă http, care consta doar din cifre. A copiat adresa în Explorer şi, apăsând tasta Enter, a ajuns imediat pe un site de 16 gigabyte, care constituiau hard diskul procurorului Richard Ekström.

După cum se părea, Plague îşi simplificase viaţa copiind în întregime hard diskul lui Ekström. Lui Mikael i-a trebuit mai mult de o oră ca să sorteze conţinutul. A aruncat fişierele de sistem, programele şi nesfârşite cantităţi de anchete preliminare, care păreau să se întindă pe mai mulţi ani în urmă. Într-un final, a păstrat patru dosare. Trei dintre ele erau numite [Anchprelim/Salander], [Coş/Salander], respectiv [Anchprelim/Niedermann]. Cel de-al patrulea catalog era o copie a e-mailurilor primite până la ora 14:00 din ziua precedentă.

— Mulţumesc, Plague, spuse Mikael cu voce tare. A petrecut trei ore ca să citească ancheta preliminară a lui Ekström şi strategia de dinaintea procesului împotriva lui Lisbeth Salander. După cum se aştepta, multe se învârteau în jurul sănătăţii ei mintale. Ekström ceruse un vast examen psihiatric şi trimisese un mare număr de e-mailuri care aveau ca scop să o transfere la închisoarea Kronoberg cât mai repede cu putinţă.

Mikael constată că cercetările lui Ekström pe urmele lui Niedermann păreau să bată pasul pe loc. Bublanski era conducătorul urmăririi. Acesta reuşise să stabilească o documentare tehnică prin care-l acuza pe Niedermann de uciderea lui Dag Svensson şi a Miei Bergman, ca şi pentru asasinarea avocatului Bjurman. Mikael Blomkvist contribuise el însuşi cu o mare parte din probe la cele trei interogatorii lungi din aprilie şi, dacă Niedermann avea să fie vreodată prins, el va fi obligat să depună din nou mărturie. În sfârşit, un ADN din câteva picături de transpiraţie şi două fire de păr din apartamentul lui Bjurman putuseră să fie asociate cu un ADN din camera lui Niedermann din Gosseberga. Acelaşi ADN fusese, de asemenea, găsit în mari cantităţi pe cadavrul lui Viktor Göransson, expertul financiar al clubului motociclist Svavelsjö.

În schimb, Ekström avea ciudat de puţine informaţii despre Zalachenko.

Mikael îşi aprinse o ţigară, se duse la fereastră şi rămase privind spre Djurgården.

Ekström conducea în momentul acela două anchete preliminare, care fuseseră separate una de alta. Inspectorul criminalist Hans Faste era şef de investigaţii în toate problemele care o priveau pe Lisbeth Salander. Bublanski se ocupa numai de Niedermann.

Cel mai natural lucru ar fi fost ca Ekström, atunci când apăruse numele lui Zalachenko în anchetă, să-l contacteze pe şeful poliţiei secrete şi să-i pună întrebări asupra adevăratei identităţi a lui Zalachenko. Mikael nu putuse găsi absolut nimic despre un asemenea contact în căsuţa de e-mail a lui Ekström, nici în jurnalul sau în notele sale. În schimb, era evident că avea oarecare informaţii despre Zalachenko. Printre note, Mikael găsise formulări misterioase:

Raportul Salander, un fals. Originalul lui Björck nu corespunde cu versiunea lui Blomkvist. Clasat top secret.

Hmm. Apoi, o serie de note care afirmau că Lisbeth Salander suferea de schizofrenie paranoidă.

Corectă închiderea ei din 1991.

În [Coş/Salander], Mikael a găsit elementul care lega anchetele, adică informaţiile colaterale pe care procurorul le considerase ca irelevante pentru ancheta preliminară şi care, în consecinţă, nu aveau să fie folosite în proces şi nici nu aveau să intre în lanţul de dovezi împotriva ei. Acolo se afla în mare tot ce avea de-a face cu trecutul lui Zalachenko.

Ancheta era cu totul mediocră.

Mikael se întrebă cât era simplă întâmplare şi cât fusese aranjat. Unde se afla graniţa? Şi oare era Ekström conştient de existenţa acestei graniţe?

Sau, s-ar fi putut ca, în mod intenţionat, să-i fi procurat cineva lui Ekström informaţii credibile, dar false?

În cele din urmă, Mikael se conectă la hotmail pe care îl folosi în următoarele 10 minute, pentru a controla câteva conturi electronice anonime, pe care le creease. În fiecare zi, verificase conştiincios adresa de hotmail pe care i-o dăduse inspectorului criminalist Sonja Modig. Nu avea prea mari speranţe că ea îi va scrie. De aceea, a fost destul de uimit când, dechizând poşta a găsit un e-mail de la calatorietren9aprilie@hotmail.com. Mesajul consta dintr-un singur rând:

[Cafeneaua Madeleine, la etaj, ora 11.00, sâmbătă.]

Mikael Blomkvist clătină gânditor din cap.

Plague îi dădu un semn lui Lisbeth Salander la miezul nopţii, întrerupând-o în mijlocul unei formulări despre existenţa ei cu Holger Palmgren ca tutore. Privi iritată ecranul.

[Ce vrei?]
[Bună, Wasp, şi eu sunt încântat să te salut.]
[Da, da. Ce-i?]
[Teleborian.]

Ea se ridică în capul oaselor în pat, privind nerăbdătoare ecranul.

[Povesteşte.]
[Trinity a făcut-o în timp record.]
[Cum?]
[Doctorul de nebuni nu stă liniştit. Aleargă între Uppsala şi Stockholm tot timpul şi n-am putut face o *hostile takeover**.]
[Ştiu. Ce a făcut?]
[Teleborian joacă tenis de două ori pe săptămână. Mai mult de două ore. A lăsat computerul în maşină, în parcare.]
[Aha.]
[Trinity n-a avut nicio problemă să neutralizeze alarma maşinii şi să ia computerul. A avut nevoie de doar 30 de minute ca să copieze totul, via *Firewire,* şi să instaleze *Asphyxia.]*
[Unde îi găsesc calculatorul?]

Plague îi dădu adresa http a serverului unde era păstrat hard diskul doctorului Teleborian.

[Ca să-l citez pe Trinity... *This is some nasty shit**]
[?]
[Uită-te pe hard diskul lui.]

Lisbeth Salander îl părăsi pe Plague şi intră pe Internet, căutând serverul pe care i-l indicase acesta. Petrecu următoarele trei ore ca să cerceteze, unul după altul, dosarele din computerul lui Teleborian.

---

* În engl. în orig. – control al datelor din calculatorul cuiva, efectuat prin intermediul Internetului de pe un alt calculator. (n. red.)

* În engl. în orig. – e ceva putred acolo. (n. red.)

Găsi corespondenţa dintre Teleborian şi o persoană care avea o adresă de hotmail şi îi trimitea e-mailuri criptate. Pentru că ea avea acces la parola PGP a lui Teleborian, nu fu nicio problemă să citească această corespondenţă în text clar. Prenumele corespondentului era Jonas, numele de familie lipsea. Jonas şi Teleborian manifestau un interes bolnav pentru problemele de sănătate ale lui Lisbeth Salander.

Yes… putem dovedi că există o conspiraţie.

Dar ceea ce a interesat-o în cea mai mare măsură pe Lisbeth au fost cele 47 de dosare conţinând 8 756 de fotografii care reprezentau pornografie pedofilă hard. Deschise una după alta imaginile care reprezentau copii de aproximativ 15 ani sau chiar mai mici. Un număr de fotografii reprezentau copii mult mai mici. În majoritate fetiţe. Cele mai multe imagini aveau un caracter sadic.

A găsit legături cu cel puţin şase persoane din mai multe ţări, care schimbau între ele pornografie infantilă.

Lisbeth îşi muşcă buza de jos. În rest, chipul ei era lipsit de expresie.

Îşi amintea nopţile când avea doar 12 ani şi zăcea legată într-o cameră de o tăcere mormântală din clinica de psihiatrie pediatrică Sankt Stefan. Teleborian venise iar şi iar în întuneric în camera ei şi o cercetase la lumina care intra pe sub uşă.

Ştiuse. El n-o atinsese niciodată, dar ea întotdeauna ştiuse.

Se învinui – ar fi trebuit să se ocupe de Teleborian mai demult, cu mulţi ani în urmă. Însă refulase amintirea şi îi ignorase existenţa.

Îl lăsase să continue.

După o vreme, îl chemă pe Mikael Blomkvist, pe ICQ.

Mikael Blomkvist şi-a petrecut noaptea în apartamentul lui Lisbeth Salander, de pe Fiskargatan. Abia la şase şi jumătate dimineaţa a închis computerul. A adormit cu imagini pornografice pe retină şi s-a trezit la zece şi un sfert. S-a ridicat din pat, a făcut un duş şi a chemat un taxi, care l-a aşteptat în faţa teatrului Södra. A ajuns pe Birger Jarlsgatan la unsprezece fără cinci şi a mers pe jos, până la cafeneaua Madeleine.

Sonja Modig îl aştepta în faţa unei ceşti de cafea.

— Salut, spuse Mikael.

— Risc foarte mult făcând asta, răspunse ea, fără să-l salute. Voi fi dată afară şi chiar târâtă în faţa legii, dacă se află vreodată că te-am întâlnit.

— Nimeni n-o va şti de la mine. Sonja părea chinuită.

— Un coleg de-al meu l-a vizitat de curând pe fostul prim-ministru Thorbjörn Fälldin. S-a dus ca persoană particulară şi slujba lui se află, de asemenea, în joc.

— Înţeleg.

— Prin urmare, cer protecţia anonimatului pentru noi amândoi.

— Dar nici nu ştiu despre ce coleg este vorba.

— Am să-ţi povestesc. Vreau să-mi promiţi că vei asigura protecţia sursei.

— Ai cuvântul meu.

Ea aruncă o privire la ceas.

— Te grăbeşti?

— Da. Mă întâlnesc cu soţul meu şi cu copiii în Sture Gallerian, peste zece minute. Soţul meu crede că sunt la slujbă.

— Iar Bublanski nu ştie nimic.

— Nu.

— OK. Tu şi colegul tău sunteţi surse şi aveţi protecţie totală. Amândoi. Până la moarte.

— Colegul meu este Jerker Holmberg, pe care l-ai întâlnit la Göteborg. Tatăl lui e membru al partidului de centru şi Jerker îl cunoaşte pe Fälldin din copilărie. S-a dus la acesta într-o vizită particulară şi l-a întrebat de Zalachenko.

— Înţeleg.

Inima lui Mikael începuse să bată puternic.

— Fälldin pare să fie un om corect. Holmberg i-a povestit despre Zalachenko şi l-a rugat să-i spună ce ştia despre dezertor. Fälldin n-a spus nimic. Atunci, Holmberg i-a povestit că bănuim că Lisbeth Salander a fost închisă la o clinică de psihiatrie de către cei care-l protejau pe Zalachenko. Fälldin a fost foarte revoltat.

— Înţeleg.

— Fälldin a povestit că şeful de pe vremea aceea al Säpo şi un coleg îl vizitaseră la puţină vreme după ce el devenise prim-ministru. Aceştia i-au povestit o istorie fantastică cu spioni, despre un dezertor rus care venise în Suedia. Fälldin a putut afla că era cel mai mare secret militar pe care îl avea Suedia… că nu exista nimic în întreaga apărare suedeză care să fie la fel de însemnat.

— OK.

— Fälldin a spus că n-a ştiut ce trebuie să facă. Era de curând prim-ministru şi în guvern nu exista niciun fel de experienţă în acest domeniu. Social-democraţii avuseseră puterea de peste 40 de ani. I s-a spus că avea răspunderea personală şi că el singur trebuia să hotărască, iar dacă-şi consulta colegii de guvern, atunci Säpo îşi declina orice responsabilitate. A simţit toate acestea ca foarte neplăcute şi pur şi simplu nu ştia ce să facă.

— Înţeleg.

— În cele din urmă, s-a văzut obligat să facă ce-i propuneau domnii de la Säpo. A redactat o directivă prin care i-a dat poliţiei secrete în întregime responsabilitatea pentru Zalachenko. S-a angajat ca niciodată să nu discute problema cu altcineva. N-a aflat niciodată numele dezertorului.

— Înţeleg.

— Pe urmă, Fälldin n-a mai auzit practic nimic despre această afacere, în timpul celor două mandate ale sale. În schimb, a făcut ceva neobişnuit de înţelept. A insistat ca un secretar de stat să fie introdus în secret şi să funcţioneze ca un intermediar între cancelaria guvernului şi cei care se ocupau de protecţia lui Zalachenko.

— Da?

— Secretarul de stat se numeşte Bertil K. Janeryd, are în prezent 63 de ani şi este ambasadorul Suediei la Amsterdam.

— O, la naiba!

— Când Fälldin a realizat cât de importantă este această anchetă preliminară, i-a scris o scrisoare lui Janeryd.

Sonja Modig puse un plic pe masă.

Dragă Bertil,

Secretul pe care amândoi l-am protejat în perioada mea de guvernare este acum obiectul unor serioase semne de întrebare. Persoana despre care era vorba e în prezent decedată şi nu mai poate fi compromisă.

În schimb, alţi oameni pot suferi daune.

Este foarte important ca noi să primim răspuns la unele întrebări stringente.

Persoana care aduce această scrisoare lucrează oficial şi are toată încrederea mea. Te rog să-i asculţi povestea şi să răspunzi la întrebările pe care ţi le va pune.

Foloseşte incontestabilul tău discernământ,

TF

— Această scrisoare se referă prin urmare la Jerker Holmberg.
— Nu. Jerker l-a rugat pe Fälldin să nu scrie vreun nume. El a spus în mod expres că nu ştie cine va merge la Amsterdam.
— Vrei să spui…
— Eu şi Jerker am vorbit despre asta. Am intrat într-o apă atât de tulbure, încât ne trebuie un vapor ca să ne salvăm, şi nu o plută. Nu avem nicio împuternicire să mergem la Amsterdam şi să-l interogăm pe ambasador. În schimb, tu o poţi face.
Mikael îndoi plicul şi era pe cale să-l vâre în buzunar, când Sonja Modig îi prinse mâna. Strânsoarea ei era puternică.
— Informaţie contra informaţie, spuse ea. Vrem să ştim ce-ţi va povesti Bertil Janeryd.
Mikael încuviinţă. Sonja Modig se ridică.
— Aşteaptă. Ai spus că Fälldin a primit vizita a două persoane de la Säpo. Unul era şeful Säpo. Cine era celălalt?
— Fälldin l-a întâlnit doar cu această ocazie şi nu poate să-şi amintească numele lui. La întâlnire, nu s-a făcut nicio însemnare. Îşi aduce aminte de un bărbat slab, cu o mustaţă subţire. Acesta i-a fost prezentat ca şef al Secţiei pentru analiză specială sau aşa ceva. Fälldin a verificat mai apoi pe organigrama Säpo şi nu a găsit secţia respectivă.
Clubul Zalachenko, gândi Mikael. Sonja Modig se aşeză din nou. Părea să-şi cântărească cu grijă cuvintele.
— OK, spuse ea în cele din urmă. Cu riscul să fiu împuşcată în piaţa publică. Există o notă la care nu s-a gândit nici Fälldin, nici vizitatorii.
— Ce notă?
— Registrul de vizite la Fälldin, de la Rosenbad.
— Şi?
— Jerker l-a cerut. Este un document oficial.
— Şi?
Sonja Modig ezită o clipă.
— Registrul consemnează doar că prim-ministrul l-a întâlnit pe şeful Säpo, plus un coleg, ca să discute probleme de ordin general.
— Există vreun nume?
— Da. E Gullberg.
Mikael simţi cum sângele îi năvăleşte în cap.
— Evert Gullberg, spuse el.
Sonja Modig părea că ţine dinţii încleştaţi. Dădu din cap. Se ridică şi plecă de acolo.

Mikael Blomkvist rămase mai departe la cafeneaua Madeleine, deschizându-şi mobilul anonim şi rezervând un bilet de avion pentru Amsterdam. Avionul pleca de la Arlanda la ora 14:50. Merse pe jos până la Dressman, pe Kungsgatan, unde cumpără o cămaşă curată şi un schimb de lenjerie, apoi se duse la farmacia Klara, de unde îşi luă periuţă de dinţi şi obiecte de toaletă. Avu mare grijă să nu fie urmărit, atunci când alergă la Arlanda-Express. Ajunse la avion cu zece minute înainte de a se închide poarta.
La 18:30, îşi rezervă o cameră într-un hotel destul de jerpelit, în Red Light Distrikt, la zece minute de mers de gara centrală din Amsterdam.
Pierdu două ore ca să-l localizeze pe ambasadorul Suediei la Amsterdam şi reuşi să-l prindă la telefon la ora nouă. Îşi folosi întreaga putere de convingere, subliniind că avea o misiune de cea mai mare importanţă, pe care era obligat să o discute fără întârziere. În cele din urmă, ambasadorul cedă şi acceptă să se întâlnească cu Mikael la ora zece, în dimineaţa zilei de duminică.

Pe urmă, Mikael ieşi şi mâncă o cină uşoară la un restaurant de lângă hotel. La ora unsprezece seara, deja dormea.

Ambasadorul Bertil K. Janeryd era destul de rezervat când îl servi cu cafea, în locuinţa lui.

— Ei, bine... Ce era aşa de urgent?

— Alexander Zalachenko. Transfugul rus care a venit în Suedia în 1976, spuse Mikael, întinzându-i scrisoarea de la Fälldin.

Janeryd păru stupefiat. Citi scrisoarea, lăsând-o apoi precaut deoparte.

În următoarea jumătate de oră Mikael îi explică în ce consta problema şi de ce îi scrisese Fälldin această scrisoare.

— Eu.... Eu nu pot discuta această chestiune, spuse în cele din urmă Janeryd.

— Ba da, puteţi.

— Nu, pot discuta problema doar în faţa Comisiei Constituţionale.

— Există o mare probabilitate s-o faceţi. Însă scrisoarea spune că trebuie să vă folosiţi capacitatea de discernământ.

— Fälldin este un om de onoare.

— Nu am nicio îndoială asupra acestui lucru. Iar eu nu sunt pe urmele lui Fälldin sau ale dumneavoastră. Nu trebuie să dezvăluiţi secretele militare pe care Zalachenko eventual vi le-a spus.

— Nu cunosc niciun fel de secret. Nici măcar nu ştiam că numele lui este Zalachenko... L-am cunoscut doar sub un nume codificat.

— Care?

— Era numit Ruben.

— OK.

— Nu pot discuta lucrul acesta.

— Ba da, puteţi, repetă Mikael, instalându-se mai confortabil. Povestea asta va fi făcută publică foarte curând. Şi când se va întâmpla asta, presa ori vă va executa, ori vă va considera un funcţionar cinstit care a făcut ce-a putut, într-o situaţie penibilă. Dumneavoastră aţi primit de la Fälldin misiunea de-a fi om de legătură între el şi cei care se ocupau de Zalachenko. Acest lucru îl ştiu deja.

Janeryd dădu din cap în semn de aprobare.

— Povestiţi, atunci.

Acesta rămase tăcut aproape un minut.

— Niciodată n-am primit niciun fel de informaţie. Eram tânăr... nu ştiam cum să tratez situaţia. Îi întâlneam cam de două ori pe an, în perioada în care povestea era mai caldă. Aflam că Ruben... Zalachenko era în viaţă şi sănătos, că era dispus să colaboreze şi că informaţiile pe care le dădea erau extraordinar de importante. Niciodată n-am cunoscut detalii. Nu aveam nevoie să ştiu.

Mikael aştepta.

— Transfugul operase în alte ţări şi nu ştia nimic despre Suedia, de aceea el nu a constituit niciodată o problemă importantă pentru politica noastră de securitate. L-am informat pe prim-ministru de vreo două ori, însă adesea nu era nimic de spus.

— OK.

— Ei spuneau întotdeauna că acesta era tratat în modul obişnuit şi că informaţiile pe care le dădea urmau canalele obişnuite. Ce-aş fi putut să spun? Dacă întrebam ce înseamnă asta, ei zâmbeau şi spuneau că nu făcea parte din nivelul meu de competenţă. Mă simţeam ca un idiot.

— Nu v-aţi gândit niciodată că era ceva greşit în acest aranjament?

— Nu. Nu era nimic greşit. Eu presupuneam că Säpo ştie ce face, că aveau rutina şi experienţa necesare. Dar nu pot discuta despre asta.

La momentul acela, Janeryd discuta „despre asta” de mai multe minute.

— Toate astea sunt puţin importante. Pentru moment, un singur lucru contează.
— Ce anume?
— Numele persoanelor pe care le-aţi întâlnit. Janeryd îl privi întrebător pe Mikael.
— Persoanele care se ocupau de Zalachenko şi-au depăşit cu mult atribuţiile lor obişnuite. Au desfăşurat activităţi criminale grave care vor face obiectul unor anchete preliminare. De aceea m-a trimis Fälldin la dumneavoastră. El nu ştia numele, căci dumneavoastră sunteţi cel care i-a întâlnit.
Janeryd închise ochii nervos şi îşi strânse buzele.
— L-aţi întâlnit pe Evert Gullberg… El era şeful. Janeryd dădu din cap.
— De câte ori l-aţi întâlnit?
— El a fost la toate întâlnirile, cu excepţia uneia. Au fost vreo zece întâlniri în anii cât Fälldin a fost prim-ministru.
— Unde vă întâlneaţi?
— În holul vreunui hotel. Cel mai adesea, la Sheraton. O dată, la Amaranten, în Kungsholmen şi de câteva ori în pubul Continentalului.
— Şi cine mai era de faţă? Janeryd clipi cu un aer resemnat.
— E mult de atunci… Nu-mi mai amintesc.
— Încercaţi.
— Era unul… Clinton. Ca preşedintele american.
— Prenumele?
— Fredrik Clinton. Pe el l-am întâlnit de patru-cinci ori.
— OK… Alţii?
— Hans von Rottinger. De el auzisem prin mama mea.
— Mama dumneavoastră?
— Da, mama cunoştea familia von Rottinger. Hans von Rottinger era un om simpatic. Înainte să apară cu Gullberg la una din întâlniri, nici nu ştiam că lucrează pentru Säpo.
— Nici nu lucra, spuse Mikael. Janeryd se albi la faţă.
— El lucra pentru ceva ce se numea Secţia pentru analize speciale, spuse Mikael. Ce vi s-a spus despre această secţie?
— Nimic… Vreau să zic, ei erau cei care se ocupau de transfug.
— Da. Însă nu e ciudat că nu existau în organigrama Säpo?
— E absurd…
— Da, nu-i aşa? Cum se petreceau lucrurile atunci când se fixau întâlnirile? Sunaţi dumneavoastră sau ei?
— Nu… Data şi locul fiecărei întâlniri erau fixate la întâlnirea precedentă.
— Şi ce se întâmpla dacă voiaţi să intraţi în legătură cu ei? Spre exemplu, pentru a schimba o dată sau ceva de felul ăsta.
— Aveam un număr de telefon, la care puteam suna.
— Ce număr?
— Sincer vorbind, nu mi-l mai amintesc.
— Al cui era numărul respectiv?
— Nu ştiu. Nu l-am folosit niciodată.
— OK… Întrebarea următoare: cui i-aţi lăsat mai departe această însărcinare?
— Ce vrei să spui?
— Când a plecat Fälldin. Cine v-a luat locul?
— Nu ştiu.
— Aţi scris vreun raport?
— Nu, totul era secret. N-aveam voie nici măcar să-mi fac însemnări.
— Şi n-aţi lăsat un succesor?
— Nu.
— Atunci cum s-au petrecut lucrurile?

— Păi…. Fälldin a demisionat şi a lăsat postul lui Ola Ullsten. Eu am primit informaţia că trebuie să aşteptăm până la următoarele alegeri. Atunci, Fälldin a fost reales şi întâlnirile noastre au fost reluate. Apoi, au urmat alegerile din 1982 şi au câştigat social-democraţii. Presupun că Palme a numit pe cineva, care să-mi urmeze. În ceea ce mă priveşte, am început să lucrez la ministerul de externe şi am devenit diplomat. Am avut un post în Egipt şi apoi în India.

Mikael continuă să-i mai pună întrebări timp de câteva minute, dar era convins că aflase tot ce avusese de povestit Janeryd. Trei nume.

Fredrik Clinton.

Hans von Rottinger.

Şi Evert Gullberg – bărbatul care îl împuşcase pe Zalachenko.

Clubul Zalachenko.

Îi mulţumi lui Janeryd pentru informaţii şi luă un taxi înapoi, la gara centrală. Abia când se afla în taxi, vârî mâna în buzunar, închizând reportofonul. Ateriză la Arlanda la şapte şi jumătate, duminică seara.

Erika Berger privea gânditoare ecranul. Ridică ochii, cercetând sala de redacţie pe jumătate goală, care se întindea dincolo de cuşca de sticlă. Anders Holm era liber. Nu văzu pe nimeni care să pară interesat de ea, fie pe faţă, fie pe ascuns. Nici ea nu avea vreun motiv să creadă că cineva din redacţie îi voia răul.

E-mailul sosise cu un minut înainte. Expeditorul era redax@aftonbladet.com. *De ce tocmai Aftonbladet?* Adresa era falsă.

Mesajul zilei nu conţinea niciun text. Era doar o imagine JPG, pe care ea o deschise în Photoshop.

Fotografia era pornografică şi reprezenta o femeie goală, cu sâni foarte mari şi o zgardă în jurul gâtului. Stătea în patru labe şi un bărbat o penetra pe la spate.

Chipul femeii fusese schimbat. Retuşarea nu era făcută cu atenţie, ceea ce probabil fusese intenţionat. În locul feţei originale, fusese lipită poza Erikăi care îi folosise drept portret. Fotografia era vechea poză-semnătură de la *Millennium,* care putea fi descărcată de pe Internet.

La baza fotografiei stătea scris cu litere cursive:

Curvă ordinară.

Era al nouălea mesaj anonim pe care îl primise care conţinea cuvintele „curvă ordinară” şi care părea să fie trimis de la un mare grup de presă suedez. Dăduse peste un cyberagresor.

Ascultarea telefonică era un capitol mai dificil decât supravegherea informatică. Trinity nu avusese nicio dificultate cu localizarea cablului telefonic al procurorului Ekström; problema era că Ekström folosea rar sau deloc postul fix pentru convorbirile având legătură cu slujba. Trinity nici măcar nu făcuse încercarea de-a supraveghea telefonul lui Ekström, de la poliţia din Kungsholmen. Ar fi necesitat să aibă acces la reţeaua de cablu suedeză, iar Trinity nu putea face asta.

În schimb, Trinity şi Bob the Dog îşi petrecură o întreagă săptămână să identifice şi să distingă telefonul mobil al lui Ekström, prin zgomotul de fond al celor aproape 200 000 de alte telefoane mobile, pe o rază de un kilometru în jurul clădirii poliţiei.

Trinity şi Bob the Dog foloseau o tehnică numită *Random Frequency Tracking System (RFTS).* Tehnica nu era necunoscută. Fusese dezvoltată de organizaţia americană NSA (National Security Agency) şi era integrată într-un număr nedeterminat de sateliţi, care supravegheau punctual zone de criză şi capitale din lumea întreagă.

NSA dispunea de resurse uriaşe şi folosea un fel de plasă, pentru a capta simultan un mare număr de convorbiri într-o anume regiune. Fiecare apel era procesat individual prin computere care erau programate să reacţioneze la anumite cuvinte, de exemplu „terorist” sau „Kalaşnicov”. Dacă apărea un asemenea cuvânt, computerul trimitea automat o alarmă şi un operator intra pe fir, pentru a stabili dacă discuţia era interesantă sau nu.

O problemă mai dificilă era să identifici un număr specific de telefon mobil. Fiecare telefon mobil are o semnătură proprie – o amprentă –, sub forma unui număr de telefon. Cu o aparatură foarte dezvoltată, NSA putea să se concentreze pe o anumită zonă, să asculte şi să deosebească convorbiri telefonice. Tehnica era simplă, însă nu era sută la sută sigură. Mai ales convorbirile care plecau din respectivul telefon erau greu de identificat, în vreme ce o convorbire care venea din afară era mult mai simplu de identificat, deoarece ea începea tocmai cu acea amprentă care trebuia să facă telefonul-ţintă să capteze semnalul.

Deosebirea dintre ambiţiile lui Trinity şi ale organizaţiei NSA în materie de ascultare telefonică era de natură economică. NSA avea un buget anual de mai multe miliarde de dolari, aproape 12 000 de agenţi cu normă întreagă şi acces la ultima tehnologie de vârf în informatică şi telefonie. Trinity avea furgoneta sa, cu echivalentul a treizeci de kilograme de echipament electronic, dintre care o mare parte era confecţionat manual de către Bob the Dog. NSA putea, graţie supravegherii globale prin sateliţi, să centreze antene extrem de sensibile în direcţia unei clădiri anume, în orice punct din lume. Trinity avea o antenă construită de către Bob the Dog şi care avea o rază de acţiune efectivă de circa 500 de metri.

Tehnica de care dispunea Trinity îl obliga să-şi parcheze furgoneta pe Bergsgatan sau pe o altă stradă din apropiere şi să îşi calibreze cu grijă echipamentul, până ce identifica amprenta lăsată de numărul de telefon al procurorului Ekström. Pentru că el nu ştia limba suedeză, trebuia să dirijeze conversaţia printr-un alt mobil, acasă la Plague, care răspundea de ascultarea propriu-zisă.

Timp de cinci zile şi patru nopţi, un Plague cu ochii tot mai scoşi din orbite a ascultat până la epuizare un număr înspăimântător de apeluri cu destinaţia spre sau ieşind din sediul poliţiei şi din clădirile din apropiere. Auzise fragmente de anchetă în curs de desfăşurare, descoperise întâlniri amoroase şi înregistrase un mare număr de conversaţii care conţineau simple inepţii. Târziu în seara celei de a cincea zile, Trinity i-a trimis un semnal pe care un afişaj digital l-a identificat imediat ca fiind numărul telefonului mobil al lui Ekström. Plague a fixat antena parabolică pe frecvenţa exactă.

Tehnica funcţiona în general mai bine pe convorbirile care intrau la Ekström. Antena parabolică a lui Trinity capta pur şi simplu căutarea numărului de mobil al lui Ekström, care era trimis în eter din întreaga Suedie.

În momentul în care Trinity putuse să înceapă înregistrarea apelurilor lui Ekström, obţinuse, de asemenea, amprenta vocii lui, asupra căreia lucra acum Plague.

Plague introduse vocea digitalizată a lui Ekström într-un program care se numea VPRS şi care ar fi putut fi tradus ca *Voiceprint Recognition System.* El specificase vreo douăsprezece cuvinte-cheie, de exemplu „OK” sau „Salander”. Atunci când avea cinci exemple distincte ale unui cuvânt, le clasifica, în funcţie de timpul necesar pentru a fi pronunţate, de înălţime şi de frecvenţa vocii, cum erau pronunţate terminaţiile şi o mulţime de alţi indici. Rezultatul fu o reprezentare grafică. Cu aceasta, Plague avea posibilitatea să asculte şi apelurile care proveneau de la procurorul Ekström. Antena lui parabolică se afla în permanenţă în aşteptarea unei discuţii, în care să se afle tocmai curba grafică a unuia dintre cele douăsprezece cuvinte utilizate frecvent. Tehnica nu era nici pe departe perfectă.

Dar el socotea că aproximativ 50% din toate convorbirile pe care le efectua Ekström pe mobilul său din interiorul secţiei de Poliţie sau din apropierea acesteia erau ascultate şi înregistrate.

Din păcate, această tehnică avea un defect evident. De îndată ce procurorul Ekström părăsea sediul poliţiei, dispărea posibilitatea ca mobilul lui să fie ascultat, în afară de cazul în care Trinity ştia unde se află şi putea să se parcheze în imediata apropiere a imobilului.

Având acum ordine de la cea mai înaltă instanţă, Torsten Edklinth putea în sfârşit să organizeze o unitate de intervenţie, redusă, dar legală. A adus patru colaboratori, alegând cu bună ştiinţă talente tinere cu merite în poliţia obişnuită, care fuseseră recrutaţi relativ de puţină vreme în RPS/Säk. Doi lucraseră la brigada de fraude, unul la poliţia financiară şi altul venea de la secţia de criminalistică. Au fost chemaţi în biroul lui Edklinth şi au fost puşi la curent cu misiunea lor, precum şi cu necesitatea confidenţialităţii absolute. Edklinth a subliniat că ancheta avea loc la cererea directă a prim-ministrului. Monica Figuerola a devenit şefa lor şi a condus ancheta cu o forţă corespunzătoare aspectului ei exterior.

Dar ancheta avansa lent, în mare parte fiindcă nimeni nu ştia cu siguranţă cine trebuia anchetat. De mai multe ori, Edklinth şi Figuerola se gândiseră să-l reţină pur şi simplu pe Mårtensson şi să-l interogheze. Dar, de fiecare dată, ei hotărâseră să mai aştepte. O arestare ar fi însemnat că întreaga anchetă devenea publică.

Abia marţi, la unsprezece zile de la întâlnirea cu prim-ministrul, Monica Figuerola ciocăni la uşa lui Edklinth.

— Cred că avem ceva.

— Aşază-te.

— Evert Gullberg.

— Da?

— Unul dintre anchetatorii noştri a vorbit cu Marcus Erlander, care face investigaţia despre uciderea lui Zalachenko. După spusele lui Erlander, RPS/Säk a luat legătura cu poliţia din Göteborg la două ore după asasinat şi a dat informaţii despre scrisorile de ameninţare ale lui Gullberg.

— A mers repede…

— Da. Un pic prea repede. RPS/Säk a trimis prin fax mai mult de nouă scrisori la poliţia din Göteborg, care se presupune că au fost scrise de Gullberg. Există o singură problemă.

— Care?

— Două dintre scrisori erau adresate ministerului justiţiei – ministrului justiţiei şi ministrului pentru democraţie.

— Da. Ştiu deja asta.

— Da, numai că scrisoarea către ministrul pentru democraţie a fost înregistrată la minister abia a doua zi. A sosit mai târziu, cu poşta.

Edklinth o fixă pe Monica Figuerola. Pentru prima oară, simţea o adevărată spaimă că bănuielile lui aveau să se arate întemeiate. Monica Figuerola continuă neînduplecată:

— Cu alte cuvinte, RPS/Säk a trimis prin fax copia unei scrisori de ameninţare care încă nu ajunsese la destinatarul ei.

— Dumnezeule, spuse Edklinth.

— Faxurile au fost trimise de un angajat de la protecţia personalităţilor.

— Cine?

— Nu cred că are ceva de-a face cu asta. El a primit scrisorile dimineaţa, pe birou, şi imediat după crimă a primit însărcinarea să contacteze poliţia din Göteborg.

— Cine i-a dat această însărcinare?
— Secretara secretarului general.
— Dumnezeule, Monica… Înţelegi ce înseamnă asta?
— Sigur.
— Asta înseamnă că RPS/Säk este amestecată în uciderea lui Zalachenko…
— Nu. Asta înseamnă că persoane *din cadrul* RPS/Säk aveau ştiinţă despre crimă, înainte ca aceasta să se producă. Întrebarea este cine sunt aceste persoane?
— Secretarul general…
— Da. Dar eu încep să bănuiesc că acest „club Zalachenko” se află în afara Säpo.
— Ce vrei să spui?
— Mårtensson. El a fost transferat de la protecţia personalităţilor şi lucrează independent. L-am supravegheat destul de multă vreme, săptămâna trecută. Nu a luat legătura cu nicio persoană din Säpo, după câte ştim. Primeşte telefoane pe mobil, pe care nu le putem asculta. Nu ştim ce număr este, dar nu e telefonul lui personal. S-a întâlnit cu bărbatul blond, pe care încă nu l-am putut identifica.
Edklinth îşi încreţi fruntea. În acelaşi moment, Anders Berglund ciocăni la uşă. Acesta era unul dintre colaboratorii care fuseseră recrutaţi pentru noua secţie operativă şi care lucrase înainte la poliţia financiară.
— Cred că l-am găsit pe Evert Gullberg, spuse el.
— Intră, îl invită Edklinth.
Berglund puse pe birou o fotografie alb-negru zdrenţuită. Edklinth şi Figuerola o examinară. Reprezenta un bărbat pe care amândoi îl recunoscură imediat ca fiind legendarul spion colonelul Stig Wennerström. Acesta era scos pe o uşă de către doi poliţişti zdraveni, în civil.
— Această fotografie provine de la editura Åhlen & Åkerlund şi a fost publicată în revista *Se,* în primăvara lui 1964. A fost făcută cu ocazia procesului în care Wennerström a fost condamnat la închisoare pe viaţă.
— Aha.
— În planul doi, se văd trei persoane. La dreapta, comisarul criminalist Otto Danielsson, prin urmare cel care l-a arestat pe Wennerström.
— Da…
— Priviţi-l pe bărbatul care se află la stânga, în spatele lui Danielsson.
Edklinth şi Figuerola văzură un bărbat înalt, cu o mustaţă subţire şi cu pălărie. Amintea vag de scriitorul Dashiell Hammett.
— Comparaţi faţa cu această fotografie de paşaport, a lui Gullberg. Avea 66 de ani, când a fost făcută fotografia.
Edklinth îşi încruntă sprâncenele.
— N-aş putea jura că este aceeaşi persoană…
— Dar eu pot, spuse Berglund. Întoarceţi fotografia. Pe spate se afla o ştampilă care atesta că fotografia aparţinea editurii Åhlen & Åkerlund şi că numele fotografului era Julius Estholm. Mai era acolo un text, scris cu creionul: *Stig Wennerström flancat de doi poliţişti în drum spre tribunalul din Stockholm. În spate, O. Danielsson, E. Gullberg şi H.W. Francke.*
— Evert Gullberg, spuse Monica Figuerola. Făcea parte din RPS/Säk.
— Nu, zise Berglund. Din punct de vedere strict tehnic, nu făcea. Cel puţin, nu atunci când a fost făcută această fotografie.
— Atunci?
— RPS/Säk a fost înfiinţată la patru luni după aceea. Când a fost făcută această fotografie, el încă mai făcea parte din poliţia secretă a statului.
— Cine este H.W. Francke? întrebă Monica Figuerola.

— Hans Wilhelm Francke, spuse Edklinth. A murit la începutul anilor ’90, dar a fost şef adjunct al poliţiei secrete a statului, de la sfârşitul anilor ’50 până la începutul anilor ’60. Era un fel de legendă, exact ca şi Otto Danielsson. De fapt, l-am întâlnit de vreo două ori.

— Înţeleg, făcu Monica Figuerola.

— A părăsit RPS/Säk la sfârşitul anilor ’60. Francke şi P.G. Vinge nu s-au înţeles niciodată şi îmi imaginez că i s-a dat pur şi simplu un picior în fund, când avea 50–55 de ani. Şi-a deschis o firmă proprie.

— O firmă proprie?

— Da, a devenit consultant în probleme de securitate pentru industria privată. Avea un birou în Stureplan, dar mai ţinea şi conferinţe când şi când, la cursurile interne RPS/Säk. Aşa l-am întâlnit eu.

— Înţeleg. De ce s-au certat Vinge şi Francke?

— Nu se suportau. Francke era un fel de cowboy, care vedea agenţi KGB peste tot şi Vinge era un birocrat de şcoală veche. Apoi, Vinge a fost şi el dat afară, culmea ironiei, pentru că şi el credea că Palme lucrează pentru KGB.

— Hmm, făcu Monica Figuerola, privind fotografia în care Gullberg şi Francke stăteau umăr lângă umăr.

— Cred că a venit momentul să avem o nouă discuţie cu ministrul justiţiei, spuse Edklinth.

— *Millennium* a apărut astăzi, zise Monica Figuerola. Edklinth îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Niciun cuvânt despre afacerea Zalachenko, spuse ea.

— Asta înseamnă că mai avem probabil o lună până la numărul viitor. E bine de ştiut. Dar trebuie să ne ocupăm de Blomkvist. În toată încurcătura asta, el este ca o grenadă amorsată.

17
Miercuri 1 iunie

Nimic nu îl avertiză pe Mikael Blomkvist că se afla cineva în casa scării, când dădu colţul spre apartamentul lui de pe Bellmansgatan 1. Era şapte seara. Se opri brusc, atunci văzu o femeie blondă, cu părul scurt şi cârlionţat, aşezată pe ultima treaptă. O identifică imediat ca fiind Monica Figuerola, de la RPS/Säk, după fotografia pe care o găsise Lottie Karim.

— Hei, Blomkvist, îl salută ea veselă, închizând cartea pe care o citea.

Mikael se uită la titlul cărţii şi văzu că era o carte în engleză despre imaginea zeilor în antichitate. Înălţă apoi privirea, examinându-şi vizitatoarea neaşteptată. Femeia se ridică în picioare. Era îmbrăcată într-o rochie de vară albă, cu mâneci scurte şi pusese pe treaptă o geacă de piele cărămizie.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea.

Mikael Blomkvist o privea în continuare. Era înaltă, mai înaltă decât el şi impresia era amplificată de faptul că femeia se afla cu două trepte mai sus. El îi privi braţele, apoi coborî privirea spre picioarele ei şi înţelese că aceasta era mai puternică decât el.

— Petreci destulă vreme la sala de sport, spuse el. Ea zâmbi, scoţând legitimaţia.

— Mă numesc…

— Te numeşti Monica Figuerola şi eşti născută în 1969, domiciliată pe Pontonjärgatan, în Kungsholmen. Te-ai născut la Borlänge şi ai lucrat ca poliţist la Uppsala. De trei ani lucrezi la RPS/Säk, protecţia Constituţiei. Eşti o fanatică a exerciţiilor fizice şi pe vremuri ai fost sportivă de performanţă, ba chiar era să faci parte din lotul olimpic al Suediei. Ce doreşti?

Ea fu uimită, dar îşi reveni repede, dând din cap:

— Ce bine, spuse pe un ton vesel. Atunci, ştii cine sunt şi că nu trebuie să-ţi fie frică de mine.

— Nu?

— Sunt câteva persoane care vor să aibă o discuţie liniştită cu tine. Pentru că apartamentul şi telefonul tău nu sunt sigure şi există motive pentru păstrarea discreţiei, m-au trimis pe mine să te invit.

— Şi de ce-ar trebui să merg undeva cu o persoană care lucrează la Säpo?

Ea medită un moment.

— Păi… poţi să dai curs acestei invitaţii amicale sau, dacă preferi, pot să-ţi pun cătuşele şi să te duc eu cu forţa.

Îi zâmbi dulce. Mikael Blomkvist îi întoarse zâmbetul, în chip de răspuns.

— Ascultă, Blomkvist… Înţeleg că nu ai prea multe motive să te încrezi în cineva care vine de la RPS/Säk. Însă nu toţi care lucrează acolo sunt duşmanii tăi şi există cauze foarte îndreptăţite ca să ai o discuţie cu şefii mei.

El rămase în aşteptare.

— Aşa că vrei să vii de bunăvoie sau cu cătuşe la mâini?

— Am mai fost dus cu forţa de poliţie anul ăsta. Mi-ajunge. Unde mergem?

Ea conducea un Saab 95 nou şi parcase după colţ, pe Pryssgränd. De îndată ce se urcară, îşi deschise telefonul şi formă un număr.

— Ajungem în 15 minute, spuse.

Apoi îl rugă pe Mikael Blomkvist să-şi prindă centura de siguranţă şi, trecând prin Slussen, o luă spre Östermalm, parcând pe o stradă laterală, lângă Artillerigatan.

Rămase nemişcată o secundă, privindu-l atentă.

— Blomkvist… Este o vizită amicală. Nu rişti nimic.

Mikael Blomkvist nu răspunse. Aştepta să vadă despre ce era vorba. Ea tastă codul de la intrare. Luară liftul până la etajul patru, la un apartament purtând o plăcuţă cu numele Martinsson.

— Am închiriat apartamentul numai pentru întâlnirea din seara asta, spuse Monica, deschizând uşa. La dreapta, în living.

Primul pe care îl văzu Mikael Blomkvist fu Torsten Edklinth, ceea ce nu constituia nicio surpriză, pentru că Säpo era amestecat în cea mai mare măsură în evenimente, iar Edklinth era şeful Monicăi Figuerola. Faptul că şeful Comisiei pentru protecţia Constituţiei se deranjase să-l caute arăta că undeva sus cineva era foarte neliniştit.

Apoi văzu lângă fereastră o siluetă, care se întoarse spre el. Ministrul justiţiei. Ceea ce era surprinzător.

În sfârşit, din dreapta se auzi un sunet şi văzu ridicându-se din fotoliu o persoană foarte cunoscută. Nu crezuse că Monica Figuerola îl va aduce la o întâlnire conspirativă cu prim-ministrul.

— Bună seara, domnule Blomkvist, îl salută prim-ministrul. Iartă-ne că te-am rugat să vii la această întâlnire neprevăzută, dar am discutat situaţia şi am fost de acord că trebuie să stăm de vorbă cu dumneata. Putem să-ţi oferim cafea sau ceva de băut?

Mikael privi în jur. Văzu o masă mare de lemn închis la culoare, încărcată cu pahare, ceşti goale de cafea şi resturile unei plăcinte. Probabil că se aflau acolo de câteva ore.

— Apă minerală, spuse el.

Monica Figuerola îl servi. Se aşezară pe canapele, în vreme ce ea rămase în spate.

— M-a recunoscut şi ştia cum mă numesc, unde locuiesc, unde lucrez şi că sunt pasionată de exerciţiile fizice, spuse Monica Figuerola.

Prim-ministrul îi aruncă o privire grăbită lui Torsten Edklinth, apoi lui Mikael Blomkvist. Mikael înţelese brusc că el se afla într-o poziţie de superioritate. Prim-ministrul voia ceva de la el şi probabil că nu avea nicio idee despre cât de multe ştia sau nu ştia Mikael Blomkvist.

— Încerc şi eu să mă descurc între actorii din nebunia asta de piesă, spuse Mikael pe un ton glumeţ.

La naiba, încerc să-l duc de nas pe prim-ministru!

— Şi cum de ştiai numele Monicăi Figuerola? întrebă Edklinth.

Mikael îi aruncă o privire şefului Comisiei pentru protecţia Constituţiei. Nu avea idee ce-l făcuse pe prim-ministru să stabilească o întâlnire secretă cu el, într-un apartament închiriat din Östermalm, dar se simţea plin de inspiraţie. În practică, lucrurile ar fi putut merge mult mai prost. Dragan Armanski pusese mingea în mişcare, dând informaţii unei persoane în care avea încredere. Care trebuie să fi fost Edklinth sau cineva din apropierea acestuia. Mikael riscă:

— Un cunoscut comun a vorbit cu dumneata, îi spuse el lui Edklinth. Dumneata ai însărcinat-o pe Figuerola să vadă despre ce e vorba şi ea a descoperit că nişte activişti ai Säpo se ocupă cu ascultarea ilegală de telefoane şi au intrat prin efracţie în apartamentul meu şi aşa mai departe. Asta înseamnă că ai avut confirmarea existenţei clubului Zalachenko. Lucrul te-a neliniştit şi ai simţit nevoia să mergi mai departe, dar ai rămas o vreme în biroul dumitale, neştiind prea bine cui să te adresezi. Aşa că te-ai adresat ministrului justiţiei, care s-a adresat prim-ministrului. Şi acum, ne aflăm aici. Ce doriţi de la mine?

Mikael vorbise pe un ton care lăsa să se înţeleagă că el avea o sursă bine plasată şi că urmărise fiecare pas făcut de Edklinth. După ochii măriţi de uimire ai acestuia, îşi dădu seama că momeala prinsese. Continuă:

— Clubul Zalachenko mă spionează pe mine, eu îi spionez pe ei şi prim-ministrul e în situaţia actuală neliniştit şi furios. El ştie că la sfârşitul acestei discuţii va urma un scandal căruia guvernul s-ar putea să nu-i supravieţuiască.

Monica Figuerola zâmbi brusc, dar îşi mască zâmbetul în dosul paharului cu apă minerală. Înţelegea că Blomkvist juca la cacealma şi ştia cât de uimită fusese ea însăşi, atunci când el îi spusese numele şi numărul de la pantofi.

M-a văzut în maşină, pe Bellmansgatan. E foarte atent. A luat numărul maşinii şi m-a identificat. Iar în rest sunt doar supoziţii.

Nu spuse nimic.

Prim-ministrul părea îngrijorat.

— La asta trebuie să ne aşteptăm? întrebă el. Un scandal care să răstoarne guvernul?

— Guvernul nu e problema mea, spuse Mikael. Misiunea mea constă în a dezvălui mizerii, cum ar fi clubul Zalachenko.

Prim-ministrul aprobă, dând din cap.

— Şi misiunea mea este să conduc ţara, în conformitate cu Constituţia.

— Ceea ce înseamnă că problema mea este în cel mai înalt grad problema guvernului. Dar nu şi invers.

— Ce-ar fi să nu mai vorbim fără să spunem nimic? De ce crezi că am aranjat această întâlnire?

— Ca să aflaţi ce ştiu şi ce am de gând să fac.

— În parte, e corect. Dar şi mai exact este că noi am nimerit într-o criză constituţională. Lasă-mă să-ţi explic că guvernul nu are absolut nimic de-a face cu această poveste. Am fost luaţi cu totul pe neaşteptate. Eu n-am auzit niciodată despre… cum îi numeşti dumneata, clubul Zalachenko. Ministrul justiţiei n-a auzit în viaţa lui niciun cuvânt despre asta. Torsten Edklinth are o funcţie înaltă în RPS/Säk şi a lucrat în cadrul Säpo ani de zile, dar nu a auzit niciodată despre ei.

— În continuare, nu e problema mea.

— Ştiu. Ceea ce vrem noi să ştim este când ai de gând să publici textul dumitale şi, mai exact, ce ai de gând să publici. Eu îţi pun această întrebare. Şi nu are nimic de-a face cu vreo încercare de prevenire a eventualelor pagube.

— Nu?

— Blomkvist, cel mai rău lucru pe care l-aş putea face în situaţia actuală ar fi să încerc să influenţez conţinutul articolului dumitale. De fapt, eu doresc o colaborare.

— Explicaţi.

— Când mi s-a confirmat faptul că există o conspiraţie într-una din zonele excepţional de sensibile ale administraţiei de stat, am ordonat o anchetă.

Prim-ministrul se întoarse spre ministrul justiţiei.

— Poţi relata exact care sunt ordinele guvernului?

— E foarte simplu. Torsten Edklinth a primit însărcinarea să ancheteze imediat şi să vadă dacă lucrurile se confirmă. Sarcina lui este să strângă informaţii, care vor fi date procurorului de stat care, la rândul lui, are ca sarcină să judece dacă trebuie pornită o acţiune judiciară. Prin urmare, sunt instrucţiuni foarte clare.

Mikael aprobă.

— În seara aceasta, Edklinth a raportat cum progresează ancheta. Am avut o lungă discuţie despre problemele constituţionale – vrem, de bună seamă, să fie respectată legea.

— Normal, spuse Mikael pe un ton care lăsa să se înţeleagă că n-avea niciun strop de încredere în promisiunile prim-ministrului.

— Ancheta se află acum într-un stadiu delicat. Încă nu am stabilit cu exactitate care sunt persoanele implicate. Avem nevoie de timp ca s-o facem. Şi de aceea am trimis-o pe Monica Figuerola să te invite la această întâlnire.

— Ceea ce ea a făcut cu toată fermitatea. N-am avut prea mult de ales.

Prim-ministrul îşi înălţă sprâncenele, privind-o pe Monica Figuerola.

— Să trecem peste asta, spuse Mikael Blomkvist. Ea a avut un comportament exemplar. Dumneavoastră ce doriţi?

— Vrem să ştim când vei publica articolul. Pentru moment, această anchetă este purtată în mare secret şi, dacă vei acţiona înainte ca Edklinth să fie gata, s-ar putea să strici totul.

— Hmm. Şi când aţi vrea să public? După alegeri?

— Hotărăşti singur. Eu nu te pot influenţa. Ceea ce te rog este să spui când ai de gând să publici, ca noi să ştim exact care este *deadline*-ul nostru pentru anchetă.

— Înţeleg. Aţi vorbit despre o colaborare… Prim-ministrul făcu un gest aprobator:

— Vreau să încep prin a spune că în cazuri normale nici nu mi-ar fi trecut prin minte să rog un ziarist să vină la o asemenea întâlnire.

— Într-un caz obişnuit, aţi fi făcut tot posibilul să ţineţi ziariştii cât mai departe de o asemenea întâlnire.

— Da. Dar am înţeles că eşti condus de mai mulţi factori. Ca ziarist, ai reputaţia că nu te porţi delicat atunci când este vorba de corupţie. În acest caz, nu există niciun fel de divergenţă între noi.

— Niciuna?

— Nu. Nici cea mai mică. Sau, mai exact spus… acele divergenţe care există pot avea caracter juridic, însă scopul este acelaşi. Dacă acest „club Zalachenko” există, el nu este numai o grupare criminală, ci şi o ameninţare la siguranţa statului. Trebuie să fie opriţi şi responsabilii traşi la răspundere. Asupra acestui punct putem fi de acord, dumneata şi cu mine?

Mikael aprobă.

— Am înţeles că ştii mai mult decât oricine altcineva despre povestea aceasta. Noi îţi propunem să-ţi împarţi cunoştinţele cu noi. Dacă ar fi vorba de o anchetă poliţienească obişnuită, despre orice alt fel de delict, şeful anchetei preliminare ar putea hotărî să te cheme la interogatoriu. Dar aceasta este, după cum înţelegi prea bine, o situaţie excepţională.

Mikael rămase tăcut, cântărind o vreme situaţia.

— Şi ce primesc în schimb, dacă accept să colaborez?

— Nimic. Noi nu ne târguim cu dumneata. Dacă doreşti să publici mâine-dimineaţă, fă-o. Nu am de gând să fiu amestecat în vreun târg care poate fi îndoielnic din punct de vedere constituţional. Te rog numai să colaborezi, pentru binele poporului.

— Nu se poate spune despre un lucru că este „prea drept”, zise Mikael Blomkvist. Lăsaţi-mă să vă explic un lucru… Eu sunt furios la culme. Sunt furios pe stat şi pe guvern şi pe Säpo şi pe nemernicii ăia blestemaţi care, fără niciun motiv, au închis o fetiţă de 12 ani la spitalul de nebuni şi pe urmă au avut grijă s-o declare iresponsabilă.

— Lisbeth Salander a devenit o problemă de stat, spuse prim-ministrul, aproape zâmbind. Mikael, eu personal sunt foarte impresionat de ceea ce i s-a întâmplat. Şi, crede-mă când îţi spun, cei vinovaţi vor fi traşi la răspundere. Dar, înainte de a face asta, trebuie să ştim cine sunt responsabilii.

— Dumneavoastră aveţi problemele dumneavoastră. Problema mea este că vreau ca Lisbeth Salander să fie eliberată şi să-şi primească toate drepturile.

— În privinţa asta, nu te pot ajuta cu nimic. Nu stau deasupra legii şi nu pot decide ce va hotărî procurorul şi completul de judecată. Ea trebuie să fie eliberată de către un tribunal.

— OK, spuse Mikael Blomkvist. Doriţi colaborare. Daţi-mi acces la ancheta lui Edklinth şi vă voi spune ce am de gând să public şi când.

— Nu pot să-ţi dau acces la asta. Ar însemna să mă plasez faţă de tine în aceeaşi relaţie pe care a avut-o predecesorul ministrului justiţiei cu un anume Ebbe Carlsson, înainte să izbucnească scandalul dezvăluirilor în cazul asasinării lui Palme.

— Eu nu sunt Ebbe Carlsson, spuse Mikael calm.

— Am înţeles asta. Însă numai Torsten Edklinth poate să decidă ce va dori să-ţi împărtăşească, rămânând în cadrul legal al anchetei.

— Hmm, făcu Mikael Blomkvist. Vreau să ştiu cine a fost Evert Gullberg.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Evert Gullberg a fost probabil timp de mulţi ani şef al secţiei din cadrul RPS/Säk pe care dumneata o numeşti clubul Zalachenko, spuse Edklinth.

Prim-ministrul îi aruncă o privire dură lui Edklinth.

— Cred că ştie deja asta, spuse Edklinth, scuzându-se.

— Aşa e, zise Mikael. Acesta a început la Säpo, în anii ’50, şi a devenit şef a ceva ce se numeşte Secţia pentru analize speciale, în anii ’60. S-a ocupat de întreaga afacere Zalachenko.

Prim-ministrul scutură din cap:

— Ştii mai multe decât ar trebui. Cu multă plăcere aş vrea să ştiu cum le-ai aflat. Dar nu am de gând să întreb.

— Am găuri în articol, spuse Mikael. Vreau să le umplu. Daţi-mi informaţia necesară şi nu vă voi pune piedici.

— În calitate de prim-ministru, eu nu pot să dau aceste informaţii. Şi Torsten Edklinth păşeşte pe o frânghie foarte subţire dacă o face.

— Sunt doar fleacuri. Eu ştiu ce vreţi. Voi ştiţi ce vreau. Şi, dacă îmi daţi informaţii, vă voi trata ca pe nişte surse, cu tot anonimatul pe care asta îl implică. Nu mă înţelegeţi greşit, în articolul meu voi povesti adevărul, aşa cum îl înţeleg eu. Dacă dumneavoastră sunteţi amestecat, vă voi distruge în ochii opiniei publice, având grijă să nu mai fiţi reales vreodată. Dar, în situaţia actuală, n-am niciun motiv să cred că lucrurile ar sta aşa.

Prim-ministrul îi aruncă o privire lui Edklinth. După o clipă, dădu din cap. Mikael interpretă asta ca pe un semn că prim-ministrul tocmai înfăptuise o încălcare a legii – chiar dacă mai mult din punct de vedere teoretic – dându-şi acordul tacit ca Mikael să afle o parte din secretele de stat.

— Acestea pot fi rezolvate foarte simplu, spuse Edklinth. Eu sunt anchetator unic şi decid personal ce colaboratori recrutez pentru anchetă. Dumneata nu poţi fi angajat oficial ca anchetator, pentru că aceasta ar însemna că eşti obligat să semnezi un angajament de păstrare a tăcerii. Însă te pot angaja drept consultant extern.

Viaţa Erikăi Berger se umpluse de nesfârşite şedinţe şi zile de muncă de douăzeci şi patru de ore, din momentul în care trebuise să intre în pantofii decedatului redactor-şef Håkan Morander. Se simţea tot timpul nepregătită, ineficientă şi neiniţiată.

Abia miercuri seara, aproape la două săptămâni după ce Mikael Blomkvist îi dăduse dosarul cu cercetările făcute de Henry Cortez asupra şefului consiliului de administraţie Magnus Borgsjö, a avut în fine timp să se ocupe de această problemă. Deschizând dosarul, a înţeles că întârzierea provenea de fapt din lipsa ei de chef de a se înhăma la asta. Ştia deja că, oricum va proceda, totul se va termina cu o catastrofă.

Ajunse acasă, în Saltsjöbaden, neobişnuit de devreme, la ora şapte seara, debranşă alarma de la intrare şi constată uimită că soţul ei, Greger Backman, nu era acasă. Îi luă un moment ca să-şi aducă aminte că îl sărutase cu mai multă

ardoare în dimineaţa aceea, fiindcă el trebuia să meargă la Paris, pentru a ţine nişte conferinţe şi că nu avea să se întoarcă decât la sfârşitul săptămânii. Erika îşi dădu seama că n-avea nici cea mai mică idee despre ce tratau conferinţele sau când se decisese asta.

Doamne, iartă-mă, mi-am pierdut bărbatul! Se simţea ca unul dintre personajele din cartea doctorului Richard Schwartz[1] şi se întrebă dacă nu aveau nevoie de terapie de cuplu.

A urcat la etaj, a lăsat să curgă apa în baie, scoţându-şi hainele. A luat dosarul de cercetare în baie şi a petrecut următoarea jumătate de oră citind întreaga istorie. Când a fost gata, nu s-a putut stăpâni să nu zâmbească. Henry Cortez va deveni un jurnalist formidabil. Avea 26 de ani şi lucra de patru ani la *Millennium,* unde venise direct de la Şcoala de Jurnalism. Erika se simţea oarecum mândră, întregul articol despre scaunele de closet şi Borgsjö purta, de la început la sfârşit, amprenta revistei *Millennium,* iar fiecare rând era perfect documentat.

Dar se simţea şi tristă. Magnus Borgsjö nu era un om rău şi Erikăi îi plăcea de el. Era tăcut, receptiv, avea farmec şi părea fără fasoane. În plus, era şeful ei şi cel care-i dăduse de lucru. *Blestematul de Borgsjö! Cum a putut fi atât de idiot?*

Medită o vreme, dacă s-ar putea găsi alte legături sau, poate, circumstanţe atenuante, deşi ştia de la început că nu avea cum să nege evidenţa.

Puse dosarul pe marginea ferestrei, se lungi în baie şi se cufundă în gânduri.

Era inevitabil ca *Millennium* să publice materialul. Dacă ea ar mai fi fost redactorul-şef al revistei, n-ar fi ezitat o secundă, iar faptul că revista îi dăduse ei materialul, înainte de a-l publica, fusese doar un gest amical care arăta că *Millennium* încerca, în măsura posibilului, să limiteze consecinţele pentru ea, personal. Dacă situaţia ar fi fost inversată – dacă *SMP* ar fi găsit o mizerie de o asemenea anvergură despre şeful consiliului de administraţie de la *Millennium* (care, de altfel, se întâmpla să fie Erika Berger însăşi) –, nici ea n-ar fi ezitat să publice.

Publicarea avea să-l lovească serios pe Magnus Borgsjö. Lucrul cel mai grav nu era de fapt că firma lui, Vitavara SA, comanda scaune de closet la o fabrică din Vietnam, care se afla pe lista ONU cu întreprinderi care foloseau mână de lucru infantilă – şi, în plus, puşcăriaşi, pe post de sclavi; dintre care, cu siguranţă, cel puţin câţiva erau probabil deţinuţi politic. Lucrul cel mai grav era că Magnus Borgsjö cunoştea aceste împrejurări şi totuşi alesese să comande scaunele de toaletă la Fong Soo Industries. Era o lăcomie care, în apele tulburi lăsate de alţi gangsteri capitalişti, ca fostul PDG de la Skandia, nu dădea deloc bine în ochii suedezilor.

De bună seamă, Magnus Borgsjö avea să motiveze spunând că nu ştiuse condiţiile de la Fong Soo, însă Henry Cortez avea o documentaţie serioasă în această privinţă şi, în momentul în care Borgsjö va încerca să cânte pe melodia asta, va fi demascat şi ca mincinos. În iunie 1997, Magnus Borgsjö fusese în Vietnam ca să semneze primele contracte. Cu această ocazie, petrecuse zece zile în Vietnam şi, printre altele, vizitase fabricile firmei. Dacă va încerca să afirme că nu înţelesese niciodată că cei mai mulţi dintre muncitorii din fabrică erau copii de 12–13 ani, va trece drept idiot absolut.

Întrebarea despre eventuala ignoranţă a lui Borgsjö primea răspuns definitiv prin faptul că Henry Cortez putea dovedi că o comisie a ONU împotriva muncii infantile introdusese Fong Soo Industries pe lista întreprinderilor care exploatau copii. Acest fapt devenise, de altfel, subiect al unor articole de ziar, precum şi pentru două din organizaţiile neguvernamentale împotriva folosirii forţei de muncă infantile, dintre care prestigioasa organizaţie International Joint Effort Against Child Labour din Londra, care scrisese unui număr de firme ce aveau comenzi la Fong Soo. Nu mai

[1] Dr. Richard Schwartz: „Family Therapy. Concepts and Methods”.

puţin de şapte scrisori fuseseră trimise la Vitavara SA. Două dintre aceste scrisori fuseseră adresate personal lui Magnus Borgsjö. Organizaţia din Londra îi dăduse cu multă bucurie documentaţia necesară lui Henry Cortez, afirmând că Vitavara SA nu răspunsese la niciuna din scrisori.

În schimb, Magnus Borgsjö plecase în Vietnam de două ori, în 2001 şi 2004, pentru a reînnoi contractele. Aceasta era lovitura de graţie. Orice posibilitate a lui Borgsjö de a da vina pe neştiinţă nu se susţinea.

Interesul mediatic care avea să urmeze nu putea duce decât la un singur lucru. Dacă Borgsjö era suficient de deştept, avea să iasă onorabil din scenă şi să demisioneze din posturile pe care le deţinea în diverse consilii de administraţie. Dacă se va opune, va fi probabil distrus în cursul acestui proces.

Faptul că Borgsjö era sau nu director la Vitavara SA o interesa prea puţin pe Erika Berger. Din punctul ei de vedere, lucrul grav era că acesta era şi şeful consiliului de administraţie la *SMP.* Publicarea materialului însemna că el va fi silit să plece. Într-o perioadă când ziarul se clătina pe marginea prăpastiei şi fusese începută munca de reînnoire, *SMP* nu-şi putea permite să aibă un preşedinte cu moravuri îndoielnice. Ziarul va avea de suferit. În consecinţă, el va trebui să dispară de la *SMP.*

Pentru Erika Berger, se prezentau două alternative de acţiune.

Ori avea să meargă la Borgsjö, să pună cărţile pe masă, să-i arate materialul şi apoi să-l determine să tragă el însuşi concluzia că trebuie să plece înainte ca articolul să fie publicat.

Ori, dacă se opunea, ea trebuia să convoace rapid consiliul de administraţie, să-l informeze şi să-l silească să-l dea afară. Iar în cazul în care consiliul de administraţie nu va merge pe această linie, ea însăşi va trebui să demisioneze imediat din postul de redactor-şef al *SMP.*

Când Erika Berger a ajuns aici cu reflecţiile, apa din baie era rece. A făcut un duş, s-a uscat şi a mers în dormitor, unde şi-a pus un halat. Apoi, a ridicat receptorul şi i-a telefonat lui Mikael Blomkvist. N-a primit nici un răspuns. Apoi, s-a dus la parter, unde a pus de cafea şi, pentru prima oară de când începuse să lucreze la *SMP,* a deschis televizorul, căutând un film în faţa căruia ar fi putut să se destindă.

Când a trecut prin faţa arcadei de la living, a simţit o durere ascuţită în picior şi, privind în jos, a văzut că sângera abundent. A mai făcut un pas şi durerea a fulgerat-o. A sărit într-un picior până la un scaun, pe care s-a aşezat. Ridicând piciorul, a descoperit spre spaima ei că un ciob de sticlă îi intrase adânc în călcâi. Mai întâi, a simţit că i se face rău. Apoi, şi-a adunat tot curajul, a prins ciobul şi a tras. A durut-o cumplit şi sângele a ţâşnit din rană.

A smuls un sertar de la scrinul din hol, unde avea fulare, mănuşi şi căciuli. Printre ele, a găsit un fular pe care l-a înfăşurat iute în jurul piciorului, strângându-l tare. Nu era de ajuns şi a mai adăugat unul, într-un bandaj improvizat. Şuvoiul de sânge se mai potoli.

A privit uimită ciobul de sticlă. *Cum ajunsese acolo?* Apoi, a descoperit şi alte cioburi de sticlă pe podeaua holului. *Ce naiba...* S-a ridicat, aruncând o privire în living, unde a văzut că fereastra uriaşă care dădea spre Saltsjön era spartă şi că toată podeaua era plină de cioburi.

S-a dus la uşa de la intrare şi şi-a pus în picioare pantofii pe care îi scosese la venirea acasă. Adică şi-a pus un pantof şi şi-a vârât degetele piciorului rănit în celălalt, sărind mai mult sau mai puţin într-un picior până în living, unde a cercetat dezastrul.

Apoi, a descoperit cărămida din mijlocul mesei.

A şchiopătat până la uşa dinspre terasă şi a ieşit în curtea din spate.

Cineva scrisese cu spray două cuvinte pe faţada casei, cu litere de-o şchioapă:

CURVĂ ORDINARĂ

Era puţin trecut de nouă seara, când Monica Figuerola a deschis portiera pentru Mikael Blomkvist. Apoi, a înconjurat maşina, aşezându-se la volan.

— Vrei să te duc acasă sau te las undeva? Mikael Blomkvist privea în gol.

— Sincer vorbind… nu ştiu exact unde mă aflu. Niciodată până acum n-am mai tras pe sfoară un prim-ministru.

Monica Figuerola începu să râdă.

— Ţi-ai jucat cartea foarte bine, spuse ea. Habar n-aveam că eşti aşa bun la cacealmale.

— Dar am crezut în fiecare cuvânt pe care l-am spus.

— Sigur, însă ceea ce voiam să spun este că te-ai prefăcut că ştii mult mai mult decât ştii, de fapt. Am înţeles asta când mi-am dat seama cum m-ai identificat pe mine.

Mikael întoarse capul, privindu-i profilul.

— Mi-ai luat numărul de la maşină, când stăteam în pantă, lângă casa ta.

El aprobă.

— I-ai făcut să creadă că ştii tot ce s-a discutat în cabinetul prim-ministrului!

— De ce n-ai spus nimic?

Ea îi aruncă o privire scurtă şi o coti pe Grev Turegatan.

— Regula jocului. Nu trebuia să parchez acolo. Dar nu exista niciun alt loc în care să pot opri maşina. Eşti foarte atent la ce te înconjoară, nu-i aşa?

— Stăteai cu o hartă pe locul din faţă şi vorbeai la telefon. Am luat numărul şi am făcut un control de rutină. Controlez toate maşinile care mă fac să reacţionez. Cele mai multe nu sunt importante. În cazul tău, am aflat că lucrezi la Säpo.

— Îl urmăream pe Mårtensson. Apoi, am observat că şi tu îl urmăreai, cu ajutorul Susannei Linder, de la Milton Security.

— Armanski a pus-o să vadă ce se întâmplă în jurul apartamentului meu.

— Şi, pentru că ea a intrat în imobilul în care locuieşti, bănuiesc că Armanski a plasat vreo formă de supraveghere vizuală în apartament.

— Aşa e. Avem o înregistrare cu ei, cum se strecoară şi cum îmi caută prin hârtii. Mårtensson avea un copiator portabil. L-aţi identificat pe însoţitorul lui?

— Nu e important. Lăcătuş cu trecut criminal, care probabil primeşte bani ca să deschidă uşi.

— Numele?

— Protecţia sursei?

— Sigur că da.

— Lars Faulsson, 47 de ani. Este poreclit Falun. Condamnat pentru o spargere de seif în anii ’80 şi alte mărunţişuri. Are un atelier, la Norrtull.

— Mulţumesc.

— Dar să păstrăm secretele pentru mâine. Întâlnirea se terminase cu o înţelegere, care stabilea că Mikael Blomkvist va vizita a doua zi Comisia pentru protecţia Constituţiei, ca să înceapă un schimb de informaţii. Mikael era cufundat în gânduri. Tocmai treceau prin piaţa Sergel.

— Ştii ce? Mi-e îngrozitor de foame. Am mâncat de prânz la ora două şi când am ajuns acasă mă gândeam să-mi fac nişte paste, dar m-ai cules tu. Ai mâncat?

— Cu ceva timp în urmă.

— Atunci, haide să mergem la un restaurant, unde să putem băga în gură ceva digerabil.

— Orice mâncare e digerabilă. El îi aruncă o privire.

— Credeam că eşti una din fanaticele mâncării sănătoase.

— Nu sunt nici măcar vreo fanatică a antrenamentului. Dar, dacă te antrenezi, poţi mânca orice vrei. În anumite limite, desigur.

Monica o apucă pe Klaraberg, cântărind alternativele; în loc s-o ia în jos, spre Södermalm, o luă înainte, spre Kungsholmen.

— Nu cunosc restaurantele din Söder, dar ştiu unul bosniac excelent, lângă Fridhemsplan. *Burek*-ul lor este fantastic.

— Sună bine, spuse Mikael Blomkvist.

Lisbeth Salander bătea literă cu literă la declaraţia ei. Lucrase în medie cinci ore în fiecare zi. Era foarte atentă să treacă sub tăcere toate detaliile care ar fi putut să fie folosite împotriva ei.

Faptul că era închisă devenise o binecuvântare. Putea să lucreze de îndată ce era singură în cameră şi clinchetul mănunchiului de chei sau cheia vârâtă în broască funcţionau ca un avertisment pentru ascunderea computerului.

[Tocmai mă pregăteam să închid uşa de la cabana lui Bjurman, de lângă Stallarholmen, când au sosit Carl-Magnus Lundin şi Sonny Nieminen, pe motociclete. Pentru că mă căutau degeaba de ceva vreme, la însărcinarea lui Zalachenko/Niedermann, au fost uimiţi să mă vadă acolo. Magge Lundin s-a dat jos de pe motocicletă şi mi-a explicat că „lesbiana are nevoie de puţină sulă”. Atât el, cât şi Nieminen s-au manifestat aşa de ameninţător, că am fost nevoită să-mi exercit dreptul de legitimă apărare. Am părăsit locul pe motocicleta lui Lundin, pe care am abandonat-o după aceea la Sala de Expoziţii din Älvsjö.]

Mai citi o dată fragmentul şi dădu din cap, în semn de aprobare. Nu exista niciun motiv ca să mai povestească faptul că Magge Lundin o numise curvă şi că atunci ea se aplecase luând pistolul P-83 Wanad al lui Nieminen şi-l pedepsise pe Lundin împuşcându-l în picior. Poliţiştii ar putea să-şi imagineze, probabil, dar era treaba lor să arate că aşa stăteau lucrurile. Ea nu intenţiona să le uşureze munca şi să recunoască ceva ce ar putea s-o trimită la închisoare pentru maltratare gravă.

Scrisese 33 de pagini şi se apropia de sfârşit. În unele părţi, fusese extrem de zgârcită cu detaliile şi se străduise mult ca nicăieri să nu prezinte vreo dovadă, care să întărească vreuna din afirmaţiile pe care le făcea. Mersese aşa de departe, încât trecuse sub tăcere unele probe evidente, sărind veriga următoare a lanţului de evenimente.

Medită un moment, apoi, reciti pasajul unde relata violul sadic al avocatului Bjurman. Era un pasaj la care lucrase mult şi una din puţinele părţi pe care le reformulase de mai multe ori, înainte de a fi mulţumită de rezultat. Pasajul conţinea 19 rânduri. Ea relata în mod obiectiv cum acesta o lovise, o aruncase cu faţa în jos pe pat, îi astupase gura cu bandă adezivă şi îi pusese cătuşe. Apoi, spunea cum acesta exercitase repetate violenţe sexuale asupra ei, care cuprindeau penetrări anale şi orale. Explica mai departe cum acesta, în cursul violului, la un moment dat îi înfăşurase o piesă de îmbrăcăminte – propriul ei maiou – în jurul gâtului, strângând aşa de tare, că îşi pierduse pentru o vreme cunoştinţa. Apoi, mai urmau câteva rânduri în care identifica obiectele pe care acesta le folosise în timpul violului, printre care un bici scurt, un dop anal, un *dildo* enorm şi cârlige, pe care i le prinsese de sfârcurile sânilor.

Încruntă fruntea, privind textul. În cele din urmă, luă creionul digital şi mai scrise câteva rânduri.

[La un moment dat, în timp ce mai aveam încă banda adezivă peste gură, Bjurman a făcut un comentariu legat de faptul că aveam mai multe tatuaje şi inele, printre care şi unul în sfârcul sânului stâng. M-a întrebat dacă îmi plăcea să mi se facă găuri, apoi a părăsit camera pentru un scurt moment. S-a întors cu un ac de cusut, pe care l-a trecut prin sfârcul sânului meu drept.]

Examină noul text, apoi dădu din cap în semn de aprobare. Tonul birocratic dădea textului o nuanţă aşa de suprarealistă, încât totul părea rezultatul unei fantezii absurde.

Pur şi simplu, povestea nu părea demnă de crezare.

Ceea ce era şi intenţia lui Lisbeth Salander.

În momentul acela, auzi clinchetul mănunchiului de chei al paznicului de la Securitas. Închise imediat computerul de buzunar, punându-l în nişa din spatele măsuţei de lângă pat. Era Annika Giannini. Lisbeth îşi încruntă sprâncenele. Era trecut de nouă seara şi Giannini nu obişnuia să apară aşa de târziu.

— Salut, Lisbeth.

— Salut.

— Cum te simţi?

— Nu sunt încă pregătită să ies. Annika Giannini oftă adânc:

— Lisbeth… Au stabilit procesul pentru 13 iulie.

— E OK.

— Nu, nu este OK. Timpul curge şi tu refuzi să ai încredere în mine. Încep să mă tem că am făcut o uriaşă greşeală, acceptând să-ţi fiu avocat. Dacă vrei să avem cea mai mică şansă, trebuie să ai încredere în mine. Trebuie să colaborăm.

Lisbeth o studie pe Annika Giannini un lung moment. În cele din urmă, îşi lăsă capul pe pernă, privind în tavan.

— Ştiu ce vom face, spuse ea. Am înţeles planul lui Mikael. Iar el are dreptate.

— Nu sunt chiar aşa de sigură, spuse Annika.

— Dar eu sunt sigură.

— Poliţia vrea să te audieze din nou. Un anume Hans Faste, din Stockholm.

— Lasă-l să mă interogheze. Nu voi spune niciun cuvânt.

— Trebuie să dai nişte explicaţii. Lisbeth o privi tăios pe Annika Giannini.

— Repet. Nu voi spune niciun cuvânt poliţiei. Când vom ajunge în sala de tribunal, procurorul nu va avea nicio silabă de la vreun interogatoriu, pe care să se bazeze. Tot ce vor avea este relatarea pe care o formulez eu acum şi care, în mare parte, va părea incredibilă. Iar pe aceasta o vor primi cu câteva zile înainte de proces.

— Şi când o să te-apuci să o scrii?

— O vei primi peste câteva zile. Dar nu va ajunge la procuror decât chiar înainte de proces.

Annika Giannini părea neîncrezătoare. Lisbeth îi oferi brusc un zâmbet strâmb, prudent:

— Tu vorbeşti despre încredere. Pot avea încredere în tine?

— Sigur că da.

— OK, poţi să-mi aduci aici un computer de buzunar, aşa încât să am legătură cu lumea, pe Internet?

— Nu, normal că nu. Dacă ar fi descoperit, aş fi dată în judecată şi mi-aş pierde autorizaţia de avocat.

— Dar dacă altcineva ar face să-mi parvină un asemenea computer, ai reclama asta la poliţie?

Annika îşi înălţă sprâncenele:

— Dacă nu aş cunoaşte faptul…

— Dar dacă l-ai cunoaşte? Cum ai proceda? Annika medită îndelung.

— Aş închide ochii. De ce?

— Acest computer ipotetic îţi va trimite curând un e-mail ipotetic. După ce îl vei citi, vreau să mă vizitezi din nou.

— Lisbeth….

— Aşteaptă. Lucrurile stau aşa. Procurorul joacă cu cărţi măsluite. Eu mă aflu în inferioritate, orice aş face, şi scopul acestui proces este să mă trimită la un azil psihiatric.

— Ştiu.

— Ca să supravieţuiesc, trebuie să lupt şi eu cu mijloace ilegale.

În cele din urmă, Annika Giannini aprobă.

— Când ai venit la mine prima oară, aveai un mesaj de la Mikael Blomkvist. El spunea că ţi-a povestit cea mai mare parte din lucruri, cu unele excepţii. Una dintre excepţii era în legătură cu talentele pe care mi le descoperise la Hedestad.

— Da.

— Ceea ce voia el să spună era că eu sunt a naibii de bună în calculatoare. Aşa de bună, că pot citi şi copia tot ce se află în computerul procurorului Ekström.

Annika Giannini se făcu palidă.

— Tu nu poţi fi amestecată în asta. Prin urmare, nu vei putea folosi acest material la proces, spuse Lisbeth.

— Nu, în niciun caz.

— Deci, nu-l cunoşti.

— OK. Dar altcineva, să spunem fratele tău, va publica câteva selecţii din acest material. Trebuie să ţii cont de asta, când planifici strategia noastră înainte de proces.

— Înţeleg.

— Annika, acest proces va fi câştigat de cei care vor juca mai dur.

— Ştiu asta.

— Sunt mulţumită că eşti avocata mea. Am încredere în tine şi am nevoie de ajutorul tău.

— Hmm.

— Dar, dacă nu o să mă laşi să folosesc metode care nu sunt etice, vom pierde procesul.

— Da.

— Şi, în cazul acesta, vreau s-o ştiu de acum. Înseamnă că va trebui să renunţ la tine şi să-mi caut alt avocat.

— Lisbeth, eu nu pot să încalc legea.

— Nu vei încălca legea. Însă trebuie să te prefaci că nu vezi că eu o fac. Pot conta pe tine?

Lisbeth Salander aşteptă răbdătoare aproape un minut, înainte ca Annika Giannini să dea din cap aprobator.

— Bine. Lasă-mă să-ţi povestesc liniile principale pe care va merge relatarea mea.

Au vorbit timp de două ore.

Monica Figuerola avusese dreptate, spunând că *burek*-ul de la restaurantul bosniac era fantastic. Mikael Blomkvist o studie, în vreme ce aceasta se întorcea de la toaletă. Se mişca graţios, ca o balerină, dar avea un trup care… Mikael nu putea să nu fie fascinat. Îşi stăpâni impulsul de a întinde mâna, să-i pipăie muşchii picioarelor.

— De cât timp te antrenezi? o întrebă el.

— De pe vremea adolescenţei.

— Şi câte ore pe săptămână dedici antrenamentului?

— Două ore pe zi. Uneori, trei.

— De ce? Vreau să spun, înţeleg de ce se antrenează cineva, dar…

— Crezi că este exagerat.

— Nu ştiu exact ce voiam să spun.

Ea zâmbi, fără să pară deloc iritată de întrebările lui.

— Poate eşti doar iritat de faptul că vezi o femeie cu muşchi şi crezi că nu e nici feminin, nici prea îmbietor?

— Nu. Deloc. Arăţi foarte bine. Eşti foarte sexy. Ea râse din nou.

— Sunt pe cale să reduc antrenamentele. Acum zece ani, mă ocupam cu pasiune de culturism. Era amuzant. Dar acum trebuie să fiu atentă, să nu mi se transforme toţi muşchii în grăsime şi să atârne totul pe mine. Aşa că ridic haltere o dată pe săptămână şi în restul timpului fac jogging, joc badminton, înot sau altele de felul ăsta. E mai mult mişcare, decât antrenament.

— Interesant.

— Motivul pentru care mă antrenez este că e plăcut. E un fenomen obişnuit printre cei care se antrenează mult. Corpul dezvoltă o substanţă analgezică de care devii dependent. După o vreme, intri în sevraj dacă nu alergi în fiecare zi. Când dai totul, e plăcerea nemaipomenită de a-ţi fi bine în propria piele. Aproape la fel de minunat ca a face sex.

Mikael începu să râdă.

— Ar trebui să începi şi tu să te antrenezi, spuse ea. Ai început să faci burtă.

— Ştiu, spuse el. Mă simt prost din cauza asta. Uneori, am un avânt şi încep să alerg, pierd unu sau două kilograme şi pe urmă sunt ocupat cu ceva şi nu mai ajung s-o fac, timp de o lună sau două.

— Ai fost deosebit de ocupat în ultima vreme. El deveni dintr-odată serios. Apoi aprobă.

— Am citit grămezi de lucruri despre tine în ultimele două săptămâni. Ai fost mai rapid decât poliţia, atunci când ai dat de urma lui Zalachenko şi l-ai identificat pe Niedermann.

— Lisbeth Salander a fost şi mai rapidă.

— Cum ai făcut să ajungi la Gosseberga? Mikael înălţă din umeri.

— Muncă de cercetare obişnuită. Nu eu l-am găsit, ci secretara noastră de redacţie Malin Eriksson, acum redactor-şef, care a reuşit să-l scoată la lumină datorită registrului de firme. El se afla în conducerea firmei lui Zalachenko, KAB.

— Înţeleg.

— De ce ai devenit activist al Säpo? o întrebă el.

— Poţi să mă crezi sau nu, dar eu sunt de fapt o democrată de modă veche. Socotesc că poliţia este necesară şi că o democraţie are nevoie de un zid de apărare politic. De aceea sunt foarte mândră că pot lucra la protecţia Constituţiei.

— Hmm, făcu Mikael Blomkvist.

— Nu-ţi prea place Säpo.

— Nu-mi plac instituţiile care se plasează deasupra controlului parlamentar. Este o invitaţie la abuz de putere, oricât de bune ar fi intenţiile. De ce eşti interesată de mitologia antică?

Ea ridică din sprâncene.

— Citeai o carte cu titlul ăsta, pe scară la mine.

— A, da. Subiectul mă pasionează.

— Aha.

— Sunt interesată de destul de multe lucruri. Am studiat dreptul şi ştiinţele politice, pe vremea când eram poliţistă. Şi, înainte de asta, am studiat istoria ideilor şi filosofia.

— Nu ai şi defecte?

— Nu citesc beletristică, nu merg niciodată la cinematograf şi la televizor mă uit doar la ştiri. Dar tu? De ce ai devenit jurnalist?

— Pentru că există instituţii ca Säpo, în care este interzis accesul parlamentului şi care trebuie scoase la vedere, din când în când.

Mikael zâmbi.

— Cinstit vorbind, nu ştiu. Dar, de fapt, răspunsul este la fel cu al tău. Cred în democraţia constituţională şi aceasta uneori trebuie apărată.

— Cum ai făcut cu omul de afaceri Hans-Erik Wennerström.

— Ceva în genul ăsta.

— Nu eşti căsătorit. Ai o legătură cu Erika Berger?

— Erika Berger este căsătorită.

— OK. Deci toate zvonurile sunt doar bârfe. Ai o prietenă?

— Niciuna permanentă.

— Atunci, zvonurile sunt adevărate. Mikael înălţă din umeri şi zâmbi din nou.

Redactorul-şef Malin Eriksson şi-a petrecut toată noaptea la masa din bucătărie de acasă, din Årsta. Şedea aplecată peste hârtiile cu bugetul revistei *Millennium* şi era aşa de concentrată, încât prietenul ei, Anton, renunţase la încercările de a duce o conversaţie normală cu ea. A spălat vasele, i-a făcut un sendviş, ca să-l mănânce dacă i se va face foame şi cafea. Apoi, a lăsat-o în pace şi s-a instalat în faţa televizorului, unde se dădea în reluare o serie din *CSI.*

Niciodată până atunci Malin Eriksson nu se ocupase cu ceva mai complicat decât bugetul casei, dar muncise cu Erika Berger la bilanţurile lunare şi înţelegea care sunt principiile. Acum era redactor-şef, iar asta implica o responsabilitate bugetară. Cândva după miezul nopţii, hotărî că, orice s-ar întâmpla, va trebui să aibă un asistent ca s-o ajute să mânuiască toate mingile. Ingela Oscarsson, care se ocupa de contabilitate o zi pe săptămână, nu avea responsabilitatea bugetului şi n-o putea ajuta în niciun caz, atunci când trebuiau luate hotărâri despre cât trebuia să primească un colaborator, sau dacă aveau bani pentru o nouă imprimantă laser, peste suma care fusese stabilită pentru îmbunătăţiri tehnice. În practică, era o situaţie ridicolă – *Millennium* aducea profit, dar acest lucru se întâmpla pentru că Erika Berger reuşise tot timpul să echilibreze bugetul la zero. Un lucru atât de simplu, ca o nouă imprimantă color care costa 45 000 de coroane, trebuise să fie înlocuită cu o imprimantă alb-negru, care costa însă doar 8 000 de coroane.

O clipă, o invidie pe Erika Berger. La *SMP,* ea avea un buget în care o asemenea sumă ar fi părut nişte bani pentru cafea.

Situaţia financiară a revistei *Millennium* fusese declarată bună la ultima adunare generală, dar surplusul de buget provenea în principal din vânzarea cărţii lui Mikael Blomkvist despre afacerea Wennerström. Surplusul, transferat la investiţii, se micşora cu o viteză neliniştitoare. Un motiv principal erau cheltuielile pe care le făcuse Mikael în legătură cu povestea Salander. *Millennium* nu avea resurse pentru a ţine un colaborator pe buget nelimitat, cu tot felul de sume pentru maşini închiriate, camere de hotel, călătorii cu taxiul, cumpărarea de material informatic, telefoane mobile şi altele.

Malin îşi puse semnătura pe o factură de la colaboratorul extern Daniel Olofsson, din Göteborg. Oftă. Mikael Blomkvist aprobase o sumă de 14 000 de coroane pentru o muncă de cercetare de o săptămână, pentru un articol care nici măcar nu avea să fie publicat. Banii pentru Idris Ghidi din Göteborg intrau în buget ca plată pentru surse anonime care nu trebuiau numite, ceea ce însemna că inspectorul financiar va critica lipsa chitanţelor şi chestiunea va trebui să fie aprobată printr-o hotărâre a consiliului de conducere. În plus, *Millennium* plătea onorarii Annikăi Giannini care, desigur, avea să primească bani de la stat, dar în orice caz avea nevoie de bani lichizi pentru a-şi plăti biletele de tren şi altele de felul acesta.

Puse deoparte pixul, privind totalul. Mikael Blomkvist arsese fără nicio remuşcare în cazul Salander peste 150 000 de coroane, cu totul în afara bugetului. Lucrurile nu mai puteau continua aşa.

Înţelese că va trebui să discute cu el.

Erika Berger şi-a petrecut seara la secţia de urgenţe a spitalului din Nacka, în loc să stea pe canapeaua din faţa televizorului. Ciobul de sticlă intrase aşa de adânc, încât hemoragia nu voia să se oprească şi la examinare se dovedise că un fragment din bucata de sticlă se mai afla în călcâi şi că trebuia îndepărtat. I s-a făcut o anestezie locală şi pe urmă rana a fost cusută cu trei puncte de sutură.

În tot cursul vizitei la spital, Erika Berger înjurase în sinea ei şi încercase la intervale regulate să-i sune când pe Greger Backman, când pe Mikael Blomkvist. Nici soţul, nici amantul nu binevoiau să răspundă. La zece seara, avea piciorul înfăşurat în bandaje; i s-a împrumutat o pereche de cârje şi a luat un taxi înapoi, spre casă.

Şchiopătând, a măturat podeaua livingului şi apoi a comandat o fereastră nouă, la Glasakuten. A avut noroc. În centrul oraşului fusese o seară liniştită, aşa că cei de la Glasakuten au apărut în douăzeci de minute. Apoi însă, a avut ghinion. Fereastra de la living era prea mare şi un geam potrivit nu se afla în depozit. Meşterul s-a oferit să acopere provizoriu gaura cu placaj şi ea a acceptat recunoscătoare.

În vreme ce era pus placajul, Erika a sunat persoana de gardă de la firma de securitate NIP, ceea ce s-ar fi tradus prin *Nacka Integrated Protection* şi a întrebat de ce naiba nu se declanşase alarma care o costase o grămadă de bani, atunci când cineva aruncase o cărămidă prin fereastra vilei de 250 de metri pătraţi.

O maşină de la NIP a sosit pentru a cerceta situaţia şi s-a constatat că tehnicianul care instalase alarma cu mulţi ani în urmă uitase să cupleze şi firele de la fereastra din living.

Erika Berger a rămas fără grai.

NIP s-a oferit să remedieze situaţia chiar a doua zi dimineaţa. Erika a răspuns că nu mai era necesar să-şi dea osteneala. A telefonat în schimb la serviciul de noapte de la Milton Security, explicând situaţia şi spunând că voia să aibă un pachet de alarmă complet, cât mai curând posibil.

Da, ştiu că trebuie semnat un contract, dar spuneţi-i lui Dragan Armanski că a sunat Erika Berger şi aveţi grijă să fie instalată alarma mâine-dimineaţă.

În cele din urmă, a telefonat şi la poliţie. I s-a spus că nu aveau nicio maşină liberă, pentru a veni să i se ia declaraţia. A fost sfătuită să se adreseze a doua zi secţiei celei mai apropiate de poliţie. *Mulţumesc. Lua-v-ar naiba.*

Apoi, a rămas singură, clocotind de furie un lung moment, înainte ca adrenalina să înceapă să scadă; atunci a înţeles că va trebui să doarmă singură într-o casă fără alarmă, în vreme ce un nenorocit, care o numea curvă ordinară şi manifesta tendinţe violente, bântuia pe undeva prin preajmă.

Un scurt moment s-a întrebat dacă n-ar trebui să plece în oraş, să petreacă noaptea la hotel, însă Erika Berger era dintre aceia care nu suportau să fie ameninţaţi şi încă şi mai puţin să se dea bătuţi în faţa ameninţărilor. *La dracu , n-o să las un nenorocit să mă scoată din casa mea!*

Şi-a luat însă câteva măsuri elementare de siguranţă.

Mikael Blomkvist îi povestise cum Lisbeth Salander îl învinsese pe criminalul în serie Martin Vanger cu ajutorul unei crose de golf. Prin urmare, s-a dus în garaj şi a petrecut zece minute încercând să-şi găsească sacul de golf pe care nu-l mai văzuse de vreo cincisprezece ani. A ales crosa de metal care avea cea mai bună alonjă şi a plasat-o la o distanţă potrivită de pat, în dormitor. A mai pus o crosă *putter* în hol şi o altă crosă de metal în bucătărie. Apoi, a adus din lada de scule din pivniţă şi un ciocan, plasându-l în baia de lângă dormitor.

A scos spray-ul lacrimogen din geantă şi l-a pus pe noptieră. În cele din urmă, a căutat un opritor de cauciuc, pe care l-a fixat sub uşa de la dormitor. După toate aceste pregătiri, aproape îşi dorea ca idiotul acela blestemat, care o numea curvă şi îi spărgea geamurile, să fie suficient de prost ca să se întoarcă în noaptea aceea.

Când s-a simţit suficient de apărată, era ora unu noaptea. Trebuia să fie la *SMP* la ora opt. Îşi consultă agenda, constatând că avea patru întâlniri, cu începere de la ora zece. Piciorul o durea tare şi şchiopăta, sprijinindu-se doar pe degete. Se dezbrăcă, vârându-se în pat. Nu avea nicio cămaşă de noapte şi se întrebă dacă nu era cazul să-şi pună vreun maiou sau altceva; însă, întrucât dormea goală din adolescenţă, hotărî că o cărămidă aruncată pe fereastră nu trebuia să-i schimbe obişnuinţele personale.

Nu reuşi să doarmă şi începu să se gândească.

Curvă ordinară.

Primise nouă e-mailuri care conţineau cuvântul acesta şi care păreau să vină din surse diferite, din mediul jurnalistic. Primul mesaj venise din propria ei redacţie, dar expeditorul era fals.

Se dădu jos din pat, îşi căută computerul cel nou, marca Dell, pe care îl primise la angajarea la *SMP.*

Primul e-mail – care era şi cel mai vulgar şi ameninţător şi în care i se promitea că va fi regulată cu o şurubelniţă – venise pe 16 mai, cu zece zile în urmă.

E-mailul nr. 2 sosise două zile mai târziu, pe 18 mai.

După aceea, urmase o săptămână de pauză, înainte ca e-mailurile să înceapă să sosească din nou, la intervale de aproximativ douăzeci şi patru de ore. Pe urmă, avusese loc atacul de la ea de acasă. *Curvă ordinară.*

Între timp, Eva Carlsson de la pagina de Cultură primise e-mailuri bizare, semnate de ea, ca şi cum Erika ar fi fost autoarea. Şi dacă Eva Carlsson primise asemenea mesaje, era foarte posibil ca autorul lor să le mai fi trimis astfel de porcării şi altora – ca alte persoane să fi primit mesaje „de la ea”, despre care să nu ştie nimic.

Era un gând neplăcut.

Cel mai îngrijorător era însă atacul împotriva casei din Saltsjöbaden.

Aceasta presupunea că cineva îşi dăduse osteneala să vină până acolo, să-i localizeze casa şi să arunce o cărămidă în geam. Atacul fusese pregătit – atacatorul luase cu el un spray cu vopsea. În momentul următor, simţi cum devenea rece ca gheaţa, când înţelese că putea să mai adauge un atac la listă. Maşina ei avusese toate cauciucurile găurite, atunci când petrecuse noaptea cu Mikael Blomkvist, la hotelul Hilton de la Slussen.

Concluzia era pe cât de neplăcută, pe atât de evidentă. Avea un agresor pe urme.

Undeva, afară, se afla o persoană care, din motive necunoscute, îşi petrecea timpul tracasând-o pe Erika Berger.

Că locuinţa ei fusese obiectul unui atac era uşor de înţeles – se afla acolo unde se afla şi era greu să se ascundă sau să se mute. Însă faptul că maşina ei fusese atacată pe o stradă aleasă la întâmplare, din Södermalm, lăsa să se înţeleagă că urmăritorul ei se găsea mereu în preajmă.

18
Joi 2 iunie

Erika Berger a fost trezită la ora nouă şi cinci dimineaţa de telefonul mobil.

— Bună dimineaţa, doamnă Berger. Dragan Armanski la telefon. Am înţeles că s-a întâmplat ceva în cursul nopţii.

Erika i-a explicat ce se întâmplase şi l-a întrebat dacă Milton Security putea să ia locul firmei Nacka Integrated Protection.

— În orice caz, putem instala o alarmă care să funcţioneze, spuse Armanski sarcastic. Problema este că cel mai apropiat vehicul pe care îl avem în timp de noapte se află la Nacka Centrum. Îi trebuie treizeci de minute ca să sosească, în caz de nevoie. Dacă preluăm misiunea asta, va trebui să dau casa dumneavoastră în paza altei firme. Avem un contract de colaborare cu o firmă de securitate locală, Adam Security, din Fisksätra, care în zece minute poate fi acolo, dacă totul funcţionează.

— E mai bine decât NIP, care nu vine deloc.

— Vreau să vă informez că este o firmă de familie, compusă din tată, doi fii şi câţiva verişori. Greci, oameni de nădejde, pe tată îl cunosc de mulţi ani. Lucrează circa 320 de zile pe an. Zilele în care ei nu pot veni, din motive de concedii, vacanţe şi altele de felul ăsta, vor fi comunicate din timp şi atunci se ocupă de dumneavoastră maşina noastră din Nacka.

— Din punctul meu de vedere, este perfect.

— Am să trimit o persoană în dimineaţa asta. Se numeşte David Rosin şi e deja pe drum spre dumneavoastră. El va face o analiză de securitate. Are nevoie de chei dacă nu sunteţi acasă şi de acordul dumneavoastră ca să cerceteze casa, din pivniţă până în pod. Va fotografia casa, curtea şi împrejurimile.

— Înţeleg.

— Rosin are multă experienţă şi va lăsa o propunere a măsurilor de securitate necesare. Vom avea un plan în câteva zile. Acesta va cuprinde alarmă antiagresiune, alarmă de incendiu, evacuare şi protecţie împotriva efracţiilor.

— OK.

— Dacă se întâmplă ceva, vrem, de asemenea, să ştiţi ce trebuie să faceţi în cele zece minute cât durează drumul din Fisksätra.

— Da.

— Chiar în după-amiaza asta, vom instala alarma. Pe urmă, trebuie să semnaţi un contract.

După ce termină conversaţia cu Dragan Armanski, Erika îşi dădu seama că nu se trezise la timp. Luă mobilul şi îl sună pe secretarul de redacţie Peter Fredriksson, explicându-i că se rănise şi rugându-l să amâne şedinţa de la ora 10.

— Nu te simţi bine? întrebă el.

— M-am tăiat la picior, spuse Erika. O să şchiopătez până la redacţie, de îndată ce sunt gata.

Se duse la baie. Apoi, se îmbrăcă în pantaloni negri şi împrumută un papuc de la bărbatul ei, pe care îl va folosi pentru piciorul rănit. Alese o bluză neagră şi îşi căută taiorul. Înainte de a îndepărta piedica de cauciuc de la uşă, se înarmă cu spray-ul lacrimogen.

Merse cu atenţie prin casă şi puse în priză filtrul de cafea.

Şi-a mâncat micul dejun la masa din bucătărie, ascultând atentă cel mai mic zgomot. Tocmai îşi umplea ceaşca pentru a doua oară, când David Rosin de la Milton Security a bătut la uşă.

Monica Figuerola a mers pe jos până în Bergsgatan şi i-a adunat pe cei patru colaboratori ai ei la o consfătuire matinală.

— Acum avem un termen-limită, spuse ea. Munca noastră trebuie să fie încheiată până pe 13 iulie, când începe procesul împotriva lui Lisbeth Salander. Asta înseamnă că avem la dispoziţie ceva mai mult de o lună. Hai să vedem cum stăm şi care sunt lucrurile cele mai importante pentru moment. Cine vrea să înceapă?

Berglund îşi drese vocea:

— Blondul cu care se întâlneşte Mårtensson. Cine este?

Toţi dădură din cap, în semn de aprobare. Conversaţia începu.

— Avem fotografii cu el, dar nici cea mai mică idee cum putem să-l găsim. Nu putem să-l dăm în urmărire.

— Şi ce se întâmplă cu Gullberg? Trebuie să găsim vreun fir care să ducă la el. Îl avem în poliţia secretă de la începutul anilor ’50 până în 1964, când a fost înfiinţată RPS/Säk. Apoi, dispare în umbră.

Figuerola dădu din cap.

— Să tragem concluzia că acest „club Zalachenko” a luat fiinţă în 1964? Cu mult înainte să apară Zalachenko, deci.

— Scopul trebuie să fi fost altul... O organizaţie secretă, în cadrul poliţiei secrete.

— Era după Wennerström. Toţi erau paranoici.

— Un fel de securitate a securităţii?

— De fapt, există grupuri similare în străinătate. În SUA a fost creat un grup special de vânători de spioni în cadrul CIA, în anii ’60. Era condus de un anume James Jesus Angleton şi era cât pe-aci să saboteze întreaga CIA. Banda lui Angleton era compusă din fanatici şi paranoici – bănuiau fiecare om din CIA că este agent rus. Unul dintre efecte a fost că mari zone din activitatea CIA au fost total paralizate.

— Dar astea sunt doar speculaţii...

— Unde sunt strânse vechile dosare ale personalului?

— Gullberg nu se află în ele. Am verificat eu deja.

— În cazul ăsta, bugetul? O asemenea operaţiune trebuie să fi fost finanţată într-un fel.

Discuţia a continuat până la prânz, când Monica Figuerola şi-a cerut scuze şi s-a dus la sala de forţă, pentru a se gândi în linişte.

Erika Berger a intrat şchiopătând în redacţia *SMP* abia la ora prânzului. O durea aşa de rău piciorul, că nu-l putea pune în pământ. A ţopăit până la cuşca de sticlă şi s-a lăsat să cadă uşurată pe scaun. Peter Fredriksson a văzut-o de la locul lui din hala centrală. Ea l-a chemat cu un gest.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o acesta.

— Am călcat pe un ciob de sticlă care mi s-a înfipt în călcâi.

— Urâtă treabă!

— Da, foarte urâtă. Peter, a mai primit cineva vreun e-mail ciudat?

— Din câte ştiu eu, nu.

— OK. Acum, deschide bine urechile. Vreau să ştiu dacă se petrece ceva neobişnuit la *SMP.*

— La ce te referi?

— Mi-e teamă că există un descreierat care trimite mesaje agresive şi care m-a luat în colimator. Prin urmare, vreau să fiu ţinută la curent dacă se întâmplă ceva.

— Vorbeşti despre genul de e-mailuri pe care le-a primit Eva Carlsson?

— Orice e neobişnuit. În ceea ce mă priveşte, am primit o grămadă de e-mailuri bolnave, care îmi varsă în cap toate mizeriile de pe pământ şi fac propuneri perverse despre ce-ar trebui să mi se facă.

Peter Fredriksson se întunecă la faţă.

— De când durează?
— De vreo două săptămâni. Acum, povesteşte. Ce va fi în ziarul de mâine?
— Hmm!
— Hmm, ce?
— Holm şi şeful de la secţia juridică sunt gata de război.
— Aha! De ce?
— Din cauza lui Johannes Frisk. I-ai prelungit contractul şi i-ai dat să scrie un reportaj, iar el nu vrea să spună despre ce este vorba.
— Nu trebuie să vorbească. Sunt ordinele mele.
— Aşa spune şi el. Ceea ce înseamnă că Holm şi redactorul de la pagina juridică sunt supăraţi pe tine.
— Înţeleg. Convoacă o şedinţă cu secţia juridică la ora trei după-amiază, ca să le explic situaţia.
— Holm e furios…
— Şi eu, la rândul meu, sunt foarte furioasă pe el, aşa că suntem la egalitate.
— E aşa de furios, că s-a plâns la consiliul de conducere.
Erika privi în sus. *La naiba. Trebuie să rezolv cu Borgsjö.*
— Borgsjö vine după-amiază şi vrea să aibă o întâlnire cu tine. Bănuiesc că e din cauza lui Holm.
— OK. La ce oră?
— La două.
Începu să-i explice ordinea de zi a şedinţei de redacţie de prânz.

Dr. Anders Jonasson a vizitat-o pe Lisbeth Salander la ora prânzului. Ea a dat la o parte farfuria cu legume fierte oferite de spital. Ca întotdeauna, i-a făcut un scurt control, însă ea a observat că n-o mai făcea cu tragere de inimă.
— Eşti sănătoasă, a constatat.
— Hmm. Trebuie să faci ceva cu mâncarea.
— Mâncarea?
— Nu poţi să-mi faci rost de o pizza sau altceva?
— Îmi pare rău. Bugetul nu ajunge.
— Am bănuit eu.
— Lisbeth. Mâine-dimineaţă vom face o evaluare generală a stării tale …
— Înţeleg. Şi sunt sănătoasă.
— Eşti suficient de sănătoasă pentru a fi transferată la închisoarea Kronoberg din Stockholm.
Ea aprobă.
— Probabil aş mai putea amâna câteva zile, dar colegii mei vor începe să-şi pună întrebări.
— N-o face.
— Sigur?
Ea dădu din cap:
— Sunt pregătită. Şi tot va trebui să se întâmple, mai devreme sau mai târziu.
Dădu şi el din cap.
— Aşa deci, spuse Anders Jonasson. Mâine voi da undă verde pentru transfer. Asta înseamnă că probabil vei fi mutată foarte repede.
Ea încuviinţă.
— E posibil să se întâmple chiar acum, în weekend. Conducerea spitalului nu vrea să te mai ţină aici.
— Pot să înţeleg asta.
— Ei bine… Prin urmare… Jucăria ta…
— Se va afla în crăpătura din spatele noptierei. Îi arătă locul.

— OK.
Rămaseră tăcuţi un moment, înainte ca Anders Jonasson să se ridice.
— Trebuie să văd şi alţi pacienţi, care au mai mare nevoie decât tine de ajutorul meu.
— Mulţumesc pentru tot. Îţi sunt datoare cu un serviciu.
— Mi-am făcut doar meseria.
— Nu. Ai făcut mult mai mult. Acest lucru nu-l voi uita.

Mikael Blomkvist a intrat în sediul poliţiei de pe Kungsholmen, prin poarta de pe Polhemsgatan. Monica Figuerola l-a primit, conducându-l până la birourile Comisiei pentru protecţia Constituţiei. În lift, s-au privit în tăcere.
— E o idee bună să vin aici, la sediul poliţiei? întrebă Mikael. Aş putea fi văzut şi ar începe întrebările.
Monica Figuerola a făcut un gest de aprobare.
— O singură întâlnire va avea loc aici. În viitor, ne vom întâlni într-un mic birou, pe care l-am închiriat la Fridhemsplan. De mâine avem acces la el. Dar e în ordine. Comisia pentru Constituţie este o secţie mică şi practic autonomă, de care nu-i pasă nimănui de la RPS/Säk. De altfel, noi avem birourile la alt etaj decât restul Säpo.
Mikael a dat din cap spre Edklinth, fără să-i întindă mâna şi i-a salutat pe cei doi colaboratori care, după cum se părea, lucrau pentru anchetă. Aceştia s-au prezentat ca Stefan şi Anders. Mikael a remarcat că nu-şi dăduseră numele de familie.
— De unde începem? a întrebat Mikael.
— Ce-ai spune dacă am începe cu un pic de cafea… Monica?
— Da, mulţumesc, a spus Monica Figuerola. Mikael a observat că şeful Comisiei pentru protecţia Constituţiei a şovăit o clipă, înainte de-a se ridica să aducă el însuşi cafetiera, punând-o pe măsuţa pe care ceştile erau deja pregătite. Probabil că Torsten Edklinth presupusese că Monica Figuerola va servi ea cafeaua. Mikael a mai constatat şi că Edklinth îşi zâmbise în barbă, ceea ce i se părea un semn bun. Apoi, a redevenit serios.
— Cinstit vorbind, nu ştiu cum să tratez această situaţie. Faptul că un jurnalist se află la o şedinţă de lucru în cadrul poliţiei secrete este probabil unic. Ceea ce vom vorbi aici este de obicei considerat drept secret.
— Eu nu sunt interesat de secrete militare. Sunt interesat de clubul Zalachenko.
— Dar trebuie să găsim un echilibru. În primul rând, colaboratorii de aici nu trebuie să fie numiţi în textele tale.
— OK.
Edklinth îl privi uimit pe Mikael Blomkvist.
— În al doilea rând, nu vei discuta cu vreun alt colaborator, în afară de mine şi de Monica Figuerola. Noi suntem cei care hotărâm ce putem să-ţi spunem.
— Dacă ai o listă lungă de condiţii, ar fi trebuit să le enumeri ieri.
— Ieri nu apucasem să mă gândesc la asta.
— Atunci, va trebui să-ţi fac o mărturisire. Probabil că aceasta este prima şi singura dată în cariera mea când voi povesti conţinutul unui articol nepublicat unui poliţist. Aşa că, pentru a te cita… cinstit vorbind, nu ştiu cum să tratez această situaţie.
Tăcerea se instala în jurul mesei.
— Poate că…
— Ce-aţi spune dacă…
Edklinth şi Monica Figuerola începuseră să vorbească în acelaşi timp şi tot în acelaşi timp tăcură.
— Eu vreau să dau de clubul Zalachenko. Voi vreţi să aduceţi în faţa tribunalului clubul. Hai să ne rezumăm la atât, spuse Mikael.

Edklinth aprobă.
— Ce informaţii aveţi voi?
Edklinth îi expuse ce reuşiseră să scoată la lumină Monica Figuerola şi colaboratorii ei. Îi arătă fotografia lui Evert Gullberg, împreună cu colonelul spion Stig Wennerström.
— Bine. Vreau să am o copie a acestei fotografii.
— Există în arhiva editurii Åhlen & Åkerlund, spuse Monica Figuerola.
— Se află şi pe masă, în faţa mea, cu un text pe spate, spuse Mikael Blomkvist.
— OK. Dă-i o copie, zise Edklinth.
— Asta înseamnă că Zalachenko a fost asasinat de Secţie.
— Crima a fost comisă de un bărbat care însuşi era pe moarte, bolnav de cancer. Gullberg mai trăieşte încă, dar doctorii îi mai dau cel mult o săptămână. Are leziuni atât de grave pe creier, după tentativa de sinucidere, încât e o legumă.
— Şi el era persoana responsabilă de Zalachenko, atunci când acesta a cerut azil politic.
— De unde ştii asta?
— Gullberg l-a întâlnit pe prim-ministrul Thorbjörn Fälldin, la şase săptămâni după venirea lui Zalachenko.
— Poţi dovedi acest lucru?
— Da. Registrul de vizite al cancelariei guvernului. Gullberg a venit împreună cu şeful din vremea aceea al Säpo.
— Care în prezent este mort.
— Dar Fälldin trăieşte şi e gata să povestească.
— Ai…
— Nu, nu eu am vorbit cu el. Altcineva a făcut-o. Nu pot da numele persoanei. Protecţia sursei.
Mikael le-a explicat cum reacţionase Thorbjörn Fälldin la informaţiile despre Zalachenko şi cum s-a dus el în Olanda ca să discute cu Janeryd.
— Aşa că, acest club Zalachenko se află undeva în imobilul ăsta, spuse Mikael, arătând cu degetul fotografia.
— În parte. Noi credem că este o organizaţie în sânul organizaţiei. „Clubul Zalachenko” nu poate exista fără ajutorul unor persoane-cheie din Säpo. Însă noi credem că aşa-numita Secţie pentru analiză specială s-a stabilit undeva în afara acestei instituţii.
— Prin urmare, se poate ca o persoană să fie funcţionar la Säpo, plătit de Säpo, dar de fapt să facă rapoartele pentru un alt patron.
— Cam aşa ceva.
— Deci, care persoană din interior ajută clubul Zalachenko?
— Încă nu o ştim. Dar avem câţiva suspecţi.
— Mårtensson, propuse Mikael Blomkvist. Edklinth aprobă.
— Mårtensson lucrează pentru Säpo şi, atunci când este nevoie de el la „clubul Zalachenko”, este detaşat de la însărcinările obişnuite, spuse Monica Figuerola.
— Dar practic, cum se poate întâmpla asta?
— Foarte bună întrebare, spuse Edklinth zâmbind uşor. Nu ai chef să începi să lucrezi la noi?
— Nu în viaţa asta, spuse Mikael.
— Glumeam doar. Dar este o întrebare naturală. Avem un suspect, însă pentru moment nu putem transforma bănuiala în dovadă.
— Hai să vedem… Trebuie să fie cineva cu autoritate administrativă.
— Îl bănuim pe secretarul general Albert Shenke, spuse Monica Figuerola.
— Şi acum, ajungem la primul obstacol, zise Edklinth. Noi ţi-am dat un nume, dar informaţia nu poate fi probată. Cum intenţionezi s-o utilizezi?

— Nu pot publica un nume fără să am probe, ca să mă acopere. Dacă Shenke este nevinovat, el va depune plângere împotriva revistei *Millennium* pentru calomnie.

— Bine. Atunci suntem de acord. Această colaborare trebuie să fie bazată pe încredere reciprocă. E rândul tău. Ce ai?

— Trei nume, spuse Mikael. Primii doi erau membri în clubul Zalachenko în anii ’80.

Edklinth şi Figuerola deveniră brusc atenţi.

— Hans von Rottinger şi Fredrik Clinton. Rottinger este mort. Clinton e pensionar. Dar amândoi au făcut parte din cercul cel mai apropiat de Zalachenko.

— Şi cel de-al treilea nume, îl rugă Edklinth.

— Teleborian este legat de o persoană care se numeşte Jonas. Noi nu-i ştim numele de familie, dar ştim că din anul 2005 face şi el parte din clubul Zalachenko... De fapt, am făcut speculaţii, dacă nu cumva era cu Mårtensson în fotografiile de la Copacabana.

— Şi în ce context a apărut numele Jonas?

— Lisbeth Salander a pătruns în computerul lui Peter Teleborian şi noi putem urmări corespondenţa acestuia, care arată că Teleborian conspiră acum cu Jonas în acelaşi fel în care conspirase cu Björck, în 1991. Acesta îi dă instrucţiuni lui Teleborian. Şi acum ajungem la al doilea obstacol, spuse Mikael, zâmbindu-i lui Edklinth. Eu pot să-mi dovedesc afirmaţiile mele, dar nu pot da documentaţia fără să-mi dezvălui sursa. Trebuie, pur şi simplu, să acceptaţi ceea ce spun.

Edklinth avea aerul gânditor.

— Vreunul din colegii lui Teleborian de la Uppsala, poate, spuse el. OK. Începem cu Clinton şi cu von Rottinger. Povesteşte ce ştii despre ei.

Directorul consiliului de administraţie, Magnus Borgsjö, a primit-o pe Erika Berger în biroul său, din faţa sălii de întruniri a consiliului.

— Am auzit că te-ai rănit, spuse el, arătând spre piciorul ei bandajat.

— Trece, zise Erika, sprijinindu-şi cârjele de biroul lui, înainte de a se aşeza în fotoliul pentru vizitatori.

— Aşa, atunci e bine. Erika, eşti aici de o lună şi vreau să facem un bilanţ. Cum te simţi?

Trebuie să discut despre Vitavara cu el. Dar cum? Când?

— Am început să înţeleg despre ce e vorba. Sunt două aspecte. Pe de o parte, *SMP* are probleme financiare şi bugetul este pe cale să sufoce ziarul. Pe de altă parte, *SMP* are în redacţie o cantitate impresionabilă de mortăciuni.

— Există vreo latură pozitivă?

— Sigur. O grămadă de profesionişti rutinaţi, care ştiu cum trebuie să se facă treaba. Problema este că avem şi alţii care le pun beţe-n roate.

— Holm a vorbit cu mine...

— Ştiu.

Borgsjö îşi înălţă sprâncenele.

— Are o mulţime de păreri despre tine. Cam toate sunt negative.

— E în ordine. Şi eu am o grămadă de păreri despre el.

— Negative? Nu e bine, dacă lucraţi împreună...

— Eu nu am nicio problemă să lucrez cu el. Dimpotrivă, el are probleme cu mine.

Erika oftă:

— Mă scoate din minţi. Holm are experienţă şi, fără îndoială, este unul dintre cei mai competenţi şefi de Actualităţi pe care i-am cunoscut. În acelaşi timp, e un nemernic. E un intrigant şi îi montează pe oameni unii împotriva altora. Eu am lucrat

25 de ani în presă şi n-am dat niciodată peste un asemenea om într-o poziţie de conducere.

— Trebuie să aibă mână de fier, ca să facă faţă muncii. E presat din toate părţile.

— Mână de fier – da. Dar asta nu înseamnă că trebuie să fie un idiot. Holm e, din nefericire, o adevărată catastrofă şi unul din principalele motive pentru care este aproape imposibil să-i faci pe angajaţi să lucreze în echipă. Pare să creadă că sarcina lui este să conducă prin dezbinare.

— Grele cuvinte!

— Îi dau lui Holm o lună să ajungă la gânduri mai bune. După aceea, îl scot din postul de şef la Actualităţi.

— Nu poţi face asta. Slujba ta nu constă în a distruge schema de lucru.

Erika tăcu, studiindu-l pe director.

— Iartă-mă că ţi-o amintesc, dar exact pentru asta m-ai angajat. Avem chiar şi un contract, care-mi lasă mână liberă să fac toate schimbările redacţionale pe care le consider necesare. Fişa mea de post spune că trebuie să înnoiesc ziarul şi pot face asta numai prin modificarea organizării şi a rutinelor de lucru.

— Holm şi-a dedicat viaţa acestui ziar.

— Sigur. Are 58 de ani şi va ieşi la pensie peste şase ani, iar eu nu-mi permit să-l târăsc după mine toţi aceşti ani. Nu mă înţelege greşit, Magnus. Începând din minutul în care m-am aşezat în colivia de sticlă de acolo, scopul vieţii mele a devenit să ridic calitatea ziarului şi să-i măresc tirajul. Holm are de ales între a face lucrurile aşa cum cred eu de cuviinţă şi a face altceva. Voi trece peste absolut oricine care stă în drumul scopului pe care mi l-am propus sau care, în vreun alt fel, dăunează ziarului.

La dracu'… trebuie să discut despre Vitavara. Borgsjö va trebui să plece.

Borgsjö începu dintr-odată să zâmbească.

— Cred că şi tu ai o mână de fier.

— Da, am, şi în cazul acesta este regretabil, pentru că de fapt n-ar fi necesar. Treaba mea este să fac un ziar bun şi pot face asta numai dacă am o conducere care funcţionează şi colaboratori care se simt bine la muncă.

După întâlnirea cu Borgsjö, Erika merse şchiopătând înapoi, în cuşca de sticlă. Era prost dispusă. Discutase cu Borgsjö timp de patruzeci şi cinci de minute, fără să fi spus nici măcar o vorbă despre Vitavara. Cu alte cuvinte, nu fusese prea sinceră cu el.

Când îşi deschise computerul, văzu că primise un e-mail de la MikBlom@millennium.nu. Pentru că ştia prea bine că o asemenea adresă nu exista la *Millennium,* îşi dădu seama că era un nou mesaj de la agresorul ei. Deschise e-mailul:

[CREZI CĂ BORGSJÖ O SĂ TE POATĂ SALVA, CURVĂ MICĂ? CUM ÎŢI MERGE PICIORUL?]

Ridică ochii, aruncând o privire rapidă în redacţie. Privirea îi căzu pe Holm. Acesta se uita la ea. Apoi, îi făcu un semn din cap, zâmbindu-i.

Cel care scrie e-mailurile este cineva din SMP, gândi Erika.

Întâlnirea de la Comisia pentru protecţia Constituţiei nu se terminase înainte de ora cinci. Căzuseră de acord să ţină o nouă şedinţă săptămâna următoare şi stabiliră ca Mikael Blomkvist să i se adreseze Monicăi Figuerola, dacă avea nevoie să contacteze RPS/Säk de-acum înainte. Mikael îşi luă geanta cu computerul, ridicându-se.

— Cum găsesc ieşirea? întrebă el.

— Nu cred că e cazul să alergi pe aici după pofta inimii, spuse Edklinth.

— Îl conduc eu, zise Monica Figuerola. Aşteaptă-mă câteva minute, să-mi strâng lucrurile.

Merseră împreună, traversând parcul Kronoberg, spre Fridhemsplan.

— Aşadar, ce se întâmplă acum? întrebă Mikael Blomkvist.

— Păstrăm legătura, spuse Monica Figuerola.

— Încep să apreciez contactul cu Säpo, zise Mikael zâmbindu-i.

— Ai chef să cinezi cu mine diseară?

— Restaurantul bosniac, din nou?

— Nu, nu-mi dă mâna să mănânc acolo în fiecare seară. Mă gândeam mai curând la ceva uşor, la mine acasă.

Ea se opri, zâmbindu-i.

— Ştii ce-aş face, chiar în momentul ăsta? întrebă Monica Figuerola.

— Nu.

— Am chef să te iau acasă şi să te dezbrac.

— Riscă să devină o situaţie complicată.

— Ştiu. Nu am de gând să-i povestesc şi şefului meu.

— Nu ştim la ce-o să ducă povestea asta. Putem ajunge pe părţi diferite ale baricadei.

— Îmi asum riscul. Vii de bunăvoie sau trebuie să-ţi pun cătuşele?

El dădu din cap. Monica îl luă de braţ, conducându-l spre Pontonjärgatan. La treizeci de secunde după ce închiseseră uşa apartamentului, erau goi.

David Rosin, consultant în securitate la Milton Security, o aştepta pe Erika Berger atunci când aceasta sosi acasă, la şapte seara. Piciorul o durea teribil şi intră aproape târându-se în bucătărie, unde se lăsă să cadă pe cel mai apropiat scaun. El făcuse cafea şi o servi.

— Mulţumesc. Făcutul cafelei intră în contractul de servicii cu Milton?

El zâmbi politicos. David Rosin era un bărbat rotunjor, de vreo 50 de ani, cu barbă roşcată.

— Mulţumesc pentru că mi-aţi permis să folosesc bucătăria.

— E nimica toată. Cum stă situaţia?

— În timpul zilei, tehnicienii noştri au fost aici şi au instalat o alarmă adevărată. Am să vă arăt imediat cum funcţionează. De asemenea, am trecut casa prin sită, din pivniţă până în pod şi am examinat împrejurimile. Voi discuta situaţia cu colegii mei de la Milton Security şi peste câteva zile vom avea o analiză, pe care aş dori să o discutăm cu dumneavoastră. Dar, în aşteptarea acesteia, sunt unele lucruri despre care aş vrea să vorbim.

— OK.

— În primul rând, trebuie să semnaţi câteva hârtii. Contractul final îl vom formula mai târziu – depinde asupra căror servicii vom cădea de acord –, dar aveţi aici o documentaţie din care reiese că dumneavoastră daţi firmei Milton Security însărcinarea de a instala alarma pe care am instalat-o deja astăzi. Este un contract reciproc standard care conţine faptul că noi, cei de la Milton Security, avem anumite cerinţe şi că, în schimb, ne angajăm la anumite lucruri, printre care la secret profesional şi altele de genul acesta.

— Ce trebuie să fac?

— O alarmă este o alarmă şi nu înseamnă nimic dacă în livingul dumneavoastră se află un nebun cu o armă automată. Ca să aibă într-adevăr valoare din punctul de vedere al securităţii, trebuie ca dumneavoastră şi soţul dumneavoastră să vă gândiţi la anumite lucruri şi să acceptaţi unele măsuri de rutină. Vom trece împreună prin aceste puncte.

— OK.

— Nu vreau să anticipez analiza finală, dar văd cam aşa situaţia: dumneavoastră şi soţul dumneavoastră locuiţi într-o vilă. Aveţi malul apei în spate şi câteva vile mari, în imediata apropiere. După câte am putut vedea, vecinii nu au vedere directă asupra casei dumneavoastră, care este relativ izolată.

— Aşa e.

— Asta înseamnă că un spărgător are cele mai bune posibilităţi de a se apropia de locuinţă fără a fi văzut.

— Vecinii din dreapta sunt plecaţi cea mai mare parte a anului, iar în stânga locuieşte o pereche în vârstă, care se culcă destul de devreme.

— Exact. În plus, casele sunt plasate în aşa fel, că ferestrele nu se văd. Dacă un intrus intră pe terenul dumneavoastră – îi ia cinci secunde ca să părăsească drumul principal şi să vină prin spate –, atunci nu mai are cum să fie văzut. Partea din spate este acoperită de un gard viu înalt, de garaj şi de o altă clădire separată.

— E atelierul soţului meu.

— E artist, după câte am înţeles.

— Aşa e. Şi mai departe?

— Intrusul care v-a spart fereastra şi a mâzgălit faţada a putut s-o facă fără să fie deranjat. Poate doar zgomotul geamului spart ar fi putut fi auzit şi ar fi făcut pe cineva să reacţioneze, dar casa este în formă de L şi zgomotul a fost oprit de faţadă.

— Aha.

— Celălalt punct este că aveţi o casă mare de 250 de metri pătraţi, la care se adaugă pivniţa şi podul. Asta înseamnă 11 camere, dispuse pe două niveluri.

— Casa asta este monstruoasă. E casa în care a copilărit Lars şi pe care a moştenit-o de la părinţi.

— Există, de asemenea, o mulţime de metode diferite de a intra în casă. Pe uşa de la intrare, prin terasa din spate, prin veranda de la etaj şi prin garaj. În plus, ferestrele de la parter şi şase ferestre de la pivniţă nu au nici cea mai mică protecţie. În fine, se poate intra folosind scara de incendiu din spate şi urcând până la lucarna din pod, care este închisă doar cu un cârlig.

— Parcă ar fi numai uşi de mântuială în casa asta! Ce este de făcut?

— Alarma pe care am instalat-o este provizorie. Ne vom întoarce săptămâna viitoare, să facem o instalaţie cum trebuie, cu alarmă la fiecare fereastră de la parter şi de la pivniţă. Prin urmare, aceasta va fi protecţia, în caz că sunteţi plecaţi.

— OK.

— Dar situaţia actuală a apărut din cauză că sunteţi victima unei ameninţări directe, din partea unui anume individ. Acest lucru este mult mai grav. Noi nu ştim absolut nimic despre cine este persoana, ce motive are şi cât de departe e pregătit să meargă, dar putem trage anumite concluzii. Dacă ar fi fost vorba doar de scrisori de ameninţare anonime, am fi făcut o estimare a gradului de pericol ca fiind mai mic, dar, în cazul acesta, este vorba de o persoană care şi-a dat osteneala să vină până la locuinţa dumneavoastră – şi e drum lung până la Saltsjöbaden –, ca să săvârşească un atentat. Este o situaţie cu adevărat îngrijorătoare.

— Sunt întru totul de acord.

— Am vorbit cu Armanski în timpul zilei şi suntem de acord că există o ameninţare clară şi evidentă.

— Aha.

— Până când vom şti mai multe despre cel care vă ameninţă, trebuie să ne aşteptăm la orice.

— Ceea ce înseamnă…?

— În primul rând, alarma pe care am instalat-o astăzi este compusă din două părţi. O parte este o alarmă obişnuită în caz de efracţie, care este instalată pentru

când nu sunteţi acasă, cealaltă parte este un detector de mişcare pentru parter, pe care trebuie să-l porniţi când vă aflaţi la etaj, în timpul nopţii.

— OK.

— Asta înseamnă deranj, pentru că trebuie să închideţi alarma de fiecare dată când coborâţi la parter.

— Înţeleg.

— În al doilea rând, am schimbat astăzi uşa de la dormitor.

— Uşa de la dormitor?

— Da. Am instalat o uşă de siguranţă din oţel. Nu vă speriaţi, este vopsită în alb şi arată ca o uşă obişnuită de dormitor. Deosebirea constă în faptul că uşa se blochează automat, de câte ori o închideţi. Pentru a o deschide din interior, trebuie doar să apăsaţi clanţa, ca la orice uşă obişnuită. Însă pentru a o deschide din exterior, trebuie format un cod din trei cifre, pe o plăcuţă care se află direct pe mâner.

— OK.

— Dacă aţi fi atacată în casă, aveţi prin urmare o cameră sigură în care să vă baricadaţi. Pereţii sunt rezistenţi şi ar lua destul timp ca să fie dărâmată uşa, chiar cu unelte potrivite. În al treilea rând, vom instala o cameră de supraveghere, ceea ce înseamnă că puteţi vedea ce se întâmplă în spatele casei şi la parter, când vă aflaţi în dormitor. Asta se va face în cursul săptămânii, când vom instala şi detectorii de mişcare.

Erika oftă:

— S-ar zice că de acum înainte dormitorul meu nu va mai fi un loc romantic.

— Este doar un mic monitor. Putem să-l punem pe uşa unui dulap sau undeva unde nu va trebui să-l vedeţi tot timpul.

— OK.

— Mai târziu, în cursul săptămânii, voi schimba uşile de la birou şi de la încă o cameră jos, la parter. Dacă se întâmplă ceva, puteţi să căutaţi imediat adăpost şi să închideţi uşa, în timp ce aşteptaţi asistenţa.

— Da.

— Dacă declanşaţi din greşeală alarma, trebuie să sunaţi imediat la Milton Security, la centrala pentru alarme, ca să anulaţi intervenţia. Pentru anulare, va trebui să ne daţi codul înregistrat la noi. Dacă uitaţi codul, intervenţia va avea loc, dar veţi plăti o sumă suplimentară.

— Înţeleg.

— În al patrulea rând, acum se află alarme de agresiune în patru locuri din casă. Aici, în bucătărie, în holul de intrare, în biroul de la etaj şi în dormitor. Alarma de agresiune constă din două butoane pe care trebuie să le apăsaţi simultan şi să le ţineţi aşa trei secunde. Puteţi să o faceţi cu o singură mână, dar evitaţi să o faceţi din greşeală.

— Aha.

— Dacă porneşte alarma de agresiune, atunci se petrec trei lucruri. În primul rând, Milton trimite aici maşini. Cea mai apropiată maşină vine de la Adam Security, din Fisksätra. Doi tipi solizi debarcă aici într-un răstimp de zece până la douăsprezece minute. În al doilea rând, o maşină de la Milton vine în Nacka. Îi trebuie, în cel mai bun caz, douăzeci de minute, dar mai probabil, douăzeci şi cinci. În al treilea rând, poliţia este avertizată automat. Cu alte cuvinte, mai vin câteva maşini la faţa locului, la câteva minute interval.

— OK.

— O alarmă de agresiune nu poate fi anulată în acelaşi fel ca o alarmă de intruziune. Prin urmare, nu veţi putea telefona ca să spuneţi că a fost o greşeală. Chiar dacă ne ieşiţi în cale în faţa casei şi ne spuneţi că a fost o greşeală, poliţia tot

va intra în casă. Vrem să fim siguri că nimeni nu ţine un pistol la tâmpla soţului dumneavoastră sau altceva de genul ăsta. Alarma de agresiune trebuie s-o folosiţi doar dacă într-adevăr există un pericol.

— Înţeleg.

— Nu trebuie să fiţi neapărat atacată fizic. Se poate întâmpla să încerce cineva să pătrundă în casă sau să apară în curtea din spate sau ceva asemănător. Dacă vă simţiţi ameninţată, cât de puţin, trebuie să folosiţi alarma, însă trebuie s-o faceţi cu discernământ.

— Promit.

— Am observat că aveţi crose de golf plasate ici, colo, prin casă.

— Da. Am dormit singură azi-noapte.

— În ceea ce mă priveşte, aş fi mers la un hotel. Nu am nimic împotriva faptului că vă luaţi propriile măsuri de siguranţă. Dar sper că vă este clar că o crosă de golf poate uşor ucide un agresor.

— Hmm.

— Şi dacă o veţi face, cel mai probabil veţi fi acuzată de ucidere. Iar dacă veţi mai spune şi că aţi plasat crosele de golf acolo cu intenţia de a vă înarma, puteţi fi acuzată chiar de omor cu premeditare.

— Prin urmare, trebuie…

— Nu spuneţi nimic. Ştiu ce vreţi să spuneţi.

— Dacă mă atacă cineva, atunci am de gând să-i dau în cap persoanei respective.

— Vă înţeleg. Însă dacă aţi angajat firma Milton Security, asta înseamnă că există o alternativă. Veţi putea chema ajutor şi, în primul rând, nu veţi ajunge în situaţia de-a trebui să spargeţi capul cuiva.

— OK.

— Şi, de altfel, la ce vă vor servi crosele de golf dacă el are o armă de foc? Când este vorba de securitate, trebuie să te afli întotdeauna cu un pas înaintea celui care îţi vrea răul.

— Ce fac când am un maniac pe urme?

— Aveţi grijă ca acesta să nu aibă nicio şansă să se apropie de dumneavoastră. În situaţia de faţă, nu vom putea fi gata cu instalaţiile înainte de câteva zile şi, pe urmă, trebuie, de asemenea, să avem o discuţie cu soţul dumneavoastră. El trebuie să fie la fel de convins de necesitatea măsurilor de securitate ca şi dumneavoastră.

— Aha.

— Până atunci, de fapt n-aş vrea să mai locuiţi aici.

— Nu am nicio posibilitate să mă mut altundeva. Soţul meu vine acasă peste câteva zile. Dar atât el, cât şi eu călătorim adesea şi putem fi singuri în casă.

— Înţeleg. Este vorba doar de câteva zile, până ce vom avea instalaţiile gata. Nu există niciun cunoscut la care să puteţi locui?

Erika se gândi un moment la apartamentul lui Mikael Blomkvist, însă îşi aminti că nu era o idee bună.

— Mulţumesc… Dar vreau să locuiesc acasă.

— Mi-era teamă de asta. În cazul acesta, aş vrea să fie cineva aici în tot acest timp.

— Hmm.

— Nu aveţi vreun cunoscut care să poată veni să locuiască la dumneavoastră?

— Cu siguranţă. Dar nu la şapte şi jumătate seara, dacă un ucigaş nebun bântuie prin spatele casei.

David Rosin medită un moment:

— OK. Aveţi ceva împotrivă dacă ar veni aici o angajată de la Milton? Pot telefona, să văd dacă o fată, care se numeşte Susanne Linder, este liberă în seara

asta. În mod sigur nu va avea nimic împotrivă să câştige câteva sute de coroane în plus.

— Cât costă?

— Discutaţi cu ea. Este, după cum spuneam, în afara contractului oficial. Dar, dar de fapt, nu vreau să fiţi singură.

— Nu mi-e frică de întuneric.

— Sunt convins. Altfel n-aţi fi dormit aici azi-noapte. Dar Susanne Linder este o fostă poliţistă. Şi e vorba doar de câteva zile. Dacă va trebui să vă angajăm un paznic, o să fie cu totul altceva – şi mult mai scump.

Tonul serios al lui David Rosin începea să îşi facă efectul asupra ei. Erika Berger înţelegea brusc că el discuta calm posibilitatea unei ameninţări cu moartea. Era exagerat? Trebuia să considere neliniştea acestuia drept profesională? În cazul acesta, de ce telefonase ea la Milton Security şi-i rugase să-i instaleze o alarmă?

— Ok. Chemaţi-o. Îi fac patul în camera de oaspeţi.

Abia pe la ora zece seara Monica Figuerola şi Mikael Blomkvist, înfăşuraţi în cearşafuri, au mers în bucătărie unde au pregătit o salată rece de paste cu ton şi şuncă, din resturile găsite în frigider. Au băut apă. Monica Figuerola a început brusc să râdă.

— Ce e?

— Bănuiesc că Edklinth ar fi un pic zguduit dacă ne-ar vedea acum. Nu cred că s-a referit la amor, când mi-a spus să am grijă de tine.

— Tu ai pornit toată chestia asta. Eu n-am avut decât să aleg, să vin de bunăvoie sau cu cătuşe la mâini.

— Ştiu. Dar n-a fost prea greu să te conving.

— Poate că tu nu-ţi dai seama, deşi nu cred, dar totul la tine cere sex. Care tip ar putea să se împotrivească?

— Mulţumesc. Însă chiar aşa de sexy nu sunt. Şi nici nu fac aşa de des amor.

— Hmm.

— E adevărat. Nu am obiceiul să ajung în pat cu prea mulţi bărbaţi. Am avut de-a face, mai mult sau mai puţin, cu un singur tip în primăvara asta. Apoi, s-a terminat.

— De ce?

— Era destul de drăguţ, însă devenise un fel de care pe care. Eu eram mai tare, şi el nu suporta asta.

— OK.

— Eşti şi tu genul de bărbat care vrea să facă skandenberg cu mine?

— Vrei să spui, dacă sunt un tip care are probleme cu faptul că tu eşti mai bine antrenată şi mai puternică decât mine? Nu.

— Cinstit vorbind, am observat că mulţi bărbaţi sunt interesaţi, dar pe urmă încep să mă provoace şi vor să mă domine, într-un fel sau altul. Mai ales dacă descoperă că sunt poliţistă.

— Nu am de gând să mă iau la întrecere cu tine. Eu sunt mai bun decât tine în ceea ce fac. Şi tu eşti mai bună decât mine în ceea ce faci.

— Perfect. Cu atitudinea asta, pot trăi.

— De ce m-ai agăţat?

— Obişnuiesc să mă conduc după impulsuri. Şi tu ai fost un asemenea impuls.

— Bine. Dar tu ţi-ai găsit să fii poliţistă, tocmai la Säpo, şi tocmai în mijlocul unei anchete în care eu sunt unul dintre actori…

— Vrei să spui că nu a fost o atitudine de profesionist. Ai dreptate. Nu trebuia s-o fi făcut. Şi aş avea mari probleme dacă va deveni o chestie publică. Edklinth şi-ar ieşi din minţi.

— Eu n-o să spun nimic.
— Mulţumesc.
Rămaseră tăcuţi o vreme.
— Nu ştiu ce se va alege din asta. Tu eşti un tip care obişnuieşte să-şi facă de cap, după cum am aflat. E o descriere exactă?
— Da. Din păcate. Şi nu caut o relaţie stabilă.
— OK. Am fost avertizată. Nici eu nu caut un prieten constant. Putem să păstrăm o relaţie amicală?
— E cel mai bine. Monica, n-am să povestesc nimănui ce s-a petrecut între noi. Însă, dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, pot să nimeresc într-un conflict al dracului de rău, cu colegii tăi.
— Nu cred asta. Edklinth e corect. Şi noi vrem cu adevărat să venim de hac acelui „club Zalachenko”. Dacă teoriile tale stau în picioare, pare o chestie complet absurdă.
— O să vedem.
— Ai avut o aventură şi cu Lisbeth Salander. Mikael înălţă privirea spre Monica Figuerola.
— Eu… nu sunt un jurnal, pe care îl poate citi oricine. Relaţia mea cu Lisbeth nu priveşte pe nimeni.
— Este fiica lui Zalachenko.
— Da. Şi cu asta trebuie să trăiască. Dar ea nu este Zalachenko. E o deosebire a dracului de mare.
— Nu asta voiam să spun. Îmi puneam întrebări asupra implicării tale în această poveste.
— Lisbeth este prietena mea. Ajunge ca explicaţie.

Susanne Linder de la Milton Security era îmbrăcată în jeanşi, geacă neagră de piele şi pantofi de jogging. A sosit la Saltsjöbaden la ora nouă seara, a primit instrucţiuni de la David Rosin, apoi a făcut cu el un tur prin casă. Era înarmată cu un laptop, un baston de cauciuc, spray lacrimogen, cătuşe şi periuţă de dinţi, într-o geantă militară verde, pe care a despachetat-o în camera de oaspeţi a Erikăi Berger. Apoi, Erika a invitat-o la cafea.
— Mulţumesc pentru cafea. Poate crezi că sunt un musafir, care trebuie distrat în fel şi chip. De fapt, nu sunt deloc un musafir. Sunt un rău necesar care ţi-a apărut brusc în viaţă, chiar dacă numai pentru câteva zile. Am lucrat ca poliţist şase ani, iar pentru Milton Security, patru ani. Sunt gardă de corp profesionistă.
— Aha!
— Există o ameninţare la adresa dumitale şi eu sunt aici pentru a te păzi, ca să poţi dormi liniştită, să lucrezi sau să citeşti o carte sau să faci ce ai chef.
— Trebuie să recunosc că nu sunt obişnuită cu această situaţie. Am mai primit ameninţări, pe vremea când eram redactor-şef la *Millennium,* însă atunci erau legate de profesia mea. De data asta, e cineva extrem de agresiv care…
— Care a făcut din tine o obsesie.
— Ceva în genul ăsta.
— Dacă îţi punem la dispoziţie bodyguard de profesie, asta te va costa o grămadă de bani şi atunci va trebui să discuţi cu Dragan Armanski. Şi, ca să merite, trebuie să fie vorba despre o ameninţare clară şi precisă. Pentru mine, e vorba doar de un mic câştig în plus. Cer 500 de coroane pe noapte ca să dorm aici, în săptămâna asta, în loc să dorm la mine acasă. E ieftin şi cu mult sub cât aş cere dacă aş avea o însărcinare de la Milton. E bine?
— Foarte bine.

— Dacă se întâmplă ceva, vreau să te închizi în dormitor şi să mă laşi pe mine să mă ocup de problemă. Treaba ta este doar să apeşi pe alarma de agresiune.

— Înţeleg.

— Vorbesc serios. Nu vreau să te am printre picioarele mele, dacă va fi vorba de vreo bătaie.

Erika Berger s-a dus la culcare la unsprezece seara. A auzit zgomotul zăvorului, atunci când a închis uşa dormitorului. S-a dezbrăcat gânditoare şi s-a vârât în pat.

Cu toate că fusese îndemnată să nu aibă grija oaspetelui, petrecuse două ore cu Susanne Linder, la masa din bucătărie. Descoperise că se înţelegeau perfect şi conversaţia nu fusese deloc greoaie. Discutaseră despre psihologie şi despre ceea ce face ca anumiţi bărbaţi să urmărească femeile. Susanne Linder îi explicase că îi păsa prea puţin de toate palavrele psihologice. Ea credea că era important să-i opreşti pe nebunii ăştia şi îşi aprecia slujba de la Milton Security, tocmai pentru că ea consta de multe ori în a face asta.

— De ce ai plecat din poliţie? întrebase Erika Berger.

— Întreabă-mă mai curând de ce am devenit poliţistă.

— OK. De ce ai devenit poliţistă?

— Pentru că, atunci când aveam 17 ani, o foarte apropiată prietenă a mea a fost jefuită şi violată de trei nemernici, într-o maşină. Am devenit poliţistă pentru că aveam o imagine romantică asupra poliţiei, credeam că ea există pentru a împiedica asemenea fapte.

— Aha…

— Dar n-am putut împiedica niciun rahat. Ca poliţist, ajungeam întotdeauna la locul crimei după ce aceasta fusese comisă. Şi n-am suportat să fiu debila care pune întrebări cretine în duba poliţiei. Şi am învăţat repede că anumite delicte nu sunt niciodată rezolvate. Tu eşti un exemplu tipic. Ai încercat să suni la poliţie, să spui ce s-a întâmplat?

— Sigur.

— Şi poliţia a venit repede aici?

— Nu tocmai. Am fost îndemnată să fac o plângere la secţia de poliţie cea mai apropiată.

— OK. Deci, ştii ce se întâmplă. Acum, lucrez pentru Armanski şi intru în scenă înainte de comiterea delictului.

— Femei ameninţate?

— Lucrez cu tot felul de chestii. Analize de securitate, protecţie personală, supraveghere şi altele. Dar de cele mai multe ori este vorba despre oameni care sunt ameninţaţi şi eu mă simt mai bine aici, decât la poliţie.

— OK.

— Există, desigur, un dezavantaj.

— Care anume?

— Oferim ajutor doar celor care pot plăti.

În pat, Erika Berger se gândea la ce spusese Susanne Linder. Nu toţi oamenii au posibilitatea să plătească. Ea acceptase fără să şovăie propunerile lui David Rosin de a schimba un număr de uşi, de a chema tehnicieni şi de a instala un sistem de alarmă dublu şi tot restul. Suma pentru toate aceste măsuri avea să fie spre 50 000 de coroane. Ei îi dădea mâna.

Se gândi un moment la senzaţia că cel care o ameninţa avea legătură cu *SMP.* Persoana în chestiune ştiuse că s-a rănit la picior. Îi veni în minte Anders Holm. Nu-i plăcea de el, ceea ce îi adâncea bănuielile împotriva lui, însă ştirea că se rănise la picior se răspândise repede, din secunda în care apăruse la redacţie cu cârjele.

Şi trebuia să rezolve problema cu Borgsjö.

Se ridică brusc în capul oaselor, încruntându-şi sprâncenele şi privind în jur, prin dormitor. Se întrebă unde lăsase dosarul lui Henry Cortez, despre Borgsjö şi afacerea Vitavara SA.

Se ridică, îşi trase pe ea halatul şi se sprijini pe una din cârje. Apoi, deschise uşa de la dormitor şi merse în birou, unde aprinse lumina. Nu, nu fusese în birou, după ce….

Citise dosarul în baie, în seara din ajun. Îl lăsase pe pervazul ferestrei.

Intră în baie. Dosarul nu era pe pervaz.

Rămase un moment nemişcată, gândindu-se.

Am ieşit din cadă, m-am dus să pun de cafea, am călcat pe ciobul de sticlă şi am avut altele la care să mă gândesc.

Nu avea nicio amintire despre faptul că ar fi văzut dosarul în dimineaţa aceea. Nu îl mutase de acolo.

Dintr-odată, simţi cum îngheaţă. În următoarele cinci minute a căutat sistematic prin baie, apoi a răscolit prin teancurile de hârtii şi ziare din bucătărie şi din dormitor. În cele din urmă, a fost obligată să constate că dosarul dispăruse.

La un moment dat, după ce călcase pe ciobul de sticlă şi înainte să apară David Rosin de dimineaţă, cineva intrase în baie şi luase materialul revistei *Millennium* despre Vitavara SA.

Apoi, o izbi gândul că mai avea şi alte secrete în casă. Şchiopătă grăbită înapoi în dormitor şi deschise ultimul sertar al scrinului de lângă patul ei. Inima îi bătea nebuneşte. Toţi oamenii au secrete. Ea le păstra adunate în scrinul din dormitor. Erika Berger nu ţinea un jurnal personal cu regularitate, dar existaseră perioade în care o făcuse. Avea un sertar unde-şi strânsese şi scrisorile de dragoste din adolescenţă.

Acolo era un plic cu fotografii amuzante, când fuseseră făcute, dar nu erau deloc potrivite pentru publicare. Când Erika avea vreo 25 de ani, fusese membră în Club Xtreme, care aranja serate private pentru amatorii de veşminte de piele şi de latex. Erau fotografii de la seratele respective în care n-ar fi putut spune că arăta prea civilizat.

Şi, catastrofă: acolo se afla o casetă video, făcută într-o vacanţă de la începutul anilor ’90, când ea şi soţul ei fuseseră oaspeţii artistului sticlar Torkel Bollinger, la vila acestuia de pe Costa del Sol. În timpul vacanţei, Erika descoperise că bărbatul ei avea o clară înclinaţie bisexuală şi amândoi nimeriseră în pat cu Torkel. Fusese o vacanţă minunată. Camerele video erau încă un fenomen relativ nou şi filmul pe care ei îl realizaseră în glumă nu era din categoria celor permise copiilor.

Sertarul era gol.

Cum naiba am putut fi aşa de tâmpită?

Pe fundul sertarului, cineva scrisese cu spray colorat cele două cuvinte cunoscute.

19
Vineri 3 iunie – sâmbătă 4 iunie

Lisbeth Salander şi-a terminat autobiografia la ora patru în dimineaţa zilei de vineri şi i-a trimis o copie lui Mikael Blomkvist, la grupul yahoo [Masa_Ţicnită]. Apoi, a rămas nemişcată în pat, privind în tavan.

Constatase că pe 30 aprilie, în noaptea Valpurgiei, împlinise 27 de ani, dar că nici nu se gândise că era aniversarea ei. Era închisă. Trăise acelaşi sentiment atunci când era la clinica Sankt Stefan şi, dacă lucrurile nu aveau să meargă după voia ei, exista riscul să-şi petreacă încă multe alte zile de naştere în vreun ospiciu.

Ceea ce nu avea de gând să accepte.

Prima oară când fusese închisă, nu era nici măcar adolescentă. Acum era matură şi avea alte cunoştinţe şi competenţe. Se întreba cât îi va lua să evadeze şi să se afle în siguranţă undeva, peste graniţă, să-şi ia o nouă identitate şi să înceapă o viaţă nouă.

Se ridică din pat şi merse la toaletă, unde se privi în oglindă. Nu mai şchiopăta. Îşi trecu mâna peste şoldul unde rana se vindecase şi nu mai avea decât o cicatrice.

Răsuci braţele şi încorda umărul, mişcându-l înainte şi înapoi. Încă mai simţea o strângere, dar îşi revenise. Îşi pipăi capul. Se gândea că glonţul nu făcuse pagube prea mari în creierul ei.

Scăpase ca prin minune.

Până în momentul în care avusese din nou acces la computerul ei, fusese ocupată cu gânduri de evadare din salonul de la spitalul Sahlgrenska.

Apoi, doctorul Anders Jonasson şi Mikael Blomkvist îi dăduseră planurile peste cap, strecurându-i computerul de buzunar. Citise textele lui Mikael Blomkvist şi reflectase la ele. Făcuse o analiză a consecinţelor şi meditase la planul lui, cântărindu-şi şansele. Hotărâse ca de data asta să-i urmeze propunerea. Să testeze sistemul. Mikael Blomkvist o convinsese că de fapt nu avea nimic de pierdut şi îi oferise o posibilitate de a evada într-un alt fel. Şi dacă planul nu va reuşi, pur şi simplu va fi obligată să-şi planifice evadarea de la Sankt Stefan sau din alt spital de nebuni.

Dar, de fapt, ceea ce o convinsese să joace jocul propus de Mikael era dorinţa ei de răzbunare. Ea nu ierta nimic.

Zalachenko, Bjurman şi Björck erau morţi. Dar Teleborian era în viaţă.

Şi, tot aşa, fratele ei Ronald Niedermann. Chiar dacă acesta în principiu nu era problema ei. De bună seamă, acesta contribuise la uciderea şi îngroparea ei, dar îl considera totuşi un personaj secundar. *Dacă dau peste el vreodată, vom vedea, dar până atunci este problema poliţiei.*

Însă Mikael avea dreptate atunci când spunea că în spatele conspiraţiei trebuie să se afle alte chipuri, necunoscute, care îi distruseseră viaţa. Trebuia să obţină numele şi datele acestor chipuri anonime.

Se decisese deci să urmeze planul lui Mikael. Şi atunci scrisese adevărul gol şi nefardat despre viaţa ei, sub forma unei autobiografii seci, de patruzeci de pagini. Fusese foarte atentă la formulări. Conţinutul fiecărei propoziţii era adevărat. Acceptase raţionamentul lui Mikael, că deja fusese expusă în presa suedeză, unde fuseseră făcute afirmaţii atât de groteşti, încât o porţie de nebunie adevărată nu mai avea cum să-i dăuneze reputaţiei.

Şi totuşi, autobiografia era un fals, în sensul că ea de fapt nu povestea *întregul* adevăr despre sine şi despre viaţa sa. Nu avea niciun motiv s-o facă.

Merse înapoi în pat, vârându-se sub cearşaf. Simţea o iritare pe care n-o putea defini. Se întinse după agenda pe care o primise de la Annika Giannini şi pe care încă n-o folosise. Deschise prima pagină, unde notase un singur rând.

$(x^3 + y^3 = z^3)$

Petrecuse câteva săptămâni în Antile, iarna trecută, frământându-şi creierul cu teorema lui Fermat. Când revenise în Suedia, înainte de a fi prinsă în vânătoarea pe urmele lui Zalachenko, continuase să se joace cu ecuaţiile. Problema era că avea senzaţia iritantă că văzuse o rezolvare… *că trăise senzaţia unei rezolvări.*

Dar nu şi-o mai putea aminti.

A nu-şi aminti ceva era un fenomen necunoscut pentru Lisbeth Salander. Se testase pe Internet şi adunase la întâmplare coduri HTML, pe care doar îşi arunca ochii şi le şi memora, redându-le apoi.

Nu-şi pierduse memoria fotografică, pe care o considera un blestem.

În capul ei, totul era ca de obicei.

În afară de faptul că i se părea că văzuse o rezolvare a teoremei lui Fermat, dar nu-şi putea aminti cum, unde sau când.

Lucrul cel mai grav era însă că nu mai simţea niciun fel de interes pentru enigma aceea. Teorema lui Fermat n-o mai fascina. Era de rău augur. Căci aşa funcţiona ea. Era fascinată de o enigmă, dar, de îndată ce o rezolva, pierdea orice interes pentru ea.

Şi exact acest lucru îl simţea pentru Fermat. Pe umărul ei nu se mai afla un diavol mic, care să-i ceară toată atenţia şi să-i irite inteligenţa. Era doar o formulă insipidă, câteva semne pe o hârtie şi nu simţea nicio nevoie de a se lua la trântă cu misterul.

Acest lucru o îngrijora. Puse deoparte agenda.

Trebuia să doarmă.

Dar, în loc să facă asta, scoase din nou computerul şi se conectă la Internet. Reflectă o clipă şi pe urmă merse pe hard diskul lui Dragan Armanski, pe care nu-l vizitase de când primise computerul de buzunar. Armanski colabora cu Mikael Blomkvist, însă Lisbeth nu simţise nevoia să afle detalii.

Citi la întâmplare din poşta lui electronică.

Apoi, găsi analiza de securitate pe care o formulase David Rosin despre locuinţa Erikăi Berger. Îşi înălţă sprâncenele.

Erika Berger are un agresor internautic pe urmele ei.

Găsi o notă de la colaboratoarea Susanne Linder care, după cum se părea, dormise la Erika Berger în noaptea trecută şi care trimisese prin e-mail un raport târziu, în cursul nopţii. Privi ora mesajului. Fusese trimis cu puţin înainte de trei noaptea şi în el se raporta că Berger descoperise că îi fuseseră furate jurnale intime, scrisori şi fotografii, precum şi o casetă video de un caracter foarte intim, dintr-un scrin din dormitor.

[După ce am discutat problema cu doamna Berger, am constatat că furtul trebuie să se fi produs în timpul în care ea se aflase la spitalul din Nacka, după ce călcase într-un ciob. A fost un răstimp de circa două ore şi jumătate, în care casa a rămas nesupravegheată şi nu a fost cuplată alarma incompletă de la NIP. În tot restul timpului, ori Berger, ori Rosin s-au aflat în casă, până la descoperirea furtului.

Acest lucru permite concluzia că agresorul a rămas în apropierea doamnei Berger şi a putut observa cum aceasta a luat un taxi şi poate şi faptul că şchiopăta şi era rănită la picior. Atunci, a profitat de ocazie şi a intrat în casă.]

Lisbeth ieşi de pe hard diskul lui Armanski şi închise gânditoare computerul.

Nu avea niciun motiv s-o iubească pe Erika Berger. Îşi mai amintea încă senzaţia de umilinţă pe care o trăise, când o văzuse dispărând cu Mikael Blomkvist pe Hornsgatan, cu o zi înainte de revelion, în urmă cu un an şi jumătate.

Fusese cel mai imbecil moment din viaţa ei şi nu-şi va mai permite niciodată asemenea stări sufleteşti.

Îşi amintea ura iraţională pe care o simţise şi dorinţa de a-i ajunge din urmă şi de-a o lovi pe Erika Berger.

Penibil.

Era vindecată.

Dar, cum spusese, nu avea niciun motiv s-o iubească pe Erika Berger.

După un moment, se întrebă ce conţinea acel video „de un caracter foarte intim”. Ea însăşi avea un video de un caracter foarte intim, care arăta cum Nils Bjurman, Babalâcul Jegos, abuza de ea. Iar acest video se afla acum în mâinile lui Mikael Blomkvist. Se întrebă cum ar fi reacţionat dacă ar fi pătruns cineva la ea acasă şi i-ar fi furat filmul. Ceea ce de fapt făcuse Mikael Blomkvist, chiar dacă scopul lui nu fusese să-i facă rău. Hmm. Complicat.

Erikăi Berger i-a fost imposibil să doarmă în noaptea de vineri. Şchiopăta agitată prin vilă, în sus şi în jos, în vreme ce Susanne Linder o urmărea cu un ochi atent. Neliniştea ei se aşternea ca o ceaţă grea în întreaga casă.

La două şi jumătate noaptea, Susanne Linder a reuşit s-o convingă să se bage în pat, să se odihnească, chiar dacă n-o să poată dormi. Când a închis uşa de la dormitor, Susanne Linder a scos un oftat de uşurare şi a deschis laptopul, rezumând ce se întâmplase într-un e-mail, pe care i l-a trimis lui Dragan Armanski. Abia apucase să-l trimită, când a auzit-o pe Erika Berger făcându-şi de lucru prin casă.

La şapte dimineaţa, a convins-o să telefoneze la *SMP* şi să spună că este bolnavă. Erika Berger a acceptat cu greutate faptul că n-o să fie de prea mare folos la locul de muncă, în starea de oboseală în care era. Apoi, a adormit pe canapeaua din living, în faţa ferestrei acoperite cu placaj. Susanne Linder a căutat un pled, punându-l peste ea. Pe urmă, şi-a făcut o cafea şi i-a telefonat lui Dragan Armanski, explicându-i de ce se afla acolo şi cum fusese angajată de David Rosin.

— Nici eu n-am închis un ochi toată noaptea, a spus Susanne Linder.

— OK. Rămâi la Erika Berger. Dar culcă-te câteva ore, i-a zis Armanski.

— Nu ştiu cum te voi plăti….

— Rezolvăm pe urmă.

Erika Berger a dormit până la două şi jumătate după-amiaza. Când s-a trezit, a găsit-o pe Susanne Linder dormind într-un fotoliu, în celălalt colţ al livingului.

Monica Figuerola a uitat să se trezească la timp în dimineaţa zilei de vineri şi nu a mai avut vreme de jogging, înainte de-a pleca la slujbă. L-a învinovăţit pentru asta pe Mikael Blomkvist, a făcut un duş şi l-a dat afară din pat.

Mikael Blomkvist s-a dus la *Millennium,* unde toţi au fost uimiţi să-l vadă aşa devreme. A mormăit ceva şi s-a dus să-şi ia cafea, apoi i-a chemat pe Malin Eriksson şi pe Henry Cortez în biroul lui. Vreme de trei ore, au trecut în revistă textele pentru următorul număr tematic şi au stabilit în ce stadiu se afla producţia cărţilor.

— Cartea lui Dag Svensson a intrat la tipar ieri, spuse Malin. O scoatem în format de buzunar.

— OK.

— Revista va avea ca titlu *Povestea lui Lisbeth Salander,* zise Henry Cortez. Sunt pe cale să schimbe data, dar procesul este fixat pentru miercuri, 13 iulie. Revista va fi tipărită înainte, însă vom aştepta mijlocul săptămânii ca s-o distribuim. Tu trebuie să stabileşti data exactă.

— Bine. Rămâne doar cartea despre Zalachenko care, pentru moment, este un adevărat coşmar. Se va numi *Secţia.* Prima jumătate din carte va fi practic ce vom publica în *Millennium.* Uciderea lui Dag Svensson şi a Miei Bergman este punctul de

plecare şi urmează vânătoarea pe urmele lui Lisbeth Salander, Zalachenko şi Niedermann. Cea de-a doua parte a cărţii va conţine ce ştim noi despre Secţie.

— Mikael, chiar dacă tipografia face pentru noi totul, trebuie să le lăsăm manuscrisul, gata de tipar, cel mai târziu în ultima zi din iunie, spuse Malin. Christer are nevoie de cel puţin câteva zile, pentru *layout.* Nu mai sunt decât ceva mai mult de două săptămâni. Nu văd cum vom face.

— Nu avem timp să dezgropăm întreaga istorie, recunoscu Mikael. Dar nu cred că am putea s-o facem, nici dacă am mai avea o jumătate de an. Ceea ce vom face în carte este să enunţăm cele petrecute. Dacă ne lipseşte sursa pentru ceva, o voi spune. Dacă facem doar speculaţii, va trebui să apară într-un fel clar şi evident. Prin urmare, scriem ce s-a întâmplat şi pentru ce avem dovezi şi pe urmă scriem ce credem că s-a întâmplat.

— Al naibii de încurcat, spuse Henry Cortez. Mikael clătină din cap:

— Dacă eu spun că un activist al Säpo intră prin efracţie în apartamentul meu şi pot documenta acest fapt cu o înregistrare video, atunci este un fapt documentat. Dacă spun că acesta a avut misiune de la Secţie ca s-o facă, este o speculaţie, însă în lumina tuturor dezvăluirilor pe care le facem, este o speculaţie plauzibilă. Înţelegi?

— Da.

— Nu voi apuca să scriu singur toate textele. Henry, am aici o listă cu texte pe care tu trebuie să le pui la punct. Sunt cam 50 de pagini de carte. Malin, tu îl ajuţi pe Henry, exact ca atunci când am redactat cartea lui Dag Svensson. Toate trei numele se vor afla pe coperta cărţii. Este în regulă?

— Sigur. Dar mai avem o grămadă de alte probleme, spuse Malin.

— Care?

— În vreme ce tu te-ai ocupat cu afacerea Zalachenko, noi am avut o grămadă de treburi de făcut aici…

— Vrei să spui că nu sunt suficient de prezent?

Malin Eriksson încuviinţă.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

— Nu ai de ce. Cu toţii ştim că atunci când te obsedează un articol, nu mai există nimic altceva. Dar nu este la fel pentru noi, ceilalţi. Nu e la fel pentru mine. Erika Berger mă avea pe mine ca sprijin. Eu îl am pe Henry şi el este un as, dar lucrează la fel de mult ca tine la subiectul tău. Chiar dacă te numărăm şi pe tine, în redacţie ne lipsesc doi oameni.

— OK.

— Şi eu nu sunt Erika Berger. Ea avea o rutină, care mie îmi lipseşte. Abia acum învăţ meserie. Monika Nilsson îşi rupe spinarea, la fel Lottie Karim. Şi nimeni nu are timp să se oprească o clipă să gândească.

— E o situaţie temporară. De îndată ce începe procesul…

— Nu, Mikael. Nu se termină atunci. Când va începe procesul, va fi iadul pe pământ. Îţi aminteşti cum a fost în timpul afacerii Wennerström? Asta înseamnă că nu te vom vedea cam trei luni, în vreme ce-o să apari la TV, spre bucuria privitorilor.

Mikael oftă. Apoi dădu lent din cap.

— Ce propui?

— Dacă vrem să facem faţă în toamna asta, trebuie să angajăm oameni noi. Cel puţin două persoane, poate mai multe. Nu avem resursele necesare pentru ceea ce încercăm să facem, şi…

— Şi?

— Nu sunt sigură că vreau să continui.

— Înţeleg.

— Chiar cred asta. Sunt a naibii de bună ca secretar de redacţie şi, cu Erika Berger ca şef, era foarte simplu. Am spus că voi face încercarea pe perioada verii… OK, am făcut-o. Nu sunt un bun redactor-şef.

— Vorbe, spuse Henry Cortez. Malin clătină din cap.

— OK, zise Mikael. Am auzit ce ai spus. Dar ţine seama de faptul că a fost o situaţie excepţională.

Malin îi zâmbi:

— Poţi s-o iei ca o plângere din partea personalului, spuse ea.

Unitatea operativă a Comisiei pentru protecţia Constituţiei a dedicat ziua de vineri încercând să limpezească informaţiile pe care le primise de la Mikael Blomkvist. Doi dintre colaboratori se mutaseră într-un birou provizoriu, în Fridhemsplan, unde se strângea toată documentarea. Era ilegal, pentru că sistemul informatic central se afla în sediul poliţiei, ceea ce însemna că cei doi făceau ture între aceste puncte, de câteva ori pe zi. Chiar dacă drumul dura doar zece minute, era deranjant. Începând de la prânz dispuneau de o vastă documentaţie care arăta că atât Fredrik Clinton, cât şi Hans von Rottinger avuseseră legături cu poliţia secretă în anii ’60 şi la începutul anilor ’70.

Von Rottinger provenea de la serviciul de informaţii al armatei şi lucrase timp de câţiva ani la biroul care coordona apărarea şi siguranţa. Fredrik Clinton avea un trecut la aviaţie şi începuse să lucreze pentru serviciul de control al personalului, în cadrul poliţiei secrete, din 1967.

Amândoi părăsiseră RPS/Säk la începutul deceniului al şaptelea: Clinton în 1971, iar von Rottinger în 1973. Clinton trecuse la sectorul privat, în calitate de consultant, iar von Rottinger fusese angajat să facă anchete în cadrul Organizaţiei Internaţionale pentru Energia Atomică. Fusese detaşat la Londra.

Abia după-amiaza târziu, Monica Figuerola a ciocănit la uşa lui Edklinth ca să-i spună că, după ce părăsiseră RPS/Säk, carierele celor doi erau cu cea mai mare probabilitate nişte falsuri. Cariera lui Clinton era greu de urmărit. A fi consultant pentru sectorul industrial privat poate însemna în mare orice şi o asemenea persoană nu are nicio obligaţie să dea un raport despre activitatea sa statului. Din declaraţiile de impozite reieşea că el câştiga bine; clienţii lui însă păreau să consiste doar din firme anonime, cu baza în Elveţia sau în alte ţări asemănătoare. În consecinţă, nu prea era uşor de dovedit că meseria lui era, de fapt, o mască.

În schimb, von Rottinger nu pusese niciodată piciorul în acel birou unde era de aşteptat să lucreze, la Londra. În 1973, clădirea de birouri unde se presupunea că lucrează fusese dărâmată şi înlocuită cu o extensie a staţiei de metrou Kings Cross. Probabil că cineva făcuse o gafă atunci când i se construise legenda. În timpul zilei, echipa Monicăi Figuerola intervievase câţiva colaboratori pensionaţi de la Organizaţia Internaţională pentru Energia Atomică. Niciunul dintre ei nu auzise de Hans von Rottinger.

— Deci, acum ştim, spuse Edklinth. Trebuie doar să aflăm cu ce se ocupau, de fapt.

Monica Figuerola aprobă.

— Cum facem cu Blomkvist?

— Ce vrei să spui?

— Am promis să-l ţinem la curent cu ce aflăm despre Clinton şi von Rottinger.

Edklinth rămase pe gânduri.

— OK. Va afla asta şi singur, dacă îşi dă osteneala. Mai bine să fim în relaţii bune. Poţi să-i spui. Dar foloseşte-ţi propria judecată.

Monica Figuerola îi promise că aşa va face. Petrecură apoi câteva minute discutând ce vor face în *weekend.*

Monica avea doi colaboratori care vor continua să lucreze. Ea urma să fie liberă.

Pe urmă, îşi înregistră plecarea şi se duse la sala de forţă de la Sankt Eriksplan, unde petrecu două ore, încercând cu înverşunare să recâştige timpul de antrenament pierdut. Ajunse acasă la şapte seara, făcu duş, îşi prepară o cină simplă şi deschise televizorul, ca să urmărească ştirile. La şapte şi jumătate, nu mai avea astâmpăr şi îşi luă echipamentul de jogging. Se opri la uşa de intrare, gândindu-se. *Afurisitul de Blomkvist.* Îl sună pe telefonul anonim T10:

— Avem ceva informaţii despre Rottinger şi Clinton.

— Povesteşte, zise Mikael.

— Dacă treci pe aici, am să-ţi povestesc.

— Hmm, făcu Mikael.

— Tocmai am pus pe mine hainele de jogging, ca să ard puţin surplusul de energie, spuse Monica Figuerola. Să plec sau să te aştept?

— E în ordine dacă am să vin după nouă?

— E minunat.

Vineri seara la ora opt, Lisbeth Salander a primit vizita doctorului Anders Jonasson. El s-a aşezat pe scaunul pentru vizitatori, lăsându-se pe spate.

— Mă examinezi? l-a întrebat Lisbeth Salander.

— Nu. Nu în seara asta.

— OK.

— Am făcut estimarea stării tale astăzi şi am comunicat procurorului că suntem gata să-ţi dăm drumul.

— Înţeleg.

— Voiau să te ducă la închisoarea din Göteborg încă din seara asta.

— Aşa de repede?

El făcu un gest aprobator.

— Probabil că cei de la Stockholm insistă. Eu am spus că mai am un rând de teste de făcut mâine şi că nu-ţi dau drumul până duminică.

— De ce?

— Nu ştiu. M-am enervat, pentru că erau aşa de insistenţi.

Lisbeth Salander zâmbi cu adevărat. Cu siguranţă, ar fi putut face un anarhist de nădejde din doctorul Anders Jonasson, dacă ar fi avut câţiva ani la îndemână. Avea tendinţe accentuate de nesupunere civilă.

— Fredrik Clinton, spuse Mikael Blomkvist cu ochii fixaţi în tavanul de deasupra patului Monicăi Figuerola.

— Dacă-ţi aprinzi ţigara, am să ţi-o sting în buric, zise Monica Figuerola.

Mikael privi uimit ţigara pe care o scosese din buzunarul hainei.

— Iartă-mă, spuse el. Pot să fumez pe balcon?

— Dar după aceea te speli pe dinţi.

El dădu din cap, înfăşurându-se într-un cearşaf. Monica Figuerola îl urmă în bucătărie, turnându-şi un pahar mare cu apă rece. Se sprijini de uşa balconului.

— Fredrik Clinton?

— Mai trăieşte. El este veriga de legătură cu trecutul.

— E pe moarte. Are nevoie de un rinichi şi petrece cea mai mare parte din timp la dializă sau la vreun alt tratament.

— Dar trăieşte. Putem să-l contactăm şi să-i punem întrebări. Poate vrea să vorbească.

— Nu, spuse Monica Figuerola. În primul rând, e vorba de o anchetă preliminară şi poliţia e cea care-o face. În acest sens, nu există niciun „noi” în povestea asta. În al doilea rând, tu primeşti informaţii conform acordului cu Edklinth, dar te-ai angajat să nu încurci ancheta. Mikael o privi surâzând. Îşi stinse ţigara.

— Uf, făcu el. Säpo trage de zgardă. Ea păru dintr-odată gânditoare.
— Mikael, vorbesc foarte serios.

Erika Berger se duse la *Svenska Morgon-Posten* sâmbătă dimineaţa, cu un nod în gât. Simţea că începuse să aibă control asupra manierei în care se făcea ziarul şi voise de fapt să-şi ofere un sfârşit de săptămână liber – primul de când începuse munca la *SMP* –, însă descoperirea că cele mai personale şi intime amintiri ale sale dispăruseră, împreună cu raportul despre Borgsjö, făcuse imposibilă orice destindere.

În cursul nopţii fără somn, petrecută în cea mai mare parte în bucătărie împreună cu Susanne Linder, se aşteptase ca acest Expeditor Veninos să lovească din nou şi ca vreo altă imagine a ei, deloc măgulitoare, să fie făcută publică. Internetul era o unealtă excelentă pentru toţi nebunii. *Un blestemat de video, care mă arată regulându-mă cu bărbatul meu şi cu un altul – voi ajunge în fiecare tabloid din lume. Putea fi ceva mai personal?*

Toată noaptea simţise nelinişte şi panică.

Susanne Linder o convinsese în cele din urmă să se ducă la culcare.

La ora opt dimineaţa, se sculase şi mersese la *SMP.* Nu putea să stea deoparte. Dacă o aştepta furtuna, voia să fie acolo, ca s-o întâmpine.

Dar în redacţia pe jumătate goală totul era normal. Personalul o salută prietenos, când trecu prin hala centrală.

Anders Holm era liber. Peter Fredriksson îi ţinea locul ca şef la Actualităţi.

— Bună dimineaţa, credeam că eşti liberă azi, o salută el.

— Şi eu credeam. Dar nu mi-a fost bine ieri şi am ceva de făcut. Se întâmplă ceva?

— Nu, e o dimineaţă săracă în ştiri. Cele mai fierbinţi sunt că industria lemnului din Dalarna anunţă o creştere a producţiei şi că a fost un jaf armat la Norrköping, cu un rănit.

— OK. Sunt la mine în birou şi am să lucrez un pic.

Se aşeză, sprijinind cârjele de raftul cu cărţi şi se conectă la Internet. Începu prin a-şi deschide e-mailul. Primise mai multe mesaje, dar nimic de la Expeditorul Veninos. Îşi încruntă sprâncenele. Trecuseră două zile de la spargere şi el încă nu reacţionase la ceea ce ar fi trebuit să fie o adevărată comoară de documente. *De ce n-o făcuse? Are de gând să schimbe tactica? Şantaj? Vrea doar să mă ţină pe jar?*

Nu avea nimic special de lucru şi deschise documentul cu strategia *SMP,* la care lucra. Rămase un sfert de oră fixând ecranul, fără să vadă literele.

Încercase să-i telefoneze lui Greger, dar nu reuşise să-l prindă. Nici măcar nu ştia dacă mobilul lui funcţiona în străinătate. De bună seamă, l-ar fi putut găsi cu un pic de efort, dar se simţea total apatică. Nu, se simţea disperată şi paralizată.

Încercă să-l sune pe Mikael Blomkvist, ca să-l informeze că dosarul despre Borgsjö dispăruse, dar el nu răspundea pe mobil.

Cum până la ora zece nu făcuse nimic serios, se hotărî să plece acasă. Tocmai întindea mâna să decupleze computerul, când programul ei ICQ scoase un sunet de avertizare. Privi uimită meniul. Ştia ce este ICQ, dar rareori obişnuia să stea de vorbă pe Internet şi de când se angajase la *SMP,* nu folosise niciodată programul acesta.

Apăsă ezitând pe „Răspunde”.

[Bună Erika.]
[Bună. Cine e?]
[E privat. Eşti singură?]

O păcăleală? Expeditorul Veninos?

[Da. Cine eşti?]
[Ne-am întâlnit în locuinţa lui Kalle Blomkvist, când a venit acasă, de la Sandhamn.]

Erika Berger privi ţintă ecranul. Îi luă câteva secunde până să facă legătura. *Lisbeth Salander. Imposibil.*

[Eşti acolo?]
[Da.]
[Fără nume. Ştii cine sunt?]
[Cum ştiu că nu e o înşelătorie?]
[Ştiu cum şi-a făcut Mikael cicatricea de pe gât.]

Erika înghiţi în sec. Doar patru persoane din lumea întreagă ştiau cum se întâmplase. Lisbeth Salander era una dintre acestea.

[OK. Dar cum poţi discuta cu mine?]
[Mă pricep la calculatoare.]

Lisbeth Salander e o maniacă a computerelor. Dar nu pot înţelege cum naiba reuşeşte să comunice de la Sahlgrenska, unde a stat izolată din aprilie.

[OK.]
[Pot să am încredere în tine?]
[La ce te referi?]
[Nu trebuie să se ştie despre discuţia asta.]

Nu vrea ca poliţia să ştie că are acces la Internet. Sigur că nu. De aceea se conversează cu redactorul-şef al unuia dintre cele mai mari ziare din Suedia.

[Nicio problemă. Ce vrei?]
[Să plătesc]
[Ce vrei să spui?]
[Millennium m-a ajutat.]
[Ne-am făcut doar meseria.]
[Dar nu şi celelalte ziare.]
[Nu erai vinovată de ce te acuzau.]
[Eşti urmărită de un nenorocit.]

Erika Berger simţi cum inima îi bate nebuneşte. Ezită un lung moment.

[Ce ştii?]
[Video furat. Efracţie.]
[Da. Poţi să faci ceva?]

Erika Berger nu-şi putea crede ochilor că ea era cea care scrisese întrebarea. Era complet fără sens. Lisbeth Salander era în spital, la Sahlgrenska, şi avea o mulţime de probleme pe cap. Era persoana cel mai puţin probabilă de la care Erika ar fi putut spera să obţină ajutor.

[Nu ştiu. Lasă-mă să încerc]
[Cum?]
[Întrebare: crezi că javra e la *SMP?]*
[N-o pot proba.]
[De ce crezi asta?]

Erika medită o clipă, înainte de a răspunde:

[O senzaţie. A început când am început şi eu la *SMP.* Alte persoane de la *SMP* au primit e-mailuri neplăcute de la *Expeditorul Veninos,* care păreau să vină de la mine.]

[Expeditorul Veninos?]

[Aşa-i spun eu javrei.]

[OK. De ce ai devenit tocmai tu ţinta lui?]

[Nu ştiu.]

[Crezi că e vorba de ceva personal?]

[La ce te referi?]

[Câţi angajaţi sunt la *SMP?]*

[Mai mult de 230, inclusiv cei de la editură.]

[Pe câţi îi cunoşti personal?]

[Nu ştiu exact. Am întâlnit mai mulţi ziarişti şi colaboratori de-a lungul anilor, în diferite ocazii.]

[Cineva care s-a certat cu tine înainte?]

[Nu. Nu în mod special.]

[Cineva care vrea să se răzbune pe tine?]

[Să se răzbune? De ce?]

[Răzbunarea e un motiv puternic]

Erika privi ecranul, în vreme ce încerca să înţeleagă la ce se referea Lisbeth Salander.

[Mai eşti acolo?]

[Da. De ce întrebi de răzbunare?]

[Am citit lista lui Rosin, cu incidentele pe care tu le legi de *Expeditorul Veninos.]*

De ce nu sunt mirată?

[Şi?]

[Nu pare un obsedat.]

[Ce vrei să spui?]

[Un obsedat este o persoană împinsă de o pornire sexuală. Aici pare să fie vorba de cineva care imită un obsedat. Şurubelniţa în... alo, asta-i parodie curată!]

[Adică?]

[Am văzut multe exemple de obsedaţi veritabili. Sunt mult mai perverşi, vulgari şi groteşti. Exprimă dragoste şi ură în acelaşi timp. Tipul tău nu se potriveşte deloc cu descrierea asta.]

[Nu crezi că e destul de vulgar?]

[Nu. E-mailul Evei Carlsson dă ca nuca-n perete. E cineva care vrea să te lucreze.]

[Înţeleg. Nu m-am gândit în felul acesta.]

[Nu e un obsedat sexual. Are ceva personal cu tine.]

[OK. Ce propui?]

[Ai încredere în mine?]

[Poate.]

[Am nevoie de intrare pe reţeaua de calculatoare de la *SMP.]*

[Ia-o încet.]

[Acum. Curând voi fi mutată şi nu mai am acces la Internet.]

Erika ezită 10 secunde. Să lase *SMP...* pe mâna cui? Pe mâna unei ţicnite? Sigur, Lisbeth nu era vinovată de crimele care i se atribuiseră, dar în mod hotărât nu era chiar normală.

Dar ce avea de pierdut?

[Cum facem?]
[Trebuie să instalez un program în computerul tău.]
[Avem reţele de protecţie.]
[Trebuie să mă ajuţi. Porneşte Internetul.]
[E pornit.]
[Explorer?]
[Da.]
[Eu scriu o adresă. Copiază-o şi pune-o în Explorer.]
[Făcut.]
[Acum, ai o listă cu un număr de programe. Dă click pe *Asphyxia Server* şi descarcă-l.]

Erika urmă instrucţiunile.

[Gata.]
[Porneşte *Asphyxia* şi instalează programul în Explorer.]
[A luat trei minute!]
[În regulă. Acum, trebuie să închizi şi pe urmă să porneşti din nou computerul. Pierdem contactul pentru câteva clipe.]
[OK.]
[Când vom reveni, am să-ţi transfer hard diskul pe un server, pe Internet.]
[OK.]
[Porneşte din nou. Ne auzim curând.]

Erika Berger privea fascinată ecranul, în vreme ce computerul ei repornea lent. Se întreba dacă era normală. Apoi ICQ-ul ei sună.

[Bună, din nou.]
[Bună.]
[Merge mai repede dacă o faci tu. Porneşte Internetul şi copiază adresa pe care ţi-o trimit acum.]
[OK.]
[Acum, vei primi o întrebare. Apasă pe „Pornire”.]
[OK.]
[Eşti întrebată cum vrei să botezi hard diskul. Spune-i *SMP2.]*
[OK.]
[Du-te şi ia-ţi o cafea. Va dura un pic]

Monica Figuerola s-a trezit în dimineaţa zilei de sâmbătă la opt, cu două ore peste ora obişnuită de trezire. S-a ridicat, privindu-l pe Mikael Blomkvist, care sforăia. *Ei bine, nimeni nu-i perfect.*

Se întreba unde va duce povestea ei cu Mikael Blomkvist. Nu era un bărbat fidel, cu care poţi planifica o legătură mai lungă – cel puţin aşa înţelesese din biografia lui. Pe de altă parte, nici ea nu era sigură că îşi dorea cu adevărat o relaţie stabilă, cu prieten, frigider şi copii. După alte încercări nereuşite, începuse tot mai mult să încline spre teoria care spunea că relaţiile stabile sunt supraevaluate. Cea mai lungă legătură a ei fusese un concubinaj de doi ani cu un coleg, la Uppsala.

Dar nici nu era genul de femeie care să practice aventurile de-o noapte, deşi considera că sexul este subestimat ca mijloc terapeutic împotriva tuturor neajunsurilor. Şi a face sex cu Mikael Blomkvist fusese plăcut. Chiar deosebit de plăcut. Era un bărbat bine. Îţi deschidea pofta pentru şi mai mult.

Idilă de vacanţă? Îndrăgostire? Se îndrăgostise?

Se duse la baie şi se spălă pe faţă şi pe dinţi; apoi, îşi puse un şort şi o geacă subţire şi făcu o cursă de patruzeci şi cinci de minute în jurul spitalului Rålambshov, prin Fredhäll şi înapoi, via Smedsudden. Fu acasă la ora nouă şi constată că

Blomkvist încă mai dormea. Se aplecă şi-l muşcă de ureche, până ce acesta deschise ochii, zăpăcit.

— Bună dimineaţa, iubitule. Am nevoie de cineva care să mă spele pe spate.

El o privi, mormăind ceva.

— Ce-ai spus? Nu mai ai nevoie să te speli. Eşti deja udă leoarcă.

— Am alergat un pic. Ar fi trebuit să vii cu mine.

— Bănuiesc că dacă aş încerca să ţin ritmul cu tine, ar trebui să chem salvarea. Infarct pe Norr Mälarstrand.

— Aiurea. Hai, acum. E vremea să te trezeşti.

A frecat-o pe spate cu peria şi i-a săpunit umerii. Şi şoldurile. Şi pântecele. Şi sânii. Şi, după o vreme, Monica Figuerola a pierdut orice interes pentru duş şi l-a tras din nou în pat. Abia la unsprezece şi-au băut cafeaua, pe terasa de lângă Norr Mälarstranden.

— Tu poţi deveni un obicei prost, spuse Monica Figuerola. Ne cunoaştem abia de câteva zile.

— Sunt foarte atras de tine. Dar cred că o ştii deja. Ea dădu din cap.

— De ce?

— *Sorry.* Nu pot răspunde la întrebare. Nu am înţeles niciodată de ce sunt atras brusc de o anumită femeie şi total neinteresat de alta.

Ea zâmbi gânditoare.

— Sunt liberă astăzi, zise.

— Dar eu nu sunt. Am un munte de treburi, până începe procesul şi ultimele trei nopţi le-am petrecut la tine, în loc să muncesc.

— Păcat.

El aprobă, ridicându-se şi sărutând-o pe obraz. Ea îl prinse de cămaşă.

— Blomkvist, mi-ar face plăcere să ne mai întâlnim.

— La fel şi mie, spuse el. Dar va fi un pic complicat, până reuşim să-i dăm de cap poveştii ăsteia.

Dispăru spre Hantverkargatan.

Erika Berger îşi adusese o cafea şi acum contempla ecranul. Timp de cincizeci şi trei de minute nu se întâmplase absolut nimic, în afară de faptul că ecranul ei se aprindea, din când în când. Apoi, auzi din nou „Pling”, de la ICQ.

[Gata. Ai foarte multe rahaturi pe hard disk, printre care doi viruşi.]
[Sorry. Pasul următor?]
[Cine e administrator de reţea la *SMP?]*
[Nu ştiu. Probabil, Peter Flemming, care e şef tehnic]
[OK.]
[Ce trebuie să fac?]
[Nimic. Du-te acasă.]
[Aşa, pur şi simplu?]
[O să-ţi dau un semn.]
[Să las computerul pornit?]

Dar Lisbeth Salander dispăruse deja de pe ICQ. Erika Berger privi frustrată ecranul. În cele din urmă, închise computerul şi se duse să caute o cafenea potrivită, unde să stea şi să gândească în linişte.

20
Sâmbătă 4 iunie

Mikael Blomkvist s-a dat jos din autobuz la Slussen, a luat liftul* de pe Katarina până sus, la Mosebacke şi a mers până la Fiskargatan 9. Cumpărase pâine, lapte şi brânză de la magazinul din faţa clădirii consiliului judeţean şi a început prin a le pune în frigider. Apoi, a deschis computerul lui Lisbeth Salander.

După o clipă de reflecţie, a deschis şi telefonul albastru, Eriksson T10. Nu-şi mai bătu capul cu telefonul obişnuit, pentru că în niciun caz nu voia să vorbească cu cineva care n-avea de-a face cu afacerea Zalachenko. Constată că în ultimele 24 de ore primise şase apeluri, dintre care trei erau de la Henry Cortez, două de la Malin Eriksson şi una de la Erika Berger.

Îl sună mai întâi pe Henry Cortez, care se afla într-o cafenea în Vasastan şi avea câteva lucruri de discutat, dar nimic presant.

Malin Eriksson sunase doar ca să-l salute.

Apoi, o sună pe Erika Berger, dar telefonul ei era ocupat.

Intră pe grupul yahoo [Masa_Ţicnită] şi găsi versiunea finală a biografiei lui Lisbeth Salander. Dădu din cap zâmbind, imprimă documentul şi începu imediat să citească.

Lisbeth Salander scria pe computerul Palm Tungsten T3. Îi trebuise o oră ca să intre pe reţeaua internă de la *SMP* şi s-o cerceteze sistematic, cu ajutorul contului de utilizator al Erikăi Berger. Nu atacase contul lui Peter Flemming, pentru că nu era necesar să-şi facă rost de drepturile depline de utilizator ale administratorului. Era interesată doar să aibă acces la administraţia *SMP* şi la fişierele personalului. Iar la asta Erika Berger avea drept de acces deplin.

Îşi dorea ca Mikael Blomkvist să-i fi strecurat propriul ei computer PowerBook, cu tastatură normală şi un ecran de 17 inch, în loc de computerul de buzunar. Deschise lista cu cei care lucrau la *SMP* şi începu să lucreze. Erau 223 de persoane, dintre care 82 erau femei.

Începu prin a elimina toate femeile. Nu credea că femeile nu pot fi nebune, dar statistica afirma că majoritatea absolută a celor care tracasează femei sunt bărbaţi. Mai rămâneau 141 de persoane.

Statistica arăta, de asemenea, că cei mai mulţi Expeditori Veninoşi sunt fie adolescenţi, fie persoane de vârstă medie. *SMP* nu avea niciun angajat adolescent. Făcu un grafic de vârstă şi suprimă toate persoanele peste 55 de ani şi sub 25. Rămâneau 103 persoane.

Mai reflectă un moment. Apoi, luă o hotărâre rapidă. Cu o lovitură de sabie, tăie toţi angajaţii de la distribuţie, publicitate, fotografii, pază şi tehnică. Se concentră pe grupul de ziarişti şi personal al redacţiei şi obţinu o listă de 48 de persoane care erau bărbaţi între 26 şi 54 de ani.

Apoi, auzi clinchetul unui mănunchi de chei; aşa că opri imediat computerul şi îl strecură sub plapumă, între pulpe. Ultimul ei prânz la Sahlgrenska sosise. Privi resemnată varza fiartă. Ştia că după prânz o vreme nu va putea să lucreze fără să fie deranjată. Puse deci computerul în spaţiul din spatele noptierei şi aşteptă, în vreme ce două femei africane dădeau cu aspiratorul şi făceau patul.

Una dintre fete se numea Sara şi în ultima lună o aprovizionase pe furiş pe Lisbeth cu câte un Marlboro Light. Primise şi o brichetă, pe care o ascundea în spatele noptierei. Lisbeth luă plină de recunoştinţă cele două ţigări pe care plănuia să le fumeze noaptea, la gura de aerisire.

---

* Lift stradal în Stockholm. (n. red.)

Abia la ora două era din nou linişte. Scoase computerul şi se conectă. Se gândise să meargă direct la administraţia *SMP,* dar înţelese că trebuia să se ocupe şi de propriile ei probleme. Făcu deci runda obişnuită, începând cu grupul yahoo [Masa_Ţicnită]. Constată că Mikael Blomkvist nu pusese nimic nou de trei zile şi se întrebă cu ce se ocupa. *Tembelul e cu siguranţă la plimbare şi-şi face de cap cu vreo gagică cu ţâţe mari.*

A mers mai departe, la grupul yahoo [Cavalerii], să vadă dacă Plague nu îi lăsase ceva. Nimic.

Apoi, a mai controlat hard diskurile procurorului Richard Ekström (corespondenţă mai puţin interesantă, despre viitorul proces) şi pe cel al doctorului Peter Teleborian.

De câte ori intra pe hard diskul lui Teleborian, simţea cum temperatura corpului îi scădea cu câteva grade.

Găsi expertiza psihiatrică legală care o privea şi pe care el o formulase deja, deşi oficial nu ar fi trebuit să fie scrisă, întrucât nu avusese posibilitatea s-o consulte. El făcuse câteva îmbunătăţiri stilistice, dar în mare nu era nimic nou. Lisbeth descărcă expertiza şi o trimise mai departe, la [Masa_Ţicnită]. Apoi, verifică poşta electronică a lui Teleborian din ultimele 24 de ore, trecând de la un e-mail la altul. Era cât pe ce să piardă un mesaj scurt, dar foarte important:

[Sâmbătă, ora 15:00, la rondul[1] de la Gara Centrală/Jonas.]

Rahat. Jonas. El a apărut într-o grămadă de e-mailuri ale lui Teleborian. Foloseşte un cont hotmail. Neidentificat.

Lisbeth Salander îşi întoarse privirea spre ceasul digital de pe noptieră. 14:28. Sună imediat pe ICQ, la Mikael Blomkvist. Nu primi niciun răspuns.

Mikael Blomkvist scosese la imprimantă cele 220 de pagini ale manuscrisului care erau deja gata. Apoi, a închis computerul şi s-a aşezat la masa din bucătăria lui Lisbeth Salander, cu un creion în mână, gata de corectură.

Era mulţumit de poveste. Mai rămânea o gaură mare. Cum avea să găsească restul Secţiei?

Malin Eriksson avea dreptate. Era prea din scurt.

Lisbeth Salander a înjurat, plină de frustrare, încercând să-l prindă pe Plague, pe ICQ. Nu răspundea. Se uită la ceas: 14:30.

S-a aşezat pe marginea patului, chinuindu-se să-şi amintească alte adrese ICQ. A încercat mai întâi cu Henry Cortez, pe urmă cu Malin Eriksson. Nimeni nu răspundea. *Sâmbătă. Toţi sunt liberi.* A privit din nou ceasul. 14:32.

Apoi, a încercat s-o prindă pe Erika Berger. Niciun succes. *I-am spus să se ducă acasă. La naiba!* 14:33.

Ar fi putut trimite un SMS pe mobilul lui Mikael Blomkvist. Însă telefonul era ascultat. Îşi muşcă buza.

În cele din urmă, s-a întors disperată spre noptieră şi a sunat sora. Era 14:35, când a auzit cheia în broască şi una din surori, Agneta, care avea vreo 50 de ani, a privit-o din uşă.

— Bună ziua. Ai vreo problemă?

— Doctorul Anders Jonasson este în secţie?

— Nu te simţi bine?

— Ba da. Trebuie să schimb câteva vorbe cu el. Dacă se poate.

[1] Este vorba de deschiderea rotundă din holul Gării Centrale din Stockholm, care dă spre nivelul inferior şi care este folosită ca reper şi punct de întâlnire.

— L-am văzut adineauri. Despre ce este vorba?
— Trebuie să vorbesc imediat cu el.
Sora Agneta îşi încruntă sprâncenele. Pacienta Lisbeth Salander sunase rareori surorile, numai dacă avusese dureri mari de cap sau altă problemă acută. Ea le luase drept poveşti şi nici nu ceruse să vorbească cu un anumit medic. Sora Agneta observase totuşi că Anders Jonasson petrecea mult timp cu această pacientă arestată, care de obicei era foarte rezervată faţă de cei din jur. Era posibil ca el să fi reuşit să relaţioneze cu ea.
— OK. O să văd dacă are timp, spuse sora Agneta prietenoasă şi încuie uşa.
Era ora 14:37.
Lisbeth se ridică şi se duse la fereastră. La intervale regulate, îşi arunca privirea spre ceas. 14:39. 14:40.
La ora 14:44, auzi paşi pe coridor şi scârţâitul cheii paznicului de la Securitas. Anders Jonasson îi aruncă o privire întrebătoare şi rămase în loc, văzându-i expresia disperată.
— S-a întâmplat ceva?
— Se întâmplă chiar acum. Ai un telefon mobil?
— Poftim?
— Un mobil. Trebuie să sun. Acum!
El auzi disperarea din glasul ei şi băgă mâna în buzunar, dându-i telefonul său Motorola. Lisbeth i-l smulse pur şi simplu din mână. Nu putea să-l sune pe Mikael Blomkvist, pentru că bănuia că este ascultat de duşman. Problema era că el nu-i dăduse niciodată numărul telefonului secret. Nu fusese nevoie, pentru că nu se aşteptase ca ea să-l sune din arest. Ezită o fracţiune de secundă şi formă numărul Erikăi Berger. Auzi trei semnale, înainte ca aceasta să răspundă.

Erika Berger se afla în BMW-ul său, la un kilometru de casa din Saltsjöbaden, când a primit un telefon la care nu se aştepta. Dar Lisbeth Salander o mai surprinsese o dată în dimineaţa aceea.
— Berger.
— Salander. Nu am timp să explic. Ai numărul telefonului anonim al lui Mikael?
— Da.
— Sună-l. *Acum!* Teleborian se întâlneşte cu Jonas în hala mare de la Gara Centrală, la trei! Ştii unde… Rondul mare pe trei etaje.
— Ce e…
— Grăbeşte-te. Teleborian. Jonas. Rondul de la Gara Centrală. Ora 3. Mai are un sfert de oră!
Lisbeth închise telefonul, pentru ca Erika să nu fie tentată să piardă secundele cu întrebări inutile. Se uită la ceas, era 14:46.
Erika Berger frână, parcând la marginea drumului. Se întinse după carnetul de telefoane din geantă şi răsfoi până la numărul pe care Mikael i-l dăduse în seara când se întâlniseră la localul lui Samir.
Mikael auzi soneria telefonului mobil. Se ridică de la masa din bucătărie şi se duse în camera de lucru a lui Lisbeth, luând telefonul de pe birou.
— Da?
— Sunt Erika.
— Bună.
— Teleborian se întâlneşte cu Jonas, la rondul de la Gara Centrală, la ora 3. Mai ai câteva minute.
— Ce? Ce spui?
— Teleborian…
— Am auzit. De unde ştii?

— Taci şi întinde-o! Mikael privi la ceas. 14:47.
— Mulţumesc. Pa.
Îşi apucă geanta cu computerul şi o luă la goană pe scări, în loc să aştepte liftul. În vreme ce alerga, îl sună pe Henry Cortez.
— Cortez.
— Unde eşti?
— La librăria Academiei.
— Teleborian se întâlneşte cu Jonas, la rondul din Gara Centrală, la ora trei. Eu sunt pe drum, dar tu eşti mai aproape.
— Ei, drăcie. Am pornit.
Mikael fugi până în Götgatan şi mări viteza, spre Slussen. Se uită la ceasul de mână, atunci când ajunse fără suflare la Slussen. Monica Figuerola avea poate dreptate cu pisălogeala ei despre nevoia de jogging. 14:56. Nu avea cum să ajungă. Privi după un taxi.

Lisbeth Salander îi dădu înapoi telefonul lui Anders Jonasson.
— Mulţumesc, spuse ea.
— Teleborian? întrebă Anders Jonasson. Nu putuse evita să audă numele.
Ea dădu din cap, întâlnindu-i privirea:
— Teleborian e un nene foarte rău. Nici nu bănuieşti la ce nivel de răutate a ajuns.
— Nu. Dar bănuiesc că se întâmplă chiar acum ceva care te face să fii mai incitată decât te-am văzut în tot timpul cât ai fost în îngrijirea mea. Sper că ştii ce faci.
Lisbeth îi zâmbi strâmb:
— Vei avea răspunsul într-un viitor apropiat, spuse ea.

Henry Cortez a alergat ca un nebun de la librăria Academiei. A traversat Sveavägen, pe podul de la Mäster Samuelsgatan şi a continuat drept, spre Klara Norra, unde a luat-o în sus, pe podul Klaraberg şi peste Vasagatan. A traversat Klarabergsgatan, printre un autobuz şi două maşini care au început să-l claxoneze frenetic şi s-a strecurat pe poarta de la Gara Centrală, la ora 15.00 fix.
A coborât scara, spre holul central, sărind câte trei trepte odată, apoi a alergat prin faţa chioşcului de ziare, înainte să încetinească viteza, ca să nu atragă atenţia. Îi cercetă pe toţi cei care se aflau în apropierea deschiderii circulare.
Nu putea să-l vadă pe Teleborian sau pe bărbatul pe care Christer Malm îl fotografiase în faţă la Copacabana, şi despre care ei credeau că este Jonas. Privi ceasul. 15:01. Respira greu, parcă ar fi alergat în maratonul oraşului Stockholm. Bazându-se pe noroc, traversă grăbit holul şi ieşi pe poarta dinspre Vasagatan. Se opri, privind în jur şi cercetând persoană cu persoană, cât de departe îi ajungea privirea. Niciun Peter Teleborian. Niciun Jonas.
Se întoarse, intrând grăbit din nou în gară. Nimeni. Rondul era gol. Apoi ridică privirea şi întrezări pentru o secundă profilul cu păr zbârlit şi barbişon al lui Teleborian, care ieşea din chioşcul de presă, de cealaltă parte a holului. În secunda următoare, s-a materializat şi bărbatul din fotografiile lui Christer Malm, alături de el. *Jonas!* Au traversat holul şi au dispărut pe ieşirea dinspre Vasagatan.
Henry Cortez oftă uşurat. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi începu să-i urmărească pe cei doi.

Mikael Blomkvist a ajuns cu taxiul la Gara Centrală din Stockholm la 15:07. S-a grăbit să intre în holul principal, dar nu l-a văzut nici pe Teleborian, nici pe Jonas. Nici pe Henry Cortez, de altfel.

A ridicat telefonul T10, ca să-l sune pe Cortez, chiar în momentul în care mobilul a început să-i sune în mână.

— I-am găsit. Sunt la berăria Tre Remmare*, pe Vasagatan, aproape de pasajul spre linia pentru Akalla.

— Mulţumesc, Henry. Tu unde eşti?

— Sunt la bar. Beau o bere. O merit.

— OK. Ei mă cunosc, aşa că mă ţin deoparte. Bănuiesc că nu ai nicio posibilitate să auzi ce vorbesc.

— Nicio şansă. Văd spinarea lui Jonas şi blestematul ăla de Teleborian mormăie când vorbeşte, aşa că nu pot să-i văd nici mişcarea buzelor.

— Înţeleg.

— Dar s-ar putea să avem o problemă.

— Care?

— Jonas ăsta şi-a pus mobilul şi portofelul pe masă. Şi peste portofel, cheile de la maşină.

— Înţeleg. Rezolv eu.

Mobilul Monicăi Figuerola sună, cu un semnal polifonic care reda motivul din *A fost odată în Vest.* Lăsă deoparte cartea despre mitologia greacă pe care părea că n-o va termina niciodată.

— Salut. Sunt Mikael. Ce faci?

— Stau acasă şi triez fotografiile foştilor iubiţi. Ultimul m-a abandonat într-un chip lamentabil, azi-dimineaţă.

— Scuză-mă. Ai maşina la îndemână?

— Ultima oară când am verificat, era jos, în parcare.

— Bravo. Ai chef să faci un tur prin oraş?

— Nu, în mod special. Ce se întâmplă?

— Peter Teleborian bea chiar acum o bere cu Jonas, pe Vasagatan. Şi, pentru că eu colaborez cu birocraţia de tip Stasi din cadrul Säpo, mă gândeam că poate ai fi interesată să vii şi tu.

Monica Figuerola era deja în picioare şi se întindea după chei.

— Nu glumeşti?

— Nu chiar. Jonas a pus cheile de la maşină pe masă.

— Vin acum.

Malin Eriksson n-a răspuns la telefon, însă Mikael Blomkvist a avut norocul să dea de Lottie Karim, care tocmai se afla la Åléns, ca să cumpere un cadou pentru aniversarea soţului ei. Mikael i-a spus că se vor socoti ca ore suplimentare, cerându-i să se ducă de urgenţă la berărie, pentru a-l ajuta pe Cortez. Apoi, i-a telefonat din nou acestuia.

— Planul este următorul. Voi avea o maşină la faţa locului peste cinci minute. Parcăm pe Järnvägsgatan, mai jos de berărie.

— OK.

— Lottie Karim vine să te ajute peste câteva minute.

— Bine.

— Când ei părăsesc berăria, tu o iei după Jonas. Îl urmăreşti pe jos şi-mi spui pe mobil unde vă aflaţi. Trebuie să ştim, de îndată ce-l vezi apropiindu-se de maşină. Lottie îl urmăreşte pe Teleborian. Dacă noi nu ajungem la timp, iei tu numărul maşinii.

— În regulă.

---

* Trei Cupe. (n. red.)

Monica Figuerola a parcat în faţă la Nordic Light Hotel, lângă staţia expresului de Arlanda. Mikael Blomkvist a deschis uşa din partea şoferului la un minut după ce aceasta parcase.

— La ce berărie sunt? Mikael i-a explicat.

— Trebuie să cer întăriri.

— Nu-ţi face griji. Îi avem sub control. Cu mai mulţi bucătari, riscăm să ardem mâncarea.

Monica Figuerola l-a privit cu un aer de neîncredere:

— Şi cum ai aflat că are loc această întâlnire?

— *Sorry.* Protecţia sursei.

— Aveţi vreun blestemat de serviciu de informaţii sau de contrainformaţii la *Millennium?* răbufni ea.

Mikael părea mulţumit. Era întotdeauna nostim să bată Säpo pe propriul lui teren.

De fapt, nu avea nici cea mai mică idee cum de se întâmplase ca Erika Berger să-l sune din senin şi să-i comunice că Teleborian şi Jonas se vor întâlni. După 10 aprilie, ea nu mai avusese acces la munca redacţională de la *Millennium.* Desigur, ştia de Teleborian, dar Jonas intrase pe scenă în luna mai şi, după câte ştia Mikael, Erika n-ar fi trebuit să aibă nici cea mai mică bănuială despre existenţa lui, cu atât mai puţin despre faptul că acesta era obiectul unor discuţii aprinse, atât la *Millennium,* cât şi la Säpo.

Va trebui să aibă o discuţie serioasă cu Erika Berger, într-un viitor extrem de apropiat.

Lisbeth Salander se strâmbă, privind ecranul computerului de buzunar. După discuţia de pe mobilul doctorului Anders Jonasson, ea nu se mai gândise la Secţie şi se concentrase pe problemele Erikăi Berger. După serioase reflecţii, mai tăiase de pe listă şi bărbaţii din grupa 26–54 de ani care erau căsătoriţi. Ştia că asta însemna să lucreze cu criterii foarte largi şi că la baza deciziei nu se mai afla nicio statistică sau vreun raţionament ştiinţific. Expeditorul Veninos putea fără îndoială să fie un bărbat cu nevastă, cinci copii şi căţel. Putea fi o persoană care lucra la pază. Putea, la urma urmei, să fie chiar o femeie, deşi ea nu credea asta.

Voia pur şi simplu să aibă un număr mai mic pe listă şi, după ultima hotărâre, grupul se micşorase de la 48 la 18 indivizi. Constată că aceştia erau în general reporteri importanţi, şefi şi adjuncţi, trecuţi de 35 de ani. Dacă nu găsea ceva interesant printre ei, putea cu uşurinţă să lărgească lista.

La ora patru după-amiaza, a intrat pe Hacker Republic şi i-a trimis lista lui Plague. El o chemă câteva minute mai târziu.

[18 nume. Despre ce e vorba?]
[Un mic proiect colateral. Priveşte-l ca un exerciţiu.]
[Spune.]
[Unul dintre nume aparţine unui nemernic. Găseşte-l.]
[Ce criterii?]
[Trebuie lucrat repede. Mâine mă vor scoate din circuit. Înainte de asta, trebuie să-l găsim.]

Ea îi explică situaţia cu Expeditorul Veninos al Erikăi Berger.

[OK. Iese vreun profit de aici?]

Lisbeth Salander rămase o clipă pe gânduri:

[Da. N-o să vin la tine acasă, să-ţi dau foc]
[Ai fi în stare?]
[Te plătesc de fiecare dată când te rog să faci ceva pentru mine. Dar asta nu e pentru mine. Priveşte-o ca pe o recuperare de impozit.]
[Începi să dai semne de competenţă socială.]
[Deci?]
[OK.]

Îi trimise codul de acces la redacţia *SMP,* apoi părăsi ICQ-ul.

Era 16:20 când Henry Cortez sună.

— Se pregătesc de plecare.

— Bine. Suntem pregătiţi. Tăcere.

— Se despart în faţa berăriei. Jonas o ia spre nord. Lottie îl urmează pe Teleborian în direcţia sud.

Mikael înălţă un deget, arătându-l pe Jonas care trecea grăbit prin faţa lor, pe Vasagatan. Monica Figuerola dădu din cap. Câteva secunde mai târziu, Mikael îl văzu şi pe Henry Cortez. Monica Figuerola porni motorul.

— Traversează Vasagatan şi se îndreaptă spre Kungsgatan, spuse Henry Cortez în telefon.

— Păstrează distanţa, să nu te observe.

— Nu-ţi face griji, e multă lume pe stradă. Tăcere.

— Merge spre nord, pe Kungsgatan.

— Direcţia nord, pe Kungsgatan, repetă Mikael. Monica Figuerola băgă în viteză şi coti pe Vasagatan.

Se opriră la lumina roşie a semaforului.

— Unde sunteţi acum? întrebă Mikael, când în sfârşit cotiră pe Kungsgatan.

— În dreptul magazinului PUB. Merge destul de repede. Atenţie, a luat-o pe Drottninggatan, direcţia nord.

— Drottninggatan, nord, repetă Mikael.

— OK, spuse Monica Figuerola şi făcu la dreapta printr-un loc nepermis, ca să treacă pe Klara Norra, luând-o apoi pe strada Olof Palme.

Coti din nou şi se opri în faţa clădirii SIF. Jonas traversă strada Olof Palme, îndreptându-se spre Sveavägen. Henry Cortez îl urma, pe cealaltă parte a străzii.

— O coteşte spre est…

— E în regulă. Vă vedem pe amândoi.

— A luat-o pe Holländargatan… Alo, mă auzi?… Se urcă într-un Audi roşu.

— Audi, spuse Mikael, notând numărul maşinii pe care Cortez îl dictă în grabă.

— Spre ce direcţie e parcat? întrebă Monica Figuerola.

— Spre sud, raportă Henry Cortez. Vine spre voi, pe Olof Palme… Acum.

Monica Figuerola era deja în mişcare şi traversa Drottninggatan. Claxonă, făcând semn să stea pe loc unor pietoni, care încercau să traverseze pe roşu.

— Mulţumesc, Henry. De aici îl preluăm noi. Audi-ul roşu mergea pe Sveavägen, în direcţia sud.

Monica Figuerola îl urmă, în vreme ce forma un număr pe mobil cu mâna stângă.

— Vreau să faceţi o cercetare asupra unui număr de înmatriculare al unui Audi roşu, spuse ea, repetând cifrele pe care le raportase Henry Cortez. Da, te ascult. Jonas Sandberg, născut 1971. Ce aţi spus…? Da, Helsingörsgatan, Kista. Mulţumesc.

Mikael notase informaţiile primite de Monica Figuerola. Au urmărit Audi-ul roşu pe Hamngatan, spre Strandvägen şi, imediat după aceea, pe Artillerigatan.

Jonas Sandberg a parcat la câteva case de Muzeul Armatei. A traversat strada, dispărând pe uşa unui imobil de la începutul secolului.

— Hmm, făcu Monica Figuerola, aruncându-i o privire lui Mikael.

Mikael a încuviinţat, dând din cap. Jonas Sandberg venise la o casă care se afla doar la câteva străzi de imobilul unde prim-ministrul închiriase un apartament, pentru o întâlnire particulară.

— Frumos lucrat, spuse Monica Figuerola.

În acelaşi moment, sună şi Lottie Karim, spunându-le că dr. Teleborian a urcat pe Klarabergsgatan, pe scara rulantă a Gării Centrale şi apoi, s-a dus la sediul poliţiei din Kungsholmen.

— La sediul poliţiei. Sâmbătă la ora cinci? se miră Mikael.

Monica Figuerola şi Mikael Blomkvist se priviră cu neîncredere. Monica reflectă intens câteva secunde. Apoi, luă mobilul, telefonându-i inspectorului criminalist Jan Bublanski.

— Salut, aici e Monica. De la RPS/Säk. Ne-am întâlnit la Norr Mälarstrand, de curând.

— Ce vrei? întrebă Jan Bublanski.

— Ai pe cineva de gardă?

— Sonja Modig, spuse Bublanski.

— Aş avea nevoie de un serviciu. Ştii dacă se află în sediul poliţiei?

— Nu cred. E o vreme minunată şi e sâmbătă după-amiaza.

— Bine. Ai putea s-o găseşti pe ea sau pe altcineva din cadrul anchetei, să dea o raită pe coridorul unde e biroul procurorului Richard Ekström? Mă întreb dacă acum nu are loc o întâlnire, la el.

— Întâlnire?

— N-am timp să explic. Aş avea nevoie să ştiu dacă se întâlneşte cu cineva, chiar acum. Şi, dacă e aşa, cu cine.

— Vrei să-l spionez pe un procuror, care e şeful meu? Monica Figuerola îşi încruntă sprâncenele. Apoi, ridică din umeri.

— Da, spuse ea.

— Bine, răspunse Bublanski, punând receptorul în furcă.

Sonja Modig se afla de fapt mai aproape de sediul poliţiei decât credea Bublanski. Era cu soţul ei şi stăteau la o cafea, pe terasa unei prietene care locuia în Vasastan. Aveau liber, de când părinţii Sonjei luaseră la ei copiii pentru o săptămână şi tocmai plănuiau o seară demodată, cu o masă la restaurant şi vizionarea unui film la cinematograf.

Bublanski îi explică despre ce era vorba.

— Şi sub ce pretext mă năpustesc la Ekström?

— I-am promis ieri să-i trimit un raport al noutăţilor în cazul Niedermann, dar am uitat să i-l dau, înainte să plec. E pe biroul meu.

— OK, spuse Sonja Modig. Îşi privi soţul şi prietena:

— Trebuie să merg la poliţie. Iau maşina şi, cu un pic de noroc, sunt înapoi într-o oră.

Soţul ei oftă, prietena oftă şi ea.

— La urma urmei, sunt de gardă, se scuză Sonja Modig.

A parcat pe Bergsgatan şi a urcat în biroul lui Bublanski, de unde a luat trei foi A4 care conţineau modestul rezumat al urmăririi lui Niedermann, ucigaşul unui poliţist. *Nu e cine ştie ce cadou, de pus în pomul de Crăciun,* gândi ea.

Apoi urcă un etaj. Se opri în faţa uşii. În clădirea poliţiei era aproape pustiu, în seara aceasta de vară. Nu încercă să se ascundă, merse cu paşi de pisică. Se opri în faţa uşii închise de la biroul lui Ekström. Auzea glasuri şi îşi muşcă buza.

Dintr-odată, curajul o părăsi şi se simţi aiurea. Într-o situaţie normală, ar fi bătut la uşă, ar fi deschis şi ar fi exclamat: *Bună, eşti încă aici,* intrând înăuntru. Acum i se părea că ar fi fost o greşeală.

Privi în jur.

De ce îi telefonase Bublanski? În legătură cu ce era întâlnirea?

Aruncă o privire pe coridor. Chiar vizavi de biroul lui Ekström se afla o mică sală de conferinţe, cu locuri pentru 10 persoane. Ea însăşi fusese acolo, la diferite expuneri.

Intră în sala de conferinţe şi închise în tăcere uşa. Transperantele erau trase şi peretele de sticlă dinspre culoar era acoperit de perdele. Era destul de întuneric în încăpere. Trase un scaun şi se aşeză, dând un pic la o parte perdelele, aşa încât să aibă o mică deschizătură spre culoar.

Se simţea foarte prost. Dacă ar fi deschis cineva uşa, i-ar fi fost foarte greu să explice ce anume căuta acolo. Ridică mobilul, privind ora afişată pe ecran. Puţin înainte de şase. Opri soneria şi se rezemă de spătar, privind uşa închisă de la biroul lui Ekström.

La ora şapte seara, Plague îi dădu un semn lui Lisbeth Salander.

[OK. Sunt administrator al *SMP.]*

[Unde?]

El îi trimise o adresă http.

[Nu ne ajung 24 de ore. Chiar dacă avem e-mailurile celor 18, ne vor trebui trei zile până să intrăm în computerele lor de acasă. Cei mai mulţi probabil că nici nu sunt pe net, într-o seară de sâmbătă.]

[Plague, concentrează-te pe computerele de acasă şi eu mă ocup de cele de la *SMP.]*

[Aşa mă gândeam şi eu. Computerul tău e slab. Vrei să mă concentrez asupra cuiva în particular?]

[Nu. Oricare dintre ei.]

[OK.]

[Plague?]

[Da.]

[Dacă nu găseşti nimic până mâine, vreau să continui.]

[OK.]

[În cazul ăsta, plătesc.]

[Las-o baltă. Mă distrez.]

Lisbeth se deconecta de la ICQ şi se duse la adresa http pe care Plague trimisese toate drepturile de administrator pentru *SMP.* A început prin a verifica dacă Peter Fleming era conectat şi prezent la redacţie. Nu era. Lisbeth i-a folosit prin urmare codul de utilizator, intrând pe serverul pentru poşta electronică de la *SMP.* În felul acesta, putea citi toată activitatea care avusese loc vreodată pe e-mail, prin urmare chiar mesajele care fuseseră şterseră de mult din conturile personale ale utilizatorilor.

Începu cu Ernst Teodor Billing, 43 de ani, unul dintre şefii de noapte de la *SMP.* Stătea cam două secunde la fiecare mesaj, doar ca să-şi facă o idee asupra expeditorului şi a conţinutului. După câteva minute, învăţase să ignore corespondenţa de rutină, care consta în liste, planificări şi alte chestii lipsite de interes. Sări peste ele.

Urcă în arhiva de e-mailuri, până la ultimele trei luni. Apoi, sări din lună în lună, citind doar titlul şi deschizându-le doar pe acelea care aveau ceva care îi atrăgea atenţia. Află că Ernst Billing se întâlnea cu o femeie pe nume Sofia, căreia i se adresa pe un ton dezagreabil. Constată că lucrul nu era ieşit din comun, pentru că Billig avea un ton dezagreabil faţă de cei mai mulţi cărora le scria personal – reporteri, graficieni şi alţii. Cu toate acestea, socoti că era ciudat ca un bărbat să se

adreseze atât de firesc prietenei lui, cu expresii ca *grăsana dracului, cap sec* şi *vacă proastă.*

Când ajunsese cu un an în urmă, se opri. Se duse în schimb pe Explorer-ul lui şi începu să evalueze maniera în care acesta naviga pe net. Observă că, asemenea celor mai mulţi bărbaţi de vârsta lui, el trecea la intervale regulate pe site-urile pornografice, dar că cea mai mare parte din timp naviga pe pagini care aveau legătură cu munca sa. Constată chiar că pe tip îl interesau maşinile şi deseori vizita site-uri unde erau prezentate modele noi.

Cam după o oră de căutări, închise contul lui Billing şi trecu mai departe, la Lars Örjan Wollberg, 51 de ani, redactor veteran la departamentul juridic.

Torsten Edklinth sosi la sediul poliţiei din Kungsholmen la ora şapte şi jumătate, în seara zilei de sâmbătă. Monica Figuerola şi Mikael Blomkvist îl aşteptau. Erau aşezaţi la aceeaşi masă de conferinţe la care Blomkvist şezuse cu o zi în urmă.

Edklinth constată că se aventurase pe o gheaţă foarte subţire şi că o seamă de reguli interne fuseseră încălcate, atunci când îi dăduse lui Blomkvist acces pe acest coridor. Monica Figuerola nu avea în niciun caz dreptul de a-l invita, din proprie iniţiativă. În cazurile obişnuite, nici soţiile sau soţii nu puteau intra pe coridoarele secrete de la RPS/Säk – trebuiau să aştepte pe hol, dacă voiau să-şi întâlnească partenerii de viaţă. Şi Blomkvist era, ca să pună capacul, jurnalist. În viitor, Blomkvist nu va avea voie să vină decât la sediul temporar, din Fridhemsplan.

Dar, pe de altă parte, se întâmpla cu regularitate ca persoane neautorizate să circule pe culoare, la invitaţia cine ştie cui.

Oaspeţi de peste hotare, cercetători academici, consultanţi ocazionali... El îl plasă pe Blomkvist în categoria „consultant ocazional”. Toată vorbăria cu „clasificat: secret” nu era ceva foarte important. Întotdeauna cineva decidea ca altcineva să primească acces. Şi Edklinth hotărî ca, dacă se va ivi vreo critică, să afirme că el personal îi dăduse lui Blomkvist „autorizaţia” necesară.

Edklinth se aşeză, privind-o pe Figuerola:

— Cum ai aflat despre întâlnire?

— Blomkvist m-a sunat pe la ora patru, răspunse ea cu un zâmbet.

— Şi dumneata, cum ai aflat de întâlnire?

— O sursă mi-a dat informaţia, spuse Mikael Blomkvist.

— Deci, să trag concluzia că îl urmăreşti pe Teleborian? Monica Figuerola clătină din cap.

— A fost şi primul meu gând, spuse ea pe un ton vesel, ca şi cum Mikael Blomkvist nici nu s-ar fi aflat în încăpere. Dar nu e aşa. Chiar dacă cineva l-a urmărit pe Teleborian la indicaţia lui Blomkvist, acea persoană nu putea şti dinainte că el se va întâlni tocmai cu Jonas.

Edklinth aprobă cu o mişcare lentă de cap.

— Atunci... Cum rămâne? Ascultare ilegală sau ce?

— Pot să te asigur că nu mă ocup cu ascultarea ilegală a nimănui şi nici n-am auzit că aşa ceva se poate face, spuse Mikael Blomkvist, pentru a-i reaminti că el se afla de fapt în încăpere. Fii realist. Ascultarea ilegală e o activitate cu care se ocupă instituţiile statului.

Edklinth se strâmbă.

— Prin urmare, nu vrei să spui cum ai primit informaţia despre întâlnire.

— Ba da. Am spus deja. O sursă mi-a dat informaţia. Sursa este protejată. Ce-ai spune dacă ne-am concentra pe roadele informaţiei?

— Nu-mi plac firele lăsate aşa, în vânt, spuse Edklinth. Dar, fie. Ce ştim?

— Se numeşte Jonas Sandberg, spuse Monica Figuerola. Scufundător militar cu diplomă, a ieşit din şcoala de poliţie la începutul anilor ’90. A lucrat mai întâi la Uppsala, apoi la Södertälje.

— Şi tu ai lucrat la Uppsala.
— Da, dar nu ne-am întâlnit, a fost o diferenţă de vreun an sau doi. Eu am început acolo tocmai când el a plecat la Södertälje.
— OK.
— A fost recrutat de RPS/Säk, la contraspionaj, în 1998. A fost plasat în funcţii secrete în străinătate, în 2000. După documentele noastre, s-ar fi aflat oficial la ambasada din Madrid. Am discutat cu ambasada. Nu au idee despre cine este Jonas Sandberg.
— Exact ca şi Mårtensson. Transferat oficial undeva unde de fapt nu se află.
— Numai secretarul general are posibilitatea să facă sistematic asemenea chestii, care să şi funcţioneze.
— Şi, în cazurile obişnuite, asta s-ar explica drept o greşeală birocratică. Noi o observăm doar pentru că cercetăm cazul. Şi dacă cineva începe să pună întrebări, i se răspunde doar cu „secret” sau că are de-a face cu terorismul.
— Rămâne în continuare o întreagă parte de cercetat, în legătură cu finanţarea.
— Contabilul-şef?
— Poate.
— OK. Altceva?
— Jonas Sandberg este domiciliat în Sollentuna. E necăsătorit, dar are un copil cu o profesoară din Södertälje. Nu are la dosar nicio observaţie negativă. Permis pentru două arme de foc. E o persoană liniştită şi nu bea. Singura chestie un pic neobişnuită este că e credincios şi a făcut parte din secta Livets Ord[1], în anii ’90.
— De unde ai aflat asta?
— Am vorbit cu fostul meu şef de la Uppsala. El şi-l aminteşte foarte bine pe Sandberg.
— OK. Un scufundător militar credincios, care are două arme şi un copil la Södertälje. Altceva?
— L-am identificat abia de trei ore. Am lucrat totuşi destul de repede.
— Iartă-mă. Ce ştim despre imobilul de pe Artillerigatan?
— Pentru moment, nu prea mult. Stefan s-a dus să vorbească cu cineva de la primărie. Avem planurile clădirii. E un imobil proprietate a unei asociaţii de locatari şi a fost construit în prima jumătate a secolului. Şase niveluri cu 22 de apartamente, plus 8 apartamente într-o casă mică, din curte. Am cercetat lista locatarilor, dar n-am găsit nimic ieşit din comun. Doi dintre locatari au cazier.
— Cine?
— Un oarecare Lindström, la etajul întâi, 63 de ani. Condamnat pentru escrocherii cu asigurări, în anii ’70. Un altul, Wittfelt, la etajul al treilea, 47 de ani. Condamnat de două ori pentru brutalizarea fostei lui soţii.
— Hmm.
— Cei care locuiesc acolo sunt de clasă mijlocie, bine aranjaţi. Un singur apartament ridică semne de întrebare.
— Care?
— Apartamentul de la ultimul etaj. 11 camere, pare un sediu de firmă. Este proprietatea unei societăţi care se numeşte Bellona SA.
— Cu ce se ocupă?
— Dumnezeu ştie. Fac analize de piaţă şi au o cifră de afaceri anuală de mai mult de 30 de milioane de coroane. Toţi proprietarii firmei sunt domiciliaţi în străinătate.
— Aha.

[1] „Cuvântul Vieţii” – cea mai mare biserică liberă din Suedia, întemeiată în 1983 de Ulf şi Birgitta Ekmann. Foarte bogată, a fost acuzată de elitism, conducere despotică şi folosirea tehnicilor de „spălare a minţii”.

— Cum adică „aha”?
— Doar aha. Vorbeşte mai departe despre Bellona.
În acelaşi moment, intră funcţionarul pe care Mikael îl cunoştea doar sub numele de Stefan.
— Bună, şefule, îl salută el pe Torsten Edklinth. Am o chestie interesantă. Am cercetat istoria din spatele apartamentului Bellona.
— Şi? întrebă Monica Figuerola.
— Firma Bellona a fost întemeiată în 1970 şi a cumpărat apartamentul rămas după moartea fostei proprietare, o femeie pe nume de Kristina Cederholm, născută în 1917.
— Da, şi?
— Ea fusese căsătorită cu Hans Wilhelm Francke, cowboyul care s-a certat cu P.G. Vinge, atunci când a fost întemeiată RPS/Säk.
— Bine, spuse Torsten Edklinth. Foarte bine. Monica, vreau să se pună casa sub supraveghere continuă. Află ce telefoane au. Vreau să ştiu cine intră şi cine iese pe uşă, ce automobile vizitează imobilul. Supravegherea de rutină.
Edklinth îi aruncă o privire piezişă lui Mikael Blomkvist. Acesta arăta ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar se stăpânea. Mikael ridică sprâncenele.
— Eşti mulţumit de fluxul de informaţii? îl întrebă în cele din urmă Edklinth.
— Perfect. Eşti mulţumit de contribuţia revistei *Millennium?*
Edklinth dădu încet din cap.
— Eşti conştient că pot s-o păţesc pentru asta? spuse el.
— Nu din cauza mea. Eu consider informaţia pe care o primesc aici ca protejată. Voi reda faptele, dar nu voi vorbi despre felul în care le-am aflat. Înainte să merg la tipar, am să fac un interviu formal cu dumneata. Dacă nu vrei să răspunzi, vei spune doar: *Niciun comentariu.* Sau poţi spune tot ce crezi despre Secţia pentru analiză specială. O hotărăşti singur.
Edklinth dădu aprobator din cap. Mikael era mulţumit. În curs de câteva ore, Secţia prinsese brusc formă. Era un succes real.

Sonja Modig constată cu frustrare că întâlnirea din camera procurorului Ekström se lungea. Găsise o sticlă de apă minerală uitată, pe masa de conferinţe. Îl sunase pe soţul ei de două ori, comunicându-i că avea să întârzie şi îi promisese că-l va răsplăti cu o seară plăcută, de îndată ce va sosi acasă. Începea să fie nerăbdătoare şi se simţea ca un spărgător.
Abia la şapte şi jumătate s-a terminat întâlnirea. Era complet nepregătită atunci când uşa se deschise şi Hans Faste ieşi pe coridor. L-a urmat imediat Peter Teleborian. Apoi a ieşit un bărbat mai în vârstă, cu părul cărunt, pe care Sonja Modig nu-l mai văzuse până atunci, în cele din urmă, a apărut procurorul Ekström, care îşi punea pe el haina, în vreme ce stingea lumina şi încuia uşa.
Sonja Modig a ridicat telefonul mobil în dreptul crăpăturii dintre perdele şi a făcut două poze cu rezoluţie slabă. Cei de pe coridor au întârziat câteva momente, înainte de a se pune în mişcare.
Ea şi-a ţinut respiraţia, în vreme ce aceştia treceau prin faţa sălii de conferinţe, unde se ascunsese. Şi-a dat seama că era acoperită de o sudoare rece, când în sfârşit a auzit uşa dinspre scară închizându-se. S-a ridicat şi a simţit că-i tremură picioarele.

Bublanski i-a telefonat Monicăi Figuerola, curând după ora opt seara.
— Voiai să ştii dacă Ekström s-a întâlnit cu cineva.
— Da, spuse Monica Figuerola.

— Întâlnirea s-a terminat adineauri. Ekström s-a întâlnit cu dr. Peter Teleborian şi cu colegul meu Hans Faste, precum şi cu o persoană mai în vârstă, pe care nu o cunoaştem.

— Un moment, spuse Monica Figuerola, punând mâna peste receptor şi întorcându-se spre ceilalţi. Lovitura noastră oarbă a dat rezultate. Teleborian s-a dus direct la Ekström.

— Eşti încă acolo?

— Iartă-mă. Avem vreun semnalment al celui de-al treilea bărbat?

— Mai mult de-atât. Îţi trimit fotografia lui.

— Fotografie. Frumos, îţi rămân foarte îndatorată, cu un mare serviciu.

— Ar fi mult mai uşor, dacă aş şti despre ce este vorba.

— O să revin.

Timp de un minut, au rămas tăcuţi în sala de conferinţe.

— OK, spuse în cele din urmă Edklinth. Teleborian întâlneşte un reprezentant al Secţiei şi pe urmă se duce direct la procurorul Ekström. Aş da mult să ştiu ce au discutat.

— Poţi să mă întrebi pe mine, îi propuse Mikael Blomkvist.

Edklinth şi Figuerola îl priviră.

— S-au întâlnit ca să pună la punct detaliile strategiei prin care să o termine pe Lisbeth Salander, în procesul de luna viitoare.

Monica Figuerola îl privi fix. Apoi, dădu încet din cap.

— E o presupunere, spuse Edklinth. Dacă nu cumva ai puteri paranormale.

— Nu e nicio presupunere, zise Mikael. S-au întâlnit ca să stabilească detaliile expertizei psihiatrice asupra lui Salander. Teleborian tocmai a terminat-o.

— E un nonsens. Salander n-a fost nici măcar examinată.

Mikael Blomkvist înălţă din umeri, deschizând geanta computerului:

— Asemenea amănunte nu l-au împiedecat pe Teleborian nici înainte. Aici este ultima versiune a expertizei psihiatrice. După cum puteţi vedea, este datată în săptămâna în care va începe procesul.

Edklinth şi Figuerola priviră hârtia din faţa lor. În cele din urmă, se uitară unul la altul, apoi la Blomkvist.

— Şi cum ai pus mâna pe asta? întrebă Edklinth.

— *Sorry.* Protecţia sursei, spuse Mikael Blomkvist.

— Blomkvist… Trebuie să avem încredere unii în alţii. Tu ascunzi informaţii. Mai ai şi alte surprize de felul ăsta?

— Da. Normal că am secrete. După cum sunt convins că nu mi-ai dat undă verde ca să văd tot ce se întâmplă aici, la Säpo. Nu-i aşa?

— Nu e acelaşi lucru.

— Ba da. Exact acelaşi lucru. Aranjamentul ăsta presupune o colaborare. Exact cum spui, trebuie să avem încredere unul în altul. Eu nu ascund nimic din ceea ce te-ar putea ajuta să faci un portret al Secţiei sau să identifici diferitele delicte care au fost săvârşite. Ţi-am lăsat deja un material care arată că Teleborian a comis un delict împreună cu Björck în 1991 şi ţi-am povestit că el va fi angajat din nou acum, ca să facă acelaşi lucru. Şi aici este documentul care demonstrează că aşa este.

— Dar ai secrete.

— De bună seamă. Trebuie să alegi: ori rupem colaborarea, ori mergem mai departe aşa.

Monica Figuerola înălţă un deget diplomatic.

— Iertaţi-mă, dar asta înseamnă că procurorul Ekström lucrează pentru Secţie?

Mikael îşi încruntă sprâncenele:

— Nu ştiu. Mai curând, cred că e un idiot pe care Secţia îl foloseşte. Este carierist, dar eu cred că e cinstit şi cam bătut în cap. În schimb, o sursă mi-a

povestit că a înghiţit cam tot ce i-a spus Teleborian despre Lisbeth Salander la o conferinţă, în perioada în care încă o mai vânau.

— Nu e nevoie de prea mult ca să fie manipulat, vrei să spui.

— Exact. Şi Hans Faste este un idiot care crede că Lisbeth Salander e o lesbiană satanistă.

Erika Berger era singură în vila ei din Saltsjöbaden. Se simţea paralizată şi incapabilă să se concentreze pe vreo muncă serioasă. Tot timpul se aştepta să primească un telefon şi să i se spună că fotografiile ei fuseseră puse pe cine ştie ce site pe Internet.

Se surprinsese gândindu-se iar şi iar la Lisbeth Salander şi înţelese ce speranţe deşarte îşi punea în aceasta.

Salander era închisă la Sahlgrenska. Avea interdicţie de a primi vizite şi nu putea nici măcar să citească ziarul. Dar era o fată ciudat de plină de resurse. Cu toată izolarea ei, putuse s-o contacteze pe Erika pe ICQ şi pe urmă, pe telefon. Şi, în urmă cu doi ani, ea singură distrusese imperiul Wennerström şi salvase *Millennium.*

La ora opt seara, Susanne Linder a bătut la uşă. Erika a tresărit, ca şi cum cineva ar fi tras cu pistolul în încăpere.

— Salut, Berger. Stai aici, în beznă şi pari la fel de întunecată.

Erika aprobă cu un gest şi aprinse lumina.

— Bună. O să pun de cafea….

— Nu. Lasă-mă pe mine. S-a întâmplat ceva nou?

Şi încă cum. Lisbeth Salander a dat semne de viaţă şi a preluat controlul asupra computerului meu. Şi m-a sunat că Teleborian şi unul pe care-l cheamă Jonas se întâlneau la Gara Centrală azi după-amiază.

— Nu, nimic nou, spuse ea. Dar e un lucru pe care aş vrea să-l testez pe tine.

— Bine.

— Ce crezi despre posibilitatea de-a nu fi vorba de un obsedat, ci de cineva care se află în cercul meu de cunoscuţi şi vrea să-mi facă rău?

— Care e deosebirea?

— Un obsedat este o persoană necunoscută mie, care a făcut fixaţie asupra mea. În cealaltă variantă, este vorba despre o persoană care vrea să se răzbune pe mine sau să-mi saboteze viaţa din motive personale.

— O idee interesantă. Cum ţi-a venit?

— Am discutat azi situaţia cu o persoană. Nu pot să-i dau numele, însă ea mi-a spus că ameninţările unui obsedat ar fi sunat cu totul altfel. Şi, mai ales, că un obsedat n-ar fi scris niciodată e-mailurile adresate Evei Carlsson, de la Cultură. E un gest care nu se potriveşte. Susanne Linder dădu gânditoare din cap.

— Are sens ce spui tu. Ştii ce, eu n-am citit niciodată e-mailurile despre care e vorba. Pot să le văd?

Erika scoase laptopul şi îl puse pe masa din bucătărie.

Monica Figuerola l-a condus pe Mikael Blomkvist afară din sediul poliţiei, la ora zece seara. S-au oprit în parcul Kronoberg, în acelaşi loc ca în seara trecută.

— Deci suntem din nou aici. Ai de gând să dispari şi să lucrezi sau vrei să vii acasă la mine şi să facem sex?

— Păi…

— Mikael, nu trebuie să te simţi presat de mine. Dacă trebuie să lucrezi, fă-o.

— Auzi, Figuerola, eşti o persoană care dă teribil de repede dependenţă.

— Iar tu nu vrei să depinzi de nimeni şi de nimic. Asta vrei să spui?

— Nu. Nu în felul acesta. Dar este cineva cu care trebuie să vorbesc în noaptea asta şi va lua o vreme. Aşa că, înainte să termin, tu vei fi adormită.

Ea dădu din cap:
— Ne mai vedem.
El o sărută pe obraz şi se duse la staţia de autobuz de la Fridhemsplan.
— Blomkvist, îl strigă ea.
— Ce e?
— Sunt liberă şi mâine-dimineaţă. Vino să luăm micul dejun, dacă ai timp.

21
Sâmbătă 4 iunie – luni 6 iunie

Lisbeth Salander a simţit imediat o grămadă de vibraţii neplăcute când a început să se ocupe de şeful de la Actualităţi, Anders Holm. Acesta avea 58 de ani şi deci se plasa în afara grupului, dar Lisbeth Salander îl inclusese oricum, pentru că el şi Erika erau în conflict. Era un intrigant care scria e-mailuri pentru diferite persoane, povestindu-le de unii şi de alţii care nu-şi făceau treaba.

Lisbeth a constatat că lui Holm nu-i plăcea Erika Berger şi că umplea un spaţiu considerabil cu comentarii despre ce spusese sau ce făcuse *muierea.* Pe Internet naviga doar în interes de serviciu. Dacă avea şi alte interese, se dedica lor în timpul liber, probabil pe un alt computer.

Lisbeth îl păstră ca pe un bun candidat la rolul de Expeditorul Veninos, dar ar fi fost prea frumos să fie aşa. Lisbeth medită o clipă la motivul pentru care nu credea cu adevărat că el este vinovatul şi ajunse la concluzia că Holm era aşa de înfumurat, încât nu avea nevoie să meargă pe căi ocolite, cu e-mailuri anonime. Dacă ar fi vrut s-o numească pe Erika Berger curvă ordinară, ar fi făcut-o pe faţă. Şi nu părea să fie tipul care să-şi dea osteneala să se strecoare în locuinţa Erikăi Berger în plină noapte.

La ora zece, a făcut o pauză şi s-a dus la adresa [Masa_Ţicnită], constatând că Mikael Blomkvist încă nu se întorsese. Simţea o vagă iritare, întrebându-se cu ce se ocupa şi dacă ajunsese la timp la întâlnirea lui Teleborian.

Apoi s-a întors pe serverul de la *SMP.*

A mers la următorul nume de pe listă, cel al redactorului paginii de sport, Claes Lundin, 29 de ani. Tocmai îi deschisese e-mailul când s-a oprit, muşcându-şi buza de jos. L-a părăsit pe Lundin şi în schimb a deschis căsuţa Erikăi Berger.

A verificat e-mailurile mai vechi; era un index relativ redus, deoarece contul ei de poştă electronică fusese deschis abia pe 2 mai. Primul e-mail fusese un raport informativ de dimineaţă, trimis de secretarul de redacţie Peter Fredriksson. În prima zi, îi trimiseseră e-mailuri şi alte persoane, urându-i bun venit la *SMP.*

Lisbeth a citit cu atenţie fiecare e-mail pe care îl primise Erika Berger. Putea să vadă că, din prima zi chiar, în corespondenţa cu şeful de la Actualităţi, Anders Holm, existase o notă de ostilitate. Păreau să nu fie de acord în nici-o chestiune şi Lisbeth a constatat că Holm îi îngreuna situaţia, trimiţându-i câte două, trei e-mailuri despre tot felul de fleacuri.

Lisbeth a sărit peste reclame, *spam*-uri şi rapoartele pur informative, concentrându-se pe orice formă de corespondenţă care avea un ton personal. A citit calcule de buget intern, rezultate ale anunţurilor şi ale studiilor de piaţă, un schimb de e-mailuri cu directorul economic Christer Sellberg, care se întindea pe o săptămână şi care ar fi putut fi descris ca o ceartă de proporţii în legătură cu reducerile de personal. A citit e-mailul iritat al şefului de la Juridic, despre un stagiar pe nume Johannes Frisk, pe care, după cum se părea, Erika Berger îl pusese să lucreze la un subiect care nu prea era apreciat. În afară de primele e-mailuri de bun venit, se părea că niciunul dintre şefii de secţie nu vedea ceva pozitiv în vreo propunere sau argument al Erikăi.

După un moment, a dat înapoi până la început, făcând în minte o apreciere statistică. A constatat că, dintre toţi şefii mai importanţi pe care Erika îi avea în jur, numai patru persoane nu se ocupau cu subminarea poziţiei ei. Aceştia erau directorul consiliului de administraţie, Borgsjö, secretarul de redacţie, Peter Fredriksson, şeful paginii de opinii, Gunnar Magnusson şi şeful secţiei de Cultură Sebastian Strandlund.

Nu auziseră de femei la SMP? Toţi şefii erau bărbaţi!

Persoana cu care Erika avea cel mai puţin de-a face era şeful paginii de Cultură. În toată perioada cât lucrase acolo, schimbase doar două e-mailuri cu Sebastian Strandlund. Cele mai amicale şi evident simpatice e-mailuri veneau de la şeful paginii de opinii, Magnusson. Borgsjö se exprima scurt şi ironic. Ceilalţi şefi păreau să practice trasul la ţintă asupra ei.

De ce naiba grupul ăsta de tipi a angajat-o pe Erika Berger dacă singura lor ocupaţie sistematică pare să fie s-o sfâşie în bucăţi?

Persoana care părea să aibă cel mai mult de-a face cu ea era secretarul de redacţie Peter Fredriksson. Era prezent ca o umbră la toate şedinţele. El pregătea rapoartele informative, o punea la curent cu diferite texte şi probleme, făcea să meargă treaba.

Schimba e-mailuri cu Erika de cel puţin de douăsprezece ori în fiecare zi.

Lisbeth strânse toate mesajele de la Peter Fredriksson şi le citi, de la un cap la altul. De câteva ori, avu păreri diferite faţă de vreo hotărâre pe care Erika o luase. Aceasta părea să aibă încredere în el, pentru că adesea îşi schimba hotărârea sau accepta raţionamentul lui. El nu era niciodată duşmănos. În schimb, nu exista nici cel mai mic semn de relaţie personală între ei doi.

Lisbeth închise e-mailul Erikăi Berger, rămânând pe gânduri.

Apoi, deschise contul lui Peter Fredriksson.

Toată seara intrase Plague, fără prea mult succes, prin computerele personale ale diverşilor colaboratori de la *SMP.* Reuşise să intre în computerul şefului de la Actualităţi, Anders Holm, pentru că acesta avea linie deschisă cu biroul său de la redacţie, pentru a putea interveni indiferent la ce oră din zi sau din noapte. Computerul privat al lui Holm era unul dintre cele mai plicticoase pe care le văzuse vreodată Plague. În schimb, el nu reuşise să facă nimic cu cele 18 nume de pe lista lui Lisbeth Salander. Unul dintre motive era că niciuna din persoanele la care încercase să intre nu era pe net în seara aceea de sâmbătă. Începuse să se cam sature de această misiune imposibilă, când, la unsprezece seara, Lisbeth Salander îşi făcu apariţia pe net.

[Ce e?]

[Peter Fredriksson.]

[OK.]

[Lasă-i pe ceilalţi. Concentrează-te pe el.]

[De ce?]

[Un presentiment.]

[O să dureze.]

[Există o scurtătură. Fredriksson e secretar de redacţie şi lucrează cu un program numit *Integrator,* ca să poată şti de acasă tot ce se întâmplă în computerul lui de la *SMP.]*

[Nu ştiu nimic despre *Integrator.]*

[Un mic program, apărut de vreo doi ani. Acum e cu totul ieşit din uz. *Integrator* are un *bug.* Există în arhivă la Hacker Rep. În teorie, poţi inversa programul şi intra în computerul privat, pornind de la *SMP.]*

Plague oftă. Ea, care odinioară îi fusese elevă, era acum mai în temă decât el.

[OK. Voi încerca.]

[Daca găseşti ceva, trimite la Kalle Blomkvist, dacă eu nu mai sunt online.]

Mikael Blomkvist se întorsese în apartamentul lui Lisbeth Salander de lângă Mosebacke în jurul orei 12 noaptea. Era obosit şi începuse prin a face un duş şi a pune în priză filtrul de cafea. Apoi, deschise computerul lui Lisbeth şi o apelă, pe ICQ.

[În sfârşit.]
[Sorry.]
[Unde ai fost în ultimele zile?]
[În pat cu un agent secret. Şi l-am vânat pe Jonas.]
[Ai ajuns la întâlnire?]
[Da. Tu i-ai spus Erikăi????]
[Singurul fel în care puteam să dau de tine.]
[Deştept.]
[Mâine mă mută la închisoare.]
[Ştiu.]
[Plague o să te ajute cu Internetul.]
[Perfect.]
[Deci, mai rămâne doar să jucăm finala.]

Mikael aprobă în sinea lui.

[Sally... Vom face ce trebuie.]
[Ştiu. Eşti previzibil.]
[Iar tu, ca întotdeauna, adorabilă.]
[E ceva ce-ar mai trebui să ştiu?]
[Nu.]
[În cazul ăsta, mai am o ultimă treabă de făcut pe net.]
[OK. Rămas-bun.]

Susanne Linder s-a trezit cu o tresărire, din cauza soneriei care-i zbârnâia în ureche: cineva declanşase detectorul de mişcare, pe care ea îl plasase la parterul vilei Erikăi Berger. S-a ridicat într-un cot şi a văzut că era ora 05:23, în dimineaţa zilei de duminică. S-a lăsat să alunece fără zgomot din pat, a tras pe ea jeanşii, tricoul şi şi-a pus pantofii de sport. A băgat în buzunar spray-ul lacrimogen şi a luat cu ea bastonul de cauciuc.

A trecut, fără să facă zgomot, prin faţa dormitorului Erikăi Berger, constatând că uşa era închisă.

Apoi, s-a oprit în capul scării, ascultând. A auzit brusc un clinchet uşor şi mişcare, la parter. A coborât încet scara şi s-a oprit din nou în hol, ascultând.

Un scaun a fost tras pe duşumea, în bucătărie. Ea a prins cu o mână sigură bastonul, a mers fără zgomot până la uşa bucătăriei şi acolo a văzut un bărbat chel şi nebărbierit, care şedea la masă cu un pahar de suc de portocale şi citea *SMP.* Acesta, simţindu-i prezenţa, şi-a ridicat privirea.

— Cine naiba mai eşti şi tu? o întrebă el.

Susanne Linder se destinse, sprijinindu-se de tocul uşii:

— Greger Beckman, presupun. Bună. Mă numesc Susanne Linder.

— Aha. Vrei să-mi dai una în cap cu bastonul sau vrei un pahar cu suc?

— Cu plăcere, spuse Susanne Linder, lăsând bastonul de cauciuc din mână. Suc, vreau să spun.

Greger Beckman se întinse după un pahar de pe uscătorul de vase şi turnă suc din cutia de carton.

— Lucrez pentru Milton Security, spuse Susanne Linder. Cred că soţia dumitale poate cel mai bine să-ţi explice prezenţa mea aici.

Greger Backman se ridică:

— S-a întâmplat ceva cu Erika?

— Soţia dumitale este OK. Dar au fost ceva neplăceri. Te-am căutat la Paris.

— Paris? La naiba, eu am fost la Helsinki.

— Da. Iartă-mă, dar soţia dumitale credea că eşti la Paris.

— Asta a fost luna trecută. Greger se duse spre uşă.

— Uşa de la dormitor este încuiată. Ai nevoie de un cod, ca s-o deschizi, spuse Susanne Linder.

— Un cod?

Ea îi spuse cele trei cifre pe care trebuia să le tasteze. Greger o luă la fugă pe scară, iar Susanne Linder se aplecă peste masă, luând ziarul pe care îl lăsase acesta.

La ora 10, duminică dimineaţa, dr. Anders Jonasson a venit la Lisbeth Salander.

— Salut, Lisbeth.

— Salut.

— Voiam doar să te avertizez că poliţia vine la prânz.

— OK.

— Nu pari îngrijorată.

— Nu.

— Am un cadou pentru tine.

— Un cadou? De ce?

— Ai fost una dintre cele mai amuzante paciente pe care le-am avut, de multă vreme.

— Chiar? spuse Lisbeth cu un aer bănuitor.

— Am înţeles că eşti fascinată de ADN şi de genetică.

— Cine nu şi-a ţinut gura… Tanti psiholog, bănuiesc.

Anders Jonasson dădu din cap în semn de aprobare.

— Dacă te plictiseşti la închisoare… Aici ai ultimele noutăţi în materie de cercetări genetice.

Îi dădu o carte groasă, care se numea *Spirals – Mysteries of DNA* şi era scrisă de profesorul Yoshito Takamura, de la Universitatea din Tokio. Lisbeth o deschise, studiind cuprinsul.

— Frumos, spuse ea.

— Va fi interesant să aflu cândva cum de citeşti articole de cercetare, pe care nici eu nu le pricep.

De îndată ce dr. Anders Jonasson a părăsit camera, Lisbeth a scos computerul de buzunar. Era pe ultima linie dreaptă. De la secţia de personal a *SMP,* Lisbeth aflase că Peter Fredriksson lucra la *SMP* de şase ani. În acest timp, fusese lungi perioade în concediu de boală. Două luni în 2003 şi trei luni în 2004. Din fişele de personal, Lisbeth putuse trage concluzia că motivul fusese de ambele dăţi epuizarea. Predecesorul lui Erika Berger, Håkan Morander, se întrebase chiar dacă Fredriksson mai putea rămâne ca secretar de redacţie.

Vorbe. Vorbe. Vorbe. Nimic concret.

La douăsprezece fără un sfert, a apelat-o Plague.

[Ce e?]

[Mai eşti la Sahlgrenska?]

[Ghici.]

[El e.]

[Eşti sigur?]

[A intrat de acasă pe computerul de la slujbă, acum o oră. Am reuşit să-i pătrund pe computerul de acasă. Are scanate pe hard disk fotografii cu Erika Berger.]

[Mulţumesc]

[E bună gagica.]

[Plague!]

[Ştiu. Ce să fac?]

[A pus fotografiile pe Internet?]

[Nu, după câte văd.]

[Poţi să-i virusezi computerul?]
[Am făcut-o deja. Dacă mai încearcă să trimită poze, sau să pună ceva mai mare de 20 Kb pe net, hard diskul dă în primire.]
[Drăguţ!]
[Am de gând să mă culc. Te descurci singură?]
[Ca întotdeauna.]

Lisbeth a deconectat ICQ. A aruncat o privire la ceas, văzând că în curând va fi ora prânzului. A compus la repezeală un mesaj, pe care l-a adresat grupului yahoo [Masa_Ţicnită]:

[Mikael. Important. Telefonează imediat la Erika Berger şi spune-i că Expeditorul Veninos e Peter Fredriksson.]

În acelaşi moment în care trimitea mesajul, auzi mişcare pe coridor. Închise computerul de buzunar Palm Tungsten T3, sărutându-i ecranul. Apoi îl puse în spaţiul liber din spatele noptierei.
— Bună, Lisbeth, spuse avocata ei, Annika Giannini, din pragul uşii.
— Bună.
— Poliţia vine să te ia într-o clipă. Am haine pentru tine. Sper să ţi se potrivească.
Lisbeth privi bănuitoare teancul de haine office – pantaloni de culoare închisă şi bluze de culoare deschisă.

Două femei în uniformă de la poliţia din Göteborg veniseră s-o ia pe Lisbeth Salander. Avocata ei a însoţit-o până la închisoare.
În vreme ce treceau pe coridor, ieşind din camera ei, Lisbeth a observat că mai mulţi membri ai personalului spitalului o cercetau curioşi. Ea dădu din cap prietenoasă şi cineva îi făcu un gest de bun-rămas. Ca din întâmplare, doctorul Anders Jonasson se afla la recepţie. Se priviră, dând din cap unul către celălalt. Chiar înainte de a-l pierde din vedere, Lisbeth observă că Anders Jonasson pornise spre camera ei.
În tot timpul formalităţilor şi transportului la închisoare, Lisbeth Salander nu a scos nicio vorbă.

Mikael Blomkvist închise computerul, oprindu-se din lucru la ora şapte, duminică dimineaţa. Mai rămase un moment la masa de lucru a lui Lisbeth, privind în gol.
Apoi, se duse în dormitorul ei şi privi giganticul pat dublu. După un moment, se întoarse în birou, deschise telefonul mobil şi o sună pe Monica Figuerola.
— Bună. Aici e Mikael.
— Salut, te-ai trezit deja?
— Tocmai m-am oprit din lucru şi mă duc să mă culc. Voiam doar să te sun să-ţi spun bună dimineaţa.
— Tipii care sună ca să spună doar bună dimineaţa au alte gânduri în cap.
El începu să râdă.
— Blomkvist, poţi veni să dormi aici, dacă doreşti.
— Voi fi o companie plicticoasă.
— Mă voi obişnui.
Luă un taxi până la Pontonjärgatan.
Erika Berger a petrecut duminica în pat cu Greger Backman. Au stat acolo vorbind şi din când în când au şi dormit. După-amiaza, s-au îmbrăcat şi au făcut o plimbare lungă, până la debarcaderul unde oprea vaporul, apoi prin jur, în localitate.

— *Svenska Morgon-Post* a fost o greşeală, spuse Erika, atunci când ajunseră din nou acasă.

— Nu spune aşa. E greu acum, dar tu o ştiai. O să meargă, de îndată ce te obişnuieşti.

— Nu e vorba de muncă. Asta pot s-o fac. E vorba de atitudinea lor.

— Hmm.

— Nu mă simt bine. Dar nu pot dezerta după numai câteva săptămâni.

Se aşeză mohorâtă la masa din bucătărie, privind în gol, fără niciun chef. Greger Backman nu-şi văzuse niciodată soţia atât de descurajată.

Inspectorul criminalist Hans Faste a întâlnit-o pentru prima dată pe Lisbeth Salander duminică la 12:30, când o poliţistă din Göteborg a adus-o în biroul lui Marcus Erlander.

— A fost al naibii de greu să pun mâna pe tine, spuse Hans Faste.

Lisbeth Salander l-a cercetat cu o privire lungă şi a hotărât că este un idiot şi că nu avea intenţia să mai acorde vreo secundă existenţei lui.

— Inspectorul de poliţie Gunilla Wäring vă va însoţi în cursul deplasării la Stockholm, spuse Erlander.

— Aha, zise Faste. Atunci, plecăm imediat. Sunt multe persoane care vor să stea de vorbă cu tine, Salander.

Erlander i-a spus la revedere lui Lisbeth Salander, care l-a ignorat.

Hotărâseră ca, pentru uşurarea situaţiei, transportul arestatei până la Stockholm să se efectueze cu un automobil de serviciu. Conducea Gunilla Wäring. La începutul călătoriei, Hans Faste şezuse în faţă, cu capul întors spre locurile din spate, încercând să vorbească cu Lisbeth Salander. Când au ajuns la Alingsås, începuse să aibă cârcei în ceafă şi a renunţat.

Lisbeth privea peisajul pe geamul lateral. Părea că în lumea ei Faste nici nu exista.

Teleborian are dreptate. E, fir-ar ea a naibii, înapoiată mintal, gândea Faste. *O să schimbăm noi foaia, de îndată ce ajungem la Stockholm!*

Arunca din când în când câte o privire spre Lisbeth Salander, încercând să-şi facă o părere despre femeia pe care o vânase de atât de mult timp. Chiar şi Hans Faste avea îndoieli, privind fata subţirică. Se întreba câte kilograme putea să cântărească. Îşi aminti că era lesbiană şi, în consecinţă, nu era o femeie adevărată.

În schimb, chestia aia cu satanismul ar fi putut să fie o exagerare. Fata asta nu părea atât de satanistă.

În mod ironic, înţelegea că ar fi preferat s-o fi prins pentru cele trei crime de care fusese acuzată la început, dar că realitatea îi dăduse peste cap ancheta. Un pistol poate să-l mânuiască până şi o fetişcană slăbuţă. Dar acum era arestată pentru brutalizarea gravă a preşedintelui clubului de motociclişti din Svavelsjö, faptă de care era fără îndoială vinovată şi pentru care aveau şi probe tehnice, în caz că ar fi avut intenţia să nu recunoască.

Monica Figuerola l-a trezit pe Mikael Blomkvist la ora unu după prânz. Stătuse pe balcon, terminând de citit cartea despre mitologia greacă, în vreme ce asculta sforăitul venind din dormitor. Fusese un moment tihnit. Când a intrat în cameră şi l-a privit, şi-a dat seama că era atrasă de Mikael mai mult decât fusese atrasă de vreun alt bărbat, de mulţi ani.

Era un sentiment plăcut, dar şi neliniştitor. Mikael Blomkvist nu părea un element stabil în existenţa ei.

După ce acesta s-a trezit, au coborât la Norr Mälarstrand şi au băut o cafea. Apoi, ea l-a târât înapoi, acasă şi au făcut dragoste tot restul după-amiezii. Mikael

plecă pe la şapte seara, iar ea începu să-i simtă lipsa chiar în momentul în care o sărută pe obraz şi închise uşa în urma lui.

Sâmbătă seara la ora opt, Susanne Linder a ciocănit la uşa Erikăi Berger. Nu avea să mai doarmă la ea, pentru că Greger Backman se întorsese acasă, aşa că vizita ei nu avea nicio legătură cu slujba. Puţinul timp cât locuise la Erika, avuseseră lungi discuţii în bucătărie şi se apropiaseră mult una de alta. Descoperise că avea o părere deosebit de bună despre Erika Berger, care îşi masca disperarea şi mergea conştiincioasă la lucru, deşi era un adevărat ghem de spaime pe două picioare.

Susanne Linder bănuia că neliniştea nu avea de-a face numai cu Expeditorul Veninos. Însă ea nu era asistentă socială şi viaţa Erikăi Berger, precum şi problemele acesteia nu erau treaba ei. Trecuse doar s-o salute şi s-o întrebe dacă totul este în ordine. Îi găsi pe Erika şi pe soţul ei în bucătărie, discutând cu glas scăzut. Păreau să fi petrecut întreaga zi de duminică vorbind despre lucruri serioase.

Greger Backman a pregătit cafeaua. Susanne Linder era acolo doar de câteva minute, când a început să sune telefonul mobil al Erikăi.

Erika Berger răspunsese la fiecare apel din ziua aceea, cu senzaţia unui dezastru iminent.

— Berger.

— Bună, Ricky.

Mikael Blomkvist. La naiba. Nu i-am spus că dosarul Borgsjö a dispărut.

— Bună, Micke.

— Salander a fost transportată la închisoarea din Göteborg în seara asta, iar mâine-dimineaţă va fi dusă la Stockholm.

— Înţeleg.

— A trimis un mesaj pentru tine.

— Da?

— E foarte misterios.

— Ce spune?

— Zice că Expeditorul Veninos este Peter Fredriksson. Erika Berger rămase tăcută cel puţin 10 secunde, în timp ce gândurile îi alergau prin creier. *Imposibil. Peter nu e aşa. Salander s-a înşelat.*

— Altceva?

— Nu. Acesta-i tot mesajul. Înţelegi despre ce e vorba?

— Da.

— Ricky, ce puneţi voi două la cale, tu şi Lisbeth, de fapt? Ea ţi-a telefonat ţie, ca să anunţe despre Teleborian, şi…

— Mulţumesc, Micke. Vorbim altă dată.

Închise mobilul, privind-o pe Susanne Linder cu ochii măriţi de spaimă.

— Povesteşte, spuse Susanne Linder.

Susanne Linder trăia sentimente contradictorii. Erika Berger fusese brusc anunţată că secretarul ei de redacţie, Peter Fredriksson, era Expeditorul Veninos. Cuvintele aproape ţâşniseră din ea, atunci când o spusese. Apoi, Susanne Linder o întrebase *cum* aflase că Fredriksson era agresorul.

Brusc, Erika devenise tăcută. Susanne îi cercetase ochii, văzând o schimbare în atitudinea redactorului-şef. Erika Berger păru dintr-odată încurcată.

— Nu pot să vorbesc despre asta…

— Ce vrei să spui?

— Susanne, ştiu că Fredriksson este Expeditorul Veninos. Dar nu pot spune cum am primit informaţia. Ce să fac?

— Trebuie să-mi spui mie, ca să pot să te ajut.

— Eu… Nu pot. Nu înţelegi.

Erika Berger se ridică, ducându-se la fereastra bucătăriei, cu spatele spre Susanne Linder. Într-un târziu, se întoarse:

— Mă duc acasă la mizerabilul ăla.

— La dracu'! Nu te duci nicăieri şi mai ales nu la o persoană despre care credem că este mânată de o ură violentă împotriva ta.

Erika Berger părea să ezite.

— Aşază-te. Povesteşte ce s-a întâmplat. Mikael Blomkvist a fost cel care a telefonat?

Erika dădu din cap.

— Eu… Am cerut în cursul zilei unui hacker să intre în computerele personale ale celor de la ziar.

— Aha. Prin urmare, te-ai făcut vinovată de un grav delict informatic. Şi nu vrei să spui cine este hackerul.

— Am promis să nu povestesc niciodată… E vorba de cineva cu care lucrează Mikael.

— Mikael ştie despre Expeditorul Veninos?

— Nu, el doar mi-a transmis un mesaj.

Susanne Linder lăsă capul într-o parte, cercetând-o pe Erika Berger. Dintr-odată, în mintea ei lua naştere un lanţ de asocieri logice.

Erika Berger. Mikael Blomkvist. Millennium. Poliţişti bizari, care pătrund în case şi pun sub ascultare apartamentul lui Blomkvist. Eu urmăresc urmăritorii. Blomkvist lucrează ca apucatul la un articol despre Lisbeth Salander.

Că Lisbeth Salander era un adevărat expert în informatică era un lucru general ştiut la Milton Security. Nimeni nu pricepea de unde avea ea toate cunoştinţele, însă Susanne Linder nu auzise niciodată că Lisbeth ar fi fost hacker. Dar Dragan Armanski spusese, la o ocazie, ceva despre faptul că Salander, pe vremea când făcea anchete personale, livra rapoarte uluitoare. Un hacker…

Bine, dar Salander e închisă la Göteborg!

Era absurd.

— Vorbim despre Salander? întrebă Susanne Linder. Erika Berger arătă de parcă ar fi fost lovită de trăsnet.

— Nu pot discuta de unde vine informaţia. Nici măcar un cuvânt.

Salander era! Nici dacă Berger ar fi confirmat, n-ar fi fost mai clar. E complet ţăcănită. Dar este imposibil. Ce naiba se petrece, de fapt?

Prin urmare, închisă fiind, Lisbeth Salander îşi luase sarcina de a afla cine este Expeditorul Veninos. Nebunie curată.

Susanne Linder medita intens.

Nu avea nicio idee despre ce era adevărat în povestea cu Lisbeth Salander. O întâlnise poate de cinci ori în anii când aceasta lucrase la Milton Security şi nu schimbase niciodată nici măcar un cuvânt cu ea. O considerase pe Salander drept o persoană posacă şi asocială, cu o carapace atât de groasă, încât nu puteai ajunge la ea nici măcar cu bormaşina. Constatase, de asemenea, că Dragan Armanski îşi pusese aripile ocrotitoare peste Lisbeth Salander. Pentru că Susanne Linder îl respecta pe Armanski, presupunea că acesta avea motive întemeiate pentru atitudinea lui faţă de fata posacă.

Expeditorul Veninos este Peter Fredriksson.

S-ar fi putut să aibă dreptate? Exista vreo dovadă?

Pe urmă, Susanne Linder petrecu două ore interogând-o pe Erika Berger despre tot ce ştia în legătură cu Fredriksson, care era rolul lui la *SMP* şi cum fusese relaţia lor, în timp ce ea era redactor-şef. Răspunsurile însă nu o duseră la nimic.

Erika Berger fusese frustrant de ezitantă. Pendulase între dorinţa de a se duce la Fredriksson acasă, pentru a-l confrunta şi îndoiala că ar fi adevărat. În cele din urmă, Susanne Linder o convinsese că nu putea să-l ia cu asalt pe Peter Fredriksson cu aceste acuzaţii – dacă era nevinovat, Berger avea să facă o figură de complet nebună.

În consecinţă, Susanne Linder îi promisese să se ocupe ea de afacere. Promisiune pe care a regretat-o chiar în momentul în care cuvintele i-au ieşit din gură, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee despre ce-ar fi trebuit să facă.

Iar acum, îşi parcă Fiatul Strada cât putu mai aproape de apartamentul lui Peter Fredriksson, din Fisksätra. A încuiat uşa, privind în jur. Nu era prea sigură cu ce se ocupa de fapt, dar presupunea că va fi obligată să-i bată la uşă şi, într-un fel sau altul, să-l convingă să răspundă la un număr de întrebări. Era extrem de conştientă că era o ocupaţie cu totul în afara slujbei ei de la Milton Security şi că Dragan Armanski ar fi nebun de furie dacă ar şti ce făcea ea acum.

Nu era un plan bun. Şi care, oricum, s-a prăbuşit înainte de a-l pune în aplicare.

Chiar în momentul în care intrase în curte şi se apropia de uşa imobilului în care locuia Peter Fredriksson, aceasta se deschise. Susanne Linder îl recunoscu imediat, din fotografia care se afla în fişierul personalului, pe care îl consultase în computerul Erikăi Berger. Acesta merse mai departe, trecând pe lângă ea. Dispăru apoi spre garaj. Susanne Linder rămase neştiind ce să facă, privind în urma lui. Apoi, se uită la ceas constatând că era aproape 11 noaptea şi că la ora aceea Peter Fredriksson se ducea undeva. Se întrebă unde şi alergă înapoi la maşina ei.

Mikael Blomkvist rămase un lung moment privindu-şi telefonul mobil, după ce Erika Berger încheiase convorbirea. Se întreba ce se petrecea. Privi frustrat computerul lui Lisbeth Salander, dar la ora aceea ea fusese transportată la închisoarea din Göteborg şi nu mai avea nicio posibilitate s-o întrebe.

Îşi deschise telefonul albastru T10, sunându-l pe Idris Ghidi, la Angered.

— Salut. Mikael Blomkvist.

— Salut, spuse Idris Ghidi.

— Te-am sunat ca să-ţi spun că-ţi poţi încheia treaba pe care ai făcut-o pentru mine.

Idris Ghidi dădu tăcut din cap. Se aşteptase ca Mikael Blomkvist să-i telefoneze, pentru că Lisbeth Salander fusese transportată la închisoare.

— Înţeleg, spuse el.

— Poţi păstra mobilul, aşa cum am stabilit. Trimit plata finală în cursul săptămânii.

— Mulţumesc.

— Eu sunt cel care trebuie să-ţi mulţumească pentru ajutor.

Deschise computerul şi începu să lucreze. Evenimentele din ultimele zile însemnau că o parte importantă din manuscris trebuia modificată şi că, în mod aproape sigur, va trebui introdusă o nouă istorie.

Oftă adânc.

La 23:15, Peter Fredriksson a parcat la trei case distanţă de locuinţa Erikăi Berger. Susanne Linder ştia deja încotro avea să meargă, aşa că l-a părăsit, ca să nu-i atragă atenţia. A continuat să meargă vreme de două minute după ce el parcase. Când a trecut pe lângă maşina lui, a constatat că aceasta era goală. A trecut de vila Erikăi Berger şi a mai continuat un pic, parcând maşina aşa încât să nu fie văzută. Avea mâinile ude de transpiraţie.

A desfăcut o cutie de Catch Dry, vârându-şi în gură o doză de tutun de mestecat.

Apoi, a deschis uşa maşinii, privind în jur. De îndată ce înţelesese că Fredriksson se îndrepta spre Saltsjöbaden, ştiuse că informaţia de la Salander era corectă. Cum reuşise aceasta să afle, nu ştia, dar nu mai avea nicio îndoială că Fredriksson era Expeditorul Veninos. Presupunea că acesta nu se ducea în Saltsjöbaden dintr-o simplă întâmplare, ci că avea de gând să facă ceva anume.

Ceea ce era perfect, pentru că putea să-l prindă în flagrant delict.

Scoase din buzunarul lateral al maşinii un baston de cauciuc şi-l cântări o secundă în mână. Apăsă pe butonul care debloca bastonul, eliberând cablul greu de oţel. Strânse din dinţi.

De aceea nu mai lucra la poliţia din Södermalm.

O singură dată în viaţă avusese un atac de furie oarbă, atunci când patrula de poliţie se dusese pentru a treia oară, în tot atâtea zile, la o adresă din Hägersten, după ce aceeaşi femeie telefonase cerând ajutor, pentru că bărbatul ei o bătea. Şi exact ca la primele două vizite, situaţia se liniştise înainte ca patrula să fi apucat să ajungă.

Conform rutinei, poliţiştii scoseseră bărbatul pe scară, în timp ce era audiată femeia. *Nu, ea nu voia să depună plângere la poliţie. Nu, fusese o greşeală. Nu, el era drăguţ… Oricum, era greşeala ei. Ea îl provocase…*

Şi în tot timpul acela, javra sta şi se hlizea, privind-o pe Susanne Linder drept în ochi.

N-a putut explica de ce o făcuse. Dar brusc ceva se rupsese şi scoase bastonul, lovindu-l peste gură. Prima lovitură nu avusese forţă. El se ferise şi bastonul îi umflase doar buza. În următoarele zece secunde – până ce colegii au prins-o şi au dus-o cu forţa pe scară, în jos – ea lăsase să cadă o ploaie de lovituri pe spinarea, rinichii, şoldurile şi umerii bărbatului.

Niciodată nu a fost făcută vreo reclamaţie. Şi-a dat demisia în aceeaşi seară, s-a dus acasă şi a plâns o săptămână. Apoi, şi-a revenit şi s-a dus să bată la uşa lui Dragan Armanski. I-a povestit ce se întâmplase şi de ce demisionase din poliţie. A cerut de lucru. La început, Armanski a ezitat şi a rugat-o să-l lase să se gândească. Îşi pierduse speranţa când, după şase săptămâni, el i-a telefonat, spunându-i că e gata s-o pună la încercare.

Susanne Linder făcu o grimasă amară, vârând bastonul sub centură, la spate. A verificat dacă are *spray*-ul cu gaz lacrimogen în buzunarul drept şi dacă şireturile adidaşilor erau bine legate. S-a dus înapoi spre casa Erikăi Berger şi s-a strecurat în curte.

Ştia că detectorul de mişcare din curtea din spate nu fusese încă instalat şi mergea fără să facă zgomot pe peluză, de-a lungul gardului viu al terenului. Nu-l vedea nicăieri. A înconjurat casa şi s-a oprit în loc. Îl văzuse brusc, ca o umbră în întuneric, lângă atelierul lui Greger Backman.

Nu-şi dă seama ce idioţenie este să se întoarcă aici! Nu reuşeşte să se stăpânească.

El şedea ghemuit, încercând să privească înăuntru, printr-o deschizătură din perdeaua de la un mic salon, cu care se continua livingul. Apoi, s-a deplasat, mergând pe terasă şi privind printre jaluzelele lăsate de lângă fereastra cea mare, care mai era încă acoperită cu placaj.

Susanne Linder zâmbi dintr-odată.

Traversă prudentă grădina până la colţul casei, în vreme ce el stătea întors cu spatele. Se ascunse în spatele tufişurilor de coacăze şi aşteptă. Îl întrezărea printre crengi. De la locul în care se afla, Fredriksson putea să vadă holul şi o parte din bucătărie. Găsise ceva interesant de privit şi abia peste zece minute se mişcă din loc. Se apropie de Susanne Linder.

Când dădu colţul, trecând pe lângă ea, Susanne se ridică, vorbindu-i cu voce scăzută:

— Hei, Fredriksson!

El se opri brusc, răsucindu-se spre ea.

Susanne îi văzu ochii sclipind în beznă. Nu putea să-i distingă expresia feţei, dar auzi cum îşi ţinea respiraţia, din cauza şocului.

— Putem rezolva treaba simplu sau complicat, spuse ea. Putem merge la maşina ta, şi…

El se întoarse, luând-o la fugă.

Susanne Linder ridică bastonul şi-l izbi dureros şi violent, în genunchiul stâng.

El căzu, cu un sunet pe jumătate înăbuşit.

Ea ridică din nou bastonul, ca să-l mai lovească o dată, dar se stăpâni. Simţea ochii lui Dragan Armanski în ceafă.

Se aplecă, rostogolindu-l pe burtă şi-i puse un genunchi în şale. Îi prinse mâna dreaptă, răsucind-o la spate, apoi îi puse cătuşele. El era slab şi nu se împotrivi deloc.

Erika Berger stinse lampa din living şi porni şchiopătând spre etaj. Nu mai avea nevoie de cârje, dar călcâiul o mai durea încă, atunci când se sprijinea în el. Greger Backman stinse lumina în bucătărie, urmându-şi soţia. Niciodată până atunci n-o văzuse aşa de nefericită. Nimic nu părea s-o liniştească sau să-i îndulcească suferinţa.

Ea se dezbrăcă, strecurându-se în pat, cu spatele spre el.

— Nu e vina ta, Greger, spuse, atunci când îl auzi venind în pat.

— Nu te simţi bine, zise el. Vreau să rămâi acasă câteva zile.

Îi trecu braţul în jurul umerilor. Ea încercă să nu-l respingă, dar era ca anesteziată. Greger se aplecă şi o sărută atent pe gât, îmbrăţişând-o.

— Nu există nimic ce-ai putea face sau spune, ca să ameliorezi situaţia. Ştiu că am nevoie de o pauză. Mă simt ca şi cum aş fi urcat într-un tren rapid şi tocmai aş fi descoperit că e pe punctul de a deraia.

— Putem merge câteva zile cu barca. Să ne desprindem de tot.

— Nu. Eu nu pot să mă desprind de tot. Se întoarse spre el:

— Cel mai rău lucru pe care l-aş putea face acum ar fi să fug. Trebuie să rezolv problemele. Pe urmă, putem pleca.

— Bine, spuse Greger. Nu-ţi sunt de prea mare ajutor. Ea zâmbi slab.

— Nu. Nu-mi eşti. Dar îţi mulţumesc că te afli aici. Te iubesc fără margini, o ştii bine.

El dădu din cap.

— Nu pot să cred că e Peter Fredriksson, spuse Erika. N-am simţit niciodată niciun fel de duşmănie din partea lui.

Susanne Linder se întreba dacă să sune la Erika Berger, când văzu stingându-se lumina de la parter. Îl privi pe Peter Fredriksson. Acesta nu spusese niciun cuvânt. Era total pasiv. Susanne reflectă un lung moment, înainte de a lua o hotărâre.

Se aplecă, îl prinse de cătuşe şi-l făcu să se ridice în picioare, sprijinindu-l de zidul casei.

— Poţi să stai în picioare? îl întrebă. El nu-i răspunse.

— OK, atunci simplificăm lucrurile. Dacă faci cel mai mic gest de împotrivire, primeşti exact acelaşi tratament la piciorul drept. Dacă te împotriveşti în continuare, îţi rup braţele. Înţelegi ce spun?

Îl simţi respirând mai repede. De teamă?

Îl împinse înaintea ei, ducându-l pe stradă şi mai departe, la maşina lui, care se afla la trei case mai încolo. El şchiopăta şi Susanne îl sprijinea. Când au ajuns la maşină, s-au încrucişat cu un om care-şi plimba câinele şi care s-a oprit, privindu-l pe Peter Fredriksson.

— Poliţia, spuse Susanne Linder cu voce hotărâtă. Duceţi-vă acasă.

L-a împins pe bancheta din spate şi l-a dus la el acasă, în Fisksätra. Era douăsprezece şi jumătate noaptea şi n-au întâlnit niciun om, până au ajuns la uşa lui. Susanne Linder i-a pescuit cheile din buzunar şi l-a împins pe scară, până la apartamentul de la etajul al treilea.

— Nu poţi intra în apartamentul meu, spuse Peter Fredriksson.

Erau primele vorbe pe care le spunea, de când îi pusese cătuşele.

Susanne deschise uşa apartamentului şi îi făcu vânt înăuntru.

— N-ai niciun drept. Trebuie să ai ordin de percheziţie…

— Nu sunt poliţistă, spuse ea cu voce scăzută. O privi ţintă, plin de neîncredere.

Ea îl prinse de cămaşă şi-l împinse în living, apoi jos, pe o canapea. Avea un apartament de trei camere, curat şi frumos aranjat. Dormitor la stânga livingului, bucătăria de partea cealaltă a holului, un mic birou în continuarea livingului.

Susanne aruncă o privire prin birou şi scoase un oftat de uşurare. *Arma crimei!* Văzu imediat fotografiile din albumul Erikăi Berger răspândite pe masa de scris, lângă computer. Fredriksson prinsese pe perete cu ace de gămălie vreo treizeci de fotografii, în jurul computerului. Ea cercetă expoziţia cu sprâncenele ridicate. Erika Berger era o femeie a dracului de frumoasă. Şi avea o viaţă sexuală mult mai amuzantă decât a Susannei Linder.

Îl auzi pe Peter Fredriksson mişcându-se şi se înapoie în living. Îi dădu o lovitură de baston şi-l trase în birou, silindu-l să se aşeze pe podea.

— Stai liniştit, îi spuse.

Merse apoi în bucătărie, unde găsi o pungă de hârtie de la Konsum. Adună, una după alta, toate fotografiile de pe perete. Găsi albumul ciopârţit şi jurnalele Erikăi Berger.

— Unde este caseta video? întrebă ea.

Peter Fredriksson nu răspunse. Susanne Linder se întoarse în living şi dădu drumul la televizor. În video se afla o casetă, dar îi luă o vreme până ce găsi canalul potrivit, folosindu-se de telecomandă.

Scoase caseta şi mai căută o vreme, asigurându-se că Fredriksson nu făcuse copii.

Găsi apoi scrisorile de dragoste din adolescenţa Erikăi Berger şi raportul despre Borgsjö. După aceea, se îndreptă spre computerul lui Peter Fredriksson. Constată că acesta avea un scanner Mikrotek, cuplat la un IBM PC. A ridicat capacul de la scanner, găsind acolo o fotografie uitată, care o reprezenta pe Erika Berger la o petrecere de la Clubul Xtreme, de Revelionul din 1986, după cum scria pe o banderolă de pe perete.

Porni computerul, constatând că era protejat de o parolă.

— Ce parolă ai? îl întrebă.

Peter Fredriksson rămase nemişcat pe podea, refuzând cu încăpăţânare să-i vorbească.

Susanne Linder se simţi dintr-odată foarte liniştită. Ştia că din punct de vedere tehnic comisese în timpul serii delict după delict, inclusiv ceva ce ar fi putut fi numit constrângere ilegală şi chiar răpire de persoană. Nu-i păsa. Dimpotrivă, se simţea aproape veselă.

După un moment, ridică din umeri, scoţând din buzunar un briceag militar elveţian. Desfăcu toate cablurile computerului, îl întoarse cu spatele spre ea şi, folosind şurubelniţa briceagului, îl deschise. Îi luă 15 minute ca să facă bucăţi computerul şi să scoată hard diskul.

Privi în jur. Luase totul cu ea, dar, pentru siguranţă, mai făcu o percheziţie serioasă prin sertarele biroului, în teancurile de hârtii şi pe rafturi. Dintr-odată, privirea îi căzu pe un vechi album de şcoală, care se afla pe pervazul ferestrei. Constată că era de la liceul din Djurgården, promoţia 1978. *Dar Erika Berger nu absolvise şi ea liceul de elită din Djurgården?…* Deschise albumul şi începu să parcurgă clasele terminale, una după alta.

O găsi pe Erika Berger, la 18 ani, cu o tocă de absolvent pe cap şi un zâmbet luminos, cu gropiţe în obraji. Era îmbrăcată într-o rochie subţire, albă şi avea un buchet de flori în mână. Era întruchiparea adolescentei nevinovate, cu note bune la toate materiile.

Susanne Linder era cât pe ce să piardă legătura, dar ea se afla pe pagina următoare. Niciodată nu l-ar fi recunoscut după fotografie, însă textul nu lăsa nicio îndoială. Peter Fredriksson. Făcuse şcoala la o clasă paralelă cu cea a Erikăi Berger. Susanne văzu un băiat slab, cu o expresie serioasă, care privea spre aparat, de sub cozorocul şepcii. Ridică ochii, întâlnind privirea lui Peter Fredriksson.

— Era o curvă de pe atunci.

— Fascinant, spuse Susanne Linder.

— S-a regulat cu toţi băieţii din şcoală.

— Mă îndoiesc.

— Era o blestemată de…

— Nu mai repeta cuvântul. Ce s-a întâmplat? N-ai putut ajunge în chiloţii ei?

— Mă trata ca şi cum n-aş fi existat. Râdea de mine. Şi, când a început la *SMP,* nici nu m-a recunoscut.

— Da, da, spuse Susanne Linder obosită. Cu siguranţă, ai avut o copilărie grea. Vrei să vorbim serios acum?

— Ce doreşti?

— Eu nu sunt poliţistă, spuse Susanne Linder. Fac parte dintre cei care se ocupă de unii ca tine.

Aşteptă, lăsând fantezia lui Fredriksson să-i facă treaba.

— Vreau să ştiu dacă ai pus fotografii de-ale ei pe Internet.

El scutură din cap.

— Sigur? El aprobă.

— Erika Berger trebuie să hotărască singură dacă vrea să depună reclamaţie la poliţie pentru agresare, ameninţări şi violarea domiciliului, sau dacă preferă să rezolve lucrurile în bună pace.

El nu spuse nimic.

— Dacă se hotărăşte să nu te bage în seamă – şi cam asta cred că meriţi – am să fiu cu ochii pe tine.

Îşi ridică ameninţătoare bastonul de cauciuc.

— Dacă mai vii vreodată în apropierea casei Erikăi Berger sau îi mai trimiţi vreun e-mail, ori o mai deranjezi în vreun fel, atunci am să mă întorc la tine. O să te zdrobesc, aşa ca nici maică-ta să nu te mai recunoască. Ai înţeles?

El nu spuse nimic.

— Prin urmare, poţi să influenţezi sfârşitul acestei poveşti. Eşti interesat?

El dădu încet din cap.

— În cazul ăsta, am să-i recomand Erikăi Berger să te lase să scapi. Nu trebuie însă să mai apari vreodată la slujbă. Eşti pus pe liber din momentul acesta.

El aprobă.

— Dispari din viaţa ei şi din Stockholm. Nu-mi pasă ce faci şi unde te duci. Caută de lucru la Göteborg sau la Malmö. Ia-ţi din nou concediu medical. Fă ce pofteşti. Dar las-o pe Erika Berger în pace.

El dădu din cap.

— Suntem de acord?

Peter Fredriksson începu brusc să plângă.

— Nu am vrut să-i fac rău, spuse el. Voiam doar….

— Voiai doar să-i transformi viaţa în iad şi ai reuşit. Am cuvântul tău de onoare?

El dădu din cap.

Susanne Linder se aplecă, îl întoarse pe burtă şi-i desfăcu cătuşele. Luă punga de la Konsum cu viaţa Erikăi Berger şi-l părăsi pe duşumea.

Era ora două şi jumătate noaptea când Susanne Linder a ieşit pe uşa lui Peter Fredriksson. Se gândea să aştepte să se facă ziuă pentru a acţiona, dar a înţeles că, dacă ar fi fost vorba de ea însăşi, ar fi preferat să afle rezultatul încă din noaptea aceea. În plus, maşina ei era încă parcată în Saltsjöbaden. A sunat un taxi. Greger Backman a deschis uşa, înainte ca ea să apuce să sune. Era îmbrăcat în jeanşi şi n-avea deloc aerul adormit.

— Erika e trează? întrebă Susanne Linder. El dădu din cap.

— Ai noutăţi? întrebă.

Ea încuviinţă, zâmbindu-i.

— Vino înăuntru. Suntem în bucătărie şi stăm de vorbă.

Intrară.

— Salut, Berger, spuse Susanne Linder. Trebuie să te obişnuieşti să mai şi dormi, din când în când.

— Ce s-a întâmplat?

Susanne îi întinse punga de la Konsum.

— Peter Fredriksson promite să te lase în pace pe viitor. Naiba ştie dacă trebuie să-l cred, dar, dacă-şi ţine cuvântul, e mai simplu decât un scandal, cu plângere la poliţie şi proces. Tu singură hotărăşti.

— Deci e, într-adevăr, el?

Susanne Linder dădu din cap. Greger Backman i-a oferit cafea, dar Susanne l-a refuzat. Băuse mult prea multă în ultimele zile. S-a aşezat şi a povestit ce se întâmplase în cursul nopţii, chiar lângă casa lor.

Erika Berger a rămas tăcută vreme îndelungată. Apoi s-a ridicat, ducându-se la etaj de unde a revenit cu propriul ei exemplar din anuarul liceului. A privit îndelung chipul lui Peter Fredriksson.

— Mi-l amintesc, spuse în cele din urmă. Dar n-am avut nici cea mai vagă idee că el era acel Peter Fredriksson, care lucra la *SMP.* Nu mi-aminteam nici numele lui, înainte să mă uit în album.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Susanne Linder.

— Nimic. Absolut nimic. Era un tip tăcut şi cu totul neinteresant, dintr-o clasă paralelă. Cred că aveam o materie în comun. Franceza, dacă-mi amintesc bine.

— A spus că-l tratai ca şi cum nu exista. Erika aprobă.

— Probabil că aşa făceam. Nu-l cunoşteam şi nu făcea parte din gaşca noastră.

— Îl luaţi drept prostul şcolii sau ceva de genul ăsta?

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu! Nu mi-au plăcut niciodată chestiile astea. Aveam campanii împotriva tracasărilor la liceu, iar eu eram preşedinta consiliului de elevi. Nu-mi amintesc să-mi fi vorbit vreodată sau ca eu să fi schimbat vreun singur cuvânt cu el.

— OK, spuse Susanne Linder. Probabil că avea un dinte împotriva ta. A fost în concediu medical două perioade lungi, pentru stres. A clacat. Poate că există şi alte motive pentru concediile lui medicale, pe care noi nu le cunoaştem.

Se ridică, punându-şi geaca de piele.

— Păstrez hard diskul lui. Din punct de vedere strict tehnic, este un obiect furat şi nu trebuie să fie găsit la tine. Nu fii neliniştită, am să-l distrug de îndată ce ajung acasă.

— Aşteaptă, Susanne… Cum voi putea să-ţi mulţumesc vreodată?

— Păi, poţi să mă ţii de mână când mânia lui Armanski mă va lovi ca un trăsnet din cer.

Erika o privi plină de seriozitate:

— Eşti într-o situaţie dificilă din cauza asta?

— Nu ştiu… De fapt, nu ştiu.

— Putem să-ţi plătim pentru…

— Nu. Dar Armanski va trimite poate factura pentru noaptea asta. Eu sper s-o facă, pentru că asta va însemna că aprobă ce-am făcut şi nu mă dă afară.

— Voi avea grijă să trimită factura.

Erika Berger s-a ridicat, îmbrăţişând-o lung pe Susanne Linder.

— Mulţumesc, Susanne. Dacă vei avea vreodată nevoie de ajutor, să ştii că ai un prieten în mine. Despre orice va fi vorba.

— Mulţumesc. Nu mai lăsa fotografiile astea peste tot. Apropo de asta, Milton Security poate instala seifuri foarte sigure.

Erika Berger zâmbi.

22
Luni 6 iunie

Erika Berger s-a trezit la ora şase, în dimineaţa zilei de luni. Deşi abia dormise vreo oră, se simţea deosebit de odihnită. Presupunea că era vreo reacţie fizică de cine ştie ce fel. Pentru prima dată de multe luni de zile, îşi puse hainele de jogging şi făcu o cursă nebunească, până la debarcaderul pentru vaporul cu aburi. Adică a fost nebunească doar vreo sută de metri, până ce călcâiul rănit a început s-o doară aşa de tare, că a trebuit să încetinească ritmul. Dar se bucura până şi de durerea din picior, pe care o simţea la fiecare pas.

Se simţea renăscută. Era ca şi cum omul cu coasa ar fi trecut prin faţa uşii ei, dar în ultimul minut s-ar fi răzgândit şi s-ar fi dus mai departe, la casa vecină. Nici nu putea înţelege cum de avusese atâta noroc, ca Peter Fredriksson să-i fi ţinut patru zile fotografiile, fără să facă nimic. Faptul că le scanase lăsa să se înţeleagă că plănuia ceva, dar că încă nu ştia cum să acţioneze.

Orice s-ar întâmpla, îi va da Susannei Linder un cadou scump şi cu totul special la Crăciunul din anul acesta. Va trebui să se gândească la ceva deosebit.

La ora şapte şi jumătate, lăsându-l pe Greger să doarmă mai departe, s-a aşezat în BMW şi a condus până la redacţia *SMP,* la Norrtull. A parcat în garaj, a luat liftul până în redacţie şi a mers direct în cuşca de sticlă. Prima ei grijă a fost să telefoneze la un paznic.

— Peter Fredriksson şi-a dat demisia de la *SMP,* cu imediată punere în practică. Caută o cutie de carton, goleşte-i biroul de obiectele personale şi ai grijă să fie duse la el acasă, chiar în dimineaţa asta.

A privit spre biroul de Actualităţi. Anders Holm tocmai sosise. I-a întâlnit privirea şi a salutat-o cu o mişcare din cap. Erika i-a răspuns la fel.

Holm era un idiot, dar după ciocnirile lor din săptămânile trecute încetase să-i facă probleme. Dacă va continua să arate aceeaşi atitudine pozitivă, poate va supravieţui ca şef la Actualităţi. Poate.

Simţea acum că va putea să schimbe direcţia bărcii.

La ora 8:45, l-a zărit pe Borgsjö, când ieşea din lift, dispărând pe scara care ducea la biroul lui, un etaj mai sus. *Trebuie să discut cu el chiar astăzi.*

Şi-a luat cafea şi s-a ocupat un moment de planificarea de dimineaţă. Era o dimineaţă săracă în ştiri. Singurul text interesant era o notă care anunţa fără comentarii că Lisbeth Salander fusese mutată în cursul zilei de duminică la închisoarea din Göteborg. A aprobat nota şi a trimis-o prin e-mail lui Anders Holm.

La ora 08:59, o sună Borgsjö:

— Berger. Vino la mine imediat, îi spuse. Apoi închise.

Magnus Borgsjö era alb la faţă, când Erika Berger deschise uşa biroului său. Era în picioare şi s-a răsucit spre ea, lovind cu un teanc de foi în birou.

— Ce naiba e asta? urlă el.

Inima Erikăi Berger a căzut ca o piatră. Nu avea nevoie să arunce decât o privire, ca să înţeleagă ce găsise Borgsjö în poşta de dimineaţă.

Fredriksson nu apucase să facă ceva cu fotografiile ei. Dar apucase să-i trimită lui Borgsjö articolul lui Cortez.

S-a aşezat liniştită în faţa lui.

— E un text pe care reporterul Henry Cortez l-a scris şi pe care revista *Millennium* planificase să-l publice în numărul care a apărut acum o săptămână.

Borgsjö avea aerul disperat.

— La dracu', de ce te comporţi aşa? Te-am adus la *SMP* şi primul lucru pe care îl faci e să începi cu intrigile. Ce fel de curvă de jurnalistă eşti?

Ochii Erikăi Berger se îngustară şi deveniră reci ca gheaţa. Îi era de ajuns cât auzise cuvântul „curvă”.

— Chiar crezi c-o să-i pese cuiva? Crezi că mă poţi dărâma cu rahatul ăsta? Şi de ce mama dracului mi-ai trimis-o anonim?

— Nu aşa s-au petrecut lucrurile, Borgsjö.

— Povesteşte atunci cum s-au petrecut!

— Cel care ţi-a trimis anonim textul este Peter Fredriksson. El a fost dat afară de la *SMP* ieri.

— Despre ce dracu’ vorbeşti?

— E o poveste lungă. Dar eu am avut textul mai mult de două săptămâni şi am încercat să găsesc o modalitate de a discuta cu tine despre asta.

— Tu eşti în spatele textului.

— Nu, nu sunt eu. Henry Cortez a făcut cercetări şi a scris textul. Eu nu aveam nicio idee despre asta.

— Şi vrei să te cred!

— De îndată ce colegii mei de la *Millennium* au înţeles că tu apari în text, Mikael Blomkvist a oprit publicarea. M-a sunat şi mi-a dat o copie. A făcut-o din consideraţie faţă de mine. Acest text mi-a fost furat şi acum a ajuns la tine. Cei de la *Millennium* voiau ca eu să am şansa de a vorbi cu tine înainte de publicarea articolului. Ceea ce au de gând să facă în numărul din august.

— Niciodată n-am întâlnit un jurnalist mai lipsit de scrupule ca tine.

— OK. Acum, când ai citit reportajul, poate că ai parcurs şi partea de cercetare. Cortez are un subiect care ţine foarte bine. O ştii.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— Dacă mai eşti preşedinte al consiliului de administraţie atunci când *Millennium* va fi dat la tipar, acest lucru va dăuna ziarului *SMP.* Mi-am frământat mintea în toate felurile, încercând să găsesc o ieşire, dar n-am găsit niciuna.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să pleci.

— Glumeşti? N-am făcut absolut nimic ilegal.

— Magnus, chiar nu înţelegi dimensiunea acestei dezvăluiri? Nu mă obliga să convoc consiliul de administraţie. Va fi prea penibil.

— Nu vei chema pe nimeni. Ai terminat cu *SMP.*

— Îmi pare rău. Numai consiliul mă poate da afară. Poţi, desigur, să-i convoci la o şedinţă extraordinară. Ţi-aş propune, chiar în după-amiaza asta.

Borgsjö înconjură biroul, venind atât de aproape de ea, încât Erika Berger îi simţea răsuflarea.

— Berger… Ai o singură şansă să supravieţuieşti aici. Te duci imediat la blestemaţii tăi de amici de la *Millennium* şi ai grijă ca acest articol să nu ajungă niciodată la tipar. Dacă te comporţi frumos, poate am să uit ce-ai făcut.

Erika Berger oftă:

— Magnus, tu pur şi simplu nu pricepi cât de serios este. Nu am niciun fel de influenţă asupra a ceea ce va publica *Millennium.* Această poveste va deveni publică, orice aş spune eu. Singurul lucru de care sunt interesată este felul în care aceasta va influenţa *SMP.* De aceea tu trebuie să pleci.

Borgsjö îşi sprijini mâinile pe spătarul scaunului, aplecându-se spre ea:

— Amicii tăi de la *Millennium* se vor gândi poate de două ori când vor afla că vei fi pusă pe liber chiar în momentul în care vor da drumul la porcăria asta.

Se ridică.

— Am să plec la o întâlnire la Norrköping, astăzi.

O privi, apoi adăugă un cuvânt, apăsând asupra lui:

— SveaBygg.

— A, da.

— Mâine-dimineaţă, când mă întorc, îmi vei raporta că lucrul acesta a fost clarificat. Ai înţeles?

Îşi puse haina pe el. Erika Berger îl privi cu ochii pe jumătate închişi.

— Dacă te porţi drăguţ, poate supravieţuieşti la *SMP.* Acum, fii bună şi dispari din biroul meu.

Erika se ridică şi se duse înapoi în cuşca de sticlă, aşezându-se pe un scaun pe care rămase absolut nemişcată timp de douăzeci de minute. Apoi, ridică receptorul şi-l chemă pe Anders Holm la ea. Acesta învăţase din greşelile trecute, aşa că apăru în mai puţin de un minut.

— Ia loc.

Anders Holm ridică dintr-o sprânceană, aşezându-se.

— Aşa, cu ce-am mai greşit? întrebă el ironic.

— Anders, aceasta este ultima mea zi la *SMP.* Îmi dau demisia imediat. Îi voi chema pe vicepreşedinte şi restul consiliului, la o întâlnire de prânz.

El o privea cu o uimire neprefăcută.

— Te voi recomanda ca redactor-şef interimar.

— Ce spui?

— E OK?

Anders Holm se lăsă înapoi pe scaun, cercetând-o pe Erika Berger.

— La dracu', n-am vrut niciodată să fiu redactor-şef! spuse el.

— Ştiu. Dar tu ai mână suficient de tare. Şi ai trece peste cadavre, ca să publici un articol bun. Aş dori doar să ai mai mult bun-simţ în creier.

— Ce s-a întâmplat, de fapt?

— Eu am un alt stil decât tine. Tu şi cu mine ne-am certat asupra direcţiei în care să meargă lucrurile şi n-am fost niciodată de aceeaşi părere.

— Nu, spuse el. Şi nici nu vom fi vreodată. Dar se poate ca stilul meu să fie învechit.

— Nu ştiu dacă „învechit” este cuvântul cel mai potrivit. Tu eşti un om de Actualităţi foarte bun, dar te porţi ca un nemernic. E în întregime inutil. Dar lucrul asupra căruia ne-am certat cel mai des a fost că tu ai afirmat tot timpul că, în calitate de şef la Actualităţi, nu poţi lăsa considerente de ordin privat să influenţeze evaluarea ştirilor.

Brusc, Erika Berger zâmbi cu răutate spre Anders Holm. Deschise geanta şi scoase originalul articolului despre Borgsjö.

— Hai să testăm aptitudinea ta de a evalua ştirile. Am aici un subiect pe care l-am primit de la Henry Cortez, colaborator la revista *Millennium.* Hotărârea mea din dimineaţa asta este să tipărim textul ca primă ştire a zilei.

Aruncă dosarul pe genunchii lui Holm.

— Tu eşti şeful de la Actualităţi. Va fi interesant să aud dacă împărtăşeşti felul meu de a evalua ştirile.

Anders Holm deschise dosarul şi începu să citească. Deja de la introducere i se măriră ochii. Şezând ţeapăn pe scaun, o privi fix pe Erika Berger. Apoi, coborî privirea, citind tot textul, de la cap la coadă. Se opri la partea de documentare şi o parcurse atent. Îi luă cam zece minute. Apoi, lăsă încet dosarul pe masă.

— O să iasă un scandal infernal.

— Ştiu. De asta este ultima mea zi de lucru aici. *Millennium* avea de gând să publice articolul în numărul din iunie, însă Mikael Blomkvist a amânat apariţia. El mi-a dat textul, ca să vorbesc cu Borgsjö înainte să apară articolul.

— Şi?

— Borgsjö mi-a ordonat să înăbuş afacerea.

— Înţeleg. Şi atunci, tu ai de gând s-o publici în *SMP,* ca sfidare.

— Nu. Nu ca sfidare. Nu există nicio altă ieşire. Dacă *SMP* publică istoria, poate avem o şansă să ieşim din asta cu onoarea salvată. Borgsjö trebuie să plece. Dar asta înseamnă că nici eu nu mai pot rămâne.

Holm rămase tăcut două minute.

— La naiba, Berger… Nu credeam că eşti aşa de tare. Niciodată n-aş fi crezut că o voi spune, dar dacă ai aşa de mult curaj, îmi pare rău că pleci.

— Tu ai putea opri publicarea, dar dacă şi tu, şi eu dăm aprobarea…. Ai de gând să publici articolul?

— La naiba, sigur că-l publicăm. Va ieşi la lumină oricum, mai devreme sau mai târziu.

— Exact.

Anders Holm se ridică şi rămase nesigur lângă biroul ei.

— Du-te şi munceşte, îi spuse Erika Berger.

A aşteptat cinci minute după plecarea lui Anders Holm, înainte de-a ridica receptorul, s-o sune pe Malin Eriksson, la *Millennium.*

— Salut, Malin. Henry Cortez e pe aproape?

— Da. E la biroul lui.

— Poţi să-l chemi în biroul tău şi să pui telefonul pe difuzor? Trebuie să discutăm împreună.

Henry Cortez sosi în 15 secunde.

— Ce se întâmplă?

— Henry, am făcut ceva imoral astăzi.

— Şi?

— Am dat articolul tău despre Vitavara lui Anders Holm, şeful de Actualităţi de la *SMP.*

— Cum?

— I-am dat ordin să publice astăzi articolul în *SMP.* Cu fotografia ta. Şi, de bună seamă, primeşti banii. Poţi hotărî singur preţul.

— Erika… Ce naiba se petrece?

Ea îi explică pe scurt întâmplările din ultimele săptămâni şi îi povesti cum Peter Fredriksson aproape o distrusese.

— La naiba! spuse Henry Cortez.

— Henry, eu ştiu că este povestea ta. Numai că nu am de ales. Poţi să fii de acord cu asta?

Henry Cortez rămase tăcut câteva secunde:

— Mulţumesc pentru că ai sunat, Erika. E în ordine să publicaţi sub semnătura mea. Dacă e de acord şi Malin, de bună seamă.

— E în ordine, spuse Malin.

— Bine, zise Erika. Puteţi să-i comunicaţi lui Mikael, presupun că el încă nu e acolo.

— Am să vorbesc eu cu Mikael, spuse Malin Eriksson. Dar, Erika, asta înseamnă că eşti şomeră cu începere de azi?

Erika începu să râdă:

— Am hotărât să-mi iau concediu restul anului. Credeţi-mă, câteva săptămâni la *SMP* au fost de ajuns.

— Nu cred că trebuie să începi să-ţi planifici concediul, spuse Malin.

— De ce?

— Poţi veni la *Millennium* în după-amiaza asta?

— De ce?

— Am nevoie de ajutor. Dacă vrei să vii înapoi, să fii redactor-şef aici, poţi începe de mâine-dimineaţă.

— Malin, tu eşti redactor-şef la *Millennium.* Nici nu poate fi vorba de altceva.

— OK. Poţi atunci să începi să lucrezi ca secretar de redacţie, râse Malin.

— Vorbeşti serios?

— La dracu', Erika, îmi lipseşti aşa de tare, că mă sfârşesc cu încetul. Am luat slujba de la *Millennium,* între altele, pentru că voiam să am şansa de a lucra cu tine. Şi, dintr-odată, tu pleci la alt ziar.

Erika Berger rămase tăcută un minut întreg. Nu avusese timp să reflecteze la posibilitatea de a se întoarce la *Millennium.*

— Aş fi bine-venită dacă m-aş întoarce? întrebă ea cu glas scăzut.

— Tu ce crezi? Bănuiesc că vom începe cu o petrecere, şi eu voi fi organizatoarea-şefă. Şi te întorci exact la timp ca să publicăm ştii tu ce.

Erika privi ceasul de pe biroul ei. Zece fără cinci. În răstimp de o oră, întreaga ei lume fusese întoarsă pe dos. Dintr-odată, simţi cât îi era de dor să poată urca din nou treptele spre redacţia revistei *Millennium.*

— Mai am ceva de făcut aici, la *SMP,* în ora următoare. E în ordine dacă trec pe la voi la patru?

Susanne Linder îl privea pe Dragan Armanski drept în ochi, în vreme ce-i povestea exact ce se întâmplase în noaptea trecută. Singurul lucru pe care l-a lăsat deoparte a fost convingerea ei că piratarea computerului lui Peter Fredriksson avea de-a face cu Lisbeth Salander. N-a spus-o din două motive. În primul rând, i se părea ireal. Apoi, pentru că ştia că Dragan Armanski era adânc implicat în afacerea Salander, împreună cu Mikael Blomkvist.

Armanski a ascultat cu multă atenţie. După ce şi-a terminat istorisirea, Susanne Linder a rămas tăcută, aşteptându-i reacţia.

— Greger Backman a telefonat acum vreo oră, spuse el.

— A, da?

— El şi Erika Berger vor trece pe aici în cursul săptămânii, ca să semneze contractul. Vor să mulţumească firmei pentru intervenţie şi, în primul rând, pentru ce ai făcut tu.

— Înţeleg. E plăcut să ai clienţi mulţumiţi.

— El vrea să comande un seif pentru casă. Îl vom instala şi vom pune la punct întregul pachet de alarmă în săptămâna asta.

— Bine.

— Ţine să te plătim pentru ce ai făcut în weekendul ăsta.

— Hmm.

— Cu alte cuvinte, le vom trimite o notă de plată serioasă.

— Aha. Armanski oftă:

— Susanne, eşti conştientă că Fredriksson poate să se ducă la poliţie şi să te reclame pentru o grămadă de lucruri?

Ea aprobă.

— Sigur, o să intre şi el la apă, rău de tot, dar poate va socoti că merită.

— Nu cred că are curajul să se ducă la poliţie.

— Poate fi aşa, dar ai acţionat cu totul în afara instrucţiunilor pe care ţi le dădusem.

— Ştiu, spuse Susanne Linder.

— Aşa că, tu cum crezi că voi reacţiona?

— Numai tu poţi s-o hotărăşti.

— Dar cum crezi că ar trebui să reacţionez?

— N-are nicio legătură cu situaţia. Poţi oricând să mă dai afară.

— Nu cred. Nu-mi dă mâna să pierd un colaborator de calibrul tău.

— Mulţumesc.

— Însă, dacă mai faci aşa ceva, am să fiu foarte furios. Susanne Linder făcu un gest de aprobare.

— Ce ai făcut cu hard diskul?

— E distrus. L-am băgat într-o menghină azi-dimineaţă şi am apăsat, până ce s-a făcut bucăţele.

— OK. Atunci, tragem linie peste afacerea asta.

Erika Berger îşi petrecu dimineaţa telefonând membrilor consiliului de administraţie de la *SMP.* Îl găsi pe vicepreşedinte la casa lui de vacanţă, din Vaxholm şi îl făcu să se urce în maşină şi s-o ia spre redacţie în cea mai mare viteză. După prânz, consiliul se întâlni, în formulă redusă. Erika Berger le relată, timp de o jumătate de oră, cum apăruse dosarul lui Cortez şi ce consecinţe avusese acest fapt.

După ce termină de vorbit, veni propunerea aşteptată, de-a se căuta o soluţie alternativă. Erika le explică faptul că *SMP* avea intenţia de a publica articolul în numărul de a doua zi. Le explică, de asemenea, că era ultima ei zi de lucru şi că hotărârea era irevocabilă.

Erika a convins consiliul să aprobe şi să treacă în procesul-verbal două decizii. În primul rând, Magnus Borgsjö să fie rugat să-şi părăsească imediat postul şi, în al doilea rând, ca Anders Holm să fie numit redactor-şef interimar.

Apoi, şi-a cerut scuze şi a părăsit consiliul, lăsându-i să delibereze.

La ora 14:00, a coborât la serviciul de personal şi a revocat contractul. Apoi, s-a dus la secţia de Cultură şi a cerut să vorbească cu şeful paginii, Sebastian Strandlund şi cu reporterul Eva Carlsson.

— După cum am aflat, consideraţi aici, la secţia de Cultură, că Eva Carlsson este un jurnalist talentat.

— Aşa e, spuse Sebastian Strandlund.

— Şi, în cererea de buget din ultimii doi ani aţi cerut ca redacţia să fie întărită cu cel puţin două persoane.

— Da.

— Eva. Ţinând seama de corespondenţa a cărei victimă ai fost, vor fi poate zvonuri dezagreabile despre faptul că îţi ofer un contract de angajare permanent. Eşti încă interesată?

— Bineînţeles.

— În cazul ăsta, ultima mea hotărâre aici, la *SMP,* va fi să semnez contractul tău de angajare.

— Ultima?

— E o poveste lungă. Plec astăzi. Vreţi să fiţi drăguţi să nu spuneţi la nimeni, încă vreo oră?

— Ce....

— În câteva minute, va începe o şedinţă.

Erika Berger semnă contractul şi i-l întinse Evei Carlsson.

— Mult noroc, îi spuse zâmbind.

— Bărbatul necunoscut care a participat la întâlnirea de la Ekström de sâmbătă se numeşte Georg Nyström şi este comisar, spuse Monica Figuerola, punând fotografiile pe birou, în faţa lui Torsten Edklinth.

— Comisar, mormăi acesta.

— Stefan l-a identificat aseară. Acesta a vizitat apartamentul de pe Artillerigatan şi are maşină.

— Ce ştim despre el?

— Vine din poliţia publică şi a lucrat la RPS/Säk din 1983. După 1996, a deţinut postul de anchetator cu răspundere proprie. Face control intern şi verificări ale afacerilor deja rezolvate de Säpo.

— OK.

— De sâmbătă, au intrat în total pe uşa imobilului şase persoane interesante. În afară de Jonas Sandberg şi Georg Nyström, în clădire se mai află şi Fredrik Clinton. El a mers azi-dimineaţă cu o ambulanţă la dializă.

— Cine sunt ceilalţi trei?

— Un domn care se numeşte Otto Hallberg. A lucrat la RPS/Säk în anii 1980, dar de fapt aparţine statului major al apărării. Face parte din marină şi din serviciul de informaţii al armatei.

— Aha. De ce nu sunt uimit?

Monica Figuerola mai puse pe masă o fotografie.

— Pe tipul acesta nu l-am identificat. A luat prânzul cu Hallberg. Vom vedea dacă-l vom putea identifica, diseară când pleacă acasă.

— OK.

— Cea mai interesantă însă este această persoană. Mai puse o fotografie pe birou.

— Dar îl recunosc, spuse Edklinth.

— Se numeşte Wadensjöö.

— Exact. Lucra la secţia contra terorismului, acum vreo cincisprezece ani. Era unul dintre candidaţii la postul de şef al Säpo. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el.

— Şi-a dat demisia, în 1991. Ghiceşte cu cine a luat prânzul acum vreo oră.

Monica puse ultima fotografie pe birou.

— Secretarul general Albert Shenke şi contabilul-şef Gustav Atterbom. Să fie supravegheaţi 24 din 24 de ore. Vreau să ştiu exact cu cine se întâlnesc.

— Nu e posibil. Am numai patru oameni la dispoziţie. Şi câţiva dintre ei trebuie să lucreze la documentare.

Edklinth dădu din cap, ciupindu-se gânditor de buza de jos. După un moment, o privi pe Monica Figuerola:

— Avem nevoie de oameni, spuse el. Crezi că poţi să iei legătura cât mai discret cu inspectorul criminalist Jan Bublanski şi să-l întrebi dacă n-ar vrea să ia cina cu mine, astăzi după slujbă? Spune-i ora şapte.

Edklinth se întinse după telefon şi formă un număr, pe care-l ştia pe dinafară.

— Bună, Armanski. Edklinth. Aş vrea să-ţi răspund la plăcuta invitaţie la cină, de-acum ceva vreme… Nu, insist. Să spunem, la şapte?

Lisbeth Salander petrecuse noaptea la închisoarea Kronoberg, într-o celulă de aproximativ doi metri pe patru. Mobilierul era foarte modest. Adormise la cinci minute după ce fusese încuiată şi se trezise devreme, în dimineaţa zilei de luni, făcând conştiincioasă exerciţiile pe care terapeuta de la Shalgrenka i le prescrisese. Pe urmă, primise micul dejun şi îşi petrecuse vremea stând pe saltea şi privind fix înaintea ei.

La ora nouă şi jumătate, fusese dusă în camera de interogatoriu, de pe partea cealaltă a coridorului. Paznicul era un unchiaş scund şi chel, cu faţă rotundă şi ochelari cu ramă de baga. O tratase corect şi binevoitor.

Annika Giannini a salutat-o cu prietenie. Lisbeth nu l-a băgat în seamă pe Hans Faste. Pe procurorul Richard Ekström îl întâlnea pentru prima oară şi a petrecut următoarea jumătate de oră stând pe un scaun şi privind ţintă un punct pe perete, un pic deasupra capului acestuia. N-a spus o vorbă şi n-a mişcat un muşchi.

La ora zece, Ekström a întrerupt nereuşitul interogatoriu. Era iritat de faptul că nu obţinuse de la ea nici cel mai mic răspuns. Pentru prima dată se simţea nesigur,

privind fata subţire, care arăta ca o păpuşă. Cum era posibil ca aceasta să-i fi brutalizat pe Magge Lundin şi pe Sonny Nieminen, la Stallarholmen? Va da crezare curtea de judecată poveştii lui, chiar dacă avea probe convingătoare?

La ora douăsprezece, Lisbeth a primit un prânz simplu şi a folosit ora care a urmat rezolvând în minte ecuaţii. Se concentrase pe un capitol numit „Astronomia sferică”, dintr-o carte pe care o citise cu doi ani în urmă.

La ora 14:30, a fost dusă înapoi în sala de interogatoriu. De data aceasta, a condus-o o paznică mai tânără. Sala de interogatoriu era goală. S-a aşezat pe un scaun, continuând să mediteze la o ecuaţie deosebit de complicată.

După zece minute, s-a deschis uşa.

— Hei, Lisbeth, a salutat-o amical Peter Teleborian. El zâmbea. Lisbeth Salander a simţit că îngheaţă.

Componentele ecuaţiei pe care o construise în aer s-au prăbuşit la picioarele ei. Auzea cum cifrele şi semnele se izbeau zornăind, ca şi cum ar fi avut formă fizică. Peter Teleborian a rămas nemişcat un minut, privind-o fix, înainte de a se aşeza pe scaun, în faţa ei. Ea a continuat să privească peretele.

După un moment, şi-a mutat privirea, întâlnind ochii acestuia.

— Îmi pare rău că ai ajuns în această situaţie, spuse Peter Teleborian. Am să încerc să te ajut în toate felurile. Sper că vom putea construi între noi o atmosferă de bună înţelegere.

Lisbeth cercetă fiecare centimetru din el. Părul zbârlit. Barbişonul. Strungăreaţa. Buzele subţiri. Haina închisă la culoare. Cămaşa deschisă la gât. Îi auzea vocea dulce, de o amabilitate perfidă.

— Sper că te voi putea ajuta mai bine decât prima oară când ne-am întâlnit.

Pusese un mic carnet de note şi un pix pe masă, în faţa sa. Lisbeth coborî privirea, cercetând pixul. Era un cilindru lung, argintiu şi ascuţit.

Analiza consecinţele.

Simţea impulsul de a întinde mâna să înşface pixul.

Ochii ei priviră spre degetul lui mic de la mâna stângă. Văzu o dungă subţire, în punctul în care, cu 15 ani în urmă, îşi înfipsese aşa de puternic dinţii, încât aproape îi smulsese degetul. Fusese nevoie de trei îngrijitori ca s-o ţină şi să-i desfacă fălcile.

Atunci eram o fetiţă speriată, care abia intra în adolescenţă. Acum, sunt matură. Pot să te ucid când vreau.

Îşi fixă hotărâtă privirea pe un punct de pe perete, din spatele lui Teleborian şi adună cifrele şi semnele matematice care alunecaseră pe podea, începând din nou să le organizeze în ecuaţie.

Dr. Peter Teleborian o privea pe Lisbeth Salander cu o expresie neutră. Nu devenise un psihiatru internaţional recunoscut pentru că-i lipseau cunoştinţele despre fiinţa umană. Avea o bună capacitate de-a citi sentimente şi stări de spirit.

Simţea cum o umbră îngheţată se lăsase asupra încăperii, însă el o interpreta drept teama şi ruşinea resimţite de pacientă, sub aparenţa aceea nemişcată. Considera aceasta drept un semn pozitiv, că ea totuşi reacţiona la prezenţa lui. Era, de asemenea, mulţumit de faptul că fata nu-şi schimbase comportamentul. *Avea să se spânzure singură, în sala de judecată.*

Ultima acţiune a Erikăi Berger la *SMP* a fost să se aşeze în cuşca de sticlă şi să scrie o dare de seamă colaboratorilor. Când începuse să scrie, era uşor iritată şi, fără voia ei, nota se transformase în două pagini format A4, unde explica de ce nu mai lucra la *SMP* şi ce părere avea despre diferite persoane. A şters tot textul şi a luat-o de la început, pe un ton mai obiectiv.

Nu l-a amintit pe Peter Fredriksson. Dacă ar fi făcut-o, întregul interes s-ar fi concentrat pe acesta şi adevăratele motive s-ar fi înecat sub titlurile de pagină despre hărţuiri sexuale.

A menţionat două motive. Cel mai important era că, la nivelul conducerii, întâlnise o împotrivire masivă la propunerea ei ca şefii şi proprietarii să-şi reducă salariile şi dividendele. În loc de asta, fusese obligată să-şi înceapă slujba la *SMP* operând drastice reduceri de personal, ceea ce considera nu numai o încălcare a principiilor pentru care acceptase slujba, dar îi anulaseră toate încercările de-a face schimbări de durată şi de consolidare a ziarului.

Al doilea motiv era dezvăluirea despre Borgsjö. Explica faptul că i se ceruse să ascundă afacerea şi că aceasta nu intra în deontologia ei profesională. Însemna deci că nu avea de ales şi trebuia să părăsească redacţia. Încheia cu constatarea că problema ziarului nu se afla la nivelul personalului, ci al conducerii.

A mai citit o dată nota, a corectat o greşeală de ortografie şi a trimis-o tuturor colaboratorilor din concern. Apoi, a făcut o copie, pe care a trimis-o la *Ziarul presei* şi la organul sindical *Jurnalistul.* După care şi-a împachetat laptopul şi a mers la Anders Holm.

— La revedere, îi spuse.

— La revedere, Berger. A fost un iad să lucrez cu tine.

Îşi zâmbiră unul altuia.

— Mai e ceva, zise ea.

— Ce?

— Johannes Frisk a lucrat la un subiect, pentru mine.

— Şi nimeni nu ştie cu ce se ocupă.

— Să-l sprijini. A ajuns destul de departe şi voi ţine legătura cu el. Lasă-l să termine treaba. Promit că vei avea de câştigat.

El rămase pe gânduri. Apoi, dădu din cap, aprobând.

Îşi strânseră mâinile. Erika lăsă cardul de acces pe biroul lui Holm şi coborî în garaj, unde îşi căută BMW-ul. Curând după ora patru, parcă în apropiere de redacţia revistei *Millennium.*

PARTEA A PATRA

REBOOTING SYSTEM[1]

[1] „Repornind sistemul”: când un calculator este repornit, „rebooting system” este sistemul care încarcă sistemele de operare.

1 iulie – 7 octombrie

Cu tot bogatul florilegiu de legende despre amazoanele din vechea Grecie, din America de Sud, din Africa şi din alte locuri, în istorie nu există decât un singur exemplu documentat despre femei luptătoare. E vorba despre armata de femei care a existat printre grupurile etnice Fon, în vestul Africii, în Dahomey – Beninul de astăzi.

Aceste femei războinice nu sunt amintite niciodată în istoria militară oficială, niciun film romanţat nu s-a făcut despre ele şi în prezent ele nu există decât sub forma unor note de subsol, în lucrări istorice. O singură operă ştiinţifică a fost scrisă despre aceste femei, *Amazons of Black Sparta,* de către istoricul Stanley B. Alpern (Hurst & Co Ltd, Londra, 1998). Şi totuşi, formau o armată care se putea măsura cu oricare alt corp de elită al forţelor duşmane din vremea aceea.

Nu se ştie cu exactitate când a fost alcătuită armata de femei Fon, dar unele surse datează existenţa ei din secolul al XVII-lea. Iniţial era o gardă regală, însă s-a dezvoltat, devenind un colectiv militar constând din 6 000 de soldaţi, cu statut aproape divin. Scopul lor nu era unul ornamental. Timp de mai mult de două sute de ani, ele au constituit vârful de lance al triburilor Fon împotriva coloniştilor europeni invadatori. Erau temute de armata franceză, pe care au înfrânt-o în mai multe bătălii. Abia în 1892, armata de femei a fost învinsă, după ce Franţa a adus pe vase trupe moderne, înzestrate cu artilerie, legiuni de mercenari străini, un regiment de infanterie marină, precum şi cavalerie.

Nu se ştie câte dintre aceste femei războinice au murit pe câmpul de luptă. Supravieţuitoarele au continuat, timp de mai mulţi ani, să poarte un război de gherilă şi veterane ale acestei armate mai trăiau, fiind intervievate şi fotografiate până târziu, prin anii 1940.

23
Vineri 1 iulie – duminică 10 iulie

Cu două săptămâni înainte de procesul împotriva lui Lisbeth Salander, Christer Malm a terminat punerea în pagină a cărţii groase de 364 de pagini, care avea titlul sobru de *Secţia.* Coperta era albastru-deschis, titlul era scris cu litere galbene[1]. Christer Malm plasase în partea de jos a copertei şapte portrete în alb-negru, de mărimea unui timbru poştal, ale prim-miniştrilor suedezi. Peste ei plutea un portret al lui Zalachenko. Christer Malm folosise ca ilustraţie fotografia de paşaport a lui Zalachenko, mărind contrastul, aşa că doar părţile închise la culoare se vedeau, ca un fel de umbră peste întreaga copertă. Nu era un design sofisticat, dar foarte eficient. Ca autori erau numiţi Mikael Blomkvist, Henry Cortez şi Malin Eriksson.

Era ora cinci şi jumătate dimineaţa şi Christer Malm lucrase toată noaptea. Avea o greaţă uşoară şi simţea nevoia disperată de-a se duce acasă, să se culce. Malin Eriksson stătuse cu el toată noaptea şi făcuse corectura finală, foaie cu foaie, în vreme ce Christer îşi punea aprobarea pe fiecare dintre ele, scoţând-o apoi pe hârtie. Ea dormea deja pe canapeaua din redacţie.

Christer Malm a strâns textele, fotografiile şi caracterele de litere într-un singur catalog. A deschis programul *Toast* şi a făcut două CD-uri. Pe unul l-a pus în seiful redacţiei. Mikael Blomkvist, mort de oboseală, a venit să ia celălalt CD, cu puţin înainte de ora şapte.

— Du-te acasă şi culcă-te, îi spuse el.

— Am plecat, răspunse Christer.

Au lăsat-o pe Malin să-şi continue somnul şi au cuplat alarma. Henry Cortez urma să vină la ora opt, ca să preia paza. Şi-au strâns mâinile şi s-au despărţit în faţa uşii de la intrare.

Mikael Blomkvist a luat-o pe jos, până în Lundagatan, unde a împrumutat din nou în mod clandestin Honda roşie lăsată acolo de Lisbeth Salander. I-a dus personal CD-ul lui Jan Cobin, şef al tipografiei Hallvig Reklam, care se afla într-o clădire modestă de cărămidă de lângă gara Morgongåva, în apropiere de Sala. Livrarea era o misiune pe care el nu voia s-o încredinţeze serviciului poştal.

A condus cu grijă, pe urmă a aşteptat o vreme, în timp ce la tipografie se verifica dacă CD-ul este în regulă. S-a încredinţat că într-adevăr cartea va fi gata chiar în ziua în care va începe procesul. Problema nu era tipărirea propriu-zisă, ci legarea cărţii, care ar fi putut lua mai mult timp. Însă Jan Cobin l-a asigurat că cel puţin 500 de exemplare din prima ediţie de 10 000 vor fi livrate în ziua stabilită. Cartea avea să fie scoasă în format de buzunar.

Mikael s-a asigurat, de asemenea, că toţi angajaţii înţeleseseră că trebuia lucrat în cel mai deplin secret. Recomandare care nu era necesară. Cu doi ani în urmă, tipografia Hallvig tipărise, în aceleaşi condiţii, cartea lui Mikael despre omul de afaceri Hans-Erik Wennerström. Ei ştiau că manuscrisele care veneau de la mica editură *Millennium* erau deosebite.

Apoi, Mikael s-a întors liniştit la Stockholm. A parcat în faţa locuinţei lui din Bellmansgatan şi a făcut o scurtă vizită în propriul său apartament, unde a împachetat într-o geantă de voiaj un schimb de haine, aparatul de ras şi periuţa de dinţi. Apoi, a condus până la debarcaderul de la Stavsnäs, în Värmdö, unde şi-a parcat maşina, luând feribotul pentru Sandhamn.

Nu mai fusese la casa lui de vacanţă de la Crăciun. A deschis toate ferestrele ca să aerisească şi, în timpul acesta, a băut o sticlă de apă minerală. Ca întotdeauna

---

[1] Albastru-deschis şi galben sunt culorile steagului suedez.

după ce isprăvea o treabă şi textul pleca la tipografie, nemaifiind posibilă nicio modificare, se simţea complet golit.

Pe urmă, a petrecut o oră măturând, ştergând praful, făcând curat în cabina de duş, punând în priză frigiderul, controlând dacă apa e branşată şi schimbând aşternutul sus, în camera de dormit. Apoi, a mers la magazinul ICA, de unde a cumpărat tot ce trebuia pentru o şedere de sfârşit de săptămână. În cele din urmă, a pornit filtrul de cafea şi s-a aşezat pe ponton, fumând o ţigară şi fără să se gândească la ceva anume.

Cu puţin înainte de ora cinci, s-a dus la debarcader şi a întâmpinat-o pe Monica Figuerola.

— Nu credeam că vei putea să-ţi iei liber, spuse el, sărutând-o pe obraz.

— Nici eu nu credeam. Însă i-am spus lui Edklinth cum stau lucrurile. În ultimele săptămâni, am lucrat fiecare minut şi începeam să fiu ineficientă. Am nevoie de două zile libere, ca să-mi reîncarc bateriile.

— În Sandhamn?

— Nu i-am spus unde aveam de gând să merg, zise ea zâmbind.

Monica Figuerola a petrecut un moment cotrobăind prin toate colţurile, prin cabana de 24 de metri pătraţi a lui Mikael. A supus unei cercetări critice colţul de gătit, baia şi micul dormitor, înainte să-şi dea aprobarea, cu un semn din cap. S-a spălat şi a pus pe ea o rochie subţire de vară, în vreme ce Mikael prepara cotlete de miel în sos de vin şi punea masa afară, pe ponton. Au mâncat în tăcere, privind bărcile cu pânze care intrau în portul din Sandhamn. Au deschis o sticlă de vin.

— E o căsuţă minunată. Aici îţi aduci toate cuceririle? întrebă brusc Monica Figuerola.

— Nu pe toate. Doar pe cele mai importante.

— Erika Berger a fost aici?

— De mai multe ori.

— Şi Lisbeth Salander?

— Ea a locuit aici în săptămânile în care am scris cartea despre Wennerström. Şi am petrecut aici Crăciunul împreună, acum doi ani.

— Prin urmare, şi Erika Berger, şi Lisbeth Salander au fost femei importante în viaţa ta?

— Erika este cea mai bună prietenă a mea. Suntem prieteni de mai mult de 25 de ani. Cu Lisbeth e o altă poveste. E foarte specială şi cel mai asocial om pe care l-am cunoscut vreodată. Dar pot spune că mi-a făcut o impresie deosebită, din momentul în care am cunoscut-o. Îmi place de ea. Îmi e prietenă.

— Ţi-e milă de ea?

— Nu. Şi-a ales singură drumul prin mizerie. Dar simt o mare simpatie şi înţelegere faţă de ea.

— Însă nu eşti îndrăgostit nici de Berger, nici de ea?

Mikael ridică din umeri. Monica Figuerola urmărea cu privirea o barcă Amigo 23, cu luminile aprinse şi pufăind din motor, care se întorcea în port.

— Dacă dragostea înseamnă să-ţi placă foarte mult de cineva, presupun că sunt îndrăgostit de mai mulţi oameni, spuse el.

— Şi de mine?

Mikael dădu din cap. Monica Figuerola îşi încruntă sprâncenele, privindu-l atentă.

— Te deranjează? întrebă Mikael.

— Că ai mai avut femei înaintea mea? Nu. Dar mă deranjează că nu ştiu exact ce se întâmplă între noi. Şi nu cred că pot avea o relaţie cu un tip care regulează tot ce-i iese în cale…

— Nu am de gând să-mi cer scuze pentru viaţa mea.

— Şi cred că îmi placi tocmai pentru că eşti aşa cum eşti. E uşor să fac sex cu tine, pentru că nu există nicio complicaţie şi mă simt în siguranţă. Însă totul a început pentru că eu am cedat unui impuls nebunesc. Nu mi se întâmplă prea des şi nu am planificat nimic. Şi acum, am ajuns la o fază în care am devenit una dintre femeile pe care le-ai invitat aici…

Mikael rămase tăcut o vreme.

— Nu erai obligată să vii.

— Ba da. Eram obligată. La naiba, Mikael…

— Ştiu.

— Sunt nefericită. Nu vreau să mă îndrăgostesc de tine. Mă va durea prea tare, când se va sfârşi.

— Am primit cabana asta când a murit tata şi mama s-a mutat acasă, în Norrland. Am împărţit bunurile, aşa că sora mea a luat apartamentul părinţilor şi eu am primit cabana. O am de aproape douăzeci şi cinci de ani.

— Aha.

— În afară de câteva cunoştinţe ocazionale, pe la începutul anilor ’80, sunt exact cinci femei care au venit aici, înaintea ta. Erika, Lisbeth şi fosta mea soţie, cu care am fost însurat în anii ’80. O fată cu care am avut o relaţie foarte serioasă, la sfârşitul anilor ’90, şi o femeie care e ceva mai în vârstă decât mine, pe care am cunoscut-o în urmă cu doi ani şi pe care o întâlnesc din când în când. Circumstanţele sunt un pic speciale…

— Aha.

— Vin aici ca să scap de oraş şi ca să mă relaxez. Sunt aproape întotdeauna singur aici. Citesc cărţi, scriu sau mă destind, stând pe ponton şi privind bărcile. Nu este cuibul ascuns de plăceri al unui burlac.

Se ridică şi aduse sticla de vin pe care o pusese la umbră, lângă uşă.

— Nu am intenţia să-ţi fac promisiuni, spuse el. Căsătoria mea s-a destrămat pentru că eu şi Erika nu am putut să ne ţinem la distanţă unul de altul. *Unde-ai fost, ce-ai făcut, de unde-a apărut tricoul ăsta.*

Umplu paharele.

— Dar tu eşti cea mai interesantă persoană pe care am întâlnit-o, de multă vreme. E ca şi cum relaţia noastră a funcţionat la viteză maximă, încă din prima zi. Cred că m-am îndrăgostit de tine, din ziua în care ai venit să mă iei din casa scării. În puţinele nopţi pe care le-am dormit acasă, la mine, mă trezeam în mijlocul nopţii şi voiam să te am. Nu ştiu dacă vreau să am o relaţie stabilă, dar mi-e foarte frică să nu te pierd.

O privi:

— Aşa că, ce crezi că ar trebui să facem?

— Să ne mai gândim, spuse Monica Figuerola. Şi eu sunt foarte atrasă de tine.

— Treaba începe să devină serioasă, zise Mikael.

Ea dădu din cap, simţind deodată o adâncă melancolie. Apoi, nu-şi mai spuseră nimic vreme îndelungată. Când se făcu întuneric, strânseră masa şi intrară, închizând uşa în urma lor.

În vinerea de dinaintea procesului, Mikael s-a oprit la chioşcul de ziare de la Slussen, privind titlurile de dimineaţă. Preşedintele consiliului de administraţie al ziarului *Svenska Morgon-Posten,* Magnus Borgsjö, capitulase, anunţându-şi plecarea. A cumpărat ziarul, pornind pe jos până la Java, colţ cu Hornsgatan, unde a luat un mic dejun întârziat. Borgsjö invoca problemele familiale ca motiv al plecării sale bruşte. Nu voia să comenteze zvonurile că plecarea avea ceva de-a face cu faptul că Erika Berger se văzuse obligată să demisioneze, după ce-i ordonase să muşamalizeze istoria despre angajamentul lui în firma Vitavara SA. Într-o casetă, se

spunea însă că preşedintele de la Svenskt Näringsliv hotărâse să constituie o comisie de anchetă asupra relaţiilor pe care firmele suedeze le aveau cu întreprinderi din Extremul Orient care foloseau forţă de muncă infantilă.

Mikael Blomkvist începu brusc să râdă în hohote.

Apoi, împături ziarele şi o sună pe fata de la TV4, întrerupând-o chiar în mijlocul prânzului, care consta dintr-un sendviş.

— Bună, iubito, spuse Mikael Blomkvist. Bănuiesc că tot nu vrei să ieşi cu mine în oraş, într-una din serile astea.

— Bună, Mikael, spuse râzând fata de la TV4. *Sorry,* dar nu eşti tipul de bărbat din visele mele. Însă, oricum, eşti destul de nostim.

— Te-ai putea gândi cel puţin să iei cina cu mine, în seara asta, doar ca să discutăm afaceri?

— Despre ce e vorba?

— Erika Berger a făcut un târg cu tine, acum doi ani, în legătură cu afacerea Wennerström. A funcţionat bine. Aş vrea să facem o înţelegere asemănătoare.

— Povesteşte.

— Nu înainte să ne punem de acord asupra condiţiilor. Exact aşa cum am făcut în legătură cu afacerea Wennerström, vom publica o carte, împreună cu un număr tematic al revistei. Şi această poveste va da naştere unui scandal uriaş. Eu îţi ofer în exclusivitate tot materialul, cu condiţia ca tu să nu laşi să transpire nimic înainte să publicăm cartea. În acest caz, publicarea este deosebit de complicată, pentru că trebuie să se petreacă într-o anumită zi.

— Cât de mare este scandalul?

— Mai mare decât acela din afacerea Wennerström, spuse Mikael Blomkvist. Eşti interesată?

— Glumeşti? Unde ne întâlnim?

— Ce spui despre „Cratiţa lui Samir”? Erika Berger va participa şi ea la întâlnire.

— Ce e cu povestea despre Berger? S-a întors la *Millennium,* după ce a fost dată afară de la *SMP?*

— N-a fost dată afară. Şi-a dat demisia, din cauza unor nepotriviri de opinie cu Borgsjö.

— Tipul pare să fie o jigodie absolută.

— Sigur că da, spuse Mikael Blomkvist.

Fredrik Clinton asculta Verdi cu căştile la urechi. Muzica era aproape singurul lucru din existenţa lui care îl făcea să uite de aparatele de dializă şi de durerile tot mai mari de şale. Nu fredona. Ţinea ochii închişi şi urmărea melodia cu mâna dreaptă, care plutea în aer, părând să aibă viaţa ei proprie, dincolo de trupul lui distrus.

Viaţa este cum este. Ne naştem. Trăim. Îmbătrânim. Murim. El îşi trăise viaţa. Tot ce mai rămânea era dezintegrarea.

Se simţea ciudat de împăcat cu existenţa.

Pusese muzica pentru prietenul său Evert Gullberg.

Era sâmbătă, 9 iulie. Rămânea mai puţin de o săptămână până la începerea procesului şi Secţia va putea apoi să claseze această istorie nefericită. Primise vestea în dimineaţa aceea. Gullberg fusese mai rezistent decât alţii. Când îţi tragi un glonţ de 9 mm în propria-ţi tâmplă, te aştepţi să mori. Şi totuşi, mai durase trei luni, înainte ca trupul lui Gullberg să se predea, ceea ce se datorase poate mai mult întâmplării, decât încăpăţânării cu care doctorul Anders Jonasson refuzase să considere bătălia pierdută. Cancerul, nu glonţul îi adusese sfârşitul.

Moartea fusese prin urmare dureroasă, ceea ce-l întrista pe Clinton. Gullberg fusese incapabil să comunice cu lumea înconjurătoare, dar în unele perioade fusese

într-un fel conştient. Putea să simtă prezenţa celorlalţi. Personalul care îl îngrijea observase că el zâmbea, când cineva îl mângâia pe obraz şi gemea, când simţea neplăcere. Comunica adesea cu infirmierele, încercând să formuleze cuvinte, pe care nimeni nu le înţelegea de fapt.

Nu avea rude şi niciunul dintre prieteni nu-l vizitase la spital. Ultima lui percepţie a fost o infirmieră africană, pe nume Sara Kitama, care a vegheat la patul lui şi i-a ţinut mâna, atunci când a intrat în somnul de veci.

Fredrik Clinton înţelegea că îl va urma curând pe fostul frate de arme. Nu exista nicio îndoială. Probabilitatea ca el să facă un transplant de rinichi de care avea o nevoie disperată se micşora cu fiecare zi şi dezagregarea trupului său îşi urma cursul. Funcţiile ficatului şi intestinelor se dovedeau tot mai proaste, la fiecare examinare.

Spera să supravieţuiască până la Crăciun.

Dar era mulţumit. Simţea o satisfacţie aproape supranaturală că ultima bucată de viaţă fusese în chip aşa de neaşteptat şi uimitor o reîntoarcere la slujbă.

Era o favoare la care nu se aşteptase niciodată.

Ultimele tonuri din Verdi se stingeau, exact în momentul în care Birger Wadensjöö a deschis uşa la mica odaie de odihnă a lui Clinton, de la statul major al Secţiei, de pe Artillerigatan.

Clinton a deschis ochii.

Ajunsese la părerea că Wadensjöö era un balast. Acesta era cu totul nepotrivit ca şef al detaşamentului de frunte al apărării suedeze. Nici nu putea înţelege cum el însuşi şi Hans von Rottinger putuseră odinioară să-i facă o atât de greşită estimare, considerându-l pe Wadensjöö drept un urmaş de la sine înţeles.

Wadensjöö era un luptător care avea nevoie de vânt favorabil. În momente de criză, era slab şi incapabil să ia hotărâri. Un navigator de vreme bună. Un balast inert şi speriat, un om căruia îi lipsea coloana vertebrală şi care, dacă ar fi putut hotărî singur, ar fi rămas paralizat, lăsând Secţia să se prăbuşească.

Aşa de simplu era.

Unii aveau darul. Alţii vor dezamăgi totdeauna, în momentul adevărului.

— Voiai să vorbeşti cu mine? întrebă Wadensjöö.

— Ia loc, îi spuse Clinton. Wadensjöö se aşeză.

— Sunt la vârsta la care nu mai am vreme să vorbesc pe ocolite. Trebuie să spun direct ce am de spus. Când acestea se vor termina, vreau ca tu să părăseşti funcţia de şef al Secţiei.

— Da?

Clinton îndulci tonul:

— Eşti un om bun, Wadensjöö. Dar, din păcate, eşti cu totul nepotrivit pentru a purta pe umeri povara, după Gullberg. Niciodată n-ar fi trebuit să primeşti această responsabilitate. A fost greşeala lui von Rottinger şi a mea, că nu am rezolvat problema urmaşului la tron, atunci când eu m-am îmbolnăvit.

— Nu ţi-a plăcut niciodată de mine.

— Greşeşti. Ai fost un administrator admirabil, atunci când eu şi von Rottinger conduceam Secţia. Am fi fost complet neajutoraţi fără tine şi am mare încredere în patriotismul tău. Dar nu am nicio încredere în capacitatea ta de a lua decizii.

Wadensjöö zâmbi deodată cu amărăciune:

— După toate acestea, nu ştiu dacă mai doresc să rămân la Secţie.

— Acum, când Gullberg şi von Rottinger sunt morţi, eu singur trebuie să iau deciziile definitive. Tu te-ai opus sistematic la fiecare hotărâre pe care am luat-o în lunile care au trecut.

— Şi repet că hotărârile luate au fost lipsite de sens. Se va termina cu o catastrofă.

— E posibil. Dar incapacitatea ta de decizie ar fi dus în mod garantat la prăbuşire. Acum, avem în orice caz o şansă şi lucrurile par să meargă bine. Revista *Millennium* este paralizată. Poate că ei bănuiesc că ne aflăm pe undeva, dar le lipsesc dovezile şi n-au nicio posibilitate de-a le găsi, pe acestea sau pe noi. Avem control de fier asupra celor ce se întâmplă.

Wadensjöö privi pe fereastră. Vedea acoperişurile câtorva case din apropiere.

— Singura care mai rămâne este fata lui Zalachenko. Dacă începe cineva să scormonească în istoria ei şi ascultă la ce are aceasta de spus, se poate întâmpla orice. Însă procesul va începe peste câteva zile şi, pe urmă, totul se va sfârşi. De data asta, trebuie s-o îngropăm aşa de adânc, încât să nu mai apară niciodată, să ne bântuie.

Wadensjöö scutură din cap, în semn de împotrivire.

— Nu-ţi înţeleg atitudinea, spuse Clinton.

— Nu. Ştiu că tu nu mă înţelegi. Ai împlinit de curând 68 de ani. Eşti pe moarte. Hotărârile tale nu mai sunt raţionale şi totuşi pari că i-ai vrăjit pe Georg Nyström şi pe Jonas Sandberg. Te ascultă, de parcă ai fi Dumnezeu Tatăl.

— Eu *sunt* Dumnezeu Tatăl în tot ce are de-a face cu Secţia. Noi lucrăm după un plan. Forţa noastră de-a hotărî dă Secţiei o şansă. Şi, cu cea mai mare hotărâre, afirm că Secţia nu va mai trebui niciodată să ajungă într-o situaţie atât de vulnerabilă. Când se va termina totul, vom face o revizuire totală a activităţii noastre.

— Înţeleg.

— Noul şef va fi Georg Nyström. De fapt, el este prea în vârstă, însă este singurul care poate fi luat în consideraţie şi a promis să mai rămână cel puţin şase ani. Sandberg este prea tânăr şi, din cauza felului tău de-a conduce, prea lipsit de experienţă. Ar fi trebuit să fie pe deplin format, în momentul acesta.

— Clinton, tu nu înţelegi ce-ai făcut. Ai ucis un om. Björck a lucrat pentru Secţie 35 de ani şi tu ai ordonat uciderea lui. Nu înţelegi…

— Ştii foarte bine că era necesar. Ne trădase şi niciodată n-ar fi rezistat la presiuni, iar poliţia începuse să strângă laţul în jurul lui.

Wadensjöö se ridică în picioare.

— Încă n-am terminat.

— Atunci, vom relua discuţia mai târziu. Am treburi de făcut, în vreme ce tu zaci aici şi fantazezi, cum că ai fi Atotputernicul.

Wadensjöö o luă spre uşă.

— Dacă eşti aşa de indignat din punct de vedere moral, de ce nu te duci la Bublanski, să-ţi recunoşti greşelile?

Wadensjöö se întoarse spre bătrânul bolnav:

— M-a bătut gândul ăsta. Dar, orice ai crede, eu apăr Secţia din toate puterile mele.

Tocmai când deschidea uşa, dădu peste Georg Nyström şi Jonas Sandberg.

— Bună, Clinton, spuse Nyström. Trebuie să vorbim despre câteva chestiuni.

— Intraţi. Wadensjöö tocmai pleca. Nyström aşteptă până ce se închise uşa.

— Fredrik, simt o mare nelinişte, spuse el.

— De ce?

— Sandberg şi cu mine am stat şi am gândit. Se petrec lucruri pe care nu le înţelegem. Acum, de dimineaţă, avocata lui Lisbeth Salander a lăsat la procuror autobiografia acesteia.

— *Ce?*

Inspectorul criminalist Hans Faste o privea pe Annika Giannini, în vreme ce procurorul Richard Ekström turna cafea dintr-un termos. Ekström fusese total uluit

de documentul care i se servise, la sosirea la slujbă. Împreună cu Faste, citise cele 40 de pagini care constituiau relatarea lui Lisbeth Salander. Discutaseră ciudatul document un lung moment. În cele din urmă, se simţise obligat s-o roage pe Annika Giannini să-l viziteze imediat, pentru o discuţie neoficială.

S-au aşezat la o mică masă de conferinţe, în biroul lui Ekström.

— Mulţumesc că aţi venit, începu Ekström. Am citit această… hmm, povestirea pe care mi-aţi lăsat-o azi-dimineaţă şi simt nevoia să clarific anumite semne de întrebare…

— Da? spuse Annika Giannini, ca pentru a-l ajuta.

— De fapt, nici nu ştiu de unde să încep. Poate ar trebui să încep prin a spune că atât eu, cât şi inspectorul criminalist Hans Faste suntem adânc uluiţi.

— A, da?

— Încerc să vă înţeleg intenţiile.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Această autobiografie sau cum poate fi ea numită… Care este rostul ei?

— Ar trebui să fie evident. Clienta mea vrea să-şi relateze propria versiune asupra evenimentelor.

Ekström începu să râdă binevoitor. Îşi netezi barbişonul cu un gest prea bine cunoscut care, din cine ştie ce motiv, începuse s-o irite pe Annika.

— Păi bine, clienta dumneavoastră a avut mai multe luni, ca să se explice. Ea n-a spus niciun cuvânt, la niciunul dintre interogatoriile pe care Faste a încercat să le poarte cu ea.

— După câte ştiu, nu există nicio lege care s-o oblige să vorbească, atunci când îi convine inspectorului criminalist Faste.

— Nu, dar vreau să spun… Peste două zile, începe procesul împotriva lui Salander şi, în al doisprezecelea ceas, ea vine cu toate astea. Într-un fel, simt o răspundere, care este dincolo de datoria mea de procuror.

— Aha?

— Nu vreau cu niciun preţ să mă exprim în vreun fel care ar fi jignitor. Nu e intenţia mea. Avem o formă procedurală a proceselor aici, în ţara asta. Dar, doamnă Giannini, dumneavoastră sunteţi avocat al drepturilor femeii şi n-aţi reprezentat niciodată un client într-un proces de drept penal. Eu nu am pus-o sub acuzare pe Lisbeth Salander pentru că este femeie, ci pentru că a săvârşit delicte grave. Cred că şi dumneavoastră ar trebui să fi înţeles că ea este grav bolnavă psihic şi are nevoie de îngrijire şi de ajutor din partea colectivităţii.

— Lăsaţi-mă să vă ajut, spuse prietenoasă Annika Giannini. Vă temeţi că nu-i voi putea asigura lui Lisbeth Salander o apărare satisfăcătoare.

— Nu e nimic umilitor în asta, spuse Ekström. Nu pun sub semnul întrebării competenţa dumneavoastră. Afirm doar că nu aveţi experienţă.

— Înţeleg. Permiteţi-mi să spun că sunt complet de acord cu dumneavoastră. Sunt foarte lipsită de experienţă în procesele criminale.

— Şi totuşi aţi refuzat consecvent ajutorul care v-a fost oferit de către avocaţi infinit mai experimentaţi…

— Conform dorinţei clientei mele, Lisbeth Salander vrea să mă aibă ca avocat şi eu o voi reprezenta în sala de judecată, peste două zile.

Zâmbi politicos.

— OK. Dar, mă întreb dacă dumneavoastră vă gândiţi în mod serios să prezentaţi conţinutul acestei compuneri în faţa completului de judecată?

— Bineînţeles. Este povestea lui Lisbeth Salander. Ekström şi Faste schimbară o privire. Faste ridică din sprâncene. De fapt, nu înţelegea de ce insista atât Ekström. Dacă Giannini nu pricepea că era pe cale să-şi îngroape definitiv clienta, la naiba,

asta nu era treaba procurorului! Trebuia doar să-i mulţumească, să accepte şi să claseze afacerea.

El nu avea nicio îndoială că Salander era total nebună. Încercase, folosindu-şi toate capacităţile, s-o convingă să spună cel puţin unde locuieşte. Dar, interogatoriu după interogatoriu, blestemata asta de fată rămăsese tăcută, privind peretele din spatele lui. Nu se mişcase nici cu un milimetru. Refuzase să primească ţigările pe care el i le oferea, sau cafeaua, sau răcoritoarele. Nu reacţionase nici când o implorase sau, în momentele de mare iritare, când ridicase glasul.

Probabil fuseseră cele mai frustrante interogatorii pe care inspectorul criminalist Hans Faste le făcuse vreodată.

Oftă adânc.

— Doamnă Giannini, spuse în cele din urmă Ekström. Estimez că Salander ar fi trebuit să fie scutită de acest proces. Este bolnavă. Mă bazez pe o expertiză psihiatrică extrem de calificată. Trebuie să primească îngrijirile psihiatrice de care a fost lipsită mulţi ani.

— În cazul acesta, presupun că veţi prezenta acest lucru la proces.

— O voi face. Nu am atribuţia de a vă sfătui cum să vă construiţi apărarea. Însă, dacă aceasta este linia pe care în mod serios vreţi s-o urmaţi, atunci situaţia este complet absurdă. Această autobiografie conţine acuzaţii aşa de nebuneşti şi lipsite de orice temei împotriva unui şir de persoane… Nu mai puţin, împotriva fostului ei tutore, avocatul Bjurman şi a doctorului Peter Teleborian! Sper că nu credeţi în mod serios că tribunalul va accepta vreun raţionament care, fără cea mai mică probă, pune sub semnul îndoielii o persoană ca dr. Teleborian. Acest document va constitui ultimul cui bătut în sicriul clientei dumneavoastră, dacă-mi scuzaţi exprimarea.

— Înţeleg.

— Aţi putea, în timpul procesului, să negaţi că este bolnavă şi să cereţi o altă expertiză psihiatrică, problema fiind încredinţată Comisiei de medicină legală. Dar, cinstit vorbind, cu această relatare a lui Salander, toţi ceilalţi experţi în psihiatrie legală vor ajunge fără cea mai mică îndoială la aceeaşi concluzie ca şi Peter Teleborian. Confesiunea ei nu face decât să întărească evidenţa faptului că suferă de schizofrenie paranoidă. Annika Giannini zâmbi amabil.

— Dar există o alternativă, spuse ea.

— Care anume? întrebă Ekström.

— Păi… că relatarea ei este întru totul adevărată şi completul de judecată va crede în ea.

Procurorul Ekström păru uluit. Apoi zâmbi amabil, netezindu-şi barbişonul.

Fredrik Clinton se aşezase la măsuţa de lângă fereastra din camera lui. Îi asculta atent pe Georg Nyström şi pe Jonas Sandberg. Chipul îi era plin de riduri, dar ochii ca două boabe de piper erau concentraţi şi atenţi.

— Din luna aprilie, ţinem sub supraveghere conversaţiile telefonice şi poşta electronică ale celor mai importanţi dintre angajaţii de la *Millennium,* spuse Clinton. Am constatat că Blomkvist, Malin Eriksson şi Cortez acela sunt aproape resemnaţi. Am citit ultima versiune a următorului număr din *Millennium.* Se pare că Blomkvist însuşi a dat înapoi, ajungând să afirme că Lisbeth Salander poate fi, la urma urmei, nebună. Aici, ar exista o apărare a lui Salander din punct de vedere social – el argumentează că fata n-a primit sprijinul colectivităţii, pe care de fapt ar fi trebuit să-l primească şi că, de aceea, într-un fel nu este vina ei că a încercat să-şi omoare tatăl… Însă aceasta este o părere care nu are nicio valoare. Nu există niciun cuvânt despre intrarea în apartamentul lui sau despre atacul asupra surorii lui la Göteborg sau despre rapoartele dispărute. Ştie că nu poate dovedi nimic.

— Aceasta este problema, spuse Jonas Sandberg. Blomkvist ar trebui, de fapt, să-şi dea seama că ceva nu este în ordine. Dar el ignoră, pur şi simplu, toate

semnele de întrebare. Iartă-mă, dar nu pare deloc să fie stilul de la *Millennium.* În plus, Erika Berger s-a întors în redacţie, întregul număr al revistei este aşa de gol şi lipsit de conţinut, că pare să fie o glumă.

— Ce vrei să spui, că e o făcătură? Jonas Sandberg dădu din cap.

— Numărul de vară al revistei *Millennium* ar fi trebuit, de fapt, să apară în ultima săptămână din iunie. După cum reiese din e-mailurile lui Malin Eriksson către Mikael Blomkvist, acest număr va fi tipărit la o tipografie din Södertälje. Dar eu am verificat la firma respectivă, astăzi şi ei nu au primit nicio machetă până acum. Tot ce-au primit a fost o cerere de ofertă, acum o lună.

— Hmm, făcu Fredrik Clinton.

— Unde au tipărit înainte?

— La o firmă care se numeşte Hallvig Reklam Tryckeri, în Morgongåva. Am telefonat şi am întrebat cât de departe au ajuns cu tipăritul – m-am prefăcut că lucrez la *Millennium.* Şeful de la Hallvig n-a vrut să spună o vorbă. Mă gândesc să mă duc până acolo diseară, să arunc o privire.

— Înţeleg. Georg?

— Am examinat toate apelurile telefonice din ultima săptămână, spuse Georg Nyström. E ciudat, dar niciunul dintre angajaţii revistei nu discută nimic care să aibă de-a face cu procesul sau cu afacerea Zalachenko.

— Nimic?

— Nu. Sunt amintite, doar când se vorbeşte cu cineva din afara revistei. Ascultaţi aici, de exemplu. Mikael Blomkvist a fost sunat de către un reporter de la *Aftonbladet,* care l-a întrebat dacă are vreun comentariu despre procesul care va începe.

Porni reportofonul:

— Sorry, dar nu am niciun comentariu.

— Ai fost în această afacere de la început. Dumneata eşti cel care ai găsit-o pe Lisbeth Salander la Gosseberga. Şi încă nu ai publicat niciun cuvânt. Când ai de gând să publici?

— Când va fi momentul. În cazul că am ceva de publicat.

— Ai?

— Păi, cumpără Millennium *şi o să vezi.* Nyström opri reportofonul.

— De fapt, nu m-am gândit la asta mai înainte, dar acum m-am întors în timp şi am ascultat câte ceva, la întâmplare. Aşa a fost mereu. Mikael n-a discutat aproape niciodată afacerea Zalachenko, decât în cei mai generali termeni. Nu discută nici cu sora lui, care este avocata lui Salander.

— Poate că de fapt nu are nimic de spus.

— Refuză consecvent să facă orice fel de speculaţii. Pare să locuiască tot timpul la redacţie şi aproape niciodată nu e acasă, în locuinţa din Bellmansgatan. Dacă lucrează 24 din 24 de ore, ar fi trebuit să realizeze ceva mai bun, decât ce se află în următorul număr al revistei.

— Şi încă nu avem posibilitatea să punem sub supraveghere redacţia?

— Nu, interveni Jonas Sandberg în discuţie. Şi ziua, şi noaptea se află cineva la redacţie. Chiar şi acest fapt este semnificativ.

— Hmm…

— Din momentul în care am intrat în apartamentul lui Blomkvist, întotdeauna a fost cineva la redacţie. Blomkvist dispare sus, la redacţie, şi pe urmă lumina din biroul lui rămâne încontinuu aprinsă. Dacă nu este el, este Cortez sau Malin Eriksson, sau poponarul ăla… da, Christer Malm.

Clinton îşi frecă bărbia, rămânând un moment pe gânduri.

— OK. Concluziile? Georg Nyström ezită o clipă:

— Păi… Dacă nu există o altă explicaţie, aş crede că joacă teatru pentru noi.

Clinton simţi un fior rece în ceafă.
— De ce n-am observat asta mai devreme?
— Noi am ascultat ce se spune, nu ce nu se spune. Am fost mulţumiţi, când am auzit sau am văzut, în mesajele electronice, tulburarea lor. Blomkvist înţelege că cineva a furat raportul Salander din 1991, atât de la el, cât şi de la soră-sa. Dar ce naiba poate să facă?
— N-au anunţat la poliţie? Nyström clătină din cap.
— Giannini a participat la interogatoriile lui Salander. Este amabilă, dar nu spune nimic important. Iar Salander nu spune nimic.
— Dar asta e în avantajul nostru! Cu cât îşi ţine mai mult gura, cu atât e mai bine. Ce spune Ekström?
— L-am întâlnit acum două ore. Atunci când a primit povestea asta, de la Salander.
Arătă cu degetul spre copia care se afla pe genunchii lui Clinton.
— Ekström e tulburat. E un noroc că Salander nu are talentul de-a se exprima în scris. Pentru cineva din afară, această relatare pare o teorie conspiraţionistă total nebunească, cu elemente pornografice. Însă de fapt ea trage foarte aproape de ţintă. Povesteşte exact cum s-au petrecut lucrurile, când a fost închisă la Sankt Stefan, afirmă că Zalachenko lucra pentru Säpo şi alte chestii de felul acesta. Spune chiar că presupune că este vorba despre o mică sectă, din sânul Säpo, ceea ce înseamnă că bănuieşte existenţa a ceva de felul Secţiei. În mare, este o foarte exactă descriere a noastră. Dar, cum am spus, nu este credibilă. Ekström era încurcat, pentru că se pare că aceasta este şi apărarea pe care o va prezenta Giannini la proces.
— La dracu'! izbucni Clinton.
Îşi lăsă capul în jos, gândind intens mai multe minute, în cele din urmă, ridică privirea:
— Jonas, te duci la Morgongåva diseară şi cercetezi dacă se petrece ceva acolo. Dacă tipăresc *Millennium,* vreau o copie.
— Îl iau pe Falun cu mine.
— Bine. Georg, vreau să te duci la Ekström şi să-i iei pulsul, în după-amiaza asta. Totul a mers ca pe şine până acum, însă nu vreau să neglijez cele pe care mi le-aţi spus.
— OK.
Clinton rămase tăcut încă un moment.
— Ar fi mai bine dacă n-ar mai fi niciun proces… spuse el, în cele din urmă.
Îl ţintui cu privirea pe Nyström. Acesta dădu din cap, aprobând. Sandberg aprobă şi el. Între ei exista o înţelegere tacită.
— Nyström, verifică atunci ce posibilităţi există.

Jonas Sandberg şi lăcătuşul Lars Faulsson, mai cunoscut sub porecla de Falun, au parcat la oarecare distanţă de calea ferată şi au luat-o pe jos, prin Morgongåva. Era opt şi jumătate seara. Încă nu era destul de întuneric ca să acţioneze, dar voiau să facă o recunoaştere a locurilor şi să aibă o privire de ansamblu.
— Dacă tipografia are alarmă, nu vreau să mă bag, spuse Falun.
Sandberg aprobă.
— E mai bine să ne uităm pe fereastră. Dacă e ceva la vedere, arunci cu piatra în geam, iei ce te interesează şi fugi cât te ţin puterile.
— E bine aşa, spuse Sandberg.
— Dacă ai nevoie doar de un exemplar din ziar, putem să ne uităm dacă există containere de gunoi, în spatele clădirii. Trebuie să fie acolo rebuturi, probe şi alte chestii de-astea.

Tipografia Hallvig se afla într-o clădire scundă, de cărămidă. Se apropiară din direcţia sud, pe cealaltă parte a străzii. Sandberg tocmai era pe punctul de a traversa, când Falun îl prinse de cot.

— Mergi mai departe, îi spuse el.

— Ce e?

— Mergi înainte ca şi cum ne-am plimba. Trecură de tipografie, înconjurând grupul de case.

— Despre ce e vorba? întrebă Sandberg.

— Trebuie să fii cu ochii în patru. Locul nu are doar sistem de alarmă. E o maşină parcată lângă clădire.

— Vrei să spui că era cineva în ea?

— Era o maşină de la Milton Security. La naiba! Tipografia e păzită!

— Milton Security! izbucni Fredrik Clinton. Simţea şocul direct în stomac.

— Dacă n-ar fi fost Falun, le-aş fi căzut direct în braţe, spuse Jonas Sandberg.

— Se petrece ceva necurat, zise Georg Nyström. Nu există niciun motiv logic ca o tipografie mică, din provincie, să angajeze Milton Security pentru pază.

Clinton aprobă cu un semn din cap. Gura îi era strânsă într-o expresie rigidă. Era unsprezece seara şi el avea nevoie să se odihnească.

— Şi asta înseamnă că *Millennium* pune ceva la cale, spuse Sandberg.

— Am înţeles asta, i-o tăie Clinton. OK. Analizăm situaţia. Ce pot să ştie ei?

Îl privi pe Nyström, cerându-i să vorbească.

— Trebuie să fie în legătură cu raportul Salander din 1991, spuse acesta. Au întărit paza, după ce-am furat copiile. Probabil şi-au dat seama că sunt supravegheaţi. În cel mai rău caz, mai au o copie a raportului.

— Însă Blomkvist era disperat că pierduse raportul…

— Ştiu. Dar s-ar putea să fi fost o cacealma. Nu putem să nu luăm în considerare această posibilitate.

Clinton aprobă:

— Plecăm de la punctul acesta. Sandberg?

— Avem avantajul că îi cunoaştem apărarea lui Salander. Povesteşte adevărul aşa cum l-a trăit ea. Am citit aşa-zisa autobiografie încă o dată. De fapt, ne dă apă la moară. Conţine acuzaţii atât de grosolane, despre viol şi eroare judiciară, încât pur şi simplu vor părea aiurelile unei mitomane.

Nyström dădu din cap, aprobând.

— În plus, ea nu poate dovedi niciuna dintre afirmaţiile sale. Ekström va folosi relatarea împotriva ei. Îi va submina credibilitatea.

— OK. Noul raport al lui Teleborian este remarcabil. Apoi, mai există, desigur, posibilitatea ca Giannini să aducă un expert propriu, care să afirme că Salander nu e nebună şi toată afacerea va ajunge la Comisia de medicină legală. Dar, iarăşi – dacă Salander nu-şi schimbă tactica, ea va refuza să vorbească cu ei şi atunci aceştia vor trage concluzia că Teleborian are dreptate şi că fata e nebună. Salander îşi este cel mai mare duşman.

— Cel mai bine ar fi, totuşi, dacă procesul n-ar mai avea loc, spuse Clinton.

Nyström clătină din cap.

— E aproape imposibil. Ea se află la închisoarea Kronoberg şi nu are niciun contact cu ceilalţi deţinuţi. Are o oră de mişcare, pe terasa de pe acoperiş, dar nu putem să ajungem acolo. Şi nu avem nicio legătură printre angajaţii închisorii.

— Înţeleg.

— Dacă voiam să acţionăm împotriva ei, trebuia s-o fi făcut când se afla la Sahlgrenska. Acum, lucrurile vor trebui să se petreacă deschis. Probabilitatea ca un asasin să fie prins este aproape de sută la sută. Şi unde să găsim un trăgător de

elită, care să accepte asta? Într-un timp aşa de scurt, nu merge să se aranjeze o sinucidere sau un accident.

— Am bănuit. Şi decesele neaşteptate au tendinţa să dea naştere la întrebări. OK, vom vedea ce se va petrece la judecată. De fapt, nimic nu s-a schimbat. Ne-am aşteptat tot timpul ca ei să iasă la contraatac şi, după cum se pare, acesta este aşa-numita autobiografie.

— Problema este *Millennium,* spuse Sandberg. Toţi aprobară.

— *Millennium* şi Milton Security, spuse Clinton gânditor. Salander a lucrat pentru Armanski, şi Blomkvist a avut o aventură cu ea. Să tragem concluzia că lucrează împreună?

— Gândul nu pare absurd, dacă Milton Security păzeşte tipografia unde e tipărită revista. Nu poate fi o coincidenţă.

— OK. Când au de gând să publice? Sandberg, tu ai spus că au depăşit termenul cu aproape două săptămâni. Dacă presupunem că Milton Security păzeşte tipografia ca nimeni să nu ajungă la *Millennium* înainte de vreme, asta înseamnă, pe de o parte, că au de gând să publice ceva ce nu vor să dezvăluie înainte, iar pe de alta, că ziarul este probabil deja tipărit.

— Vor să iasă pe piaţă când începe procesul, spuse Jonas Sandberg. Este singura explicaţie plauzibilă.

Clinton aprobă.

— Ce conţine revista? Care este cel mai rău scenariu? Toţi trei rămaseră pe gânduri un lung moment. Nyström fu cel care rupse tăcerea.

— În cel mai rău caz, ei au, cum am spus, încă o copie a raportului din 1991.

Clinton şi Sandberg aprobară. Şi ei ajunseseră la aceeaşi concluzie.

— Întrebarea e, ce fac cu ea, spuse Sandberg. Raportul îi implica pe Björck şi Teleborian. Björck este mort. Se vor năpusti pe Teleborian, însă el va putea spune că n-a făcut altceva decât o expertiză psihiatrică absolut obişnuită. Cuvântul lor va sta împotriva cuvântului lui şi el va trebui, desigur, să se arate total uluit în faţa tuturor acestor acuzaţii.

— Cum vom reacţiona noi dacă vor publica raportul? întrebă Nyström.

— Cred că avem un atu în mână, spuse Clinton. Dacă raportul va provoca valuri, interesul se va centra pe Säpo, nu pe Secţie. Şi când vor începe jurnaliştii să pună întrebări, Säpo va scoate raportul din arhivă…

— Şi nu va fi acelaşi raport, spuse Sandberg.

— Shenke a pus în arhivă raportul modificat, prin urmare, versiunea pe care a citit-o procurorul Ekström. El a primit un număr de înregistrare. Presa va fi dezinformată masiv… Avem originalul, pe care a pus mâna Bjurman şi după care are probabil o copie şi *Millennium.* Putem chiar răspândi o informaţie care să sugereze că Blomkvist însuşi a falsificat raportul original.

— Bravo. Ce altceva mai pot şti cei de la *Millennium?*

— Nu pot şti nimic despre Secţie. Este imposibil. Prin urmare, se vor concentra pe Säpo, ceea ce înseamnă că Blomkvist va apărea ca un teoretician al teoriilor conspiraţioniste, iar Säpo va spune că e nebun.

— Blomkvist este destul de cunoscut, spuse Clinton. După afacerea Wennerström, se bucură de mare credibilitate.

Nyström încuviinţă.

— Putem să-i scădem credibilitatea în vreun fel? întrebă Jonas Sandberg.

Nyström şi Clinton schimbară o privire. Apoi, amândoi dădură din cap. Clinton îl privi din nou pe Nyström.

— Crezi că ai putea face rost de… hai să zicem 50 de grame de cocaină?

— Poate de la iugoslavi.

— OK. Fă o încercare. Dar e grabă mare. Procesul începe peste două zile.

— Nu înţeleg… Începu Jonas Sandberg.
— E un truc la fel de vechi ca meseria noastră. Dar încă foarte eficient.

— Morgongåva? întrebă Torsten Edklinth, încruntându-şi sprâncenele.
Se afla acasă pe canapea, în halat şi tocmai citea pentru a treia oară autobiografia lui Salander, când Monica Figuerola îi telefonase. Pentru că era destul de târziu după miezul nopţii, pricepuse că se întâmplase ceva neobişnuit.
— Morgongåva, repetă Monica Figuerola. Sandberg şi Lars Faulsson s-au dus acolo cu maşina, aseară la ora şapte.
Curt Svensson, din echipa lui Bublanski, i-a ţinut sub observaţie tot drumul, ceea ce a fost uşurat de faptul că avem un microcip de urmărire în maşina lui Sandberg. Au parcat aproape de vechea gară, pe urmă s-au plimbat pe câteva străzi şi s-au întors la maşină, plecând înapoi, la Stockholm.
— Înţeleg. S-au întâlnit cu cineva sau…?
— Nu. Asta-i mai ciudat. Au coborât din maşină, au dat o raită şi pe urmă s-au întors la maşină şi au revenit în Stockholm.
— Aha. Şi mă suni la douăsprezece şi jumătate noaptea, ca să-mi povesteşti asta?
— A luat o vreme până ce ne-am dat seama. S-au plimbat prin faţa clădirii unde se află Hallvig Tryckeri. Am vorbit cu Mikael Blomkvist despre asta. Acolo se tipăreşte *Millennium.*
— O, la naiba! spuse Edklinth. Înţelese imediat implicaţiile.
— Pentru că era şi Falun, presupun că aveau de gând să facă o vizită târzie la tipografie, dar şi-au întrerupt expediţia, spuse Monica Figuerola.
— Dar de ce?
— Pentru că Mikael Blomkvist l-a rugat pe Dragan Armanski să păzească tipografia, până se va distribui ziarul. Probabil că au văzut maşina de la Milton Security. Am presupus că tu voiai să primeşti imediat această informaţie.
— Ai dreptate. Înseamnă că au început să aibă bănuieli…
— În orice caz, dacă nu aveau până acum, clopoţelul a început să le sune din clipa în care au văzut maşina. Sandberg l-a lăsat pe Faulsson în centru şi pe urmă s-a întors la adresa de pe Artillerigatan. Ştim că Fredrik Clinton se află acolo. Georg Nyström a venit cam în acelaşi timp. Întrebarea e, cum vor acţiona.
— Procesul începe marţi… Sună-l, te rog, pe Blomkvist şi spune-i să întărească paza la redacţie. Pentru orice eventualitate.
— Au deja o pază foarte bună. Şi felul în care i-au dus, cu telefoanele supravegheate, e de clasă profesionistă. De fapt, Blomkvist este aşa de paranoic, încât a dezvoltat metode pentru a distrage atenţia din care am putea să învăţăm şi noi câte ceva.
— OK. Dar, telefonează-i în orice caz.

Monica Figuerola închise telefonul, punându-l pe noptieră. Ridică privirea, cercetându-l pe Mikael Blomkvist care stătea gol, sprijinit de tăblia de la picioarele patului.
— Trebuie să te sun, să-ţi spun să întăreşti paza la *Millennium,* zise ea.
— Mulţumesc de sfat, spuse el sec.
— Vorbesc foarte serios. Dacă ei încep să aibă bănuieli, există riscul să acţioneze necontrolat. Şi se prea poate să aveţi parte de o spargere.
— Henry Cortez doarme acolo în noaptea asta. Şi avem o alarmă de agresiune, legată direct la Milton Security, care se află la trei minute distanţă.
Rămase tăcut un moment.
— Paranoic, bombăni el.

24
Luni 11 iulie

Era ora şase în dimineaţa zilei de luni, când Susanne Linder de la Milton Security l-a sunat pe Mikael Blomkvist pe telefonul lui anonim.

— Nu dormi niciodată? a întrebat-o Mikael, mort de somn.

I-a aruncat o privire Monicăi Figuerola, care era deja în picioare şi îşi pusese şortul de jogging, dar încă nu avea pe ea maioul.

— Ba da. Dar am fost trezită de garda de noapte. Alarma mută pe care am instalat-o în apartamentul tău s-a declanşat azi-dimineaţă la ora trei.

— Aşa, şi?

— Aşa că m-am dus acolo, să văd ce s-a întâmplat. E complicat. Vrei să treci pe la Milton Security în dimineaţa asta? Imediat, de fapt.

— E foarte serios, spuse Dragan Armanski.

Era trecut de ora opt, când s-au întâlnit în faţa unui monitor TV, în sala de conferinţe de la Milton Security. Se aflau acolo Armanski, Mikael Blomkvist şi Susanne Linder.

Armanski îl convocase şi pe Johan Fräklund, 62 de ani, fost inspector criminalist la poliţia din Solna, care acum era şeful unităţii operative de la Milton, precum şi pe fostul inspector criminalist Sonny Bohman, 48 de ani, care urmărise de la început afacerea Salander. Toţi meditau la ciudata înregistrare pe care Susanne Linder tocmai le-o arătase.

— Îl vedem pe Jonas Sandberg cum deschide uşa apartamentului lui Mikael Blomkvist, la ora 03:17, în dimineaţa asta. Are chei proprii… După cum vă amintiţi, lăcătuşul Faulsson a luat amprenta cheilor de rezervă ale lui Blomkvist, în urmă cu câteva săptămâni, după ce el şi Göran Mårtensson pătrunseseră prin efracţie în apartament.

Armanski încuviinţă cu o mină mohorâtă.

— Sandberg rămâne în apartament cel mult opt minute, în timpul acesta, face următoarele lucruri. Caută o pungă mică de plastic din bucătărie, pe care o umple cu ceva. Apoi, deşurubează placa din spate a unui difuzor, pe care tu, Mikael, îl ai în camera de zi. Acolo plasează punga.

— Hmm, făcu Mikael Blomkvist.

— Faptul că a luat o pungă din bucătăria ta este semnificativ.

— E o pungă de la Konsum, în care am avut minibaghete, spuse Mikael. Obişnuiesc să le păstrez, ca să pun în ele caşcaval şi altele de felul ăsta.

— Şi eu fac la fel, la mine acasă. Faptul semnificativ este că punga are, desigur, amprentele tale. Pe urmă, caută un număr vechi al ziarului *SMP,* în punga cu hârtii din hol. Foloseşte o foaie din ziar, împachetând în ea un obiect pe care îl plasează pe raftul de sus, în dulapul tău de haine.

— Hmm, făcu din nou Mikael Blomkvist.

— E acelaşi lucru: ziarul are amprentele tale.

— Înţeleg, spuse Mikael Blomkvist.

— M-am dus în apartamentul tău la ora cinci. Am găsit următoarele: în difuzor se află cam 180 de grame de cocaină. Am luat ca probă un gram, care se află aici.

Ea puse pe masă o pungă mică, cu proba.

— Ce se află în dulapul de haine? întrebă Mikael.

— Aproximativ 120 000 de coroane, în bancnote. Armanski îi făcu semn lui Susanne Linder să închidă aparatul TV. Îl privi pe Fräklund.

— Prin urmare, Mikael Blomkvist este amestecat în comerţul cu droguri, spuse Fräklund pe un ton blajin. După cum se vede, au început să se simtă neliniştiţi în legătură cu ocupaţiile lui Blomkvist.
— E un contraatac, spuse Mikael Blomkvist.
— Contraatac?
— Au descoperit paznicii de la Milton Security la Morgongåva, aseară.
Le povesti ce aflase de la Monica Figuerola despre excursia lui Sandberg la Morgongåva.
— O micuţă canalie harnică, spuse Sonny Bohman.
— Dar de ce tocmai acum?
— În mod evident, sunt neliniştiţi de ce-ar putea provoca *Millennium* acum, când începe procesul, spuse Fräklund. Dacă Blomkvist va fi arestat pentru trafic de cocaină, credibilitatea lui va scădea dramatic.
Susanne Linder făcu un gest de aprobare. Mikael Blomkvist părea să ezite.
— Cum rezolvăm chestia asta? întrebă Armanski.
— Pentru moment, nu facem nimic, propuse Fräklund. Avem atuurile în mână. Avem o excelentă documentare a felului în care Sandberg a plasat probele în apartament. Să lăsăm cursa să se închidă. Vom putea imediat să dovedim nevinovăţia ta şi va fi încă o dovadă despre acţiunile criminale ale Secţiei. Mi-ar face plăcere să fiu procuror, în momentul în care şefii ăştia se vor prezenta la bară!
— Nu ştiu, spuse Mikael Blomkvist. Procesul începe poimâine. *Millennium* apare vineri, în a treia zi a procesului. Dacă au de gând să mă acuze de trafic cu droguri, asta trebuie să se petreacă înainte de vineri… şi eu nu voi putea să explic cum stau lucrurile, înainte de apariţia revistei. Înseamnă să risc să fiu arestat şi să pierd începutul procesului.
— Cu alte cuvinte, există motive să rămâi invizibil săptămâna asta, propuse Armanski.
— Păi… Trebuie să lucrez cu TV4 şi să mai fac unele pregătiri. Ar fi foarte inoportun…
— De ce tocmai acum? întrebă brusc Susanne Linder.
— Ce vrei să spui? o întrebă, la rândul lui, Armanski.
— Au avut trei luni de zile ca să-l târască pe Blomkvist în noroi. De ce acţionează exact acum? Orice ar face, nu mai pot opri publicarea.
Rămaseră tăcuţi un moment.
— Poate să depindă de faptul că n-au înţeles ce aveai de gând să publici, Mikael, spuse Armanski. Ei ştiu că tu pui ceva la cale… Dar poate cred că ai doar raportul lui Björck din 1991.
Mikael dădu încet din cap.
— Nu au înţeles că ai de gând să dai peste cap întreaga Secţie. Dacă este vorba doar de raportul lui Björck, ajunge să îţi distrugă imaginea. Eventualele tale dezvăluiri se vor îneca în arestarea ta şi punerea sub acuzaţie. Scandal mare. Cunoscutul jurnalist Mikael Blomkvist, arestat pentru trafic de droguri. De la şase la opt ani închisoare.
— Pot să am două copii ale filmului? întrebă Mikael.
— Ce vrei să faci cu ele?
— O copie e pentru Edklinth. Şi pe urmă, trebuie să mă întâlnesc cu reportera de la TV4 peste trei ore. Cred că este bine să fim pregătiţi să-l dăm la TV4, când va începe scandalul.

Monica Figuerola închise DVD-ul, punând telecomanda pe masă. Se întâlniseră în biroul închiriat din Fridhemsplan.
— Cocaină, spuse Edklinth. Joacă dur.

Monica Figuerola părea să ezite. Îi aruncă o privire lui Mikael Blomkvist.

— Nu-mi place treaba asta, zise ea. Presupune un anumit grad de disperare, care nu mai ţine seama de raţiune. Ar fi trebuit să înţeleagă că n-o să te laşi închis în buncărul de la Cumla, pur şi simplu, fără să protestezi, dacă vei fi arestat pentru trafic de stupefiante.

— Da, spuse Mikael.

— Chiar dacă ai fi fost condamnat, exista totuşi riscul ca oamenii să creadă în ce spui tu. Şi colegii tăi de la *Millennium* n-or să tacă.

— În plus, asta costă o mulţime de bani, spuse Edklinth. Prin urmare, ei au un buget care e aşa de mare, că pot să arunce 120 000 de coroane fără să clipească, pentru a nu mai vorbi de preţul cocainei.

— Ştiu, spuse Mikael. Însă, de fapt, planul e foarte bun. Se bazează pe faptul că Lisbeth Salander o să ajungă la ospiciu, iar eu voi dispărea într-un nor de bănuieli. În plus, ei cred că orice eventuală atenţie se va îndrepta spre Säpo – nu spre Secţie. Au o foarte bună bază de pornire.

— Dar cum vor convinge brigada de stupefiante să facă percheziţie acasă la tine? Vreau să spun, nu e suficientă o delaţiune anonimă, ca să vină cineva să spargă uşa unui jurnalist cunoscut. Şi pentru ca asta să funcţioneze, trebuie ca tu să devii suspect în următoarele douăzeci şi patru de ore.

— Păi, noi nu ştim nimic despre planul lor, spuse Mikael Blomkvist.

Se simţea obosit şi îşi dorea ca totul să fie deja terminat. Se ridică.

— Unde te duci? întrebă Monica Figuerola. Vreau să ştiu unde te vei afla în perioada următoare.

— Mă întâlnesc cu cei de la TV4, la prânz. Pe urmă, cu Erika Berger, la o tocană de miel, la restaurantul „Cratiţa lui Samir”, la ora şase. Vom pune la punct comunicatul de presă pe care îl vom da. În restul serii, presupun că voi fi la redacţie.

Ochii Monicăi Figuerola se micşoraseră, când el o pomenise pe Erika Berger.

— Vreau să păstrăm contactul în timpul zilei. De fapt, aş prefera să păstrăm un contact strâns, până în clipa în care începe procesul.

— OK. Poate ar trebui să mă mut la tine pentru câteva zile, spuse Mikael cu un zâmbet, ca şi cum ar fi glumit.

Monica Figuerola se întunecă. Îi aruncă o privire grăbită lui Edklinth.

— Monica are dreptate, spuse Edklinth. Eu cred că cel mai bine ar fi dacă te-ai ţine relativ invizibil până se termină totul. Dacă eşti arestat de brigada de stupefiante, trebuie să taci, până ce va începe procesul.

— Calm, spuse Mikael. N-am de gând să mă las cuprins de panică şi să distrug ceva în situaţia actuală. Aveţi grijă de treaba voastră şi eu mă voi ocupa de a mea.

Fata de la TV4 abia putea să-şi ascundă incitarea în faţa noului material video pe care i-l livrase Mikael Blomkvist.

Mikael se amuza de nerăbdarea ei. Timp de o săptămână lucrase ca un animal de povară să pună la punct un material inteligibil despre Secţie, pentru a fi folosit de TV4. Atât producătorul ei, cât şi şeful de la Actualităţi înţeleseseră ce bombă avea să fie. Subiectul era produs în cea mai mare taină, iar la el munceau puţine persoane. Acceptaseră cerinţa pusă de Mikael ca această poveste să apară prima oară într-o emisiune de seară, în a treia zi a procesului. Hotărâseră să facă o ediţie specială de o oră, la buletinul de ştiri.

Mikael îi dăduse un mare număr de fotografii cu care să se joace, dar nimic nu merge mai bine la televiziune decât imaginile în mişcare. Un video cu claritate brici, care arăta cum un poliţist care fusese identificat plasa cocaină în apartamentul lui Mikael Blomkvist, o făcuse pe fata de la TV4 să sară în tavan de bucurie.

— Ăsta da material de mâna-ntâi, spuse ea. Punem o vignetă: „Aici plasează Säpo cocaina în apartamentul jurnalistului”.

— Nu Säpo… Secţia, o corectă Mikael. Nu face greşeala să amesteci lucrurile.

— La naiba, dar Sandberg lucrează la Säpo, protestă ea.

— Da, dar de fapt el trebuie considerat ca agent infiltrat. Trebuie să delimitezi graniţele foarte exact.

— OK. „Secţia” este de fapt subiectul. Nu Säpo. Mikael, poţi să-mi explici cum se face că eşti întotdeauna amestecat în poveşti care fac să se răstoarne chioşcurile de presă? Ai dreptate. Va fi mai mult zgomot decât în afacerea Wennerström.

— E vorba de talent, presupun. Ironic vorbind, şi istoria asta începe cu afacerea Wennerström. Cu cealaltă, cu afacerea de spionaj din anii ’60, vreau să spun.

La ora patru după-amiaza a telefonat Erika Berger. Era la o şedinţă cu editorii de presă, pentru a-şi explica punctul de vedere asupra reducerilor de personal de la *SMP,* operaţie care, după plecarea ei, dusese la un conflict sindical. I-a spus că avea să întârzie la întâlnirea stabilită la restaurantul lui Samir la ora şase şi că nu va putea veni înainte de şase şi jumătate.

Jonas Sandberg l-a ajutat pe Fredrik Clinton, când acesta s-a mutat din scaunul cu rotile pe salteaua din camera de odihnă care constituia postul de comandă al acestuia, din clădirea de pe Artillerigatan, statul major al Secţiei.

Clinton tocmai se întorsese de la dializa care îi ocupase întreaga după-amiază. Se simţea teribil de bătrân şi foarte obosit. Abia dormise în ultimele zile şi dorea ca totul să se sfârşească odată. Tocmai se aşeză pe pat, când li se alătură Georg Nyström.

Clinton îşi adună puterile.

— E gata? întrebă el. Georg Nyström aprobă.

— Tocmai i-am întâlnit pe fraţii Nikolić, spuse el. Va costa 50 000.

— Avem de unde, îl asigură Clinton. *La naiba, dacă ar fi tânăr din nou!*

Răsuci capul, studiindu-i pe fiecare în parte, pe Georg Nyström şi pe Jonas Sandberg.

— Nicio mustrare de conştiinţă? întrebă el. Amândoi scuturară din cap.

— Când? întrebă Clinton.

— În maximum douăzeci şi patru de ore, spuse Nyström. E greu ca naiba să afle unde e Blomkvist, dar, în cel mai rău caz, o vor face în faţa redacţiei.

Clinton aprobă.

— Avem o deschidere posibilă astă-seară, peste două ore, spuse Jonas Sandberg.

— Cum aşa?

— Erika Berger i-a telefonat acum un moment. Vor lua cina împreună la „Cratiţa lui Samir”, în seara asta. E un restaurant în apropiere de Bellmansgatan.

— Berger… spuse Clinton, lungind numele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, sper că ea nu va fi… zise Georg Nyström.

— N-ar fi o greşeală prea mare, îl întrerupse Jonas Sandberg.

Atât Clinton, cât şi Nyström îl priviră lung.

— Suntem de acord că Blomkvist este persoana care reprezintă principala ameninţare pentru noi şi că e plauzibil ca el să publice ceva în numărul viitor din *Millennium.* Nu putem împiedica publicarea. Prin urmare, trebuie să-i distrugem total credibilitatea. Dacă va fi ucis în ceva ce va părea o reglare de conturi din lumea interlopă, iar pe urmă poliţia va găsi la el în apartament narcotice şi bani, ancheta va trage atunci anumite concluzii. Caz în care, nu vor mai căuta conspiraţii având legătură cu poliţia secretă.

Clinton aprobă.

— Erika Berger este de fapt amanta lui Blomkvist, spuse Sandberg apăsând asupra cuvintelor. Este căsătorită şi îşi înşală soţul. Dacă va muri neaşteptat, acest lucru va duce şi el la o mulţime de speculaţii.

Clinton şi Nyström schimbară priviri între ei. Sandberg era un adevărat geniu, atunci când era vorba să construiască perdele de fum. Învăţa foarte repede. Dar atât Clinton, cât şi Nyström avură un moment de şovăială. Sandberg era prea indiferent atunci când hotăra viaţa sau moartea cuiva. Nu era bine. Crima era o măsură extremă, la care nu trebuia să se recurgă doar pentru că se ivea ocazia. Nu era o soluţie patentată, ci o măsură care putea fi utilizată numai dacă nu existau alternative.

Clinton dădu din cap, în semn de negaţie.

Pagube colaterale, gândi el, simţindu-se dintr-odată dezgustat de toată povestea.

După o viaţă în slujba ţării, stăm aici ca nişte simplii ucigaşi plătiţi. Zalachenko era o necesitate. Björck fusese... regretabil, dar Gullberg avusese dreptate. Björck ar fi cedat. Blomkvist era... probabil necesar. Dar Erika Berger era doar un martor nevinovat.

Îl privi din nou pe Jonas Sandberg. Spera ca tânărul să nu devină cine ştie ce psihopat.

— Cât de mult ştiu fraţii Nikolić?

— Nimic. Despre noi, adică. Eu sunt singurul pe care l-au întâlnit, am folosit o altă identitate şi ei nu pot da de urma mea. Cred că asasinarea are de-a face cu traficul de femei.

— Ce se întâmplă cu fraţii Nikolić, după crimă?

— Părăsesc Suedia imediat, spuse Nyström. Exact ca după Björck. După aceea, dacă ancheta de poliţie nu ajunge la niciun rezultat, pot să se întoarcă, peste câteva săptămâni.

— Şi planul?

— Modelul sicilian. Se duc direct la Blomkvist, golesc încărcătorul şi pleacă de acolo.

— Arma?

— Au o armă automată. Nu ştiu de ce tip.

— Sper că nu se gândesc să mitralieze întregul restaurant...

— Nicio grijă. Sunt profesionişti şi ştiu ce trebuie să facă. Dar, dacă Berger stă la aceeaşi masă cu Blomkvist....

Pagube colaterale.

— Ascultaţi-mă, spuse Clinton. E important ca Wadensjöö să nu afle că noi am avut vreun amestec în treaba asta. Mai ales în caz că Erika Berger va fi şi ea una dintre victime. E deja încordat, gata să clacheze. Mi-e teamă că va trebui să-l pensionăm, după ce se termină toate acestea.

Nyström dădu din cap aprobator.

— Asta înseamnă că de îndată ce vom primi vestea că Blomkvist a fost ucis, vom juca teatru. Vom ţine o şedinţă de criză şi vom părea total uluiţi de cursul evenimentelor. Vom face speculaţii asupra celui care se află în spatele crimei, însă nu vom spune nimic despre narcotice şi altele de felul acesta, înainte ca poliţia să găsească probele.

Mikael Blomkvist s-a despărţit de fata de la TV4 cu puţin înainte de ora cinci. Petrecuseră întreaga după-amiază trecând prin punctele neclare din material, iar pe urmă Mikael fusese machiat şi supus unui lung interviu înregistrat.

I se pusese o întrebare la care îi fusese greu să răspundă clar şi, de aceea, întrebarea fusese reluată de mai multe ori:

Cum de se putuse întâmpla ca funcţionari de stat să meargă aşa de departe, încât să săvârşească nişte crime?

Mikael reflectase la întrebare cu mult înainte ca fata de la TV4 să i-o adreseze. Secţia trebuie să-l fi socotit pe Zalachenko drept o ameninţare foarte gravă, dar aceasta nu era o explicaţie suficientă. Răspunsul pe care îl dăduse în cele din urmă nu era nici el satisfăcător.

— Singura explicaţie plauzibilă pe care o pot da este că Secţia, de-a lungul anilor, a devenit o sectă, în adevăratul înţeles al cuvântului. Au ajuns ca şi cei de la Knutsby[1] sau ca pastorul Jim Jones[2], sau alţii asemănători. Îşi scriu propriile legi, în care concepte precum ce este bine şi ce este greşit încetează să fie relevante şi ei acţionează complet separat de societatea normală.

— Pare un fel de boală a minţii?

— Nu e o descriere cu totul greşită.

Mikael a luat metroul până la Slussen, constatând că e prea devreme ca să meargă la restaurant. S-a oprit un moment în piaţa de la Slussen. Se simţea îngrijorat, dar în acelaşi timp viaţa îşi regăsise sensul. Numai atunci când Erika Berger revenise la *Millennium* înţelesese cât de mult îi lipsise. În plus, faptul că ea preluase cârma nu dusese la niciun conflict, atunci când Malin Eriksson se întorsese la postul de secretar de redacţie. Dimpotrivă, Malin era foarte fericită de faptul că viaţa (aşa cum se exprimase ea) revenise la normal.

Întoarcerea Erikăi însemnase, de asemenea, că toţi realizaseră cât de îngrozitor de supraaglomeraţi fuseseră în ultimele trei luni. Erika a trebuit să reintre în funcţie la *Millennium* cu un start brusc şi ea, împreună cu Malin Eriksson, reuşise să dovedească o parte din povara de muncă administrativă care se acumulase şi fusese lăsată deoparte. Avuseseră şi o şedinţă de redacţie, la care se hotărâse că *Millennium* trebuia să se mărească şi să angajeze cel puţin un nou colaborator sau chiar doi. Deocamdată însă, habar n-aveau cum vor face rost de bani.

În cele din urmă, Mikael s-a dus şi a cumpărat ziarele de seară, apoi a intrat să bea o cafea la Java, pe Hornsgatan, pentru a-şi omorî timpul până la întâlnirea cu Erika.

Procurorul Ragnhild Gustavsson îşi lăsă ochelarii pe masă, contemplându-i pe cei adunaţi. Avea 58 de ani şi faţa ei zbârcită semăna cu o portocală, iar părul cărunt îl purta tuns scurt. Fusese procuror timp de 25 de ani şi lucra la Ministerul Administraţiei Publice de la începutul anilor ’90.

Se scurseseră doar trei săptămâni de când fusese chemată pe neaşteptate la biroul procurorului general ca să-l întâlnească pe Torsten Edklinth. În ziua aceea, se grăbea să termine câteva chestii de rutină, ca să plece într-un concediu de şase săptămâni, la casa ei de vacanţă de la Husarö. În loc să plece, primise însărcinarea de a conduce o anchetă asupra unui grup de funcţionari de stat, grupaţi sub numele de „Secţia”. Toate planurile de vacanţă au fost rapid abandonate. Aflase că aceasta va fi însărcinarea principală pentru o perioadă nedeterminată şi, în mare, i se

---

[1] Biserica penticostală din Knutsby, sub conducerea pastorului Helge Fossmo şi a lui Åsa Waldau, aşa-numita „mireasă a lui Cristos”, a devenit subiectul unui uriaş scandal în 2003, atunci când pastorul Fossmo a fost acuzat de asasinat; după ce prima lui soţie murise, în condiţii suspecte, în 1999, cea de a doua soţie a acestuia a fost asasinată în 2003 de către o tânără, guvernantă a copiilor şi amantă a pastorului, la îndemnul acestuia. Procesul a dezvăluit tot felul de ciudăţenii ale sectei din Knutsby cum ar fi rolul de „mare preoteasă” al lui Waldau şi practici sexuale „terapeutice”, precum şi folosirea tehnicilor de „spălare a minţii”.

[2] Pastorul Jim Jones, întemeietor al sectei Peoples Temple, s-a refugiat împreună cu membrii comunităţii sale religioase în Guyana, în Jonestown. În 1978, aflând că secta este urmărită de poliţie, s-a sinucis împreună cu cei 900 de membri.

dăduse mână liberă în felul în care-şi organiza munca, precum şi în luarea hotărârilor necesare.

— Aceasta va fi una dintre cele mai uluitoare anchete criminale din istoria Suediei, spusese procurorul general.

Şi ea înclina să-l creadă.

Cu o uimire crescândă, îl ascultase pe Torsten Edklinth rezumând afacerea şi ancheta pe care o făcuse, la însărcinarea prim-ministrului. Ancheta nu era terminată, însă el considera că ajunsese suficient de departe ca să prezinte situaţia unui procuror.

Ea începuse prin a încerca să-şi facă o idee generală asupra materialului dat de către Torsten Edklinth. Când amploarea infracţiunilor descrise începuse să i se limpezească, a înţeles că tot ce va face şi toate hotărârile pe care le va lua vor fi privite cu lupa, în cărţile de istorie viitoare. Din acel moment, dedicase fiecare moment încercării de-a obţine o vedere de ansamblu coerentă asupra listei aproape incredibile de infracţiuni de care trebuia să se ocupe. Cazul era unic în istoria dreptului suedez şi, pentru că era vorba de a scoate la lumină delicte comise de cel puţin treizeci de ani încoace, a înţeles că va avea nevoie de o organizaţie de lucru specială. Gândurile îi mergeau spre anchetatorii de stat antimafia din Italia, care fuseseră siliţi să lucreze aproape subteran, pentru a supravieţui, în anii ’70 şi ’80. A înţeles de ce Edklinth fusese obligat să lucreze în secret. El nu ştia în cine putea avea încredere.

Prima măsură luată a fost să cheme trei oameni de la Ministerul Administraţiei Publice. A ales persoane pe care le cunoştea de mulţi ani. Apoi, a angajat un cunoscut istoric, care lucra în Consiliul pentru prevenirea criminalităţii, pentru a contribui cu informaţii despre dezvoltarea puterii poliţiilor secrete, de-a lungul deceniilor. În cele din urmă, a desemnat-o oficial pe Monica Figuerola drept şef al investigaţiilor.

Ancheta asupra Secţiei luase astfel o formă constituţională valabilă. Acum putea fi considerată ca orice anchetă de poliţie, chiar dacă exista o interdicţie totală asupra oricărei dezvăluiri.

În cele două săptămâni care trecuseră, procurorul Gustavsson chemase un mare număr de persoane la interogatorii formale, însă foarte discrete. În afară de Edklinth şi Figuerola, interogatoriile îi vizaseră pe inspectorii criminalişti Bublanski, Sonja Modig, Curt Svensson şi Jerker Holmberg. Apoi, îi chemase pe Mikael Blomkvist, Malin Eriksson, Henry Cortez, Christer Malm, Annika Giannini, Dragan Armanski, Susanne Linder şi Holger Palmgren. În afară de reprezentanţii revistei *Millennium,* care din principiu nu răspundeau la întrebări ce ar fi putut duce la identificarea surselor, toţi ceilalţi furnizaseră cu multă bunăvoinţă dări de seamă amănunţite şi documentate.

Ragnhild Gustavsson nu fusese deloc mulţumită de faptul că i se prezentase un calendar stabilit de *Millennium,* ceea ce însemna că ea va trebui să aresteze un număr de persoane la o anumită dată. Înţelegea că ar fi avut nevoie de mai multe luni de pregătiri, înainte ca ancheta să ajungă la acest punct dar, în acest caz, nu avea de ales. Mikael Blomkvist de la revista *Millennium* fusese inflexibil. El nu asculta de vreun decret de stat sau de regulamente şi intenţiona să publice povestea în a treia zi a procesului împotriva lui Lisbeth Salander. În consecinţă, Ragnhild Gustavsson fusese obligată să se adapteze şi să lovească în acelaşi moment, pentru ca persoanele bănuite şi eventualul material doveditor să nu dispară. Blomkvist beneficiase, în plus, de sprijinul neaşteptat al lui Edklinth şi Figuerola, iar după aceea procurorul începuse să înţeleagă că modelul propus de Blomkvist avea unele avantaje evidente. Ca procuror, avea să primească tot sprijinul bine regizat al mass-media, de care va avea nevoie pentru punerea sub acuzare. În plus, procesul

avea să meargă aşa de repede, încât dificila anchetă nu va avea timp să transpire pe culoarele administraţiei şi, prin aceasta, să rişte să ajungă la Secţie.

— Problema lui Blomkvist este în primul rând aceea de a-i face dreptate lui Lisbeth Salander. Să arunce în aer Secţia este doar o consecinţă, constatase Monica Figuerola.

Procesul împotriva lui Lisbeth Salander avea să înceapă miercuri, peste două zile deci, şi întâlnirea din lunea aceea avusese drept scop trecerea în revistă a întregului material disponibil şi împărţirea sarcinilor de lucru.

Treisprezece persoane participaseră la şedinţă. De la ministerul administraţiei publice, Ragnhild Gustavsson luase cu ea doi dintre cei mai apropiaţi colaboratori. De la Comisia pentru protecţia Constituţiei, participau şeful investigaţiilor, Monica Figuerola, împreună cu colegii săi, Stefan Bladh şi Anders Berglund. Şeful Comisiei pentru protecţia Constituţiei, Torsten Edklinth, era prezent în calitate de observator.

Ragnhild Gustavsson hotărâse totuşi că o problemă de asemenea proporţii nu putea, din motive de credibilitate, să se limiteze la Säpo. De aceea, îi chemase pe inspectorul criminalist Jan Bublanski şi grupul acestuia, format din Sonja Modig, Jerker Holmberg şi Curt Svensson, de la poliţia obişnuită. Aceştia lucrau la afacerea Salander încă de la Paşte şi erau bine informaţi despre întreaga problemă. În plus, îi chemase pe procurorul Agneta Jervas şi pe inspectorul criminalist Marcus Erlander, de la Göteborg. Ancheta despre Secţie avea legături directe cu ancheta despre asasinarea lui Alexander Zalachenko.

Când Monica Figuerola menţionase că fostul prim-ministru Thorbjörn Fälldin ar trebui eventual audiat ca martor, poliţiştii Jerker Holmberg şi Sonja Modig au început să se foiască neliniştiţi.

Timp de cinci ore au fost examinate, una după alta, persoane care fuseseră identificate ca activişti în cadrul Secţiei, după care s-au constatat delictele comise şi au fost luate deciziile de arestare. În total, şapte persoane fuseseră identificate şi puse în legătură cu apartamentul de pe Artillerigatan. În afară de acestea, mai fuseseră identificate nouă persoane ca având legătură cu Secţia, dar care nu vizitaseră niciodată sediul de pe Artillerigatan. Lucrau în general la RPS/Säk, pe Kungsholmen, dar îi întâlniseră pe unii dintre activiştii din Secţie.

— Este în continuare imposibil de spus cât de cuprinzătoare este această conspiraţie. Nu ştim în ce împrejurări aceste persoane s-au întâlnit cu Wadensjöö sau cu alţii. Pot fi informatori sau au crezut poate că lucrează pentru anchete interne sau altele de genul ăsta. Există deci o incertitudine asupra amestecului lor, care va putea fi rezolvată numai atunci când vom avea posibilitatea să audiem persoanele în cauză. De asemenea, e vorba doar de persoanele pe care le-am remarcat în săptămânile în care a avut loc supravegherea; prin urmare, pot exista şi alţii despre care noi încă nu ştim.

— Dar secretarul general şi contabilul-şef…

— Putem spune cu certitudine că ei lucrează pentru Secţie.

Era ora şase în seara zilei de luni, când Ragnhild Gustavsson a hotărât să se facă o pauză de o oră pentru cină, după care aveau să fie reluate dezbaterile.

În momentul în care toţi se ridicaseră şi începuseră să se împrăştie, Jesper Thoms, colaboratorul Monicăi Figuerola de la secţia operativă a Comisiei pentru protecţia Constituţiei, a oprit-o ca să-i raporteze ce se întâmplase în ultimele ore de supraveghere.

— Clinton s-a aflat la dializă o mare parte din zi şi s-a întors în apartamentul din Artillerigatan la ora cinci. Singurul care a făcut ceva interesant a fost Georg Nyström, deşi nu suntem foarte siguri despre ce e vorba de fapt.

— Aha, zise Monica Figuerola.

— Astăzi la ora 13:30, Nyström s-a dus la Gara Centrală şi s-a întâlnit cu două persoane. Au mers apoi până la hotelul Sheraton şi au băut o cafea la bar. Întâlnirea

a durat mai mult de douăzeci de minute, după care Nyström s-a reîntors pe Artillerigatan.

— Aha. Cu cine s-a întâlnit?

— Nu ştim. Sunt feţe noi. Doi bărbaţi cam de 35 de ani care, după înfăţişare, par să fie est-europeni. Dar omul nostru i-a pierdut, din păcate, când au coborât la metrou.

— Aha, spuse Monica Figuerola pe un ton obosit.

— Ăştia sunt, spuse Jesper Thoms, dându-i o serie de fotografii.

Ea privi feţele mărite, pe care nu le mai văzuse niciodată.

— OK, mulţumesc, spuse, punând fotografiile pe masa de conferinţe şi se ridică, pregătită să meargă să-şi ia ceva de mâncare.

Curt Svensson se afla lângă ea şi privi şi el fotografiile.

— O, la naiba, făcu el. Ce legătură au fraţii Nikolić cu asta?

Monica Figuerola rămase în loc.

— Cine?

— Nenorociţii ăia doi, spuse Curt Svensson. Tomi şi Miro Nikolić.

— Ştii cine sunt?

— Sigur. Doi fraţi din Huddinge. Sârbi. I-am ţinut sub observaţie de mai multe ori, când lucram la brigada contra crimei organizate. Miro Nikolić este cel mai periculos. De altfel, este pus sub urmărire de vreun an, pentru violenţă gravă. Dar credeam c-au dispărut amândoi în Serbia, şi au devenit oameni politici sau altceva de genul ăsta.

— Oameni politici?

— Da. S-au dus în Serbia în prima jumătate a anilor ’90 şi au ajutat la purificarea etnică. Lucrau pentru şeful mafiot Arkan, care conducea un fel de miliţie fascistă privată. Aveau faima că sunt *shooters.*

— *Shooters?*

— Da, adică ucigaşi plătiţi. S-au tot fâţâit între Belgrad şi Stockholm. Unchiul lor are o cârciumă în Norrmalm şi oficial ei lucrează când şi când acolo. Am avut mai multe informaţii cum că au participat la cel puţin două crime, într-o reglare de conturi în aşa-numitul război al ţigărilor între sârbi, dar n-am putut niciodată să-i prindem cu nimic.

Monica Figuerola cercetă mută fotografiile. Apoi, deveni brusc lividă. Se uită ţintă la Torsten Edklinth.

— Blomkvist, strigă ea cu panică în glas. Nu se mulţumesc să-l bage într-un scandal. Au de gând să-l omoare şi să lase poliţia să descopere cocaina în timpul anchetei pentru a trage singură concluziile.

Edklinth o privi la fel de speriat.

— Trebuie să se întâlnească cu Erika Berger la restaurantul lui Samir, spuse Monica Figuerola.

Îl prinse pe Curt Svensson de umăr.

— Eşti înarmat?

— Da…

— Urmează-mă.

Monica Figuerola ieşi în goană din sala de conferinţe. Biroul ei se afla trei uşi mai departe, pe coridor. Descuie uşa şi scoase revolverul din sertar. Împotriva oricărui regulament, lăsă uşa de la birou descuiată şi o luă la fugă spre lift. Curt Svensson rămase nehotărât o secundă.

— Du-te, îi spuse Bublanski. Sonja… mergi cu ei.

Mikael Blomkvist a ajuns la „Cratiţa lui Samir” la şase şi douăzeci. Erika Berger, care tocmai sosise, găsise o masă liberă lângă tejgheaua de la intrare. El a sărutat-o

pe obraz. Au comandat fiecare câte o bere şi tocană de miel, iar berea le-a fost adusă imediat.

— Cum a fost fata de la TV4? întrebă Erika.

— La fel de rece ca întotdeauna. Erika Berger începu să râdă.

— Dacă nu ai grijă, o să înceapă să te obsedeze. Îţi dai seama, o fată care rezistă farmecului lui Blomkvist!

— De fapt, e plin de fete care de-a lungul anilor mi-au rezistat, spuse Mikael Blomkvist. Dar ziua ta cum a fost?

— Pierdută. Însă am acceptat să particip la o dezbatere despre *SMP,* la Clubul presei. Va fi ultima mea contribuţie la problema asta.

— Grozav.

— Nici nu-ţi imaginezi ce bucuroasă sunt că m-am întors la *Millennium,* spuse ea.

— Nici nu-ţi imaginezi ce bucuros sunt eu că te-ai întors, îmi vine să zburd de fericire.

— E din nou plăcut să vin la slujbă.

— Mmm.

— Sunt fericită.

— Şi eu trebuie să merg la toaletă, spuse Mikael ridicându-se.

Făcu câţiva paşi şi aproape se izbi de un bărbat de vreo 35 de ani, care tocmai intrase pe uşă. Mikael observă că avea înfăţişare est-europeană şi că-l privea fix. Apoi văzu pistolul-mitralieră.

Tocmai treceau de Riddarholmen, când îi sună Torsten Edklinth ca să le spună că nici Mikael Blomkvist, nici Erika Berger nu răspundeau la telefoanele mobile. Probabil le închiseseră, ca să nu fie deranjaţi la masă.

Monica Figuerola începu să înjure şi trecură de piaţa Södermalm cu mai mult de 80 de kilometri la oră. Ţinea claxonul apăsat şi luă o curbă aşa de strânsă pe Hornsgatan, încât Curt Svensson fu nevoit să se ţină cu mâna de portieră. El îşi scosese arma de serviciu şi verifica încărcătorul. Sonja Modig făcea acelaşi lucru, pe locul din spate.

— Trebuie să cerem întăriri, spuse Curt Svensson. Cu fraţii Nikolić, nu e de glumă.

Monica Figuerola făcu un semn de încuviinţare.

— Facem aşa, spuse ea. Eu şi Sonja intrăm direct în restaurant, în speranţa că sunt acolo. Tu, Curt, îi cunoşti pe fraţii Nikolić, aşa că rămâi de pază afară.

— OK.

— Dacă totul e liniştit, îi luăm pe Blomkvist şi pe Berger în maşină şi-i ducem în Kungsholmen. Dacă avem cea mai mică bănuială că ceva nu e în ordine, rămânem în restaurant şi cerem întăriri.

— OK, spuse Sonja Modig.

Monica Figuerola mai era încă pe Hornsgatan, când staţia radio de sub bord începu să pârâie.

Către toate unităţile. Alarmă în legătură cu un schimb de focuri pe Tavastgatan, în Södermalm. Alarma priveşte restaurantul „Cratiţa lui Samir”.

Monica Figuerola simţi o crampă bruscă în coşul pieptului.

Erika Berger îl văzu pe Mikael Blomkvist izbindu-se de un bărbat de vreo 35 de ani, în drum spre toaleta de lângă intrare. Îşi încruntă sprâncenele, fără să ştie exact de ce. Avea senzaţia că necunoscutul se holba la Mikael cu o expresie uimită. Se întrebă dacă era vreun cunoscut de-al lui Mikael.

Apoi, văzu bărbatul făcând un pas înapoi şi lăsând să cadă pe duşumea o geantă. În primul moment, nu înţelese ce vedea. Stătea ca paralizată, în vreme ce bărbatul înălţa pistolul automat spre Mikael Blomkvist.

Mikael Blomkvist reacţionă fără să gândească. Întinse mâna stângă şi prinse ţeava armei, ridicând-o spre tavan, într-o miime de secundă, văzu ţeava în faţa ochilor.

În localul înghesuit, ţăcănitul pistolului-mitralieră fu asurzitor. Bucăţi de mortar şi sticlă din lampa de tavan căzură peste Mikael, atunci când Miro Nikolić trase o salvă de unsprezece gloanţe. Un scurt moment, Mikael privi ţintă în ochii atacatorului.

Apoi, Miro Nikolić făcu un pas înapoi, smucind arma. Mikael era total nepregătit şi scăpă ţeava din mână. Înţelese brusc că se afla în pericol de moarte. Fără să se gândească, se aruncă înainte spre agresor, în loc să încerce să se acopere. Abia mai târziu a înţeles că dacă ar fi reacţionat altfel, dacă s-ar fi ghemuit sau ar fi dat înapoi, ar fi fost împuşcat pe loc. Prinse din nou ţeava pistolului-mitralieră. Îşi folosi greutatea corpului ca să-l împingă în perete pe atacator. Mai auzi vreo şase sau şapte focuri şi trase disperat de ţeavă, ca s-o îndrepte spre podea.

Erika Berger se ghemuise instinctiv, când porni a doua salvă. Alunecă şi se izbi cu capul de scaun. Apoi, se târî pe podea şi ridică privirea, văzând că trei găuri apăruseră în perete, exact în locul în care se aflase ceva mai înainte capul ei.

Şocată, întoarse privirea şi-l văzu pe Mikael luptându-se cu bărbatul, aproape de intrare. El alunecase în genunchi şi ţinea ţeava cu amândouă mâinile, încercând să smulgă arma din mâinile celuilalt. Îl văzu pe atacator luptând ca să se elibereze. Îl lovea încontinuu cu pumnul pe Mikael în faţă şi în tâmplă.

Monica Figuerola frână brusc în faţa restaurantului, smuci portiera şi o luă la goană spre intrare. Avea pistolul Sig Sauer în mână, când deveni brusc conştientă de maşina care se afla parcată chiar în faţa restaurantului.

Îl văzu pe Tomi Nikolić la volan şi îşi îndreptă arma spre faţa acestuia, de cealaltă parte a geamului.

— Poliţia. Mâinile sus! ţipă ea. Tomi Nikolić ridică mâinile.

— Ieşi din maşină şi culcă-te jos, pe trotuar, urlă cu furie în glas.

Întoarse capul şi-i aruncă o scurtă privire lui Curt Svensson.

— Restaurantul, strigă ea.

Curt Svensson şi Sonja Modig traversară în fugă strada.

Sonja Modig se gândea la copiii ei. Era împotriva oricăror instrucţiuni să se arunce într-o clădire cu arma scoasă, fără să aibă întărire la faţa locului, fără vestă antiglonţ şi fără să aibă o vedere de ansamblu asupra situaţiei.

Apoi, auzi un foc de armă înăuntru, în restaurant.

Mikael avea degetul arătător între trăgaci şi piedică atunci când Miro Nikolić începu să tragă din nou. Auzi o sticlă spărgându-se în spatele lui. Simţea o durere teribilă în deget atunci când atacatorul, iarăşi şi iarăşi, apăsa pe trăgaci, strivindu-i degetul, însă atâta vreme cât degetul se afla acolo, arma nu putea fi descărcată. Loviturile de pumn îi plouau dintr-o parte în cap şi simţi brusc că avea 45 de ani şi o condiţie fizică mult prea proastă.

Nu mai scap. Trebuie să mă opresc, gândi el.

Era primul gând raţional de când îl descoperise pe bărbatul cu pistolul-mitralieră.

Încleştă dinţii şi vârî degetul şi mai adânc, sub trăgaci.

Apoi, sprijinindu-se în picioare, împinse umărul în corpul atacatorului, silindu-se să se ridice din nou. Lăsă pistolul din mâna dreaptă şi îşi ridică braţul, ca să se protejeze de ploaia de lovituri. Miro Nikolić începu atunci să-l lovească la subsuoară şi în coaste. Timp de o secundă, se priviră iarăşi în ochi.

În clipa următoare, Mikael simţi cum atacatorul era smuls de lângă el. Avu o ultimă durere cumplită în deget şi văzu silueta imensă a lui Curt Svensson. Acesta literalmente îl ridicase în aer pe Miro Nikolić, ţinându-l strâns de ceafă şi izbindu-l cu capul de zidul de lângă uşă. Miro Nikolić se prăbuşi la pământ, ca un castel din cărţi de joc.

— La pământ, o auzi el pe Sonja Modig strigând. Poliţia. Stai nemişcat!

Răsuci capul şi o văzu stând cu picioarele depărtate, ţinând arma cu amândouă mâinile, în timp ce încerca să-şi dea seama de situaţie. În cele din urmă, înălţă arma spre tavan, îndreptând privirea spre Mikael Blomkvist.

— Eşti rănit? îl întrebă ea.

Mikael o privea năuc. Îi sângera arcada şi nasul.

— Cred că mi-am rupt degetul, spuse el, aşezându-se pe podea.

Monica Figuerola a primit întăriri de la brigada de poliţie din Södermalm, la mai puţin de un minut după ce îl silise pe Tomi Nikolić să se culce pe trotuar. S-a prezentat şi i-a lăsat pe poliţişti să se ocupe de prizonier, apoi a fugit în restaurant. S-a oprit la intrare, încercând să-şi dea seama de situaţie.

Mikael Blomkvist şi Erika Berger şedeau jos, pe duşumea. El avea faţa plină de sânge şi părea să se afle în stare de şoc. Monica a respirat, în sfârşit. În orice caz, trăia. Apoi, şi-a încruntat sprâncenele, văzând-o pe Erika Berger care-şi pusese braţul pe umărul lui Mikael.

Sonja Modig stătea pe vine, cercetând mâna lui Blomkvist. Curt Svensson tocmai îi punea cătuşele lui Miro Nikolić, care arăta de parcă ar fi fost izbit de un tren expres. Monica a văzut pe duşumea un pistol-mitralieră model militar suedez.

A ridicat privirea, cercetând personalul şocat şi clienţii înspăimântaţi şi a constatat grămada de porţelan spart, scaunele şi mesele răsturnate şi toate distrugerile provocate de numeroasele gloanţe trase. Simţea în nări mirosul de praf de puşcă. Dar nu vedea în restaurant niciun mort sau rănit. Poliţiştii din brigada din Södermalm începuseră să intre în local, cu armele scoase. Ea întinse mâna, atingându-l pe Curt Svensson pe umăr. Acesta se ridică.

— Ai spus că Miro Nikolić era sub urmărire?

— Aşa e. Violenţe grave, acum aproape un an. O bătaie în Hallunda.

— OK. Facem aşa. Eu dispar cât pot de iute, cu Blomkvist şi Berger. Tu rămâi. Versiunea oficială este că tu şi Sonja Modig aţi venit aici ca să luaţi cina şi că tu l-ai recunoscut pe Nikolić, din vremea când lucrai la brigada contra crimei organizate. Când ai încercat să-l arestezi, a scos arma şi a început să tragă. Tu l-ai prins.

Curt Svensson avea aerul uluit.

— N-o să ţină… Există martori.

— Martorii vor povesti că cineva s-a bătut şi a tras. Nu e nevoie să ţină decât până la apariţia ziarelor de seară de mâine. Deci, versiunea este că fraţii Nikolić au fost prinşi dintr-o simplă întâmplare, pentru că tu i-ai recunoscut.

Curt Svensson privi haosul din jur. Apoi aprobă cu un gest scurt.

Monica Figuerola şi-a făcut drum prin mulţimea de poliţişti din faţa restaurantului, plasându-i pe Mikael Blomkvist şi pe Erika Berger în maşină, pe locurile din spate. S-a dus la comandant şi i-a vorbit cu voce scăzută, timp de treizeci de secunde. A făcut un semn din cap spre maşina în care se aflau Mikael şi Erika.

Comandantul a privit şovăitor, dar, în cele din urmă, a aprobat. Monica s-a urcat în maşină, conducând spre Zinkensdamm şi a parcat lângă trotuar, întorcându-se spre ei.

— Cât de rău îţi e?

— Am încasat câţiva pumni. Dinţii sunt la locul lor. Mi-am rupt degetul.

— Ne ducem la Urgenţă, la Sankt Göran.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Erika Berger. Şi tu cine eşti?

— Iertaţi-mă, spuse Mikael. Erika, ea este Monica Figuerola. Lucrează la Säpo. Monica, ea este Erika Berger.

— Mi-am dat seama, spuse Monica pe un ton indiferent, fără s-o privească pe Erika.

— Monica şi cu mine ne-am întâlnit în timpul anchetei. Ea este contactul meu la Säpo.

— Înţeleg, spuse Erika Berger, care brusc începu să tremure din cauza şocului pe care abia acum îl resimţea.

Monica Figuerola o privi fix.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mikael.

— Am tradus greşit scopul cocainei, spuse Monica Figuerola. Credeam că ţi-au întins o cursă, ca să te vâre într-un scandal. De fapt, se gândeau să te omoare şi să lase poliţia să descopere cocaina, când aveau să intre în apartamentul tău.

— Ce cocaină? întrebă Erika Berger. Mikael închise ochii o secundă.

— Du-mă la Sankt Göran, zise el.

— Arestaţi? izbucni Fredrik Clinton.

Simţea în zona inimii un tremur, ca şi cum un fluture ar fi bătut din aripi.

— Cred că nu e nimic grav, spuse Georg Nyström. Pare să fi fost o simplă întâmplare.

— Întâmplare?

— Miro Nikolić era căutat pentru o poveste veche, cu bătaie şi maltratare. Un poliţist de la brigada de combatere a crimei organizate l-a recunoscut şi l-a arestat, când a venit la restaurantul „Cratiţa lui Samir”. Nikolić a intrat în panică şi a încercat să scape, trăgând focuri de armă.

— Blomkvist?

— El nu a fost deloc amestecat. Nici nu ştim dacă se afla în restaurant când a avut loc arestarea.

— La naiba, nu poate fi adevărat! spuse Fredrik Clinton. Ce ştiu fraţii Nikolić?

— Despre noi? Nimic. Ei cred că atât Björck, cât şi Blomkvist au fost treburi care aveau de-a face cu traficul de femei.

— Dar ştiu că Blomkvist era ţinta?

— De bună seamă, însă n-o să înceapă să spună că aveau un contract să-l omoare. Îşi vor ţine gura la tribunal. Vor intra la puşcărie pentru deţinere ilegală de arme şi, după cum cred, violenţă faţă de poliţie.

— Tâmpiţii dracului, spuse Clinton.

— Da, s-au făcut de râs. Pentru moment, trebuie să-l lăsăm în pace pe Blomkvist, dar de fapt nu s-a întâmplat nicio nenorocire.

Era unsprezece noaptea, când Susanne Linder şi doi tipi solizi de la Milton Security i-au căutat pe Mikael Blomkvist şi pe Erika Berger, la poliţia din Kungsholmen.

— Nu poţi zice că nu te distrezi, i-a spus Susanne Linder Erikăi Berger.

— Asta e, a răspuns Erika mohorâtă.

Avusese un şoc serios în maşină, în drum spre spitalul Sankt Göran. Brusc realizase că atât ea, cât şi Mikael fuseseră pe punctul de a fi ucişi.

Mikael a petrecut o oră la secţia de urgenţe, vreme în care i s-au pus plasturi pe faţă, i s-au făcut radiografii şi i s-a bandajat degetul. Avea contuzii grave la ultima falangă şi probabil avea să piardă unghia. Rana cea mai serioasă o căpătase, ironia sorţii, atunci când îi venise Curt Svensson în ajutor şi-l smulsese de pe el pe Miro Nikolić. Degetul arătător al lui Mikael se prinsese în piedica pistolului-mitralieră şi se rupsese. Îl durea îngrozitor, dar nu era o rană care să-i ameninţe viaţa.

Pentru Mikael, şocul s-a produs abia după vreo două ore, când sosise deja la Comisia pentru protecţia Constituţiei, la RPS/Säk, unde lăsase o relatare inspectorului criminalist Bublanski şi procurorului Ragnhild Gustavsson. Dintr-odată, a început să tremure şi s-a simţit aşa de obosit, încât era cât pe ce să adoarmă în timpul interogatoriului. A urmat apoi un moment de discuţii aprinse.

— Nu ştim ce-au de gând, spunea Monica Figuerola. Nu ştim dacă Blomkvist era singura victimă plănuită sau dacă şi Berger ar fi trebuit să moară. Nu ştim dacă nu se gândesc să încerce din nou sau dacă altcineva de la *Millennium* este ameninţat. Şi, de ce să n-o omoare pe Salander, care este adevărata ameninţare la adresa Secţiei?

— Am telefonat deja şi i-am anunţat pe colaboratorii de la *Millennium,* în vreme ce-l peticeau pe Blomkvist, spuse Erika Berger. Toţi vor avea multă grijă, până ce iese ziarul. Redacţia va fi păzită.

Prima reacţie a lui Torsten Edklinth a fost să le dea imediat gărzi de corp. Pe urmă au înţeles, atât el, cât şi Monica Figuerola, că poate nu era cea mai inteligentă măsură să atragă atenţia, contactând secţia de pază a persoanelor de la Säpo.

Erika Berger a rezolvat problema, refuzând protecţia poliţiei. I-a telefonat lui Dragan Armanski, explicându-i situaţia. Ceea ce a făcut ca Susanne Linder să fie chemată la slujbă noaptea târziu.

Mikael Blomkvist şi Erika Berger au fost încartiruiţi la etajul unei case sigure, aflată în spatele palatului Drottningholm, pe drumul spre Ekero. Era o vilă mare din anii ’30, cu vedere spre golf, grădină impunătoare şi dependinţele respective, în afara clădirii principale. Imobilul era proprietatea firmei Milton Security, dar era locuită de Martina Sjögren, 68 de ani, văduva colaboratorului Hans Sjögren care murise accidental cu cincisprezece ani în urmă când, fiind în misiune, căzuse prin duşumeaua putredă a unei case părăsite de lângă Sala. După înmormântare, Dragan Armanski vorbise cu Martina Sjögren şi o angajase ca intendentă şi administrator al clădirii. Ea locuia gratis într-una din clădirile anexă şi ţinea casa gata pentru acele ocazii, de câteva ori pe an, când Milton Security avea nevoie imediată să ascundă vreo persoană care, din motive adevărate sau închipuite, se temea pentru siguranţa ei.

Monica Figuerola i-a însoţit. S-a prăbuşit pe un scaun în bucătărie şi a lăsat-o pe Martina Sjögren să-i servească o cafea, în vreme ce Erika Berger şi Mikael Blomkvist se instalau la etaj, iar Susanne Linder verifica alarma şi camerele de supraveghere electronică din jurul clădirii.

— Sunt periuţe de dinţi şi articole de igienă în comoda din faţa băii, a strigat Martina Sjögren în sus, pe scară.

Susanne Linder şi cei doi paznici de la Milton Security s-au instalat în camerele de la parter.

— N-am stat o clipă de când am fost trezită, azi-dimineaţă la patru, spuse Susanne Linder. Puteţi face o schemă de pază, dar lăsaţi-mă să dorm cel puţin până mâine la cinci dimineaţa.

— Poţi dormi toată noaptea, avem noi grijă de asta, zise unul din paznici.

— Mulţumesc, a mai spus Susanne Linder şi a plecat să se culce.

Monica Figuerola asculta distrată, în vreme ce paznicii cuplau detectoarele de mişcare din grădină şi trăgeau la sorţi cine să ia prima gardă. Cel care pierduse îşi

prepară un sendviş şi se instală într-o cameră cu televizor, lângă bucătărie. Monica Figuerola studia ceştile înflorate. Şi ea fusese în picioare din zorii zilei şi se simţea destul de terminată. Se gândea să plece acasă, când Erika Berger a coborât, turnându-şi o ceaşcă de cafea. S-a aşezat de cealaltă parte a mesei.

— Mikael a adormit cum s-a pus în pat.

— Reacţia la adrenalină, spuse Monica Figuerola.

— Şi acum, ce-o să se întâmple?

— Trebuie să rămâneţi aici câteva zile. Într-o săptămână, se liniştesc apele. Cum te simţi?

— Ce să spun! Încă mai tremur. Nu ţi se întâmplă în fiecare zi una ca asta. Tocmai i-am telefonat soţului meu şi i-am explicat de ce nu vin în seara asta acasă.

— Hmm.

— Sunt căsătorită cu….

— Ştiu cu cine eşti căsătorită.

Tăcere. Monica Figuerola se frecă la ochi, căscând.

— Trebuie să mă duc acasă, să dorm, spuse ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Încetează cu prostiile şi du-te să te culci cu Mikael, zise Erika.

Monica Figuerola o privi cercetătoare.

— E aşa de evident? întrebă ea. Erika dădu din cap.

— Ţi-a spus Mikael ceva…?

— Niciun cuvânt. Obişnuieşte să fie discret când e vorba de cuceririle lui. Însă adesea este ca o carte deschisă. Şi tu eşti evident duşmănoasă de câte ori mă priveşti. Încercaţi să ascundeţi ceva.

— E şeful meu, spuse Monica Figuerola.

— Şeful tău?

— Da. Edklinth şi-ar ieşi din minţi să ştie că eu şi Mikael am…

— Înţeleg. Nu ştiu ce se petrece între tine şi Mikael, spuse Erika Berger, dar eu nu sunt rivala ta.

— Nu eşti?

— Mikael este amantul meu, când şi când. Dar nu sunt măritată cu el.

— Am înţeles că aveţi o legătură specială. El mi-a povestit despre voi, când am fost la Sandhamn.

— Ai fost la Sandhamn cu el! Atunci, e serios.

— Nu-ţi bate joc de mine.

— Monica… Sper că tu şi Mikael… O să încerc să nu stau în drum.

— Şi dacă nu poţi?

Erika Berger ridică din umeri.

— Prima lui nevastă şi-a ieşit cu totul din minţi, când Mikael a înşelat-o cu mine. L-a dat pe uşă afară. E vina mea. Câtă vreme este burlac şi accesibil, n-am de gând să-mi fac procese de conştiinţă. Dar mi-am promis mie însămi să mă ţin la distanţă dacă va avea o legătură serioasă cu cineva.

— Nu ştiu dacă pot îndrăzni să mizez pe el.

— Mikael este special. Eşti îndrăgostită de el?

— Cred că da.

— Atunci, asta e. Nu i-o spune prea devreme. Acum, du-te şi culcă-te.

Monica a mai reflectat un moment la situaţie. Apoi, a urcat scara şi s-a dezbrăcat, strecurându-se în pat, lângă Mikael. El a mormăit ceva, trecându-şi braţul în jurul mijlocului ei.

Erika Berger a rămas singură în bucătărie, meditând vreme îndelungată. Dintr-odată se simţea profund nefericită.

25
Miercuri 13 iulie – joi 14 iulie

Mikael Blomkvist se întrebase întotdeauna cum se făcea că megafoanele din tribunale erau aşa de discrete. Îi veni greu să audă cuvintele care anunţau că procesul împotriva lui Lisbeth Salander avea să înceapă în sala nr. 5, la ora 10:00. Totuşi sosise devreme şi se postase la intrarea sălii de judecată. Era unul dintre primii cărora li se dăduse drumul înăuntru. S-a aşezat pe băncile din partea pentru public, în stânga, de unde avea o vedere mai bună asupra mesei apărării. Locurile pentru public s-au umplut repede. Interesul mass-mediei crescuse pe măsură ce se apropia procesul, iar în ultima săptămână procurorul Ekström fusese intervievat zilnic.

Ekström fusese harnic.

Lisbeth Salander era acuzată pentru maltratare şi maltratare gravă, în cazul Carl-Magnus Lundin; pentru ameninţare gravă, tentativă de omor şi maltratare gravă, în cazul decedatului Karl Axel Bodin, alias Alexander Zalachenko; pentru două cazuri de intrare prin efracţie – pe de o parte, în casa de vacanţă din Stallarholmen a decedatului avocat Nils Bjurman şi, pe de altă parte, în locuinţa acestuia de lângă Odenplan; pentru furtul unui vehicul – o motocicletă Harley-Davidson, proprietatea unui anume Sonny Nieminen, membru în clubul motociclist din Svavelsjö; pentru trei cazuri de deţinere ilegală de armă – un spray cu gaz lacrimogen, un pistol electric şi un revolver polonez marca P-83 Wanad, care fuseseră găsite la Gosseberga; pentru furt sau ascunderea probelor – formularea nu era clară, dar se referea la documentaţia care fusese găsită în casa de vacanţă a avocatului Bjurman –, precum şi pentru o seamă de delicte mai puţin importante. În total, Lisbeth Salander avea împotriva ei 16 capete de acuzare.

Ekström lăsase chiar să transpire informaţii care dădeau de înţeles că starea mintală a lui Lisbeth Salander lăsa mult de dorit. El se baza atât pe expertiza psihiatrică medico-legală a doctorului Jesper H. Löderman, făcută atunci când ea împlinise 18 ani, cât şi pe o anchetă care, după decizia tribunalului asupra unei audieri pregătitoare, fusese făcută de dr. Peter Teleborian. Fiindcă fata bolnavă psihic refuzase, după obiceiul ei, să vorbească cu medicii psihiatri, analiza fusese făcută din „observaţii” realizate în luna dinaintea procesului, la închisoarea Kronoberg, din Stockholm. Teleborian, care avea o experienţă de mulţi ani cu pacienta, stabilea că Lisbeth Salander suferea de o gravă tulburare psihică, folosind termeni ca psihopatie, narcisism patologic şi schizofrenie paranoidă.

Presa vehiculase că a fost interogată de şapte ori. La toate, acuzata refuzase să spună măcar „bună ziua” celor care o interogau. Primele interogatorii fuseseră făcute de poliţia din Göteborg, iar restul avuseseră loc la sediul poliţiei din Stockholm. Imprimările pe bandă din procesul-verbal dezvăluiau încercări prieteneşti de-a o convinge şi întrebări repetate cu încăpăţânare, însă niciun răspuns.

Nici măcar o tuse.

În câteva ocazii, se auzea pe bandă vocea Annikăi Giannini, care constata că în mod evident clienta ei nu avea intenţia să răspundă la întrebări. Acuzaţia împotriva lui Lisbeth Salander se baza prin urmare numai pe probele tehnice şi pe faptele pe care poliţia le putuse stabili.

Tăcerea lui Lisbeth o pusese uneori pe avocata ei într-o postură dificilă, pentru că aceasta fusese obligată să fie aproape la fel de tăcută cum era clienta ei. Ce discutaseră Annika Giannini şi Lisbeth Salander în particular era confidenţial.

De asemenea, Ekström nu făcea niciun secret din faptul că avea intenţia să ceară pentru Lisbeth Salander în primul rând internarea într-un spital psihiatric şi

abia în al doilea rând o pedeapsă cu închisoarea corespunzătoare. Ordinea celor două alternative era inversată, însă el credea că, în cazul ei, tulburările psihice erau aşa de evidente şi definirea bolii aşa de clar făcută de medici, încât nici nu exista de fapt o alternativă. Era extrem de rar ca un tribunal să meargă împotriva unui verdict medico-legal.

El socotea deci că nu trebuia ridicată punerea sub tutelă a lui Lisbeth Salander. Într-un interviu, explicase cu o mină întristată că în Suedia exista un număr de persoane sociopate cu tulburări psihice aşa de grave, încât constituiau o primejdie nu doar pentru alţii, ci şi pentru ele însele şi că din punct de vedere ştiinţific nu exista altă soluţie decât ca aceste persoane să fie închise. Amintise cazul lui Anette, o tânără extrem de violentă, care devenise un adevărat personaj de foileton prin anii ’70 şi care, chiar şi acum, după treizeci de ani, mai era îngrijită într-un spital de boli nervoase. Fiecare încercare de a slăbi restricţiile rezultase în faptul că aceasta se năpustise în atacuri violente şi demenţiale împotriva rudelor şi personalului de îngrijire sau în încercări de automutilare. Ekström voia să spună că Lisbeth Salander suferea de o formă asemănătoare de tulburare psihică.

Interesul mass-mediei crescuse şi din simplul motiv că avocata lui Lisbeth Salander, Annika Giannini, nu se exprimase în presă. Ea refuzase consecvent să se lase intervievată, pentru a exprima punctul de vedere al celeilalte părţi. În consecinţă, mass-media se aflase într-o situaţie dificilă, în care partea acuzării sufoca prin mulţimea informaţiilor, în vreme ce partea cealaltă, în mod cu totul neobişnuit, nu dădea nici cea mai mică indicaţie despre poziţia lui Salander faţă de învinuiri şi ce strategie avea de gând apărarea să folosească.

Această situaţie fusese comentată de un expert jurist care era angajat pentru a supraveghea procesul de către un tabloid. Expertul constatase într-o cronică faptul că Annika Giannini era un respectat avocat al drepturilor femeii, dar că era total lipsită de experienţă în afara acestui câmp de acţiune şi, prin urmare, trăsese concluzia că aceasta era incapabilă să o apere pe Lisbeth Salander. De la sora lui, Mikael mai aflase că mai mulţi avocaţi cunoscuţi o contactaseră, oferindu-şi serviciile. Annika Giannini avea ca misiune din partea clientei sale să refuze cu amabilitate toate aceste oferte.

În aşteptarea începerii procesului, Mikael îi cerceta pe ceilalţi oameni din public. Îl descoperi brusc pe Dragan Armanski, pe un scaun de lângă ieşire.

Privirile li se întâlniră pentru un scurt moment.

Ekström avea pe masă un teanc impresionant de hârtii. Dădea din cap în semn de recunoaştere, în direcţia unor ziarişti.

Annika Giannini şedea la masa ei, în faţa lui Ekström. Îşi sorta hârtiile, fără să ridice ochii. Lui Mikael i se păru că sora lui era un pic nervoasă. Are trac, gândi el.

Pe urmă şi-au făcut apariţia preşedintele curţii, asistentul său şi juraţii. Preşedintele curţii era judecătorul Jörgen Iversen, un bărbat de 57 de ani cu păr alb, faţă slabă şi mers elastic. Mikael făcuse o cercetare asupra lui Iversen, constatând că era cunoscut drept un judecător cu multă experienţă şi corect, care prezidase deja un număr mare de procese remarcate de presă.

În cele din urmă, Lisbeth Salander a fost adusă în sala de judecată.

Cu toate că Mikael era obişnuit cu capacitatea lui Lisbeth de-a găsi cele mai şocante costumaţii, a fost uimit că Annika Giannini îi permisese să apară în sala de judecată într-o fustă scurtă de piele cu tivul desfăcut şi un maiou negru, pe care se afla textul *I am irritated* şi care nu-i acoperea prea mult din tatuaje. Avea bocanci, centură cu ţinte şi şosete trei-sferturi cu dungi negre şi violet. În total, avea vreo zece găuri în urechi şi inele în buze şi sprâncene. Părul îi crescuse, în cele trei luni de după operaţie, ca nişte paie negre răsfirate în toate direcţiile. În plus, era machiată neobişnuit de puternic. Avea un ruj cenuşiu, sprâncene făcute cu creionul

şi mai mult rimel negru decât o văzuse Mikael folosind vreodată. În vremea în care se întâlneau, ea nu-i păruse prea interesată de machiaj.

Avea aerul cam vulgar, pentru a vorbi în termeni diplomatici. Gotic. Amintea de un vampir dintr-un film de serie B de prin anii ’60. Mikael a remarcat că unii dintre ziariştii din sală rămăseseră cu răsuflarea tăiată de uimire, ori zâmbeau amuzaţi la apariţia ei. Acum, când în sfârşit aveau ocazia să vadă această fată, în jurul căreia se ţeseau aşa de multe scandaluri şi despre care ei scriseseră atât de mult, da, ea se ridica la nivelul tuturor aşteptărilor.

Apoi, Mikael înţelese că Lisbeth Salander se deghizase de fapt. De obicei, ea se îmbrăca neglijent şi evident fără gust. Mikael crezuse întotdeauna că se îmbrăca în felul acesta nu din motive de modă, ci ca să-şi arate propria identitate. Lisbeth Salander îşi marca spaţiul privat ca pe un teritoriu ostil. Întotdeauna el considerase ţintele din geaca ei de piele ca pe un mecanism de apărare, asemănător cu ţepii ariciului. Era un semnal pentru cei din jur. *Nu încerca să mă mângâi. O să te doară.*

Păşind în sala de judecată, ea îşi accentuase prin urmare stilul de îmbrăcăminte, aşa încât era aproape o exagerare parodică.

Mikael înţelese brusc că nu era o întâmplare, ci că făcea parte din strategia Annikăi.

Dacă Lisbeth Salander ar fi apărut cu părul pieptănat lins, cu bluză închisă la toţi nasturii şi pantofi drăguţi, ar fi părut o escroacă ce încerca să-şi vândă propria poveste curţii. Ar fi fost o chestiune de credibilitate. Acum însă, venea ca ea însăşi şi nimeni alta. Într-un fel uşor exagerat, pentru ca totul să fie limpede. Nu se prefăcea că este altceva decât era. Mesajul ei către curte era că nu avea niciun motiv să se ruşineze sau să se prefacă în faţa lor. Dacă cei din completul de judecată aveau probleme cu înfăţişarea ei, era treaba lor. Societatea o acuzase de tot felul de lucruri şi procurorul o târâse în faţa judecăţii. Prin simpla ei apariţie, ea marca deja că avea de gând să trateze raţionamentele procurorului drept simple baliverne.

Se mişca plină de siguranţă şi se aşeză la locul indicat, lângă avocatul apărării. Lăsă privirea să-i alunece peste public. Nu era niciun fel de curiozitate în această privire.

Părea mai curând ca şi cum, sfidătoare, ar fi notat şi catalogat persoanele care deja o condamnaseră în paginile de ştiri ale ziarelor.

Era prima oară când Mikael o revedea, după seara în care zăcuse, ca o păpuşă de cârpă ruptă pe canapeaua din bucătăria de la Gosseberga şi mai mult de un an şi jumătate de când o întâlnise în circumstanţe normale. Dacă expresia „circumstanţe normale” putea fi folosită vreodată în legătură cu Lisbeth Salander! Timp de câteva secunde, ochii li se întâlniră. Ea zăbovi asupra lui un scurt moment, fără să dea vreun semn de recunoaştere. Dar studie vânătăile care acopereau obrazul şi tâmpla lui Mikael şi pansamentul de pe sprânceana dreaptă. Pentru o secundă, lui Mikael i se păru că ghiceşte un început de zâmbet în privirea ei. Nu era sigur dacă nu cumva îşi închipuise doar. Apoi, judecătorul Iversen bătu în masă şi dezbaterile începură.

Auditorii au rămas în sala tribunalului treizeci de minute în total. Ei au putut să asculte expunerea procurorului Ekström, în care acesta a prezentat faptele şi capetele de acuzare.

Toţi ziariştii, cu excepţia lui Mikael Blomkvist, notau conştiincioşi, deşi ei ştiau deja pentru ce avea de gând procurorul Ekström s-o acuze pe Lisbeth Salander. Mikael îşi scrisese deja propriul articol şi venise la tribunal doar pentru a-şi marca prezenţa şi a întâlni privirea lui Lisbeth.

Introducerea lui Ekström a durat douăzeci şi două de minute. Apoi, a fost rândul Annikăi Giannini. Replica ei a luat treizeci de secunde. Vocea îi era fermă.

— Din partea apărării, respingem toate capetele de acuzare, cu excepţia unuia singur. Clienta mea se recunoaşte vinovată de posesia ilegală a unor arme, mai exact un spray cu gaz lacrimogen. Referitor la toate celelalte acuzaţii, clienta mea neagă orice responsabilitate sau intenţie criminală. Vom arăta că afirmaţiile procurorului sunt false şi că Lisbeth Salander a fost victima unui grav abuz de putere judiciară. Voi cere să fie declarată nevinovată, punerea ei sub tutelă să fie revocată şi Lisbeth Salander să fie imediat pusă în libertate.

Un foşnet se auzi dinspre agendele ziariştilor. Strategia avocatei Annika Giannini fusese în sfârşit dezvăluită. Nu era cea la care se aşteptase presa. Presupunerea generală fusese că Annika Giannini va invoca boala psihică a clientei sale şi o va utiliza în avantajul acesteia. Mikael zâmbi brusc.

— Hm, făcu judecătorul Iversen, făcând o însemnare. O privi pe Annika Giannini:

— Aţi terminat?

— Aceasta este propunerea mea.

— Procurorul are ceva de adăugat? întrebă Iversen.

În momentul acela, procurorul Ekström ceru ca deliberările să se petreacă în spatele uşilor închise. Aduse argumentul că era vorba despre starea psihică şi sănătatea unei persoane greu încercate, precum şi despre detalii care ar putea fi dăunătoare pentru securitatea statului.

— Presupun că vă referiţi la aşa-numita afacere Zalachenko, spuse Iversen.

— Este adevărat. Alexander Zalachenko a sosit în Suedia ca refugiat politic şi a căutat protecţie contra unei cumplite dictaturi. Anumite aspecte legate de abordarea acestei afaceri, legăturile dintre persoane şi alte elemente de acest fel sunt încă strict secrete, chiar dacă domnul Zalachenko a decedat. De aceea, cer ca dezbaterile să aibă loc în spatele uşilor închise şi ca obligaţia de a se păstra tăcerea să fie impusă în momentele delicate ale procesului.

— Înţeleg, spuse judecătorul Iversen, încruntându-şi fruntea.

— De asemenea, o mare parte din dezbateri vor avea legătură cu tutela acuzatei. Ele privesc întrebări care în toate situaţiile normale sunt aproape în mod automat confidenţiale şi, din simpatie pentru acuzată, doresc să avem uşile închise.

— Care este atitudinea avocatei Giannini faţă de cererea procurorului?

— Din punctul nostru de vedere, nu are niciun fel de importanţă.

Judecătorul Iversen a reflectat un scurt moment. Şi-a consultat asistentul şi apoi a declarat, spre marea iritare a ziariştilor prezenţi, că era de acord cu propunerea procurorului. În consecinţă, Mikael Blomkvist a părăsit sala.

Dragan Armanski îl aştepta pe Mikael Blomkvist lângă treptele de la Palatul Justiţiei. Era o căldură toridă de iulie şi Mikael a simţit imediat cum două pete de transpiraţie încep să i se formeze la subsuori. Cele două gărzi de corp îl însoţeau. L-au salutat cu un semn din cap pe Armanski, începând apoi să studieze împrejurimile.

— E foarte ciudat să mergi cu bodyguarzi după tine, spuse Mikael. Cât o să coste toate astea?

— E din partea casei, zise Armanski. Am un interes personal să te păstrez în viaţă. Dar am folosit echipament electronic în valoare de 250 000 de coroane în ultimele luni.

Mikael aprobă.

— Cafea? întrebă el, făcând un semn cu degetul spre cafeneaua italienească de pe Bergsgatan.

Armanski fu de acord. Mikael comandă o *caffe latte,* în vreme ce Armanski alese un dublu espresso, cu o linguriţă de lapte. Se aşezară la umbră, pe trotuarul din faţa cafenelei. Cei doi bodyguarzi se aşezară la o măsuţă, alături, îşi luaseră Coca-Cola.

— Cu uşile închise, constată Armanski.

— Era de aşteptat. E în ordine, pentru că astfel vom putea dirija mai bine fluxul de ştiri.

— Da, n-are nicio importanţă, însă încep să am o părere tot mai proastă despre procurorul Richard Ekström.

Mikael era de acord. Şi-au băut cafelele, privind spre tribunalul unde se hotăra viitorul lui Lisbeth Salander.

— Contraatacul a fost lansat, spuse Mikael.

— Este bine pregătită, zise Armanski. Şi trebuie să spun că sunt impresionat de sora ta. Atunci când a început să-şi expună strategia, credeam că glumeşte, dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi pare mai înţeleaptă.

— Procesul acesta nu se va decide acolo, înăuntru, spuse Mikael.

Îşi repeta aceste cuvinte de mai multe luni, ca pe o mantra.

— Vei fi chemat ca martor, spuse Armanski.

— Ştiu. Sunt pregătit. Dar asta nu se va întâmpla decât poimâine. Cel puţin, pe asta mizăm.

Procurorul Richard Ekström îşi uitase ochelarii bifocali acasă şi era obligat să-şi ridice ochelarii de vedere pe frunte şi să mijească ochii, ca să poată citi notele scrise cu litere mărunte. Îşi mângâia grăbit bărbuţa blondă, înainte de a-şi pune din nou ochelarii pe nas, ca să privească în jur, prin sală.

Lisbeth Salander stătea cu spatele drept şi-l ţintea pe procuror cu o privire de nepătruns. Chipul şi ochii ei nu se clinteau. Nu părea să fie cu adevărat prezentă. Venise vremea ca procurorul să înceapă interogarea ei.

— Vreau să vă reamintesc, domnişoară Lisbeth Salander, că vorbiţi sub jurământ, spuse în cele din urmă Richard Ekström.

Lisbeth Salander nu se clinti. Procurorul Ekström părea să spere în vreun fel de răspuns şi rămase în aşteptare câteva secunde. Apoi, îşi ridică sprâncenele.

— Prin urmare, vorbiţi sub jurământ, repetă el.

Lisbeth Salander lăsă capul într-o parte. Annika Giannini era ocupată să citească ceva în raportul anchetei preliminare şi părea complet neinteresată de spusele procurorului Ekström. Acesta îşi strânse hârtiile. După un moment de tăcere stânjenitoare, tuşi, dregându-şi glasul.

— Ei bine, spuse Ekström pe un ton cumpătat. Să trecem atunci direct la întâmplările din casa de vară a decedatului avocat Bjurman, de lângă Stallarholmen, din 6 aprilie, anul în curs, care constituie punctul de plecare pentru prezentarea pe care am făcut-o în dimineaţa aceasta. Vom încerca să clarificăm motivele pentru care v-aţi dus la Stallarholmen şi l-aţi împuşcat pe Carl-Magnus Lundin.

Ekström o privi pe Lisbeth Salander, aşteptând un răspuns. Aceasta rămase în continuare nemişcată. Procurorul păru dintr-odată descurajat. Îşi desfăcu braţele, întorcând privirea spre preşedintele curţii. Judecătorul Jörgen Iversen părea să ezite. Îi aruncă o privire Annikăi Giannini, care în continuare părea cufundată în hârtiile ei, complet neatentă la ce se întâmpla în jurul ei.

Judecătorul Iversen îşi drese vocea. Îşi mută privirea asupra lui Lisbeth Salander.

— Să înţelegem tăcerea dumneavoastră drept un refuz de a răspunde la întrebări? o întrebă el.

Lisbeth Salander întoarse capul, întâlnindu-i privirea.

— Răspund cu plăcere la întrebări, zise ea. Judecătorul Iversen încuviinţă din cap.

— Atunci, poate răspunzi la întrebare, interveni procurorul Ekström.

Lisbeth Salander întoarse din nou privirea spre Ekström. Rămase tăcută.

— Vreţi să fiţi amabilă să răspundeţi la întrebare? spuse judecătorul Iversen.

Lisbeth răsuci din nou capul spre preşedintele completului de judecată, înălţând sprâncenele. Vocea ei era clară şi distinctă.

— Ce întrebare? Până acum, acest domn – arătă din cap spre Ekström – a făcut un număr de afirmaţii fără nicio probă. Eu nu am auzit nicio întrebare.

Annika Giannini ridică privirea. Îşi puse coatele pe masă, sprijinindu-şi faţa în palmă, cu un interes brusc în privire.

Procurorul Ekström păru încurcat pentru câteva momente.

— Vreţi să fiţi amabil să repetaţi întrebarea? propuse judecătorul Iversen.

— Am întrebat dacă… Te-ai dus la casa de vară a avocatului Bjurman de la Stallarholmen cu intenţia de a-l împuşca pe Carl-Magnus Lundin?

— Nu, aţi spus că vreţi să clarificaţi motivele pentru care m-am dus la Stallarholmen şi l-am împuşcat pe Carl-Magnus Lundin. Nu este o întrebare. Este o afirmaţie generală, în care dumneavoastră anticipaţi răspunsul meu. Eu nu sunt răspunzătoare de afirmaţiile pe care le faceţi.

— Nu te lega de cuvinte. Răspunde la întrebare.

— Nu.

Tăcere.

— Nu, ce?

— E răspunsul la întrebare.

Procurorul Ekström scoase un oftat. Avea să fie o zi lungă. Lisbeth Salander îl privea, aşteptând continuarea.

— Poate că e mai bine s-o luăm de la început, spuse el. Te-ai aflat în casa de vară de la Stallarholmen a decedatului avocat Bjurman în după-amiaza zilei de 6 aprilie, anul acesta?

— Da.

— Cum ai ajuns acolo?

— Am mers cu trenul până la Södertälje şi pe urmă am luat autobuzul, spre Strängnäs.

— De ce te-ai dus la Stallarholmen? Ţi-ai dat întâlnire cu Carl-Magnus Lundin şi cu Sonny Nieminen?

— Nu.

— Cum de-au apărut acolo?

— Asta trebuie să-i întrebaţi pe ei.

— Acum te întreb pe dumneata. Lisbeth Salander nu răspunse. Judecătorul Iversen îşi drese din nou glasul:

— Presupun că domnişoara Salander nu răspunde pentru că dumneata, din punct de vedere strict semantic, ai făcut din nou o afirmaţie, spuse Iversen, pe tonul unuia care vrea să ajute.

Annika Giannini pufni brusc în râs, suficient de tare încât să se audă. Tăcu imediat, vârându-şi din nou nasul în hârtiile ei. Ekström o privi iritat.

— De ce crezi că Lundin şi Nieminen au apărut la casa de vacanţă a lui Bjurman, la Stallarholmen?

— Nu ştiu. Pot presupune doar că au venit ca să provoace un incendiu. Lundin avea cu el un litru de benzină într-un bidon de plastic, în sacoşa motocicletei.

Ekström făcu o strâmbătură:

— De ce te-ai dus la casa de vară a avocatului Bjurman?

— Căutam informaţii.

— Ce fel de informaţii?

— Informaţiile pe care bănuiesc că Lundin şi Nieminen veniseră să le distrugă şi care, prin urmare, ar fi putut contribui la aflarea adevărului despre cine l-a ucis pe ticălos.

— Consideri că avocatul Bjurman era un ticălos? Am înţeles exact?
— Da.
— Şi de ce consideri asta?
— A fost un porc sadic, un nemernic şi un violator, prin urmare un ticălos.
Citase exact textul care fusese tatuat pe pântecele decedatului avocat Bjurman şi, prin urmare, recunoştea indirect că ea era răspunzătoare de text. Însă asta nu intra în acuzaţiile împotriva lui Salander. Bjurman nu făcuse niciodată vreo plângere despre vătămare corporală şi era imposibil de determinat dacă se lăsase de bunăvoie tatuat sau dacă aceasta se făcuse sub constrângere.
— Afirmi, cu alte cuvinte, că tutorele dumitale a abuzat de dumneata. Poţi povesti când ar fi avut loc acest abuz?
— S-a petrecut marţi 18 februarie 2003 şi, din nou, vineri 7 martie, acelaşi an.
— Ai refuzat să răspunzi la toate întrebările poliţiştilor care au încercat să vorbească cu dumneata. De ce?
— Nu aveam nimic să le spun.
— Am citit aşa-zisa autobiografie pe care avocata dumitale a prezentat-o pe neaşteptate, acum câteva zile. Trebuie să spun că este un document neobişnuit, ne vom reîntoarce la aceasta. Dar în el afirmi că avocatul Bjurman te-ar fi obligat prima oară la sex oral şi că a doua oară, timp de o noapte întreagă, te-a supus la repetate violuri şi a recurs la tortură. Lisbeth nu răspunse.
— Este adevărat?
— Da.
— Ai denunţat aceste violuri la poliţie?
— Nu.
— De ce n-ai făcut-o?
— Poliţia nu m-a ascultat niciodată, când am încercat să îi spun ceva. Prin urmare, era lipsit de sens să fac vreo plângere.
— Ai discutat despre aceste abuzuri cu vreun cunoscut? Vreo prietenă?
— Nu.
— De ce?
— Pentru că nu priveau pe nimeni.
— OK, ai încercat să iei legătura cu vreun avocat?
— Nu.
— Te-ai adresat vreunui medic, ca să primeşti îngrijiri pentru rănile care afirmi că ţi-au fost provocate?
— Nu.
— Şi nu te-ai adresat vreunui centru de sprijin pentru femei în dificultate?
— Nu.
Ekström se întoarse spre preşedintele completului de judecată:
— Vreau să atrag atenţia curţii asupra faptului că acuzata a afirmat că a fost victima unor abuzuri sexuale de două ori, dintre care cel de-al doilea trebuie considerat drept foarte grav. Ea afirmă că cel care s-a făcut vinovat de aceste violuri era tutorele ei, decedatul avocat Nils Bjurman. În acelaşi timp, trebuie luate în considerare următoarele fapte…
Ekström îşi cercetă hârtiile.
— În ancheta pe care brigada criminalistică a făcut-o, nu există nimic în trecutul avocatului Bjurman care să confere credibilitate povestirii lui Lisbeth Salander. Bjurman nu a fost niciodată acuzat de vreo încălcare a legii. Nu a fost niciodată reclamat la poliţie sau obiect al vreunei anchete. A fost şi mai înainte tutore sau împuternicit, pentru mulţi alţi tineri şi niciunul dintre aceştia nu pretinde că ar fi fost supus vreunei forme de abuz. Dimpotrivă, ei afirmă hotărât că Bjurman s-a comportat întotdeauna corect şi prietenos cu ei.

Ekström întoarse pagina.

— Este, de asemenea, sarcina mea să reamintesc că Lisbeth Salander a primit diagnosticul de schizofrenie paranoidă. Există numeroase documente care atestă faptul că această tânără femeie are manifestări violente şi, din primii ani ai adolescenţei, a avut probleme serioase în contactele ei cu societatea. A petrecut mai mulţi ani într-o clinică de psihiatrie infantilă şi s-a aflat sub tutelă de când a împlinit 18 ani. Oricât ar fi de regretabil, există motive pentru aceasta. Lisbeth Salander este primejdioasă pentru sine însăşi şi pentru cei din jur. Convingerea mea este că nu trebuie să primească pedeapsa cu închisoarea. Ea are nevoie de îngrijire.

Făcu o pauză, pentru impresia artistică.

— A discuta starea sănătăţii mintale a unui om tânăr este o sarcină neplăcută. Atâtea lucruri pot aduce prejudicii integrităţii individului şi starea lui mintală devine obiect al diferitelor interpretări. În cazul de faţă, ne putem totuşi baza chiar pe propria imagine confuză a lumii, pe care ne-o prezintă Lisbeth Salander în persoană. Acest lucru apare cu toată claritatea în aşa-numita ei autobiografie. Nicăieri incapacitatea ei de ancorare în real nu apare aşa de limpede ca aici. Nu avem nevoie de martori sau de interpretări care să ne descifreze cuvintele. Avem propriile ei cuvinte. Noi înşine putem stabili credibilitatea afirmaţiilor ei.

Privirea îi căzu pe Lisbeth Salander. Ochii li se întâlniră. Ea zâmbi brusc. Părea plină de răutate. Ekström îşi încreţi fruntea.

— Doamna Giannini are ceva de spus? întrebă judecătorul Iversen.

— Nu, răspunse Annika Giannini. În afară de faptul că aşa-zisele concluzii ale procurorului Ekström sunt simple născociri.

Şedinţa de după-amiază a început cu audierea martorei Ulrika von Liebenstaahl, de la Comisia de tutelă, pe care Ekström o chemase, pentru a încerca să lămurească dacă mai fuseseră şi alte plângeri împotriva avocatului Bjurman. Acest lucru a fost negat vehement de von Liebenstaahl. Martora socotea asemenea acuzaţii drept ofensatoare.

— Există un control riguros al problemelor legate de tutelă. Avocatul Bjurman a îndeplinit însărcinări pentru Comisia de Tutelă timp de aproape douăzeci de ani, înainte de-a fi asasinat în mod ruşinos.

Îi adresă lui Lisbeth Salander o privire distrugătoare, deşi aceasta nu era acuzată de omor – şi, de altfel, fusese deja clarificat că Bjurman fusese ucis de Ronald Niedermann.

— În toţi aceşti ani, niciodată nu a fost făcută vreo plângere împotriva avocatului Bjurman. Era un om conştiincios, care a arătat adesea un angajament adânc pentru clienţii lui.

— Prin urmare, nu vi se pare plauzibil ca el s-o fi supus pe Lisbeth Salander unor violenţe sexuale grave?

— Socotesc că acuzaţia este absurdă. Noi avem rapoarte lunare de la avocatul Bjurman şi l-am întâlnit personal de mai multe ori, pentru a discuta acest caz.

— Avocata Annika Giannini a cerut ca tutela să fie imediat ridicată.

— Nimeni nu este mai bucuros decât noi, cei de la comisie, când o tutelă este ridicată. Din păcate, avem o răspundere şi trebuie să urmăm anumite reguli. Comisia a pus condiţia ca Lisbeth Salander să fie declarată vindecată printr-o expertiză medico-legală, înainte să fie vorba de schimbări în tutela ei.

— Înţeleg.

— Asta înseamnă că trebuie să se supună unor examene medicale. Ceea ce refuză, după cum bine ştiţi.

Interogarea martorei a luat mai mult de 40 de minute, vreme în care au fost cercetate rapoartele lunare ale avocatului Bjurman.

Annika Giannini a pus o singură întrebare, înainte ca interogatoriul să ia sfârşit:

— V-aţi aflat în dormitorul avocatului Bjurman în noaptea dintre 7 şi 8 martie 2003?

— Sigur că nu.

— Prin urmare, nu aveţi nici cea mai mică idee dacă afirmaţiile clientei mele sunt adevărate sau false?

— Acuzaţia împotriva avocatului Bjurman este absurdă.

— Este părerea dumneavoastră. Puteţi să-i daţi un alibi sau să demonstraţi în vreun alt fel că el nu a abuzat de clienta mea?

— Evident, nu e imposibil. Dar verosimil…

— Mulţumesc. Asta a fost tot.

Mikael Blomkvist şi-a întâlnit sora la şapte seara, la sediul firmei Milton Security, de lângă Slussen, pentru a face rezumatul zilei.

— A fost aproape cum ne aşteptam, spuse Annika. Ekström a înghiţit povestea cu autobiografia lui Salander.

— Bravo. Cum se descurcă ea? Annika începu să râdă.

— Se descurcă extraordinar şi se poartă ca o psihopată autentică. Joacă teatru cu multă naturaleţe.

— Hmm.

— Astăzi a fost vorba în principal despre Stallarholmen. Mâine va fi Gosseberga, interogarea personalului de la brigada tehnică şi altele de felul acesta. Ekström va încerca să demonstreze că Salander s-a dus acolo ca să-şi omoare tatăl.

— OK.

— Dar putem avea o problemă tehnică. În după-amiaza asta, Ekström a chemat-o pe Ulrika von Liebenstaahl, de la Comisia de Tutelă, care îi dă întruna că eu nu am dreptul s-o reprezint pe Lisbeth.

— Cum aşa?

— Spune că Lisbeth se află sub tutelă şi că nu are dreptul să-şi aleagă singură avocatul.

— A, da?

— Prin urmare, din punct de vedere strict tehnic, eu nu pot să fiu avocata ei, dacă cei de la Comisia de tutelă nu au aprobat asta.

— Şi?

— Judecătorul Iversen se va pronunţa asupra chestiunii mâine-dimineaţă. Eu am schimbat vreo două vorbe cu el după terminarea deliberărilor. Dar cred că va hotărî că o pot reprezenta în continuare. Argumentul meu a fost că cei de la Comisia de tutelă au avut trei luni de zile ca să protesteze şi că e cel puţin arogant să vină cu o asemenea cerinţă, după ce a început procesul.

— Vineri va depune mărturie Teleborian. Tu trebuie să fii cea care îl audiază.

După ce joia trecuse cu studierea hărţilor şi a fotografiilor şi ascultarea rapoartelor tehnice foarte întinse despre ce se întâmplase la Gosseberga, procurorul Ekström a decis că toate probele indicau că Lisbeth Salander s-a dus la tatăl său cu scopul de a-l ucide. Veriga cea mai puternică în lanţul de probe era faptul că ea adusese la Gosseberga o armă, pistolul polonez P-83 Wanad.

Faptul că Alexander Zalachenko (conform mărturiei lui Lisbeth Salander), ori poate acel Ronald Niedermann, care ucisese un poliţist (conform declaraţiei pe care o dăduse Zalachenko înainte de-a fi omorât la spitalul Sahlgrenska), încercaseră la rândul lor s-o omoare pe Lisbeth Salander şi că ea fusese îngropată în pădure nu atenua în niciun fel faptul că ea îşi urmărise tatăl până la Gosseberga cu intenţia de a-l ucide. De altfel, aproape reuşise s-o facă, lovindu-l în faţă cu o secure. Ekström

cerea ca Lisbeth Salander să fie condamnată pentru tentativă de omor, respectiv omor cu premeditare şi, în orice caz, pentru violenţe grave.

Versiunea lui Lisbeth Salander era că se dusese la Gosseberga pentru a-şi confrunta tatăl şi a-l sili să recunoască asasinarea lui Dag Svensson şi a Miei Bergman. Această afirmaţie era de cea mai mare importanţă în chestiunea premeditării.

Atunci când Ekström încheie audierea martorului Melker Hansson, de la brigada tehnică a poliţiei din Göteborg, avocata Annika Giannini îi puse câteva scurte întrebări:

— Domnule Hansson, există ceva, indiferent ce, în toată ancheta dumneavoastră şi în întreaga documentare tehnică pe care aţi strâns-o care să stabilească în vreun fel că Lisbeth Salander minte asupra scopului vizitei la Gosseberga? Puteţi dovedi că s-a dus acolo ca să-şi ucidă tatăl?

Melker Hansson reflectă un moment.

— Nu, răspunse el în cele din urmă.

— În consecinţă, nu puteţi spune nimic despre premeditare?

— Nu.

— Concluzia procurorului Ekström, chiar dacă a fost elocventă şi bogată în cuvinte, este prin urmare o speculaţie?

— Presupun că da.

— Există ceva în dovezile tehnice care să contrazică afirmaţia lui Lisbeth Salander că a luat cu ea pistolul polonez, un Wanad P-83, din simplă întâmplare, pentru că acesta se afla în geanta ei şi nu ştia ce să facă cu arma, după ce o luase de la Sonny Nieminen la Stallarholmen?

— Nu.

— Mulţumesc, spuse Annika Giannini, aşezându-se. Au fost singurele ei cuvinte în ora cât durase audierea lui Hansson.

Birger Wadensjöö a părăsit sediul Secţiei de pe Artillerigatan la ora şase seara, cu sentimentul că era înconjurat de nori ameninţători şi că se îndrepta spre un dezastru iminent. De mai multe săptămâni, înţelesese că titlul de director, prin urmare şef al Secţiei pentru analize speciale, era doar o formulă fără niciun conţinut. Părerile lui, protestele şi implorările nu mai jucau niciun rol. Fredrik Clinton îşi arogase dreptul de-a lua orice hotărâre. Dacă Secţia ar fi fost o instituţie deschisă şi oficială, acest lucru n-ar fi avut nicio importanţă – el s-ar fi adresat superiorului direct, prezentându-i nemulţumirile sale.

În situaţia actuală, nu exista nimeni căruia să i se poată plânge. Era singur şi la bunul plac al unui om pe care îl considera nebun. Şi, cel mai rău lucru era că autoritatea lui Clinton era absolută. Mucoşi ca Jonas Sandberg şi slujitori credincioşi ca Georg Nyström – toţi păreau că intraseră imediat în rând şi ascultau de cel mai mic gest al nebunului muribund.

Admitea că Fredrik Clinton era o autoritate discretă, care nu lucra pentru a se îmbogăţi. Ar fi vrut, de asemenea, să creadă că bătrânul lucra având binele Secţiei în faţa ochilor sau cel puţin ceea ce considera el că este bine. Era ca şi cum întreaga organizaţie se afla în cădere liberă, într-o stare de autosugestie colectivă, în care colaboratori cu experienţă îndelungată refuzau să vadă că fiecare mişcare pe care o făceau, fiecare hotărâre pe care o luau şi o puneau în practică nu făcea decât să-i ducă mai aproape de prăpastie.

Wadensjöö simţea o apăsare în piept, când a luat-o pe Linnegatan, unde găsise loc de parcare în ziua aceea. A oprit alarma, a căutat cheile şi tocmai era pe cale să deschidă uşa maşinii, când a auzit o mişcare în spate şi s-a întors, îi era greu să vadă în lumina slabă şi au trecut câteva secunde înainte să-l recunoască pe bărbatul impunător de pe trotuar.

— Bună seara, domnule Wadensjöö, spuse Torsten Edklinth, şeful Comisiei pentru protecţia Constituţiei. N-am fost pe teren de zece ani, dar astăzi am simţit că trebuie să fiu prezent.

Wadensjöö i-a privit tulburat pe cei doi poliţişti în civil care îl flancau pe Edklinth. Erau Jan Bublanski şi Marcus Erlander.

Dintr-odată, a înţeles ce urma să se întâmple.

— Am trista obligaţie de a te înştiinţa că procuratura generală a hotărât să fii arestat pentru un şir aşa de lung de infracţiuni, că va lua cu siguranţă multe săptămâni, până se va stabili lista completă.

— Ce înseamnă asta?! întrebă Wadensjöö indignat.

— Asta înseamnă că eşti arestat, fiind bănuit pe motive întemeiate pentru complicitate la crimă. Eşti, de asemenea, bănuit de şantaj, mituire, ascultare ilegală, mai multe cazuri de falsificare de documente şi delapidare gravă, complicitate la intrare prin efracţie, abuz de autoritate, spionaj şi alte chestiuni mai mărunte. Acum, noi doi vom merge la Kungsholmen şi vom avea în seara asta o discuţie serioasă, în linişte şi pace.

— Dar eu nu am comis nicio crimă, spuse Wadensjöö cu respiraţia tăiată.

— Ancheta o va decide.

— Clinton a fost. Clinton, tot timpul, spuse Wadensjöö. Torsten Edklinth dădu din cap mulţumit.

Orice poliţist ştie că există două modele clasice de a interoga un suspect. Poliţistul rău şi poliţistul bun. Poliţistul rău ameninţă, înjură, bate cu pumnul în masă şi, în general, se comportă grosolan, cu intenţia de a-l speria pe cel arestat, de a-l face să se dea bătut şi a-l face să mărturisească. Poliţistul bun, de preferinţă un bătrânel un pic grizonant, oferă ţigări şi cafea, dă din cap într-un fel simpatic şi foloseşte un ton rezonabil.

Mulţi poliţişti – dar nu toţi – ştiu de asemenea, că tehnica de interogatoriu cu poliţistul bun oferă de departe cele mai bune rezultate. Hoţul veteran cu piele groasă nu va fi în niciun caz impresionat de un poliţist rău. Şi amatorul nesigur, care este înspăimântat de un poliţist rău şi eventual recunoaşte, cu cea mai mare probabilitate ar fi recunoscut, indiferent de tehnica folosită.

Mikael Blomkvist a ascultat din camera alăturată interogatoriul cu Birger Wadensjöö. Prezenţa lui fusese obiectul unei dispute interne, înainte ca Edklinth să decidă că va putea profita de observaţiile lui Mikael.

Mikael a constatat că Edklinth folosea o a treia variantă de interogatoriu, poliţistul indiferent, tehnică ce părea în cazul de faţă să funcţioneze deosebit de bine. Edklinth a intrat în sala de interogatoriu, a turnat cafea în ceşti de porţelan, a dat drumul la magnetofon şi s-a lăsat pe spate în scaun.

— Lucrurile stau aşa: avem toate probele tehnice posibile împotriva dumitale. Nu ne interesează, de fapt, să-ţi ascultăm povestea, decât pentru a confirma ceea ce ştim deja. Şi, o întrebare la care eventual am vrea să avem răspunsul: de ce? Cum aţi putut fi aşa de nebuni încât să luaţi hotărârea de-a lichida oameni în Suedia, exact ca şi cum ne-am fi aflat în Chile, pe vremea dictaturii lui Pinochet? Magnetofonul este pornit. Dacă vrei să spui ceva, acum este momentul. Dacă nu vrei să vorbeşti, voi închide magnetofonul şi pe urmă îţi luăm cravata şi şireturile şi te băgăm la închisoare, să aştepţi avocatul, procesul şi condamnarea.

Edklinth a băut apoi o înghiţitură de cafea, rămânând tăcut. După ce, timp de două minute, nu s-a spus nimic, a întins mâna, închizând magnetofonul. Apoi, s-a ridicat în picioare.

— O să trimit pe cineva după tine, în câteva minute. Bună seara.

— Nu am ucis pe nimeni, spuse Wadensjöö, atunci când Edklinth deschidea uşa.

Acesta s-a oprit în prag:

— Nu mă interesează să vorbim verzi şi uscate. Dacă vrei să te explici, atunci mă voi aşeza pe scaun şi voi da drumul la magnetofon. Toate autorităţile Suediei – şi, în special, prim-ministrul – aşteaptă cu nerăbdare să audă ce ai de spus. Dacă vei povesti, eu pot să mă duc la prim-ministru chiar în seara asta şi să-i prezint versiunea ta asupra celor întâmplate. Dacă nu vorbeşti, vei fi oricum acuzat şi condamnat.

— Stai jos, spuse Wadensjöö.

Nimeni nu putea să nu observe că era deja resemnat. Mikael oftă uşurat. Se afla în compania Monicăi Figuerola, a procurorului Ragnhild Gustavsson, a colaboratorului anonim, Stefan, de la Säpo, precum şi a altor două persoane necunoscute. Mikael bănuia că cel puţin unul dintre aceşti anonimi îl reprezenta pe ministrul justiţiei.

— Nu am nimic de-a face cu crimele, spuse Wadensjöö, atunci când Edklinth a dat din nou drumul la magnetofon.

— *Crimele?* o întrebă Blomkvist pe Monica Figuerola.

— Ştt, făcu ea.

— Au fost Clinton şi Gullberg. Eu nu aveam nici cea mai mică bănuială despre ce aveau de gând să facă. Am fost total şocat, când am auzit că Gullberg l-a împuşcat pe Zalachenko. Nu puteam crede că este adevărat... Nu puteam crede. Şi când am auzit despre Björck, am fost pe punctul de a face infarct.

— Povesteşte despre asasinarea lui Björck, spuse Edklinth, fără să schimbe tonul. Cum s-a petrecut?

— Clinton a angajat pe cineva. Nu ştiu cum s-a petrecut, dar au fost doi iugoslavi. Sârbi, dacă nu mă înşel. Georg Nyström a fost cel care le-a dat însărcinarea şi i-a plătit. Când am aflat, am înţeles că totul se va termina cu o catastrofă.

— Vom lua lucrurile de la început, zise Edklinth. Când ai intrat în Secţie?

După ce Wadensjöö îşi începu povestea, fu imposibil să mai fie oprit. Interogatoriul continuă timp de aproape cinci ore.

26
Vineri 15 iulie

Doctor Peter Teleborian s-a prezentat ca o persoană inspirând multă încredere, când a luat loc în boxa martorilor, în dimineaţa zilei de vineri. A fost audiat de către Ekström mai mult de nouăzeci de minute şi a răspuns cu o autoritate liniştită la toate întrebările. Expresia feţei lui era când îngrijorată, când amuzată.

— Ca să rezumăm... spuse Ekström, răsfoindu-şi hârtiile. Aprecierea dumneavoastră ca psihiatru care timp de mulţi ani a îngrijit-o pe Lisbeth Salander este că aceasta suferă de schizofrenie paranoidă?

— Tot timpul am afirmat că este deosebit de greu de făcut o apreciere exactă a stării ei. Pacienta este, după cum ştiţi, aproape autistă în relaţiile ei cu medicii şi autorităţile. Părerea mea este că suferă de o boală psihică gravă, dar, în situaţia actuală, eu nu pot da un diagnostic exact. Nici măcar nu pot determina în ce stadiu al psihozei se află, fără studii mult mai cuprinzătoare.

— În orice caz, nu consideraţi că este sănătoasă din punct de vedere psihic.

— Întreaga ei poveste este o foarte grăitoare.

— Aţi putut consulta aşa-numita autobiografie pe care Lisbeth Salander a scris-o şi pe care a adus-o la tribunal, ca depoziţie. Cum puteţi s-o comentaţi?

Peter Teleborian a desfăcut braţele într-un gest larg, ridicând din umeri.

— Dar cum judecaţi credibilitatea povestirii?

— Nu există niciun fel de credibilitate. Conţine doar un şir de afirmaţii despre diferite persoane, poveşti care de care mai fanteziste. În mare, „explicaţia” ei scrisă întăreşte bănuielile că suferă de schizofrenie paranoidă.

— Puteţi da vreun exemplu?

— Cel mai evident exemplu este felul în care descrie aşa-numitul viol de care afirmă că este vinovat tutorele ei, Bjurman.

— Puteţi dezvolta subiectul?

— Întreaga descriere este incredibil de detaliată. Este un exemplu clasic de genul fanteziilor groteşti pe care copiii le pot imagina. Există multe cazuri asemănătoare, din procese cunoscute de incest, în care copilul dă descrieri care cad din cauza propriei lor imposibilităţi şi unde lipsesc cu totul probele materiale. Prin urmare, sunt fantezii erotice pe care le pot avea chiar şi copiii de o vârstă foarte fragedă... Ca şi cum ar privi la televizor un film de groază.

— Dar în prezent, Lisbeth Salander nu mai este copil, ci o femeie matură, spuse Ekström.

— Da şi rămâne să se determine exact la ce nivel mental se află ea. Dar, în fond, aveţi dreptate. Este matură şi probabil că şi crede în descrierea pe care a dat-o.

— Socotiţi că sunt minciuni.

— Nu, dacă ea crede în ceea ce spune, atunci nu sunt minciuni. Este doar o istorie care arată că nu poate face deosebirea între fantezie şi realitate.

— Prin urmare, nu a fost violată de avocatul Bjurman?

— Nu. Probabilitatea trebuie considerată ca minimă. Ea are nevoie de îngrijire calificată.

— Apăreţi şi dumneavoastră în declaraţia ei....

— Da, este chiar distractiv. Dar, din nou, e o fantezie căreia îi dă expresie. Dacă ar fi să credem această sărmană fată, eu sunt aproape pedofil...

Zâmbi, continuând:

— Însă ea exprimă aici ceea ce eu nu încetez să repet. Din autobiografia lui Salander putem afla că a fost maltratată, fiind ţinută în cămaşă de forţă aproape tot timpul petrecut la clinica Sankt Stefan şi că eu veneam la ea noaptea. Este un caz

aproape clasic al incapacităţii ei de-a interpreta realitatea. Sau, mai exact, aşa interpretează ea realitatea.

— Mulţumesc. Vă las la dispoziţia apărării acum, dacă avocata Giannini are vreo întrebare.

Pentru că Annika Giannini practic nu avusese întrebări sau obiecţii în primele două zile ale procesului, toţi se aşteptau ca ea să pună din nou doar câteva întrebări, din sentimentul datoriei şi apoi să întrerupă interogatoriul. *Prestaţia apărării este atât de jalnică, încât toată povestea începe să fie penibilă,* gândi Ekström.

— Da. Am, spuse Annika Giannini. De fapt, am chiar un număr mare de întrebări şi discuţia va lua destul de mult timp. Acum e ora 11:30. Propun să luăm o pauză pentru prânz, ca să pot face audierea martorului neîntrerupt, după aceea.

Judecătorul Iversen hotărî să întrerupă procesul pentru prânz.

Curt Svensson era însoţit de doi poliţişti în uniformă, atunci când, la ora 12 fix, şi-a pus palma uriaşă pe umărul comisarului Georg Nyström, în faţa restaurantului Mäster Anders, de pe Hantverkargatan. Nyström a ridicat uluit privirea spre Curt Svensson, care i-a băgat sub nas legitimaţia de poliţist.

— Bună ziua. Sunteţi arestat pentru complicitate la crimă şi tentativă de omor. Capetele de acuzare vă vor fi comunicate de către procurorul de stat, în după-amiaza asta. Vă sfătuiesc să ne urmaţi de bunăvoie, spuse Curt Svensson.

Georg Nyström avea înfăţişarea cuiva care nu înţelegea limba vorbită de Curt Svensson. Dar putea să-şi dea seama că acesta era o persoană pe care era bine s-o urmezi, fără să protestezi.

Inspectorul criminalist Jan Bublanski era însoţit de Sonja Modig şi de şapte poliţişti înarmaţi, atunci când colaboratorul Stefan Bladh, de la Comisia pentru protecţia Constituţiei, îi primi la ora 12 fix, în zona închisă care constituia domeniul Säpo, din sediul de pe Kungsgatan. Au mers pe diferite coridoare, până ce Stefan s-a oprit, arătându-le o uşă. Asistenta secretarului general rămase perplexă când Bublanski îi arătă legitimaţia de poliţist.

— Fii amabilă şi stai liniştită. E vorba de o intervenţie a poliţiei.

Merse până la uşa cabinetului, întrerupându-l pe secretarul general Albert Shenke în mijlocul unei convorbiri telefonice.

— Ce se întâmplă? întrebă Shenke.

— Sunt inspectorul criminalist Jan Bublanski. Sunteţi arestat pentru delicte împotriva Constituţiei. Diferitele capete de acuzare vă vor fi comunicate în după-amiaza aceasta.

— Nu se poate aşa ceva! spuse Shenke.

— Ba se poate, replică Bublanski.

Puse să fie sigilat biroul lui Shenke şi plasă doi poliţişti în faţa uşii cu ordinul de-a nu lăsa pe nimeni să treacă pragul. Aveau ordin să folosească bastoanele de cauciuc şi chiar să-şi scoată armele, dacă ar fi încercat cineva să pătrundă cu forţa.

Au continuat procesiunea pe coridoare, până ce Stefan le-a arătat o altă uşă, şi au repetat întreaga procedură cu contabilul-şef Gustav Atterbom.

Jerker Holmberg a fost asistat de brigada de intervenţie din Södermalm atunci când, la ora 12 fix, a bătut la uşa unui birou închiriat temporar, la etajul al doilea al unei clădiri din faţa redacţiei revistei *Millennium,* pe Götgatan.

Cum nimeni nu venea să deschidă, Jerker Holmberg a ordonat ca poliţiştii să intre cu forţa, dar, înainte ca drugul de fier să intre în acţiune, s-a întredeschis uşa.

— Poliţia, spuse Jerker Holmberg. Ieşi afară, cu mâinile ridicate.

— Dar eu sunt poliţist, zise inspectorul de poliţie Göran Mårtensson.

— Ştiu. Şi ai permis pentru o grămadă de arme.
— Da, dar sunt poliţist în misiune.
— Pe naiba, misiune, spuse Jerker Holmberg.
Fu ajutat să-l întoarcă pe Mårtensson cu faţa la perete şi să-i ia arma.
— Eşti arestat pentru ascultare ilegală, gravă greşeală profesională, repetate violări de domiciliu la jurnalistul Mikael Blomkvist, în Bellmansgatan, şi probabil multe alte capete de acuzare. Puneţi-i cătuşele.
Jerker Holmberg a procedat la o percheziţie rapidă a biroului, constatând că se afla acolo suficientă aparatură electronică pentru a pune pe picioare un studio de înregistrări. A lăsat un poliţist de pază în încăpere, cu ordinul de-a sta nemişcat pe un scaun şi a nu lăsa amprente digitale.
Când Mårtensson a fost scos pe uşă, Henry Cortez şi-a ridicat aparatul Nikon digital şi a făcut o serie de 22 de fotografii. De bună seamă, el nu era fotograf profesionist, iar fotografiile lui lăsau destul de mult de dorit în ceea ce privea calitatea. Dar clişeele au fost vândute în ziua următoare unui tabloid, pentru o sumă pur şi simplu scandaloasă.

Monica Figuerola a fost singura dintre poliţiştii participanţi la raziile zilei care să fi cunoscut acest incident neprevăzut. Era asistată de brigada de intervenţie din Norrmalm şi de trei colegi de la RPS/Säk atunci când, la ora 12 fix, a intrat pe uşa imobilului de pe Artillerigatan şi a urcat treptele care duceau la apartamentul de la ultimul etaj, care era proprietatea societăţii Bellona.
Operaţiunea fusese pregătită în grabă. De îndată ce forţa de intervenţie s-a grupat în faţa uşii, ea a dat semnalul de trecere la acţiune. Doi poliţişti masivi, de la brigada de intervenţie din Norrmalm, au ridicat un berbec de 40 de kilograme din oţel şi au deschis uşa, cu două lovituri bine ţintite. Brigada de intervenţie, dotată cu veste antiglonţ şi armele respective, a ocupat apartamentul în aproximativ zece secunde după ce uşa fusese forţată.
După supravegherea care fusese făcută din zorii zilei, cinci persoane, identificate drept colaboratori ai Secţiei, intraseră pe uşă în dimineaţa aceea. Toate cinci au fost găsite în răstimp de câteva secunde şi li s-au pus cătuşele.
Monica Figuerola avea vestă de protecţie. A trecut prin apartamentul care fusese cartierul general al Secţiei după 1960, deschizând uşă după uşă. A constatat că ar fi avut nevoie de un arheolog, pentru a o ajuta să sorteze munţii de hârtii care umpleau camerele.
După câteva secunde de la intrarea în apartament, a deschis uşa unei încăperi mai mici, descoperind că era o odaie de dormit. Brusc s-a aflat faţă-n faţă cu Jonas Sandberg. El fusese un semn de întrebare în planificarea sarcinilor de lucru, făcută în dimineaţa aceea. În seara precedentă, poliţistul pus pe urmele lui Sandberg îl pierduse. Automobilul lui era parcat în Kungsholmen şi acesta nu fusese văzut la locuinţa sa, în cursul nopţii. Dimineaţa, nimeni nu ştia cum să fie localizat şi arestat.
Au pază de noapte, din motive de securitate. Normal. Şi Sandberg a rămas să doarmă acolo, după schimbul de noapte.
Jonas Sandberg nu avea pe el decât chiloţii şi părea încă ameţit de somn. S-a întins după arma de serviciu de pe noptieră. Monica Figuerola s-a aplecat în faţă, aruncând arma pe podea, departe de Sandberg.
— Jonas Sandberg, eşti arestat pentru complicitate în cazul asasinatelor lui Gunnar Björck şi Alexander Zalachenko, precum şi de complicitate în tentativa de omor asupra lui Mikael Blomkvist şi Erika Berger. Pune-ţi pantalonii.
Jonas Sandberg dădu o lovitură de pumn în direcţia Monicăi Figuerola. Ea pară imediat, din reflex.
— Glumeşti? spuse.

Îl prinse de braţ, răsucindu-i-l aşa de violent, încât Sandberg alunecă în spate, căzând pe podea. Ea îl răsuci pe burtă, punându-şi genunchiul în spinarea lui. Îi puse singură cătuşele. Era prima oară de când începuse să lucreze la RPS/Säk când folosea de fapt cătuşele într-o misiune de serviciu.

L-a lăsat pe Sandberg în grija a doi poliţişti şi a mers mai departe. În cele din urmă, a deschis ultima uşă, din fundul apartamentului. Conform schiţelor care fuseseră aduse de la biroul de construcţii al primăriei, acolo se afla o mică încăpere care dădea spre curte. S-a oprit în prag, privind sperietoarea de ciori cea mai descărnată pe care o văzuse vreodată. Înţelese imediat că se afla în faţa unui om muribund.

— Fredrik Clinton, eşti arestat pentru complicitate la crimă, tentativă de omor şi un lung şir de alte infracţiuni, a spus ea. Rămâi liniştit în pat. Am chemat o ambulanţă, ca să te transporte la Kungsholmen.

Christer Malm se plasase imediat lângă intrarea de pe Artillerigatan. Spre deosebire de Henry Cortez, el ştia să-şi folosească Nikonul digital. A utilizat un teleobiectiv scurt şi fotografiile au fost de clasă profesionistă.

Ele arătau cum membrii Secţiei, unul după altul, au fost scoşi pe uşă şi plasaţi în maşini de poliţie şi cum, în cele din urmă, o maşină a Salvării l-a ridicat pe Fredrik Clinton. Ochii lui au întâlnit obiectivul aparatului chiar în momentul în care Christer apăsa pe declanşator. Avea aerul neliniştit şi tulburat.

Imaginea a fost apoi premiată ca Fotografia Anului.

27
Vineri 15 iulie

Judecătorul Iversen a bătut în masă la ora 12:30, declarând că lucrările tribunalului au fost reluate. N-a putut să nu remarce că o a treia persoană apăruse brusc la masa Annikăi Giannini. Holger Palmgren se afla acolo, aşezat într-un scaun cu rotile.

— Bună ziua, Holger, spuse judecătorul Iversen. A trecut ceva vreme de când te-am văzut ultima oară într-o sală de judecată.

— Bună ziua, domnule judecător. Unele cazuri sunt aşa de complicate, că juniorii au nevoie de un pic de asistenţă.

— Credeam că nu mai profesezi ca avocat.

— Am fost bolnav. Dar avocata Giannini m-a rugat s-o ajut în acest caz.

— Înţeleg.

Annika Giannini îşi drese vocea:

— Mai trebuie adăugat că Holger Palmgren a reprezentat-o pe Lisbeth Salander timp de mulţi ani.

— Să lăsăm asta deoparte, spuse judecătorul Iversen. Îi făcu semn Annikăi Giannini să înceapă. Ea se ridică.

Detestase întotdeauna prostul obicei suedez de-a face audierea martorilor pe un ton neprotocolar, toată lumea stând aşezată în jurul unei mese, aproape ca la o cină. Se simţea mult mai bine să vorbească stând în picioare.

— Cred că am putea începe cu comentariile finale, de dinainte de prânz. Domnule Teleborian, de ce respingeţi atât de sistematic toate afirmaţiile care vin din partea lui Lisbeth Salander?

— Pentru că, în mod evident, nu sunt adevărate, răspunse Peter Teleborian.

Era liniştit şi destins. Annika Giannini dădu din cap, întorcându-se spre judecătorul Iversen:

— Domnule judecător, Peter Teleborian afirmă că Lisbeth Salander minte şi fabulează. Acum, apărarea va arăta că fiecare cuvânt care se află în autobiografia lui Lisbeth Salander este adevărat. Vom prezenta dovezi scrise şi declaraţii verbale ale martorilor. Am ajuns la acel punct al procesului în care procurorul a prezentat în linii mari acuzaţiile sale. Noi am ascultat şi ştim acum cum arată exact acuzaţiile împotriva lui Lisbeth Salander.

Annika Giannini îşi simţi brusc gura uscată şi mâinile tremurând. Respiră adânc şi bău o gură de apă minerală. Apoi, îşi sprijini ferm mâinile pe speteaza scaunului, ca să nu i se vadă nervozitatea.

— Din rechizitoriul procurorului putem trage concluzia că acesta are foarte multe păreri, dar teribil de puţine dovezi. El crede că Lisbeth Salander l-a împuşcat pe Carl-Magnus Lundin, la Stallarholmen. Afirmă că ea s-a dus la Gosseberga ca să-şi ucidă tatăl. Presupune că Lisbeth Salander suferă de schizofrenie paranoidă şi de toate bolile psihice imaginabile. Şi îşi construieşte această presupunere pe datele furnizate de către o singură sursă, şi anume dr. Peter Teleborian.

Făcu o pauză, simţind că rămâne fără aer. Apoi continuă, de data asta mai rar.

— Situaţia probelor este aceea că opinia procurorului se bazează în exclusivitate pe declaraţia lui Peter Teleborian. Dacă are dreptate, toate sunt bune şi frumoase; atunci clienta mea se va simţi mai bine primind îngrijirea psihiatrică adecvată pe care atât el, cât şi procurorul o cer.

Pauză.

— Dar dacă dr. Teleborian greşeşte, atunci situaţia devine cu totul alta. Şi, în plus, dacă el minte cu bună ştiinţă, asta înseamnă că Lisbeth Salander este din nou victima unei erori judiciare, a unui abuz care are loc de mulţi ani.

Se întoarse spre Ekström.

— Ceea ce vom face în după-amiaza aceasta va fi să arătăm că martorul dumneavoastră greşeşte şi că dumneavoastră, ca procuror, aţi fost înşelat şi convins să acceptaţi drept adevărate toate aceste concluzii false.

Peter Teleborian zâmbea amuzat. El deschise larg braţele, făcând un semn de încurajare spre Annika Giannini. Aceasta se întoarse din nou spre judecătorul Iversen:

— Domnule judecător, voi arăta că aşa-numita expertiză medico-legală a lui Peter Teleborian este un bluf, de la cap la coadă. Voi arăta că acesta minte în mod conştient în legătură cu clienta mea. Voi arăta că Lisbeth Salander a fost supusă unui grav abuz judiciar. Şi voi demonstra că ea este la fel de inteligentă şi de raţională ca oricare altul din această încăpere.

— Iertaţi-mă, dar… începu Ekström.

— Un moment.

Annika Giannini ridică un deget.

— V-am lăsat să vorbiţi nestânjenit timp de două zile. Acum este rândul meu.

Se întoarse din nou spre judecătorul Iversen:

— Nu aş pronunţa acuzaţii aşa de grave în faţa unui complet de judecată dacă n-aş avea probele cele mai puternice.

— Vă rog, continuaţi, spuse judecătorul Iversen. Dar nu vreau să aud cine ştie ce teorii conspiraţioniste pline de detalii. Reţineţi că aţi putea fi acuzată de calomnie, chiar şi pentru afirmaţii făcute în faţa curţii.

— Mulţumesc. Voi ţine minte asta.

Se întoarse spre Teleborian. Acesta părea în continuare amuzat de situaţie.

— Apărarea a cerut în repetate rânduri să aibă acces la dosarul medical al lui Lisbeth Salander din perioada în care, ca adolescentă, a fost închisă la dumneavoastră, la Sankt Stefan. De ce nu am putut vedea dosarul?

— Pentru că tribunalul a hotărât că este confidenţial. Este o decizie care a fost luată, prin urmare, din respect pentru Lisbeth Salander, dar dacă o instanţă superioară ridică această interdicţie, vă voi arăta dosarul, desigur.

— Mulţumesc. Câte nopţi din cei doi ani pe care Lisbeth Salander i-a petrecut la clinica Sankt Stefan s-a aflat în cămaşă de forţă?

— Nu pot să-mi aduc aminte aşa, pe loc.

— În ceea ce o priveşte, ea susţine că este vorba de 380 din cele 786 pe care le-a petrecut la Sankt Stefan.

— Nu pot spune numărul exact, dar este o exagerare fantastică. De unde provine cifra asta?

— Din autobiografia ei.

— Şi afirmaţi că, încă şi astăzi, îşi aminteşte exact fiecare noapte petrecută în cămaşă de forţă?! Este incredibil.

— Este? De câte nopţi vă amintiţi dumneavoastră?

— Lisbeth Salander era o pacientă foarte agresivă şi violentă şi fără îndoială că a fost lăsată într-o cameră lipsită de stimuli, de un număr de ori. Poate ar trebui să vă lămuresc că scopul unei încăperi lipsite de stimuli este…

— Mulţumesc, nu este nevoie. Este, conform teoriei, o cameră în care pacientul nu are parte de nicio stimulare senzorială, care se presupune că-i poate provoca nelinişte. Câte zile a zăcut Lisbeth Salander, care pe atunci avea 13 ani, legată în cămaşă de forţă într-o asemenea încăpere?

— Este vorba de… maximum vreo treizeci de ori, în timpul pe care l-a petrecut la spital.

— Treizeci. O mică parte din cele 380 de ori pe care le indică ea.

— Incontestabil.

— Mai puţin de o zecime din cifra pe care o indică.
— Da.
— Ar putea dosarul ei medical să ofere o informaţie mai exactă?
— Este posibil.
— Excelent, spuse Annika Giannini, scoţând din servietă un teanc gros de hârtii. Atunci, am să rog să mi se permită să înmânez completului de judecată o copie a dosarului medical de la Sankt Stefan al lui Lisbeth Salander. Eu am numărat de câte ori s-a notat ceva despre cămaşa de forţă şi am aflat că cifra este de 381, deci chiar mai mult decât afirmă clienta mea.
Ochii lui Teleborian se măriră:
— Staţi… este vorba de informaţii confidenţiale. De unde le-aţi obţinut?
— Mi le-a dat un jurnalist de la *Millennium.* Prin urmare, nu mai sunt confidenţiale, devreme ce s-au aflat printre alte hârtii pe biroul unor redacţii de ziare. Poate ar trebui să spun că extrase din dosarul medical al clientei mele vor fi publicate de revista *Millennium* chiar astăzi. Cred deci că şi acest complet de judecată ar trebui să aibă posibilitatea să le cerceteze.
— Este ilegal…
— Nu. Lisbeth Salander a dat aprobarea să se publice extrasul. Căci clienta mea nu are nimic de ascuns.
— Clienta dumitale este declarată iresponsabilă şi nu are dreptul să ia vreo hotărâre.
— Vom reveni asupra declaraţiei de incapacitate a lui Lisbeth Salander. Dar, mai întâi, vom studia ce s-a întâmplat cu ea la Sankt Stefan.
Judecătorul Iversen îşi încruntă sprâncenele, luând dosarul pe care i-l dăduse Annika Giannini.
— Nu am făcut nicio copie pentru procuror. De altfel, el a primit acest document care aduce prejudicii clientei mele acum o lună.
— Ce spuneţi? întrebă Iversen.
— Procurorul Ekström a primit o copie a acestui dosar confidenţial de la Teleborian, la o întâlnire din biroul său, care a avut loc sâmbătă, 4 iunie, anul curent, la ora 17:00.
— Este adevărat? întrebă Iversen.
Primul impuls al procurorului Ekström a fost să nege. Apoi, a înţeles că Annika Giannini avea probabil dovezi.
— Am cerut, sub obligaţia secretului profesional, să citesc părţi din acest dosar, recunoscu Ekström. Eram obligat să mă asigur că Salander chiar a trăit povestea pe care pretinde că a trăit-o.
— Mulţumesc, spuse Annika Giannini. Asta înseamnă că am primit confirmarea că dr. Peter Teleborian nu numai că minte, ci şi că a săvârşit un delict, arătând un dosar medical despre care el însuşi afirmă că este confidenţial.
— Am notat acest lucru, spuse judecătorul Iversen.
Judecătorul Iversen era dintr-odată foarte atent. Annika Giannini tocmai reuşise într-un fel neobişnuit să desfiinţeze un martor şi apoi să facă praf o parte importantă din depoziţia acestuia. *Şi afirmă că poate dovedi tot ce spune.* Iversen îşi puse mai bine ochelarii.
— Doctor Teleborian, pornind de la acest dosar pe care dumneavoastră personal l-aţi scris, puteţi să-mi spuneţi acum câte zile a petrecut Lisbeth Salander în cămaşă de forţă?
— Nu-mi aminteam că fusese un număr aşa de mare, dar dacă aşa spune dosarul, trebuie s-o cred.
— 381 de zile. Nu este exagerat de mult?
— E neobişnuit de mult, da.

— Cum v-aţi simţi dacă aţi avea 13 ani şi cineva v-ar lega cu curele de cadrul de fier al patului mai mult de un an de zile? Că sunteţi torturat?

— Trebuie să înţelegeţi că pacienta era periculoasă, pentru ea însăşi şi pentru ceilalţi…

— OK. Periculoasă pentru ea însăşi – şi-a făcut vreodată rău Lisbeth Salander?

— Existau unele elemente de îngrijorare…

— Repet întrebarea: şi-a făcut vreodată rău Lisbeth Salander? Da sau nu?

— Noi, psihiatrii, trebuie să învăţăm să interpretăm imaginea de ansamblu. În ceea ce o priveşte pe Lisbeth Salander, puteţi, de exemplu, să-i priviţi corpul, pe care are o mulţime de tatuaje şi tot felul de piercinguri, ceea ce este de fapt un comportament autodistructiv şi un fel de-a face rău propriului său corp. Putem traduce aceasta ca o manifestare de ură împotriva propriei persoane.

Annika Giannini se întoarse spre Lisbeth Salander:

— Tatuajele tale sunt o manifestare de ură împotriva propriei tale persoane?

— Nu, spuse Lisbeth Salander.

Annika Giannini se întoarse din nou spre Teleborian.

— Aşadar, dumneavoastră spuneţi că eu, care am cercei şi de fapt am şi un tatuaj, într-un loc extrem de intim, sunt periculoasă pentru mine însămi?

Holger Palmgren pufni în râs, dar îşi transformă râsul într-un acces de tuse.

— Nu, nu aşa… tatuajele pot, de asemenea, să facă parte dintr-un ritual social.

— Prin urmare, vreţi să spuneţi că Lisbeth Salander nu este inclusă în acest ritual social?

— Puteţi vedea şi singură că tatuajele ei sunt groteşti şi-i acoperă importante părţi din trup. Nu este un fetişism estetic normal, nici o decorare a trupului.

— Câte procente?

— Poftim?

— Câte procente de suprafaţă corporală tatuată trebuie să aibă cineva, pentru a înceta să fie fetişism estetic şi să se transforme în boală psihică?

— Îmi denaturaţi cuvintele.

— A, da? Cum se face că, după părerea dumneavoastră, este vorba de un ritual social perfect acceptabil când e vorba de mine sau alte tinere, dar devine probă împotriva clientei mele atunci când trebuie evaluată starea ei psihică?

— În calitatea mea de psihiatru trebuie să am în vedere, după cum spuneam, imaginea de ansamblu. Tatuajele sunt doar un indiciu, unul din multele indicii la care eu trebuie să fiu atent atunci când îi judec starea.

Annika Giannini tăcu câteva secunde, fixându-l cu privirea pe Peter Teleborian. Vorbi apoi foarte rar:

— Dar, doctor Teleborian, aţi început s-o legaţi în cămaşă de forţă pe clienta mea atunci când ea avea 13 ani. În vremea aceea, nu avea niciun tatuaj, nu-i aşa?

Peter Teleborian şovăi câteva secunde. Annika vorbi din nou.

— Presupun că nu aţi legat-o pentru că bănuiaţi că avea de gând să înceapă să se tatueze cândva, în viitor?

— Nu, sigur că nu. Tatuajele nu au de-a face cu starea ei din 1991.

— Prin urmare, suntem din nou la întrebarea mea iniţială. Şi-a făcut vreodată rău Lisbeth Salander, ca să fie motivat faptul că a fost ţinută legată într-un pat timp de un an de zile? De exemplu, s-a rănit cu vreun cuţit sau lamă, sau ceva asemănător?

Peter Teleborian păru nesigur timp de o secundă:

— Nu, dar aveam motive să cred că era periculoasă pentru ea însăşi.

— Motive să credeţi… Aşa că aţi legat-o pentru că presupuneaţi ceva.

— Noi facem aprecieri.

— Am pus aceeaşi întrebare timp de aproximativ cinci minute. Vorbiţi despre comportamentul autodistructiv al clientei mele ca fiind motivul pentru care aţi

legat-o, în total, mai mult de un an din cei doi în care s-a aflat sub îngrijirea dumneavoastră. Puteţi să fiţi amabil şi să-mi daţi în sfârşit un exemplu de comportament autodistructiv pe care îl avea la 12 ani?

— Spre exemplu, fata era subnutrită. Asta se trăgea, printre altele, din faptul că refuza să mănânce. Noi am bănuit o anorexie. Am fost obligaţi s-o hrănim forţat de mai multe ori.

— Şi care era motivul?

— Bineînţeles, pentru că refuza să mănânce.

Annika Giannini se întoarse spre clienta ei:

— Lisbeth, este adevărat că refuzai să mănânci la Sankt Stefan?

— Da.

— De ce?

— Pentru că nemernicul ăsta îmi punea deseori calmante în mâncare.

— Aha. Deci doctorul Teleborian voia să-ţi dea medicamente. Şi de ce nu voiai să le iei?

— Nu-mi plăceau medicamentele pe care mi le dădea. Mă făceau apatică. Nu mai puteam gândi şi eram complet dusă, cea mai mare parte din timpul când nu dormeam. Era neplăcut. Şi nemernicul refuza să-mi spună ce conţineau calmantele.

— Prin urmare, refuzai să iei medicamentele?

— Da. Atunci, a început să mi le pună în mâncare. Deci, n-am mai mâncat. De fiecare dată când îmi punea ceva în mâncare, refuzam să mănânc cinci zile.

— Prin urmare, erai flămândă?

— Nu întotdeauna. Câteva dintre infirmiere mi-au dat pe furiş sendvişuri, de câteva ori. Mai ales un îngrijitor îmi dădea mâncare, noaptea târziu. Acest lucru s-a întâmplat de mai multe ori.

— Prin urmare, vrei să spui că îngrijitorii de la Sankt Stefan îşi dădeau seama că tu eşti flămândă şi îţi dădeau de mâncare, ca să nu mori de foame?

— A fost în perioada în care m-am războit cu nemernicul, din cauza medicamentelor.

— Prin urmare, exista un motiv absolut raţional pentru care refuzai să mănânci?

— Da.

— Deci, nu era din cauză că nu voiai mâncare?

— Nu. Foarte des eram flămândă.

— Este deci corect să spun că a existat un conflict între tine şi dr. Teleborian?

— Se poate spune.

— Ai ajuns la Sankt Stefan pentru că ai aruncat benzină pe tatăl tău şi i-ai dat foc.

— Da.

— De ce ai făcut asta?

— Pentru că o bătea pe mama mea.

— Ai explicat vreodată acest lucru cuiva?

— Sigur că da.

— Cui?

— Le-am spus poliţiştilor care m-au interogat, celor de la serviciile sociale, celor de la protecţia copilului, doctorilor, unui preot şi nemernicului.

— Prin „nemernic”, te referi la…

— Individul ăsta de aici.

Arătă cu degetul spre dr. Peter Teleborian.

— De ce îl numeşti nemernic?

— Când am ajuns prima oară la Sankt Stefan, am încercat să-i explic ce se întâmplase.

— Şi ce a spus doctorul Peter Teleborian?

— Nu a vrut să mă asculte. A afirmat că fantazez. Şi, ca pedeapsă, aveam să fiu legată, până voi înceta să fantazez. Pe urmă, a încercat să bage în mine droguri.

— Baliverne, spuse dr. Teleborian.

— De aceea nu vorbeşti cu el?

— Nu i-am mai spus un cuvânt din noaptea în care am împlinit 13 ani. Eram tot în cămaşă de forţă. A fost cadoul de naştere pe care mi l-am făcut mie însămi.

Annika Giannini se întoarse din nou spre Teleborian:

— Doctor Teleborian, se pare că motivul pentru care clienta mea refuza să mănânce era că nu accepta să-i daţi droguri.

— E posibil ca ea să le fi considerat aşa.

— Dar dumneavoastră cum le consideraţi?

— Aveam o pacientă care era deosebit de dificilă. Afirm că purtarea ei arăta că este periculoasă pentru ea însăşi, dar se poate să fi fost doar o chestiune de interpretare. În schimb, era violentă şi avea un comportament psihotic. Nu există nicio îndoială asupra faptului că era periculoasă pentru cei din jur. De fapt, venise la Sankt Stefan după ce încercase să-şi omoare tatăl.

— Ajungem şi la asta. Aţi fost răspunzător de îngrijirea ei timp de doi ani. În 381 din aceste zile, aţi ţinut-o legată în cămaşă de forţă. S-ar putea ca această cămaşă de forţă să fi fost folosită ca metodă de pedeapsă, atunci când pacienta mea nu făcea cum spuneaţi dumneavoastră?

— E o aiureală.

— Este? Am observat că, după cum reiese din dosarul medical, cămaşa de forţă a fost folosită cel mai mult în primul an… 320 din 381 de zile! De ce s-a renunţat la folosirea cămăşii de forţă?

— Pacienta a evoluat şi a devenit mai echilibrată.

— Oare nu din cauză că metodele dumneavoastră au fost considerate de restul personalului ca exagerat de brutale?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu e adevărat că personalul a depus reclamaţii, printre altele, contra hrănirii cu forţa a pacientei?

— Cu siguranţă, pot exista întotdeauna diferenţe de opinie. Nu e nimic neobişnuit. Dar devenise dificil să fie hrănită cu forţa, ţinând cont de rezistenţa ei violentă…

— Pentru că ea refuza medicamentele, care o făceau inertă şi pasivă. Nu avea nicio problemă să mănânce, atunci când nu era sedată. Nu ar fi fost o metodă de tratament mai rezonabilă să nu se treacă imediat la măsuri de constrângere?

— Cu tot respectul, doamnă Giannini. De fapt, eu sunt medicul. Bănuiesc că propria mea competenţă este ceva mai mare decât a dumitale. Este sarcina mea să hotărăsc ce măsuri medicale trebuie folosite.

— E adevărat că nu sunt medic, doctor Teleborian. Dar nu sunt total lipsită de competenţă. Pe lângă titlul meu de avocat, sunt de fapt psiholog cu studii la universitatea din Stockholm. Sunt cunoştinţe necesare în profesia mea.

Se lăsă o tăcere mormântală în sala de judecată. Atât Ekström, cât şi Teleborian o priviră uimiţi pe Annika Giannini. Ea continuă necruţătoare:

— Nu este adevărat că metoda dumneavoastră de-a o trata pe clienta mea a dus apoi la neînţelegeri violente între dumneavoastră şi superiorul dumneavoastră, medicul-şef din vremea aceea, Johannes Caldin?

— Nu… Nu este adevărat.

— Johannes Caldin a murit acum mai mulţi ani şi nu mai poate depune astăzi mărturie. Dar avem în sala de judecată o persoană care de mai multe ori l-a întâlnit pe medicul-şef Johannes Caldin. Este vorba de cel care mă asistă astăzi, avocatul Holger Palmgren.

Se întoarse spre acesta:
— Poţi povesti despre ce era vorba?
Holger Palmgren îşi drese glasul. Suferea încă de urmările atacului cerebral şi trebuia să se concentreze, pentru a formula cuvintele fără să se bâlbâie.
— Am fost numit reprezentant al intereselor lui Lisbeth, atunci când mama acesteia a fost atât de grav lovită de tatăl ei, încât a rămas handicapată şi nu s-a mai putut îngriji de fiica sa. Avea leziuni cerebrale ireversibile şi repetate hemoragii cerebrale.
— Prin urmare, vorbeşti despre Alexander Zalachenko? Procurorul Ekström se aplecă, plin de interes, în faţă.
— E adevărat, spuse Holger Palmgren. Ekström tuşi, dregându-şi glasul:
— Trebuie să amintesc că ne aflăm acum într-o zonă considerată ca secret militar.
— Nu cred că este vreun secret în faptul că Alexander Zalachenko a brutalizat-o pe mama lui Lisbeth Salander timp de mulţi ani, spuse Annika Giannini.
Peter Teleborian ridică mâna:
— Faptele nu stau aşa cum le prezintă doamna Giannini.
— Ce vreţi să spuneţi?
— Nu există nicio îndoială că Lisbeth Salander a fost martoră la o tragedie familială, că a fost ceva care a declanşat grava maltratare din 1991. Dar, de fapt, nu există nicio dovadă care să susţină că aceasta ar fi fost o situaţie care ar fi continuat mai mulţi ani, cum afirmă doamna Giannini. Se poate să fi fost vorba de o singură dată sau de o ceartă care a degenerat. Dacă este vorba de adevăr, nu există dovezi nici că cel care i-a brutalizat mama ar fi fost de fapt domnul Zalachenko. Avem informaţii că ea era prostituată şi pot exista alţi posibili autori.
Annika Giannini îl privi uluită pe Peter Teleborian. Pentru moment, păru să-şi fi pierdut glasul. Apoi, privirea i se concentra.
— Puteţi dezvolta această afirmaţie? îl rugă ea.
— Ceea ce voiam să spun este că, în practică, avem doar afirmaţiile lui Lisbeth Salander.
— Da, şi?
— În primul rând, erau două fete. Sora lui Lisbeth, Camilla Salander, niciodată nu a făcut acest gen de acuzaţii. A negat că asemenea lucruri s-au petrecut. Apoi, dacă într-adevăr a avut loc vreo brutalizare în măsura în care o afirmă clienta dumneavoastră, ea ar fi trebuit în mod natural să fie specificată în anchetele sociale şi altele de felul acesta.
— Există vreun interogatoriu cu Camilla Salander, la care să avem acces?
— Interogatoriu?
— Aveţi vreo documentaţie care să arate că sora lui Lisbeth, Camilla Salander, a fost măcar întrebată despre ce se întâmpla în casă?
Lisbeth Salander începu să se foiască, atunci când numele surorii sale fu amintit. Aruncă o privire spre Annika Giannini.
— Presupun că serviciile sociale au făcut o anchetă…
— Chiar adineauri aţi afirmat că sora lui Lisbeth nu a făcut niciodată aceleaşi afirmaţii despre faptul că Alexander Zalachenko a brutalizat-o pe mama lor şi că, dimpotrivă, ea a negat acest lucru. Era o declaraţie categorică. De unde aveţi această informaţie?
Peter Teleborian rămase brusc tăcut, vreme de mai multe secunde. Annika Giannini văzu cum i se schimba privirea, când înţelesese că făcuse o greşeală. Ştia ce va spune ea în continuare şi nu avea nicio posibilitate să ocolească întrebarea.
— Vreau să amintesc că reiese din ancheta făcută de poliţie, spuse el în cele din urmă.

— Vreţi să amintiţi… În ceea ce mă priveşte, am căutat cu lumânarea după un raport al poliţiei asupra incidentului din Lundagatan, când Alexander Zalachenko a fost ars grav. Tot ce-am găsit sunt scurte constatări, făcute de poliţiştii care au venit la faţa locului.

— E posibil…

— Aşa că aş vrea să ştiu exact cum se face că dumneavoastră aţi citit raportul asupra unei anchete făcute de poliţie, care nu este disponibil pentru apărare?

— Nu pot răspunde la această întrebare, zise Teleborian. Eu am primit o parte din raport, în legătură cu faptul că în 1991 am făcut o expertiză medico-legală asupra ei, legată de încercarea de a-şi omorî tatăl.

— Procurorul Ekström a putut consulta acest raport?

Ekström se răsuci în scaun şi se trase de barbişon. Înţelesese deja că o subapreciase pe Annika Giannini. Şi, de fapt, nu avea de ce să mintă:

— Da, l-am putut consulta.

— De ce apărarea nu a avut acces la acest material?

— Nu l-am considerat ca fiind important pentru proces.

— Puteţi să fiţi amabil şi să-mi spuneţi cum aţi avut acces la această anchetă? Când m-am adresat poliţiei, am primit doar răspunsul că un asemenea raport nu există.

— Ancheta a fost făcută de Säpo. Este document secret.

— Prin urmare, Säpo a anchetat un caz de brutalizare gravă a unei femei şi a hotărât să claseze ca secret raportul?

— Asta s-a făcut din pricina făptaşului… Alexander Zalachenko. Era un refugiat politic.

— Cine a făcut ancheta? Tăcere.

— Nu aud nimic. Ce nume se afla pe prima pagină?

— A fost făcută de către Gunnar Björck, de la departamentul pentru străini, din cadrul RPS/Säk.

— Mulţumesc. Este vorba despre acelaşi Gunnar Björck despre care clienta mea afirmă că a colaborat cu Peter Teleborian, pentru a contraface expertiza medico-legală asupra ei, în 1991?

— Presupun că da.

Annika Giannini îşi îndreptă din nou atenţia spre Peter Teleborian:

— În 1991, un tribunal de instanţă a luat hotărârea de-a o închide pe Lisbeth Salander într-un spital de psihiatrie infantilă. De ce a luat tribunalul această hotărâre?

— Tribunalul a făcut o evaluare atentă a faptelor săvârşite de pacientă şi a stării ei psihice – oricum, ea încercase să-şi omoare propriul tată cu o bombă cu benzină. Nu este o ocupaţie la care se dedau adolescenţii obişnuiţi, indiferent dacă sunt tatuaţi sau nu!

Peter Teleborian surâse politicos.

— Şi pe ce şi-a bazat tribunalul decizia? Dacă înţeleg exact situaţia, ei aveau un singur aviz medico-legal pe care se bazau. Fusese scris de dumneavoastră şi de un poliţist cu numele de Gunnar Björck.

— Astea sunt teoriile conspiraţioniste ale domnişoarei Salander, doamnă Giannini. Aici, eu va trebui să…

— Iertaţi-mă, dar încă n-am pus întrebarea, spuse Annika Giannini, întorcându-se din nou spre Holger Palmgren. Holger, am vorbit despre faptul că dumneata l-ai întâlnit pe superiorul doctorului Teleborian, medicul-şef Caldin.

— Da. Am fost desemnat ca girant şi om de încredere al lui Lisbeth Salander. N-am întâlnit-o decât în trecere. Ca toţi ceilalţi, am crezut că e grav bolnavă psihic.

Dar pentru că asta era însărcinarea mea, m-am interesat de starea ei generală de sănătate.

— Şi ce-a spus medicul-şef Caldin?

— Ea era pacienta doctorului Teleborian, iar doctorul Caldin nu-i acordase vreo atenţie specială, în afară de cea obişnuită în examinări generale. Abia după un an am început să discut despre reabilitarea ei, pentru a se întoarce înapoi în societate. Eu am propus o familie de adopţie. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat la Sankt Stefan, dar la un moment dat, doctorul Caldin a început să se intereseze de Lisbeth Salander.

— Cum se manifesta acest interes?

— Am avut impresia că el făcea altă evaluare decât cea a doctorului Teleborian. Într-o zi, mi-a povestit că hotărâse să schimbe rutinele în îngrijirea ei. N-am înţeles decât mai târziu că era vorba despre legarea ei. Caldin a hotărât, pur şi simplu, ca ea să nu mai fie pusă în cămaşă de forţă. Considera că nu existau motive pentru aceasta.

— Prin urmare, s-a opus doctorului Teleborian?

— Iertaţi-mă, dar astea sunt simple supoziţii, spuse procurorul Ekström.

— Nu, îi replică Holger Palmgren. Nu numai. Am cerut o evaluare asupra felului în care Lisbeth Salander ar putea fi reintegrată în societate. Doctorul Caldin a scris această evaluare. O mai am încă.

Îi dădu o hârtie Annikăi Giannini.

— Aceasta este o scrisoare de la doctorul Caldin, adresată mie. Este datată în octombrie 1992, prin urmare, în perioada în care Lisbeth Salander se afla de 20 de luni la Sankt Stefan. Aici, doctorul Caldin scrie, citez: „Decizia mea ca pacienta să nu mai fie pusă în cămaşă de forţă sau silită să mănânce a avut ca rezultat evident faptul că ea este acum liniştită. Nu mai are nevoie de medicamente puternice. Pacienta este însă extrem de închisă şi puţin comunicativă şi continuă să aibă nevoie de sprijin”. Sfârşitul citatului.

— Prin urmare, scrie clar că a fost hotărârea lui.

— Aşa este. De asemenea, doctorul Caldin personal a luat hotărârea ca Lisbeth Salander să fie reintegrată în societate, cu ajutorul unei familii de adopţie.

Lisbeth aprobă cu un gest din cap. Şi-l amintea pe doctorul Caldin, la fel cum îşi amintea fiecare amănunt al şederii ei la Sankt Stefan. Refuzase să vorbească cu acesta, el era doctor de nebuni, încă unul din şirul de halate albe care voiau să răscolească în sentimentele ei. Însă acesta fusese prietenos şi binevoitor. Se aflase în biroul lui, ascultându-l atunci când îi explicase ce părere avea despre ea.

Păruse lezat atunci când a refuzat să vorbească cu el. În cele din urmă, îl privise în ochi, explicându-i hotărârea sa: „Nu voi vorbi niciodată cu tine sau cu vreun alt doctor de nebuni. Voi nu ascultaţi ce vă spun. Puteţi să mă ţineţi închisă aici până la moarte. Asta nu schimbă situaţia. Nu voi vorbi cu voi”. El o privise cu uimire în ochi. Apoi, dăduse din cap, ca şi cum ar fi priceput.

— Doctore Teleborian… Am constatat că dumneavoastră aţi internat-o pe Lisbeth Salander în clinica psihiatrică. Dumneavoastră aţi pus la dispoziţia tribunalului raportul care a constituit singurul temei pe care s-a bazat decizia. Este corect?

— În fapt, este corect. Dar eu consider….

— Veţi avea suficient timp să spuneţi ce consideraţi. Când Lisbeth Salander a împlinit 18 ani, aţi intervenit iar în viaţa ei, încercând din nou s-o închideţi într-o clinică.

— De data aceasta, nu eu am făcut evaluarea medico-legală.

— Nu, ea a fost scrisă de către un anume doctor Jesper H. Löderman. Care, din întâmplare, vă era doctorand la vremea aceea. Prin urmare, evaluările dumneavoastră erau cele care prevalau în acceptarea expertizei.

— Nu există nimic incorect sau imoral în aceste evaluări. Ele au fost făcute după toate regulile.

— Acum, Lisbeth Salander are 27 de ani şi pentru a treia oară ne aflăm în situaţia în care dumneavoastră încercaţi să convingeţi un tribunal că este bolnavă psihic şi că trebuie închisă într-o instituţie psihiatrică.

Doctorul Peter Teleborian oftă adânc. Annika Giannini era bine pregătită. Îl luase prin surprindere cu un număr de întrebări viclene şi reuşise să-i răstălmăcească răspunsurile. Nu se lăsase captivată de farmecul lui şi-i ignora cu totul autoritatea. Era obişnuit ca oamenii să dea din cap aprobatori, atunci când vorbea.

Cât de mult ştie?

Aruncă o privire procurorului Ekström, dar înţelese că nu se putea aştepta la vreun ajutor din partea acestuia. Trebuia să se descurce singur.

Îşi spuse în gând că era de fapt o autoritate.

N-are nicio importanţă ce spune ea. Evaluarea mea contează.

Annika Giannini ridică de pe masă expertiza medico-legală făcută de el:

— Haideţi să privim mai de aproape ultima constatare pe care aţi făcut-o. Dedicaţi multă energie analizei vieţii spirituale a lui Lisbeth Salander. O parte sunt propriile dumneavoastră interpretări asupra persoanei, comportamentului şi obiceiurilor ei sexuale.

— În această analiză am încercat să ofer o imagine de ansamblu.

— Foarte bine. Şi, pornind de la această imagine de ansamblu, aţi ajuns la concluzia că Lisbeth Salander suferă de schizofrenie paranoidă.

— Nu vreau să mă limitez la un diagnostic exact.

— Dar la această concluzie n-aţi ajuns în urma unor discuţii cu Lisbeth Salander, nu-i aşa?

— Ştiţi prea bine că Salander refuză consecvent să răspundă la întrebări, atunci când eu sau vreo altă persoană oficială încearcă să-i vorbească. Chiar şi acest comportament este foarte grăitor. El poate fi interpretat prin aceea că tendinţele paranoice ale pacientei se manifestă cu atâta violenţă, încât ea literalmente nu poate purta nici cea mai simplă discuţie cu o persoană oficială. Crede că toţi vor să-i facă rău şi simte o ameninţare aşa de mare, încât se închide într-o carapace prin care nu se poate trece, devenind literalmente mută.

— Observ că vă exprimaţi foarte prudent. Spuneţi că aceasta poate fi interpretat ca…

— Da, este adevărat. Mă exprim cu prudenţă. Psihiatria nu este o ştiinţă exactă şi trebuie să fiu atent în concluziile mele. În acelaşi timp, noi, psihiatrii, nu obişnuim să facem supoziţii goale.

— Sunteţi foarte atent şi rămâneţi tot timpul în gardă. În realitate, dumneavoastră n-aţi schimbat niciun singur cuvânt cu clienta mea, din noaptea în care aceasta a împlinit 13 ani, pentru că a refuzat consecvent să vorbească cu dumneavoastră.

— Nu numai cu mine. Nu este capabilă să poarte o discuţie cu vreun psihiatru, oricine ar fi.

— Asta înseamnă că, după cum scrieţi aici, concluziile dumneavoastră se bazează pe experienţa şi observaţiile asupra clientei mele.

— E adevărat.

— Ce poţi afla studiind o fată care stă cu braţele încrucişate pe un scaun şi refuză să vorbească?

Peter Teleborian oftă adânc, având aerul că era obositor să lămurească nişte lucruri atât de evidente. Zâmbi:

— De la un pacient care nu spune nicio vorbă poţi afla că acesta este un pacient care e capabil să nu scoată o vorbă. Chiar şi asta constituie un comportament deranjat şi totuşi eu nu-mi bazez toate concluziile doar pe acest fapt.

— În după-amiaza asta, voi chema şi un alt psihiatru. El se numeşte Svante Branden şi este medic-şef la Institutul de Medicină Legală, specialist în psihiatrie infantilă. Îl cunoaşteţi?

Peter Teleborian se simţi din nou sigur pe sine. Zâmbi. Prevăzuse că Annika Giannini avea să aducă alt psihiatru, pentru a încerca să pună sub semnul întrebării concluziile lui. Era o situaţie pentru care era pregătit şi va şti fără greutate să facă faţă fiecărei obiecţii, cuvânt cu cuvânt. Avea să fie chiar mai uşor să mânuiască un coleg universitar, într-o dispută amicală, decât o persoană ca această Giannini, care nu avea nicio reţinere şi era gata să-i răstălmăcească propriile-i vorbe.

— Da. Este un psihiatru de medicină legală cunoscut şi foarte competent. Însă, doamnă Giannini, nu ştiu dacă înţelegeţi că a face o analiză de felul acesta este un proces academic şi ştiinţific. Dumneata poţi să nu fii de acord în privinţa concluziilor mele şi un alt psihiatru poate interpreta un comportament sau o întâmplare în cu totul alt fel decât o fac eu. Este vorba de diferite puncte de vedere sau poate, pur şi simplu, de măsura în care psihiatrul îşi cunoaşte pacientul. Poate că va ajunge la o altă concluzie despre Lisbeth Salander. Nu este deloc neobişnuit în psihiatrie.

— Nu pentru asta îl voi chema. El nu a întâlnit-o şi nu a consultat-o pe Lisbeth Salander şi nu va trage niciun fel de concluzii în legătură cu starea ei psihică.

— A, da?

— L-am rugat să vă citească raportul şi toată documentarea pe care aţi formulat-o despre Lisbeth Salander şi să conspecteze dosarul ei medical din anii în care s-a aflat la Sankt Stefan. L-am rugat să facă o evaluare – nu despre starea sănătăţii clientei mele, ci din punct de vedere strict ştiinţific, dacă există acoperire pentru concluziile dumneavoastră, în materialul pe care l-aţi prezentat.

Peter Teleborian ridică din umeri.

— Cu tot respectul… Eu cred că am mai bune cunoştinţe despre Lisbeth Salander decât oricare alt psihiatru din ţara asta. Am urmărit evoluţia ei de când avea 12 ani şi, din păcate, concluziile mele au fost mereu confirmate de propriul ei comportament.

— Cu atât mai bine, spuse Annika Giannini. Atunci, să privim concluziile dumneavoastră. În raport aţi scris că tratamentul a fost întrerupt atunci când avea 15 ani şi a fost plasată într-o familie de adopţie.

— E adevărat. A fost o greşeală foarte gravă. Dacă am fi dus tratamentul până la capăt, poate că astăzi n-am fi stat aici.

— Vreţi să spuneţi că, dacă aţi fi avut posibilitatea s-o mai ţineţi în cămaşă de forţă încă un an, ea ar fi devenit poate mai docilă?

— Este un comentariu destul de ieftin.

— Vă rog să mă scuzaţi. Citaţi deseori expertiza pe care a făcut-o doctorandul Jesper H. Löderman atunci când Lisbeth Salander urma să împlinească 18 ani. Scrieţi următoarele: „Comportamentul ei autodistructiv şi antisocial e confirmat de abuzurile şi promiscuitatea pe care le-a arătat după ce a fost lăsată să iasă de la Sankt Stefan”. La ce vă referiţi, spunând acestea?

Peter Teleborian rămase tăcut câteva secunde.

— Da… Acum trebuie să mă întorc un pic înapoi. După ce Lisbeth Salander a fost lăsată să iasă de la Sankt Stefan, ea a avut – aşa cum prevăzusem – probleme cu abuzul de alcool şi droguri. A fost arestată de poliţie în repetate rânduri. O anchetă

socială a stabilit, de asemenea, că avea relaţii sexuale necontrolate cu bărbaţi mai în vârstă şi că, după toate probabilităţile, se prostitua.

— Hai s-o luăm cu încetul. De câte ori a fost beată?

— Pardon?

— Era beată în fiecare zi, din momentul în care i s-a dat drumul şi până ce a împlinit 18 ani? Era beată o dată pe săptămână?

— Desigur, nu pot răspunde la această întrebare.

— Dar aţi stabilit totuşi că făcea abuz de alcool?

— Era minoră şi a fost arestată în repetate rânduri de poliţie, pentru consum de alcool.

— Ea doua oară când folosiţi expresia „a fost arestată în repetate rânduri”. Cât de des s-a întâmplat asta? O dată pe săptămână sau o dată la două săptămâni?

— Nu, nu este vorba de aşa de multe ori.

— Lisbeth Salander a fost arestată de două ori pentru consum de alcool, când avea 16 şi, respectiv, 17 ani. La una dintre ocazii, era aşa de beată, că a fost dusă la spital. Acestea sunt prin urmare repetatele ocazii la care vă refereaţi. A mai fost beată şi altă dată?

— Nu ştiu, dar comportamentul ei…

— Iertaţi-mă, am auzit exact? Prin urmare, nu ştiţi dacă a mai fost beată şi la alte ocazii, dar vă temeţi că aşa s-a întâmplat. Şi totuşi trageţi concluzia că Lisbeth Salander se învârtea într-un cerc vicios, de droguri şi alcool?

— Acestea sunt informaţiile serviciului social. Nu ale mele. Era vorba despre întreaga situaţie a lui Lisbeth Salander. Cum era de aşteptat, adeverind presupunerile sumbre pe care le făcusem, tratamentul fusese întrerupt şi viaţa ei devenise un cerc vicios de alcool, arestări şi promiscuitate necontrolată.

— Folosiţi expresia „promiscuitate necontrolată”.

— Da… Este un termen care indică faptul că ea nu avea control asupra propriei sale vieţi. Avea raporturi sexuale cu bărbaţi mult mai în vârstă.

— Ăsta nu este un delict.

— Nu, dar este o comportare anormală la o fată de 16 ani. Se poate deci pune întrebarea dacă ea participa la aceste relaţii de bunăvoie sau se afla într-o situaţie de constrângere.

— Dar aţi afirmat că se prostitua.

— A fost poate o consecinţă naturală a faptului că nu avea instrucţie, fusese incapabilă să facă faţă învăţământului şi să studieze mai departe şi, de aceea, nu putea să primească de lucru. E posibil ca ea să fi văzut bărbaţii mai în vârstă ca pe nişte taţi simbolici şi ca avantajele economice pentru serviciile sexuale să fi venit ca un bonus. În orice caz, pentru mine ăsta e un comportament nevrotic.

— Vreţi să spuneţi că faptul că o fată de 16 ani face sex este nevrotic?

— Îmi răstălmăciţi cuvintele.

— Dar nu ştiţi dacă ea a fost plătită vreodată pentru serviciile sexuale?

— Nu a fost niciodată arestată pentru prostituţie.

— Ceea ce nici nu se putea întâmpla, dat fiind că prostituţia nu este un delict legal.

— A, da, aveţi dreptate. Ceea ce este important în cazul ei este că era vorba de un comportament coercitiv nevrotic.

— Şi n-aţi avut nicio şovăială să trageţi concluzia că Lisbeth Salander era bolnavă mintal, pornind de la acest material redus. Când aveam 16 ani, m-am îmbătat până mi-am pierdut cunoştinţa, cu o jumătate de sticlă de votcă pe care am furat-o de la tata. Consideraţi că sunt bolnavă psihic?

— Nu, de bună seamă că nu.

— Este oare exact că şi dumneavoastră, când aveaţi 17 ani, aţi fost la o petrecere unde v-aţi îmbătat aşa de tare, că aţi ieşit în oraş şi aţi început să spargeţi vitrine, în piaţa din Uppsala? Aţi fost arestat de poliţie şi, după ce v-aţi trezit, aţi scăpat cu o amendă. Peter Teleborian păru uluit.

— Sau nu-i aşa?

— Da… Faci multe prostii, la 17 ani! Dar…

— Dar aceasta nu vă face să trageţi concluzia că suferiţi de o boală psihică gravă?

Peter Teleborian era iritat. Blestemata asta de… avocată! Îi deforma tot timpul vorbele şi se concentra pe tot felul de detalii particulare. Refuza să vadă imaginea de ansamblu. Complet fără nicio legătură, aducea raţionamente despre faptul că şi el fusese beat… *Cum dracu' dăduse de informaţiile astea?*

Tuşi, ridicând vocea:

— Rapoartele serviciului social sunt clare şi ele confirmă în toate punctele esenţiale că Lisbeth Salander ducea o viaţă care se învârtea în jurul alcoolului, drogurilor şi promiscuităţii. Serviciul social a presupus chiar că Lisbeth Salander era prostituată.

— Nu, serviciul social nu a afirmat niciodată că Lisbeth Salander era prostituată.

— Ea a fost arestată la…

— Nu. Ea nu a fost arestată. A fost percheziţionată în parcul Tantolunden, pe vremea când avea 17 ani şi se afla în compania unui bărbat cu mult mai în vârstă. În acelaşi an, a fost arestată pentru consum de alcool. Şi de data aceasta, în compania unui bărbat mult mai în vârstă. Cei de la serviciul social se temeau că poate se ocupa cu prostituţia, însă probe pentru această bănuială nu au apărut niciodată.

— Avea relaţii sexuale foarte dubioase cu un mare număr de persoane, atât băieţi, cât şi fete.

— În ancheta dumneavoastră, citez de la pagina 4, vă ocupaţi de obiceiurile sexuale ale lui Lisbeth Salander. Afirmaţi că relaţia cu prietena ei Miriam Wu confirmă temerile despre o psihopatie sexuală. Puteţi să ne detaliaţi?

Peter Teleborian rămase dintr-odată tăcut.

— Sper din tot sufletul că nu vreţi să afirmaţi că homosexualitatea este o boală mintală. Poate fi o afirmaţie pedepsită de lege.

— Nu, sigur că nu. Mă refer la notele de sadism sexual din relaţie.

— Vreţi să spuneţi că este sadică?

— Eu…

— Avem declaraţia făcută la poliţie de către Miriam Wu. În relaţia lor nu apare niciun fel de violenţă.

— S-au dedat unor perversiuni, cum ar fi *bondage*[*], sado-masochism….

— Acum cred că e vorba despre ce-aţi citit în tabloide. Lisbeth Salander şi prietena ei Miriam Wu s-au distrat de câteva ori cu jocuri sexuale în care Miriam Wu a legat-o pe clienta mea, dându-i în acelaşi timp satisfacţii sexuale. Nu este nici neobişnuit, nici interzis. De asta vreţi s-o internaţi pe clienta mea?

Peter Teleborian făcu un gest de negaţie din mână.

— Dacă îmi permiteţi să vă fac câteva confidenţe… Aveam 16 ani şi beam până mă îmbătăm, de nu mai ştiam de mine. Am fost beată de câteva ori, în vremea când mergeam la liceu. Am încercat droguri. Am fumat marijuana şi am probat chiar şi cocaină o dată, acum douăzeci de ani. Mi-am făcut debutul sexual cu un coleg de clasă, când aveam 15 ani şi am avut o relaţie cu un tip care-mi lega mâinile de tăblia de la capul patului, la 20 de ani. Când aveam 22 de ani, am avut o relaţie de

[*] Practică sexuală constând în legarea partenerului. (n. red.)

mai multe luni cu un bărbat care avea 47 de ani. Cu alte cuvinte, sunt bolnavă mintal?

— Doamnă Giannini… Mă ironizezi, dar experienţele sexuale ale dumitale nu au ce căuta în cazul de faţă.

— De ce nu? Când v-am citit aşa-zisa evaluare psihiatrică a lui Lisbeth Salander, am găsit punct cu punct lucruri care, scoase din context, se aplică şi la mine. De ce eu sunt sănătoasă şi normală, iar Lisbeth Salander este o sadică periculoasă pentru societate?

— Nu aceste detalii sunt decisive. Dumneata nu ai încercat să-ţi omori de două ori tatăl….

— Doctore Teleborian, realitatea este că nu vă priveşte cu cine vrea Lisbeth Salander să facă sex. Nu vă priveşte ce sex au partenerii ei sau în ce formă îşi practică viaţa sexuală. Şi totuşi dumneavoastră scoateţi aceste amănunte din viaţa ei şi le folosiţi ca dovezi că este bolnavă.

— Întreaga viaţă a lui Lisbeth Salander, de pe vremea când mergea la şcoala primară, este plină de observaţii despre nemotivatele ei accese de violenţă împotriva unor profesori şi a colegilor de clasă.

— Un moment…

Vocea Annikăi Giannini devenise ca o răzuitoare de gheaţă pe fereastra unei maşini:

— Priviţi la clienta mea.

Toţi o priviră pe Lisbeth Salander.

— Clienta mea a crescut într-o situaţie familială execrabilă, cu un tată care timp de ani de zile s-a dedat consecvent brutalizării grave a mamei ei.

— Este…

— Lăsaţi-mă să vorbesc până la capăt. Mama lui Lisbeth Salander era înspăimântată de moarte de Alexander Zalachenko. Nu îndrăznea să protesteze. Nu îndrăznea să meargă la doctor. Nu îndrăznea nici măcar să se adreseze unui centru pentru protecţia femeilor. Era măcinată încetul cu încetul şi în cele din urmă a fost bătută aşa de cumplit, că a avut leziuni cerebrale permanente. Persoana care a trebuit să poarte responsabilitatea, singura persoană care şi-a luat responsabilitatea pentru familie, înainte să fi ajuns cel puţin la adolescenţă, a fost Lisbeth Salander. A trebuit să-şi ia o responsabilitate fiindcă spionul Zalachenko era mai important decât mama lui Lisbeth.

— Eu nu pot să…

— Ne aflăm în faţa unei situaţii în care societatea a părăsit-o pe mama lui Lisbeth şi pe copii. Sunteţi uimit de faptul că Lisbeth avea probleme la şcoală? Priviţi-o. E mică şi slabă. Întotdeauna a fost cea mai mică din clasă. Era închisă şi diferită şi nu avea prieteni. Ştiţi dumneavoastră cum îi tratează colegii de clasă pe cei care sunt diferiţi?

Peter Teleborian suspină.

— Pot să mă întorc la dosarele ei şcolare şi să mă ocup, una după alta, de situaţiile în care Lisbeth a devenit violentă, spuse Annika Giannini. Au fost precedate de provocări. Eu recunosc aşa de bine semnele persecuţiilor! Ştiţi ce?

— Ce?

— O admir pe Lisbeth Salander. E mai dârză decât mine. Dacă eu aş fi fost pusă în cămaşă de forţă timp de un an, când aveam 13 ani, probabil că m-aş fi prăbuşit total. Ea a întors loviturile cu singura armă pe care o avea. Şi anume cu dispreţul ei. Ea refuză să vă vorbească.

Annika Giannini ridică dintr-odată vocea. Toată nervozitatea o părăsise de multă vreme. Simţea că are controlul situaţiei.

— În mărturia făcută mai devreme, aţi vorbit mult despre fantezii, de exemplu aţi afirmat că descrierea făcută violului a fost o fabulaţie totală.

— E adevărat.

— Pe ce vă bazaţi această afirmaţie?

— Pe experienţa mea asupra felului ei de a fantaza.

— Experienţa despre felul ei de a fantaza... Cum stabiliţi când fantazează? Atunci când spune că a stat în cămaşă de forţă 380 de zile este, conform părerii dumneavoastră, fantezie, cu toate că dosarul scris chiar de dumneavoastră arată că e adevărat.

— Aici e vorba de cu totul altceva. Nu există nicio dovadă despre faptul că avocatul Bjurman ar fi violat-o pe Lisbeth Salander. Vreau să spun, ace în sfârcul sânilor şi un viol aşa de brutal, că ar fi trebuit să fie dusă cu Salvarea la spital... E de la sine înţeles că aşa ceva n-a putut avea loc.

Annika Giannini se întoarse spre judecătorul Iversen:

— Am rugat să se aducă un videoproiector, ca să prezint un DVD...

— Se află aici, spuse Iversen.

— Putem trage perdelele?

Annika Giannini deschise computerul PowerBook şi îl conectă la videoproiector. Apoi, se întoarse spre clienta sa:

— Lisbeth. Vom privi filmul. Eşti pregătită?

— L-am trăit deja, răspunse Lisbeth Salander pe un ton sec.

— Şi am aprobarea ta să-l arăt?

Lisbeth Salander dădu din cap. Tot timpul îşi ţinea privirea fixată pe Peter Teleborian.

— Poţi spune când a fost făcut filmul?

— Pe 7 martie 2003.

— Cine l-a înregistrat?

— Eu am făcut-o. Am folosit o cameră ascunsă, care face parte din echipamentul standard de la Milton Security.

— Un moment! strigă procurorul Ekström. Începe să semene cu jongleriile de circ.

— La ce urmează să ne uităm? întrebă judecătorul Iversen cu o voce dură.

— Peter Teleborian afirmă că povestirea lui Lisbeth Salander este o fantezie. Eu voi arăta o dovadă a faptului că, dimpotrivă, este adevărată, cuvânt cu cuvânt. Filmul are nouăzeci de minute, vă voi arăta doar un număr de scene. Vă avertizez că el conţine imagini greu de suportat.

— E vorba de vreun montaj? întrebă Ekström.

— Există o foarte bună metodă ca să ne dăm seama de asta, spuse Annika Giannini, pornind DVD-ul din computer.

— *N-ai învăţat nici măcar să citeşti ora?* zise, în loc de bun venit, avocatul Bjurman.

Camera de filmat pătrunsese în apartamentul acestuia.

După 9 minute, judecătorul Iversen lovi cu ciocanul în masă, în momentul în care avocatul Bjurman era imortalizat, vârând cu forţa un falus enorm în anusul lui Lisbeth Salander. Annika Giannini pusese sunetul la maximum. Ţipetele lui Lisbeth Salander, pe jumătate înăbuşite de banda adezivă care îi acoperea gura, se auzeau în întreaga sală a tribunalului.

— Opriţi filmul, spuse Iversen cu glas foarte puternic şi hotărât.

Annika Giannini apăsă pe butonul de oprire. Lămpile din tavan se aprinseră. Judecătorul Iversen era roşu la faţă. Procurorul Ekström şedea ca înlemnit. Peter Teleborian era de o paloare cadaverică.

— Avocat Giannini, cât de lung spuneai că este filmul? zise judecătorul Iversen.

— Nouăzeci de minute. Violurile propriu-zise au avut loc de mai multe ori, timp de şase ore, dar clienta mea nu are decât o vagă idee despre violenţa ultimelor ore.

Annika Giannini se întoarse apoi spre Peter Teleborian:

— În schimb, aici se află scena în care Bjurman străpunge sfârcul sânului cu un ac, ceea ce dr. Peter Teleborian afirma că este o expresie a imaginaţiei dezlănţuite a lui Lisbeth Salander. A avut loc în minutul şaptezeci şi doi şi eu pot să vă arăt episodul, acum şi aici.

— Mulţumesc, nu este nevoie, spuse Iversen. Domnişoară Salander…

Se pierdu un moment, nemaiştiind ce să spună şi cum să continue.

— Domnişoară Salander, de ce aţi înregistrat acest film?

— Bjurman mă violase deja o dată, şi voia să o mai facă. La primul viol, fusesem silită să i-o sug boşorogului ăla dezgustător. Am crezut că va fi o nouă repriză şi că în felul acesta voi putea avea o dovadă despre ce făcea, ca să-l silesc să se ţină departe de mine. Îl subestimasem.

— Dar de ce nu aţi făcut o reclamaţie la poliţie pentru viol, atunci când aveaţi o… documentare aşa de convingătoare?

— Eu nu vorbesc cu poliţiştii, spuse Lisbeth Salander sec.

Deodată, Holger Palmgren se ridică din scaunul cu rotile. Se sprijini de marginea mesei. Glasul lui era foarte clar:

— Clienta noastră nu vorbeşte din principiu cu poliţiştii sau alte persoane oficiale, şi cu atât mai puţin cu psihiatrii. Motivul este limpede. De când era copil, a încercat, iar şi iar, să vorbească cu poliţişti, asistenţi sociali şi alte autorităţi, pentru a le explica faptul că mama ei era brutalizată de Alexander Zalachenko. Rezultatul a fost, de fiecare dată, că ea era pedepsită, pentru că funcţionari de stat hotărâseră că Zalachenko era mai important ca Salander. Îşi drese vocea, continuând:

— Şi când a înţeles că nimeni nu o asculta, singura ieşire pentru a încerca să-şi salveze mama a fost să recurgă la violenţă împotriva lui Zalachenko. Iar atunci, nemernicul ăsta, care se numeşte medic – spuse el, arătând spre Teleborian –, a scris un diagnostic psihiatric fals, care o declara nebună şi-i dădea lui posibilitatea s-o ţină în cămaşă de forţă la Sankt Stefan timp de 380 de zile. La dracu'!

Palmgren se aşeză. Iversen părea uluit de izbucnirea lui Palmgren. Se întoarse spre Lisbeth Salander:

— Doreşti poate să luăm o pauză….

— De ce? întrebă Lisbeth Salander.

— Bine, atunci continuăm. Avocat Giannini, caseta video va fi cercetată şi vreau să am un aviz tehnic asupra autenticităţii ei. Dar acum continuăm audierea.

— În regulă. Şi eu socotesc că este neplăcut. Însă adevărul este că Lisbeth, clienta mea a fost supusă unor abuzuri fizice, psihice şi juridice. Şi persoana care poate fi învinuită în cel mai înalt grad pentru acestea este Peter Teleborian. Şi-a încălcat jurământul de medic şi şi-a înşelat pacienta. Împreună cu Gunnar Björck, colaborator într-un grup ilegal din cadrul Säpo, a încropit o expertiză psihiatrică, pentru a putea închide un martor deranjant. Eu cred că această afacere este unică în istoria dreptului suedez.

— Sunt nişte acuzaţii incredibile, spuse Peter Teleborian. Am încercat, în cel mai bun fel posibil, s-o ajut pe Lisbeth Salander. Ea a vrut să-şi omoare tatăl. Era foarte clar că ceva nu era în ordine…

Annika Giannini îl întrerupse:

— Vreau acum să atrag atenţia asupra celei de a doua expertize medico-legale a doctorului Peter Teleborian, privind starea psihică a clientei mele. Expertiza care a fost prezentată astăzi, în acest proces. Eu afirm că este o minciună, exact cum a fost falsul din 1991.

— Da, dar aceasta este…
— Domnule judecător Iversen, puteţi convinge martorul să nu mă întrerupă?
— Domnule Teleborian…
— Am să tac. Dar sunt acuzaţii uluitoare. E normal să fiu revoltat…
— Domnule Teleborian, păstraţi tăcerea, până ce vi se va adresa o întrebare. Continuă, avocat Giannini.
— Acesta este raportul de medicină legală pe care doctorul Peter Teleborian l-a prezentat completului de judecată. El se întemeiază pe aşa-numite observaţii asupra clientei mele, care ar fi avut loc după ce ea a fost mutată la închisoarea Kronoberg, pe data de 6 iunie, iar ancheta aceasta s-ar fi desfăşurat până pe 5 iulie.
— Da, aşa am înţeles, spuse judecătorul Iversen.
— Doctor Teleborian, este adevărat că nu aţi avut posibilitatea să faceţi vreun test sau vreo observaţie asupra clientei mele înainte de 6 iunie? De altfel, ea se afla, după cum se ştie, izolată la spitalul Sahlgrenska.
— Da, spuse Teleborian.
— Aţi făcut de două ori încercarea de-a intra la clienta mea, la Sahlgrenska. De ambele daţi vi s-a interzis intrarea. Este corect?
— Da.
Annika Giannini îşi deschise din nou servieta şi scoase un document. Înconjură masa, dându-l judecătorului Iversen.
— Aha, spuse Iversen. Este o copie a anchetei doctorului Teleborian. Ce trebuie să dovedească aceasta?
— Vreau să chem doi martori, care aşteaptă în faţa sălii de judecată.
— Cine sunt aceştia?
— Este Mikael Blomkvist de la revista *Millennium* şi comisarul Torsten Edklinth, şef al Comisiei pentru protecţia Constituţiei, de la RPS/Säk.
— Şi ei aşteaptă afară?
— Da.
— Chemaţi-i înăuntru, spuse judecătorul Iversen.
— Nu se respectă regulile, spuse procurorul Ekström, care era foarte tăcut de o bună bucată de vreme.
Ekström înţelesese şocat că Annika Giannini era pe cale să-i sfâşie în bucăţi martorul principal. Filmul fusese distrugător. Iversen l-a ignorat total pe Ekström şi a făcut semn unui aprod să deschidă uşa. Mikael Blomkvist şi Torsten Edklinth intrară.
— Mai întâi, doresc să-l chem pe Mikael Blomkvist. L-aş ruga pe dr. Peter Teleborian să-i cedeze locul.
— Aţi terminat cu mine? întrebă Teleborian.
— Nicidecum, spuse Annika Giannini.
Mikael Blomkvist l-a înlocuit pe Teleborian în boxa martorilor. Judecătorul Iversen a îndeplinit repede formalităţile şi Mikael Blomkvist a jurat să spună adevărul şi numai adevărul.
Annika Giannini a mers la masa lui Iversen, rugându-l să-i înapoieze raportul medico-legal pe care i-l dăduse. Ea a înmânat copia lui Mikael.
— Ai văzut mai înainte acest document?
— Da, l-am văzut. Am în posesia mea trei versiuni. Pe cea dintâi am primit-o în jur de 12 mai, a doua pe 19 mai şi cea de a treia – care este cea de faţă – pe 3 iunie.
— Poţi spune cum ai intrat în posesia acestei copii?
— Am primit-o în calitatea mea de jurnalist, de la o sursă al cărei nume nu intenţionez să-l dau.
Lisbeth Salander îl fixă pe Peter Teleborian. Dintr-odată, acesta devenise livid.
— Ce-ai făcut cu expertiza?

— I-am dat-o lui Torsten Edklinth de la Comisia pentru protecţia Constituţiei.

— Mulţumesc, Mikael. În continuare, vreau să-l chem ca martor pe Torsten Edklinth, spuse Annika Giannini, luând înapoi copia, pe care i-o dădu iarăşi lui Iversen. Acesta o cercetă gânditor.

Procedura cu depunerea jurământului fu repetată.

— Domnule comisar Edklinth, este adevărat că aţi primit de la Mikael Blomkvist o expertiză medico-legală, privind-o pe Lisbeth Salander?

— Da.

— Când aţi primit-o?

— A fost trecută în registrul RPS/Säk cu data de 4 iunie.

— Şi este acelaşi document cu cel pe care tocmai l-am dat judecătorului Iversen?

— Dacă semnătura mea se află pe spatele documentului, este acelaşi.

Iversen întoarse documentul, constatând că semnătura lui Torsten Edklinth se afla acolo.

— Domnule comisar Edklinth, puteţi să mă lămuriţi, cum se poate întâmpla să aveţi în mână o expertiză medico-legală, care se referă la o persoană aflată izolată la spitalul Sahlgrenska?

— Da, sigur că pot.

— Explicaţi.

— Expertiza psihiatrică a lui Peter Teleborian este un fals, redactat împreună cu o persoană pe nume Jonas Sandberg, tot aşa cum Teleborian produsese un fals asemănător în 1991, împreună cu Gunnar Björck.

— Este o minciună, protestă cu glas slab Peter Teleborian.

— O minciună? întrebă Annika Giannini.

— Nu, deloc. Aş putea eventual adăuga faptul că Jonas Sandberg este una dintre cele zece persoane care, la ordinul procuraturii generale, au fost reţinute astăzi. El este arestat pentru complicitate în cazul asasinatului lui Gunnar Björck. Face parte dintr-un grup ilegal, care a operat în cadrul RPS/Säk şi care l-a protejat pe Alexander Zalachenko încă din anii ’70. Este acelaşi grup care s-a aflat în spatele deciziei de-a o închide pe Lisbeth Salander în 1991. Avem suficiente probe, precum şi mărturia făcută de şeful acestui grup.

În sala de judecată se lăsase o tăcere mormântală.

— Vrea Peter Teleborian să comenteze cele spuse? întrebă judecătorul Iversen.

Teleborian scutură din cap.

— În cazul acesta, pot să vă anunţ că riscaţi să fiţi acuzat de depoziţie falsă şi alte încălcări ale legii.

— Dacă mă scuzaţi… spuse Mikael Blomkvist.

— Da? întrebă Iversen.

— Peter Teleborian are probleme mult mai mari. În faţa uşii se află doi poliţişti care vor să-l ducă la interogatoriu.

— Vreţi să intre? spuse Iversen.

— Ar fi o idee excelentă.

Iversen făcu semn aprodului, care le lăsă să intre în sala de judecată pe Sonja Modig şi pe o femeie pe care procurorul Ekström o recunoscu imediat. Numele ei era Lisa Collsjö, inspector criminalist de la brigada pentru probleme speciale, acea brigadă din cadrul poliţiei statului care, printre altele, avea misiunea de-a se ocupa de abuzuri sexuale împotriva minorilor şi pornografie cu minori.

— De ce sunteţi aici? întrebă judecătorul Iversen.

— Suntem aici pentru a-l aresta pe Peter Teleborian, de îndată ce acţiunea noastră nu va mai stânjeni lucrările completului de judecată.

Iversen îi aruncă o privire Annikăi Giannini.

— Nu am terminat încă cu el, dar puteţi s-o faceţi.

— Vă rog, spuse Iversen.

Lisa Collsjö făcu câţiva paşi, oprindu-se în faţa lui Peter Teleborian:

— Eşti arestat pentru încălcare gravă a legii împotriva pornografiei cu minori.

Peter Teleborian nu mai respira. Annika Giannini constată că orice sclipire de lumină părea să se fi stins în ochii acestuia.

— Mai exact, pentru posesia a peste 8 000 de fotografii pornografice cu minori, care se află în computerul dumitale.

Ea se aplecă, ridicându-i servieta cu computerul, pe care acesta o avea cu el.

— Computerul a fost sechestrat, spuse ea.

Tot timpul cât acesta a fost condus spre uşă şi apoi scos din sala de judecată, privirea lui Lisbeth Salander a fixat, arzătoare ca focul, spinarea lui Peter Teleborian.

28
Vineri 15 iulie – sâmbătă 16 iulie

Judecătorul Jörgen Iversen a bătut cu stiloul în marginea mesei, pentru a face să înceteze murmurul care a urmat scoaterii din sală a lui Peter Teleborian. Apoi, a rămas tăcut un lung moment, şovăind asupra felului în care avea să urmeze procedura. În cele din urmă, s-a întors spre procurorul Ekström:

— Aveţi ceva de adăugat la cele ce s-au întâmplat în ultima oră?

Richard Ekström nu avea nicio idee ce să spună. S-a ridicat, l-a privit pe Iversen, apoi pe Torsten Edklinth, înainte de a-şi întoarce capul, ca să întâlnească privirea necruţătoare a lui Lisbeth Salander. A înţeles că bătălia era deja pierdută. Şi-a mutat privirea spre Mikael Blomkvist, dându-şi seama, plin de o spaimă bruscă, că el însuşi risca să ajungă în paginile revistei *Millennium…* Ceea ce va fi o catastrofă îngrozitoare.

În plus, nu înţelegea ce se întâmplase. Începuse procesul cu certitudinea că ştia exact despre ce era vorba în povestea aceasta.

Înţelesese echilibrul delicat pe care îl cerea securitatea ţării, în urma discuţiilor îndelungate şi sincere cu comisarul Georg Nyström. Primise, de asemenea, asigurări că raportul Salander din 1991 fusese falsificat. Avea toate informaţiile confidenţiale necesare. Pusese întrebări – sute de întrebări – şi primise răspuns la toate. Un bluf. Şi acum, Nyström era arestat, după cum afirma avocata Annika Giannini. Avusese încredere în Peter Teleborian, care părea aşa de… competent şi atotştiutor. Aşa de convingător.

Dumnezeule! În ce ciorbă am nimerit?

Şi după aceea:

Cum dracu’ am să ies din rahatul ăsta?

Îşi netezi barbişonul. Îşi drese glasul. Îşi scoase lent ochelarii.

— Îmi pare rău, dar cred că am fost fals informat într-un număr de puncte esenţiale din acest proces.

Se întrebă dacă să dea vina pe anchetatorii poliţiei şi brusc îl văzu în faţa ochilor pe comisarul Bublanski. Acesta nu-l va sprijini niciodată. Dacă Ekström făcea o mişcare greşită, Bublanski va convoca imediat o conferinţă de presă. Avea să-l distrugă.

Ekström întâlni ochii lui Lisbeth Salander. Ea stătea, aşteptând răbdătoare, cu o privire care dezvăluia atât curiozitate, cât şi sete de răzbunare.

Nu era posibil niciun compromis.

Mai putea încă să facă în aşa fel încât ea să fie condamnată pentru brutalizare gravă, la Stallarholmen. Probabil ar fi putut să ceară să fie condamnată pentru tentativă de omor asupra tatălui ei la Gosseberga. Asta ar însemna că va trebui să-şi schimbe din mers întreaga strategie şi să lase deoparte tot ce avea de-a face cu Peter Teleborian. Asta însemna că se prăbuşeau toate explicaţiile care o făceau să apară drept o psihopată, dar asta mai însemna şi că se adeverea istorisirea, cu ceea ce se întâmplase începând din 1991. Întreaga punere sub tutelă se prăbuşea, şi pe urmă…

Şi ea avea blestematul ăla de film, care…

Apoi, el fu izbit de certitudine.

Dumnezeule! Fata este nevinovată!

— Domnule judecător… Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar înţeleg că nu mă mai pot baza pe hârtiile pe care le am în mână.

— Nu, spuse Iversen sec.

— Cred că trebuie să iau o pauză şi că procesul trebuie întrerupt, până în momentul în care voi reuşi să lămuresc exact ce s-a întâmplat.

— Doamnă Giannini? spuse Iversen.
— Cer ca Lisbeth Salander să fie achitată de toate capetele de acuzare şi să fie imediat pusă în libertate. Socotesc că trebuie să primească o despăgubire pentru toate jignirile şi abuzurile la care a fost supusă.
Lisbeth Salander îşi întoarse privirea spre judecătorul Iversen.
Niciun compromis.
Judecătorul Iversen privi autobiografia lui Lisbeth Salander. Îşi mută privirea asupra procurorului Ekström.
— Cred că este o idee bună să se cerceteze exact ce s-a întâmplat. Dar, mi-e teamă că nu dumneata eşti persoana potrivită pentru a face cercetarea.
Reflectă un moment:
— În toţi anii mei ca jurist şi judecător, niciodată nu am trăit ceva care măcar să amintească de ce s-a întâmplat astăzi în sala de judecată. Trebuie să mărturisesc că mă simt copleşit. Niciodată nu am auzit ca martorul principal al acuzării să fie acuzat în mijlocul procesului sau ca probele care păreau convingătoare să se dovedească falsuri. Sincer vorbind, în această situaţie, nu mai ştiu care din capetele de acuzare ale procurorului mai rămân în picioare.
Holger Palmgren îşi drese glasul.
— Da? întrebă Iversen.
— Ca reprezentant al apărării, nu pot decât să împărtăşesc sentimentele dumitale. Adesea trebuie să faci un pas înapoi şi să laşi înţelepciunea să treacă înaintea formalităţilor. Vreau să subliniez că dumneata, ca judecător, nu ai văzut decât începutul unei afaceri care va zgudui organizaţiile administrative din Suedia. În cursul zilei, mai mulţi poliţişti din Säpo au fost arestaţi. Ei vor fi acuzaţi de crimă şi de un şir aşa de lung de infracţiuni, încât cercetarea lor va lua timp îndelungat.
— Presupun că trebuie să hotărăsc să se ia o pauză în acest proces.
— Iartă-mă, dar cred că ar fi un sfârşit nefericit.
— Te ascult.
Palmgren avea, în mod evident, greutăţi în formularea cuvintelor. Dar a vorbit mai rar şi fără să se bâlbâie:
— Lisbeth Salander este nevinovată. Autobiografia ei, plină de fantezie, după cum spunea cu mult dispreţ domnul Ekström, este de fapt adevărată. Şi poate fi dovedită. Ea a fost victima unui scandalos abuz judiciar. În calitatea noastră de membri ai unui complet de judecată, putem ţine seama de formalităţi şi putem continua procesul o vreme, înainte să se producă achitarea. Alternativa este evidentă. Trebuie să lăsăm o nouă anchetă care să strângă toate datele despre cazul Lisbeth Salander. Această anchetă este deja în curs de desfăşurare, ca o parte a mizeriei pe care procuratura de stat va trebui să o cureţe.
— Înţeleg ce vrei să spui.
— Ca judecător, poţi face acum o alegere. Înţelept în cazul acesta este să respingi întreaga anchetă preliminară a procurorului şi să-l sfătuieşti să-şi mai facă o dată temele.
Judecătorul Iversen îl privi gânditor pe Holmer Palmgren.
— Ar fi corect s-o pui imediat în libertate pe clienta noastră. Ea merită în plus scuze, dar reabilitarea va mai lua timp şi va fi parte din întreaga anchetă.
— Înţeleg punctul dumitale de vedere, avocat Palmgren. Dar, înainte de a o declara pe clienta dumitale nevinovată, trebuie să-mi clarific întreaga poveste. Va mai dura puţin…
Şovăi, privind spre Annika Giannini:
— Dacă hotărăsc ca procesul să ia o pauză până luni şi sunt de acord că nu există motive pentru a o mai ţine arestată pe clienta dumitale, ceea ce înseamnă că

în niciun caz nu poate să se aştepte la o pedeapsă cu închisoarea, poţi să-mi garantezi că ea se va prezenta la continuarea dezbaterilor, când va fi chemată?

— Sigur că da, spuse repede Holger Palmgren.

— Nu, spuse Lisbeth Salander cu voce aspră. Toate privirile se întoarseră spre ea.

— Ce vrei să spui? întrebă judecătorul Iversen.

— În momentul în care îmi dai drumul, am să plec. Nu am de gând să mai dedic niciun moment din timpul meu acestui proces.

Judecătorul Iversen o privi uluit pe Lisbeth Salander:

— Refuzi să te mai prezinţi?

— Exact. Dacă vrei să mai răspund la întrebări, poţi să mă ţii la puşcărie. În momentul în care îmi dai drumul, din punctul meu de vedere, povestea asta s-a terminat. Şi asta nu include faptul ca eu să mă aflu pe timp nedeterminat la dispoziţia ta, a lui Ekström sau a poliţiei.

Judecătorul Iversen oftă adânc. Holger Palmgren avea aerul zguduit.

— Eu sunt de acord cu clienta mea, spuse Annika Giannini. Statul şi organele de stat sunt cele care s-au făcut vinovate faţă de Lisbeth Salander şi nu invers. Ea merită să plece pe uşă, cu achitarea în geantă şi să lase toată această istorie în spate.

Niciun compromis. Judecătorul Iversen privi ceasul:

— Este trecut de ora trei. Asta înseamnă că mă sileşti să-ţi ţin clienta în detenţie.

— Dacă aceasta este hotărârea dumneavoastră, o acceptăm. Ca reprezentantă a lui Lisbeth Salander, cer să fie achitată de delictele pentru care o acuză procurorul Ekström. Cer s-o puneţi în libertate, fără condiţii şi imediat. Şi cer ca punerea ei sub tutela anterioară să fie ridicată, iar ea să-şi reprimească toate drepturile cetăţeneşti.

— Problema scoaterii de sub tutelă este un proces mult mai lung. Trebuie să primesc o expertiză de la un medic, care s-o examineze. Aceasta nu se poate hotărî pe loc, printr-un semn al mâinii.

— Nu, spuse Annika Giannini. Nu acceptăm acest lucru.

— Cum aşa?

— Lisbeth Salander are toate drepturile cetăţeneşti, ca toţi ceilalţi suedezi. Ea a fost victima unui delict. A fost declarată iresponsabilă pe baza unui act fals. Falsul poate fi dovedit. Prin urmare, decizia de-a o pune sub tutelă este lipsită de temei juridic şi va trebui ridicată necondiţionat. Nu există absolut niciun motiv pentru ca ea să se supună unui examen psihiatric medico-legal. Nimeni nu trebuie să arate că nu e nebun, atunci când a fost victima unui abuz.

Iversen reflectă un scurt moment.

— Doamnă Giannini, spuse el. Înţeleg că este vorba de o situaţie excepţională. Acum, declar o pauză de cincisprezece minute, pentru a ne permite să ne întindem picioarele şi să ne reculegem o clipă. Nu am nicio dorinţă de-a o mai ţine o noapte pe clienta dumitale la închisoare, dacă este nevinovată, dar asta înseamnă că procesul va continua, până ce vom fi gata.

— Sună bine, spuse Annika Giannini.

În timpul pauzei, Mikael îşi sărută sora pe obraz.

— Cum a mers?

— Mikael, am fost strălucitoare cu Teleborian! Pur şi simplu, l-am distrus.

— Ţi-am spus că vei fi de neînvins în acest proces. La urma urmei, în povestea asta nu e vorba în primul rând de spioni şi organizaţii secrete de stat, ci despre obişnuita violenţă împotriva femeilor şi despre bărbaţii care o fac posibilă. Din puţinul pe care l-am văzut, ai fost fantastică. Prin urmare, va fi eliberată.

— Da. Nu mai există nicio îndoială.

După pauză, judecătorul Iversen bătu în masă:
— Vreţi să fiţi amabili, să-mi spuneţi din nou povestea, de la cap la coadă, ca să pot să-mi fac o părere asupra a ceea ce s-a petrecut de fapt?
— Cu cea mai mare plăcere, spuse Annika Giannini. Să începem cu uluitoarea istorie a unui grup de poliţişti de la Säpo, care se numesc Secţia şi care au pus mâna pe un transfug sovietic la mijlocul anilor 1970. Întreaga poveste este publicată în cartea ataşată revistei *Millennium,* care a apărut astăzi. Probabil va fi principala ştire la toate emisiunile de ştiri din seara aceasta.
La ora şase seara, judecătorul Iversen a decis ca Lisbeth Salander să fie eliberată şi să i se ridice imediat tutela.
Totuşi, a pus o condiţie. Judecătorul Iversen cerea ca Lisbeth să se supună unui interogatoriu în care ea, în calitate de martor, să declare oficial tot ce ştia despre afacerea Zalachenko. La început, Lisbeth a ezitat. Refuzul ei a dus la un schimb de cuvinte, până ce judecătorul Iversen a ridicat vocea. S-a aplecat înainte, privind-o cu severitate:
— Domnişoară, eu îţi ridic punerea sub tutelă, ceea ce înseamnă că ai exact aceleaşi drepturi ca toţi ceilalţi cetăţeni. Dar asta înseamnă că ai şi aceleaşi îndatoriri. În consecinţă, e blestemata dumitale de datorie să ai grijă de propriul buget, să plăteşti impozite, să asculţi de lege şi să ajuţi poliţia la anchetarea delictelor grave. Prin urmare, o să fii chemată la interogatoriu, ca oricare alt cetăţean care are de dat informaţii într-o anchetă.
Logica argumentaţiei a părut să aibă efect asupra lui Lisbeth Salander. A făcut o mutră nemulţumită, dar a încetat să mai protesteze.
— După ce poliţia va avea depoziţia dumitale, şeful anchetei preliminare – în cazul acesta, procurorul statului – va face o apreciere, dacă va trebui să fii chemată ca martor într-un eventual proces viitor. Ca toţi ceilalţi cetăţeni suedezi, poţi refuza să răspunzi la o asemenea convocare. Cum vei proceda, nu mă interesează, dar dumneata nu vei fi scutită; dacă nu te prezinţi, la fel ca toţi ceilalţi cetăţeni suedezi, la fel ca toate celelalte persoane majore, vei fi condamnată pentru sfidarea legii sau depoziţie falsă. Nu există nicio excepţie.
Lisbeth Salander s-a întunecat şi mai tare.
— Ce-ai decis? a întrebat judecătorul Iversen.
După un minut de cugetare, ea a dat scurt din cap. *OK. Un mic compromis.*
În restul serii, trecând în revistă afacerea Zalachenko, Annika Giannini l-a atacat serios pe procurorul Ekström. Încetul cu încetul, Ekström a fost silit să admită că lucrurile se petrecuseră aşa cum le descria Annika Giannini. El acceptase, în ancheta preliminară, ajutorul comisarului Nyström şi primise informaţii de la Peter Teleborian. În ceea ce-l privea pe Ekström, nu era vorba de nicio conspiraţie. Dacă făcuse jocul Secţiei, fusese de bună credinţă, în calitatea lui de şef al anchetei preliminare. Când şi-a dat seama de ceea ce se petrecuse de fapt, a decis să abandoneze procesul împotriva lui Lisbeth Salander. Decizia însemna că o grămadă de formalităţi birocratice puteau fi lăsate deoparte. Iversen a oftat uşurat.
Holger Palmgren era complet epuizat, fusese prima lui zi într-o sală de tribunal, după mulţi ani. A fost obligat să se reîntoarcă în patul său de la clinica de recuperare din Ersta. A fost condus de un paznic în uniformă de la Milton Security. Înainte de-a pleca, a pus mâna pe umărul lui Lisbeth Salander. S-au privit unul pe altul. După o vreme, ea a dat din cap, zâmbindu-i.

La ora şapte seara, Annika Giannini i-a telefonat în grabă lui Mikael Blomkvist, comunicându-i că Lisbeth Salander fusese achitată de toate capetele de acuzare, dar că avea să mai rămână câteva ore la sediul poliţiei, pentru interogatoriu.

Vestea a sosit când toţi angajaţii revistei *Millennium* se aflau în redacţie. Telefoanele sunaseră neîntrerupt, din momentul în care primele exemplare fuseseră distribuite, la vremea prânzului, de către trimişi speciali, pe la celelalte redacţii din Stockholm. După-amiaza, TV4 prezentase primele emisiuni speciale despre Zalachenko şi Secţie. Era un adevărat Crăciun mediatic.

Mikael s-a dus în mijlocul încăperii, a pus degetele în gură şi pur şi simplu a fluierat:

— Tocmai am aflat că Lisbeth a fost achitată de toate învinuirile.

S-a aplaudat spontan. Apoi, toţi au continuat să vorbească la telefon, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Mikael a ridicat ochii, privind televizorul din mijlocul redacţiei. Tocmai începeau *Ştirile* la TV4. Se prezenta un scurt extras din filmul care îl arăta pe Jonas Sandberg, plasând cocaina în apartamentul din Bellmansgatan: „Aici, un angajat al Säpo pune cocaină acasă la jurnalistul Mikael Blomkvist, de la *Millennium".*

Apoi, a început jurnalul propriu-zis.

„Zece angajaţi ai RPS/Säk au fost arestaţi în cursul zilei pentru delicte grave, printre care asasinate. Bun venit la această lungă ediţie specială."

Mikael opri sonorul, atunci când fata de la TV4 apăru în imagine şi se văzu pe sine însuşi într-un fotoliu din studio. Ştia deja ce spusese. Îşi mută privirea la biroul la care lucrase Dag Svensson. Urmele reportajului despre traficul de femei dispăruseră şi biroul începuse din nou să fie un loc de depozitare pentru ziare şi grămezi de hârtii, de care nimeni nu avea nevoie.

Pentru Mikael, la acest birou începuse afacerea Zalachenko. Îşi dori brusc ca Dag Svensson să fi putut trăi finalul. Câteva exemplare din cartea proaspăt tipărită a acestuia despre comerţul cu femei se aflau acolo, împreună cu cartea despre Secţie.

Ţi-ar fi plăcut mult, Dag.

Auzi sunând telefonul de pe masa lui, dar nu avea putere să răspundă. Închise uşa, intrând la Erika Berger şi lăsându-se să cadă în fotoliul confortabil de lângă măsuţa de la fereastră. Erika vorbea la telefon. El privi în jur. Erika se întorsese de o lună, dar încă nu apucase să încarce camera cu toate obiectele personale pe care le strânsese arunci când plecase, în aprilie. Rafturile bibliotecii erau încă goale şi ea nu-şi atârnase pe pereţi niciun tablou.

— Cum te simţi? îl întrebă, punând receptorul în furcă.

— Cred că sunt fericit, spuse el. Ea începu să râdă.

— *Secţia* a devenit un mare succes. Se agită ca nebunii, în toate redacţiile. Ai chef să te duci la ora 9, la Actualităţi, să vorbeşti?

— Nu prea.

— Bănuiam.

— O să tot vorbim despre asta luni de zile. Nu e nicio grabă.

Ea dădu din cap:

— Ce faci în seara asta, mai târziu?

— Nu ştiu.

El îşi muşcă buza:

— Erika… eu…

— Figuerola, spuse Erika Berger, zâmbind. El aprobă.

— E serios?

— Nu ştiu.

— Ea e foarte îndrăgostită de tine.

— Cred că şi eu sunt de ea, zise el.

— Am să mă ţin la distanţă, până ştii sigur. El dădu din cap.

— Poate, zise ea.

La ora opt, Dragan Armanski şi Susanne Linder au bătut la uşa redacţiei. Considerau că ocazia cerea şampanie şi aveau cu ei o sacoşă de la System[1], plină de sticle. Erika Berger a îmbrăţişat-o pe Susanne Linder, conducând-o prin redacţie, în vreme ce Armanski se aşeză la biroul lui Mikael.

Au băut. Nimeni n-a spus nimic, un lung moment. Armanski a fost cel care a rupt tăcerea:

— Ştii ce, Blomkvist? Când ne-am întâlnit prima oară, în legătură cu istoria aia de la Hedestad, mi-ai displăcut profund.

— Zău?

— Ai venit când ai angajat-o pe Lisbeth ca să facă cercetări pentru tine.

— Mi-aduc aminte.

— Cred că eram gelos pe tine. O cunoscuseşi abia de câteva ore. Râdea cu tine! Eu încercam de mulţi ani să fiu prietenul ei, dar niciodată nu reuşisem nici măcar s-o fac să zâmbească…

— Păi… nici eu n-am fost prea norocos. Rămaseră tăcuţi o vreme.

— E bine că s-a sfârşit, spuse Armanski.

— Amin, zise Mikael.

Inspectorii criminalişti Jan Bublanski şi Sonja Modig au fost cei care au făcut interogatoriul formal cu Lisbeth Salander. Amândoi tocmai ajunseseră acasă la familiile lor, după o zi lungă, când fură obligaţi să se întoarcă imediat la sediul poliţiei.

Salander era asistată de Annika Giannini, care însă nu a avut motive să facă prea multe remarci. Lisbeth Salander îşi formula într-o manieră foarte precisă răspunsurile la toate întrebările puse de Bublanski şi Modig.

A minţit consecvent asupra a două puncte centrale. În descrierea celor care se întâmplaseră la Stallarholmen, a afirmat cu încăpăţânare că Sonny Nieminen fusese cel care din greşeală îl împuşcase pe Carl-Magnus „Magge” în picior, în acelaşi moment în care ea îl atinsese cu pistolul electric. De unde avea pistolul electric? Îl confiscase de la Magge Lundin, a spus ea.

Atât Bublanski, cât şi Sonja Modig păreau foarte sceptici, însă nu exista nicio probă şi niciun martor pentru a-i contrazice explicaţia. Poate că Sonny Nieminen ar fi putut protesta, dar acesta refuza să spună ceva despre incident. De fapt, el nu avea habar despre cele ce se petrecuseră în secundele în care fusese făcut knockout de şocul electric.

În ceea ce privea motivul pentru care Lisbeth se dusese la Gosseberga, ea spunea că scopul său fusese să-şi întâlnească tatăl şi să-l convingă să se predea poliţiei.

Lisbeth Salander avea un aer nevinovat.

Nimeni nu putea să hotărască dacă spunea sau nu adevărul. Annika Giannini nu avea nicio opinie în această chestiune.

Singurul care ştia că Lisbeth Salander mersese la Gosseberga cu intenţia clară de-a termina odată pentru totdeauna relaţia cu tatăl ei era Mikael Blomkvist. Dar el ieşise din sala de tribunal la scurt timp după ce fuseseră reluate dezbaterile. Nimeni nu ştia că el şi Lisbeth Salander purtaseră lungi discuţii noaptea, pe Internet, în timpul în care aceasta era izolată la Sahlgrenska.

Mass-media ratase complet eliberarea. Dacă momentul exact ar fi fost cunoscut, o mulţime de ziarişti ar fi umplut sediul poliţiei. Dar aceştia erau epuizaţi după

[1] În Suedia băuturile alcoolice, inclusiv şampania şi berea se pot cumpăra doar la magazine speciale aparţinând monopolului de stat, aşa-numitul System Bolaget.

haosul care se declanşase în cursul zilei, atunci când apăruse *Millennium* şi anumiţi poliţişti de la Säpo fuseseră arestaţi de către alţi poliţişti, tot de la Säpo.

Fata de la TV4 era singurul jurnalist care ştia, ca de obicei, despre ce era vorba. Intervenţia ei, lungă de o oră, a devenit după aceea un clasic care, câteva luni mai târziu, a fost premiată pentru cea mai bună emisiune de televiziune a anului.

Sonja Modig a scos-o pe Lisbeth Salander de la poliţie şi le-a dus cu maşina pe ea şi pe Annika Giannini până la biroul avocatei, din Kungsholms Kyrkoplan. Acolo, au schimbat maşina, urcându-se în cea a Annikăi Giannini. Annika a aşteptat ca Sonja Modig să dispară, înainte de a porni motorul. Se îndreptă spre Södermalm. Când treceau prin faţa palatului parlamentului, a rupt tăcerea:

— Încotro? a întrebat.

Lisbeth a reflectat câteva secunde:

— Poţi să mă laşi undeva pe Lundagatan.

— Miriam Wu nu se află acolo. Lisbeth i-a aruncat o privire piezişă.

— A plecat în Franţa, la scurtă vreme după ce a ieşit din spital. Locuieşte la părinţii ei, în caz că vrei să intri în contact cu ea.

— De ce nu mi-ai spus?

— N-ai întrebat niciodată.

— Hmm.

— A avut nevoie să se distanţeze puţin. Mikael mi-a dat astea azi-dimineaţă, spunând că probabil le vrei înapoi.

Îi dădu un mănunchi de chei. Lisbeth le luă, fără vreun comentariu.

— Mulţumesc. Atunci, poţi să mă laşi undeva pe Folkungagatan.

— Nu vrei să-mi povesteşti unde locuieşti, nici măcar mie?

— Mai târziu. Acum vreau să fiu lăsată în pace.

— OK.

Annika îşi pornise telefonul mobil, atunci când părăsise sediul poliţiei, după interogatoriu. Acesta începu să sune când trecură de Slussen. Privi numărul.

— E Mikael. A sunat din zece în zece minute, în ultimele ore.

— Nu vreau să vorbesc cu el.

— OK. Dar pot să-ţi pun o întrebare personală?

— Da?

— Ce ţi-a făcut, de fapt, Mikael, de-l urăşti atât de tare? Vreau să spun, dacă n-ar fi fost el, probabil că în seara asta ai fi fost închisă la balamuc pentru tot restul vieţii.

— Nu-l urăsc pe Mikael. El nu mi-a făcut nimic. Vreau doar să nu-l întâlnesc acum.

Annika Giannini o privi pe furiş.

— Nu am de gând să mă amestec în relaţiile tale, dar eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa?

Lisbeth privi pe geamul lateral, fără să răspundă.

— Fratele meu este total iresponsabil când este vorba de relaţii. Regulează în stânga şi-n dreapta, fără să priceapă cât rău poate provoca femeilor, care îl consideră ceva mai mult decât un amant întâmplător.

Lisbeth îi întâlni privirea.

— Nu vreau să discut cu tine despre Mikael.

— OK, spuse Annika.

Parcă lângă trotuar, chiar lângă Erstagatan.

— E bine aici?

— Da.

Rămaseră tăcute un moment. Lisbeth nu făcu niciun gest pentru a deschide portiera. După un moment, Annika opri motorul.

— Acum ce se mai întâmplă? întrebă în cele din urmă Lisbeth.

— Ceea ce se întâmplă acum este că tu, începând de astăzi, nu mai eşti sub tutelă. Poţi să faci ce vrei. Chiar dacă ne-am ţinut tari astăzi, mai rămâne o grămadă de hârţogăraie de rezolvat. Vor urma anchete asupra responsabilităţilor, în cadrul organelor de Tutelă, chestiunea despăgubirilor şi altele de genul ăsta. Îţi propun să-ţi iei un avocat care să te reprezinte.

— Nu vrei să fii în continuare avocata mea?

Annika îşi frecă ochii. După evenimentele zilei, se simţea complet golită. Voia doar să ajungă acasă, să facă un duş şi să-şi pună bărbatul să-i maseze spinarea.

— Nu ştiu. Tu nu ai încredere în mine. Şi eu nu am încredere în tine. Nu am niciun chef să fiu târâtă într-un proces lung, în care să fiu întâmpinată doar de tăcere frustrantă, de câte ori o să vin cu vreo propunere sau o să vreau să discutăm ceva.

Lisbeth rămase mult timp tăcută.

— Eu… Eu nu sunt aşa de pricepută în relaţii. Dar, de fapt, am încredere în tine.

Suna aproape ca o scuză.

— E posibil. Însă nu este problema mea dacă eşti nepricepută în relaţii. Va fi problema mea însă dacă va trebui să te reprezint.

Tăcere.

— Vrei să fiu în continuare avocata ta? Lisbeth dădu din cap. Annika oftă.

— Locuiesc pe Fiskargatan 9. Deasupra Pieţei Mosebacke. Poţi să mă duci acolo?

Annika îi aruncă o privire. În cele din urmă, porni motorul. O lăsă pe Lisbeth s-o dirijeze până la adresa respectivă. Se opriră la oarecare distanţă de casă.

— OK, spuse Annika. Facem o încercare. Acestea sunt condiţiile mele. Eu te voi reprezenta. Atunci când vreau să dau de tine, doresc să-mi răspunzi. Atunci când vreau să ştiu cum doreşti să acţionez, vreau să am răspunsuri clare. Dacă te sun şi îţi spun că trebuie să întâlneşti un poliţist sau un procuror, sau vreo altă persoană care are legătură cu ancheta judiciară, înseamnă că am considerat că este necesar s-o faci. Atunci îţi cer să te afli la locul stabilit şi la ora stabilită, fără să creezi probleme, îţi convine?

— E OK.

— Dacă începi să-mi faci probleme, încetez imediat să-ţi fiu avocată. Ai înţeles?

Lisbeth dădu din cap.

— Încă un lucru. Nu vreau să fiu la mijloc în povestea dintre tine şi fratele meu. Dacă ai probleme cu el, rezolvă-le. Dar, de fapt, nu este duşmanul tău.

— Ştiu. Am să le rezolv. Însă am nevoie de timp.

— Ce-ai de gând să faci acum?

— Nu ştiu. Poţi să mă contactezi prin e-mail. Promit să răspund de îndată ce pot, dar s-ar putea să nu mi-l verific în fiecare zi…

— Nu ai devenit sclavă doar pentru că ţi-ai angajat un avocat. Pentru moment, ne mulţumim cu asta. Acum, jos din maşina mea! Sunt moartă de oboseală şi vreau să merg acasă, să mă culc!

Lisbeth deschise uşa, păşind pe trotuar. Se opri, înainte de a închide portiera. Avea aerul că încerca să formuleze ceva, dar că nu-şi găsea cuvintele. Pentru o clipă, Annikăi i se păru foarte vulnerabilă.

— E în ordine, spuse Annika. Du-te acasă şi culcă-te. Şi nu intra în încurcături, măcar pentru o vreme.

Lisbeth Salander rămase pe trotuar, privind în urma Annikăi Giannini, până ce luminile din spate dispărură după colţ.

— Mulţumesc, spuse ea în cele din urmă.

29
Sâmbătă 16 iulie – vineri 7 octombrie

Şi-a găsit computerul Palm Tungsten T3 pe comoda din hol. Acolo se mai aflau şi cheile de la maşină şi geanta de umăr, pe care o pierduse atunci când Magge Lundin se aruncase asupra ei, în faţa imobilului de pe Lundagatan. Mai era şi corespondenţă, deschisă şi nedeschisă, care fusese adusă din cutia poştală de pe Hornsgatan. *Mikael Blomkvist.*

În tăcere, făcu un tur prin partea mobilată a apartamentului său. Peste tot găsea urmele lui. Dormise în patul ei şi lucrase la biroul ei. Folosise copiatorul ei şi în coşul de gunoi găsi ciornele textelor despre Secţie, însemnări şi mâzgăliturі.

A cumpărat un litru de lapte, pâine, brânză, pastă de peşte şi zece pachete de Billys Pan Pizza, pe care le-a pus în congelator.

Pe masa din bucătărie găsi un plic mic alb, cu numele ei scris pe el. Era o bucată de hârtie de la el. Mesajul era scurt. Numărul telefonului mobil. Nimic altceva.

Lisbeth Salander înţelese că mingea se afla la ea. El nu avea de gând s-o contacteze. Îşi terminase articolul, îi înapoiase cheile apartamentului şi n-avea de gând să-i mai dea vreun semn de viaţă. Dacă ea voia ceva, n-avea decât să telefoneze. *Încăpăţânat afurisit.*

Puse de cafea şi făcu patru sendvişuri, se aşeză pe pervazul ferestrei şi privi spre Djurgården. Îşi aprinse o ţigară, meditând.

Totul se terminase şi totuşi îşi simţea viaţa mai închisă ca niciodată.

Miriam Wu plecase în Franţa. *A fost vina mea că aproape ai murit.* Se temuse de momentul în care va fi obligată s-o întâlnească pe Miriam Wu şi hotărâse că va fi prima oprire, atunci când va fi liberă. *Şi ea plecase în Franţa.*

Era dintr-odată îndatorată multor oameni.

Holger Palmgren. Dragan Armanski. Trebuia să-i contacteze, să le mulţumească. Paolo Roberto. Şi Plague, şi Trinity. Chiar şi blestemaţii de poliţişti Bublanski şi Modig, fuseseră de fapt de partea ei. Nu-i plăcea să fie îndatorată cuiva. Se simţea ca o piesă într-un joc pe care nu-l putea controla.

Afurisitul de Kalle Blomkvist. Şi poate chiar şi Afurisita de Erika Berger, cu gropiţele ei în obraji şi hainele frumoase, şi siguranţa de sine pe care o afişa.

Se terminase, spusese Annika Giannini, când părăsiseră sediul poliţiei. Sigur. Procesul era terminat pentru Mikael Blomkvist, care-şi publicase textul şi avea să ajungă la televizor şi cu siguranţă va primi şi vreun blestemat de premiu.

Dar nu se terminase pentru Lisbeth Salander. Era doar prima zi din noua ei viaţă.

La ora patru dimineaţa, s-a oprit din reflectat. Şi-a aruncat costumaţia punk pe duşumea, s-a dus la baie şi a făcut un duş. Şi-a şters de pe faţă tot machiajul pe care îl avusese la proces şi s-a îmbrăcat în pantaloni de bumbac uşori, închişi la culoare, maiou alb şi o geacă subţire. A împachetat o geantă cu un schimb de haine, lenjerie de corp, câteva maiouri şi şi-a pus în picioare pantofi comozi.

A luat computerul Palm şi a chemat un taxi, s-o aştepte în piaţa Mosebacke.

A ajuns la Arlanda cu puţin înainte de ora şase. A studiat panoul de plecări şi şi-a luat un bilet în prima direcţie care i s-a ivit în faţa ochilor. Folosea paşaportul propriu, pe numele propriu. A fost mirată că nimeni de la rezervări sau de la îmbarcări nu a părut s-o recunoască sau să reacţioneze la nume.

A primit loc într-un avion spre Malaga şi a aterizat în mijlocul zilei, într-o căldură cumplită. A rămas o clipă nesigură la terminal. Apoi, s-a dus să studieze o hartă, gândindu-se ce-ar putea face în Spania. După câteva minute, s-a hotărât. Nu avea puterea să piardă timpul cu linii de autobuz şi alte mijloace de transport. Şi-a

cumpărat o pereche de ochelari de soare dintr-un magazin din aeroport, apoi a mers la staţia de taxiuri, aşezându-se pe bancheta din spate a primului taxi liber.

— Gibraltar. Plătesc cu carte de credit.

Drumul a durat trei ore, de-a lungul noii autostrăzi de pe coasta de sud. Taxiul a lăsat-o la controlul de frontieră, pe graniţa cu teritoriul englez şi ea a mers pe jos până la Rock Hotel, de pe Europa Road, pe panta stâncii de 425 de metri înălţime, unde a întrebat dacă era vreo cameră liberă. A găsit o cameră dublă. A rezervat-o pe două săptămâni şi a plătit cu cartea de credit.

A făcut duş şi, înfăşurată în prosop, s-a aşezat pe balcon, privind peste strâmtoarea Gibraltar. Se vedeau vapoare şi câteva bărci cu pânze. Putea distinge vag în ceaţă Marocul, pe celălalt mal. Un peisaj liniştitor.

După o vreme, a intrat în cameră, s-a vârât în pat şi a adormit.

S-a trezit la cinci şi jumătate dimineaţa. S-a ridicat din pat, a făcut un duş şi a băut o cafea la barul hotelului de la parter. La ora şapte, a părăsit hotelul, s-a dus să cumpere mango şi mere, apoi a luat un taxi până sus, pe The Peak, unde s-a dus să vadă maimuţele. Era aşa de devreme că turiştii nu apucaseră să apară şi era aproape singură cu animalele.

Iubea Gibraltarul. Era la cea de-a treia vizită pe stânca ciudată din Mediterana, cu oraşul englez absurd de suprapopulat. Gibraltarul era un loc care nu semăna de fapt cu niciun altul din lume. Oraşul fusese izolat timp de decenii, o colonie care refuza cu încăpăţânare să se anexeze Spaniei. Spaniolii protestau, natural, împotriva ocupaţiei. Lisbeth Salander credea însă că spaniolii ar trebui să-şi ţină gura, câtă vreme ocupă enclava Ceuta, teritoriu marocan de pe cealaltă parte a strâmtorii Gibraltar.

Era un loc ciudat de retras de tot restul lumii, un oraş care consta dintr-o stâncă bizară şi o suprafaţă de ceva mai mult de 2 km pătraţi, având un aeroport care începea şi sfârşea în mare. Colonia era aşa de mică, încât fiecare centimetru pătrat era folosit şi expansiunea trebuia să se facă pe mare. Pentru a ajunge în oraş, vizitatorii erau obligaţi să treacă peste pista de aterizare a aeroportului.

Gibraltar dădea un nou conţinut expresiei *compact living.*

Lisbeth văzu un mascul puternic ridicându-se pe un zid, lângă alee. Se holba la ea. Era o *Barbary ape.* Ea ştia foarte bine că nu trebuia să încerce să mângâie vreunul dintre animale.

— Hei, amice, spuse ea. M-am întors din nou.

Prima oară când vizitase Gibraltarul, nici măcar nu auzise despre maimuţele acestea. Se dusese doar până în vârf, ca să privească peisajul şi fusese complet surprinsă când, urmând un grup de turişti, s-a aflat brusc în mijlocul unei cete de maimuţe care se căţărau peste tot, de o parte şi de alta a drumului.

Era o senzaţie foarte specială să te plimbi pe o potecă şi dintr-odată să ai douăzeci şi ceva de maimuţe în jurul tău. Le privise cu cea mai mare neîncredere. Nu erau periculoase, nici agresive. În schimb, aveau suficientă forţă să provoace muşcături foarte rele, dacă erau aţâţate sau se simţeau ameninţate.

Îl găsi pe unul dintre îngrijitori, îi arătă punga şi întrebă dacă poate să le dea fructe maimuţelor. El o asigură că e în ordine.

Lisbeth scoase un mango, punându-l pe zid, la o mică distanţă de mascul.

— Micul dejun, spuse, sprijinindu-se de zid şi muşcând dintr-un măr.

Maimuţa o privi, îşi arătă dinţii şi luă mulţumită fructul.

Pe la ora patru după-amiaza, cinci zile mai târziu, Lisbeth Salander a alunecat de pe scaunul de la Harry’s Bar, aflat pe o stradă care pornea din Main Street, la patru case de hotelul ei. De când părăsise muntele maimuţelor, fusese constant beată şi majoritatea destrăbălărilor avuseseră loc la Harry O’Connell, proprietarul barului,

care vorbea cu accent irlandez cu toate că niciodată nu pusese piciorul în Irlanda. El o observa cu o expresie preocupată.

Când comandase primul pahar, cu patru zile înainte, îi ceruse paşaportul, pentru că fata părea minoră. Ştia că se numeşte Lisbeth şi o striga Liz. Obişnuia să vină după ora prânzului, se aşeza pe un scaun înalt, în fundul barului, sprijinindu-se de perete. Apoi, se dedica ocupaţiei de-a înghiţi un număr respectabil de beri şi de pahare cu whisky.

Când bea bere, nu era interesată de marcă sau fel; lua ce-i dădea el. Când comanda whisky, alegea întotdeauna Tullamore Dew, în afară de o singură dată, când studiase sticlele din spatele barului şi propusese Lagavulin. Când primise paharul, mai întâi îl mirosise. Îşi ridicase sprâncenele şi pe urmă luase o foarte mică înghiţitură. Apoi, pusese jos paharul, privindu-l fix timp de un minut, cu o expresie care sugera că pentru ea conţinutul acestuia era un duşman ameninţător.

În cele din urmă, împinsese paharul din faţa ei şi îi spusese lui Harry să-i dea ceva ce nu era folosit la călăfătuirea unei bărci. El îi turnase din nou Tullamore Dew şi ea se pusese iar pe băut. În răstimpul celor patru zile, băuse singură mai mult de o sticlă. Iar la bere, el nici nu încercase să ţină socoteala. Harry era cel puţin uluit că o fată cu o constituţie atât de fragilă putea să toarne în ea aşa de mult, însă el considera că dacă aceasta voia să bea spirt, o va şi face, indiferent dacă în barul lui sau altundeva.

Fata bea pe îndelete, nu vorbea cu nimeni şi nu provoca scandal. Singura ei ocupaţie, în afară de consumul de alcool, era să se joace cu un computer de buzunar, pe care din când în când îl cupla la telefonul mobil. De câteva ori, el încercase să înceapă o conversaţie, dar fusese întâmpinat de o tăcere posomorâtă. Alteori, când era prea multă lume în bar, ea se muta la mesele de afară, de pe stradă, iar de câteva ori se dusese la un restaurant italienesc, două uşi mai departe, ca să cineze, după care revenise la Harry şi comandase din nou Tullamore Dew.

De obicei, părăsea barul pe la zece seara şi o lua clătinându-se spre nord.

În ziua aceasta băuse mai mult şi mai repede decât înainte şi Harry începuse s-o supravegheze. După ce băgase în ea şapte pahare de Tullamore Dew în mai puţin de două ore, el hotărâse să nu-i mai dea alcool. Înainte de a-şi pune în practică hotărârea, fata alunecase de pe scaun.

Harry lăsă din mână paharul pe care tocmai îl ştergea, înconjură tejgheaua barului şi o ridică. Fata avu aerul ofensat.

— Cred că ai băut destul, spuse el. Ea îl privi cu ochii împăienjeniţi.

Se ţinea de bar cu o mână, scormonind după bani în buzunarul de la piept; apoi, porni clătinându-se spre ieşire. El o prinse blând de umăr.

— Aşteaptă o clipă. Ce-ar fi să te duci la baie, să vomiţi alcoolul şi să mai rămâi în bar o vreme? Nu vreau să te las să pleci în halul ăsta.

Lisbeth protestă şi Harry o conduse la baie. Fata îşi vârî degetele în gât, făcând cum îi propusese el. Când se întoarse la bar, îi turnă un pahar mare de sifon. Ea îl bău, râgâind la urmă. Îi mai turnă un pahar.

— O să te simţi ca dracu’ mâine, spuse Harry. Ea aprobă.

— Nu e treaba mea, dar dacă aş fi în pielea ta, aş încerca să rămân treaz câteva zile.

Ea aprobă din nou. Apoi, merse din nou la baie, ca să vomite.

A mai rămas în barul lui Harry vreo oră, înainte ca privirea să i se limpezească suficient, iar ca Harry să aibă curajul s-o lase să plece. L-a părăsit pe picioare nesigure şi a mers până la aeroport, continuând pe ţărm, până în port. S-a plimbat până s-a făcut ora opt şi jumătate şi pământul a încetat să i se clatine sub picioare. Abia atunci s-a întors la hotel. A urcat în cameră, s-a spălat pe dinţi şi pe faţă, şi-a schimbat hainele şi s-a înapoiat în foaierul hotelului, unde a comandat o ceaşcă de cafea neagră şi o sticlă de apă minerală. A rămas neobservată lângă una din

coloane, studiind oamenii. A văzut o pereche de vreo treizeci de ani, cufundată într-o discuţie cu voce scăzută. Femeia era îmbrăcată într-o rochie de vară deschisă la culoare. Bărbatul îi ţinea mâna pe sub masă. Două mese mai departe se afla o familie de africani, el cu tâmplele grizonante, ea într-o rochie frumoasă, viu colorată. Aveau doi copii aproape adolescenţi. A mai observat un grup de oameni de afaceri, cu cămăşi albe şi cravate, cu hainele puse pe spătarul scaunelor. Beau bere. A văzut un grup de pensionari care, fără îndoială, erau turişti americani. Bărbaţii aveau şepci de baseball, purtau tricouri şi pantaloni lejeri. Femeile aveau jeanşi de firmă, bluze roşii şi ochelari de soare cu lanţuri. A mai văzut un bărbat cu un costum de in, cămaşă gri şi cravată închisă la culoare, care intrase de pe stradă şi ceruse cheia la recepţie, înainte de-a comanda o bere. Se afla la trei metri de el şi privirea îi deveni atentă atunci când bărbatul ridică telefonul mobil şi începu să vorbească în germană:

— *Bună, eu sunt… e totul bine? E în ordine, avem întâlnirea următoare mâine după-amiază… nu, nu cred că se rezolvă. .. mai rămân cel puţin cinci, şase zile, şi pe urmă merg la Madrid… nu, nu vin acasă înainte de sfârşitul săptămânii viitoare… şi eu… te iubesc… sigur… te sun mai târziu, în cursul săptămânii… te sărut.*

Avea 1,85 înălţime, 50, poate 55 de ani, avea părul cărunt, lăsat un pic mai lung, cu bărbie moale şi burtă. Totuşi, destul de bine conservat. Citea *Financial Times.* Când a terminat berea, pornind spre lift, Lisbeth Salander s-a ridicat şi ea, urmându-l.

El a apăsat pe butonul de la etajul şase. Lisbeth s-a plasat lângă el, sprijinindu-şi capul de peretele ascensorului.

— Sunt beată, a spus. El a privit-o:

— Serios?

— Da. Sunt aşa de o săptămână. Lasă-mă să ghicesc. Eşti om de afaceri, vii de la Hanovra sau din altă parte din nordul Germaniei. Eşti căsătorit. Îţi iubeşti soţia. Şi trebuie să mai stai aici la Gibraltar câteva zile. Atât am înţeles din discuţia ta telefonică.

El a privit-o uluit.

— Eu sunt din Suedia. Simt o nevoie irezistibilă de a face sex cu cineva. Nu-mi pasă că eşti însurat şi nu vreau să am numărul tău de telefon.

El şi-a înălţat sprâncenele.

— Locuiesc în camera 711, etajul de deasupra ta. Am de gând să urc în cameră, să mă dezbrac, să fac un duş şi să mă aşez în pat. Dacă vrei să-mi ţii companie, trebuie să-mi baţi la uşă peste o jumătate de oră. Altfel o să adorm.

— E vreun soi de glumă? a întrebat el, când s-a oprit liftul.

— Nu. Nu-mi vine să ies la vreun bar, să agăţ. Ori îmi baţi tu la uşă, ori renunţ.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, se auzi un ciocănit în uşa camerei lui Lisbeth. Ea avea un prosop de baie în jurul corpului, când deschise.

— Intră, spuse ea.

Bărbatul intră, privind bănuitor prin cameră.

— Numai eu sunt aici, zise ea.

— Ce vârstă ai, de fapt?

Ea întinse mâna, luă paşaportul şi i-l dădu.

— Pari mult mai tânără.

— Ştiu, spuse, desfăcându-şi prosopul de baie şi aruncându-l pe un scaun.

Se duse spre pat, dând la o parte cuvertura. El îi privi fix tatuajele. Lisbeth îi aruncă o privire peste umăr.

— Nu e nicio cursă. Sunt femeie, nemăritată şi rămân aici câteva zile. Nu am făcut sex de mai multe luni.

— De ce m-ai ales tocmai pe mine?

— Pentru că erai singurul din bar care nu părea să aibă companie.

— Sunt însurat…

— Iar eu nu vreau să ştiu cine este ea şi nici măcar cine eşti tu. Şi nu vreau să discutăm sociologie. Vreau să fac sex. Dezbracă-te sau pleacă în camera ta.

— Doar aşa, pur şi simplu?

— De ce nu? Eşti matur şi ştii ce trebuie să faci.

El rămase reflectând o jumătate de minut. Părea că se gândeşte să plece. Ea se aşeză pe marginea patului, aşteptând. El îşi muşcă buza de jos. Apoi, îşi scoase pantalonii şi cămaşa şi rămase în chiloţi, neştiind ce să facă.

— Dezbracă-te de tot, spuse Lisbeth Salander. N-am de gând să mă culc cu un bărbat care are chiloţii pe el. Şi trebuie să foloseşti prezervativ. Ştiu unde am fost eu, dar nu ştiu unde ai fost tu.

El îşi scoase chiloţii, se apropie de ea şi îi puse mâna pe umăr. Lisbeth închise ochii, când bărbatul se aplecă, sărutând-o. Avea un gust bun. Îl lăsă să o culce pe pat. Îl simţea greu, deasupra ei.

Avocatul Jeremy Stuart MacMillan a simţit cum i se ridică părul în cap de spaimă în momentul în care a deschis uşa biroului său din Buchanan House, de pe Queensway Quay, deasupra portului de agrement. Simţise miros de tutun şi a auzit un scaun scârţâind. Era puţin înainte de ora şapte dimineaţa şi primul său gând a fost că surprinsese un hoţ.

Apoi, a simţit mirosul de cafea din chicinetă. După câteva clipe de şovăială, a trecut peste prag, a străbătut holul şi a privit în biroul său spaţios şi luxos mobilat. Lisbeth Salander se afla în scaunul lui, întoarsă cu spatele şi cu picioarele pe pervazul ferestrei. Computerul lui era pornit şi, după cum se vedea, ea nu avusese nicio problemă să-i afle parola. După cum nu avusese nicio problemă să-i deschidă seiful. Avea pe genunchi un dosar, conţinând corespondenţa lui cea mai confidenţială şi contabilitatea.

— Bună dimineaţa, domnişoară Salander, spuse în cele din urmă.

— Mmm, mormăi ea în semn de răspuns. Găseşti cafea proaspătă şi cornuri în chicinetă.

— Mulţumesc, zise, oftând resemnat.

De bună seamă, cumpărase biroul cu banii şi la îndemnul ei, dar nu se aşteptase ca aceasta să se materializeze fără să-l prevină. În plus, Salander găsise, după cum se părea şi o revistă cu pornografie homo, pe care el o ascunsese într-un sertar al biroului.

Doamne, ce jenant.

Sau poate nu era.

Când era vorba de Lisbeth Salander, el avea impresia că aceasta era persoana cea mai severă faţă de oameni care o enervau, dar că niciodată n-ar fi ridicat nici măcar o sprânceană când era vorba de slăbiciunile umane. Lisbeth ştia că în mod declarat era heterosexual, dar că secretul lui cel mai întunecat era că-l atrăgeau bărbaţii şi că, după divorţul din urmă cu cincisprezece ani, începuse să-şi pună în practică cele mai ascunse fantezii.

Ciudat. Mă simt în perfectă siguranţă cu ea.

Pentru că se afla la Gibraltar, Lisbeth hotărâse să-l viziteze pe avocatul Jeremy MacMillan, care se ocupa de situaţia ei financiară. Nu mai luase legătura cu acesta de la sfârşitul anului trecut şi voia să ştie dacă profitase de absenţa ei, ca s-o ruineze.

Dar nu fusese nicio grabă şi nici nu era motivul pentru care venise direct în Gibraltar, după eliberare. O făcuse pentru că simţea nevoia acută de-a scăpa de toate, iar în această privinţă Gibraltarul era excelent. Petrecuse aproape o

săptămână beată şi apoi încă vreo câteva zile făcând sex cu omul de afaceri german, care sfârşise prin a-i spune că se numeşte Dieter. Ea se îndoia că acesta era numele lui adevărat, dar nu făcuse nicio cercetare. Acesta îşi petrecea zilele la diferite întâlniri, iar serile lua cina cu ea, ca pe urmă să se retragă în camera lui sau a ei.

Nu era deloc prost la pat, constatase Lisbeth. Poate un pic neobişnuit şi uneori inutil de brutal.

Dieter fusese sincer surprins de faptul că ea, dintr-un simplu impuls, agăţase un om de afaceri german supraponderal, care nici măcar nu voia să fie acostat. Era căsătorit şi nu obişnuia să fie necredincios sau să caute companie feminină în călătoriile sale de afaceri. Dar când posibilitatea i s-a servit pe tavă, sub forma unei fete subţirele şi tatuate, nu putuse să se împotrivească tentaţiei. Spunea el.

Lui Lisbeth Salander nu-i păsa prea mult ce zicea el. Nu aştepta altceva decât sex de relaxare, însă spre uimirea ei, de fapt se străduia s-o mulţumească pe deplin. Abia în cea de-a patra noapte, ultima împreună, făcuse un acces de panică şi începuse să se întrebe ce va spune nevasta lui. Lisbeth Salander considera că trebuie să-şi ţină gura şi să nu-i povestească nimic. Dar nu-i spusese ce gândea.

Era matur şi ar fi putut să-i refuze invitaţia. Nu era problema ei că acum era lovit de remuşcări sau că-i va mărturisi ceva nevestei. Rămăsese întoarsă cu spatele, ascultându-l timp de cincisprezece minute până ce, iritată, înălţase ochii spre cer, se întorsese şi se urcase călare pe el.

— Crezi că poţi să încetezi cu regretele şi în schimb să mai facem sex o dată? întrebase ea.

Cu Jeremy MacMillan era o altă poveste. Pe Lisbeth n-o atrăgea deloc din punct de vedere sexual. Era un escroc. În chip destul de amuzant, era foarte asemănător la înfăţişare cu Dieter. Avea 48 de ani, era şarmant, un pic supraponderal, cu păr buclat blond-închis, care începea să încărunţească şi pe care-l pieptăna pe spate. Avea ochelari cu rame subţiri de aur.

Pe vremuri, fusese jurist de afaceri, cu studii la Oxford şi domiciliu la Londra. Avea un viitor promiţător şi fusese asociat într-un birou de avocatură, care era angajat de firme mari şi de *yuppies* plini de bani, ca să cumpere case şi să planifice impozitele. Petrecuse veselul deceniu opt întâlnindu-se cu celebrităţi proaspăt îmbogăţite. Băuse din greu şi trăsese pe nas cocaină, împreună cu oameni cu care de fapt n-ar fi fost încântat să se trezească a doua zi. Nu fusese niciodată pus sub acuzaţie, dar îşi pierduse soţia şi cei doi copii şi fusese dat afară după ce girase prost afacerile şi se prezentase beat la un proces de conciliere.

Fără să reflecteze prea mult, când se trezise din beţie, fugise ruşinat din Londra. De ce alesese tocmai Gibraltarul, nu ştia, dar în 1991 se asociase cu un jurist local şi deschiseseră un birou de avocatură modest, pe o stradă dosnică, care oficial se ocupa cu succesiuni şi testamente mai puţin spectaculoase. Ceva mai puţin oficial, MacMillan & Marks se îndeletnicea cu constituirea de societăţi fictive şi îndeplinea funcţia de reprezentant pentru diferite figuri obscure din Europa. Afacerea nu mersese grozav până ce Lisbeth Salander îl alesese pe Jeremy MacMillan ca să-i administreze cele 2,4 miliarde de dolari pe care ea le furase din imperiul prăbuşit al omului de afaceri Hans-Erik Wennerström.

MacMillan era fără îndoială un escroc. Dar îl considera *escrocul ei,* şi el se surprinsese pe sine însuşi, fiind ireproşabil de cinstit faţă de Lisbeth. Mai întâi, ea îl angajase pentru o sarcină mai puţin importantă. Contra unei sume modeste, acesta constituise o serie de firme fictive, pe care ea le putea folosi şi în care plasase un milion de dolari. Îl contactase prin telefon, fiind doar o voce îndepărtată. El nu întrebase niciodată de unde veneau banii. Făcuse ce-l rugase, rezervându-şi cinci procente din sumă. Puţin după aceea, ea făcuse să-i parvină o sumă mai importantă, pe care el trebuia s-o folosească pentru a crea o societate, Wasp

Enterprises, pentru a cumpăra un apartament la Stockholm. Contactul cu Lisbeth Salander devenise astfel rentabil, chiar dacă, în ceea ce-l privea, era vorba de sume mici.

Două luni mai târziu, ea venise pe neaşteptate în vizită la Gibraltar. Îi telefonase, propunându-i o cină privată în camera ei de la The Rock, care era hotelul poate nu cel mai mare, dar cel mai select de pe Stâncă. El nu ştia exact la ce se aşteptase, dar nu crezuse în niciun caz că această clientă a lui era o fată cu înfăţişare de păpuşă şi care părea încă adolescentă. Crezuse că i se făcea vreo glumă bizară.

Şi-a schimbat părerea repede. Ciudata fată vorbea nepăsătoare cu el, fără să zâmbească ori să arate vreo căldură personală. Sau răceală. Rămăsese paralizat când, în cursul a câteva momente, ea făcuse să se prăbuşească întreaga faţadă de respectabilitate profesională pe care el voia aşa de mult s-o păstreze.

— Ce vrei? o întrebase.

— Am furat o mare sumă de bani, răspunsese fata cu cea mai mare seriozitate. Am nevoie de un escroc să mi-o administreze.

Se întrebase dacă era normală, dar îi jucase jocul cu multă amabilitate. Era o posibilă victimă a unui dribling rapid, care ar fi putut să-i aducă un mic venit. Pe urmă, rămăsese ca lovit de trăsnet atunci când aceasta i-a explicat de la cine furase banii, cum făcuse şi cât de mare era suma. Afacerea Wennerström era cel mai fierbinte subiect de conversaţie din lumea financiară internaţională.

— Înţeleg.

Posibilitatea i se strecura în creier.

— Eşti un bun jurist financiar şi un bun investitor. Dacă ai fi fost un idiot, niciodată n-ai fi primit însărcinările pe care le-ai avut în anii 1980. În schimb, te-ai purtat ca un idiot şi ai reuşit să fii dat afară.

El înălţă sprâncenele.

— În viitor, voi fi singura ta clientă.

Îl privise cu cei mai inocenţi ochi pe care-i văzuse vreodată:

— Am două cerinţe. Una este ca niciodată să nu comiţi vreun delict sau să fii amestecat în ceva ce-ar crea probleme pentru noi şi ar concentra interesul autorităţilor asupra firmelor şi conturilor mele. Cea de a doua cerinţă este să nu mă minţi niciodată. Absolut niciodată. Nici măcar o singură dată. Din niciun motiv. Dacă mă minţi, relaţia noastră de afaceri încetează imediat şi, dacă mă superi îndeajuns de mult, te ruinez.

Ea îi turnă un pahar de vin.

— Nu există niciun motiv pentru care să mă minţi. Eu ştiu deja tot ce merită să fie ştiut din viaţa dumitale. Ştiu cât câştigi într-o lună bună şi cât într-una proastă. Ştiu cât cheltuieşti din ce câştigi. Ştiu că de fapt nu-ţi ajung banii. Ştiu că ai 120 000 de lire datorii, atât pe termen lung, cât şi pe termen scurt, şi că trebuie să-ţi asumi tot timpul riscuri şi să faci şmecherii, ca să te descurci cu dobânzile. Te îmbraci elegant şi încerci să păstrezi aparenţele, dar eşti în rahat şi nu ţi-ai mai cumpărat un costum de mai multe luni. De altfel, ai lăsat un costum vechi la croitor, ca să-ţi ajusteze căptuşeala, acum două săptămâni. Obişnuiai să colecţionezi cărţi vechi, dar le-ai vândut, una câte una. Luna trecută, ai vândut o ediţie foarte veche din *Oliver Twist,* cu 760 de lire.

Lisbeth tăcu, fixându-l cu privirea. El înghiţi în sec.

— Săptămâna trecută, ai făcut totuşi o mică afacere. O escrocherie destul de ingenioasă împotriva văduvei aceleia pe care o reprezinţi. Ai pus mâna pe 6 000 de lire, de care nu va duce lipsă prea mult.

— De unde dracu' ştii?

— Ştiu că ai fost însurat, că ai doi copii în Anglia care nu vor să te întâlnească şi că după divorţ ai călcat alături, iar în prezent nu ai decât relaţii homosexuale. Probabil că te ruşinezi, pentru că eviţi cluburile de pederaşti şi să fii văzut în oraş cu

vreunul din partenerii tăi. Adesea treci peste graniţă, în Spania, ca să te întâlneşti cu bărbaţi.

Jeremy MacMillan rămăsese mut de uimire. Dintr-odată era încremenit de spaimă. Nu avea nici cea mai mică idee de unde aflase ea toate informaţiile, dar ştia suficient de mult ca să-l distrugă.

— Îţi spun asta doar o dată. Nu-mi pasă absolut deloc cu cine faci sex. Nu mă priveşte. Eu vreau să ştiu cine eşti, dar niciodată nu voi folosi ceea ce ştiu. Nu te voi ameninţa şi nu te voi şantaja.

MacMillan nu era prost. Înţelegea, evident, că ceea ce ştia ea reprezenta o ameninţare. Ea avea controlul. O clipă doar se gândi s-o ridice şi s-o arunce peste marginea terasei, dar se stăpâni. Niciodată până atunci nu fusese aşa de speriat.

— Ce vrei? reuşi să spună.

— Vreau să facem o asociere. Vei renunţa la toate celelalte afaceri cu care te ocupi acum şi vei lucra exclusiv pentru mine. Vei câştiga mai mult decât ai visat vreodată.

Îi explică ce voia să facă el şi cum dorea să se desfăşoare lucrurile.

— Vreau să fiu invizibilă. Tu ai grijă de afacerile mele. Totul va fi legal. Ce fac eu nu va avea niciodată de-a face cu tine şi nu va putea fi legat de afacerile noastre.

— Înţeleg.

— Prin urmare, voi fi singura ta clientă. Ai o săptămână să scapi de toţi ceilalţi clienţi şi să pui capăt micilor escrocherii.

El înţelegea, de asemenea, că primise o ofertă care n-avea să se mai repete niciodată. Reflectase 60 de secunde şi pe urmă acceptase. Avea doar o întrebare:

— Cum vei şti dacă nu te înşel?

— N-o face. O vei regreta tot restul vieţii tale mizerabile.

Nu exista niciun motiv ca să trişeze. Lisbeth Salander îi oferise o însărcinare care potenţial avea margini aşa de aurite, că ar fi fost absurd să rişte ceva pentru câteva parale. Atât timp cât nu avea cine ştie ce pretenţii absurde şi nu încurca ceva, avea viitorul asigurat.

Nu avea intenţia s-o înşele pe Lisbeth Salander.

Prin urmare, devenise cinstit sau cel puţin atât de cinstit cât putea să fie un avocat veros, administrând o sumă de aceste proporţii astronomice.

Lisbeth era total neinteresată de administrarea averii sale. Sarcina lui MacMillan era să-i plaseze banii şi să aibă grijă să existe acoperire la cărţile de credit pe care le folosea ea. Discutaseră mai multe ore. Ea îi explicase cum voia să funcţioneze sistemul ei. Treaba lui era să aibă grijă ca acesta să funcţioneze.

O mare parte din banii furaţi fuseseră plasaţi în fonduri stabile, care o făceau independentă financiar tot restul vieţii, chiar dacă i-ar fi venit ideea să ducă un trai desfrânat şi să cheltuie nemăsurat. Din fondurile acelea erau alimentate cărţile ei de credit.

Cu restul de bani, el putea să se joace şi să-i investească după capul lui, având grijă doar să nu investească în ceva ce-ar fi putut provoca în vreun fel probleme cu poliţia. Ea îi interzisese să comită furturi meschine sau să se dedea vreunei escrocherii de duzină care – dacă ar fi fost scoasă la iveală – ar fi putut rezulta în anchete care, la rândul lor, ar fi atras atenţia asupra ei.

Ceea ce rămânea de hotărât era ce câştig va avea el.

— Îţi plătesc o sumă iniţială de 500 000 de lire. Cu asta îţi poţi rezolva toate datoriile şi totuşi îţi mai rămâne o sumă bună. După aceea, îţi câştigi banii singur. Porneşti o firmă cu noi doi ca acţionari. Tu primeşti 20% din tot profitul pe care îl aduce firma. Vreau să fii suficient de bogat ca să nu fii tentat să începi cu cine ştie ce şmecherie, dar nu atât de bogat, încât să nu-ţi mai dai silinţa.

El îşi începuse slujba la 1 februarie. La sfârşitul lui martie, îşi plătise toate datoriile personale şi îşi stabilizase situaţia financiară. Lisbeth insistase ca el să

pună pe primul loc stabilizarea bugetului personal, aşa încât să fie solvabil. În mai, el a rupt asocierea cu colegul său alcoolic George Marks, cea de-a doua jumătate a firmei MacMillan & Marks. Avea mustrări de conştiinţă faţă de partenerul său, dar era exclus să-l amestece în afacerile lui Lisbeth Salander.

Discutase problema cu Lisbeth Salander atunci când aceasta revenise la Gibraltar într-o vizită neaşteptată, la începutul lui iulie, şi descoperise că MacMillan lucra din propriul său apartament, în loc de biroul de pe strada laterală, unde se aflase mai înainte.

— Partenerul meu este alcoolic şi nu va putea să se descurce în treaba asta. Dimpotrivă, va fi un enorm factor de risc. Cu mai mult de cincisprezece ani în urmă, mi-a salvat viaţa, atunci când am venit în Gibraltar, şi m-a luat în firma lui.

Ea reflectă două minute, în vreme ce studia atentă chipul lui MacMillan.

— Înţeleg. Eşti un escroc loial. E fără îndoială o calitate lăudabilă. Îţi propun să deschizi un mic cont cu care să se joace el. Ai grijă să câştige câteva hârtii de o mie pe lună, ca să se descurce.

— E în ordine din partea ta?

Ea dăduse din cap, privind în jur la locuinţa lui de burlac. Stătea într-o cameră cu chicinetă, pe una din străduţele de lângă spital. Singurul lucru agreabil era priveliştea. De altminteri, era ceva greu de evitat în Gibraltar.

— Ai nevoie de un birou şi de-o locuinţă mai bună, spuse.

— N-am avut timp, îi răspunse el.

— OK, zise ea.

Pe urmă, a ieşit şi a cumpărat un birou pentru el, alegând unul de 130 de metri pătraţi cu o mică terasă spre mare, în Buchanan House, pe Queensway Quay, ceea ce era în mod definitiv *upmarket*[1] în Gibraltar. A angajat şi un designer interior, ca să renoveze şi să mobileze apartamentul.

MacMillan îşi amintea că, în timp ce el însuşi era ocupat cu hârtiile, Lisbeth supraveghease personal instalarea sistemului de alarmă, a echipamentului informatic şi a seifului, în care tocmai răscolea în momentul în care el venise la birou, în dimineaţa aceea.

— Mă aflu în dizgraţie? întrebă el.

Ea lăsă deoparte dosarul cu corespondenţă, în care fusese adâncită.

— Nu, Jeremy. Nu te afli în dizgraţie.

— Bine, spuse el, ducându-se după cafea. Ai un talent deosebit să-ţi faci apariţia când se aşteaptă omul mai puţin.

— Am fost ocupată în ultima vreme. Voiam doar să mă pun la curent cu ce s-a mai întâmplat.

— Dacă am înţeles exact situaţia, ai fost urmărită pentru triplu asasinat, împuşcată în cap şi acuzată pentru o grămadă de infracţiuni. O vreme am fost foarte îngrijorat. Credeam că mai eşti încă la puşcărie. Ai evadat?

— Nu. Am fost achitată de toate capetele de acuzare şi mi-au dat drumul. Cât de mult ai auzit?

El şovăi o secundă.

— Bine. Nicio minciună, oricât de bine intenţionată ar fi. Când am înţeles că te afli în rahat, am recurs la un birou de traducători care să pigulească presa suedeză şi ei m-au ţinut tot timpul la curent. Sunt relativ bine informat.

— Dacă îţi bazezi cunoştinţele pe ce s-a scris în ziare, nu eşti deloc informat. Dar presupun că ai descoperit o grămadă de secrete despre mine.

El dădu din cap, aprobând.

[1] De bună calitate, la modă.

— Şi acum, ce se întâmplă? Ea îl privi mirată.

— Nimic. Continuăm ca mai înainte. Relaţia noastră nu are nimic de-a face cu problemele mele din Suedia. Povesteşte-mi ce s-a mai întâmplat cât am fost eu plecată. Te-ai purtat bine?

— Nu beau, spuse el. Dacă la asta te referi.

— Nu. Viaţa ta particulară nu mă priveşte. Voiam să spun, sunt mai săracă sau mai bogată decât acum un an?

El îşi trase scaunul pentru vizitatori şi se aşeză, într-un fel, nu avea nicio importanţă că ea îi ocupase locul. Nu exista niciun motiv să intre în lupte de prestigiu cu ea.

— Mi-ai livrat 2,4 miliarde. Am pus 200 de milioane în fonduri pentru tine. Mi-ai dat restul să mă joc eu cu ei.

— Da.

— Fondurile tale personale nu s-au schimbat cu mult, în afară de dobândă. Aş putea mări profitul dacă…

— Nu sunt interesată să măresc profitul.

— OK. Ai folosit o sumă de nimic. Cele mai mari cheltuieli au fost apartamentul pe care l-am cumpărat pentru tine şi fondul de binefacere pentru avocatul acela, Palmgren. În rest, ai avut doar un consum normal şi nu unul deosebit de mare. Dobânzile au fost avantajoase. Te afli aproape de stadiul iniţial.

— Bine.

— Restul l-am investit. Anul trecut, n-am obţinut sume prea mari. Eram destul de ruginit şi am folosit timpul ca să învăţ din nou mersul pieţei. Am avut cheltuieli. Abia anul acesta am început să mergem pe câştig. În vreme ce ai fost închisă, am scos mai mult de şapte milioane. De dolari, vreau să spun.

— Din care 20% sunt pentru tine.

— Din care 20% sunt pentru mine.

— Eşti mulţumit?

— Am câştigat peste un milion de dolari în jumătate de an. Da. Sunt mulţumit.

— Ştii ce… Nu căsca gura după prea mult. Poţi să ieşi, când te simţi mulţumit. Dar continuă să te ocupi de afacerile mele câteva ore, ici şi colo.

— Zece milioane de dolari, spuse el.

— Ce spui?

— Când am făcut zece milioane, mă retrag. E bine că ţi-ai făcut apariţia. Avem o grămadă de discutat.

— Spune.

El desfăcu braţele:

— Sunt aşa de mulţi bani, că mor de frică. Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu care e rostul afacerilor, în afară de-a câştiga şi mai mulţi bani. La ce or să fie folosiţi ei?

— Nu ştiu.

— Nici eu. Dar banii pot deveni un scop în sine. Şi asta nu e bine deloc. De aceea m-am hotărât să ies din joc după ce câştig zece milioane. Nu vreau să mai am o astfel de răspundere.

— OK.

— Înainte să plec, vreau ca tu să te hotărăşti cum vrei să fie administrată în viitor această avere. Trebuie să existe un ţel şi linii directoare şi o organizaţie căreia să-i încredinţezi răspunderea.

— Hm.

— E imposibil ca o singură persoană să se ocupe de afaceri de felul acesta. Eu am împărţit suma în investiţii pe termen lung – proprietăţi, acţiuni şi altele asemănătoare. Ai lista completă în computer.

— Am citit-o.

— Cealaltă jumătate o folosesc pentru speculaţii, dar sunt mulţi bani de care trebuie să ai grijă şi eu nu apuc s-o fac. De aceea, am deschis o firmă de investiţii în Jersey. Tu ai pentru moment şase angajaţi la Londra. Doi plasatori tineri şi pricepuţi şi personal administrativ.

— Yellow Ballroom Ltd.? Tocmai mă întrebam ce poate fi.

— Firma noastră. Aici, în Gibraltar, am angajat o secretară şi un tânăr jurist promiţător… de altfel, îşi vor face apariţia peste vreo jumătate de oră.

— Aha. Molly Flint, 41 de ani şi Brian Delaney, 26.

— Vrei să-i întâlneşti?

— Nu. Brian este iubitul tău?

— Ce? Nu!

El părea şocat.

— Eu nu amestec….

— Bine.

— De altfel… eu nu sunt interesat de băieţi tineri… neexperimentaţi, vreau să spun.

— Nu, tu eşti atras mai ales de tipi cu atitudine mai dură decât poate oferi un puşti cu caş la gură. În continuare, nu e treaba mea, dar, Jeremy…

— Da?

— Fii atent.

De fapt, nu planificase să rămână în Gibraltar mai mult de două săptămâni, pentru a-şi regăsi o direcţie în viaţă. Descoperise dintr-odată că nu avea nici cea mai mică idee ce trebuia să facă sau unde să se ducă. Rămase douăsprezece săptămâni. Îşi controla poşta electronică o dată pe zi şi răspundea cuminte la e-mailurile Annikăi Giannini, de cele câteva ori când aceasta îi dădea de veste. Nu-i spusese unde se afla. Nu răspundea la alte mesaje.

Continua să viziteze Harry's Bar, dar acum se ducea doar pentru câteva beri, seara. Petrecea cea mai mare parte a timpului la The Rock, ori pe terasă, ori în pat. Mai avusese o relaţie ocazională cu un ofiţer din marina britanică de vreo 30 de ani, dar fusese *one night stand*[1] şi, în general, o experienţă neinteresantă.

Înţelegea că era plictisită de moarte.

La începutul lui octombrie, a luat cina cu Jeremy MacMillan. Se întâlniseră doar de câteva ori în timpul şederii ei acolo. Se întuneca şi ei beau vin alb cu parfum de fructe, discutând despre modul în care trebuiau folosite miliardele lui Lisbeth. Dintr-odată, el o luă prin surprindere, întrebând-o ce îi apasă inima.

Îl privi gânditoare. Apoi, la fel de neaşteptat, îi povesti despre relaţia ei cu Miriam Wu, cum fusese aceasta bătută şi aproape ucisă de Ronald Niedermann. Fusese greşeala ei. În afară de un salut transmis de Annika Giannini, nu avea nicio veste despre Miriam Wu. Şi acum, aceasta se instalase în Franţa.

Jeremy MacMillan a rămas tăcut vreme îndelungată.

— Eşti îndrăgostită de ea? întrebă el brusc.

Lisbeth Salander reflectase la răspuns. În cele din urmă, clătină din cap.

— Nu. Nu cred că sunt tipul de om care se îndrăgosteşte. Mi-e prietenă. Şi face bine dragoste.

— Niciun om nu poate evita să se îndrăgostească, spuse el. Poate vrei să negi, dar prietenia este cea mai obişnuită formă de dragoste.

Ea îl privi uluită.

— Te superi dacă voi fi prea intim?

— Nu.

— Du-te la Paris, pentru numele lui Dumnezeu! spuse el.

---

[1] O aventură de o noapte.

A aterizat pe aeroportul Charles de Gaulle la două şi jumătate după-amiaza, a luat autobuzul până la Arcul de Triumf şi timp de două ore s-a plimbat prin jur, căutând o cameră de hotel. A mers în direcţia sud, spre Sena şi în cele din urmă a găsit o cameră, la micul hotel Victor Hugo, pe rue Copernic.

A făcut un duş şi apoi i-a telefonat lui Miriam Wu. S-au întâlnit la ora nouă seara într-un bar, în apropiere de Notre-Dame. Miriam Wu era îmbrăcată în cămaşă albă şi taior. Arăta superb. Lisbeth s-a simţit imediat jenată. S-au sărutat pe obraz.

— Îmi pare rău că nu ţi-am dat veşti despre mine şi că nu am venit la proces, spuse Miriam Wu.

— E în ordine. Oricum, procesul s-a ţinut cu uşile închise.

— Am zăcut în spital trei săptămâni şi, pe urmă, când am revenit pe Lundagatan, totul era un haos. Nu puteam să dorm. Aveam coşmaruri despre blestematul de Niedermann. Am telefonat la mama şi i-am spus că vreau să vin acasă.

Lisbeth dădu din cap.

— Iartă-mă.

— Nu fii idioată. Eu am venit aici ca să te rog *pe tine* să mă ierţi.

— Pentru ce?

— Nu m-am gândit. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că te expuneam la un pericol de moarte, lăsându-ţi apartamentul şi continuând să fiu înregistrată acolo. A fost vina mea că aproape ai murit. Te înţeleg dacă mă urăşti.

Miriam Wu păru uluită:

— Nici măcar nu mi-a trecut prin minte. Ronald Niedermann a încercat să mă omoare. Nu tu.

Rămaseră tăcute o vreme.

— Aşa, spuse Lisbeth Salander în cele din urmă.

— Da, completă Miriam Wu.

— N-am venit după tine pentru că sunt îndrăgostită de tine, spuse Lisbeth.

Miriam aprobă tăcută.

— Faci dragoste al naibii de bine, dar eu nu sunt îndrăgostită de tine, sublinie ea.

— Lisbeth… eu cred…

— Voiam să spun că am sperat că… la dracu'!

— Ce?

— Nu am mulţi prieteni… Miriam Wu aprobă.

— Rămân o vreme la Paris. De studiile mele de acolo, din Suedia, s-a ales praful şi m-am înscris aici la universitate. Voi rămâne cel puţin un an.

Lisbeth dădu din cap.

— Pe urmă, nu mai ştiu. Dar voi reveni la Stockholm. Plătesc chiria pentru apartamentul din Lundagatan şi am de gând să-l păstrez. Dacă e OK pentru tine.

— E apartamentul tău. Faci ce vrei cu el.

— Lisbeth, eşti foarte specială, spuse ea. Vreau să fiu în continuare prietena ta.

Au vorbit vreme de două ore. Lisbeth nu mai avea niciun motiv să-şi ascundă trecutul pentru Miriam Wu. Afacerea Zalachenko era cunoscută de toţi care aveau acces la vreun jurnal suedez şi Miriam Wu urmărise povestea cu mare interes. Ea îi povesti amănunţit ce se întâmplase la Nykvarn, în noaptea când Paolo Roberto îi salvase viaţa.

Apoi, merseră în camera de student a lui Miriam Wu, din apropierea universităţii.

EPILOG

INVENTAR DE SUCCESIUNE

Vineri 2 decembrie – duminică 18 decembrie

Annika Giannini a întâlnit-o pe Lisbeth Salander în barul de la teatrul Söder, la ora nouă seara. Lisbeth bea bere şi era pe cale să-şi termine cel de-al doilea pahar.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Annika, aruncând o privire ceasului de mână. Am avut probleme cu un alt client.

— Aha, spuse Lisbeth.

— Ce sărbătoreşti?

— Nimic. Am doar chef să mă îmbăt. Annika o cercetă cu scepticism, aşezându-se.

— Ţi se întâmplă des?

— M-am îmbătat turtă când am fost eliberată, dar n-am nicio înclinaţie spre alcoolism, dacă la asta te referi. Pur şi simplu, am realizat că pentru prima oară în viaţă sunt majoră şi am dreptul legal să mă îmbăt aici, în Suedia.

Annika comandă un Campari.

— OK, spuse ea. Ai chef să bei singură sau vrei să ai companie?

— Mai bine, singură. Dar dacă nu vorbeşti prea mult, poţi să stai şi tu. Bănuiesc că nu doreşti să vii la mine acasă să facem sex.

— Poftim?! întrebă Annika Giannini.

— Nu, ştiam eu. Eşti una dintre acele persoane înverşunat heterosexuale.

Annika Giannini păru dintr-odată foarte amuzată.

— E prima oară când unul dintre clienţii mei îmi propune să facem sex.

— Eşti interesată?

— *Sorry.* Absolut deloc. Dar, mulţumesc pentru invitaţie.

— Ce voiai de fapt, doamnă avocată?

— Două lucruri. Ori renunţ la însărcinarea de a-ţi fi avocat, pe loc, ori începi să răspunzi la telefon, când te sun. Am avut o discuţie despre asta, când ai fost eliberată.

Lisbeth Salander o privi pe Annika Giannini.

— Am încercat să dau de tine o săptămână întreagă. Am sunat, am scris şi am trimis e-mailuri.

— Am fost plecată.

— Cea mai mare parte din toamnă, a fost imposibil să dau de tine. Nu merge aşa. Am acceptat să fiu reprezentanta ta juridică în toate problemele litigioase cu statul. Asta înseamnă formalităţi şi documentaţie de care trebuie să am grijă. Hârtiile trebuie să fie semnate. Trebuie să se răspundă la întrebări. Eu trebuie să dau de tine şi nu am niciun chef să stau ca proasta şi să nu ştiu unde te afli.

— Înţeleg. Am fost plecată în străinătate două săptămâni. Am venit acasă ieri şi te-am sunat imediat ce am auzit că m-ai căutat.

— Nu e de ajuns. Trebuie să ştiu unde te afli şi să dai un semn de viaţă cel puţin o dată pe săptămână, până ce toate chestiunile astea cu despăgubiri şi restul sunt rezolvate.

— Mi se rupe de despăgubiri. Vreau ca statul să mă lase în pace.

— Dar statul nu te va lăsa în pace, oricât ai vrea. Eliberarea ta în sala de judecată a avut un lung şir de consecinţe. Nu e vorba numai despre tine. Peter Teleborian va fi acuzat pentru ce a făcut împotriva ta. Asta înseamnă că va trebui să depui mărturie. Procurorul Ekström este obiectul unei anchete, fiind învinuit de greşeală profesională şi s-ar putea, de asemenea, să fie pus sub acuzare, dacă se dovedeşte că în mod conştient şi-a neglijat datoriile profesionale la cererea Secţiei.

Lisbeth Salander înălţă sprâncenele. Pentru o secundă, avu aerul aproape interesat.

— Totuşi, nu cred că se va merge până la punerea sub acuzare. El a fost victima unei înscenări şi, de fapt, nu are nimic de-a face cu Secţia. Însă, nu mai târziu de săptămâna trecută, un procuror a început ancheta preliminară împotriva Comisiei de tutelă. Mai multe reclamaţii au fost depuse la *ombudsman*[1] şi o reclamaţie a fost trimisă la cancelaria ministerului de justiţie.

— Nu am reclamat pe nimeni.

— Nu. Dar este evident că s-au săvârşit grave greşeli de serviciu şi toate acestea trebuie anchetate. Tu nu eşti singura persoană de care e răspunzătoare Comisia de tutelă.

Lisbeth înălţă din umeri:

— Nu mă priveşte. Dar promit să ţin mai bine contactul cu tine. Aceste două săptămâni au fost, de fapt, o excepţie. Am lucrat.

Annika Giannini îşi privi neîncrezătoare clienta.

— Ai lucrat la ce?

— Consultanţă.

— OK, spuse ea în cele din urmă. Cea de-a doua problemă este că succesiunea a fost făcută.

— Ce succesiune?

— După tatăl tău. Avocatul statului a luat contact cu mine, deoarece nimeni nu pare să ştie cum să dea de tine. Tu şi sora ta sunteţi unice moştenitoare.

Lisbeth Salander o privi pe Annika Giannini fără să i se mişte vreun muşchi al feţei. Apoi, prinse privirea chelneriţei, făcându-i semn spre paharul gol.

— Nu vreau să am nicio moştenire de la tatăl meu. Fă ce naiba vrei cu ea.

— Greşit. *Tu* trebuie să faci ce vrei cu moştenirea. Datoria mea este să am grijă ca tu să ai posibilitatea să faci aceasta.

— Nu vreau să am niciun *öre* de pe urma porcului ăluia.

— OK. Trimite banii la *Green Peace* sau aşa ceva.

— Mi se rupe de balene.

Vocea Annikăi deveni dintr-odată autoritară:

— Lisbeth, dacă ţii să ai toate drepturile, trebuie de fapt să începi să te comporţi ca un om matur. Nu-mi pasă ce-o să faci cu banii. Scrie pe hârtia asta că i-ai primit şi pe urmă n-ai decât să te îmbeţi în pace.

Lisbeth o privi pe sub breton şi pe urmă îşi fixă privirea în tăblia mesei. Annika luă aceasta drept un fel de gest de regret, care fi putut fi tradus printr-o eventuală scuză în registrul atât de limitat de expresii al lui Lisbeth Salander.

— OK. Cât e?

— O sumă frumuşică. Tatăl tău avea peste 300 000 de coroane în obligaţiuni de bancă. Proprietatea din Gosseberga va da la vânzare cam 1,5 milioane – cuprinde şi un pic de pădure. Pe lângă asta, tatăl tău mai poseda trei proprietăţi.

— Proprietăţi?

— Da. Se pare că investise o parte din bani. Nu sunt cine ştie ce valori excepţionale. Poseda un imobil închiriat în Uddevalla, cuprinzând şase apartamente care procură ceva venit din chirii. Dar imobilul este în stare proastă şi el nu s-a îngrijit de renovări. S-a aflat chiar pe lista caselor prost îngrijite. N-o să te îmbogăţeşti de pe urma lui, dar la vânzare va aduce ceva. Mai poseda o casă de vacanţă în Småland, care e evaluată la 250 000 de coroane.

— Aha.

— Apoi, mai avea şi un local industrial lângă Norrtälje.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce-a adunat toate gunoaiele astea?

---

[1] Ombudsman – termen consacrat ca atare: reprezentant oficial al intereselor unui grup social (minoritari, copii, de ex.).

— N-am nicio idee. În mare, după ce vor fi făcute toate vânzările, moştenirea va fi de patru milioane şi ceva după plata impozitelor, dar…

— Da?

— După aceea, moştenirea va fi împărţită între tine şi sora ta. Problema este că nimeni nu pare să ştie unde se află sora ta.

Lisbeth o privi pe Annika Giannini într-o tăcere mormântală.

— Ei?

— Ei, ce?

— Unde se află sora ta?

— N-am nicio idee. N-am văzut-o de vreo zece ani.

— Ea deţine informaţii protejate prin legea secretului de stat, dar mi s-a transmis că nu se mai află în Suedia.

— Aha, spuse Lisbeth cu un interes stăpânit.

Annika suspină resemnată:

— OK. Atunci, ţi-aş propune să transformăm în bani toate proprietăţile şi să depunem într-o bancă jumătate din sumă, până ce sora ta va fi localizată. Pot începe negocierile dacă îmi dai mână liberă.

Lisbeth înălţă din umeri:

— Nu vreau să am de-a face cu banii lui.

— Pot să te înţeleg. Dar succesiunea trebuie făcută, în orice caz. E o parte din responsabilitatea ta de persoană majoră.

— Atunci, vinde tot rahatul. Pune jumătate la bancă şi trimite restul cui ai tu chef.

Annika Giannini înălţă una din sprâncene. Înţelesese că Lisbeth Salander avea de fapt bani ascunşi undeva, dar nu pricepuse că de fapt clienta ei era aşa de bine aranjată, încât îşi permitea să ignore o moştenire care se ridica la aproape un milion de coroane, poate şi mai mult. De asemenea, nu avea nici cea mai mică bănuială de cum făcuse Lisbeth rost de banii ei sau despre ce sume era vorba. În schimb, era foarte interesată ca toată procedura birocratică să fie rezolvată.

— Lisbeth, te rog… Citeşte inventarul şi semnează ca să termin chestia asta.

Lisbeth bombăni un moment, dar în cele din urmă se predă şi puse dosarul în geantă. Promise să-l citească şi să-i dea Annikăi instrucţiuni despre cum să procedeze. Apoi, se ocupă de berea ei. Annika Giannini îi ţinu tovărăşie o oră, timp în care bău mai ales apă minerală.

Abia câteva zile mai târziu, când Annika Giannini a sunat, amintindu-i de succesiune, Lisbeth Salander a scos hârtiile mototolite. S-a aşezat la masa din bucătărie acasă, în apartamentul de lângă Mosebacke şi a început să citească documentaţia.

Inventarul de succesiune cuprindea mai multe pagini şi conţinea informaţii despre tot felul de gunoaie – ce farfurii se aflaseră în dulapul din bucătărie la Gosseberga, hainele rămase, valoarea aparatelor de fotografiat şi a altor obiecte personale. Alexander Zalachenko nu lăsase în urma lui multe lucruri de preţ şi niciunul dintre aceste obiecte nu avea nici cea mai mică valoare afectivă pentru Lisbeth Salander. Ea reflectă o vreme şi după aceea hotărî că nu-şi schimbase întru nimic atitudinea faţă de cea avută la bar, când o întâlnise pe Annika. Vinde rahatul, arde banii. Sau cam aşa ceva. Era profund convinsă că nu voia să aibă niciun *öre* de la tatăl ei, dar bănuia pe criterii temeinice că adevăratele valori ale lui Zalachenko se aflau îngropate undeva unde niciun portărel nu le căutase.

Apoi, deschise cadastrul localului industrial din Norrtälje.

Proprietatea era un local industrial format din trei clădiri, care aveau în total 20 000 de metri pătraţi, în apropiere de Skederid, între Norrtälje şi Rimbo.

Funcţionarul făcuse o vizită rapidă la locul respectiv, constatând că era vorba despre o fabrică de cărămizi părăsită, care fusese mai mult sau mai puţin goală după închiderea fabricii în anii 1960, apoi fusese folosită ca depozit de scânduri, în anii 1970. El constatase că halele erau *în stare extrem de proastă* şi nu puteau fi renovate pentru vreo altă activitate. Starea proastă consta, printre altele, în faptul că ceea ce era descris drept „clădirea de nord” arsese şi se prăbuşise. Totuşi, unele reparaţii fuseseră făcute în „clădirea principală”.

Ceea ce a intrigat-o pe Lisbeth Salander a fost istoricul acestor clădiri. Alexander Zalachenko şi le procurase pe nimica toată, în 12 martie 1984, dar cea care semnase hârtiile de cumpărare fusese Agneta Sofia Salander.

Prin urmare, mama lui Lisbeth Salander fusese proprietara lor. Dar din 1987, dreptul ei de proprietară încetase. Zalachenko le cumpărase de la ea, pentru suma de 2 000 de coroane. Pe urmă, clădirile rămăseseră goale mai mult de cincisprezece ani. Inventarul de succesiune arăta că la 17 septembrie 2004, firma KAB angajase întreprinderea de construcţii NorrBygg AB, pentru a face lucrări de renovare care, printre altele, cuprindeau repararea podelei şi a tavanului, precum şi îmbunătăţirea alimentării cu apă şi electricitate. Reparaţiile duraseră mai mult de două luni, până în ultima zi din noiembrie 2004, când fuseseră întrerupte. NorrBygg trimisese o factură care fusese plătită.

Din toate bunurile lăsate de tatăl ei, acesta era singurul consternant. Lisbeth Salander încruntă sprâncenele. Posesia unui local industrial ar fi fost de înţeles, dacă tatăl ei ar fi vrut să arate că firma lui legală, KAB, ducea vreo formă de activitate sau avea vreo intenţie să o facă. De asemenea, era lesne de înţeles că el o folosise pe mama lui Lisbeth drept om de paie la cumpărare, ca apoi să pună mâna pe contract.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce aruncase în 2004 aproape 440 000 de coroane ca să renoveze nişte clădiri gata să cadă care, conform portărelului care făcuse succesiunea în 2005, continuau să nu folosească la nimic?

Lisbeth Salander era în continuare nedumerită, dar nu cine ştie ce interesată. Îndoi hârtiile şi o sună pe Annika Giannini.

— Am citit inventarul. Hotărârea mea rămâne în picioare. Vinde rahatul şi fă ce vrei cu banii. Nu vreau să am nimic de pe urma lui.

— OK. Atunci, am grijă ca jumătate din sumă să fie depusă în bancă, pe numele surorii tale. Pe urmă, am să-ţi fac câteva propuneri de donaţii.

— OK, spuse Lisbeth, punând telefonul în furcă fără alte comentarii.

Se aşeză pe pervazul ferestrei, îşi aprinse o ţigară şi privi spre Saltsjön[1].

Lisbeth Salander a petrecut săptămâna următoare ajutându-l pe Dragan Armanski într-o misiune urgentă. Era vorba de depistarea şi identificarea unei persoane, bănuită de-a fi fost angajată să fure un copil, într-o dispută asupra îngrijirii lui, un proces de divorţ între o femeie suedeză şi un cetăţean libanez. Contribuţia lui Lisbeth Salander se limita la controlarea poştei electronice a acelei persoane care se presupunea că este interesată. Misiunea a fost întreruptă prin concilierea celor două părţi, care au recurs la reglarea legală a situaţiei.

18 decembrie era duminica de dinaintea Crăciunului. Lisbeth s-a trezit la ora şase şi jumătate dimineaţa, constatând că trebuia să cumpere un cadou de Crăciun pentru Holger Palmgren. A rămas reflectând o vreme dacă să mai cumpere şi alte daruri – pentru Annika Giannini, eventual. N-avea nicio grabă când s-a dat jos din pat; a făcut duş şi a mâncat micul dejun, care consta din pâine prăjită cu brânză şi marmeladă de portocale.

---

[1] Saltsjön: „Lacul Sărat”; este vorba de marea propriu-zisă, care se întâlneşte la Slussen („Ecluza”) cu apele dulci ale lacului Mälaren.

Nu planificase nimic anume pentru ziua aceea şi a petrecut o vreme strângând de pe masă hârtii şi ziare. Apoi, privirea i-a căzut pe mapa cu inventarul de succesiune. L-a deschis, citind din nou pagina cu cadastrul localului industrial din Norrtälje. În cele din urmă, suspină adânc. *OK. Trebuie să aflu ce naiba avea de gând să facă.*

S-a îmbrăcat cu haine călduroase şi cu bocanci. Era opt şi jumătate când a scos Honda vişinie din garajul de sub imobilul din Fiskargatan 9. Era ger, dar vremea era frumoasă, cu soare şi cer albastru-pastel. A apucat-o pe drumul peste Slussen şi, prin pasajul de la Klara, pe autostrada E 18, în direcţia Norrtälje. Nu se grăbea. Era aproape zece, când a oprit la o staţie de benzină OK, câţiva kilometri după Skederid, ca să întrebe despre drumul spre vechea fabrică de cărămizi. Chiar în momentul în care parca, a înţeles că nu mai era nevoie să întrebe.

Se afla pe o mică înălţime, cu vedere bună asupra unei văi, de cealaltă parte a drumului. La stânga, în direcţia Norrtälje, a observat un depozit de vopsele şi materiale de construcţii, precum şi un depou pentru escavatoare. La dreapta, în marginea zonei industriale, la mai mult de 400 de metri de drumul principal, văzu o clădire tristă de cărămidă, cu hornul prăbuşit. Fabrica de cărămidă părea ultimul post de pază al zonei industriale, un pic izolată, pe cealaltă parte a drumului şi lângă un mic râu. A privit gânditoare clădirea, întrebându-se ce-o făcuse să-şi piardă ziua venind până în Norrtälje.

A întors capul spre staţia de benzină OK, unde tocmai se oprise un TIR. Brusc a înţeles că se afla pe şoseaua principală care ducea la portul de mărfuri de la Kapellkär, pe unde trecea o mare parte a traficului de mărfuri între Suedia şi ţările baltice.

A pornit din nou maşina, ieşind pe şosea, apoi a cotit spre fabrica de cărămizi părăsită. A parcat în mijlocul curţii şi s-a dat jos din maşină. Era ger, sub zero grade şi şi-a pus o căciulă neagră şi mănuşi de piele, tot negre.

Clădirea principală avea două niveluri. La parter, toate ferestrele fuseseră blocate cu placaj. La etaj, multe ferestre erau sparte. Fabrica de cărămizi era mult mai mare decât îşi imaginase. Părea extrem de hărtănită şi n-a putut distinge vreo urmă de reparaţii. N-a văzut niciun suflet viu, dar a observat că cineva aruncase un prezervativ folosit în spaţiul de parcare şi că o parte din faţadă fusese obiectul atacului artiştilor de graffitti.

De ce naiba avusese Zalachenko nevoie de clădirea asta?

A dat roată clădirilor şi a găsit aripa prăbuşită din spate. A constatat că toate uşile corpului central fuseseră bine închise, cu lacăte şi lanţuri. În cele din urmă, a început să studieze frustrată o uşă, aflată pe partea laterală. La toate celelalte uşi, lanţurile erau prinse cu şuruburi solide şi scânduri. Lanţul de la uşa laterală părea mai slab şi era fixat numai cu un şurub grosolan. *Ah, ce dracu, sunt doar proprietăreasa clădirii!* S-au uitat în jur şi, într-un morman de gunoaie, a găsit o ţeavă subţire de fier pe care a folosit-o ca să scoată şurubul în care era prins lanţul.

A intrat în casa scării, care se deschidea spre spaţiul de la parter. Ferestrele acoperite cu placaj făceau să fie aproape beznă, în afară de câteva fâşii de lumină care se iţeau pe la marginile plăcilor. A rămas nemişcată mai multe minute, lăsându-şi ochii să i se obişnuiască cu întunericul şi a distins, încetul cu încetul, un munte de gunoaie, taburete de lemn, vechi bucăţi de maşini şi scânduri, într-o sală lungă de 45 de metri şi lată de aproximativ 20 de metri, cu tavanul susţinut de stâlpi masivi. Vechile cuptoare în care se ardeau cărămizile fuseseră demontate şi luate de acolo. Vatra lor se transformase în bazine pline cu apă şi pe pământ se vedeau bălţi mari şi mucegai. În încăpere se simţea o duhoare de putreziciune. Şi-a astupat nările.

Apoi s-a întors şi a urcat pe scară. Etajul superior era uscat şi consta din două săli, care dădeau una în alta, cam de 20 pe 20 de metri şi înalte de opt metri.

Ferestrele înalte erau inaccesibile, fiind aproape de tavan. Ele nu permiteau să se vadă în afară, dar aduceau o lumină plăcută la etaj. Ca şi parterul, acesta era plin de tot felul de resturi şi gunoaie. A trecut pe lângă zeci de cutii de ambalaj înalte de un metru, stivuite unele peste altele. A încercat să ridice una dintre ele. Cutia nu s-a mişcat din loc. Pe lemn era scris *Machine parts 0-A77.* Dedesubt se mai afla un text, în ruseşte. A observat şi un ascensor de mărfuri, în mijlocul laturii lungi a primei săli.

Un depozit de maşinării de cine ştie ce fel, care nu puteau aduce prea mult câştig, câtă vreme stăteau şi rugineau în vechea fabrică de cărămizi.

A trecut pragul spre sala din fund şi a înţeles că se afla în locul în care se făcuseră reparaţiile. Încăperea era plină de resturi, lăzi şi vechi mobilier de birou, plasate într-un fel de ordine labirintică. O parte din duşumea fusese degajată şi se puseseră scânduri noi. Lisbeth îşi dădu seama că lucrările de renovare se întrerupseseră brusc. Unelte, un fierăstrău circular şi unul fix, un pistol de împuşcat cuie, o rangă, fiare ascuţite şi lăzi cu unelte se mai aflau acolo. Îşi încruntă sprâncenele. *Chiar dacă lucrările se întrerupseseră, firma de construcţii ar fi trebuit să-şi strângă uneltele.* Dar şi această întrebare îşi primi răspunsul atunci când, ridicând o şurubelniţă, văzu că textul de pe mâner era în ruseşte. Zalachenko importase uneltele şi poate chiar mâna de lucru.

Se apropie de fierăstrăul circular şi răsuci comutatorul. Se aprinse un bec verde. Clădirea avea curent electric. Răsuci comutatorul la loc.

În fundul sălii se aflau trei uşi, care dădeau în încăperi mai mici, poate fostele birouri. Apasă pe clanţa uşii dinspre nord. Închisă. Se uită în jur. Apoi, întorcându-se la unelte, căută o rangă. I-a luat o vreme să spargă uşa.

În odaie era beznă şi un miros închis. Pipăi cu mâna găsind un comutator care aprinse un bec gol, atârnând din tavan. Lisbeth privi uimită în jur.

Mobilierul din odaie era format din trei paturi cu saltele murdare şi încă trei saltele, plasate direct pe podea. În jur era risipită lenjerie murdară. La dreapta, se afla o plită de gătit şi câteva cratiţe, lângă un robinet ruginit, într-un colţ se afla o găleată de metal şi un sul de hârtie de toaletă.

Cineva locuise acolo. Mai multe persoane.

Observă brusc că uşa nu avea clanţă în interior. Simţi un fior îngheţat pe şira spinării.

În fundul odăii se afla un dulap mare de haine. Deschise uşa şi găsi două valize. O trase pe cea de sus. Cuprindea îmbrăcăminte. Răscoli prin valiză şi ridică o fustă, cu etichetă şi text rusesc. Mai găsi şi o poşetă şi o răsturnă, golindu-i conţinutul pe jos. Printre farduri şi alte fleacuri găsi un paşaport aparţinând unei femei brunete de vreo douăzeci de ani. Textul era în ruseşte. Ea descifră prenumele: Valentina. Lisbeth Salander ieşi încet din cameră. Avea o senzaţie de *déjà vu.* Făcuse o cercetare asemănătoare într-o pivniţă din Hedeby, cu un an şi jumătate în urmă. Haine de femeie. O închisoare. Rămase nemişcată, reflectând îndelung. O nelinişte faptul că paşaportul şi hainele se mai aflau acolo. Nu era semn bun.

Apoi, merse din nou la colecţia de unelte şi cotrobăi printre ele, până ce găsi o lanternă puternică. Controlă dacă avea baterii şi coborî la parter, în sala cea mare. Apa băltoacelor de pe podea îi intra în bocanci.

Mirosea îngrozitor a putreziciune, cu cât înainta în încăpere. Duhoarea părea să fie mai puternică în mijlocul încăperii. Se opri lângă unul dintre fostele cuptoare, care acum nu mai avea partea de sus şi era plin cu apă până la buză. Ea lumină apa neagră cu lanterna, dar nu se putea distinge nimic. Suprafaţa era în parte acoperită de alge, care formau un fel de mucilagiu verde. Se uită prin jur, găsi un fier de armătură, lung de vreo trei metri. Îl băgă în bazin şi începu să-l răsucească. Apa avea doar vreo jumătate de metru adâncime. Aproape imediat fierul se opri în ceva. Ea forţă câteva secunde, înainte ca trupul să urce la suprafaţă, cu faţa în sus, ca o

mască rânjită a morţii şi descompunerii. Ea respira pe gură, privind faţa la lumina lanternei şi constată că aparţinea unei femei, poate femeia din fotografia de pe paşaport. Nu avea niciun fel de cunoştinţe despre viteza descompunerii cărnii în apă rece, dar trupul părea să se găsească în bazin de mai multă vreme.

Văzu brusc cum se mişca ceva la suprafaţa apei. Larve de cine ştie ce fel.

Lăsă trupul să se scufunde din nou sub apă şi căută mai departe cu fierul. La marginea bazinului mai dădu de ceea ce părea să fie încă un trup. Îl lăsă să zacă acolo, scoase fierul şi-l lăsă să cadă pe podea. Rămase gânditoare la marginea bazinului.

Lisbeth Salander a urcat din nou la etaj. A folosit ranga ca să spargă uşa din mijloc. Camera era goală şi nu părea să fie folosită.

S-a apropiat de a treia uşă, potrivind ranga, dar, înainte să apuce să spargă uşa, aceasta s-a deschis. Era neîncuiată. A deschis-o împingând-o cu ranga şi a privit în jur.

Camera avea cam treizeci de metri pătraţi. Avea ferestre plasate la înălţime normală, cu vedere spre pajiştea din faţa fabricii. Putea să vadă benzinăria, pe ridicătura de deasupra drumului. Se afla acolo un pat, o masă şi un dulap de bucătărie cu farfurii. Apoi, a observat pe podea o geantă mare de voiaj deschisă. A văzut bancnotele. Uluită, a făcut doi paşi, înainte de a realiza că era cald. Privirea i-a căzut pe un radiator electric, aflat în mijlocul încăperii. Era şi un filtru de cafea. Se vedea becul roşu aprins.

Camera este locuită. Nu sunt singură aici.

S-a întors, străbătând cu cea mai mare iuţeală prima sală, îndreptându-se spre ieşire. S-a oprit brusc la cinci paşi de scară, când a descoperit că uşa care dădea afară fusese închisă cu lacăt şi lanţ. Era prizonieră. S-a întors încet, privind în jur. Nu putea să vadă pe nimeni.

— Hei, surioară, auzi o voce subţire dintr-o parte. Răsuci capul şi văzu făptura uriaşă a lui Ronald Niedermann materializându-se la marginea unor lăzi cu piese de maşină.

El avea în mână o baionetă.

— Am sperat să te întâlnesc din nou, spuse Niedermann. Prima oară a fost prea în grabă.

Lisbeth privi în jur.

— Nu e o idee bună, spuse Niedermann. Suntem doar tu şi cu mine şi nu e nicio ieşire, în afară de uşa încuiată din spatele tău.

Lisbeth întoarse din nou privirea spre fratele ei vitreg.

— Cum îţi e mâna? întrebă ea.

Niedermann îi zâmbi din nou. Ridică mâna dreaptă, arătându-i-o. Degetul mic dispăruse.

— S-a infectat. Am fost obligat să-l tai.

Ronald Niedermann suferea de analgezie congenitală şi nu putea simţi durerea. Lisbeth îi rănise mâna cu o sapă la Gosseberga, cu câteva secunde înainte ca Zalachenko s-o împuşte în cap.

— Ar fi trebuit să-ţi dau în cap, spuse Lisbeth Salander pe un ton indiferent. Ce dracu faci aici? Credeam că ai dispărut în străinătate de atunci.

El îi zâmbi.

Dacă Ronald Niedermann ar fi încercat să răspundă la întrebarea lui Lisbeth Salander, despre ce făcea în fabrica de cărămizi pe jumătate dărâmată, n-ar fi putut s-o facă; nici lui însuşi nu ştia ce să-şi spună.

Lăsase în urmă Gosseberga cu un sentiment de eliberare. Credea că Zalachenko era mort şi că el avea să preia firma. Ştia că este un excelent organizator.

Schimbase automobilul la Alinsås, îngrămădind-o pe asistenta-dentistă Anita Kaspersson, înspăimântată, în portbagaj şi se îndreptase spre Borås. Nu avea niciun plan. Improviza pe măsură ce mergea. Nu se gândise la soarta Anitei Kaspersson. Nu-i păsa dacă trăieşte sau moare şi presupunea că va trebui să scape de un martor deranjant. Undeva, la marginea oraşului Borås, a înţeles brusc c-o putea folosi într-un alt fel. A luat-o spre sud, găsind o zonă împădurită pustie, în apropiere de Seglora. Acolo a legat-o într-o magazie şi a abandonat-o. Se gândea că ea avea să se dezlege în câteva ore şi pe urmă va îndrepta cercetările poliţiei spre sud. Iar, dacă nu reuşea să se dezlege, şi avea să moară de foame sau de frig în magazie, nu era problema lui.

În realitate, el s-a reîntors la Borås şi a luat-o apoi spre est, spre Stockholm. S-a dus direct la clubul motociclist din Svavelsjö, dar a ocolit cu grijă clădirea propriu-zisă a clubului. Era iritat de faptul că Magge Lundin se afla la puşcărie. În locul acestuia, îl căutase pe *the Sergeant-at-Arms*[1] al clubului, Hans-Åke Waltari, direct la el acasă. Îi ceruse ajutor şi o ascunzătoare, ceea ce Waltari îi găsise, trimiţându-l la Viktor Göransson, casierul şi şeful financiar al clubului. Acolo stătuse doar câteva ore.

Teoretic, Ronald Niedermann nu avea nicio grijă financiară. El lăsase, desigur, 200 000 de coroane în urma lui, la Gosseberga, dar avea acces la sume mult mai mari plasate în fonduri de investiţii în străinătate. Problema era doar că avea îngrozitor de puţini bani lichizi. Göransson se îngrijea de banii clubului şi Niedermann înţelesese că se ivise o ocazie să-şi rezolve problema. A fost foarte simplu să-l convingă pe Göransson să-i arate drumul până la casa de bani din grajd şi să se aprovizioneze cu aproape 800 000 de coroane, bani lichizi.

Niedermann îşi aducea parcă aminte că se aflase şi o femeie în casa aceea, dar nu era foarte sigur ce făcuse cu ea.

Göransson mai contribuise şi cu un mijloc de transport care încă nu era căutat de poliţie. Niedermann a condus maşina spre nord. Plănuia să ajungă la unul din feriboturile spre Tallin care plecau din Kapellskär.

A ajuns la Kapellskär şi a oprit în parcare. A stat acolo 30 de minute, cercetând împrejurimile. Era plin de poliţişti.

A pornit din nou motorul şi a condus mai departe, fără niciun plan. Avea nevoie de o ascunzătoare unde să stea liniştit o vreme. Chiar lângă Norrtälje, i-a venit în minte vechea fabrică de cărămizi. Nici nu se gândise la ea de mai mult de un an, de când cu reparaţiile. Fraţii Harry şi Atho Ranta o foloseau ca depozit pentru marfa din şi spre ţările baltice, dar fraţii Ranta se aflau peste hotare de câteva săptămâni, de când jurnalistul Dag Svensson de la *Millennium* începuse să cotrobăie în comerţul cu prostituate. Fabrica de cărămizi era goală.

A ascuns Saabul lui Göransson într-o magazie, în spatele fabricii şi a intrat înăuntru. Fusese obligat să spargă o uşă de la parter, dar, după aceea, una din primele măsuri luate a fost să-şi aranjeze o ieşire de rezervă, printr-o bucată de placaj care se desfăcea, în zidul lateral de la parter. Mai târziu, a înlocuit lanţul rupt. S-a instalat în odaia confortabilă de la etaj.

Se scursese o după-amiază întreagă înainte să audă zgomotele din pereţi. Mai întâi, a crezut că sunt obişnuitele fantome. A rămas extrem de încordat, ascultând vreo oră, înainte să se ridice brusc şi să se ducă în sala mare, ca să asculte. N-a auzit nimic, dar a rămas răbdător acolo, până ce a simţit un fel de râcâit.

A găsit cheia pe masa de lângă chiuvetă.

Rareori Ronald Niedermann a fost aşa de uimit ca atunci când, deschizând uşa, a dat de cele două curve rusoaice. Erau scheletice şi nu mai mâncaseră – a înţeles

[1] „Omul de gardă”.

el – timp de mai multe săptămâni, după ce un ultim carton cu orez se terminase. Trăiseră cu ceai şi apă.

Una dintre curve era aşa de slăbită, că nu mai reuşea să se ridice din pat. Cealaltă era în formă mai bună. Vorbea doar ruseşte, dar el avea suficiente cunoştinţe de rusă ca să înţeleagă că femeia mulţumea lui Dumnezeu şi lui însuşi, că fuseseră salvate. Femeia a căzut în genunchi, cuprinzându-i picioarele cu braţele. El era aşa de uluit, că n-a putut decât s-o împingă şi s-a retras, închizând uşa.

Nu ştia ce să facă cu curvele. A fiert o supă din conservele pe care le găsise în bucătărie şi le-a dat-o, în vreme ce se gândea. Femeia cea mai istovită, din pat, a părut că-şi recapătă o parte din puteri. El a petrecut seara interogându-le. I-a luat o vreme până să înţeleagă că cele două femei nu erau prostituate, ci studente care îi plătiseră pe fraţii Ranta ca să le aducă în Suedia. Li se promisese slujbă şi permis de şedere. Veniseră în februarie de la Kapellskär şi au fost conduse direct la depozit şi închise acolo.

Niedermann s-a întunecat la chip. Blestemaţii de fraţi Ranta aveau afaceri despre care nu îi spuseseră lui Zalachenko. Apoi, pur şi simplu, uitaseră de femei sau poate le lăsaseră cu bună ştiinţă sorţii lor, atunci când au părăsit în mare grabă Suedia.

Întrebarea era doar ce să facă el cu femeile. Nu avea niciun motiv să le facă rău. Dar nici nu putea să le dea drumul, gândindu-se că ele, cu cea mai mare probabilitate, aveau să aducă poliţia la fabrica de cărămizi. Aşa de simplu era. Nu putea să le trimită înapoi în Rusia, pentru că ar fi însemnat să meargă cu ele la Kapellskär. Era prea riscant. Fata brună, al cărei nume era Valentina, îi oferise sex, ca să le ajute. El nu era absolut deloc interesat să facă sex cu fetele, dar oferta făcută o transformase într-o curvă. Toate femeile sunt curve. Simplu.

După trei zile, obosise de rugăminţile lor fără sfârşit, de ţipete şi bătăi în perete. Nu vedea nicio altă ieşire. Voia doar să fie lăsat în pace. În consecinţă, deschisese uşa o ultimă dată şi rezolvase rapid problema. O rugase pe Valentina să-l ierte, înainte să întindă mâinile şi, cu o singură mişcare, să-i rupă gâtul, între vertebra a doua şi a treia a grumazului. Apoi, a mers la fata blondă de pe pat, al cărei nume nu-l cunoştea. Ea a zăcut pasivă, fără să-i opună vreo rezistenţă. A transportat trupurile până la parter, ascunzându-le într-un bazin plin cu apă. În sfârşit, putea să simtă un fel de pace.

Intenţia lui nu fusese să rămână în fabrica de cărămizi. Se gândise doar să rămână acolo până ce se mai linişteau cercetările poliţiei. Şi-a ras părul şi a lăsat barba să-i crească de un centimetru. Înfăţişarea lui se modificase. A găsit o salopetă, care aparţinuse unuia dintre lucrătorii de la NorrBygg şi care îi era aproape pe măsură. Şi-a pus pe el salopeta şi o caschetă uitată de la Beckers Färg, a vârât în buzunar un metru de tâmplărie şi a condus maşina până la staţia de benzină OK, de pe ridicătura de lângă drum, ca să facă nişte cumpărături. Avea o grămadă de bani lichizi de la Svavelsjö MC. A făcut cumpărăturile pe înserate. Arăta ca un muncitor obişnuit, care se oprise pe drumul spre casă. Nimeni nu părea să-i acorde vreo atenţie. Şi-a luat obiceiul de-a merge să facă cumpărături o dată sau de două ori pe săptămână. La staţia de benzină OK, îl salutau întotdeauna prieteneşte şi îl recunoşteau imediat.

La început, petrecuse mult timp apărându-se de fantomele care populau clădirea. Ele se aflau în pereţi şi ieşeau, la vreme de noapte. Le auzea rătăcind prin sală.

El se baricada în odaia lui. După multe zile, a socotit că era de ajuns. S-a înarmat cu o baionetă, pe care o găsise într-un sertar al dulapului de bucătărie şi a mers să înfrunte în sfârşit monştrii. Trebuia să se termine.

Dintr-odată descoperise că aceştia dădeau înapoi. Pentru prima dată în viaţă, el era cel care hotăra asupra prezenţei lor. Fugeau, când se apropia. Putea să le vadă cozile şi trupurile deformate strecurându-se în spatele lăzilor şi dulapului. El urla în urma lor. Iar monştrii fugeau.

S-a întors uluit în cămăruţa lui confortabilă şi a rămas treaz noaptea întreagă, aşteptând ca monştrii să revină. Au dat un nou atac în zori şi el i-a înfruntat din nou. Au fugit.

Oscila între panică şi euforie.

Toată viaţa lui, fusese vânat de aceste făpturi ale întunericului şi pentru prima oară simţea că el era cel care stăpânea situaţia. Nu făcea nimic. Mânca. Dormea. Reflecta. O viaţă tihnită.

Zilele deveniseră săptămâni şi venise vara. La aparatul de radio cu tranzistori şi în ziarele de seară putuse urmări cum vânătoarea pe urmele lui Ronald Niedermann se domolea. Notase cu interes vestea morţii lui Alexander Zalachenko. *Aşa de nostim. Un bolnav psihic a pus capăt vieţii lui Zalachenko!* În iulie, interesul lui a fost din nou trezit, odată cu procesul împotriva lui Lisbeth Salander. A fost uluit când, pe neaşteptate, aceasta a fost achitată. Nu era bine. Ea era liberă, în vreme ce el era obligat să se ascundă.

A cumpărat revista *Millennium* de la staţia de benzină şi a citit numărul cu temă despre Lisbeth Salander, Alexander Zalachenko şi Ronald Niedermann. Un jurnalist cu numele de Mikael Blomkvist zugrăvise un portret al lui Ronald Niedermann ca fiind un caz patologic de criminal şi psihopat. Niedermann şi-a încruntat sprâncenele.

Dintr-odată venise toamna şi el încă nu plecase. Când s-a făcut mai rece, a cumpărat un calorifer electric, de la staţia de benzină OK. Nu putea să-şi explice de ce nu părăsea fabrica.

De câteva ori, câţiva tineri veniseră pe pajiştea din faţa fabricii, dar nimeni nu-l deranjase şi nu încercase să intre în clădire. În septembrie, un automobil parcase în faţa fabricii şi un bărbat în haină albastră a încercat uşile şi s-a plimbat pe terenul din jur, cercetând. Niedermann îl observa de la fereastra de la etaj. La intervale egale, bărbatul scria ceva într-un carnet. Rămăsese acolo douăzeci de minute, înainte de-a mai privi o dată în jur, urcând apoi în maşina sa şi părăsind locul. Niedermann a oftat uşurat. Nu avea nicio idee despre cine era bărbatul şi ce treabă avusese, dar părea că făcuse o evaluare a fabricii. Nu-i trecuse prin minte că moartea lui Zalachenko făcuse necesar un inventar de succesiune.

Se gândea mult la Lisbeth Salander. Nu se aştepta s-o revadă vreodată, dar ea îl fascina şi îl îngrozea. Ronald Niedermann nu era speriat de oamenii vii. Sora lui însă – soră, pe jumătate – făcuse o impresie ciudată asupra lui. Nimeni altcineva nu-l învinsese în felul în care o făcuse ea. Se întorsese, deşi o îngropase. Venise să-l vâneze. O visa în fiecare noapte. Se trezea ud de transpiraţie şi înţelegea că aceasta înlocuise obişnuitele lui fantome.

În octombrie, s-a hotărât. N-avea să părăsească Suedia înainte de a-şi căuta sora şi a o distruge. Nu avea un plan, dar viaţa lui îşi recăpătase un scop. Nu ştia cum să dea de urma ei. Rămânea în odaia de la etajul fabricii de cărămizi privind ţintă pe fereastră, zi după zi, săptămână după săptămână.

Până când Honda vişinie parcase neaşteptat pe pajiştea din faţa clădirii şi el, spre nemăsurata lui uimire, o văzuse pe Lisbeth Salander coborând din maşină. *Dumnezeu e bun,* gândise el. Lisbeth Salander avea să ţină tovărăşie celor două femei, al căror nume nu şi-l mai amintea, în bazinul de la parter. Aşteptarea sa se terminase şi el putea în sfârşit să-şi continue viaţa.

Lisbeth Salander evaluă situaţia şi ajunse la concluzia că aceasta nu era deloc sub control. Creierul ei lucra la turaţia maximă.

Clic, clic, clic. Încă mai avea ranga în mână, dar înţelese că era o armă fragilă împotriva unui bărbat care nu simţea durerea. Se afla închisă într-un spaţiu de aproximativ o mie de metri pătraţi, împreună cu un robot ucigaş ieşit din Infern.

Când Niedermann se deplasă brusc spre ea, aruncă în el ranga. El se feri liniştit. Lisbeth se lansă. Puse piciorul pe un taburet şi se urcă pe o cutie de ambalaj, continuând să se caţere ca un păianjen, două lăzi mai sus. Se opri, uitându-se în jos la Niedermann, aflat la vreo patru metri sub ea. Acesta se oprise, aşteptând.

— Vino jos, spuse el calm. Nu poţi fugi. Nu ai ce să faci.

Se întrebă dacă avea vreo armă de foc. *Aceasta* ar fi o problemă.

El se aplecă, luă un scaun şi-l aruncă. Ea se feri, aplecându-se.

Niedermann păru dintr-odată iritat. Puse piciorul pe taburet şi începu să se caţere după ea. Lisbeth aşteptă până ce el aproape ajunsese, înainte să-şi ia elan cu doi paşi repezi şi să sară peste aleea centrală, aterizând pe o ladă, câţiva metri mai departe. Apoi, coborî pe duşumea, recuperând ranga.

Niedermann nu era de fapt greoi. Însă ştia că nu trebuie să rişte, sărind de pe lăzi, ca eventual să-şi rupă un picior. Era obligat să coboare atent, fără să încerce să sară. Era nevoit să se mişte încet şi metodic şi învăţase o viaţă întreagă să-şi stăpânească corpul. Aproape atinsese podeaua, când auzi paşi în spate şi apucă să-şi răsucească corpul, parând cu umărul lovitura de rangă. Pierdu baioneta.

Lisbeth dădu drumul la rangă chiar în momentul în care lovise. N-avu timp să ia baioneta, ci o aruncă de acolo cu o lovitură de picior, apoi evită un dos de palmă uriaşă şi se retrase din nou pe lăzile aflate de partea cealaltă a trecerii. Cu coada ochiului îl întrezări pe Niedermann întinzându-se după ea. Îşi trase fulgerător picioarele. Lăzile de ambalaj formau două rânduri, zidite câte trei, de o parte şi de alta a despărţiturii centrale, şi câte două, în partea exterioară. Ea coborî pe rândul al doilea şi se propti cu spinarea în lada de sus, împingându-se în picioare cât putea de tare. Lada trebuie să fi cântărit vreo 200 de kilograme. O simţi mişcându-se şi apoi aceasta se răsturnă pe aleea centrală.

Niedermann văzu lada venind şi reuşi în ultimul moment să se arunce într-o parte. Un colţ al lăzii îl lovi în piept, dar el scăpă fără alte răni. *Asta se împotrivea de-adevăratelea!* Se căţără după ea. Tocmai ridicase capul deasupra rândului al treilea, când ea îl lovi. Bocancul îl atinse drept în frunte. El scoase un mormăit, ridicându-se deasupra lăzilor. Lisbeth Salander fugi, făcând un salt înapoi pe lăzile de pe partea cealaltă a despărţiturii centrale. Se lăsă imediat să alunece peste marginea lăzii şi dispăru din câmpul lui vizual. El îi auzi paşii şi o întrezări trecând prin cadrul uşii, spre sala interioară.

Lisbeth Salander privea în jur, calculând. *Clic.* Ştia că nu avea nicio şansă. Cât timp va reuşi să evite pumnii uriaşi ai lui Niedermann şi se va ţine la distanţă, va supravieţui, dar, de îndată ce va face o greşeală – ceea ce va face, mai devreme sau mai târziu –, va muri. Trebuia să-l evite. O singură dată trebuia să pună mâna pe ea, pentru ca lupta să se sfârşească.

Avea nevoie de o armă.

Un pistol. O mitralieră. O grenadă. O rachetă antitanc. O mină.

Orice fel de blestemată de armă.

Dar aici nu existau arme.

Privi în jur.

Niciun fel de arme.

Numai unelte. *Clic.* Privirea îi căzu pe fierăstrău, dar ar fi trebuit să fie extrem de convingătoare, ca să-l facă să se culce pe masa pe care era fixat fierăstrăul. *Clic.*

Văzu o bară de metal ascuţită, care ar fi putut funcţiona ca suliţă, dar era prea grea pentru a o folosi în mod eficient. *Clic.*

Aruncă o privire pe uşă, văzând că Niedermann reuşise să coboare de pe lăzi, la 15 metri de ea. Era din nou în drum spre ea. Ea începu să se depărteze de uşă. Mai avea poate cinci secunde avans, înainte ca Niedermann să ajungă. Aruncă o ultimă privire uneltelor. *O armă… sau o ascunzătoare.* Se opri brusc.

Niedermann nu se grăbea. Ştia că nu exista nicio ieşire şi că, mai devreme sau mai târziu, avea să pună mâna pe sora lui. Dar aceasta era fără îndoială periculoasă. Dincolo de toate, ea era fata lui Zalachenko. Iar el nu voia să fie rănit. Era mai bine s-o lase să obosească.

Se opri pe pragul sălii din fund, privind grămada de unelte, duşumeaua de scânduri neterminată şi mobilele. Se ascunsese.

— Ştiu că eşti aici. Te găsesc.

Ronald Niedermann rămase nemişcat, ascultând. Nu auzi decât propria sa respiraţie. Se ascundea. Zâmbi. Îl provoca. Vizita ei se transformase brusc într-un joc între frate şi soră.

Apoi, auzi un foşnet imprudent dinspre un loc nedeterminat, din mijlocul sălii. Întoarse capul, dar nu putu să-şi dea seama imediat de unde venea zgomotul. Apoi, zâmbi din nou. În mijlocul încăperii, la oarecare distanţă de restul gunoaielor, se afla un banc de lucru de lemn, lung de cinci metri, cu un rând de sertare şi sub ele spaţii închise cu uşi glisante.

Se apropie dintr-o parte, privind în spate, ca să se asigure că nu încerca să-l păcălească. Nimic.

S-a ascuns în dulap. Ce prostie.

Smuci prima uşă a dulapului, din stânga.

Auzi imediat cum cineva se mişca în interiorul dulapului. Zgomotul venea din partea din mijloc. Făcu doi paşi rapizi şi deschise uşa, cu o expresie triumfătoare pe chip. *Gol.*

Apoi, auzi o serie de pocnituri seci, care sunau ca focurile de pistol. Zgomotul venise aşa de rapid, încât mai întâi îi fu greu să-şi dea seama de unde se aude. Întoarse capul. Apoi, simţi o apăsare ciudată pe piciorul stâng. Nu era durere. Privi în jos, tocmai la timp ca să vadă mâna lui Lisbeth deplasând pistolul de împuşcat cuie, spre piciorul lui drept.

Ea era sub dulap!

Rămase ca paralizat câteva secunde, pe care ea le folosi ca să mai înfigă cinci cuie de 7 inch în podea, direct prin piciorul lui.

Încercă să se mişte.

I-au trebuit câteva clipe preţioase până să înţeleagă că avea picioarele fixate pe duşumeaua recent refăcută. Mâna lui Lisbeth Salander deplasă pistolul înapoi, spre piciorul lui stâng. Suna ca o armă automată, care arunca proiectile, unul după altul. A mai apucat să tragă încă patru cuie, ca întărire, înainte ca el să reacţioneze.

Se aplecă înainte, ca să-i prindă mâna, dar îşi pierdu imediat echilibrul şi abia reuşi să şi-l recapete, sprijinindu-se cu mâna de dulap, în vreme ce auzea pistolul aruncând cuiele, *cha-blam, cha-blam, cha-blam.* Ea revenise la piciorul lui drept. O vedea cum trăgea cuiele pieziş prin călcâi, în duşumea.

Ronald Niedermann începu să urle, dintr-odată nebun de furie. Se întinse din nou, ca să-i prindă mâna.

De la locul ei de sub dulap, Lisbeth Salander a văzut cracul pantalonului ridicându-se, semn că acesta tocmai se apleca în faţă. A dat drumul pistolului de împuşcat cuie. Ronald Niedermann i-a văzut mâna dispărând sub dulap cu iuţeala unei reptile, înainte ca el s-o ajungă.

S-a întins după pistol, dar chiar în clipa în care îl atingea cu vârful degetelor, Lisbeth Salander îl trase de firul electric, sub dulap.

Spaţiul dintre duşumea şi dulap era ceva mai mare de douăzeci de centimetri. Cu toată forţa pe care şi-o putea strânge, el trase într-o parte dulapul. Lisbeth Salander îl privi de jos, cu ochii mari şi o expresie ofensată. Ea răsuci pistolul şi trase, de la o jumătate de metru distanţă. Cuiul îl nimeri în fluierul piciorului.

În momentul următor, ea lăsă pistolul să-i cadă şi se rostogoli cu viteza fulgerului, sărind în picioare, la o distanţă la care el n-o putea ajunge. Se mai dădu în spate cu doi metri, oprindu-se apoi.

Ronald Niedermann încercă să se deplaseze, dar îşi pierdu din nou echilibrul, clătinându-se înainte şi înapoi, cu braţele vâslind prin aer. Regăsi balansul şi se aplecă înainte, scos din minţi de furie.

De data aceasta, ajunse la pistol. Îl înălţă, îndreptând ţeava spre Lisbeth Salander. Trase.

Nu se întâmplă nimic. Privi zăpăcit pistolul. Apoi, ridică din nou ochii spre Lisbeth Salander. Cu o privire indiferentă, ea îi arăta priza. Furios, aruncă pistolul drept în ea. Se feri cu viteza fulgerului, eschivându-se într-o parte.

Apoi, vârî din nou ştecherul în priză şi trase spre ea pistolul.

El îi întâlni ochii lipsiţi de expresie şi simţi deodată o mare uimire. Ştia deja că fusese învins. *Este supranaturală.* Instinctiv, încercă să-şi desprindă piciorul de duşumea. *Este un monstru.* Reuşi să ridice piciorul cu câţiva milimetri, înainte ca măciulia cuielor să-l oprească. Cuiele se înfipseseră în diferite unghiuri şi, ca să se elibereze, ar fi trebuit literalmente să-şi sfâşie picioarele. Nici măcar cu forţa lui aproape supraomenească nu se putea desprinde din podea. Câteva secunde, se clătină înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi fost gata să leşine. Nu se putea desface. Văzu cum o baltă de sânge începea, încet, încet, să se formeze între pantofii săi.

Lisbeth Salander se plasă chiar în faţa lui, pe un scaun fără spătar, urmărindu-l să vadă dacă reuşea să-şi smulgă picioarele din duşumea. Pentru că el nu simţea durerea, ar fi fost doar o chestiune de forţă, să tragă până ce măciulia cuielor ar fi trecut prin carne. Rămase nemişcată timp de vreo zece minute, contemplându-i lupta. Toată vremea, ochii ei erau total lipsiţi de expresie.

După o vreme, ea se ridică, dându-i ocol şi-i propti pistolul în şira spinării, mai jos de ceafă.

Lisbeth Salander reflecta intens. Bărbatul din faţa ei importase, drogase, maltratase şi vânduse femei angro şi cu bucata. Ucisese cel puţin opt oameni, inclusiv un poliţist în Gosseberga şi un membru al clubului de motociclism din Svavelsjö. Nu avea nicio idee câte alte vieţi omeneşti mai avea fratele ei vitreg pe conştiinţă, dar, din cauza lui, fusese fugărită prin întreaga Suedie, ca un câine turbat, acuzată de trei crime săvârşite de acesta.

Degetul i se odihnea greu pe trăgaci.

Îi ucisese pe Dag Svensson şi pe Mia Bergman.

Împreună cu Zalachenko, o ucisese şi pe ea, şi o îngropase la Gosseberga. Iar acum încercase s-o omoare din nou.

Puteai să te enervezi pentru lucruri mai puţin importante.

Nu vedea niciun motiv să-l lase să trăiască mai departe. O ura cu o patimă pe care ea n-o putea înţelege. Ce se va întâmpla dacă îl dădea pe mâna poliţiei? Proces? Închisoare pe viaţă? Când va primi prima permisie[1]? Cât de repede va evada? Şi acum, când tatăl lor dispăruse în sfârşit – câţi ani va trebui să aştepte ca fratele să-şi facă brusc apariţia, din nou? Simţea în mână greutatea pistolului. Putea termina afacerea, odată pentru totdeauna.

[1] În Suedia, cei aflaţi la închisoare primesc permisii.

Analiza consecinţelor.

Îşi muşcă buza de jos.

Lui Lisbeth Salander nu-i era frică nici de oameni, nici de lucruri. Înţelegea că-i lipsea fantezia necesară pentru aşa ceva – încă o dovadă că era perfect normală.

Ronald Niedermann o ura şi ea îi răspundea cu o ură la fel de neîmpăcată. Era unul din rândul celor ca Magge Lundin, Martin Vanger, Alexander Zalachenko şi încă mulţi alţi nemernici care, după mintea ei, nu aveau nicio scuză că se mai aflau printre cei vii. Dacă ar fi putut să-i strângă pe toţi pe o insulă pustie şi să arunce peste ei o bombă atomică, ar fi fost perfect mulţumită.

Dar crimă? Merita asta? Ce se va întâmpla cu ea dacă îl ucidea? Ce şanse avea să nu fie descoperită? Ce era pregătită să ofere în schimbul satisfacţiei de a mai apăsa o dată pe butonul pistolului de împuşcat cuie?

Putea să invoce legitimă apărare şi... nu, în niciun caz, cu picioarele lui fixate în duşumea.

Se gândi brusc la Harriet Vanger, care, de asemenea, fusese chinuită de tatăl şi de fratele ei. Îşi amintea schimbul de replici pe care îl avusese cu Mikael Blomkvist, atunci când ea o condamnase pe Harriet Vanger în cele mai dure cuvinte. Era vina Harrietei Vanger că fratele ei continuase să ucidă, an după an.

Ce-ai fi făcut tu? întrebase Mikael.

Aş fi ucis nemernicul! răspunsese, cu o convingere care venea din adâncul sufletului ei îngheţat.

Şi acum se afla exact în aceeaşi situaţie în care fusese Harriet Vanger. Cât de multe femei va mai ucide Ronald Niedermann, dacă ea îl va lăsa să scape? Era majoră şi responsabilă social pentru faptele sale. Câţi ani din viaţă era dispusă să sacrifice? Câţi ani din viaţă voise Harriet Vanger să sacrifice?

Apoi, pistolul de cuie deveni prea greu pentru a-l mai ţine lipit, cu amândouă mâinile, de şira spinării lui.

A coborât arma şi a simţit că se întoarce la realitate. A descoperit că Ronald Niedermann mormăia cuvinte fără şir. Vorbea în germană. Vorbea despre un diavol, care venise să-l ia.

Brusc a realizat că acesta nu vorbea cu ea. Părea că vede pe cineva aflat în celălalt capăt al încăperii. Ea a întors capul, urmărindu-i direcţia privirii. Nu era nimeni. A simţit cum i se zburleşte părul pe ceafă.

S-a răsucit pe călcâie, a căutat drugul de fier şi a plecat spre prima sală, căutându-şi geanta. Când s-a aplecat să şi-o ridice, a văzut că baioneta mai era pe duşumea. Mai avea încă mănuşile pe mâini când a ridicat arma.

A şovăit o clipă, apoi a plasat-o la vedere, pe drumul dintre cele două rânduri de lăzi. După aceea, a folosit drugul de fier, chinuindu-se vreo trei minute ca să rupă lanţul care bloca ieşirea.

Şedea nemişcată în maşină, reflectând. În cele din urmă, a deschis telefonul mobil. I-a luat două minute ca să afle numărul de telefon de la clubul motociclist din Svavelsjö.

— Da, auzi ea o voce la celălalt capăt.

— Cu Nieminen, zise.

— Aşteaptă.

A aşteptat trei minute înainte ca Sonny Nieminen, preşedinte executiv al clubului motociclist Svavelsjö, să răspundă.

— Cine e?

— Nu-i treaba ta, spuse Lisbeth cu voce aşa de joasă, că abia i se distingeau cuvintele. El nu putea nici măcar să-şi dea seama dacă cel care sunase era bărbat sau femeie.

— Aha. Ce doreşti?
— Vrei informaţii despre Ronald Niedermann?
— Să vreau… ce?
— Termină cu rahaturile. Vrei să ştii unde se află sau nu?
— Ascult.

Lisbeth îi dădu descrierea drumului spre fabrica de cărămizi dezafectată de lângă Norrtälje. Îi spuse că acesta se va mai afla acolo destul timp ca Nieminen să-l găsească, dacă se grăbea.

A închis telefonul mobil, a pornit maşina şi a condus până la staţia de benzină OK, de pe partea cealaltă a drumului. A parcat în aşa fel, încât să aibă clădirea fabricii în faţă.

A trebuit să aştepte mai mult de două ore. Era aproape unu şi jumătate după prânz, când a observat o dubă care trecea lent prin faţa ei, pe drumul din vale. Maşina s-a oprit în parcare, a aşteptat cinci minute, a întors şi s-a angajat pe drumul de acces spre fabrica de cărămizi. Începea să se însereze.

Ea deschise torpedoul, scoţând un binoclu Minolta 2×8 şi văzu duba parcând. Îl văzu pe Sonny Nieminen, pe Hans-Åke Waltari şi încă trei persoane, pe care nu le cunoştea. *Restructurare. Au trebuit să-şi schimbe personalul.*

Când Sonny Nieminen şi companionii lui au intrat pe uşa întredeschisă, ea şi-a luat din nou telefonul mobil. A compus un mesaj, trimiţându-l centralei de poliţie din Norrtälje:

[UCIGAŞUL DE POLIŢIŞTI R. NIEDERMANN SE AFLĂ ÎN VECHEA FABRICĂ DE LÂNGĂ BENZINĂRIA OK DIN SKEDERFRID. ÎN ACEST MOMENT ESTE PE CALE SĂ FIE ASASINAT DE S. NIEMINEN & MEMBRII CLUB MOTO SVAVELSJÖ. FEMEIE MOARTĂ ÎN BAZINUL DE LA PARTER.]

Nu putea să vadă nicio mişcare din fabrică. A aşteptat.

În timpul acesta, a scos cartela *SIM* din telefon şi a distrus-o, tăind-o bucăţi cu o forfecuţă de unghii. A deschis fereastra laterală, aruncând bucăţile. Apoi, a scos din portofel o cartelă *SIM* nouă, pe care a introdus-o în telefon. Folosea cartele Comviq, aproape imposibil de depistat. A sunat la Comviq, încărcând 500 de coroane pe noua cartelă.

Au trecut unsprezece minute până când un furgon de poliţie fără sirenă, doar cu girofarul pornit, a sosit la fabrică din direcţia Norrtälje. Furgonul a parcat pe drumul de acces. A fost urmat după vreun minut de două maşini de poliţie. S-au sfătuit şi toate maşinile s-au îndreptat în grup spre fabrică, parcând lângă duba lui Nieminen. Ea a ridicat binoclul. L-a văzut pe unul din poliţişti ridicând un *walkie-talkie* şi raportând numărul dubei. Poliţiştii au privit în jur, dar au rămas în aşteptare. Două minute mai târziu, a mai văzut un furgon, apropiindu-se în mare viteză.

Brusc a înţeles că în sfârşit totul se terminase.

Istoria care începuse în ziua naşterii ei luase sfârşit la fabrica de cărămidă.

Era liberă.

Când poliţiştii au scos arme din furgon, şi-au pus vestele antiglonţ şi au început să se răspândească pe terenul fabricii, Lisbeth Salander a intrat în staţia de benzină şi a comandat o *coffee to go* şi un sendviş. A mâncat stând în picioare la o măsuţă din cafeneaua benzinăriei.

Când s-a înapoiat la maşină, era întuneric. Tocmai deschidea uşa, când a auzit două pocnituri îndepărtate de la ceea ce i se păru a fi un pistol, venind de pe cealaltă parte a drumului. A văzut mai multe siluete negre de poliţişti stând lipite de perete, aproape de intrarea laterală. Apoi, a auzit sirena unui alt furgon care venea dinspre Uppsala. Mai multe automobile particulare se opriseră la marginea drumului, privind la cele ce se petreceau.

A pornit motorul Hondei vişinii, a cotit-o pe E18 şi a condus spre casă, spre Stockholm.

Era ora şapte seara când Lisbeth Salander, spre nemărginita sa iritare, a auzit soneria de la uşă. Ea se afla în cadă, în apa care încă mai scotea aburi. De fapt, exista doar o singură persoană care, în mod logic, putea să-i sune la uşă.

Mai întâi, s-a gândit să ignore soneria, dar la al treilea semnal a oftat, înfăşurându-se într-un prosop de baie. S-a bosumflat şi a pornit spre uşă, şiroind pe parchet.

— Bună, spuse Mikael Blomkvist, când îi deschise. Ea nu-i răspunse.

— Ai ascultat ştirile? Ea clătină din cap.

— Mă gândeam că poate vrei să ştii că Ronald Niedermann e mort. A fost ucis astăzi, de o bandă de la Svavelsjö MC, din Norrtälje.

— Chiar aşa? spuse Lisbeth cu voce stăpânită.

— Am vorbit cu poliţistul de gardă din Norrtälje. Pare să fi fost o reglare de conturi. După cât se pare, Niedermann a fost torturat şi tăiat cu o baionetă. Se afla acolo o geantă de voiaj cu mai multe sute de mii de coroane.

— Aşa.

— Banda din Svavelsjö a fost prinsă la faţa locului. În plus, s-au şi împotrivit. A avut loc un schimb de focuri şi poliţia a trebuit să cheme forţa de intervenţie naţională, de la Stockholm. Cei de la Svavelsjö au capitulat, astă-seară la ora şase.

— Aha.

— Prietenul tău, Sonny Nieminen, de la Stallarholmen, a luat-o razna. Şi-a ieşit complet din minţi şi a încercat să scape trăgând.

— Bine.

Mikael Blomkvist rămase tăcut câteva secunde. Se priviră prin crăpătura uşii.

— Te deranjez? întrebă el. Ea dădu din umeri.

— Eram în cadă.

— Văd. Vrei să ai companie? Ea îi aruncă o privire ascuţită.

— Voiam să spun în general, nu în cadă. Am covrigi cu mine, spuse el, ridicând o pungă. Şi am cumpărat cafea, pentru espresso. Dacă tot ai în bucătărie un aparat Jura Impressa X7, trebuie cel puţin să înveţi să-l foloseşti.

Ea înălţă sprâncenele. Nu ştia dacă trebuia să fie dezamăgită sau uşurată.

— Numai companie? întrebă ea.

— Numai companie, confirmă el. Eu sunt un prieten bun, care face o vizită unui alt prieten bun. Dacă sunt bine-venit, desigur.

Ea şovăi câteva secunde. Timp de doi ani de zile, se ţinuse departe de Mikael Blomkvist. Şi totuşi el păruse tot timpul să se lipească de viaţa ei ca o gumă de mestecat de talpa pantofului, fie pe Internet, fie în viaţa reală. Pe Internet, mergea. Acolo se aflau doar electroni şi litere. În viaţa reală, în faţa uşii ei, el continua să fie bărbatul acela al naibii de atrăgător. Şi care îi ştia secretele, tot aşa cum ea ştia secretele lui.

Îl cercetă, constatând că nu mai avea sentimente pentru el. În orice caz, nu felul acela de sentimente.

În anul care se scursese, el îi fusese de fapt bun prieten.

Avea încredere în el. Poate. O irita faptul că unul dintre puţinii oameni în care avea încredere era un bărbat pe care ea îl evita tot timpul.

Se hotărî brusc. Era stupid să se prefacă că el nu exista. Privirea lui nu-i mai provoca durere.

Deschise uşa şi-i dădu din nou drumul în viaţa ei.

STIEG LARSSON

Ignorați această prezentare dacă vreți să descoperiți voi înșivă al treilea volum al trilogiei *Millennium*!
S-a împlinit ceea ce sperați la sfârșitul celui de-al doilea volum: Lisbeth Salander nu a murit. Dar nu vă bucurați întru totul: rănită mortal, ea rămâne prizonieră câteva săptămâni bune în spital, neputând nici să se miște, nici să acționeze cumva. Este încolțită din toate părțile, acuzații grave apasă asupra ei. Mai este o problemă: tatăl ei, fostul spion Zalachenko, pe care ea are toate motivele să-l urască de moarte și pe care l-a rănit cu o lovitură de secure în cap, se află la același spital, în camera vecină.
Misterioasa Secție ilegală care s-a constituit cu ani în urmă în sânul serviciilor secrete își continuă activitățile subterane. Ca să poată rămâne în umbră, oamenii Secției au tot interesul să-i elimine pe cei care le-au ghicit existența.
De partea binelui, putem conta pe Mikael Blomkvist care, pe de-o parte ține foarte mult la Lisbeth, deși nu are voie să o vadă în starea în care ea se află, pe de altă parte, încearcă să aducă la lumină o conspirație și un secret de stat care, odată revelate, ar dovedi nevinovăția acesteia. Întrebarea este: mai poate Mikael conta pe prietena lui, Erika Berger, acum când aceasta devine redactor-șef al unei publicații concurente?

ISBN 978-973-707-304-4

www.edituratrei.ro